DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BERNA ILGIN

BUZ KIRAĞI

2

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Madalyonun görünmeyen yüzünü öğrenmeye hazır mısınız?

Aynı kâbus...

Çocukluğunun geçtiği ev alev alev yanarken önce gövdesine düştü kırağı... Vücudu hızla ısı kaybediyordu. Hava nemli ve toprak olabildiğince serindi. Üstüne yağacak buz kırağı için en uygun şartlar hazırdı artık. Hissizleşen bacakları onu daha fazla taşıyamaz hale geldiğinde kendisini yerde buldu ve çaresizce gözlerini kapattı. Hareket edemiyor, kardeşiyle annesini alevlerin arasından kurtaramıyordu. Geç kalmıştı, *hem de çok geç...*

Baran Demiroğlu'nun hayatı bir anda altüst olurken, kolunda hissettiği keskin bir acıyla gözlerini yeniden hastane odasında açtığında onu bahar mevsimi karşıladı. Ve o, apansız gelen bu bahara karşı koyamayacak kadar çok üşüyordu. Geride kalan ise büyük bir katliam ve üç ceset...

Şimdi soruyorum size. Olay yerinde mutlak kimler bulunur?
Cevap belli değil mi? Katil, kurban ve polis. Peki bir insanın aynı anda bunların üçü de olabilme ihtimali yüzde kaçtır? Düşük mü?
Peki ya hiçbir şey göründüğü gibi değilse!

THG
0089867
TSS

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 141355
online alışveriş kitap365.com

KDV'den
muaftır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Buz Kırağı-2
Berna Ilgın

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Veysel Yağcı
Kapak Tasarım: Merve Polat
Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Nisan 2022
ISBN: 978-625-414-135-5

© Berna Ilgın, 2022
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Buz Kırağı

2

Berna Ilgın

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

Söyleyemediğim sözlerin ağırlığını kalbimde taşırken yıllar birer birer ömrümden eksiliyormuş. Geriye dönüp bakınca anladım...

Hayatımdan çıktı zannettiğim yarım kalan her şeyi, meğer heybemde taşımaya devam etmişim. Sırtımdaki yükün ağırlığını fark edince anladım...

Hata dediklerimin aslında birer deneyim olduğunu, her düştüğümde yeniden kalkarak anladım...

Söylemek istediklerimi söyleyemeye başlayınca, hayatımdan çıkması gerekenleri özgür bırakınca ve hata yapmaktan artık korkmayınca meğer yaşamak çok güzelmiş... Özgürce, sınırsız, arınmış ve çok hafif... Tıpkı bir kuş, kelebek ve bulut gibi...

Kalemime değer verip okuyan herkese çok teşekkürler...

6 Haziran 2021
00.58
Berna Ilgın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geçmişin tozlu bulutu rüzgâra karışmış, ciğerlerimize doluyordu. Bu gece, üstü örtülmüş her ne varsa rüzgârın sert esintisiyle gün yüzüne çıkacaktı. Bunu hissedebiliyordum...

Kolumda bir baskı hissedinceye kadar Baran'ın yürüdüğünün farkına bile varmamıştım. Aslında içeriye girmek istemiyordum ama ona destek olmak zorunda olduğumun da farkındaydım. Kendime ve ona bir söz vermiştim. Her koşulda yanında olacak ve gerekirse herkese baş kaldıracaktım. Bu yüzden hiç tereddüt etmeden yürümeye başladım.

Baran temkinliydi. Gözleri bir şahin gibi etrafı tarıyordu. Adımlarını yavaş ve dikkatli attığını fark edince, dikkatimi toplayarak ona ayak uydurdum. Kulübenin önüne geldiğimizde durdu ve gözlerini kısarak kulübeyi inceledikten sonra bana bakarak, "Kapıyı açmamı bekle," dedi. Başımı salladım.

Gece şimdi daha kasvetliydi sanki. Korkuyla etrafıma bakındım. Kurumuş ağaçlar yapraklarını yere dökmüştü. Baran merdivenlere baktıktan sonra yavaşça basamaklardan çıktı. Aslında kulübe düşündüğüm kadar eski değildi. Pencereler sağlam görünüyordu. Baran eliyle kapıyı yokladıktan sonra dikkatle tahta oyuntuları kontrol etti. Ne aradığını anlamıyordum çünkü anahtarı fırlatıp attığı için kapıyı kırmaktan başka bir çaresi yoktu. Merdiven korkuluğunu tuttuktan sonra atlayarak kulübenin arka tarafına yürüdü.

Ellerimi birbirine sürterek montumun fermuarını kapattım. Hava iyice soğumuştu. Baran bir süre daha ortada görünmeyince ürkek bir şekilde tekrar etrafıma baktım. Ayışığı ağaçların gölgesini yere yansıtıyor ve rüzgârın etkisiyle toprağın üstünde ürkütücü bir hareketlilik oluşturuyordu. Sakin olmaya çalışarak kendime Baran'ın yanımda olduğu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nu hatırlattım ve ondan uzak kaldığım günlerde yaşadığım eksiklik duygusunu düşündüm. Varlığını düşünmek bile korkularımı dağıtmış, yerini huzur duygusuna bırakmıştı. Gülümseyerek az önce beni korkutan gölgelere baktım. Ağaçlar sanki şimdi ormanın kendine özgü sesiyle dans ediyor gibiydi.

"Seni böyle gülümseten şey ne?"

Başımı kaldırınca Baran'ın şüpheyle bana baktığını fark ettim. Böyle yakalanmak beni utandırmıştı. Gözlerimi kaçırarak nasıl bir cevap vereceğimi düşündüm. Şimdi ona, gülümsememin sebebi sensin, demenin ne yeri ne de zamanıydı ama yalan söylemek de istemiyordum. Soruyu geçiştirmek istedim ama benden cevap duymakta ısrarcı olduğu belliydi. Pes ederek sessizce fısıldadım:

"Doğruyu duymak ister misin?"

Başını dikleştirerek, "Her zaman!" deyince gözlerinin içine bakarak, "Böyle gülümsüyorum çünkü yanımda sen varsın ve kendimi senin yanında hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum," dedim.

İrkildi. Şaşırmıştı. Söylediklerimi kafasında tarttıktan sonra gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti ve ardından hızla yanıma yürümeye başladı. Söylediğim sözlerde yanlış bir şey mi vardı! Ürkerek geriye bir adım attım ama bana fırsat bile vermeden kolumu tutarak yüzüme baktı. Dehşetle ona bakıyordum.

Dişlerini sıktı ve zorlukla, "En başından beri..." dedikten sonra sustu. Beklentiyle yüzüne bakıyordum. Derin bir nefes aldıktan sonra başını sağa sola sallayarak konuşmaya devam etti: "Ruhuma kazındığını anladığım o ilk günden beri, senden şu cümleyi duymayı bekledim ben! Şu tek cümleyi duymak için neleri göze aldığımı bir bilsen aklın şaşar ve sen şimdi burada bana..." Sözlerini yarıda kesip sustu ve acıyla yutkundu.

Gözlerine bakarak fısıldadım:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunları konuşmak için doğru bir zaman olmadığının farkındayım ama..."

Konuşmama engel olmak istercesine başımı ellerinin arasına alıp sert bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İşte o an âdeta eridim. Özlemiyle kavrulduğum dudaklarla buluşmak, âdeta dizlerimin bağını çözmüştü. Öyle sert ve öyle isyan edercesine öpüyordu ki beni, ayakta duramayarak kollarına tutundum. Ona dokunduğum o an dudaklarının arasından sert bir inilti döküldü ve ormanın seslerinin arasına karıştı. Hasretle ona karşılık vermeye başladım ama kahretsin ki yetmiyordu, onu öpmek bile hasretimi dindirmeye yetmiyordu. Ona da yetmemiş olmalı ki ellerini saçlarımın arasına koyup başımı kavradı. Soluğu soluğum olmuştu. İşte o an diğer elini montumun altına geçirdi ve belimi kavrayarak beni kucağına aldı. Ayaklarım yerden kesilince omuzlarına tutundum ve kasıklarımın sızısına daha fazla dayanamayarak altdudağını dişlerimin arasına alıp istemsiz bir hareketle ısırdım. Bu hareketimden sonra çıldırmışçasına soludu.

"Deli oluyorum sana!"

İç sesim, "Ben daha çok..." diye isyan ederken, beni yere yatırıp nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerime bakmaya başladı. Dudağının kenarından süzülen kanı fark ettiğim an resmen kendimden utandım. *Ne ara bu kadar arsız bir kız olmuştum ben!* Suçlu bir çocuk gibi gözlerine baktığımı fark edince gülümsedi ve ardından parmağıyla dudağının kenarındaki kanı silerek fısıldadı:

"İşte bunu sevdim."

İsyan ederek utançtan kızaran yüzümü kapatınca, ellerimi başımın üstünde birleştirerek yüzüme bakmaya devam etti. Bu bakışlar beni daha çok utandırınca gözlerimi kapattım ve başımı sağa sola sallayarak, "Bakma öyle..." diye yakardım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çenemi tutarak gözlerini gözlerime sabitledi ve "Bakarım! Bakacağım da!" dedikten sonra devam etti: "Dün gece sana bakmamak için kendimle ettiğim mücadeleyi bilsen bunu benden istemezdin. O salonu yakmak istedim. Sana özgürce bakan herkesi delicesine kıskandım ve seni bana yasak kılan herkesten bir kez daha nefret ettim." Gözlerinde derin bir öfke ve acı vardı. Eğildi ve dudağını dudağıma sürterek, "Artık yetmiyor, Asyalı!" dedikten sonra isyan dolu bir sesle, "Benim kadınım olmanı istiyorum. Özgürce kokunla uyumak ve her güne seninle başlamak istiyorum," diye fısıldadı... Hüzünle ona bakınca hırsla inleyerek, "Ama sana layık olmadığımı düşündükçe deliriyorum. Geçmişimdeki kara lekeyi temizlemek istememin bir sebebi de işte bu. Bu leke yüzünden özgür değiliz biz. Olamayacağız da! Eğer temizleyemezsem bu leke bir gün aramıza girecek, işte o gün geldiğinde daha kötü şeyler yapmaktan korkuyorum. Dün gece bunu yaşadım ben. Şimdi yanımdasın ama sezgilerim bana bunun uzun sürmeyeceğini fısıldıyor," deyince korkuyla başımı sağa sola sallayarak, "Sen gitmemi istemediğin sürece hep yanında olacağım. Ne olursa olsun, kim ne derse desin umurumda bile değil. Lütfen böyle konuşma artık," dedim.

Öylece bakıyordu. Susmasını istemiyordum. Ben kendimden emindim ama sanki o değildi. Bana yeniden güvenmesini istiyordum. O da benim gibi kararlı olursa hiçbir şey aramıza giremezdi.

Gözlerimi kapadım ve derin bir soluk vererek, "Dün gece bana bir ders oldu Baran. Evet, benim kararım yanlıştı ama itiraf etmeliyim ki ayrılığı bu kadar çabuk kabullenmeni beklemiyordum," dedim.

Ellerini saçlarımda gezdirerek fısıldadı:

"Eğer benim yüzümden aileni kaybedersen buna katlanamam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerim doldu ve yanaklarını tutarak, "Artık ben de seni kaybetmeye katlanamam," dedikten sonra sustum ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam ettim: "Özür dilerim. Senden her şeyi sakladığım için ve yanında durmadığım için affet beni. Öyle pişmanım ki yüzüne bakmaya utanıyorum. Söz veriyorum, bir daha asla böyle bir şey olmayacak ve hep yanında olacağım ama ne olursun, sen de bana bir söz ver. Ailem için bile olsa benden asla vazgeçme!"

Acıyla karışık bir nefes alarak alnımdan öptükten sonra, "Düşünme artık bunları," dedi ve kulübeye bakarak konuşmaya devam etti: "Hadi, içeriye girelim."

Hâlâ bir söz vermemesi canımı sıkıyordu ama mecburen konuyu kapattım ve hüzünle kulübeye bakarak sordum:

"Kapıyı mı kıracaksın?"

Cevap vermek yerine ayağa kalkıp beni de kaldırdı. Birlikte kulübeye yürümeye başladık. Kapının önüne geldiğimizde cebinden şeffaf bir poşet çıkardı. Poşetin üstünde toprak olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Poşetin kenarını yırttı ve içindeki anahtarı çıkararak kapıyı açtı.

Şaşırarak sordum:

"Bu anahtar nasıl buraya geldi? Atmıştın, hem de gözlerimin önünde!"

Tepkisiz bir şekilde, "Bulmak zor olmadı," dedikten sonra konuşmaya devam etti: "Bizden önce buraya adamlarım geldi. Açıkçası Duygu'yla ilgili hiçbir şeyi görmek istemiyordum çünkü onun benim için yazdığı en ufacık bir notu bile görmeye artık tahammül edemiyorum. Sırf Zafer'i kurtarmam için yalan söylediğini düşünerek Yaşar'ı gönderdim. Hiçbir şey bulamadı. Arkadaşının evinin önünde vurduğum adamlardan Zafer'in yerini bir şekilde öğrendim ama sonuçta onlar da kiralık. Musa diye bir adamdan emir almışlar, adam ortalıklarda yok. Kim olduğu belli değil. Adının bile sahte olduğuna eminim. Zafer'in tutulduğu ardiye de yıllar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önce kullanıma kapatılmış. Sahibi Türk bile değil." Sustu ve elindeki anahtarı göstererek, "Anahtarı buraya Yaşar gömdü. Duygu'nun babamla arasında geçenleri öğrenince anladım ki o beni buraya boşuna çağırmadı. Bugün gelmemin sebebi de bu. Adamlar bulamadı ama ben bulurum. Bulacağım da!" Başımı salladım.

Baran içeriye girince tedirgin bir şekilde peşinden yürüdüm. İçerisi dışarıdan daha soğuktu. Ayışığı pencerelerden içeriye vurmuş olsa da ortama karanlık hâkimdi. O kadar kasvetli bir havası vardı ki huzursuz bir şekilde etrafıma baktım. Baran hemen kapıyı kapatarak cebinden küçük bir fener çıkardı. Feneri yakıp etrafı incelerken ortada duran tahta masanın üstünde küçük bir gaz lambası olduğunu fark etti. Hemen cebinden bir çakmak çıkararak lambayı tutuşturdu.

Ortalık aydınlanınca gözüme ilk çarpan, duvardaki büyük çerçeve oldu. Çerçevedeki fotoğrafta Beyza ve Zafer vardı. Beyza Zafer'in kucağına uzanmıştı ve uzun, altın sarısı saçları ışıl ışıl parlıyordu. Zafer'in eli Beyza'nın saçlarındaydı. Birbirlerine olan aşkları gözlerinden okunuyordu. Hüzünle başımı eğerek içimden isyan ettim: *"Neden? Neden bu büyük günahın bedelini onlar ödemişti sanki?"* Beyza'nın masum gülüşü âdeta zihnime kazınmıştı. Kalbim sanki şimdi damarlarıma kan değil, acı pompalıyordu.

Baran'a bakınca aynı şekilde Beyza'nın fotoğrafına baktığını gördüm. Yüzündeki ifade bir kez daha sarsılmama sebep oldu. Gözleri doluydu. Acısını ondan alıp içime çekmek istiyordum ama maalesef gücüm buna yetmiyordu. Yanına yaklaşarak koluna dokununca, hareket dahi etmeden, "Hiçbir şeyi hatırlamıyorum..." diye fısıldadı ve acıyla yutkunarak konuşmaya devam etti: "Beyza'yı son gördüğüm günü, son konuştuğumuz anı, ona sarılıp sarılmadığımı bile hatırlamıyorum. Belki de onu kurtarabilirdim. Daha önce

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

defalarca yabancı insanların hayatını kurtaran ben, kendi annemi ve meleğimi, bu hayatta benim için en değerli olan insanları, alevlerin arasından kurtaramadım. En acısı da ne biliyor musun? Onları yakmadan önce öldürmüş olmalarını dilemek..."

Sarsıldım... İçim cayır cayır yanıyordu. Böyle bir dilekten daha acı bir şey olabilir miydi? Daha fazla yerimde duramayarak önüne geçtim ve yanaklarını tutarak gözlerini bana çevirdim. Boş boş yüzüme bakıyordu. Gözbebeklerine ıslak, kara bir gölge çökmüştü. İçinde biriktirdiği öyle çok acı ve sır vardı ki...

Yanaklarını okşayarak fısıldadım:

"Sen bu dünyada tanıdığım en yürekli adamsın."

Başını sağa sola sallayarak, "Değilim!" diye bağırınca zorlukla başını sabitledim ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam ettim:

"Öylesin! Adım kadar eminim ki eğer yapabilseydin, o ateşe gözünü kırpmadan girer ve kız kardeşinle anneni oradan çıkarırdın. Kendini suçlamayı kes artık çünkü bunu hak etmiyorsun. İnan bana, Beyza da şu an burada olsaydı, benimle aynı şeyi söylerdi."

Baran nefretle haykırdıktan sonra benden uzaklaştı ve acıyla saçlarını çekerek yanında duran sandalyeyi duvara fırlattı. Ardından kavurucu bir sesle, "Ama söyleyemez! Artık bana abi diyemez. Duygu'ya da babama da lanet olsun! Ölmüş olmaları yetmiyor, son nefesime kadar onlardan nefret edeceğim," diye bağırdı.

Önüne geçtim ve "Lütfen sakin olmaya çalış..." diyerek onu engellemeye çalıştım ama kesinlikle mümkün değildi.

İşaretparmağını bana kaldırarak, "İşte bu yüzden abinle arana giremem. Abinin benim çektiğim bu acıyı yaşamasına izin veremem, anladın mı?" diye bağırdı. Şu an her şeyi söyleyebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı salladım ve son derece sakin bir ses tonuyla, "Vermeyeceksin zaten," dedim.

O da başını salladıktan sonra ağlayarak Beyza'nın fotoğrafına baktı ve "O çok masumdu..." diye hıçkırdıktan sonra gözlerini kapattı ve başını havaya kaldırarak sakinleşmeye çalıştı. O ağlarken ben de sessizce ağlıyordum. O içindeki zehri usul usul akıtırken maalesef benim elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Bir süre sonra yanına yürümeye yeltendim ama o benden önce davrandı. Ayaklarımı yerden keserek beni kucağına aldı ve başını saçlarımın arasına koyarak acıyla haykırdı:

"Seni koruyacağım, Asyalı. Seni benden alamayacaklar. Benden gitmene asla izin vermeyeceğim, anladın mı beni?" Bir bez bebek misali sarsılıyordum. Hiddetle yeniden, "Anladın mı?" diye bağırınca başımı sallayarak, "Anladım..." diye fısıldadım. Verdiğim şu küçücük cevap onu sakinleştirmeye yetmişti çünkü şu an duymak istediği tek şey buydu.

Bir süre öyle durduktan sonra etrafına baktı ve köşedeki büyük sedire oturarak susmayı seçti. Ben de öyle... Teselli böyle durumlarda acıyı körüklüyor ve bana göre çok yersiz kalıyordu. Yaşadığı bu durum çok insaniydi. Acı öyle bir duyguydu ki insanı büyütüyordu ve her insan acısını başka türlü yaşıyordu. Ne kadar güçlü görünmeye çalışırsa çalışsın yaralıydı ve yarası, yasını tuttuğu kişilerle yüzleşince kanamaya başlamıştı. Sessizce sakinleşmesini bekledim.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Gaz lambasının etrafa yayılan loşluğunu seyrederken nefes alış verişlerinin yavaşladığını fark ettim. Aynı anda beni sımsıkı saran kolları da gevşedi. Başımı çevirip ona baktım. Uyumuştu. Hüzünle yüzünü inceledim. Öyle savunmasız ve öyle güzeldi ki... Altın sarısı saçları alnına dökülmüştü ve dolgun dudaklarını birbirine bastırmıştı. Çenesindeki gamze iyice belirginleşmiş, güzelliğine güzellik katmıştı. O benim tanıdığım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bütün erkeklerden farklıydı. Hem ruhen hem de bedenen...

Kulübe çok soğuk olduğu için üşümesini istemiyordum. Yatağın kenarında duran kalın battaniyeyi almaya çalıştım ama bir anda gözlerini açtı ve kalkmama engel olarak, "Yanımda kal," diye fısıldadı. Gülümseyerek başımı salladıktan sonra battaniyeyi alarak onu örttüm. Yavaşça beni kucağına çekti ve kollarını bedenime dolayarak burnunu saçlarımda gezdirdi. Belki hiç yeri değildi ama öyle huzurluydum ki... Bir süre sonra gözlerimi usulca kapattım ve kendimi uykuya teslim ettim...

Sıcak...

Tek hissettiğim şey çok sıcak olduğuydu. Huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Baran aklıma gelir gelmez elimi yatağın diğer tarafına uzattım. Elim boşluğa gelince hızla gözlerimi açtım ama bir anda yüzüme yoğun şekilde güneş ışığı çarptı. Sıkıntıyla kolumu gözlerimin üstüne koyarak ışığın gelmesini engelledim. Öyle terlemiştim ki saçlarım alnıma yapışmıştı. Üstümde hâlâ montum vardı ve gece buz gibi olan kulübe, şimdi nedense bana çok sıcak geliyordu.

Alnıma yapışan saçlarımı arkaya alarak yatakta doğruldum. Önce etrafıma baktım. Şömine yanıyordu. Bu sıcaklığın sebebini şimdi anlamıştım. Sıcaklığa daha fazla dayanamayıp üstümdeki kalın battaniyeyi kenara fırlattım çünkü bayılmak üzereydim. Peki Baran neredeydi! Hemen ayağa kalkarak montumu çıkardım. Kırmızı kazağım terden su gibi olmuştu. Bu şekilde dışarıya çıkarsam kesinlikle hasta olurdum. Yanımda eşya da yoktu. Kollarımı birbirine dolayarak ne yapacağımı düşünmeye başladım. Aynı anda Baran da içeriye girdi. Yakmak için odun getirmişti.

Gülümseyerek, "Günaydın..." diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Elindeki odun parçalarını kenara attıktan sonra hızla yanıma gelerek nemli saçlarıma dokundu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıkıntıyla yüzünü buruşturup, "Çok terlemişsin. Bu şekilde kalamazsın," dedi. Onun bu şefkatli yanını seviyordum.

Sorun çıkarmamak adına başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

"Sorun değil. Birazdan kurur." Ama o, kaşlarını çatarak yüzüme baktıktan sonra kazağımı yukarıya sıyırmak istedi. Altımda sadece sutyen olduğunu bildiğim için telaşla geriye çekilerek, "Hayır! Sana sorun değil, diyorum. Birazdan kurur," diye ona engel olmaya çalıştım.

Gözlerini kısarak bana yaklaştı ve kazağımı tutarak, "Senin için sorun olmayabilir ama benim için sorun," dedikten sonra bir anda kazağımı üstümden çıkardı.

Çaresizce sesimi çıkarmadım çünkü gerçekten böyle kalırsam hastalanacaktım. Bakışlarından utanarak gözlerimi kaçırınca gülümseyerek başını sağa sola salladı ve nemlenmiş saçlarımı kaldırarak boynumu sildi.

"Kendine has bir ten kokun var. Öyle güzel ki tarif edemiyorum," deyince mahcup bir şekilde gülerek, "Herkesin kendine has bir kokusu olur. Bu kokunun kaynağı feromon adı verilen madde. Vücudumuz onu doğal olarak salgılıyor." dedim.

Kollarını kavuşturup, "Seninki fazla tehlikeli!" dedikten sonra kendi kazağını çıkararak bana giydirdi. Bu kez itiraz etmeye çalıştım ama dinlemedi. Ardından yanağımı okşayarak, "Bana ait ne varsa seninle bütünleştiğinde anlam kazanıyor," diye fısıldadı.

Üstündeki siyah tişörte bakarak, "Ama böyle kalırsan sen de üşüyeceksin," deyince bana sarılarak, "Yanımda olduğun sürece imkânsız," dedi. Öyle güzel şeyler söylüyor ve hissettiriyordu ki iç çekerek gözlerine baktım. Sanki ondan önce yaşamıyordum. Küçücük bedenim onun bu sözleriyle devleşiyor, güç kazanıyordu. İşin tuhaf yanı bütün bunları bilinçsizce, içinden geldiği için yapmasıydı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yere attığı odunlardan birini ateşe attıktan sonra gözlerini kısarak etrafına bakındı. Niçin böyle baktığını biliyordum. Sabah olduğu için her şey şimdi daha netti ve belli ki artık bir şeyler bulmak istiyordu. Ben de etrafa baktım. Kulübe oldukça küçüktü. Aradığı her ne ise burada olduğunu hiç zannetmiyordum. Varsa da nerede olabilirdi...

Şöminenin yanında ufak bir dolap vardı ama Baran oraya bakmak yerine önce tavana baktı, sonra da yere. Bir şeyler hesaplıyor gibiydi. Yerdeki küçük kilimi kaldırıp eliyle zemini yoklamaya başladı. Ben hiçbir şeye karışmadan sessizce onu izlerken dolabın üstünde gördüğüm minik müzik kutusu ilgimi çekti. Küçük bir kızken bile müzik kutularını severdim ben. Hatta abim on ikinci yaş günümde bana buna benzer bir müzik kutusu hediye etmişti. Hâlâ da saklıyordum.

Dolaba yaklaşıp kutuyu elime aldım. Benim kutumun içinde atlı karınca vardı. Müziğin ezgisi bile hâlâ aklımdaydı. Bunun içinde ne olduğunu merak ederek açıp bakınca zarif bir balerin olduğunu gördüm. Hemen arkasını çevirerek kutuyu kurdum ve dolabın üstüne bıraktım. Müzik çalmaya başlayınca gülümsedim ve ellerimi yanaklarıma koyarak balerinin hareketlerini izlemeye başladım. Balerin zarif bir şekilde dans ediyor gibiydi. Çalan ezginin benimkiyle aynı olması beni duygulandırmış, çocukluğuma götürmüştü. Hüzünle izlemeye devam ederken müzik bir anda durdu. Oysaki sonuna kadar çevirmiştim. Kaşlarımı çatarak kutuyu elime aldım ve tekrar kurmak istedim ama bu sefer de boşluğa döndü. Hayal kırıklığı içinde kutuyu yerine bıraktım. Kala kala bozulmuş olmalıydı.

O sırada Baran'la göz göze geldik. Gülümseyerek, "Bozulmuş galiba," dedim.

Kaşlarını çatarak kutuya baktıktan sonra yanıma gelerek kutuyu eline aldı ve şüpheyle incelemeye başladı. Tekrar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kurmak istedi ama aynı şekilde boşluğa dönünce kutuyu hafifçe salladı. İçinden tıkırtı gelince kot pantolonunun arka cebinden minik bir kadife çanta çıkardı. Merakla onu izliyordum. Çantayı açarak içinden bir çakı çıkardı ve dikkatli bir şekilde müzik kutusunun vidalarını gevşetti. Arka kapak açılınca, çıkan parçayı kenara koyarak kutunun içine baktı. Katlanmış bir kâğıt parçası vardı. Gözlerini kısarak kutunun içinden kâğıt parçasını çıkardı. Kâğıt öyle bir yere koyulmuştu ki mekaniği tıkıyor ve dönmesine engel oluyordu. Kâğıdı açıp içindeki yazıyı okuduktan sonra nefretle dişlerini sıkarak kâğıdı bana uzattı. Heyecanla kâğıdı alarak içindeki yazıyı okudum:

"Beyza"

Şok içinde Baran'a bakarak, "Ne demek bu?" diye sorunca sert bir şekilde Beyza'nın fotoğrafına baktı. Donmuştum! Hemen duvardaki çerçeveyi çıkardı ve asılı olduğu tahta zemini eliyle kontrol etti. Hiçbir boşluk bulamayınca da büyük bir hızla çerçeveyi ters çevirdi ve köşelerini açarak kapağı yere fırlattı. Fotoğrafın arkasında büyük bir sünger vardı. Süngeri de kaldırıp attıktan sonra nihayet aradığını buldu. Merakla ona bakarken göz göze geldik. Yanına yaklaşarak çerçevenin içine bakınca poşete sarılı bir cep telefonuyla minik bir flash disk olduğunu gördüm.

Baran acıyla dişlerini sıktıktan sonra onları alarak yatağın üstüne oturdu. Yere çöktüm ve ellerimi dizlerine koyarak, "O telefon Duygu'nun mu?" diye sordum.

Geriye yaslanarak acıyla fısıldadı:

"Hayır, benim!"

Kaşlarımı çatarak, "Nasıl yani?" deyince, derin bir nefes alarak konuşmaya başladı:

"Ne o geceyi ne de ondan önceki günleri hatırlamıyorum. Sadece belli belirsiz görüntüler var. Zaman sanki hafızamdan silinmiş gibi. Yangından sonraki günler de yok. Net ola-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rak hatırlamaya başladığım ilk an, senin koluma yaptığın iğneyi hissetmemle başladı. O an bile yangının gerçekten olup olmadığını bilmiyordum. Kâbus görmüş gibiydim. Adil Bey bana her şeyi anlattığında resmen yıkıldım. Kafamdaki silik sahne demek ki gerçekti. O is kokusu, alevler ve yanan evimiz. Lanet olsun ki hepsi gerçekti."

Dudaklarım büküldü ve hüzünle, "Kontrolsüz dozda verilen yatıştırıcı ilaçlardan sonra böyle yan etkiler görülmesi normal. Ölebilirdin bile; inan bana, hafif atlattın," dedim ama söylediğim sözün farkına varınca utandım. Bu söz ailesini kaybetmiş bir insana söylenecek bir söz değildi. Başımı eğerek mahcup bir şekilde, "Affedersin!" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Demek istediğim şu ki sinir sistemin hasar görebilirdi. Zehirlenebilirdin ya da hava yolunda refleks kaybı yaşayarak boğulabilirdin. Gerçekten güçlü bir bünyen varmış. Şu an hatırlamıyor olabilirsin ama bu geçici bir durum. Zamanla tüm taşlar yerine oturacaktır. Bir koku, herhangi bir travma, hatta bir ses bile aniden her şeyi hatırlamana sebep olabilir."

Soğuk bir ses tonuyla, "O gün ölmedim belki ama o geceyi düşündükçe her gün yeniden ölüyorum," diyerek boşluğa bakmaya başladı. Bir an önce buradan gitmemiz gerekiyordu çünkü burada kaldıkça kendisini suçlamaya devam edecekti.

Elindeki telefona bakarak sordum:

"Bu telefonun bütün bunlarla ne ilgisi var?"

Kaşlarını çatarak, "Bu telefonu buraya Duygu getirdi. Yangının olduğu gece onun evindeydim. Beni oraya konuşmak için çağırmıştı. Demek telefonumu benden o almış," dedi ve gözlerime bakarak, "Sen zaten bunları biliyorsun, değil mi?" diye bana imalı bir soru sordu.

Kalbim sızladı ve utanarak fısıldadım:

"Kısmen..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yerin dibinde girmiş gibiydim. Olaylarla hiç ilgim olmamasına rağmen, kendimi bu olayda Duygu'ya yardım etmiş gibi hissediyordum. Daha fazla yüzüne bakamayınca ayağa kalktım. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Onun da yalnız kalmaya... Dışarıya çıkmak için arkama dönmüştüm ki Baran bileğimi tutarak gitmeme engel oldu.

Ona bakınca gözlerimin içine bakarak, "Seni üzmek için söylemedim..." diye fısıldadı.

Gülümsemeye çalışarak, "Biliyorum," dedim ve iç çekerek, "Bence biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var," diye ekledim.

Beni hızla kendisine çekerek sarıldı ve "Şu an ihtiyacım olan tek şey sensin. Kokuna, varlığına ve..." diyerek sustu.

Başımı kaldırıp ona bakınca beni kendisine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Gözlerim benden bağımsız bir şekilde kapanırken onun kana kana dudaklarımı öpmesine izin verdim...

Baran

Koltukta oturmuş, yatağımda uyuyan kadını seyrediyordum. Gökyüzünden inmiş bir melek gibiydi. Uzun saçları yastığın üstüne dağılmıştı. Benim hasar görmüş geçmişimin onun ışığına gölge düşürdüğünün farkındaydım ama elimde değildi, ondan uzak duramıyordum. Huzursuz bir şekilde kıpırdanınca gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerim dudaklarına kayınca istemsiz bir şekilde yutkundum. İçimde dizginlemeye çalıştığım vahşi bir dürtü vardı ve her geçen saniye ona hâkim olmak zorlaşıyordu. Onu istiyordum. Hem de delicesine...

Hayatımda hiçbir zaman önceliğim kadınlar olmadı. Kadınlara saygı duymayı annem bana öğretmişti. Tek gecelik ilişkilerden bu yüzden nefret etsem ve uzak durmaya çalış-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sam da maalesef ki ben de yaşamıştım. Bu ilişkilerin ne kadar boş olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Sadece kokusuyla bile aklımı başımdan alan bu küçücük kadın, resmen içimde büyüyor ve beni sabrımla sınıyordu.

Derin bir nefes aldım ve yumruklarımı sıkarak ayağa kalktım. Kafamı dağıtmam gerekiyordu. O yüzden bu odada daha fazla durmamam daha iyi olacaktı. Hayatımda ilk defa kendime hâkim olmakta zorlanıyordum ve buna gerçekten inanamıyordum. Hemen odadan dışarıya çıkarak çalışma odama yürüdüm. Ayaklarım geri dönmem için dirense de kendimi zorlayarak odaya girdim ve masaya geçerek mutfağı aradım.

Fatma Hanım, "Buyurun Baran Bey," deyince geriye yaslanarak, "Çalışma odama bir kahve getirin, Fatma Hanım. Ayrıca bu akşam, yemek için itina gösterilmesini istiyorum," dedim.

Hemen cevap verdi:

"Tabii ki efendim. Hemen getiriyorum. Bahar Hanım'ın odasını hazırlayalım mı?"

Kaşlarımı çatarak, "Hayır. Kendisi zaten odasında," dedim ve telefonu kapatarak düşünmeye başladım.

Şile'den dönerken yolda uyuyakalmıştı. Aslında onu evine götürecektim ama ondan uzak kalmak istemediğim için onu buraya getirmiştim. İçimdeki bu hastalıklı duygular artık beni ele geçirmişti. Yabancısı olduğum bu duygu bedenimi kavuruyor ve günden güne artarak çoğalıyordu. Uyandığında gitmek istemesinden korkuyordum. Onu tekrar kaybetmeyi göze alamazdım. Hatta bunun düşüncesine bile tahammül edemez hale gelmiştim. Kendime inanamayarak başımı sağa sola salladım. *Nasıl da büyülemişti beni...*

Kapı tıklanınca kendime gelerek, "Gel!" diye bağırdım.

Fatma Hanım her zamanki hanımefendiliğiyle içeriye girerek kahvemi masaya bıraktı. O bana annemin emanetiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beyza'nın küçük bir kızken hep onun kucağında uyuyakaldığını hatırlayınca acıyla yutkundum. Fatma Hanım'ın kızı Şevval ve Beyza kardeş gibi büyümüşlerdi.

Şefkatle yüzüme bakarak sordu:

"Akşam yemeği için özel bir isteğiniz var mı?"

Derin bir nefes alarak, "Samsun'a özgü bir şeyler olsun. Gerekirse yedek bir aşçı getirtin, Fatma Hanım," deyince kaşlarını havaya kaldırdı ve gülümseyerek bana cevap verdi:

"Karadeniz'in kızları suları gibi asi olur, derler ama Bahar Hanım hiç öyle birine benzemiyor."

Boğazımı temizledim ve oturuşumu düzelterek, "Çok doğru söylemişler," dedim.

Fatma Hanım keyifle güldükten sonra başını sallayarak, "Senin gibi zor bir adamı bile bu hale getirebildiyse eğer, ben ona ancak helal olsun derim," dedikten sonra odadan çıktı.

Düşünmeye devam ettim. *Zor bir adam mıydım ben!* Küçüklüğümden beri babamla mücadele etmekten duygularım körelmişti. Asi ve kontrolcü birine dönüşmüştüm. Tüm gençliğim annemle Beyza'yı ondan korumaya çalışmakla geçmişti ama maalesef ki başaramamıştım. Asyalı beni sakinleştirse de çözülmesi gereken sırlar vardı. O sırlar ayyuka çıkmadığı sürece bana yaşamak haramdı.

Kaşlarımı çattım ve çekmeceyi açarak içinden telefonla flash diski çıkardım. Artık zamanı gelmişti. Diski bilgisayara yerleştirerek kaydedilen videoyu açtım. Ekranda Duygu'yu görünce nefretle geriye yaslanarak konuşmasını izlemeye başladım:

"Bu videoyu çekmek bile benim için o kadar zor ki... Biliyorum, umurunda bile değil ama ben seni çok sevdim Baran. Yaptığım hataların farkındayım ve bu vicdan azabıyla daha fazla yaşayabileceğimi zannetmiyorum. Eğer onlar yapmazsa ben yapıp hayatıma son vereceğim. Flash diskin yanına telefonu da bırakıyorum. Yangın gecesi sana o ilacı verdik-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ten sonra telefonunu ben almıştım çünkü eğer almasaydım, o adamların yok edeceğini biliyordum. İnan bana, amacım sadece babandan kurtulmaktı. O benden nefret ediyor çünkü biz onunla yıllar önce..." Sustu ve ağlamaya başladı. Dişlerimi sıkarak ona baktım. Ne kadar acı çektiği belliydi ama benim çektiklerimin yanında onun acısı âdeta bir hiç gibiydi. Gözyaşlarını silerek konuşmaya devam etti: "Beyza'yla annenin zarar göreceğini bilseydim eğer, inan bana, asla bu plana girmezdim çünkü Beyza benim de kardeşim gibiydi."

Videoyu durdurdum ve hırsla haykırarak ayağa kalktım. Sakinleşmem gerekiyordu çünkü Beyza'ya kardeşim demesine tahammül edemiyordum. Kardeşini kurtarmak için Beyza'nın ölümüne göz yummasını hazmedemiyordum. Onların oraya gittiğini öğrendikten sonra bile planı uygulamaya devam etmişti. Polisi aramak yerine beni o adamlara teslim etmişti. Bu yüzden ondan iğreniyordum.

Derin nefesler alarak içimdeki öfkeyle nefreti dizginlemeye çalıştıktan sonra yerime geçerek videoyu izlemeye devam ettim:

"Kaç kişi olduklarını bilmiyorum ama ben sadece üç kişiyi gördüm. İkisi yabancı uyruklu, biri Türk ve adı Talat. Patronlarını hiç görmedim ama defalarca onunla telefonda konuştum. Tahminime göre otuzlu yaşlarının sonunda. Anladığım kadarıyla madenlerden biriyle ilgili gizli planları var. Önce benden, babana boş bir kâğıda imza attırmamı istediler ama sonra vazgeçip sadece seni oyalamamı söylediler. Üzgünüm ama yaptım çünkü baban peşimi bırakmıyordu. Zafer'i korumak zorundaydım ama her şey altüst oldu. Telefonda konuştuğum adam yangından sonra delirmiş gibiydi. Bütün planı benim bozduğumu ve Beyza'yla anneni benim oraya gönderdiğimi düşünüyordu. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama inan bana Baran, annenle Beyza'yı oraya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ben göndermedim. Planı altüst ettiğim için Zafer'i öldüreceğini söyledi. Sonra da onu kaçırdılar. Adamın numarasını telefona kaydettim. Umarım intikamını alırsın. Senden son bir isteğim var. Biliyorum, bunu senden istemeye hakkım yok ama sana yalvarıyorum Zafer'i kurtar Baran. Eğer bu videoyu izlediğinde ölmüş olursam Sinan'ı bul. Yaşadığım her şeyi o biliyor. Onun da can güvenliği tehlikede. Onları sadece sana emanet edebilirim. Bunu duymaktan hep nefret ettin, biliyorum ama seni seviyorum Baran. Hep sevdim. Beni affet..."

Video bittikten sonra öylece boşluğa baktım. Zafer'le Sinan artık güvendeydi ama ben sevdiklerimi kaybetmiştim. Telefonumu elime alarak açma tuşuna bastım ve açılmasını beklemeye başladım. O gece ve öncesine ait olan silik şeylerin tek kaynağı bu telefonun içindeydi. Ekran açılınca derin bir nefes alarak mesajları açtım. İlk mesaj Beyza'dandı. Ellerim titredi. Son mesajı gönderdiği tarih yangının olduğu tarihti. Bazı mesajlara cevap bile verdiğimi görünce kalbim resmen acıyla sızladı.

Sırasıyla mesajları okumaya başladım:

"Hey, yakışıklı! Biz eve yerleştik. Annem, akşam yemeğinde seni mutlaka masada görmek istiyor. Sakın geç kalma. Bu arada kız arkadaşlarım buraya yerleşmeme çok sevindi ☺ Neden acaba?"

"Nedenmiş o?"

"Herkesin benim kadar çekici bir abisi yok da ondan! Kızlar seni görmek için resmen çıldırıyor. Hele bugün olanları bir bilsen! Bir kız beni doğum gününe davet etti ve bana hediye olarak abini paketlesene, dedi. Düşünebiliyor musun abi?

"Beyza, çenen düştü yine senin!"

"Of! Tamam, sustum. Akşama geç kalma sakın.

"Tamam güzelim. İlacını içtin mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İçtim abi. Beni merak etme. Seni seviyorum."

Telefonu masaya bırakarak acıyla inledim. Boğazımdan yukarıya doğru yükselen ateş bedenimi sarsıyordu. Beyza sanki karşımda gibiydi. Gülüşü, çocuksu neşesi ve tüm masumluğuyla... İlaç iç demiştim. Neden! Hasta mıydı... Eve yerleşme sebepleri tam olarak neydi! Zaten bu evde sık sık kalıyorlardı ve bu bizim hayatımızın rutiniydi. Kahretsin ki tam olarak ne yaşandığını hatırlamıyordum. Telefonu masadan aldım ve mesajları açarak bu soruya cevap aradım. Diğer mesaj bir gün sonraya, yani yangından dört gün öncesine aitti:

"Abi, annem iyi değil. Bu sabah onu ağlarken gördüm. Babam aradı ama annem telefona cevap vermedi. Onları bir araya getirmek istiyorum. Babam eskisi gibi değil. Sanırım, annemin senin evine yerleşme fikrinin altında başka sebepler var. Bugün holdinge gideceğim. Babamla konuşmam gerekiyor."

"Hayır, Beyza. Sen evde kal. Ben babamla konuşurum. Üzülme, ben annemle de konuşurum."

"Ama abi, sen şimdi yine babamla kavga edersin. İzin ver ben konuşayım. Beni kırmaz."

"Sana hayır dedim."

"Of! Tamam."

Babam... Hiçbir zaman onunla baba-oğul ilişkisi kuramamıştık. Beni kendi istediği gibi bir kalıba sokmak istiyordu ama hiçbir zaman başaramadı. Bu sebeple yurtdışında eğitim almıştım. Doyumsuz bir adamdı. Serveti, kazandığı onca tomarla para ona yetmiyor; hep daha da fazlasını istiyordu. Kıskanç ve öfkeliydi. Anneme karşı hep sadakatsiz olmuştu. Etrafı kadınlarla doluydu ama her şeyi örtbas etme konusundaki yeteneği ile çevreye mükemmel bir aile olduğumuzun imajını veriyordu. Nefretle başımı sağa sola sallayarak mesajları okumaya devam ettim. Bu mesaj yangından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir gece önceye aitti ve nedense Beyza, geçen o üç gün içinde bana hiç mesaj yazmamıştı. Şüpheyle mesajı okudum:

"Canım abim. Daha ne kadar sürecek bu kızgınlık. Eve de gelmiyorsun. Cesaret edip seni arayamıyorum bile. Biliyorum, kızacaksın ama bugün Duygu'yu aradım ve seni sordum. Seni uzun zamandır görmediğini söyledi. Gerçekten Zafer'i ailesinin yanına sen mi gönderdin abi? Onun hiçbir suçu yok!"

"Abi, ne olur cevap ver. Annem iyi değil, sen de yoksun; aklımı kaybetmek üzereyim. Dün öğleden sonra annem dışarıya çıktı. Geldiğinde tuhaftı. Nereye gittiğini söylemiyor. Şu an da bahçede boş boş oturuyor, delirmiş gibi. Kötü şeyler olacak abi, hissediyorum. Ne olur affet beni! Dayanamıyorum artık."

"Geliyorum!"

Beyza'yla hiçbir zaman kavga etmemiştik biz. Eğer onunla üç gün boyunca küs kaldıysam bunun çok önemli bir nedeni olmalıydı. Bunu öğrenmenin tek yolu Zafer'le konuşmaktı. Son mesajı sesli atmıştı ve tarih yangının olduğu geceye aitti. Kalan son gücümü topladıktan sonra dişlerimi sıkarak mesajı dinlemeye başladım:

"Yetiş abi. Her şeyi öğrendim. Annem, babamı öldürtmek için birileriyle anlaşmış. Onu telefonda biriyle konuşurken duydum. Bunu hak etti, çocuklarımın da hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim, diyordu. Madeni size vereceğim yeter ki Ümit'in işini bitirin, dedi. Sana ulaşamadım. Ben babamı kurtarmak için eve gidiyorum abi. Ne olursa olsun, onun ölmesine izin vermeyeceğim..."

Duyduklarımın şokuyla telefon elimden düştü ve dehşetle fısıldadım:

"Annem..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanağıma temas edince hissettiğim yumuşaklık beni gülümsetti ve hafifçe gerinerek bu hissin tadını çıkarmaya çalıştım. Bir an durdum ve gerçeği idrak etmeye çalışarak üstümdeki yorgana dokundum. Kesinlikle evimde değildim. Hızla gözlerimi açarak etrafıma baktım. Gözlerim büyük bir hızla odayı tarayınca elimi alnıma koyarak derin bir nefes verdim çünkü Baran'ın yatak odasındaydım. Nasıl bu kadar derin uyuyabilmiştim ben... Üstelik gecemavisi yatak örtüsüne öyle bir sarılmıştım ki gözlerimi devirerek kendi kendime söylendim:

"Hiç de yabancılık çekmemişim..."

Söylenerek ayağa kalkınca bir an başım döndü. Saatlerdir hiçbir şey yemediğim için midem bulanıyordu. Muhtemelen kan şekerim düşmüştü çünkü ensem de ter içinde kalmıştı. Oflayarak yatağa oturdum, duş almaya ihtiyacım vardı.

Etrafta bakıp çantamı aradım. Bulamayınca da sıkıntıyla iç çektim. Baran neredeydi acaba... Gözlerim aynadaki yansımama takılınca hüzünle dudaklarım büküldü. Üstümde hâlâ Baran'ın kazağı vardı ve saçlarım darmadağınıktı. Üstelik kulübenin is kokusu fena halde üstüme sinmişti.

Ayağa kalkarak banyoya girdim ve hemen yüzümü yıkadım. Saçlarım tam anlamıyla felaket durumdaydı. Elime biraz su aldım ve düzeltmeye çalıştım ama iflah olmaz bir haldeydiler. Pes ederek tepeye doğru kıvırdım ve gelişigüzel bir topuz yaptıktan sonra dolabı açarak yedek bir diş macunu bulmayı umut ettim. Şükür ki vardı.

Baran'ın kişisel bakım eşyaları gözüme çarpınca elimde olmadan incelemeye başladım. Parfümü, tıraş malzemeleri ve kremleri dolaba özenle dizilmişti. Gülümseyerek parfüm şişesini elime aldıktan sonra dikkatli bir şekilde kapağını çı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karıp kokladım. Öyle güzeldi ki... Gözlerim kendiliğinden kapandı ve ayakta duramayarak köşede duran banka çöktüm. Âdeta yanımda gibiydi. İçimi saran bu duygunun adı huzurdu, belki de fazlası...

Bu eşsiz kokunun büyüsüne öyle kapılmıştım ki kendi halimi unutuverdim. Bir anda kapı tıklanınca korkuyla yerimden sıçrayarak kendime geldim. *Acaba, gelen Baran mıydı?..* Telaştan elim ayağıma dolanmıştı. Suçüstü yakalanmışım gibi gereksiz bir panik yapınca istemeden parfümü yüzüme püskürttüm. *Bir bu eksikti!* Neye uğradığımı şaşırarak telaşla ayağa kalkınca da başım dolabın kapağına çarptı ve acıyla inleyerek başımı ovaladım. *Neyin cezasını çekiyordum ben böyle?* Bütün bunlar yetmiyormuş gibi kapı ısrarla tıklanmaya devam ediyordu.

Daha fazla dayanamayarak acıyla bağırdım:

"Çatladın mı?"

Kahretsin ki gözlerim bibergazına maruz kalmış gibi yanıyordu. Yanan gözlerimi suyla yıkamaya çalışırken bir yandan da kendime kızıyordum:

"Başına ne geldiyse müstahak sana Bahar. Sana ait olmayan eşyaları hangi hakla kurcalıyorsun ki..."

O sırada dışarıdan bir kız sesi duyuldu:

"Çatladıktan sonra yatağı topladım ve eşyalarınızı yatağın üzerine bıraktım. Akşam yemeği yarım saat içinde hazır olacakmış. Başka bir isteğiniz var mı?"

Şaşırarak kapıya baktım. Kız galiba bana bozulmuştu. Yüzümü buruşturduktan sonra kızaran gözlerime bakarak cevap verdim:

"Yok! Teşekkürler."

Odanın kapısı kapanınca kızın gittiğini anladım ve dolap kapağına kurban ettiğim başımı yavaşça ovalamaya devam ettim. Maalesef ki başımda küçük bir şişlik oluşmuştu. Kendi kendime bir söz vermiştim. Bir daha kesinlikle kimsenin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dolabını kurcalamayacaktım. Zaten ben daha küçük bir kızken annem, odasına girip eşyalarını kurcalamayayım diye bana hep; bir başkasının eşyasını izinsiz kurcalarsan Allah seni çarpar, derdi. Belli ki bu sözü bilinçaltıma kazımış ve birebir kendime yaşatmıştım.

Bir süre sonra buram buram Baran kokarak banyodan dışarıya çıktım. Allah'tan ki Baran burada değildi. Yoksa gerçekten utançtan ölebilirdim. Yatağın üstüne bırakılan eşyalara bakınca hepsinin yeni alındığını fark ettim ve sıkıntıyla başımı sağa sola salladım. Ne gerek vardı bütün bunlara! Ben göze batmayayım diye uğraştıkça âdeta bir deniz feneri gibi sinyal veriyordum.

Yüzümü ekşiterek iç çamaşırlarını incelemeye başladım. Allah bilir bunları kim satın almıştı! Eğer Baran beni buraya getirmek yerine direkt evime götürseydi, bütün bunlarla gerek kalmayacaktı. Saçlarımdan dökülen bukleler yüzüme gelince sıkıntıyla ofladım. Baran'ın kokusu neredeyse nefesime bile karışmıştı. Bir an önce duş almalıydım çünkü başka türlü bu koku üstümden çıkmayacaktı.

Hemen eşyaları alarak banyoya girdim. Önce dişlerimi fırçaladım sonra da kendimi sıcak suyun altına atarak yıkanmaya başladım ama ne kadar yıkanırsam yıkanayım koku gitmiyor gibiydi. Erkek parfümlerini bu kadar kalıcı yapmak zorunda mıydılar! Neden aynı performansı kadın parfümlerine de göstermiyorlardı sanki...

Pes ederek suyu kapattıktan sonra kurulanmaya başladım. İç çamaşırları küçük olsa da giyinmek zorunda kalmıştım çünkü başka çarem yoktu. Elbiseyi de giyindikten sonra sebep olduğum bütün dağınıklığı da toplayarak banyodan çıktım. Aynanın karşısına geçtiğimde, elbisenin güzelliğinin beni gölgede bıraktığını fark ederek gülümsedim. Koyu kırmızı, uzun kollu bir elbiseydi. Elimi hayranlıkla elbisenin kumaşında gezdirdim. Kaliteli bir kumaş olduğu belliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İç çamaşırlarının aksine elbise üstüme tam oturmuştu. Son olarak beyaz spor ayakkabılarımı da giyindim. Böyle bir elbisenin altında biraz tuhaf dursa da önemli değildi. Zaten sonra eve gidecektim. Üstümdeki parfüm kokusu da gitmişti ya da artık kokuya alıştığım için fark etmiyordum. Saçlarımı kuruttuktan sonra artık nihayet hazırdım. Havluları kirli sepetine attıktan sonra havalanması için odanın pencerelerini açtım ve son bir kez odayı inceledim. Her şey yerli yerindeydi. Memnuniyetle gülümseyerek kendi kendime fısıldadım:

"Evet! Bütün deliller ortadan kaldırıldı."

Şimdi sıra Baran'ı bulmaktaydı. Hemen odadan çıkarak merdivenlere yürümeye başladım. Nedense Baran'ın evinde olmaktan ve aldığı elbiseleri giyinip ortalıkta dolaşmaktan utanıyordum. Bazı duygular insana çocukluğunda kazınıyordu. Aslında oldukça çağdaş bir ailede büyümüştüm ama annem küçüklüğümden bu yana, bir kızın her zaman hanımefendi kalması ve kendisine olan saygısını koruması gerektiğini öğretmişti. Şimdi sanki, bana annemin öğrettiği sınırları aşıyormuşum gibi geliyordu...

Saçmaladığımı kendime hatırlatarak yemek salonuna girdim. Enfes bir masa hazırlanmıştı. Öyle acıkmıştım ki yemeklerin kokusu bile bana ayrı bir güzel geliyordu.

"Hoş geldiniz, Bahar Hanım."

Başımı çevirerek Fatma Hanım'a baktım. Elinde bir tepsi vardı ve gülümseyerek bana bakıyordu.

Gülümseyerek cevap verdim:

"Merhaba."

Fatma Hanım'ın elindeki tepside büyük bir tabak vardı. Odaya yayılan bu enfes koku bana tanıdık gelince, gözlerimi kapatıp o eski günlere gittim. Annemin şen sesi sanki şimdi her yerdeydi:

"Köfteler hazır Bahar. Hadi bisikletine bin de babana yemek götür. Sıcak sıcak yesin!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi açtım ve Fatma Hanım'a yaklaşarak, "Hamsili köfte değil mi o?" diye sorunca keyifle cevap verdi:

"Evet, öyleymiş. Ben de sayenizde ilk defa yiyeceğim. Baran Bey sizin için özel hazırlattı."

Gülümseyerek, "Harika! Peki nerede o?" diye sorunca, Fatma Hanım elindeki tepsiyi masaya bıraktı ve bahçeyi göstererek cevap verdi:

"Biraz hava almak için bahçeye çıktı."

Başımı salladıktan sonra oraya yürümeye başladım. Benim için bu kadar özel şeyler hazırlatması gerçekten çok ince bir davranıştı. Bahçeye çıkınca havanın kararmak üzere olduğunu fark ettim. Saatlerce uyumuş olmalıydım. Bu zaman zarfında acaba o ne yapmıştı! Hava soğuk değildi ama serindi. Kollarımı birbirine dolayarak etrafıma baktıktan sonra havuzun yanına yaklaşarak yıldızlara baktım, ışıl ışıl parlıyorlardı. Beni buraya getirdiği için önce ona kızsam da itiraf etmeliyim ki bu evi çok özlemiştim.

Gülümseyerek etrafıma bakarken onu gördüm. Havuzun karşısındaki ağacın altında telefonla konuşuyordu. Bir eli cebindeydi ve sırtı bana dönüktü. Yanına yürümeye başlarken telefonda konuştuğu kişiye bağırmaya başladı:

"Ne demek olağanüstü bir durum yok. Mutlaka gözden kaçırdığınız bir şey olmalı. Bütün dosyaları istiyorum. Ben de inceleyeceğim." Şaşırarak durdum. Sert bir şekilde konuşmaya devam etti: "Ben çok daha kapsamlı bir araştırma istiyorum Sami Bey. Ali Bey'i de arayın. Bütün dosyalar bu gece elimde olacak."

Onu bu kadar sinirlendiren şey acaba neydi? Kulübede bulduğu flash diskte acaba ne vardı? Telefonu kapatıp arkasına dönünce göz göze geldik. Gizli gizli onu dinlemenin mahcubiyetiyle gözlerimi kaçırdım. Yanıma yaklaşıp yüzümü kendisine çevirdi. Sert bakışları gölgelenmişti.

Gülümsemeye çalışarak sordum:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden öfkelisin?"

Yanağımı okşayarak, "Öyle miydim?" diye fısıldayınca başımı sallayarak, "Aradığın cevapları buldun mu?" diye sordum.

Derin bir iç çekerek, "Şu an sadece sen varsın," dedikten sonra alnıma dudaklarını değirdi. Öpeceğini düşünüyordum ama yavaşça uzaklaştı ve şüpheyle, "Ne kokuyorsun sen öyle?" diye sordu. Kahretsin ki anlamıştı. Verecek bir cevap aradım ama bulamadım. Öylece gözlerine bakınca güldü.

Yine de çaktırmamaya çalıştım ve omzumu sallayarak, "Şampuan," deyince kollarını birbirine doladı ve gözlerini kısarak beni seyretmeye başladı. Oldukça keyif aldığı belliydi. Gözlerimi devirerek, "Tamam! Kokunu seviyorum, oldu mu?" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Hatta bende bağımlılık yapmış olma ihtimali bile var. Bu tarz bağımlılıklar, iradenin kontrolden çıkmasına ve aklın çalışamaz hale gelmesine neden olabiliyor. Bu konular hakkında eğitim alıyorum ama gel gör ki kendi söküğünü dikemeyen terziler gibiyim."

Ses gelmeyince kaşlarımı çatarak ona baktım. Gülümseyerek başını sağa sola salladıktan sonra kulağıma eğilerek, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sorunca gözlerimi kırpıştırarak fısıldadım:

"Neyi?"

Usulca yanağını yanağımda gezdirerek, "Sadece kendin olarak, hiç ama hiç zorlanmadan ruhuma bu kadar bulaşmayı," dedi. Kalbim titrer gibi olunca istemsizce iç çektim. Sihirli sesiyle konuşmaya devam etti: "En bitti dediğim anlarda umudum oluyorsun. Sıcaklığın beni hayata döndürüyor. Masumluğun kaybettiklerimin yerini dolduruyor ve biliyor musun?.."

Susmasına tahammül edemeyerek, "Neyi?" diye sorunca gözlerimin içine bakarak fısıldadı:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana mücadele gücü veriyorsun."

Yanağına dokundum ve "Ben de gördüğün o ışık aslında senin yansıman çünkü bana bu anlamaları yükleyen sensin. Ben senin aynanım Baran," dedikten sonra konuşmak yerine yanağında gezdirdiğim elimi tutarak avcumun içine dudaklarını bastırdı. Gülümsedim çünkü kader çizgilerimiz birbirine kazındı, demek istiyordu. Bu öpücüğün anlamını artık öğrenmiştim.

Birlikte içeriye girdik. Fatma Hanım bizi el ele görünce gülümseyerek başını salladı. Baran beni yine yanı başındaki sandalye oturttu ve yanıma geçti. O kadar acıkmıştım ki bir şeyler yemek için sabırsızlanıyordum. Fatma Hanım servis yapmak isteyince Baran'a baktım.

Ne söylemek istediğimi anlamış gibi gülümseyerek, "Gerisini biz hallederiz. Sen gidebilirsin Fatma Hanım," dedikten sonra Fatma Hanım salondan çıkınca hemen ayağa kalktım ve Baran'ın tabağını elime alarak, "Daha önce hiç hamsili köfte yedin mi? Enfestir. Annem her zaman yapardı. İnan bana, annemi tanısan çok severdin Baran. En çok da yemeklerini," diyerek servis yapmaya başladım.

Hamsili köfte ve pilav koyduğum tabağı önüne bırakınca yüzüne baktım. Sanki buz tutmuştu. Pişmanlık içinde yerime oturdum ve onun boşluğa dalan gözlerine baktım. Kendi annesini düşünüyor olmalıydı. Hüzünle eline dokundum. Kendine gelerek bakışlarını bana çevirince derin bir nefes alarak, "Bana biraz anneden bahsetmek ister misin?" diye fısıldadım.

Karasız gibiydi. Elini okşayarak onu cesaretlendirince konuşmaya başladı:

"Benim de annem güzel yemekler yapardı. Evin çalışanlarına karşı her zaman nazik ve anlayışlıydı ve inan bana, ben de annemi tanımanı çok isterdim, Asyalı. Hatta eminim ki seni çok severdi çünkü o da senin gibi sevgi dolu bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadındı. Bana hayallerimin peşinden gitmeyi o öğretti. Hiç kimseyi kararlarından ötürü sorgulamaz ve bize hayattaki en önemli şeyin önce mutlu olmak olduğunu öğütlerdi. Babam onu hiçbir zaman hak etmedi. Onun merhametini kıskanıyordu ve maalesef sonunda zehrini ona da bulaştırmayı başardı. Onun masumluğunu aldı."

Son söylediği sözü öyle bir şekilde söylemişti ki içim ürperdi. Elini okşamaya devam ederek, "Başaran baban değil, annen Baran. İki çocuğuna da merhametinden bulaştıran ve onlara sevginin gücünü öğretebilen asıl annen. Annen hep masum kalacak, tıpkı sizler gibi... Ayrıca ne yaşanırsa yaşansın, eminim ki baban da seni çok seviyordu," dedim.

Baran acıyla gülümsedi ve dişlerini sıkarak pencereden dışarıya bakmaya başladı. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Onu böyle konuşmaya iten sebepler olmalıydı. Emindim ki bir şeyler öğrenmişti ama bana söylemiyordu. Bunu hissedebiliyordum...

Yemek sonrası eşyalarımı bir poşete koyarak yatak odasından çıktım. Yarın erkenden dersim vardı ve bu gece sabaha kadar ders çalışmam gerekiyordu. Mutlaka eve gitmeliydim. Diğer yandan da Baran'ı yalnız bırakmak istemiyordum çünkü iyi değildi. Yemek boyunca susmuş ve doğru düzgün bir şey yememişti. Dalıp dalıp gidiyor ve sık sık sıkıntılı nefesler alıp veriyordu. Bunun sebebini mutlaka öğrenmek zorundaydım çünkü başka türlü ona yardımcı olamazdım.

Merdivenlerin son basamağına gelince saatime baktım. Oldukça geç olmuştu. Zaten Şile'den Meloş'un arabasıyla dönmüştük. Aslında eve kendim de gidebilirdim. Diğer yandan da eminim ki Meloş beni defalarca aramıştı. Çantamla telefonum arabada olduğu için bakamıyordum. Ona çok ayıp olmuştu.

Salona bakındım. Baran ortalıklarda görünmüyordu. Bahçeye çıktım ve onu bulmak umuduyla etrafa bakındım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O sırada arkamdan, "Baran abi çalışma odasındaymış," diye bir ses geldi. Sesin geldiği yöne bakınca daha önce Fatma Hanım'ın yanında gördüğüm kızla göz göze geldik. Uzun, siyah saçları iki yana ayrılmıştı. Bembeyaz bir cildi vardı. Renkli gözlerine siyah bir *eyeliner* çekmiş ve simsiyah giyinmişti. Gotik tarzlı bu kızın kim olduğunu çok merak ediyordum.

O da beni baştan aşağıya süzdükten sonra kaşlarını havaya kaldırarak, "Tuhaf bir kızsın sen!" dedi.

Şaşırarak, "Tuhaf mı? Sen hiç aynaya bakmıyor musun?" diye sorunca gözlerini devirerek cevap verdi:

"Ben tuhaf olmayı kendim seçtim. Benim tarzım bu ama seninki doğuştan. Gerçekten merak ettim. Seni Japonya'dan evlatlık falan mı aldılar?" Şok içinde kıza baktım. Ne kadar açıksözlüydü. Dayanamayıp kahkaha attım. Kız da güldü ve üstümdeki elbiseyi işaret ederek konuşmaya devam etti: "Bana kalsa sana pileli mini etek ve kolsuz bir gömlek alırdım. Üstünde harika dururdu. Bu elbisenin içinde eğreti durmuşsun. Çakma bir leydi gibisin. Halbuki inanılmaz farklı bir havan var. Yazık olmuş!"

Elbiseye bakarak, "Demek bu elbiseyi sen aldın! Aslında ben sevdim ama itiraf etmek gerekirse iç çamaşırı seçme konusunda berbatsın. Alırken ne düşündün, Allah aşkına? Oyuncak bebek falan olduğumu mu?" deyince kız soğuk bir şekilde gülümseyerek cevap verdi:

"Ben değil ama Baran abi öyle düşünüyor olmalı. Halbuki erkekler tam tersini hayal eder."

Gülümseyerek sordum:

"Peki sen kimsin? Seni sadece bir kere gördüm. Anladığım kadarıyla ortalıklarda görünmekten pek hoşlanmıyorsun."

Ellerini deri ceketinin ceplerine koyarak, "Evet, pek hoşlanmam. Adım Şevval. Fatma Hanım'ın kızıyım. Tamam,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kabul ediyorum. Annemle uyumlu bir ikili değiliz ama malzeme bu! Yapacak bir şey yok," deyince tekrar kahkaha attım. Şevval soğuk bir şekilde konuşmaya devam etti: "İstanbul Üniversitesi, Devlet Konservatuvarı Piyano Bölümündeyim. Aslında bir arkadaşımın evinde kalıyorum ama annem bu hafta ısrarla beni buraya çağırdı. Mecburen geldim. Açıkçası Beyza'nın ölümünden sonra bu eve fazla giremiyorum. Biz..." Sustu ve başını öne eğerek, "Biz onunla kardeş gibiydik. Hâlâ da öyleyiz," deyince hüzünle gözlerine baktım. Derin bir nefes aldı ve yukarıyı göstererek, "Burada zaman kaybetme," dedikten sonra hızla yanımdan uzaklaştı.

Öylece kalmıştım. Beyza ardında onu seven ne çok insan bırakmıştı... Acıyla karışık bir nefes verdikten sonra içeriye girerek yukarı çıktım. Çalışma odası koridorun sonundaydı. Önüne gelince kapının aralık olduğunu fark ettim. Sessizce içeriye baktım. Baran bilgisayarın başındaydı ve dikkatle bir şeyler inceliyordu. Tam içeriye giriyordum ki telefonu çalmaya başladı.

Hemen cevap verdi:

"Evet!" Karşı tarafın konuşmasını dinledikten sonra ekrana yaklaştı ve gözlerini kısarak, "Tam tahmin ettiğim gibi. Bir şeyler bulacağımı biliyordum. Sezgilerimde asla yanılmam. Yarından itibaren oraya gidiyorum. Sen gerekli ayarlamaları yap. Hiç kimse benim oraya gittiğimi bilmeyecek, anlaşıldı mı? Bu işi kendi yöntemlerimle halledeceğim."

Geriye çekilerek duvara yaslandım. Nereye gidiyordu! Baran sır küpü gibiydi. Görünenin ardında çok başka bir dünyası vardı. Beni o dünyanın dışında tutuyordu ama ben onu her şeyiyle istiyordum. Dayanamayıp içeriye girince, gözlerini kısarak bana baktı ve telefondaki kişiye, "Dediğimi yap!" deyip telefonu kapattı ve bana bakmaya devam etti.

Başımı dikleştirerek sordum:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne zamana kadar sürecek bu durum?"

Telefonu masaya bırakarak sordu:

"Ne demek bu?"

Dişlerimi sıkarak ona bakmaya devam edince hiç taviz vermeden bana karşılık verdi ve sonunda ben pes ederek, "Ne zamana kadar benden bir şeyler saklamaya devam edeceksin?" diye net bir şekilde sorunca, kaşlarını çatarak bana bakmaya devam etti. Yanına yürüdüm ve ellerimi masaya dayayıp, "Beni hayatında istiyor musun?" diye sert bir şekilde sordum.

Çenesini kasarak, "Hayatımda hiçbir şeyi sen kadar istemedim ben!" deyince kendimden emin bir şekilde, "Peki, bana güveniyor musun?" diye sordum.

Gözlerimin içine bakarak fısıldadı:

"Koşulsuz..."

"O zaman beni hayatına al," dedim ve konuşmaya devam ettim: "İyileşmen için sana yardımcı olmak istiyorum ama yaralarını sarmak için önce nerede olduklarını bilmem lazım. Mücadeleye hazırım ve inan bana, zannettiğin kadar güçsüz değilim."

Donuk bir şekilde yüzüme bakıyordu. Bir şeyler söylemesini bekledim ama her zamanki gibi susmayı tercih etti. Acıyla gülerek kapıya yürümeye başladığımda, hiddetle masaya vurarak bağırdı:

"Nereye gidiyorsun?"

Yürümeye devam ederek ona cevap verdim:

"Yarına kadar sana müsaade! Ya yarın gideceğin o yere beni de götürür ve sana destek olmama izin verirsin ya da bu gizem dolu hayatında tek başına kalır ve beni unutursun." Kapıyı çarptıktan sonra sinsi bir şekilde gülümsedim. *Onu bırakmak mı? Asla!..* Ben gerekirse onun için ateşe bile yürürdüm ama başka türlü onu konuşmaya ikna edemeyeceğim belliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hızla merdivenlerden indim. Tam tahmin ettiğim gibi peşimden gelerek kolumu tuttu ve beni hızla çekerek kendisine doğru çevirdi. Kaşlarımı çatarak gözlerine bakınca öfkeyle, "Gidemezsin! Bu sefer bırakmam, anladın mı beni?" diye fısıldadı. Onu itmeye çalıştım ama belimi kavrayarak beni kendisine bastırdı ve kulağıma eğilerek, "Tamam! Sen kazandın Asyalı," dedi ve konuşmaya devam etti: "Yarın benimle Yozgat'a geliyorsun ama sen de bana bir söz verdiğini unutma. Her koşulda benimle misin?"

Gülümsedikten sonra kendimden emin bir şekilde fısıldadım:

"Sözümün arkasındayım. Sana güveniyorum ve her koşulda, ne olursa olsun seninleyim."

Cevabımı duyar duymaz gözlerini kıstı ve bir anda sırtımı duvara yaslayarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İşte bunu beklemiyordum. Dış kapının önündeydik ve birinin bizi böyle görmesi muhtemeldi. Tedirgin bir şekilde onu itmeye çalıştım ama ellerimi başımın üstünde birleştirerek sertçe fısıldadı:

"Yapma!"

Etrafıma bakınarak, "Asıl sen yapma!" dedim ama bırakmadı. Başımı sağa sola sakladıktan sonra isyan edercesine konuşmaya çalıştım: "Bırak... Görecekler. Rezil olacağım."

Dudaklarını dudaklarıma sürterek, "Kim görürse görsün. Kim duyarsa duysun. Beni bu hale sen getirdin, Asyalı. Artık kendimi kontrol edemiyorum," dedi boğuk bir sesle...

Yemek salonundan sesler gelince irkildim ve hüzünle gözlerine baktım. Sinirle söylendikten sonra elimi tutarak beni merdivenlere çekmeye başladı. Kolunu tutarak ona engel olmaya çalıştım. Hırsla bana dönerek gözlerime bakınca gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

"Eve gitmem gerekiyor."

Öfkeyle, "Ne!" diye tepki gösterince, başımı sallayarak konuşmaya devam ettim:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eşyalarımı toplamam gerekiyor. Yarın hem okuldan hem de klinikten izin alacağım. Ayrıca Meloş'un arabasını geri vermem lazım. Telefonum bile yanımda değil. Belki de..." Sustum ve gözlerimi kaçırarak, "Belki de abim aramıştır. Beni merak ederler," deyince öfkeyle gülerek kolumu bıraktı ve kollarını birbirine dolayarak sordu:

"Ne diyeceksin ona? Daha net bir şekilde soruyorum. Ona benimle ilgili nasıl bir açıklama yapmayı düşünüyorsun, Bahar?"

Bir an nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü henüz ben de bu sorunun cevabını bilmiyordum. Elbette ki abime bile rest çekmeye hazırdım ama keskin ve yıkıcı olmak yerine ben, yapıcı olmaktan yanaydım.

Kaşlarını çatarak yüzüme bakmaya devam edince hırsla, "Kes şunu! Sürekli başa dönüyoruz. Sana dün gece de söyledim. Gerekirse herkesi ve her şeyi karşıma alırım. Bana neden inanmıyorsun?" deyince öfkeyle bağırdı:

"Çünkü bana en büyük acıları inandığım insanlar yaşattı."

Tam cevap veriyordum ki kapı çaldı. Baran gözlerini kapıya çevirince ben de çevirdim. Aslında iyi olmuştu. Onunla sürekli tartışmaktan yorulmuştum artık. Ne söylersem söyleyeyim, ikna olmayacaktı; her koşulda yanında olacağımı zamanla o da anlayacaktı.

Kapı tekrar çalınca Baran söylenerek kapıyı açtı. Yaşar, elinde tespihi ve çatık kaşlarıyla kapının girişinde belirdi. Beni görünce kaşlarını havaya kaldırarak, "Kusura bakmayın, bu güzel muhabbetin içine turşu olmak istemezdim ama oldu artık!" deyince, Baran dişlerini sıkarak cevap verdi:

"Uzatma Sivaslı! Sorun ne söyle?"

Yaşar boğazını temizleyerek, "O zaman ben direkt konuya gireyim. Şu kadın geldi! Hani saçları narçiçeği gibi eksantrik olan avukat. Bu beşinci gelişi. Daha önce içeriye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

almadık ama kadın belli ki kafaya koymuş, illa sizi görmek istiyor. Bir de size sorayım dedim," dedi. Sustu ve bana baktıktan sonra sözlerini tamamladı: "Söyleyeceği şeyler ne kadar önemliyse artık! Bahçe kapısında bekliyor. Ne yapalım? Postalayalım mı nar bozmasını?"

Yumruklarımı sıkarak Baran'a baktım. Meltem'in burada ne işi vardı! Resmen burnumdan soluyordum.

Baran kaşlarını çatarak, "İçeriye alın!" deyince hayal kırıklığıyla ona baktım. Yaşar başını sallayarak dışarıya çıktı.

Baran bakışlarını bana çevirince hırsla merdivenlere yürümeye başladım. Bu kadından nefret ettiğimi biliyordu. Buna rağmen onu içeriye davet etmişti. Amacı neydi peki! Beni cezalandırmak mı?.. Tam merdivenlerin ilk basamağına adım atmıştım ki sert sesi salonda yankılandı:

"Nereye gidiyorsun? Daha az önce bana her koşulda yanımda duracağını söylemişken, bak işte, kaçan yine sensin."

Durdum ve hırsla arkama dönerek, "Beni bu kadınla mı test ediyorsun?" dedim ve sert bir şekilde konuşmaya devam ettim: "Bravo! Muhteşem bir fikir. O zaman ben de seni test edeyim. Sen de bana sin için her şeyden değerli olduğumu söylemiştin ama gel gör ki sınıfta kaldın. Eğer bana biraz değer veriyor olsaydın, o kadına cesaret vermek yerine, onu bu evden gönderirdin."

Kapı çalmaya başlayınca nefretle başımı sağa sola sallayarak merdivenlerden çıktım. Baran ardımdan sert bir küfür savurduktan sonra kapıyı açtı. Elbette ki gitmeyecektim. Bu yüzden merdiven başlığında gizlenerek onları dinlemeye başladım.

Meltem içeriye girdikten sonra sözde mahcup bir şekilde, "İyi akşamlar. Kusura bakmayın. Umarım, sizi rahatsız etmiyorumdur," deyince yüzümü buruşturarak gözlerimi devirdim. Tam anlamıyla pislikti. Abimin anlattıklarından sonra ne yaparsa yapsın bana samimiyetsiz geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Baran, resmi bir şekilde ona cevap verdi:

"Prensip olarak evime misafir kabul etmiyorum ama öğrendiğim kadarıyla buraya ilk defa gelmemişsiniz. Sizi defalarca buraya kadar getiren önemli konu nedir?"

Eğilerek yüzlerini görmeye çalıştım ama olmuyordu. Merdivenlerin kenarına tutunarak yere çöktüm ve emekleyerek öne kaydım. Nihayet en üst basamaktan onları görmeyi başardıktan sonra da sessizce izlemeye başladım. Meltem kot pantolonu ve deri ceketiyle oldukça genç ve sportif görünüyordu. Baran ona bir soru sormuştu ama o cevap vermek yerine gözlerinin içine bakıyordu. Ona olan hayranlığını gizlemeye gerek duymuyordu ve bunu ya elinde olmadan ya da bile isteye yapıyordu.

Baran da bunun farkına varmış olmalı ki derin bir nefes aldı ve bezgin bir şekilde, "Evet, sizi dinliyorum. Fazla zamanım yok ve yapacak önemli işlerim var," deyince Meltem, çantasından sarı bir zarf çıkararak Baran'a uzattı ve "Bu zarfta Duygu'nun günlüğü var. Bir kopyası da bende. Ben dava gününe kadar bu günlüğün aslının sizde kalmasının daha uygun olacağını düşündüm. Belki siz de okumak istersiniz. Önemli detaylar var. İlginizi çekebilir," diye açıklama yaptı.

Baran zarfa baktıktan sonra tepkisiz bir şekilde, "Boşuna zahmet etmişsiniz. Bu zarfı bana getirmek yerine Ali Bey'e ya da direkt savcılığa teslim edebilirdiniz," deyince Meltem, sert bir soluk vererek hüzünle Baran'a sordu:

"Bana karşı neden böylesiniz? Oysaki ben..."

Susup gözlerini kaçırınca Baran kollarını kavuşturarak sordu:

"Anlayamadım! Size karşı nasılım?"

Meltem ona yaklaşarak fısıldadı:

"Fazla mesafeli!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hırsımdan kuduruyordum. Bir alt basamağa doğru sürünerek onları yakından görmeye çalışırken arkamdan bir ses geldi:

"Gerçekten de tuhaf bir kızsın!" Şok içinde arkama baktım. Şevval elinde bir tepsiyle bana bakıyordu. Başını sağa sola sallayarak konuşmaya devam etti: "Şu elbiseyi tasarlayan modacı seni bu halde görseydi herhalde intihar ederdi. Hayır, nedir bu yani, Medusa fantezisi falan mı? Sen merdivenlerde sürünürken, Baran abi de evin bir köşesinde seni mi arıyor?"

Sinirle oflayarak, "Ya! Ne demezsin..." dedikten sonra, "Olmadık anlarda ortaya çıkmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordum.

Düşünür gibi yaptıktan sonra sesli bir şekilde cevap verdi: "Galiba bu konuda uzmanım."

Telaşla ayağa kalkıp ona sus işareti yapınca anlamayarak gözlerini kıstı. Elimle aşağıyı işaret edince eğilerek aşağıya baktı ve Meltem'i işaret ederek, "Saçları gerçekten orijinal mi onun?" diye sordu.

Meltem'e bakıp istemsizce fısıldadım:

"Narsist yılan..."

Kaşlarını çatarak, "O kadar diyorsun!" dedikten sonra daha dikkatli bir şekilde aşağıya bakarak, "Farkındaysan Baran abiye yiyecek gibi bakıyor. Ne yani! Bu kadın aşağıda sevgiline asılıyor, sen de onları seyretme bahanesiyle merdivenlerde mi sürünüyorsun?"

Burnumdan soluyarak cevap verdim:

"Bilmediğin sebepler var Şevval."

Gözümün içine bakarak, "Sebep mi? Yemişim sebebini! Git ve o kızıl yılanın kafasını ez!" deyince düşünmeye başladım.

Bunu yapmayı zaten istiyordum ama mantıklı düşününce, Baran'ın Adil Bey'in asistanıyla bir ilişkisinin olması

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dava için kötü sonuçlar doğurabilirdi. Ben kendimden çok Baran'ı düşünüyor ve korumaya çalışıyordum. Kalbim, aşağıya inip Meltem'e haddini bildirmeyi, mantığım sabırlı olmamı söylüyordu. Bu ikilem içinde Meltem'i düşündüm. O, avukat kimliğini göz ardı ederek buraya kadar gelmişti ama! Emindim ki Baran ona karşılık verse hiç düşünmeden kendini ona teslim edecekti. Böyle düşününce mantığımın sesi duruldu. En fazla ne olabilirdi ki! Meltem hiçbir şey ispat edemezdi... Her koşulda Baran'ın yanında duracağımı bir kez daha kendime hatırlattıktan sonra artık kararımı verdim. Bu kadın haddini bilmeliydi. Hırsla elbisemi düzelttim ve başımı dikleştirerek Şevval'e baktım. Gülümseyerek bana göz kırpınca yavaşça merdivenlerden inmeye başladım. Baran Meltem'le konuşmaya devam ettiği sırada beni fark etti ve konuşmasını yarıda kesti. Tek kaşımı kaldırarak bakışlarına karşılık verince şaşırarak gülümsedi. Aramızdaki mesafeye rağmen gözlerinin parladığını fark ettim. Eminim ki benden bu yüzleşmeyi beklemiyordu. Her şeyi göze aldığımı artık o da anlamıştı. Meltem onun neden sustuğunu anlamak için başını çevirince benimle göz göze geldi ve resmen ağzı açık kaldı.

Gülümseyerek Baran'a baktıktan sonra, "Hayatım, misafirinin olduğunu bilmiyordum," dedim yalandan bir nezaketle.

Meltem kaşlarını çatarak söze girdi:

"Bahar Hanım! Açıkçası ben de sizi burada görmeyi beklemiyordum. Baran Bey'in misafiri olduğunu bilseydim, başka bir gün onun ziyaretine gelirdim."

Baran yanıma yürüdükten sonra kolunu belime dolayarak, "Bahar Hanım benim için misafir olamayacak kadar özel ve değerli. Hem de fazlasıyla..." deyince meydan okurcasına Meltem'e baktım. Öyle bozarmıştı ki yüzü saçlarıyla aynı rengi almıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını dikleştirerek, "O zaman ben sizi daha fazla tutmayayım," dedi ve kapıyı açarak dışarıya çıktı. Gayet yerinde bir meydan okumayla onu göndermiştim.

Kapı kapanınca gülümseyerek Baran'a baktım. Şüpheyle beni incelemeye başlayınca aynı şekilde bakışlarına karşılık verdim. Yaptığım harekete inanamıyormuşçasına fısıldadı:

"Az önce ilk defa yanımda durduğunun farkında mısın?"

Dayanamayarak güldüm ve "Fazlasıyla..." dedim.

İçli bir nefes aldıktan sonra yavaşça elimi kaldırdı ve avcumun içine dudaklarını bastırarak, "Nihayet sınırlarını aşarak benim alanıma girdin, Asyalı. Artık benimle ilgili her şeyi öğrenmenin zamanı geldi," dedi.

Öyle bir an gelir ki imkânsız gibi görünen her şeyi, hiç ummadığı bir anda avuçlarının içinde bulur insan. İşte ben de öyle bir andaydım. Aylardır öğrenmek için çırpındığım ve çırpındıkça battığım ne kadar sır varsa bu gece gün yüzüne çıkacaktı. Baran'la aramızdaki kuvvetli bağ günden güne büyüyor ama maalesef çoğu zaman kontrolden çıkıyordu. Bunun sebebi aramızda kocaman bir duvar olmasıydı ve bu duvar yüzünden birbirimize net olamıyorduk. Onu yüzeysel tanıyordum, belki de sadece tanıdığımı zannediyordum. Bu gece her şeyi göze alarak ilk adımı atmıştım. Pişman da değildim...

Meltem'in evden çıkarkenki yüz şekli gözlerimin önüne gelince yüzümü buruşturdum. Ona azdı bile. Bile bile abimi kullanmış ve fena halde canını yakmıştı. Bütün yaptıkları yetmiyormuş gibi şimdi de kancayı Baran'a takmıştı. Şimdilik gitmişti ama onun öyle kolay pes etmeyeceğini biliyordum. Her koşulda onunla savaşmaya hazırdım. Sevgim onun ego bazlı hislerinden çok daha gerçek ve inanılmaz derecede güçlüydü...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıkıntıyla düşüncelerimi kontrol altında tutmaya çalıştım ve kafamı dağıtmak ümidiyle terasa çıktım. Baran bana odasına çıkmamı ve kendisini burada beklememi söylemişti. Neredeyse bir saattir bekliyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama hâlâ gelmemişti. Serin hava içimi ürpertince kollarımı ovaladım. Aynı anda kapı da açıldı. Heyecanla ona bakarak içeriye girdim ve terasın kapısını kapattım.

Göz göze gelince kaşlarını çatarak, "Benimle gel!" diye fısıldadı.

Başımı salladıktan sonra onu takip etmeye başladım. Aslında çalışma odasına gideceğimizi zannediyordum ama o, düşüncelerimin aksine merdivenlerden inmeye başladı. Onu takip ettim. Basamakların sonuna gelince, arka tarafta yürüyerek bodrum katına indik. Sonunda atış çalışması yaptığı odanın önünde durdu ve elindeki kartla kapıyı açarak içeriye geçmem için bana yol verdi. Yavaşça içeriye girdim. Barut kokusu hâlâ taze gibiydi. Konuşmak için neden burayı seçtiğini anlamamıştım. Beklentiyle ona bakınca elimi tutarak yürümeye devam etti. Şaşırmıştım çünkü nişan için asılı duran tahta insan figürlerinin yanından geçerek duvarın önünde durduk. Anlamaya çalışan gözlerle Baran'a baktım. Nereye gelmiştik biz böyle... Tahta zeminli duvarı eliyle itince öne doğru açıldı. Afallayarak Baran'a baktım. Bana yürümemi işaret edince kapıdan adımımı attım. Tam karşımızda demir bir kapı vardı. Baran cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtıktan sonra içeriye girdi. Öylece duruyordum. Labirent oyunu oynuyor gibiydik ve sonunda beni neyin beklediğini bilmiyordum.

Baran kapının girişine yaklaşıp, "Korkma güzelim, yanıma gel," deyince içeriye girdim.

İlk gözüme çarpan tahta bir pano oldu. Üstünde not kağıtları ve bazı fotoğraflar vardı. Tedirgin bir şekilde odayı incelemeye devam ettim. Duvarda büyük bir ekran, altında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalışma masası ve yan yana dizilmiş bilgisayarlar vardı. Bu odanın ne amaçla kullanıldığını anlayamamıştım. Şüpheyle diğer tarafa bakınca büyük bir kitaplık olduğunu gördüm. Bu oda gerçekten çok tuhaftı.

Bakışlarımı Baran'a çevirince göz göze geldik. Dikkatle beni inceliyordu. Ona odayı işaret ederek, "Ne demek bütün bunlar? Bu oda ne amaçla kullanılıyor?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak konuşmaya başladı:

"On sekiz yaşıma girdiğimde hayatımla ilgili önümde iki seçenek vardı. Ya babamın istediği gibi uluslararası ilişkiler okuyup şirketin başına geçecektim ya da ikinci seçeneği seçerek hayalimin peşinden gidecektim. Babam bencil bir adamdı. Elindeki bütün serveti aslında anneme borçluydu çünkü annem köklü bir ailenin tek kızıydı ve babası ölünce ona muazzam bir servet bırakmıştı. Kendisine madenler, fabrikalar ve büyük bir şirket bırakılan annem bu mirası kesinlikle reddetti çünkü eğer kabul ederse dayıma karşı büyük bir haksızlık yapmış olacaktı." Hikmet Aydın Eker. Onu tanıyordum. Gerçekten çok beyefendi bir insandı ve Baran'a da oldukça düşkündü. Peki dedesi neden bu büyük mirastan onu menetmişti! Baran konuşmaya devam etti: "Dayım paraya değer veren biri değildi. Hiçbir zaman şirketle ya da madenlerle ilgilenmemiş, tabiri caizse oldukça tembel bir yaşantı sürmüştü. Sanatla uğraşmak istemiş ama babası tarafından engellenmişti. Bu yüzden hırçınlaşmış ve okumayı reddetmişti. Bu yaşam tarzı, ailesi tarafından hep eleştiriliyor ve dışlanmasına sebep oluyordu. Anneannem onun bu haline çok üzülüyor ve oğluyla kocası arasında kalıyordu. Bir yıl sonra dayım, dedemin onayını almadan gizli gizli evlendi. Üstelik evlendiği kadın Rus asıllıydı ve dayımdan on yaş büyüktü. Bir süre sonra dayım Türkiye'yi terk ederek Rusya'ya yerleşince anneannem bu acıya dayanamadı ve kalp krizi geçirdi. Bir süre hastanede kaldı ama maalesef

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zayıf bünyesi dayanamadı ve vefat etti. Dedem çok sevdiği eşini bu sebeple kaybedince dayımı asla affetmedi ve onu evlatlıktan reddetti." Hüzünle onu dinliyordum. Baran derin bir nefes aldıktan sonra acıyla gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Sonrasında dedem, annemi sözde çok güvendiği dostlarından birinin oğlu olan babamla evlendirdi ve bütün mirasını anneme bıraktı. Annem önce mirası kabul etmese de sonra dayıma yüklü bir para ödenmesini şart koyarak ikna oldu. Yaptıkları evlilik annemi çok mutlu etmişti çünkü anlattığına göre eskiden beri babama çok âşıktı. Bu evlilik tabii ki babam için bulunmaz bir fırsattı çünkü babamın da en büyük aşkı paraydı!" Yüzündeki ifade öyle nefret doluydu ki ürperdim. Babasından hep kötü olarak bahsediyordu. Önceleri bunu sadece Duygu ile olan ilişkisine bağlıyordum ama anlamıştım ki bu öfke aslında daha çocuk yaşlarda başlamıştı. Baran başını sağa sola sallayarak, "Dışarıdan bakan biri için imrenilecek bir kare, harika bir çift ve mükemmel çocuklar..." diye söylendikten sonra sustu ve acıyla fısıldadı: "Koca bir yalan!"

Yanına yaklaştım ve gözlerinin içine bakarak, "Değil! Yalan olmayacak kadar sevgi dolu üç insan var o tabloda..." dedim ve konuşmaya devam ettim: "Annen, Beyza ve sen. Gerçekten öylesiniz. Babanın hırsları ya da yaptığı yanlışlar, onun senin öz baban olduğu gerçeğini değiştirmez, Baran. Eminim ki sizi gerçekten çok sevmiştir. Herkes hata yapar. Onu suçlayarak ya da nefret etmeye devam ederek sadece kendine zarar veriyorsun."

Baran hırsla konuşmaya devam etti:

"Annemi defalarca aldattı. İğrenç ilişkiler yaşıyordu. Birçok kez onu yakaladım ama annemin üzülmesini istemediğim için hep sustum. Kendime öfkem biraz da bu yüzden. Ama mecburdum çünkü annem melankolik bir kadındı ve sakin bir hayata ihtiyacı vardı. Babam bizimle zaman geçir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mekten hoşlanmazdı. Bizim onunla hiçbir zaman baba-oğul ilişkimiz olmadı. Sürekli kavga ediyor ve birbirimizin yüzüne bile bakmıyorduk. Buna rağmen hem Beyza'nın hem de benim gittiğimiz okulları, hatta arkadaşlarımızı bile o seçmek istiyordu. Parası olmayan insanları hor görüyordu, arkadaşlık etmemize karşı çıkıyordu. On sekiz yaşıma geldiğimde artık ona tahammül edemez olmuştum. Evet, ne Beyza ne de ben ondan hiçbir zaman şiddet görmedik ama gördüğümüz psikolojik baskı inanılmaz derecede fazlaydı. Onunla aramızdaki tek bağ annemdi. Annem, benim holdingin başına geçmek istemediğimi biliyordu ama yazık ki babamın üzülmesini istemediği için susmak zorunda kalıyordu. Sonunda Amerika'da uluslararası ilişkiler okumaya karar verdim ama aslında ben çok farklı bir yol seçmiştim." Şüpheyle gözlerine baktım. Baran odanın ortasına yürüdü ve ellerini pantolonun cebine koyarak anlatmaya devam etti: "Küçük bir çocukken bile dövüş sporlarına meraklıydım ben. Hatta bununla ilgili birçok kursa gitmiştim. En büyük hayalim bu konuda uzmanlaşmak ve köklü bir eğitim almaktı. Sonunda Milli İstihbarat Teşkilatına ajanlık başvurusu yaptım. Teorik ve uygulamalı eğitime tabi tutulduktan sonra kabul edilerek Washington'a yaklaşık bir saat uzaklıktaki ajanlık akademisine gönderildim. Gerçekten zor bir eğitim sistemi vardı ama çok hırslıydım. Elli kişilik sınıflarda öğrenim görüyorduk. Yirmi hafta boyunca yoğun bir tempoda çalışıyorduk ve ilk dört hafta akademiden dışarı çıkmamız bile yasaktı. Ateşli silahlar, savunma taktikleri, istihbarat ve terörizm ana başlıkları altında eğitim gördüm ve nihayet mezun olunca da kendimi geliştirmek için yurtdışında göreve başladım."

Bir an anlattıklarını idrak edemeyerek şok içinde başımı sağa sola salladım çünkü duyduklarıma inanamıyordum. Her şeyi ama her şeyi bekliyordum fakat bu duyduklarım beni resmen alabora etmişti. *Âşık olduğum adam gerçekten*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir ajan mıydı?.. Peki en başından beri herkes onun azılı bir suçlu olduğuna inanırken o, bu kimliğini nasıl gizlemişti! Ayakta duramaz olmuştum. Yüzüm alev alev yanıyordu.

Baran yanıma geldi ve yanaklarımı tutarak, "Asyalı, iyi misin güzelim?" diye sorunca bana bakan endişe dolu gözlerine baktım. O bir devlet ajanıydı. Bu iyi miydi? Yoksa kötü mü?.. Sanki beynim çalışmaz olmuştu. Kendime inanamadım ve acıyla karışık bir kahkaha atarak cevap verdim:

"İyi mi? Bilmiyorum, kahretsin ki bilmiyorum. Bütün bu yaşananlardan sonra gizli kimliğini öğrenmek nasıl bir duygu, gerçekten bilmiyorum!"

Baran bana sarıldı ve başımın üstüne dudaklarını bastırarak fısıldadı:

"Anlıyorum ama ne olur sakin ol!"

Uyuşmuş gibiydim. Bundan bir saat öncesine kadar sadece bir tek şeyi öğrenmek için yanıp tutuşan zihnim, şimdi onlarca soruyla beynimi kemiriyordu. Nasıl saklamıştı kimliğini! Neden! Bu sırrı bilen kaç kişi vardı. Bunca eğitimden sonra nasıl Duygu'nun oyununa gelmişti! Peki ya Adil Bey, Baran'ın gizli kimliğini biliyor muydu?.. Yoksa her şey, bütün bu yaşananlar koca bir yalandan mı ibaretti! Gözlerim doldu ve derin bir nefes aldım.

Baran geriye çekilerek konuşmaya devam etti:

"Biliyorum, kafanda yüzlerce soru var ama eğer sonuna kadar dinlersen çoğuna cevap bulabilirsin."

Kendimi sakin kalmaya zorlayarak başımı salladım. Baran ayaklı panoya baktı ve anlatmaya devam etti:

"MİT ajanı olmak büyük sorumluluklar gerektirir, Asyalı. En büyük kural, kimliğini gizlemek ve canın pahasına konuşmamaktır. Eğitimimin sonunda ilk görevim için Küba'ya çağrıldım ve başarıyla sonuçlanan görev sayesinde kendimi ispatlamış oldum. Sorun şu ki ailem, benim bu gizli kimliğimi bilmiyordu ve Beyza Amerika'ya yerleşmek istiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sık sık beni ziyarete geldiği o dönemlerde, Zafer ve Duygu'yla tanışmış ve samimiyet kurmuştu. Çevremde soğuk ve mesafeli bir adam olarak tanınıyordum. Hiç kimseyle yakınlık kurmuyordum çünkü mesleğim bunu gerektiriyordu ama Beyza benden çok farklı beklentiler içerisindeydi. Zafer'e karşı bir şeyler hissediyordu. Bunu fark ettikten sonra onu korumak için hep yanında olmaya çalışıyordum. Diğer yandan da Duygu, Beyza'nın temiz ve masum hayallerinden yararlanarak bana ulaşmaya çalışıyordu. Duygu'nun aksine Zafer son derece düzgün bir çocuktu, bu sebeple bazı şeylere göz yummaya başladım ama..." Sustu ve kaşlarını çatarak, "Olaylar kontrolden çıkmaya başladı," deyince hüzünle söze girerek, "Beyza seni Duygu ile birlikte olman için ikna etmeye çalıştı, değil mi?" diye sordum.

Başını sağa sola sallayarak bana cevap verdi:

"Belki de kader. Uluslararası bir görevin ortasındaydım. Tam o sırada Beyza sürpriz yaparak Amerika'ya geldi. Görev tehlikeliydi ve kimsenin yanımda görülmemesi gerekiyordu. Geceleri bile evde değildim. Derslerimin yoğun olduğunu bahane ederek onu İstanbul'a geri göndermek istedim. Beyza gitmemek için inat edince tartıştık. Ona kesin bir dille sabah ilk uçakla İstanbul'a döneceğini ve ben eve dönene kadar dışarıya çıkmaması gerektiğini söyledim ama o, ben evden çıkar çıkmaz Duygu'nun yanına gitmiş. Bu, Duygu için bulunmaz bir fırsattı. Beni aradı ve rahat olmamı, Beyza'nın hafta sonu kendisinde kalabileceğini, ona dikkat edeceğini söyledi. Mecburen kabul ettim. Duygu ne yapmışsa bir şekilde Beyza›nın aklına girmiş ve benimle arasını yapmasını rica etmiş. O haftanın sonunda görev tamamlandı ve Beyza'yı alarak İstanbul'a döndüm ama benimle konuşmuyordu." Acıyla gülümseyerek anlatmaya devam etti: "Onu çok seviyordum ve onu Duygu'nun evinde kalmaya mecbur bıraktığım için vicdan azabı çekiyordum. Beyza benim çiçe-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğimdi. Beni affetmesi için her şeyi yaptım ama o beni tek bir şartla affedeceğini söyledi."

Kaşlarımı çatarak, "Yoksa o şart Duygu'ya bir şans vermen miydi?" diye sorunca, Baran başını sallayarak cevap verdi:

"Evet!"

Sıkıntıyla yüzümü buruşturarak, "Bunu nasıl kabul edebilirsin? Sırf kardeşin istediği için sevmediğim bir kadına şans vermen ikiniz için de büyük bir haksızlık," deyince tek kaşını kaldırarak sözlerime karşılık verdi:

"Ben çocuk değilim, Asyalı. Elbette ki kabul etmedim. Böyle saçmalıkların benim hayatımda yeri yok. Zaten işim gereği bir ilişkiye ayıracak zamanım yoktu. Beyza pes etmeyince küçük bir tatil planı yapmasına göz yumdum. Tek hatam varsa odur. Beyza üzülmesin diye onlarla Bodrum'a tatile gittim. İstanbul'a dönüşümüzde ise Beyza bana eşlik edemediği için bazı davetlere birlikte katıldık. Normalde hep bana Beyza eşlik ederdi ama o geceler ya işi oluyordu ya da birden hastalanıyordu. Duygu'yla yakınlaşmamız için elinden geleni yaptı. Başardı da! O bir aylık İstanbul tatilimde Duygu'yla takılmak benim için bir rutin haline gelmişti. Ona âşık değildim ama galiba alışmıştım."

Tuhaf bir şekilde gözlerimi kaçırdım. Onun ağzından başka bir kadının varlığı için *"alışmıştım"* sözünü duymak bile beni rahatsız etse de bana karşı dürüst olması hoşuma gitmişti. Duygularımı dizginleyerek, "Peki ya baban! Duygu'dan nasıl haberi olmadı? Sonuçta internette fotoğraflarınız var. Görmemiş olamaz," diye sordum.

Nefretle gülümsedikten sonra bana cevap verdi:

"Muhtemelen görmüştür ya da gösteren biri olmuştur çünkü babam o dönem bana karşı her zamankinden daha soğuk ve öfkeliydi. Sadece doğru zamanı bekledi. O, planlarını yaparken Beyza bu ilişkiden anneme de bahsetmiş. Ken-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

di kendilerine gelin güvey olup bir tanışma yemeği organize etmişler. Haberim olmadan Duygu'ya bir yüzük bile almışlar. Zaten ipler de o gece koptu. Duygu'yla babam ilk defa yüz yüze geldiler. Eminim ki babam oraya sırf bu sebeple gelmişti. O gece ben de Beyza ve annemle tartıştım. Bana sormadan ona yüzük almaları beni öfkelendirmişti çünkü ona âşık değildim. Duygu'nun kendisi de zaten bunu biliyordu."

Başımı sallayarak, "Ardından tehditler başladı ve Duygu, kardeşini korumak için karanlık adamlarla işbirliği yaptı," deyince Baran kaskatı kesildi ve nefretle panoya yürüyerek, "Hayır!" diye bağırdı ve konuşmaya devam ettim: "Bu sadece görünen yüzü ama ardında başka bir sebep var. Duygu sadece maşaydı. Onların anlaşma yaptığı kişi aslında başkasıydı."

Dehşetle ona bakarak, "Kim? Kim olabilir?" diye sorunca Baran, acıyla gülümseyerek cevap verdi:

"Annem!"

Anlamayarak kaşlarımı çattıktan sonra duyduğuma inanamayarak, "Ne dediğinin farkında mısın sen?" deyince gözlerini kısarak panoya bakmaya devam etti. *Ne diyordu bu adam! Neden susuyordu...* Yanına yaklaştım ve koluna dokunarak sordum: "Emin misin, Baran?"

Acıyla cevap verdi:

"Maalesef! Anladığım kadarıyla annem her şeyi bir şekilde öğrenmiş ve babamdan intikam almaya karar vermiş. Zaten bu aldatma ilk değildi ama babamın kızı yaşındaki bir kadınla birlikte olduğunu öğrenince ipleri kopardı. Her şey planlanmıştı ama bu iğrenç plan son anda kontrolden çıktı. O gece Beyza tesadüfen her şeyi öğrenince deliye döndü ve babamı kurtarmak için eve gitti. Tahminime göre annem de onu kurtarmak için peşinden gitti. Anlayacağın; yanlış yanlışı, ölüm ölümü çekti."

Donmuş gibiydim. Öylece durup fotoğraftaki yanmış villaya baktım. Tüylerim diken dikendi. Yüzümü ateş basmış gibiydi. Vücudum tuhaf tepkiler veriyordu çünkü bu gece duyduklarıma gerçekten inanamaz olmuştum.

Çaresizce, "Peki, kim bu adamlar?" diye sorunca Baran, nefretle yüzünü ekşiterek cevap verdi:

"Onlar da maşa! Eminim ki bu olayın arkasında çok farklı biri ve sebepler var ama ahdım olsun ki onu bulup cezasını kendi ellerimle vereceğim. Annem onlara madenlerden birini vaat etmiş. Üç tane maden ocağı var. İkisi temiz ama yeni açılan madenle ilgili bazı şüphelerim var. İlk iş, oraya gidecek ve kendi yöntemlerimle araştırma yapacağım." Bana döndü ve gözlerimin içine bakarak konuşmaya devam etti: "Kendimi affedemiyorum, Asyalı. Zihnimde hâlâ silik şeyler var. Hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Hatta bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Örneğin, Duygu beni evine gitmeye nasıl ikna etti! Ben profesyonel biriyim ya da öyle olduğumu zannediyordum. Bana verdiği o ilacı nasıl fark etmedim! Böyle bir oyuna gelmiş olmam beni kahrediyor."

"Yapma, Baran!" dedikten sonra sakin bir şekilde konuşmaya devam ettim: "Bunun profesyonel olmakla ne ilgisi var? Sonuçta sen de bir insansın, Baran. Duygu'ya âşık değildin belki ama ona güvendin sen. Her insan birilerine güvenmeye ihtiyaç duyar, bu çok insani bir ihtiyaç. Sadece yanıldın ve çok ağır bedeller ödedin. Kabullenişe geç artık." Sessiz kaldı. Bazı şeyler söylerken ne kadar da kolaydı ama biliyordum ki her şeyi sindirmesi öyle kolay olmayacaktı. "Peki ya sonra..." diye sorunca kollarını birbirine dolayarak anlatmaya devam etti:

"Yangının ardından istihbarat teşkilatı polisle bağlantıya geçerek tüm delillere el koymuş ve esaslı bir inceleme yaparak yangını benim çıkarmadığımı kısa sürede çözmüş.

Beraat edeceğimi biliyordum. Mahkemeden sonra MİT tarafından korunma altına alınınca bu davanın dosyasını üstlendim. Adil Bey gerçek kimliğimi biliyor. Şunu unutma, Asyalı! Ne olursa olsun, kim olursa olsun benim gerçek kimliğimi bilmeyecek, sen de bilmiyorsun. Bu hayati ve çok önemli bir kural. Anladın, değil mi?" Kendimden emin bir şekilde başımı salladım. Baran çenemi tutarak tekrar, "Bu sır saklı kalacak," deyince yanağını okşayarak, "Hangi sır? Ben hiçbir şey hatırlamıyorum," dedim. Bu sözlerimin ardından hızla bana sarılarak o da son sözlerini söyledi:

"Artık her şeyi biliyorsun. Bundan sonra seni benden ancak ölüm ayırır..."

Evimin kapısını açarak ters ters Yaşar'a baktım. Bir elini beline koymuş beni izliyordu. Diğer elinde de her zaman yanında taşıdığı ve elinden hiç bırakmadığı o tespih vardı. Göz göze gelince kaşlarını çattı ve "ne *var*" der gibi başını sağa sola salladı.

Gözlerimi devirerek, "Ben çocuk değilim! Pekâlâ evime yalnız da girebilirim," diye söylenince umursamaz bir şekilde cevap verdi:

"Vallahi ben de çocuk bakıcısı değilim ama gelin görün ki emir büyük yerden!" İnanılmaz derecede hazırcevap bir adamdı.

Tespihe bakarak söylenmeye devam ettim:

"Meloş haklı! Sen gerçekten tuhaf bir adamsın."

Yaşar tespihine baktıktan sonra kaşlarını havaya kaldırarak, "Gerçekten merak ettim şimdi, o her yanı çakma olan sarışına nerem tuhaf gelmiş acaba? Kulağına küpe takana entel, gözüne gözlük takana kültürlü, cüzdanı dolu olana saygın diyen bir toplumda tuhaf olan ben değil; o küpeye, gözlüğe ve paraya değer verendir. Biz sakinleşmek için elimize tespih alınca maganda olurken bir psikiyatr stres için

iki top çevir deyince uzman oluyor. Neymiş efendim, stres topu! Ha! Saygım sonsuz ama ben de kendime saygı beklerim," dedi. Şok içinde ona bakınca elini göğsüne koyarak konuşmaya devam etti: "Kusura bakmayın, doktor hanım. Biraz sert çıktım ama söz konusu kişiliğim ve çakma sarışın olunca kendimi tutamıyorum."

Kendimi tutmayarak kahkaha attım. Nasıl bir kişiliği vardı bu adamın! Bir kere doğaldı ve çok yürekliydi. Meloş'la o, sanki birbirleri için yaratılmışlardı.

Yaşar'ın istifini bozmadan bana baktığını görünce yüzümü buruşturarak, "Meltem Hanım için ne demiştin sen?" diye sorunca hafif bir şekilde gülümseyerek cevap verdi:

"Meltem dediğin, şu nar bozmasıysa iyi bozum etmişsin kadını. Son gördüğümde rengi kırmızıdan mora dönmüş gidiyordu. Hayırdır Avukat Hanım, diye sorma gafletinde bulundum; öyle bir baktı ki hır diyecek sandım."

Gülümseyerek cevap verdim:

"İnan bana, hak etti. İyi geceler, Yaşar."

Yaşar tespihini sallayarak asansöre yürürken bağırdı:

"İyi sabahlar desek daha doğru olur."

Gülmeye devam ederek eve girdim ve çantamı yere bırakıp yatak odama yürüdüm. Kendimi fırtına sonrası karaya vurmuş bir sandal gibi hissediyordum. Sarsılmıştım belki ama temizlenmiştim de!

Baran, araştırma yapmak için bu saatte holdinge gitmişti. Aslında eve gelmemi hiç istememişti ama sonuçta benim de bir evim ve sorumluluklarım vardı. Yarın Yozgat'a gidecekti. Önce, onunla gitmek istemiştim ama her şeyi öğrendikten sonra bunun doğru bir karar olmadığını anlamıştım.

Yatağıma uzanıp düşünmeye başladım. O an aklıma telefonum geldi. Neredeyse iki gündür hiç bakmamıştım. Telaşla ayağa kalkarak çantamdan telefonumu çıkardım. Kapalıydı. Sıkıntıyla yüzümü buruşturup telefonu şarj ciha-

zına taktıktan sonra üstümdeki elbiseden bunalarak üstümü değiştirdim. Ardından banyoya geçtim ve aynaya baktım. Yorgun görünüyordum. Birkaç saat bile olsa uyumaya ihtiyacım vardı. Tam yüzümü yıkıyordum ki evin kapısından sesler geldiğini fark ettim. Hızla doğrularak kaşlarımı çattım. Belki de bana öyle gelmişti. Suyu kapatıp tedirgin bir şekilde banyodan çıktım ve kapıyı dinledim. Bir süre sonra tekrar aynı ses gelince korkuyla ağzımı kapattım. Birisi kapıyı zorluyordu. Telaşla etrafıma bakınarak ne yapacağımı düşündüm. Aklıma telefon gelince hızla yatak odama koşarak kapıyı kilitledim. Ardından telefonu elime alarak açma tuşuna bastım. Gözlerim dolarak telefonun açılmasını beklerken korkudan ellerim titriyordu. Aynı anda evin kapısının açıldığını duydum ve korkum ikiye katlandı. İnleyerek telefona, "Hadi..." dedim. Kalbim korkuyla çarparken nihayet telefon açıldı. Baran'ı aramak istedim ama biriken bildirimler gelmeye başlayınca telefonun arama yapması gecikti. Endişeyle ekrana baktım. Şarjı sadece yüzde iki dolmuştu ve her an kapanabilirdi. Mesaj bildirimlerinin kesilmesiyle telefon nihayet çalmaya başladı. İkinci çalışında Baran cevap verdi:

"Güzelim!"

İçeriden sesler duyunca irkildim ve dehşetle Baran'a cevap verdim:

"Evde biri var, Baran!"

Ses kesildi. Panikle telefona baktım. Hâlâ açıktı. Tekrar kulağıma koyarak dinledim. Koşma sesi geliyordu. Sert bir kapı sesi duyulduktan sonra nefes nefese cevap verdi:

"Hemen boş bir odaya geç ve kapıyı kilitle. Korkma! Sakın korkma, meleğim!" Titrek bir nefes alarak korkuyla kapıya bakmaya başladım. Baran şiddetle bağırdı: "Asyalı! Cevap ver bana!" Boğazım tıkanmıştı. Titreyen çenem konuşmama izin vermiyordu. Banyonun kapısının kapandığını duyunca ince bir çığlık atarak ağlamaya başladım. Baran

resmen haykırdı: "Lanet olsun! İzin vermemeliydim. Seni yanımdan ayırmamalıydım. Bahar'ım, ne olur sakin ol! Yola çıktım bile. Sen..."

O an telefon kapandı. Gözyaşları içinde telefona baktım. Şarjı bitmişti. Acıyla yere çökerek yatağın arkasına geçtim. Ses kesilmişti ama korkudan hareket bile edemiyordum. Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra bulunduğum odanın kapısının zorlandığını duydum ve dehşetle çığlık atarak bağırdım:

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Bahar! Aç kapıyı canım. Benim Ayaz."

Bir anda ağlamam kesildi. Abim! Bu ses, onun sesiydi. Hızla ayağa kalkarak kapıya koştum. Ellerime hâkim olmaya çalışarak kapıyı açtım ve gözyaşları içinde abime baktıktan sonra acıyla inleyerek kendimi onun kollarına attım. Abim şok olmuştu.

Ağlayarak, "Abi! Ben, ben çok korktum," diye konuşmaya çalıştım.

Abim hüzünle yüzüme baktıktan sonra gözyaşlarımı silerek konuşmaya başladı:

"Özür dilerim... Günlerdir sana ulaşamıyorum. Telefonuna cevap vermedin, sonra da kapalıydı. Deliye döndüm. Aklıma neler geldi. Kapıdaki güvenliği bile aradım. Adamlar bilgi veremiyoruz deyince iyice işkillendim ve hemen bir uçak bileti alıp buraya geldim. Güvenlik, anahtarımı görünce ikna oldu ve beni içeriye aldı." Mahcup bir şekilde ona bakınca alnımdan öptü ve derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Şükür ki iyisin! Nerelerdeydin, güzelim? Neden telefonun kapalıydı? Babam da merak etmiş. Annemden gizli bir şekilde beni aradı. Bahar'ım nerede, diye sordu. İnan bana, ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim."

Hepsi benim hatamdı çünkü sorumsuz davranmıştım. Abim haklıydı.

Gülümsemeye çalışarak, "Haklısın abi, özür dilerim. Düşüncesizce davrandım," diye cevap verince şefkatle yanağımı okşayarak, "Sorun değil, anlıyorum. Hem klinik hem de okul zor olsa gerek. İyisin ya! Önemli olan bu. Panik yaptım çünkü o adamı aklımdan atamıyorum. Hâlâ peşinde mi?" dedi.

Kaygıyla yüzüne baktım. Tam cevap veriyordum ki dış kapı tekmelenmeye başladı. Dehşetle abime bakınca hemen beni arkasına aldı. O an dışarıdan büyük bir haykırış duyuldu:

"Bahar!" Bu Baran'ın sesiydi. Telaştan onun geleceğini unutmuştum.

Abim öfkeyle, "Bu da kim?" diye bağırdıktan sonra kapıya yürümeye başladı.

Kolunu tutarak, "Abi, önce beni dinle!" dediğim an kapı açıldı ve içeriye önce Baran, ardından da Yaşar'la güvenlik girdi. Güvenliğin elinde anahtar vardı. Baran koridora bakınca benimle göz göze geldi. Elinde silah vardı ve yüzü bembeyazdı. Soluk soluğa yüzüme bakıyordu.

Bakışlarını abime çevirince hemen silahını indirerek beline yerleştirdi. Ardından hızla yanıma yürüdü ve ellerini yanaklarıma koyarak, "Aklımı kaybedeceğimi zannettim," dedi. Elleri buz gibiydi. Bu kadar büyük bir telaşa sebep olmanın pişmanlığıyla yüzüne bakarken, abim kolumu tutarak beni geriye çekti ve Baran'ın karşısına geçerek bağırmaya başladı:

"Kim olduğunu zannediyorsun sen, be adam? Bu ne cüret? Dağ başı mı burası?"

Baran sakin olmaya çalışarak, "Ben onun için..." dedi ama abim onun sözünü keserek bağırmaya devam etti:

"Bana bak Baran Demiroğlu, kardeşimin peşini bırak artık. Bir daha da sakın o kanlı ellerinle ona dokunma! Defol git buradan yoksa polis çağırırım."

Aralarına girerek hırsla abime, "Onu buraya ben çağırdım abi! Lütfen sakin ol biraz," deyince abim, parmağını bana doğru kaldırarak sert bir şekilde cevap verdi:

"Sakın bana sakin ol deme Bahar çünkü olamam. O yüzden, asıl sen sus ve bence kenara çekil!"

Baran sert bir soluk verince bakışlarımı ona çevirdim. Çenesini sıkıyordu. Resmen kendisiyle savaş veriyordu. Öfkeyle abime diktiği bakışlarını bana çevirince yanına yaklaşmak istedim ama abim bana engel oldu ve Baran'ın üstüne yürüyerek bağırmaya devam etti.

"Hâlâ ne duruyorsun burada? O pis bakışlarını kardeşimin üstünde görmeye tahammül edemiyorum, anlamıyor musun?"

Daha fazla dayanamayarak, "Yeter abi!" diye öfkeyle bağırdım. Abim bana bakınca başımı dikleştirdim ve sert bir şekilde bağırmaya devam ettim: "Ona bağırmayı ve hakaret etmeyi kes artık! Kendine gel biraz! Baran senin düşündüğün gibi biri değil. Ona haksızlık ediyorsun."

Abim neye uğradığını şaşırmıştı. İlk defa ona bu şekilde bağırmıştım. Gözlerinde hayal kırıklığı ve öfke vardı. Bir anda öfkeyle haykırdı ve Baran'ın yüzüne sert bir yumruk atarak bağırdı:

"Onun aklını yıkadın değil mi, lanet olası pislik?"

Dehşetle elimi ağzıma bastırdım. Baran yana savrulan başını çevirerek hırsla abime bakmaya devam ederken, Yaşar yanına koşmak isteyince elini kaldırıp ona durmasını işaret etti. Sanki o yumruğu ben yemiştim. Canım yanıyordu. Burnundan ince bir kan damlası süzülünce ağlayarak yanına koştum ve burnundan süzülen kanı elimle silerek fısıldadım:

"Benim yüzümden, hepsi benim yüzümden..."

Baran acıyla yutkunarak gözlerime baktı ve "Değer... Senin için değer!" dedi.

Buna rağmen abim durmadı ve beni onun önünden çekerek ikinci yumruğu atmaya yeltendi ama bu kez Baran onun elini tutarak son derece sakin bir sesle, "Sakin ol, Ayaz. Bahar'ı korkutuyorsun," dedi. Onun bu sözüyle abim iyice çileden çıktı ve bağırmaya devam etti:

"Oyun oynamayı bırak! Onu benden daha fazla düşünemezsin sen. Bahar benim canım, ciğerim, kardeşim. Peki ya sen kimsin, onun neyisin? Şu an burada ne yaşanıyorsa zaten hepsi senin yüzünden. Her şey bir yana, kız kardeşini acımadan öldüren bir adamdan da akıl alacak son insan benim." İşte bu sözle Baran resmen sarsıldı. Gözbebekleri büyüdü ve elleri titremeye başladı. Sadece onun değil, benim de dünya başıma yıkılmıştı.

Gözyaşları içinde abimin önüne geçtim ve omuzlarından tutarak, "Nasıl bu kadar acımasızca konuşursun abi?" derken Baran hızla yürüyerek evden çıktı. Kalbim yanıyordu. Yaşar'la göz göze geldik. Acıyla yüzünü buruşturarak gözlerini benden kaçırdı ve yanındaki adama kapıyı işaret etti. Baran'ın peşinden gitmek istedim ama abim müsaade etmedi.

Ağlayarak bağırdım:

"Baran!"

Abim öfkeyle beni kendisine çektikten sonra gözlerimin içine bakarak, "Eğer gidersen babamı ararım! Aklını başına topla, Bahar. Babam kalp hastası ve bir katille ilişkin olduğunu öğrenirse buna dayanamaz. Eğer bu sebeple de babama bir şey olursa seni asla affetmem. Ne ben ne de annem!"

Kollarından kurtulmak istercesine çırpınarak, "Onu seviyorum..." diye inlerken nefesimin bana yetmediğini fark ederek ağzımı açtım. Birden görüş alanım bulanıklaştı ve kulaklarım şiddetle uğuldamaya başladı. Abime tutunmaya çalışırken her şey bir anda silindi ve çaresizce kendimi boşluğa bıraktım...

"Bahar!"

İsmim, kulağıma sanki çok uzaklardan geliyordu. Burnuma keskin alkol kokusu gelince yüzümü buruşturup başımı sağa sola salladım. Bilincim açılırken kalbim acı çığlıklarla bana bir şeyler hatırlatmak istiyor gibiydi. Gözlerimin önüne

gelen ilk görüntü, hayal kırıklığıyla abime bakan Baran'ın görüntüsü oldu. Her şeyi tek tek hatırlamaya başlayınca acıyla inleyerek gözlerimi araladım.

Abim telaşla yüzüme bakıyordu. Gözleri acı doluydu. Beni kendisine çekerek, "Çok şükür ki gözlerini açtın," dedi.

Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırarak sessizce fısıldadım:

"Ben iyiyim abi ama Baran'ı bulmam lazım."

Kaskatı kesildikten sonra yavaşça benden uzaklaşarak yüzüme baktı. Sözlerimi duymazlıktan gelerek beni kucağına almak isteyince istemsizce ona engel olmaya çalıştım. Onun hiçbir şey olmamış gibi davranması beni öfkelendirmişti. Tavrımı görmezden geldikten sonra hiç oralı olmadan beni yatak odama götürdü ve dikkatli bir şekilde beni yatağıma bırakarak, "Su ister misin güzelim?" diye sordu. İsyan edercesine gözlerimi kapatarak onu duymazlıktan geldim. Abim yanaklarımı tuttu ve başımı kendisine çevirerek konuşmaya devam etti: "Biliyorum, şimdi bana kızgınsın ve beni anlamıyorsun ama mantıklı düşünmeye başlayınca hata yaptığının sen de farkına varacaksın."

Gözlerim doldu ve acıyla gülümseyerek, "Evet, sana kızgınım belki de kırgın. Mantık dediğin şeyi önyargı ile karıştırma, abi. Ona vurmaya ve onu suçlamaya hakkın yoktu. O, zannettiğin gibi biri değil ve çok acı çekiyor. Her şey bir yana, ben artık çocuk değilim abi. Bu hayat benim hayatım ve kendi doğrularım var. Bana güvenmeni ve kararlarıma saygı duymanı beklerdim ama yapmadın. Bu davranışlar sana hiç yakışmadı. Yakıştıramadım!"

Ayağa kalktı ve öfkeyle bağırmaya başladı:

"Seni anlamıyor ve sana inanamıyorum, Bahar. Bu adam resmen seni kandırmış. Aklın başında değil. Olaylara objektif bakamayan asıl sensin. Ona bu sebeple vurdum; tamam, belki ileri gittim ama o adamın seni uçuruma çektiğini

bildiğim için açıkçası hiç pişman değilim. O bir katil! Hem ailesinin hem nişanlısının katili. Onları öldürdü. Ya da sebep oldu."

Hırsla ona bakarak resmen haykırdım:

"Değil! O bu dünyada tanıdığım en masum insanlardan biri."

Çileden çıkarak ellerini açtı ve "Nereden biliyorsun? Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?" dedi ve derin bir nefes alarak devam etti: "Öyle anlattı, diye gerçeklere sırtını dönemezsin Bahar! Belki de adam profesyonel bir yalancı. Ayrıca elinde silahla salonun ortasına girecek kadar da kontrolsüz. Ya gelen babamla annem olsaydı, ne olacaktı o zaman? Nasıl bir açıklama yapacaktın onlara? Tanıştırayım, bu eli silahlı adam benim sevgilim. Ailesini yakmak ve nişanlısının intiharına sebep olmak dışında çok zengin ve yakışıklı. Silahlı olduğuna bakmayın. Aslında o, bu dünyada tanıdığım en masum insanlardan biri mi diyecektin!" Durdu ve isyan edercesine bağırdı: "Lütfen, kendine gel artık!"

Başımı sağa sola sallayarak inledim:

"Bilmiyorsun, abi. Madalyonun diğer yüzü öyle değil. Rica ediyorum, biraz bana güven." Öylece bana bakıyordu. Bir psikiyatr adayıydım ama abim aklımı kaybettiğimden şüpheleniyordu. Bu nasıl bir ironiydi? Umursamadım ve her şeye rağmen gülümsemeye çalışarak, "Öfke çözüm değil, abi. Ona vurmak, hakaret etmek avukat kimliğine, hatta bırak avukat kimliğini, insanlığına yakışmıyor. Biz sevgi dolu bir ailede büyüdük çünkü. Benim abim nasıl bu kadar kontrolsüz bir adama dönüştü? En önemlisi de neden bana güvenmiyorsun? Ben de asıl buna inanamıyorum," deyince hayal kırıklığı içinde yüzüme bakarak bana cevap verdi:

"Ben ona vururken avukat değil, kız kardeşi için endişelenen bir abiydim. Mesleğimin canı cehenneme! Önemli olan sensin. Bir sürü dava gördüm ve yüzlerce suç dosyası

inceledim. İnsanların neler yapabileceklerine ve çıkarları söz konusu olunca ne kadar profesyonelce yalan söyleyebildiklerine defalarca şahit oldum. Bu konu kapanmıştır! Baran Demiroğlu belki masum ama tehlikeli bir adam ve ben senin böyle bir adamla hiçbir şekilde yan yana gelmeni istemiyorum. Gerekirse annem ve babamla konuşurum. Tercih senin!" Sözleri bittikten sonra odadan dışarıya çıktı.

Acıyla güldüm. Bazen insan özgürce konuşmaya ne kadar da ihtiyaç duyuyordu. Ben zaten bu ilişkinin kolay olmayacağını en başından biliyordum ama diğer bir gerçek şuydu ki hayattaki en muhteşem mucizeler, zorluklara dayanma gücüyle gerçekleşiyordu. Tıpkı doğum gibi! Saf acı vardı ama yeni bir hayatın başlaması için annenin o acılı kopuşa dayanmaktan başka çaresi yoktu. Ben de dayanacaktım. Bunun ötesi yoktu!

Bu düşünceler eşliğinde gözlerimi pencereye çevirdim. Gün doğmak üzereydi. Ben ise hâlâ dün gecede asılı kalmıştım. Onu merak ediyordum. Kimbilir nerede ve ne haldeydi... Doğruldum ve yere düşen telefonuma baktım. Hemen telefonu şarj aletine taktım ve ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdüm. İnanılmaz derecede başım ağrıyordu. Ağrıması çok normaldi. Arka arkaya bu kadar stres yaşamak, bağışıklık sistemimi altüst etmişti. Ağrı merkezi olan bölgelere elimle baskı uygulandım. Aslında ihtiyacım olan tek şey onun sesini duymaktı.

Daha fazla dayanamadım ve hemen telefonu açarak beklemeye başladım. Tam Baran'ı arıyordum ki telefonum çalmaya başladı. Arayan Meloş'tu. Cevap verip vermeme konusunda kararsız kalmıştım. Hâlâ arabası bendeydi ve gerçekten çok ayıp olmuştu. Daha fazla beklemedim ve hemen ona cevap verdim:

"Biliyorum Meloş, neredeyse arabam çalındı diye beni polise ihbar edecektin ama olanları bir bilsen bana hak verirdin."

Önce ses gelmedi. Sonra derin bir ah çekme ve fısıltı sesi geldi. Ne demek oluyordu bütün bunlar! Tam sormak için ağzımı açmıştım ki nihayet sesi duyuldu:

"Ve leddalin âmin!"

Şaşkın bir şekilde telefona bakarak sordum:

"Ne oluyor Allah aşkına, Meloş?"

"Kendimi hazırlıyorum," deyince gözlerimi devirerek, "Neye?" dedim.

Meloş sanki bu soruyu bekliyormuş gibi bağırmaya başladı:

"Neye olacak anacığım, senden gelecek her türlü belaya ve şerre."

Nasıl başarıyordu, bilmiyorum ama her seferinde beni gülümsetecek bir sebep buluyordu. Yatağa uzandım ve Baran'ın bana anlattıkları dışında, başımdan geçen bütün olayları ona kısaca anlattım. Sözüm biter bitmez Meloş bağırmaya başladı:

"Ne demek bir iş için Yozgat'a gitmem gerekiyor? Kızım, sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Abin zaten delirmiş durumda. Ayrıca ne bok yemeyi düşünüyorsun Yozgat'ta?"

Arkadan Selin'in bağırtısı geldi:

"Yok artık! Yozgat ne alaka?"

Meloş bana bağırmaya devam etti:

"Otur o el kadar götünün üstüne! Bela mıknatısı gibi gezip durma artık! Ay, yemin ederim hasta etti bu kız beni. Keşke Ayetel Kürsi'yi de okusaydım. Fatiha suresi yetmedi."

Aniden ses kesilince sıkıntıyla ekrana baktım. Şarjı bittiği için telefon kapanmıştı. Dolmasına izin vermiyordum ki! Baran'ı da arayamamıştım. Hüzünle iç çektikten sonra telefonu masaya bırakarak odadan çıktım. Abimle konuşmam gerekiyordu. Salona girer girmez onu koltukta uyurken buldum. Başı yana doğru kaymıştı ve uzun boylu olduğu için koltuğa tam sığmamış, bacaklarını kendisine çekmişti. Yor-

gun yüzüne bakınca çok üzüldüm, öyle derin uyuyordu ki... Hemen bir battaniye alarak üstünü örttüm. İçim bir tuhaf, duygularım karmakarışıktı. Bir yandan Baran'ı merak ediyor, diğer yandan da abim için üzülüyordum. Başımı sağa sola sallayarak kendi kendime fısıldadım:

"Birbirlerinin sebebi iki adam..."

Daha sonra düşünceli bir şekilde odama geçtim. Uyumak için artık çok geç olmuştu. Hemen üstümü giyinerek saate baktım. Saat yediydi ve bir saat sonra dersim vardı. Gözlerim yanıyordu ama mecburen aynanın karşısına geçtim. Elime biraz krem alarak yüzüme sürmeye başladım. Kendimle göz göze geldiğimde resmen çökmüş bir yüzle karşılaştım. Gözlerim halka halka olmuştu ve âdeta ceset gibiydim. Üstümdeki kazağın canlı yeşil tonu bile beni kurtarmaya yetmemişti. Pes ederek aynanın karşından kalktıktan sonra büyük el çantama laptopumu, telefonumu ve şarj aletimi koydum. Hardal rengi beremi de saçıma taktıktan sonra uzun, siyah kabanımı giyinerek dışarıya çıktım. Abim hâlâ uyuyordu. Sessizce çantamdan bir kâğıt çıkardım ve hemen abime bir not yazdım:

"Dersim var, uyandırmaya kıyamadım. Fakülteden sonra kliniğe gideceğim. 14.00'te oraya gel. Adresi zaten biliyorsun, abi."

Bahar

Notu sehpaya bıraktıktan sonra hardal rengi botlarımı giyinerek sessizce evden çıktım ve çok dikkatli bir şekilde kapıyı kapattıktan sonra hızla asansöre bindim. Asansör inerken huzursuzluğum had safhadaydı. Binadan çıkar çıkmaz gözüme çarpan ilk şey Meloş'un arabası oldu. Yüzümü buruşturarak arabaya bindim. Dersim biter bitmez arabayı ona vermek zorundaydım. Dersin başlamasına daha bir saat

vardı ve benim gideceğim yer belliydi. *Baran'ın evi*... Çünkü onu görmeden içim rahat etmeyecekti. Bu yüzden arabayı çalıştırarak gaza bastım. Dikiz aynasından bakınca arkamda siyah bir araba olduğunu fark ettim. Baran'ın adamları peşimdeydi. Umursamayarak sürmeye devam ettim. İstanbul'da yeni bir gün başlıyordu ve sokaklar şimdiden dolmaya başlamıştı.

Araba evin bahçe kapısına gelince adamlara kapıyı işaret ettim. Hiç itiraz etmeden kapıyı açtıklarında arabayı sürmeye devam ettim. Ağaçlı yoldan geçerek evin önünde durduktan sonra hızla arabadan inip kapıya koştum. Zile basarken gözlerim etrafı inceliyordu çünkü Yaşar da ortalıklarda değildi. Belki de daha gelmemişti.

"Günaydın, Bahar Hanım."

İrkildim ve hâlâ basmakta olduğum zilden elimi çekerek Fatma Hanım'a baktım. Gözümün önüne düşen saç tutamını kulağımın arkasına alarak cevap verdim:

"Günaydın. Baran uyandı mı?"

Fatma Hanım şaşkın bir şekilde kaşlarını havaya kaldırdıktan sonra gülümsemeye çalışarak cevap verdi:

"Baran Bey evde değil Bahar Hanım. Sizinle gittikten sonra eve hiç gelmedi. İsterseniz içeriye buyurun."

Hayal kırıklığı içinde başımı eğdim. Demek, olanlardan sonra eve gelmemişti.

Bahçeye bakarak sordum:

"Yaşar geldi mi?"

Fatma Hanım cevap verdi:

"Hayır, henüz o da gelmedi. İsterseniz holdinge gidin. Büyük bir ihtimalle Baran Bey'i orada bulursunuz."

Mecburen başımı sallayarak arabaya yürüdüm. Telefonumun kapalı olması çok kötü olmuştu. Aksilikler sanki peşimi bırakmıyordu. Fazla zamanım da kalmamıştı. Bu yüzden arabayı çalıştırarak mecburen fakülteye sürdüm. Onu göre-

memiştim belki ama peşimden gelen arabanın parlak farları, sanki Baran'ın gözleri gibiydi...

Ders notlarını düzenlemek ve izin dilekçesi yazmak için okulun kantininde boş bir yer aradım. Maalesef ki her yer doluydu. Köşedeki masada tanıdık bir arkadaşımı görünce yanına gittim ve gülümseyerek sordum:

"Merhaba Ferhat. Hiç boş yer yok. Yanına oturabilir miyim?" Ferhat şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Kaşlarımı havaya kaldırarak, "İyi misin?" diye sorunca boğazını temizleyerek cevap verdi:

"Elbette, otur lütfen."

Aramızda bir sandalye bırakarak oturduktan sonra şüpheyle ona baktım. Dikkatle bana bakıyordu. Gülümseyerek, "Neyin var senin, Allah aşkına? Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorunca o da gülümsedi ve "Yok bir şey. Keyfine bak sen!" dedi.

Başımı sallayarak, "Can'ı mı bekliyorsun?" diye sorunca, "Neden?" diye tuhaf bir soru sordu.

Gülümseyerek cevap verdim:

"Öylesine sordum. Buraya hep onun için geliyorsun ya!"

Tepkisiz kalarak sadece başını salladı. Gerçekten tuhaftı ya da bana öyle gelmişti. Ferhat İletişim Fakültesinde okuyordu. Onunla, ortak arkadaşlarımız sayesinde bir sempozyumda tanışmıştık. Bugünkü tuhaflığının aksine aslında çok esprili bir gençti. Uzun zamandır onu görmüyordum. Zor günler geçiriyor olmalıydı. Önündeki deftere baktım. Karakalemle resim yapmayı çok severdi. Defterine baktığımı görünce sayfayı değiştirdi.

Daha fazla onu umursamayarak sınıfta şarj ettiğim telefonumu açtım ve boş bir kâğıt çıkararak dilekçeyi yazmaya başladım. Allah'tan ki bu hafta önemli bir sınavım yoktu. Dilekçeyi yazmayı bitirince derin bir nefes alarak geriye yaslandım. Ferhat dilekçeye bakarak sordu:

"Samsun'a mı gidiyorsun?"

Yazdığım izin dilekçesine bakarak, "Şey... Evet. Sen nasılsın? Staj için bir yer buldun mu?" diye sorduğu soruyu geçiştirdim.

Ferhat sıkıntıyla cevap verdi:

"Henüz değil. Tüm gazetelere başvurdum. Maalesef adamlar torpille çalışıyor. Benim de öyle zengin bir dayım olmadığı için hâlâ arıyorum. Aslında elimde bomba bir haber olsa işler değişir." Sustu ve tereddütle, "Şey... Bahar, ben de sana şu adamı soracaktım," deyince kaşlarımı çatarak sordum:

"Hangi adamı?"

Ferhat çantasından bir gazete kupürü çıkardı ve bana uzatarak cevap verdi:

"Öğrendiğim kadarıyla, Baran Demiroğlu bir dönem senin çalıştığın klinikte kalmış. İşte bu adamla ilgili bir haber yakalarsam bomba olur. Ya da bir röportaj falan. Bana yardımcı olabilir misin?"

Sanki kanım çekilmişti. Gözlerimi Baran'ın fotoğrafının olduğu gazetenin manşet haberine çevirdikten sonra gazete kupürünü ona geri uzatarak cevap verdim:

"Maalesef olamam çünkü benim onunla bir bağlantım yok. Birkaç defa uzaktan görmüştüm o kadar. Bildiğim kadarıyla zaten beraat etti. Bence sen kendine başka bir haber kaynağı bul."

Ferhat'ın yüzü düşmüştü. O sırada Can gelerek, "Ne haber millet?" dedi. Masada soğuk rüzgârlar esiyordu. Can şüpheyle sordu: "Yanlış bir zamanda mı geldim? Eğer konuşmanız özelse..."

Sözünü keserek, "Hayır! Ben zaten gidiyordum. İşlerim var," dedim ve hemen eşyalarımı toplayarak çantama yerleştirdim. Huzursuz olmuştum ama belli etmemeye çalışarak gülümsedim.

Ferhat ayağa kalkarak, "İyi tatiller. Ailene çok selamlar Bahar," deyince Can'a da gülümseyerek, "Teşekkürler. Görüşmek üzere!" diye cevap verdim ve kantinden çıktım. Zavallı Baran, peşinde ne kadar da çok insan vardı...

Fakülteden çıktıktan sonra Meloş'a gitmek üzere arabaya bindim. Kadının arabası günlerdir bendeydi. Artık geri vermek istiyordum. Arabayı çalıştırmadan önce çantamdan telefonumu çıkarıp mesajlara baktım. O kadar mesaj birikmişti ki resmen inanamadım. Babam ve abim defalarca aramıştı. Meloş ve Selin de öyle.

Baran'dan herhangi bir mesaj gelmediğini görünce hüzünle dudaklarımı birbirine bastırdım. Baran'ın beni hiç aramamış olmasının sebebini aslında tahmin edebiliyordum. Muhtemelen abimle daha fazla sorun yaşamamı istemiyordu. Hemen onu arayıp heyecanla beklemeye başladım. Cihazdan kapalı bilgisi gelince hayal kırıklığı içinde telefona baktım. Keşke Yaşar'a ulaşma şansım olsaydı. Dayanamadım ve arabayı çalıştırarak holdinge gitmeye karar verdim. Biliyordum, Meloş beni öldürecekti ama bir şekilde Baran'ı görmem gerekiyordu.

Yarım saat içinde nihayet holdinge varmıştım. Arabayı uygun bir yere park ederek yürümeye başladım. Hava eskisi kadar soğuk değildi. Belki de huzursuz olduğum için ben öyle hissediyordum. İçeriye girer girmez resepsiyona gittim ve görevli kıza sordum:

"İyi günler. Ben Baran Bey'le görüşmek istiyorum."

Kız kaşlarını havaya kaldırdı ve gülümseyerek cevap verdi:

"Randevunuz var mı?"

Sıkıntıyla dolu bir nefes alarak cevap verdim:

"Evet, var!"

Kız başını salladıktan sonra önündeki listeye bakarak sordu:

"İsminiz nedir?"

Bezginlik içinde yumruklarımı sıktım ve sakin olmaya çalışarak cevap verdim:

"Bahar Saygın."

Kız önündeki listeye baktıktan sonra başını sağa sola sallayarak konuşmaya devam etti:

"Maalesef, listede adınız yok Bahar Hanım. Onunla görüşme yapmanız mümkün değil çünkü kendisi randevusuz görüşme kabul etmiyor. Zaten Baran Bey bugün bütün randevularını iptal etmiş. İyi günler."

Hüzünle başımı salladıktan sonra holdingden çıktım. Meltem haklıydı. Ona ulaşmak gerçekten de çok zordu. Arabaya yaslanarak hüzünle yere baktım. *Neredeydi bu adam...*

"Hayırdır Bahar Hanım, Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

Hızla başımı kaldırıp karşıma baktım. Yaşar, tespihi ve çatık kaşlarıyla karşımdaydı. Çölde vaha bulmuş gibi ellerimi çırptım ve ayağa kalkarak ona cevap verdim:

"Ah! Seni ve tespihini görünce bu kadar sevineceğimi hiç tahmin etmezdim, Sivaslı."

Yaşar kaşlarını çatarak tespihine baktıktan sonra cevap verdi:

"Ee! Ummadık taş baş yarar, diye boşuna dememişler. Sağ olun."

Gülümseyerek, "Baran nerede?" diye sorunca Yaşar, sertçe burnunu çekti ve düşünceli bir şekilde cevap verdi:

"Baran Bey gitti. Nerede olduğu bilmiyorum."

Hayal kırıklığı içinde sordum:

"Nereye gitti?"

Yaşar omzunu havaya kaldırarak, "Onun işlerine akıl sır ermez. Birkaç gün buralarda olmayacakmış. O kimseye hesap vermez. Bilmece gibi, çöz çözebilirsen. Adamlarım beni arayıp senin önce eve sonra da holdinge geldiğini söyleyince, gelip bir bakayım dedim. Malum ya, evdeki çılgın abi durumları..."

Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. Yozgat'a gitmiş olmalıydı. Oysaki birlikte gidecektik, izin bile almıştım. Aslında her şeyi öğrenince gitmekten vazgeçmiştim ama bu kararımı henüz o bilmiyordu. Abimin gelişi tüm dengeleri altüst etmişti.

Yaşar sıkıntılı halimi anlayıp, "Birkaç gün içinde döner," deyince dişlerimi sıkarak fısıldadım:

"Ya da ben peşinden giderim."

Yaşar ne söylemek istediğimi anlamayarak, "Nasıl? Nereye?" diye sorunca gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Yok bir şey! Teşekkürler Yaşar abi."

Şüpheyle bana bakmaya devam ediyordu.

Arabaya bindim ve kliniğe doğru yola çıktım. Sokaklar, parklar hatta deniz bile anlamını yitirmişti. Öyle sessizce gitmesini kabullenemiyordum. Dün gece olanlardan sonra hiçbir şey olmamış gibi dönmesini bekleyemezdim. Tek çarem kalmıştı, onun peşinden Yozgat'a gitmek...

❀

"Solgun görünüyorsun."

Önümdeki kahve fincanı kenara bırakarak abime cevap verdim:

"Uykusuzum abi."

Abim kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra derin bir nefes alarak, "Babamı aradın mı? Seni çok merak ediyordu," diye sordu.

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Aradım. Annemle de konuştum. Selamları var. Yanımda olmana çok sevindiler."

Abim başını salladı ve dalgın bir şekilde, "İyi yapmışsın," diye fısıldadı.

Kapı tıklanınca güçsüz bir şekilde bağırdım:

"Buyurun!"

Gerçekten çok güçsüzdüm ve hâlâ yaşadığım gecenin izlerini taşıyordum. Bu yüzden melankolik ruh halim etrafıma yayılıyordu. Kapı açılınca içeriye Meloş'la Selin girdi. Şaşkın bir şekilde onlara baktım ve gülümseyerek ayağa kalktım.

Meloş saçlarını savurarak gülümsedi ve "Baskın!.." diye bağırdı.

Onun enerjisi, en kurak topraklara bile hayat verecek kadar etkiliydi. Hemen ona yaklaştım ve sarılarak cevap verdim:

"Ne iyi ettiniz!"

Selin abimi görünce sevinçle bağırdı:

"Ayaz abi! Hoş geldin. Bu ne güzel sürpriz."

Abim ayağa kalktı ve gülümseyerek Selin'e sarıldı. Sonra yalandan bir şüpheyle gözlerini kıstı ve Selin'i inceleyerek sordu:

"Dur bakalım! Yoksa kilo mu verdin sen?"

Selin yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Numara yapma abi. Aldım, evet ama bu sefer kafama koydum; pazartesi günü diyete başlıyorum."

Meloş bezgin bir şekilde başını sallayarak konuşmaya girdi:

"Oldu! Yalnız sana hatırlatayım Selin, geçen bu dört pazartesi senin sözünü tutmadığını biliyor."

Abim kahkaha atarak Meloş'a yaklaştı ve elini uzatarak konuşmaya başladı:

"Merhaba, ben Ayaz. Bahar'ın abisiyim."

Meloş gülümseyerek cevap verdi:

"Merhaba, ben de Meloş. Bahar'ın ablası sayılırım."

Abim beni işaret ederek ona sordu:

"Zor bir görev, değil mi?"

Meloş yüzünü buruşturarak abime cevap verdi:

"Vallahi öyle, ablam. İki Fatiha suresi okuyup göreve başlıyorum ama bana mısın demiyor."

Abim kahkaha atarak ona cevap verdi:

"Tahmin edebiliyorum."

Gözlerimi kısarak, "Ayıp, ayıp! Yüzüme baka baka dedikodu yapmaya utanmıyor musunuz?" diye sorunca, abimle Meloş birbirlerine bakarak aynı anda, "Hayır!" diye cevap verdiler. Sonra durup birbirlerine baktılar ve yine kahkaha attılar. İnanamıyordum çünkü Meloş iki dakikada abimin neşesini yerine getirmişti.

Bir anda kapı açıldı ve Adil Bey de içeriye girdi. Böyle bir kalabalığı görmeyi beklemediği için şok olsa da hemen kendisini toparladı ve bana bakarak, "Merhaba, Bahar. Kusura bakma, kapıyı çalmadan girdim ama galiba Melahat Hanım'ın geldiğini hissettim," deyince Meloş, zarif bir şekilde gülümseyerek Adil Bey'e cevap verdi:

"Her zamanki gibi çok kibarsınız, Adil Bey. İnanın, ben de sizi görmeden gitseydim çok üzülürdüm."

Selin sinsi bir şekilde gülümseyerek bana kaş göz işareti yapınca boğazımı temizleyerek konuşmaya girdim:

"Adil Bey sizi abimle tanıştırayım. Ayaz Saygın."

Abim, saygıyla ceketinin önünü ilikleyerek Adil Bey'e elini uzatınca Adil Bey abimin elini sıktı ve gülümseyerek, "Memnun oldum Ayaz. Bahar İzmir'de yaşadığını ve avukat olduğunu söylemişti. Ne zaman geldin?" diye sordu.

Abim nezaketle Adil Bey'e cevap verdi:

"Evet, İzmir'de yaşıyorum. Bu sabah geldim. Bahar'ı çok özledim ve ona küçük bir sürpriz yapmak istedim. Yarın sabah döneceğim."

Adil Bey gülümsedi ve bize bakarak sordu:

"O zaman niye zaman kaybediyorsunuz? Bahar'a bugün benden izin, gidin ve biraz özlem giderin." Her zaman olduğu gibi minnetle ona baktım.

Abim bize bakarak sordu:

"Madem öyle, o zaman güzel bir akşam yemeğine ne dersiniz?" Hiç yemek yiyecek halde değildim çünkü aklım Baran'daydı.

Meloş bana baktı ve kulağıma eğilerek, "Beyninden geçen o tilkiyi kargalar gagalasın. Cevap versene abine!" diye fısıldayınca gözlerimi devirerek abime cevap verdim:

"Nasıl istersen, abi."

Sohbet eşliğinde geçen bir araba yolculuğundan sonra abim bizi boğaza bakan harika bir restorana getirmişti. Hepsinin keyfi yerindeydi ama ben ne kadar uğraşırsam uğraşayım keyif alamıyordum. Baran'ın evimden çıkarkenki o hali gözlerimin önünden gitmiyordu. Neredeydi! Hiç mi beni merak etmiyor ve endişe içinde olduğumu düşünemiyordu...

Meloş ayağıma vurunca ona baktım. Bezgin bir şekilde sordu:

"Balık diyorum, beğendin mi?" Gözlerimi, hiç dokunmadığım balık tabağına çevirdikten sonra Meloş'a baktım. Bana lavaboyu işaret etti ve abime bakarak fısıldadı: "Müsaadenle!"

Birlikte ayağa kalkarak lavaboya yürümeye başladık. Tam köşeyi dönmüştük ki Meloş beni kenara çekerek konuşmaya başladı:

"Ne bu hal? Abine ayıp olmuyor mu?"

Küskün bir şekilde yere bakarak Meloş'a cevap verdim:

"Elimde değil, Meloş. Abimin Baran'a vurduğu o an gözlerimin önünden gitmiyor. Benden hiçbir şey olmamış gibi gülmemi bekleyemez. Baran ortalıklarda yok. Ona her koşulda yanında olacağıma dair bir söz verdim ama kendimi sözümü tutmamış gibi hissediyorum. Sanki bana ihtiyacı var ama ben yanında değilim."

Meloş iç çekerek bana cevap verdi:

"Abinin Baran'a yumruk atması boktan olmuş, evet ama sen de biraz empati yap. Sonuçta seni korumaya çalışmış. Gecenin bir yarısı, katil olduğuna inandığı bir adam, üstelik elinde silahla evine giriyor. Ne yapmasını bekliyordun ki; "*Oo, biz de okeye adam arıyorduk birader,*" demesini mi?"

Kaşlarımı çatarak cevap verdim:

"Ne olursa olsun, ona vurmamalıydı!"

Meloş gözlerini yumdu ve sessizce, "Olmuş bir kere, olmasaymış keşke ama olmuş. Önünde sonunda abin de hatasını anlayacaktır. Sen de surat asmayı kes artık! Yarın sabah gidiyor zaten. Baran ortaya çıkınca ondan abin adına özür diler ve mantıklı bir açıklama yaparsın," deyince etrafıma bakınarak cevap verdim:

"Baran'ın nereye gittiğini biliyorum. Yarın abim gider gitmez yola çıkacağım. Okuldan izin bile aldım. Adil Bey'in de izin vereceğine eminim."

Meloş hayretler içinde kalarak bağırdı:

"Ne demek gidiyorum?" Durdu ve eliyle alnını ovalayarak, "Tamam! Sakinim, sakin," dedikten sonra birden bağırdı: "Ay! Değilim. Kimi kandırıyorum ki? Deli edecek bu kız beni."

Derin bir nefes alarak ona cevap verdim:

"Güven bana. Böyle bekleyemem, Meloş. Zaten çok kalacak değilim. Onunla konuşup iyi olduğunu gördükten sonra hemen İstanbul'a geri döneceğim."

Meloş ağlamaklı bir sesle, "Ne işin var bilmediğin bir şehirde? Üstelik tek başına. Hayat senin zannettiğin gibi toz pembe değil, Japon işi. Aklını başına topla. Etraf akbabalarla dolu. Hem neyle gideceksin? Nerede kalacaksın?" diye sorunca, gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Otobüsle giderim ve bir otelde kalırım."

Meloş başını sağa sola sallayarak düşünmeye başladı. Bir süre sonra başını dikleştirerek bana baktı ve konuşmaya başladı:

"Tamam, plan hazır. Seni oraya ben götüreceğim. Gitmeden önce Sivaslıyı arar ve bir not bırakarak ortadan kaybolduğunu söylerim. Nota da *"Ben Baran'ın yanına gidiyorum."* yazmış derim. O zaten bir şekilde altın saçlıyla haber uçurur."

Yüzümü ekşiterek cevap verdim:

"Sivaslı onun nerede olduğunu bilmiyor ki! Bu sabah bana kendisi söyledi."

Meloş gözlerini kısarak, "Saf olma! Sana yerini biliyorum diyecek hali yok. Hem bilmese bile, bilen birini tanıyordur. Ona söylese yeter. Her şey bir yana, Baran'ın seni sormak için onu arayacağına eminim. Seninle geleceğim ama tek bir şartım var," dedi.

Heyecanla sordum:

"Şartın ne?"

İşaretparmağını sallayarak bana cevap verdi:

"İki gün, sadece iki gün kalırız. Baktık ses yok, paşa paşa döneriz. Başını belaya sokmak ve ortadan kaybolmak yok. Senin adınla otele yerleşeceğiz, otobüs biletini de senin adına alacağız. Böylece Baran'ın seni bulması kolaylaşacak. Anlaştık mı?"

Sevinçle el çırparak cevap verdim:

"Anlaştık!"

Pijamalarımı giyinerek yatağıma uzandım. Abim duş alıyordu. Duş sonrası benimle konuşmak istediğini söylemişti. Konuyu zaten biliyordum. Beni anlamıyordu, anlamayacaktı da! O yüzden susmaya karar vermiştim. Ne olursa olsun, bu adamı seviyordum. Zamanla ailemin de ona aynı duygularla bağlanacağına adım gibi inanıyordum. Baran bu sevgiye açtı ve bunu sonuna kadar hak ediyordu.

Komodinin üstündeki telefonum titremeye başlayınca başımı çevirip telefona baktım. Meloş olabilirdi. Yatağın üstünde emekleyerek telefona uzandım. Arama özeldi. Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. O olabilir miydi?..

Heyecanla telefonun açma tuşuna basarak, "Alo!" dedim. Ses gelmiyordu. Ekrana baktıktan sonra telefonu tekrar kulağıma koyarak yeniden fısıldadım: "Alo!" Yine sessizlik.

Kalbim hızlanmıştı. O muydu? Belki de değildi. Konuşmasını sağlamak için, "Kapatıyorum..." diye fısıldadım.

Tam telefonu kapatıyordum ki boğuk bir ses geldi:

"Asyalı!" Kalbim sanki yangın yerine döndü çünkü oydu. Bir süre bekledikten sonra sert bir soluk vererek, "İyiyim de bana, sadece bunu duymak istiyorum," diye fısıldadı. Heyecandan ellerimin titrediğini fark edince onun benim için ne kadar değerli olduğunu bir kez daha anladım ve gözümden süzülen yaşı silerek, "Değilim, sensiz iyi olamıyorum. Seni..."

Bir anda kapı açıldı ve bütün büyü bozuldu. İçimde uçuşan kelebekler sanki kayboldu. Abim her şeyden habersiz bir şekilde gülümseyerek, "Ben duştan çıktım, Bahar. Seni salonda bekliyorum. Kendime kahve yapacağım, sen de içer misin?" diye sorunca kendimi zorlayarak başımı sağa sola salladım. Abim kaşlarını çatarak sordu: "Kimle konuşuyorsun sen?" Telefonu indirerek ekrana baktım. Kapatmıştı. Abim yanıma yaklaştı ve saçımı okşayarak sordu: "İyi misin, canım?"

Hüzünle başımı salladım. Değilim desem ne olacaktı ki! Ne değişecekti...

Derin bir nefes alarak, "Abi, konuşmasak olmaz mı? Ne söyleyeceğini biliyorum ve seni kırmak istemiyorum. Aynı şekilde kırılmak da!.." deyince abim yatağa oturdu ve elimi tutarak bana cevap verdi:

"Senden tek bir şey istiyorum, Bahar. O da beni anlamaya çalışman. Sana doğru ya da yanlışı göstermeye hakkım yok çünkü sen artık çocuk değilsin ama lütfen ailene ve kendine olan saygını yitirme. Eğer bir karar verdiysen, görüyorum ki vermişsin, bundan sonra yaşayacağın iyi-kötü ne varsa bil ki ailen de yaşayacak. Umarım zararlı çıkan sen olmazsın."

Abim ayağa kalkıp odadan çıktıktan sonra pencereden dışarıya bakarak sessizce fısıldadım:

"Umarım abi..."

Abim çantasını alıp şu kapıdan çıkalı, tam bir saat on dört dakika olmuştu. İçimde derin bir yara vardı sanki... Giderken beni koklayarak öpmesi kalbime dokunmuştu. Bana karşı her zaman çok iyi ve anlayışlı olmuştu. Küçük bir kızken bile her düştüğümde beni kaldıran ve yaralarımı saran abimi, ilk defa böyle görmenin etkisiydi bu yara hissi...

İnsan, sorgusuz ve özgürce yaşayamıyordu hayatı. Önümüzde büyük ve aşamadığımız bir duvar vardı ve bu duvarın adı aileydi. Sırtımızı dayayarak gölgesine sığındığımız bu duvara, sevgi duvarı da denilebilirdi aslında. İyi ki de vardı ama diğer yandan da bu sevgi duvarı özgürlüğümüzü farkında olmadan kısıtlıyor ve bizi verdiğimiz her kararda sürekli pişmanlık duygusuna itiyordu.

Kapının zili çalmaya başlayınca, daldığım düşüncelerden sıyrılarak kendime geldim. Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Meloş ıslak saçlarla içeriye girer girmez söylenmeye başladı:

"İki adımda bulamaç gibi oldum. Sanki gök delinmiş, tövbe Allah'ım!" Bana baktıktan sonra kaşlarını çatarak, "Ee! Sen daha giyinmemişsin. Ne bu hal?" deyince gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Çantam hazır. Hemen giyinirim. Abimi yolcu ettim."

Meloş saatine bakarak, "Abin neredeyse İzmir'e vardı. Senin poponda pireler uçuşuyor. Dur bakayım, kız yoksa sen abine mi üzüldün?" diye sordu.

Yüzümü buruşturarak, "Evet, galiba," diye fısıldayınca Meloş gülümseyerek, "Ay, dert etme be güzelim! Eğer Baran söylediğin gibiyse altın gibi bir damat girecek aileye. O zaman bütün bu şüpheler ve hüzünler birer birer kaybolacak," dedi ve beğeniyle gülümseyerek, "Abin de maşallah bomba gibi. Boy, pos, yakışıklılık, bonkörlük, her şey yerinde. Bizim Neval ablanın bir kızı var, adı Sude. Abini acaba ona mı

yapsak? Yabancıya gitmesin," deyince gözlerimi devirerek odaya yürümeye başladım. Meloş peşimden gelerek, "Ne o! Beğenmedin mi? Görümcek!" diye sordu.

Dolaptan siyah kot pantolonumla aynı renk yün kazağımı çıkarırken Meloş'a cevap verdim:

"Konuyu ne ara Sude'ye bağladın, Allah aşkına Meloş? Hem hangi devirde yaşıyoruz? Bırakalım da evleneceği kadını abim kendisi seçsin."

Meloş suratını ekşiterek, "Haspam beğenmedi! Yarın bir gün size Meltem gibi bir yılan getirirse o zaman mumla ararsınız Sude'yi," dedikten sonra memnuniyetsiz bir şekilde bacaklarıma konuşmaya devam etti: "Şu bacaklara bak! Kürdan niyetine kullansak yeridir. Azıcık yemek ye, yemek!"

Pantolonumu giyindim ve çantamı alarak cevap verdim:

"Ben göreve hazırım. Her şey hazır mı?"

Meloş sinsi bir şekilde gülümseyerek anlatmaya başladı:

"Otobüs biletleri tamam. Oteli de ayarladım. Terminalden de Yaşar'ı arayıp güzel bir numara çektim mi senin altın saçlı saniyede duyar oraya gittiğini. Peki ya sen, Adil Bey'e haber verdin mi?"

Başımı sallayarak, "Dün gece ona mesaj yazdım ve pazartesi gününe kadar izin istedim. İyi değilim diye bahane uydurdum. Allah'tan sorun çıkarmadı ve nedenini sormadı," dedim.

Meloş memnuniyetle başını salladıktan sonra gözlerini kısarak fısıldadı:

"Ee! Ne duruyoruz, gidelim o zaman."

Heyecanla başımı salladım.

Terminale vardığımızda gerçekten çok kalabalıktı. Biletlerimizi almıştık. Yozgat otobüsü yirmi dakika sonra kalkacaktı. Yedi saatlik bir yol bizi bekliyordu. Kendimize birer sandviç alıp yedik ve birer de kahve içtik. Sonra da otobüse binerek kalkış saatini beklemeye başladık.

Saate bakarak sordum:

"Beş dakika kaldı. Sivaslıyı ne zaman aramayı düşünüyorsun?"

Meloş dalgın bir şekilde bana cevap verdi:

"Önce sen abine bir mesaj yaz. Birkaç saat ders çalışmak için telefonunu kapatacağını, benim yanında olduğumu söyle. Gerekirse benim telefonumdan seni arasın. Sonra da Yozgat'a varana kadar telefonunu kapat. Kimse sana ulaşamasın. Ben otobüs hareket eder etmez Yaşar'ı ararım. Bunların sağı solu belli olmaz, anacığım. Biz eşeğimizi sağlam kazığa bağlayalım."

Derin bir nefes alarak başımı salladıktan sonra hemen abime mesaj yazarak telefonumu kapattım. Bir süre sonra otobüs hareket etti. Meloş saçını kulağının arkasına aldı ve telefonunu çıkararak Yaşar'ı aradı.

Bana eliyle bir, iki, üç diye işaret ettikten sonra telaşla, "Sivaslı!" dedi. Merakla ona bakıyordum. Meloş gözlerini devirerek, "Ay, hâlâ mı aynı konu! Evet, hâlâ dans ediyorum, sana ne?" dedikten sonra sustu ve sesine endişe katarak konuşmaya devam etti: "Bırak artık danstan bahsetmeyi, durum çok acil Sivaslı. Bahar gitmiş." Birden telefonu kulağından çekti ve şok içinde bana baktı. Ardından telefonu tekrar kulağına dayayarak Yaşar'a cevap verdi: "Hırlama be, hırlama! Benim suçum ne? Sabah bana mesaj yazmış. Baran'ın yanına gidiyormuş. Sana haber verende suç." Güldü ve bana göz kırptı.

Yaşar telefonu kapatmış olmalı ki telefona baktı ve yüzünü ekşiterek, "İnsan bir hoşça kal der. Öküz!" deyince heyecanla sordum:

"Yedi mi?"

Kahkaha atarak cevap verdi:

"Hem de nasıl. Resmen çiğnemeden yuttu. Kızım, bana Meloş derler. Aslında başbakan olacak kadınım ama hayat işte. Hakkımı yediler."

Ellerimi birbirine vurarak heyecanla bağırdım:

"Süper!"

Yol boyunca heyecandan yerimde oturmuyordum. Baran'ı göreceğimi düşündükçe kalbim çarpıyordu. Sanki aylar geçmişti. Onu öyle özlemiştim ki... Bir süre sonra başımı Meloş'un omzuna yaslayarak gözlerimi kapattım. Yüzümde tatlı bir gülümseme ve aklımda sadece o vardı.

Otobüs birden fren yapınca öne kaydık. Şaşkın bir şekilde gözlerimi açarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Meloş esnedi ve gerinerek, "Ne oluyor? Niye durduk?" diye sorunca, omzumu sallayarak cevap verdim:

"Bilmiyorum." Meloş ayağa kalkarak otobüsün durma sebebini anlamaya çalıştı. Kaşlarımı çatarak sordum: "Ne olmuş, Meloş?

Meloş öylece karşıya bakıyordu. Yüzünde öyle dehşet dolu bir ifade vardı ki korkmuştum. Resmen kanı çekilmişti. Kaşlarımı havaya kaldırdım ve yavaşça ayağa kalkarak baktığı yere baktım. İşte o an ben de aynı şoku yaşadım çünkü Yaşar arabasıyla otobüsün önünde duruyordu.

Meloş korkuyla yutkunarak, "İşte şimdi boku yedik! Bu Sivaslı olacak Azrail, kesin bizi bu otobana bariyer yapar. Allah şimdiden bize rahmet eylesin!" dedi.

Yolcular söylenmeye başlayınca huzursuz bir şekilde etrafıma baktım. Ne diyebilirdim ki, haklılardı. Çantamı aldım ve Meloş'un kulağına eğilerek, "Daha fazla beklememizin bir anlamı yok. Bir an önce inelim şu otobüsten. Yoksa yolcular olay çıkartacak," deyince, Meloş eliyle bana dur diye işaret etti. Durdum ve merakla ne yapacağını beklemeye başladım.

Saçlarını düzelttikten sonra boğazını temizleyip yüksek sesle yolculara açıklama yapmaya başladı:

"Değerli yolcular, lütfen sakin olalım. Şöyle ki, şu anda bir film çekiminin ortasındayız. Aslında bu gizli bir çekim

ama daha fazla telaşlanmayın diye size açıklama yapıyorum. Şimdi hepinizden ricam, şaşırmış gibi yapın. Dışarıda bekleyen oyuncu arkadaşa rol gereği öfkeyle bakarak kınar gibi başınızı sallayın. Kamera önde duran arabanın içinde ve gizlenmiş durumda. Herkes beni anladı mı?"

Bir anda söylentiler kesildi. Herkesi bir heyecan sardı, üstelik tüm yolcular şaşırmış gibi etraflarına bakıyordu, hatta şoför bile! Hayretler içinde Meloş'a baktım. Bana kaş göz işareti yaparak göz kırptı. Başımı önüme eğerek sessizce fısıldadım:

"Pes, gerçekten pes!"

Çantamı koluma asarak Meloş'un peşinden yürümeye başladım. Yaşar kaşlarını çatarak yolculara bakıyordu çünkü hepsi öfkeyle Yaşar'ı süzüyordu. Otobüsten inerken şoför eğildi ve sessizce sordu:

"İyi oldu mu abla? Ne zaman yayınlanacak?"

Meloş kaşlarını havaya kaldırarak bana baktıktan sonra boğazını temizledi ve gülümseyerek şoföre cevap verdi:

"Oldu kardeşim, harika oldu! Hepinize helal olsun."

Bu kadar saçmalık yetmişti artık. Sinirle Meloş'u çektim ve otobüsten inerek Yaşar'a bakmaya başladım. Yaşar sigarasını yaktı ve dumanını üfleyerek yanımıza yürümeye başlayınca otobüsten uğultular yükseldi. Yaşar yolculara ters ters bakarak bağırdı:

"Siz! Hayırdır cemaat?" Gözlerimi kısarak Meloş'a baktım. Sonuçta bu bakışlar onun eseriydi.

Yaşar bakışlarını tekrar bize çevirdikten sonra öfkeyle Meloş'a, "Bakıyorum da Bahar'la birlikte Bahar'ın peşine düşmüşsünüz. Nasıl, bulabildiniz mi bari?" diye sorunca, başımı dikleştirerek konuşmaya başladım:

"Ya sen! Bana Baran'ın nerede olduğunu bilmediğini söylemiştin ama gel gör ki tam tersiymiş."

Yaşar kaşlarını çatarak, "Benim kitabımda yalan yoktur, Bahar Hanım. Bilmiyorum diyorsam bilmiyorumdur. Ha! Biliyor olsaydım söyler miydim? Hayır. Biliyorum ama söylemem derdim. Yalan dolan bana ters," dedikten sonra Meloş'a baktı ve sinirle gözlerini kısarak fısıldadı: "Yalan söyleme konusunda uzmanlaşmış kişilerle beni bir tutmayın!"

Meloş tek kaşını kaldırarak, "Ne ima etmeye çalışıyorsun, Sivaslı?" diye sorunca, Yaşar sigarasından derin bir nefes alarak Meloş'un sorusunu cevapladı:

"Açık ve net! Yalancı olduğunu."

Meloş ellerini beline koyunca hemen araya girdim:

"Tamam! Haklısın, yalan söyledik ama olanları sen de biliyorsun. Öyle hiçbir şey olmamış gibi bekleyemezdim. Baran'ı bulmak için de böyle bir oyun oynamaktan başka çaremiz yoktu."

Yaşar tepkisiz bir şekilde beni dinliyordu. Otobüs hareket edince, hüzünle arkasından bakıp Yaşar'a sordum:

"Peki şimdi ne olacak?"

Cevap vermek yerine başıyla bize arabayı işaret edince mecburen arabaya yürümeye başladım. Her şey mahvolmuştu. Arabaya bindikten sonra hüzünle Meloş'a baktım. Meloş omzunu salladı ve derin bir nefes alarak pencereden dışarıya bakmaya başladı. İstanbul'a dönecektik, başka çaremiz yoktu. Yaşar da arabaya binince dikiz aynasından bana baktı ve cebinden telefonunu çıkararak kulağına koydu. Başımı çevirerek otobandan geçip giden arabalara bakmaya başladım. Bir süre sonra Yaşar konuşmaya başladı:

"Tamamdır, yanımdalar. Bolu'dan yirmi dakika uzaklıktayız. İstanbul'a dönüyoruz. Yaklaşık üç saatlik yolumuz var. Varır varmaz size bilgi veririm." Bakışlarımı Yaşar'a çevirdim. Konuştuğu kişinin Baran olduğunu tahmin ediyordum ama yine de emin değildim. Yaşar telefonla konuştuğu kişiyi dinledikten sonra kaşlarını havaya kaldırarak cevap

verdi: "Nasıl isterseniz." Telefonu kapattı ve arabayı çalıştırarak sürmeye başladı.

Sıkıntıyla geriye yaslandım ve artık gerçekten pes ettim çünkü yorulmuştum. Yirmi dakika sonra otoban çıkışının tabelası göründü ama Yaşar otobandan çıkmayarak sürmeye devam etti. Meloş ayağıma vurarak bana tabelayı işaret edince, kaşlarımı çatarak arabadaki sessizliği bozdum:

"Neden otobandan çıkmadın?"

Yaşar yola bakmaya devam ederek bana cevap verdi:

"Yozgat'a gidiyoruz."

Heyecanla Meloş'a baktım. Meloş gülümseyerek Yaşar'a, "Seni de buralara kadar boşuna yorduk. Keşke boşuna zahmet etmesiydin. Biz otobüsle giderdik," deyince Yaşar direksiyonu sıktı ve söylenerek gaza bastı. Meloş'a bakarak susması için onu uyardım çünkü yangına körükle gitmenin hiç zamanı değildi. Yolu izlemeye devam ederken dileğim, Yaşar patlamadan bu yolculuğun bitmesiydi.

Saatler sonra artık hava kararmaya başlamıştı. Meloş'un sıkıntıyla kıpırdandığını fark edince ona baktım. Eğildi ve sessizce fısıldadı:

"Bunun duracağı falan yok, anacığım. Yemin ederim, altıma edeceğim. Tabii önce susuzluktan ya da açlıktan ölmezsem!" Haklıydı. Sabahtan beri yollardaydık ve doğru düzgün bir şey yememiştik.

Saate bakarak, "Sık dişini biraz. Az kaldı," deyince, Meloş gözlerini bayarak fısıldadı:

"Tabii, demesi kolay. Sen onu gel de idrar keseme anlat."

Yozgat tabelası görününce derin bir nefes aldım. Yaşar otobandan çıkarak şehre girdikten sonra bir benzinliğe geçti ve el frenini çekerek, "Bir ihtiyacınız varsa giderebilirsiniz," dedi.

Meloş yüzünü ekşiterek çemkirdi:

"Çok şükür! Arabada iki insan daha olduğunu hatırlayabildin."

Yaşar arkasına dönerek Meloş'a cevap verdi:

"Yalan söylemeye ve cevap vermeye gelince iyi laf yapan ağzın, bir ihtiyacım var diyemiyor mu? Ben müneccim değilim." Cevap vermeye hazırlanan Meloş'u susması için dürttüm ve kapıyı açarak arabadan indim. Resmen kedi-köpek gibiydiler.

Soğuk hava yüzüme vurunca bir an ürperdim. Yozgat gerçekten de İstanbul'a göre soğuk bir şehirdi. Meloş titreyerek yüzüme baktıktan sonra ceketinin önünü ilikleyerek söylenmeye başladı:

"Ay, bu ne soğuk böyle?"

Ellerimi birbirine sürterek cevap verdim:

"Keşke daha kalın giyinseydik. Gerçekten de soğukmuş."

Meloş arabadan kendisine ters bakışlar atan Yaşar'ı işaret ederek fısıldadı:

"Zaten ölümüm ya soğuktan ya da bu Sivaslı olacak cellattan olacak."

Başımı sağa sola sallayarak yürümeye başladım. İhtiyaçlarımızı giderdikten sonra benzinliğin lokantasına geçerek kendimize birer tabak mercimek çorbası söyledik. Yaşar ortalıklarda değildi. Sıcak çorbamdan bir kaşık alınca gözlerimi kapattım. Öyle iyi gelmişti ki...

Meloş iç çekerek, "Ne tuhaf bir adam şu Sivaslı," dedi birdenbire.

Bir parça ekmek kopardım ve çorbanın üzerine atarak, "Aslında değil. Bence çok doğal ve yürekli bir adam. Bize kızgın ve kızmakta da haksız değil, Meloş. Sürekli didişip durmasanız, aslında çok iyi anlaşabilirdiniz," deyince, Meloş düşünceli bir şekilde çorbasına bakarak konuşmaya devam etti:

"Belki... Aslında ben yıllarımı Hamdi olacak o kazmayla geçire geçire bu hale geldim. Her işimiz ters giderdi. Ev almak istedik, dolandırıldık. Evlenmek istedik, başımıza gel-

meyen kalmadı. Ailesi ile tanışmaya gittim, annesi beni o vasıfsız oğluna layık bulmadı. İş yeri açtık, iflas ettik. Hatta bana aldığı alyans bile sahte çıktı. Yıllarımı böyle bir adamla geçirdikten sonra elimde olmadan maalesef şüpheci bir kadına dönüştüm."

Gözlerinde hüzün vardı. Derin bir nefes alarak sordum:

"Peki neden öyle bir adamı hayatında tutmaya devam ettim? Sevdim deme sakın çünkü bu duygunun adı sevgi olamaz."

Meloş geriye yaslanarak cevap verdi:

"Yalan yok, sevdim Hamdi'yi. Güzel yanları da vardı. Her ortamda sevilirdi. Ortam adamı derler ya hani! İşte öyle. Plansız yaşardı. En çok ağırıma giden, bitti artık dediğimde hiç itiraz etmeden gitmesi oldu. Karşı çıkmadı ve bir kez olsun beni aramadı. Onca yılı boşa geçirmişiz. Ben hoşuz zannediyordum. Meğer çok boşmuşuz!"

Tam cevap veriyordum ki Yaşar'ı fark ettim. Meloş'a bakıyordu. Söylediklerinin ne kadarını duyduğunu bilmiyordum. Meloş da ona bakınca göz göze geldiler.

Yaşar kaşlarını çatarak fısıldadı:

"Bittiyse gidelim!"

Sesi buz gibiydi. Cevap bile vermemizi beklemeden arkasına dönüp gidince Meloş bana baktı. Bezgin bir şekilde Yaşar'ın arkasından baktıktan sonra ceketimi giyindim ve çantamı alarak ayağa kalktım. Meloş da ceketini giyince birlikte yürümeye başladık. Arabaya bindiğimizde Yaşar hâlâ tepkisizdi. Onu her zaman soğuk bulurdum ama ilk defa ondan bu kadar çekiniyordum. Hatalıydık belki ama öfkesi bir türlü dinmiyordu. Emniyet kemerlerimizi takar takmaz, arabayı çalıştırarak gaza bastı.

Hava artık iyice soğumuş ve kararmıştı. Araba şehirden geçtikten sonra ormanlık bir bölgeye saptı. İçim içime sığmıyordu. Öyle ki, Baran'la aynı şehirde olduğumuzu bilmek

bile bana iyi geliyordu. Yarım saat sonra ormanlık alanın sonunda bir su kanalı belirdi. Araba kanal boyu gittikten sonra büyük bir tepenin yamacında bulunan kulübenin önünde durdu. Yaşar arabadan inince Meloş tedirgin bir şekilde bana sordu:

"İnelim mi?" Başımı sallayarak arabadan indim. Yaşar kulübenin arkasına geçince etrafıma bakındım. Karşıda bir dere vardı ve kurbağa seslerinden başka hiçbir ses yoktu. Meloş huzursuzca mırıldandı: "Kurbağalar bile halimize ağıt yakıyor."

Gülümseyerek ona baktıktan sonra, kulübeye yürüyüp Yaşar'ı beklemeye başladık. Bir süre sonra geldi ve elindeki anahtarla kapıyı açtıktan sonra içeriye geçmemiz için kenara çekildi. İçeriye girince kulübenin dışarıdan görünüşüne göre aslında oldukça geniş olduğunu fark ettim Soba sönmüştü ve is kokusu her yere sinmişti. Tuhaf ki bu koku benim için Baran'la özdeşleşmişti.

Yaşar'a bakarak sordum:

"Nerede o?"

Boğazını temizleyerek cevap verdi:

"Bilemem. Belki de bu gece hiç gelmez."

Hüzünle dudaklarımı birbirine bastırdım. Yaşar kapıyı kapatıp sobanın yanına geçtikten sonra içine doldurduğu odunları tutuşturmaya çalıştı. Kulübeyi incelemeye devam ettim. Etraf derli toplu, eşyalar yıllanmıştı. Eskiden olsa Baran'ın böyle bir yerde neden kaldığını sorgulardım ama artık tahmin edebiliyordum.

Sobanın çıtırtısı ve yanan odunun kokusu etrafa yayılınca Meloş iç çekerek fısıldadı:

"Bu soba, bu koku beni geçmişe götürdü."

Yaşar hızla başını kaldırdı ve ters ters ona bakarak, "Ne o! Yoksa o Hamdi olacak dallama eskiden senin için soba mı yakardı?"

Zavallı Meloş şok içinde bana baktıktan sonra elini beline koyarak, "Bravo! İyi laf soktun ama maalesef tuttura-madın. Hamdi o kadar becerikli değildi. O dallama genelde hazıra konmayı severdi," dedi ve hırsla, "Yetti ama artık. Bana cellat gibi bakmandan bıktım. Ayrıca sana ne Hamdi'den?" deyince, Yaşar gözlerini kısarak Meloş'a baktıktan sonra söylenerek kulübeden çıktı.

Meloş hayretle gidişini seyrettikten sonra sobanın yanına yaklaşarak, "Ne dedim ki şimdi ben? Gerçekten kazma bu adam. Benimle ne derdi var, anlamadım gitti," dedi.

Ben de sobanın yanına yaklaştım ve sedire oturarak, "Bence senden hoşlanıyor," dedim.

Meloş kaşlarını çatarak bağırdı:

"Saçmalama!"

Ellerimi sobaya yaklaştırdıktan sonra başımı sallayarak cevap verdim:

"Hatta bence, sadece o senden değil; sen de ondan hoşlanıyorsun. Birbirine zıt kişiliklere sahipsiniz. O yüzden birbirinizi kabul edemiyorsunuz ama bu zıtlık, aranızdaki elektriği engellemek yerine artırıyor. İşte bütün kavgaların sebebi bu."

Meloş susmayı tercih etti. Bir süre sonra da sedire uzanarak gözlerini kapattı. Ben de sessiz kaldım çünkü buna ikimizin de ihtiyacı vardı. Bir süre sonra huzursuzca kıpırdandı. Sevgiyle ona baktım. Yorgun olduğu için hemen uyuyakalmıştı. Etrafıma bakınarak üstünü örtecek bir battaniye aradım. Maalesef yoktu. Sessizce ayağa kalkıp tahta koridordan geçtim. Koridorun sonunda karşılıklı iki kapı vardı. İlk kapıyı açınca banyo olduğunu anladım. Bu kez ikinci kapıyı açtım ve ışıkları yakarak içeriye baktım. Gözüme ilk çarpan; tahta başlıklı, büyük bir yatak ve karşısında duran sandık oldu. Sandığın üstünde battaniye olduğunu görünce almak için içeriye girdim. Tam battaniyeyi alıyordum ki ya-

tağın üstünde duran koyu mavi kazak ilgimi çekti. Hemen kazağı elime alarak kokladım. İçimdeki kasvet bir anda dağılınca gülümsedim çünkü bu kazak buram buram Baran kokuyordu. Battaniyeyi alıp Meloş'un üstünü örttükten sonra tekrar odaya geçtim ve Baran'ın kazağını giyinerek yatağa uzandım. Kokusu onu yanımda hissettiriyordu. Artık ne üşüyor ne de karanlıktan korkuyordum. Huzurla gözlerimi kapatarak uykuya daldım...

Gözlerimi açtığımda etraf hâlâ biraz karanlıktı. Saate baktım. Karanlık olmasına rağmen sabah olmak üzereydi. Yolun yorgunluğunu biraz olsun üstümden atmıştım. Odadan dışarıya çıkar çıkmaz yüzüme sobanın sıcaklığı vurdu. Meloş hâlâ uyuyordu. Yanındaki sedirde de Yaşar uyuyordu. Gülümseyerek onlara baktım. Birbirleri için yaratılmış gibiydiler ama ikisi de bunu görmüyor, belki de görmekten korkuyordu. Sobanın hâlâ yanıyor olması tuhaftı. Demek ki Yaşar uyuyalı çok olmamıştı.

Peki Baran neredeydi! Yavaşça pencereden baktım. Bulutlar mavileşmişti. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Kabanımı ve botlarımı giyindikten sonra sessiz olmaya dikkat ederek dışarıya çıktım. Hava ayaza kesmişti. Temiz havayı ciğerlerime çekerek dere kenarına yürüdüm. Siyah bulutlar geriye çekilmişti ve kuşlar öterek yeni başlayan günü karşılıyordu. Uzaktan gelen su motorlarının sesi bana babamı hatırlattı. Bu çevrede de çiftçilik yapanlar olmalıydı. Gülümseyerek gözlerimi kapattım ve bana melodi gibi gelen bu sesi dinlemeye başladım.

Bir anda izleniyormuşum gibi hissederek gözlerimi açtım ve hızla arkama döndüm. Biraz uzak bir mesafede biri vardı ve bana bakıyordu. Hava hâlâ puslu olduğu için yüzünü tam olarak seçemiyordum. Tek görebildiğim, başında sarı bir madenci kaskı vardı ve koyu mavi tulum giyinmişti. Yüzünü görmek için birkaç adım atınca gülümseyerek fısıldadım:

"Sen!"

Heyecandan nefesim kesilmişti. Kalbim sanki yerinden çıkacak gibi atıyordu. Günler sonra ilk defa kendimi tamamlanmış hissediyordum. Elindeki malzemeleri kenara fırlatarak yürüdü ve tam karşımda durdu. Aramızda bir adımlık mesafe vardı. Gözleri yüzümü taradıktan sonra o son adımı atarak fısıldadı:

"Dokunmaya bile kıyamıyorum."

İçim titreyerek, "Neden?" diye sorunca, titrek bir nefes alarak cevap verdi:

"Öyle delicesine bir özlem var ki içimde, kendimi kontrol edemeyip sana zarar vermekten korkuyorum."

Koşulsuz bir istekle ellerimi kaldırıp yanaklarına dokundum. Soluğunu tuttu ve gözlerini kapatarak yutkundu. Dayanamadım, çenesindeki derin çukuru yavaşça öptüm. Bir anda beni kollarının arasına alıp hava kaldırınca, ince bir çığlık atarak omuzlarına tutundum. Belime dolanan kolları âdeta beni kendisine yapıştırdı. Alnımı alnına yaslayınca elleri saçlarıma dolandı ve beni kendisine çekerek bir anda dudaklarımı dudaklarına bastırdı. Ateşe değmiş buz parçası gibi eridiğimi hissettim. Gözlerimi kapatarak öylece bekledim çünkü bu anın rüya olmasından korkuyordum.

Baran acıyla inleyerek, "Aç dudaklarını da içimdeki yangın sönsün artık," deyince her şeyin gerçek olduğunu anladım ve dudaklarımı aralayarak ona karşılık vermeye başladım.

Titriyordum ve onun da titrediğini hissediyordum. Hafif bir şekilde saçımı çektikten sonra sert bir şekilde inleyerek öpüşünü derinleştirdi. Nefes almak için geri çekilmeye çalışınca izin vermedi ve bir süre sonra dudaklarını dudaklarımdan çekerek alnını alnıma dayadı.

Başındaki kask beni rahatsız edince gülümseyerek çıkardım ve "Bu şekilde gelmeme kızdın mı?" diye sordum.

Yavaşça beni yere indirdikten sonra elimdeki kaskı alarak başıma geçirdi ve "Zannettiğimden de inatçıymışsın Asyalı," dedi.

Hüzünle başımı salladıktan sonra konuştum:

"O geceyi unutamıyorum. Sen o şekilde gittikten sonra olanlar..."

Gözlerim doldu ve konuşamadım. Baran yanaklarımı tuttu ve kaşlarını çatarak, "Ben gittikten sonra ne oldu? Yoksa..." dedi. Telaşla başımı sağa sola salladım. Baran konuşmama bile fırsat vermeden, "Doğruyu söyle bana," deyince, ellerimi ellerinin üstüne koyarak cevap verdim:

"Abim asla bana zarar vermez. İnan bana, abim aslında öyle biri değil zaten, Baran. O, dünyanın en iyi insanlarından biridir. Şok olmamın sebebi de bu. Sana vurduğunda benim canım senden daha çok yandı. Onun adına senden özür dilerim."

Sözlerimi bitirdikten sonra derin bir nefes alarak dereye bakmaya başladım. Baran kollarını belime doladı ve beni kendisine çekerek, "Üzülme çünkü ona kızgın değilim. Sadece seni korumak istiyor ve ben onu çok iyi anlıyorum ama itiraf etmeliyim ki ilk defa bir kadın için yumruk yedim. Bileği de sağlammış," deyince yüzümü buruşturdum. Konuşmaya devam etti: "Bütün bu yaşananlar sana olan duygularımı daha da kamçılıyor. Yaptığım işe bile konsantre olamıyorum. Sürekli iyi olup olmadığını düşünüyorum."

Onu öyle iyi anlıyordum ki... Başımdaki kaskı çıkararak sordum:

"Peki ya sen! Üstündeki bu kıyafet, bu eski kulübe, ne demek bütün bunlar?"

Baran, gökyüzündeki kızıllığa baktı. Gözlerinin yeşiliyle o kızıllık sanki bütünleşmişti. Büyülenmiş bir şekilde o harmoniye baktım. Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyordu...

Gözlerimiz buluşunca sert bir nefes alarak konuşmaya başladı:

"Buradan elli kilometre ötede, Demiroğlu Maden Yatağı var. Demir, çinko ve kurşun çıkarıp yurtiçi ve yurtdışında pazara sunuyoruz. Hatay ve Zonguldak'ta da iki ayrı madenimiz var. Beş sene önce mühendisler, Yozgat'taki maden yatağında platin olduğunu fark ettiler. Platin ender bulunan çok değerli bir metaldir. Bu durum tabii ki madenin değerini yüze katladı. Yeri ve coğrafi konumu da hesaba katılınca dünyanın en iyi madenler listesine girdi ve bütün gözleri üstüne çekti. Dışarıdan bakılınca bu, çok büyük bir şans gibi görülebilir ama işin aslı zannedildiği gibi değil."

Kaşlarımı çatarak sordum:

"Neyden şüpheleniyorsun?"

Bana bakarak cevap verdi:

"Üç sene önce babam düzenleme ve bakım için madeni boşaltmış ve maden yaklaşık altı ay boyunca üretime kapatılmış. Bu zamansız ve gereksiz bir kapatılma olduğu için bana şüpheli geldi. Üstelik düzenlemeden sonra mühendisler değişmiş. Bana göre bu düzenleme hiç olmadı ve amaç farklıydı."

Anlamayarak, "Ne demek bu?" diye sorunca, kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Bence babam madeni altı aylığına illegal bir sebeple birilerine kiraya vermiş. Bundan beş ay önce de aynı söylentiler duyulmuş ama son anda bakım ertelenmiş. Kâğıt üstünde her şey yasal görünüyor. Bu sebeple buraya geldim. Adımı değiştirdim ve yeni mühendismişim gibi işçilerin arasına sızdım. Bütün bu bilgileri de işçilerden öğrendim. Eğer Baran Demiroğlu olarak gelseydim, işlerinden olma korkusuyla bana hiçbir şey söylemeyeceklerdi."

Ağzım açık kalmıştı. Şüpheyle, "Peki, seni nasıl tanımadılar?" diye sorunca, Baran cebinden kalın çerçeveli bir gözlük çıkarıp bana cevap verdi:

"Biraz kılık değiştirmem yetti. Zaten maden sahibinin böyle bir amaçla aralarına sızacağı hiçbirinin aklına gelmezdi." Yanıma yaklaştı ve yanaklarımı tutarak konuşmaya devam etti: "Burada fazla kalamazsınız. Ben zaten bir hafta sonra İstanbul'a döneceğim. Bu süre zarfında istediğim bilgilere ulaşırım. Herkes beni iş seyahatinde zannediyor. Sen sakın beni arama, ben döner dönmez zaten seni bulurum."

Hüzünle başımı sallayarak ona sarıldım. Ne diyorsa onu yapmaktan başka çarem yoktu...

On gün sonra...

"Bahar." Başımı çevirerek Adil Bey'e baktım. Elindeki dosyayı bana uzatarak, "Bunlar sevk edilecek hastaların dosyaları. 112 numaralı odadaki hastanın tomografi sonuçları henüz elime geçmedi. Sonuçları Mehmet Bey'den alıp odama bırakırsan sevinirim. Ben bir saat sonra rehabilitasyon merkezine gideceğim. Yarın için randevu almayın. Ev ziyareti yaptığım hastalarla ilgileneceğim," deyince, dosyayı alarak cevap verdim:

"Peki, Adil Bey."

Adil Bey gitmek için arkasına dönmüştü ki durdu ve bana bakarak sordu:

"Uzun zamandır Baran'ı göremiyorum. Her şey yolunda mı?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kaçırarak, "Neden bana soruyorsunuz?" deyince, Adil Bey gülümseyerek cevap verdi:

"Baran kimseye hesap veren biri değildir ve ulaşmak istediği kişiye kendisi ulaşır. Etrafımda ulaşmak isteyeceği tek bir kişi tanıyorum. O da sensin."

Tepkisiz kalmaya çalışarak söylediklerine karşılık verdim:

"İnanın, ben de bilmiyorum. Galiba artık bana da ulaşmak istemiyor."

Adil Bey tekrar gülümsedi ve kapıyı açarak, "Hiç zannetmiyorum. İyi çalışmalar Bahar," dedikten sonra çıktı.

Derin bir soluk verdikten sonra başımı koltuğa yaslayarak düşünmeye başladım. On gündür onunla ilgili tek bir haber almamıştım. Söylediği gibi onu ne aramış ne de birisine sormuştum. Böyle olmasını istemişti ve hiçbir şekilde onu tehlikeye sokacak bir hareket yapmayacaktım. Diğer yandan da ona olan özlemim tarifsizdi. Yüreğim resmen onu sayıklıyordu. On gündür kendimi oyalamaya çalışıyordum. Döneceğini bildiğim için içim rahattı ve ne kadar sürerse sürsün gelmesini bekleyecektim...

Adil Bey'in bıraktığı dosyayı alarak Mehmet Bey'in ofisine gitmek için odadan çıktım. Koridorun sonuna gelince Mehmet Bey'in asansörden indiğini gördüm. Elinde bir demet çiçek ve küçük bir hediye kutusu vardı. Beni görünce gülümseyerek yanıma geldi.

Elindeki buketi işaret ederek sordum:

"Bunlar da ne böyle?"

Mehmet Bey keyifle cevap verdi:

"Taburcu ettiğim bir hastamın yakınlarından teşekkür hediyesi. Çiçekler çok güzel değil mi?"

Kır çiçeklerine baktım ve dokunarak, "Baharı hatırlatıyor," dedim. Mehmet Bey hüzünle bana bakmaya başlayınca, kaşlarımı çatarak çiçeklerden elimi çektim.

Kendine geldi ve boğazını temizleyerek, "Sen neden buradasın?" diye sordu.

Ciddi bir şekilde, "Adil Bey 112 numaralı hastanın tomografi sonuçlarını sizden almamı istedi. Sonuçlar hazır mı?" diye sorunca Mehmet Bey başını salladı ve elindeki çiçek demetini bana uzatarak, "Hazır, şunları tutar mısın? Kapıyı açmam gerekiyor," dedi. Başımı sallayarak buketi

aldım. Çiçekler öyle güzel kokuyordu ki dayanamayarak burnuma yaklaştırdım. Mehmet Bey bana baktı ve "Seninle bütünleşince daha güzel oldular," dedi. Hemen kendimi toparlayarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

O an tuhaf bir hisse kapılarak etrafıma bakındım. Hemşirelerle hastalar dışında kimse yoktu. Tam başımı çeviriyordum ki neye uğradığımı şaşırdım çünkü hiç beklemediğim bir anda ve işte yeniden onunla göz gözeydik. Baran gerçekten karşımda duruyordu. Koridorun sonundaydı ve buz kesmiş bakışlarını bana dikmişti. Amansız bir sevinç kapladı içimi ve şok içinde gülümsedim. Fakat o gülümsemedi. Gülümsemem yüzümde solup giderken hayal kırıklığı içinde yüzüne bakmaya devam ettim.

"Bahar, içeriye gel lütfen." Mehmet Bey'in sesi beni kendime getirdi. Başımı önüme eğerek odaya girdim. Mehmet Bey masasına oturmuştu ve önündeki dosyaya yazı yazıyordu. İşi bitince dosyayı uzatarak bana açıklama yaptı: "Tam tahmin ettiğim gibi: Ensefalit. Yani beyin iltihabı. Bu da hastadaki davranış bozukluklarının sebebini açıklıyor. Hastanın hemen başka bir hastaneye sevk edilmesi gerekiyor. Ameliyat olması şart." Başımı salladıktan sonra elimdeki buketi masaya koydum. Mehmet Bey ayağa kalkarak konuşmaya devam etti: "Yanlış anlamazsan Bahar, o çiçekleri odana götürmeni istiyorum. Ya da hemşirelere ver. Ofiste fazla zaman geçiremiyorum. Yazık olmasın."

Dalgın bir şekilde, "Tabii, hemşirelere veririm," deyince, Mehmet Bey kaşlarını çatarak sordu:

"İyi misin sen?"

Dosyayı alarak, "İyiyim Mehmet," dedim ve odadan çıktım.

Çıkar çıkmaz koridorun sonuna baktım. Gitmişti. Sinirden dişlerimi sıktım. Yanlış anlamıştı ve yetmiyormuş gibi öylece çekip gitmişti. Bana bunu yapmaya hakkı yoktu.

Günlerdir onu bekliyordum ve böyle çocukça bir sebepten dolayı gitmesine gerçekten inanamıyordum.

Hızla Adil Bey'in odasına yürüdüm ve kapıya vurup içeriye girdim. Cevap vermesini bile beklemediğimi son anda fark ettim ama artık çok geç olmuştu. Öylece içeriye girince Adil Bey afallayarak bana baktı. Baran'ın da burada olduğunu görünce gittiğini zannettiğim için ona kızdığıma pişman olmuştum. Pencerenin önündeydi ve arkası dönüktü. Benim geldiğimi anlasın diye konuşmaya başladım:

"Affedersiniz, misafirinizin olduğunu bilmiyordum. İstediğiniz dosya hazır. Onu getirmiştim."

Baran düşündüğümün aksine bana bakmadı. Onun hiç tepki vermeden dışarıya bakmaya devam etmesi bende hayal kırıklığı yaratmıştı.

Adil Bey gülümseyerek, "Sorun değil, Bahar. Masaya bırakabilirsin," deyince başımı salladım ve dosyayı masanın üstüne bıraktım. Tam ofisten çıkıyordum ki Adil Bey konuşmaya devam etti: "Ne güzel çiçekler."

Artık gözüme hiç de hoş gelmeyen çiçeklere bakarak başımı salladıktan sonra hızla dışarıya çıktım ve ofisime geçtim. Resmen sinirden kuduruyordum. Çiçekleri masanın üstüne bırakıp pencerenin önüne geçtim. Hep böyle mi olacaktık! Ufacık bir yanlış anlama yüzünden birbirimize böyle sırtımızı mı dönecektik. Hem de onca yaşadığımız şeyden sonra...

Sert bir şekilde kapı açılınca yerimden sıçrayarak kapıya baktım. Baran öfkeyle bana bakıyordu. İşte başlıyorduk. Başımı dikleştirerek bakışlarına karşılık vermeye başladım. Susuyordu. Ben de öyle! Taviz vermediğimi görünce iyice çileden çıkarak resmen haykırdı:

"Lanet olsun! Bana bir şey söyle."

Gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Bağırma bana!"

Bana doğru bir adım attı ve işaretparmağını sallayarak, "Bağırtma o zaman!" deyince dişlerimi sıktım ve sakin olmaya çalışarak, "Sakin ol biraz. Zannettiğin gibi bu çiçekler bana ait değil," dedim ama iyice öfkelendi ve çiçekleri masadan alarak duvara fırlattıktan sonra bağırmaya devam etti:

"O şerefsizin sana nasıl baktığını gördüm. Sen de ona karşılık verdin. Ben sana kavuşmak ve sesini duymak için delirirken gördüğüm manzaraya bak. Asıl sen kendine gel."

Öfkeden deliye döndüm ve kapıyı göstererek, "Çık dışarıya! Benimle böyle konuşamazsın. Daha fazla kalbimi kırma ve pişman olacağın şeyler söyleme çünkü ben senin bana yaptığın gibi kalbini kırmak istemiyorum. Çık ve sakinleşmeden de karşıma çıkma," dedim. Yumruklarını sıktıktan sonra sert bir şekilde kapıyı açtı ve öfkeyle çarparak dışarıya çıktı.

Kollarımı birbirine dolayarak sakinleşmeye çalıştım. Bu olanlara inanamıyordum. Baran'ın söylediği sözlere inanamıyordum. Sabırla onun döneceği günü beklerken bir anda yerle bir olmuştum. Hüzünle yere saçılan çiçeklere bakarak kendi kendime fısıldadım:

"Şu an sizden hiçbir farkım yok..."

"Hadi ama Bahar. Murat'a ayıp oluyor."

Selin'e baktım ve gülümseyerek, "Haklısın Selin. Bu onun ilk konseri," dedim.

Meloş etrafa bakarak, "Bayağı da kalabalık. Helal olsun Murat'a," deyince, Selin heyecanla sahneye bakarak cevap verdi:

"O, bu ilgiyi fazlasıyla hak ediyor ama bu kadar çekici görünmesi biraz sinir bozucu!"

Gözlerimi devirerek, "Saçmalama Selin. Murat şu anda en büyük hayalini gerçekleştiriyor, senin düşündüğün şeye bak," dedim.

Selin omzunu sallayarak cevap verdi:

"Kıskanmak kaotik bir ruh hali ama kontrol altında tutulduğu sürece bence ilişki için gerekli. Tabii bunaltıcı olmadığı sürece! Ona çok âşığım ve ara ara kıskanmakta hiçbir sakınca görmüyorum."

Meloş yüzünü ekşiterek, "O Hamdi olacak dingil beni hiç kıskanmazdı. Demek ki bana âşık değilmiş. Zaten biz neydik, o da ayrı bir muamma," deyince, Selin kahkaha atarak ona cevap verdi:

"Sen kıskanılmayacak bir kadın değilsin Meloş. Bence sana şöyle oturaklı, sağlam karakterli bir adam yakışır. Sana güven vermeli ama aynı zamanda seni şaşırtmalı da! Biraz da dobra olmalı. Tıpkı senin gibi."

O an Meloş'la göz göze geldik. Sinsi bir şekilde gülümseyerek ağzımı oynattım:

"*Sivaslı...*"

Meloş gözlerini kaçırarak sessizce fısıldadı:

"Ay! Yeter artık. Kapatın bu konuyu."

Murat'ın gitarını çalarkenki yüz ifadesi ve mimikleri öyle güzeldi ki hayran kalmıştık. Yıllardır sadece gitar çalıyordu ve bence o güzel sesine haksızlık etmişti. Yeni bir şarkının girişini gitarla çaldıktan sonra söylemeye başladı:

Hasretler ayrılıkla başlar; yanar yürek, sessizce ağlar.
Bütün anılar canlanıverir, sanki hiç bitmemişler gibi.
Yolu gözlenen, giden sevgili; geri dönecekmiş gibi...

Yanağımdan süzülen yaşı fark edince başımı önüme eğdim ve kimse görmeden sildim. Günlerdir onun gelmesini beklemiştim. Onu görebilmek için o kadar yol gitmiştim ama sadece birkaç saat yanında kalabilmiştim. Nasıl bunları hiçe sayar ve bana o sözleri söylerdi!

Aklıma Meltem'le onu konuşurken gördüğüm gece geldi. Nasıl da delirmiş ve ona bağırmıştım. Aslında benim de ondan hiçbir farkım yoktu. Galiba Selin haklıydı. İnsan âşık

olunca mantık ortadan kayboluyordu. Hangi konum ya da meslekte ve hatta hangi yaşta olursa olsun insan sevdiğini kıskanıyordu. Yine de öfkesini kontrol etmek zorundaydı. En azından suçlamadan önce beni dinlemesi gerekiyordu. Bu yüzden ona kırgındım...

Konser sonrası Meloş beni evime bırakmıştı. Önce duş alarak biraz sakinleşmeye çalıştım. Sonra da kendime zencefilli çay yaparak salona geçtim ve ışıkları kapattım. Ardından koltuğa uzanarak gökyüzünü seyretmeye başladım. En azından aynı şehirdeydik. Ne kadar acı ki, bazen bu düşünce bile insana yetiyordu. Çayımı içtikten sonra tekrar uzanarak gözlerimi kapattım. Uyku yavaş yavaş beni ele geçirirken aklımda yine o vardı...

Kapının sesi beni kendime getirdi ve hemen doğrularak saate baktım. Sabah olmak üzereydi. Kapı tekrar vurulduktan sonra dışarıdan Baran'ın sesi geldi:

"Aç kapıyı, Asyalı!" Öyle bağırmıştı ki telaşla ayağa kalktım. Kapıya sert bir tekme atarak tekrar bağırdı: "Dayanamıyorum artık. Aç kapıyı, aç!" Belli ki sarhoştu. Aslında Baran öyle çok içen bir adam değildi ama bazen kontrolsüzce içiyordu. Kapıya attığı tekmeler öyle ses çıkarıyordu ki eminim, komşular uyanmıştı. Kapıya koşmak isterken ayağımı sehpaya vurdum ve acıyla inleyerek koltuğa geri oturdum. Baran hırsla haykırdı: "Aç şu lanet olasıca kapıyı!"

Zorlukla ayağa kalkarak kapıya yürümeye çalıştım. Etraf karanlık olduğu için kilidi bulmam zor oldu. Kapıyı açar açmaz Baran üstüme savruldu ve birlikte yere düştük. Altında kalmıştım. Acıyla inleyerek onu itmeye çalıştım ama aklı başında değildi.

Saçlarımı yüzümden çekti ve dudaklarını dudaklarıma sürterken, "Özledim..." diye inleyerek konuşmaya devam etti: "Yanımda sadece sen ol istiyorum. Kimse, hiç kimse seni benden alamaz, anladın mı beni?" Omuzlarını tutarak

onu itmeye çalıştım. Ellerimi tuttu ve başımın üstünde birleştirerek yüzüme baktı. Baygın bakışları yüzümü ezberlemek istiyor gibiydi. Ellerimi tek eliyle sabitleyince, başparmağını yüzümde gezdirerek fısıldadı: "Söyle! Senden başkası olmayacak, de bana."

Ateş saçan gözlerine bakarak, "Bunu sana defalarca söyledim zaten," deyince, sertçe yere vurarak haykırdı:

"Bir daha söyle. Duymak istiyorum."

Elimi elinin arasından çekip ağzını kapattım ve "Sus! Bağırma artık. Sarhoşsun sen. Neden bu kadar içtin?" diye sordum.

Elimi tuttu ve avcumun içini öperek bana cevap verdi:

"İçtim çünkü bir türlü sakinleşemedim. İçtim çünkü sakinleşmeden gelme dedin."

Gözlerimi kısarak, "Sakinleşmek için alkole sığınmak çözüm değil, sadece zayıflık," diye fısıldayınca gülümsedi ve yanağıma dokunarak cevap verdi:

"Benim tek zayıf noktam, çekik gözlü bir kadın. Beni bu hale getiren de o, bana hayat veren de! Hem hastalığım hem de tek ilacım..." Gülümseyerek yanağını okşayınca derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine bakarak fısıldadı: "Biliyor musun, Asyalı? Bütün dünyayı ayaklarının altına sermek istiyorum."

İç çekerek, "Farkında değilsin belki ama zaten yapıyorsun," deyince, gözlerini kısarak sordu:

"Nasıl?"

Çatık kaşlarına dokunarak cevap verdim:

"Sana bakınca dünyanın bütün denizlerini görür gibi oluyorum. Senden uzak olduğumda en soğuk ülkelerdeymişim gibi üşüyorum. Öfken, kızgın çölleri getiriyor gözlerimin önüne. Bana dokunduğunda eriyor ve yağmur bulutlarına karışıp yemyeşil ovalara hayat veriyorum."

Öylece bana bakıyordu. Düşünüyor gibi yaparak, "Açıklayıcı old..." dedim ama sözümü tamamlayamadan başımı tuttu ve hızla dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İstek ve özlemle ona karşılık verirken üstüme baharlar yağıyor gibiydi. Yokluğunun yüreğimdeki kuraklığı nihayet bitmişti. İnce ince ruhuma bulaşan bu adam, onun da dediği gibi, benim hem hastalığım hem de tek ilacımdı...

Telefon alarmının sesi sinir bozucu bir şekilde çalmaya başlayınca, yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Biber değmiş gibi yanan gözlerimi elimle ovuştururken bir yandan da hemen alarmı kapattım. O kadar düzensiz uyumuştum ki kendimi hiç dinlenmiş gibi hissetmiyordum. Aklıma Baran'ın salonda uyuduğu gelince tüm yorgunluğumu unutarak yataktan kalktım ve hemen salona yürüdüm. Erken olduğu için hava hâlâ tam olarak aydınlanmamıştı. Sessizce koltuğa yaklaştım. Kolunu alnına dayamıştı ve abim gibi uzun boylu olduğu için, koltuğa sığmayan bacakları yere sarkmıştı. Deri ceketi bile hâlâ üstündeydi. Sevgiyle saçlarına dokundum, huzursuz uyuduğu çok belliydi.

Gülümseyerek geceyi hatırladım. Onu koltuğa zar zor taşımıştım. Bütün çabalarıma rağmen ceketini bile çıkaramamıştım. Beni üstüne çekmiş ve uzunca bir süre bırakmamıştı. Sonra da resmen sızmıştı. Hüzünle saatime baktım. Onu böyle bırakmak istemiyordum ama bugün çok önemli bir dersim vardı ve hemen gitmem gerekiyordu.

Mutfağa gidip su ısıtıcısını çalıştırdıktan sonra odama koşarak üstümü giyindim. Hızla yatağımı topladım ve vakit kaybetmeden saçlarımı fırçaladım. Aynaya baktığımda yüzümü buruşturdum. İnanılmaz derecede solgun görünüyordum. Daha canlı görünmek için biraz makyaj yaptıktan sonra kitaplarımı çantama yerleştirdim ve telefonumu da alarak odadan çıktım. Mutfağa geçmeden önce tekrar Baran'a bak-

tım. Hâlâ uyuyordu. Gülümseyerek iç çektim, burada olması öyle güzeldi ki... Varlığı bana huzur veriyordu. Hafifçe kıpırdanınca üstündeki battaniye kaydı. Hemen düzelterek bir kez daha ona baktım. Uyanınca berbat hissedeceğine emindim. Büyük bir ihtimalle başı ağrıyacaktı. Hemen mutfağa koşarak, dolaptan limon ve taze nane çıkardım. Birkaç dal nane ve iki dilim limon yeterdi. Onları büyük bir fincana koyduktan sonra üstüne kaynamış su ekledim ve aceleyle ona bir tost yaparak tabağa koydum. Hazırladıklarımı bir tepsiye koyarak içeriye girdim. Dikkatli bir şekilde tepsiyi sehpaya koyduktan sonra çantamdan bir adet ağrı kesici ve boş bir kâğıt çıkarıp üstüne bir not yazdım:

"Günaydın. Sana hazırladığım çayı mutlaka içiyorsun, midene iyi gelir. Umarım tost seviyorsundur. Sakın aç karnına ilacı içme. Baş ağrının daha çabuk geçmesini istiyorsan ılık bir duş al. Ben okula gidiyorum. Seni uyandırmaya kıyamadım. Yine de güne seninle başlamak çok güzel. Bu arada uyurken seni izlemeye bayılıyorum :)"

Kâğıdı tepsinin kenarına bıraktıktan sonra iç çekerek ona baktım. Onu bırakıp gitmek istemiyordum ama maalesef ki mecburdum. Hemen ayakkabılarımı giyindim ve sessiz olmaya dikkat ederek evden çıktım. Binadan çıkar çıkmaz Baran'ın arabası gözüme çarptı. O kafayla nasıl bu kadar düzgün park etmişti. En kötüsü de o halde araba kullanmasıydı! Bu yaptığı gerçekten çok büyük bir hataydı. Söylenerek otobüs durağına yürüdükten sonra gelen ilk otobüse binip okula gittim.

İlk ders bitene kadar resmen ömrümden ömür gitmişti. Öyle uykusuzdum ki derse konsantre olamıyordum. Mutlaka kahve içmem gerekiyordu. Başka türlü kendimi toparlayamayacaktım. Öğrenciler yavaş yavaş dağılmaya başlayınca çantamı alarak ayağa kalktım. Tam amfiden çıkıyordum ki öğretim görevlisi bana elini kaldırdı ve yanına gitmemi işaret etti.

Şaşırarak yanına yaklaştım ve "Bir sorun mu vardı?" diye sordum.

Aysen Hanım elindeki listeye bakarak cevap verdi:

"Hayır, Bahar. Sadece hatırlatmak istedim. Bu ayın sonuna kadar tezini teslim etmen gerekiyor. Listeye, olgu sunumu hazırlayacağını not etmişiz. Hatırladığım kadarıyla klinikteki bir vaka ile ilgiliydi."

Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum çünkü tez konum Baran'dı. Aysen Hanım cevap vermediğimi görünce kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

Gülümsemeye çalışarak, "Hatırlatma yaptığınız için teşekkürler. Sorunum şu ki, tez konumu değiştirmek istiyorum, Aysen Hanım," deyince, Aysen Hanım başını sağa sola sallayarak bana cevap verdi:

"Akademik takvime göre bu pek mümkün görünmüyor, Bahar. Tez değiştirme formunu enstitüye ne zaman verdin?"

Sıkıntıyla fısıldadım:

"Henüz vermedim."

Aysen Hanım dosyasını eline aldı ve gözlerime bakarak cevap verdi:

"Yerinde olsam hemen tezi hazırlamaya başlardım. Senin ne kadar başarılı bir öğrenci olduğunu biliyorum ve mükemmel bir tez hazırlayacağına eminim. Eğer kafana takılan bazı şeyler olursa gelip benimle konuşabilirsin. Görüşmek üzere."

Aysen Hanım'ın arkasından baktıktan sonra sessizce inledim. Bir bu eksikti!

Aşağıya indiğimde kantin yine çok kalabalıktı. Kendime bir kahve ve tost alarak bahçeye çıktım. Hava serindi ama yine de eskiye göre daha güzeldi. En azından o kalabalığın arasında oturmaktan çok daha iyiydi. Sıcak tostumu üfleyerek ısırdıktan sonra çiğnemeye başladım.

"Bahar!"

Ağzımdaki lokmayı yutarak arkama bakınca Ferhat'la göz göze geldik. Gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Merhaba. Demek döndün. Nasıldı memleket?"

Derin bir nefes alarak cevap verdim:

"Merhaba. İyiydi, teşekkürler."

Aslında iyi bir çocuktu ama bana Baran'la ilgili sorular sorduğu günden sonra ona karşı tuhaf bir soğukluk hissediyordum. Yanıma oturunca gözlerimi devirdim ve kahvemden bir yudum alarak tepkisiz davranmaya çalıştım.

Neşeyle sordu:

"Sormadan oturdum. Umarım bir sakıncası yoktur."

Sahte bir gülümsemeyle, "Sorun değil. Zaten ben de kalkmak üzereydim. Dersim bitti ve bir an önce kliniğe gitmem gerekiyor," deyince kaşlarını çattı, boğazını temizleyerek sordu:

"Klinik yoğun olmalı. Adil Bey her zaman orada mı?"

Sıkıntıyla iç çektikten sonra ters ters yüzüne baktım ve sakin olmaya çalışarak, "Adil Bey mi? Neyin peşindesin sen Ferhat?" diye sorunca, yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Daha önce zaten söylemiştim, Baran Demiroğlu'nun peşindeyim. Adam sır gibi ve ona ulaşmak gerçekten imkânsız. Eğer onunla ilgili bir haber yakalarsam istediğim her gazetede ya da her televizyonda işe girebilirim. Lütfen bana biraz yardımcı ol, Bahar. Bir gün senin de bana işin düşer. O zaman ben de sana yardımcı olurum."

Daha fazla dayanamayarak, "Bu kadar yeter!" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Daha önce de söyledim, onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Bilseydim de söylemezdim çünkü yasak. Bundan sonra bu konu hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum, anladın mı beni?"

Ferhat ayağa kalktı ve başını sallayarak bana cevap verdi:

"Özür dilerim. Seni zor durumda bırakmayı elbette ki istemem. Bu kadar büyük bir tepki vereceğini düşünmemiş-

tim. Sonuçta hepimiz böyle durumlarda birbirimize yardım ediyoruz. Bundan sonra o adamın konusunu bile açmam. Oldu mu?"

Başımı salladım ve çantamı alarak fakültenin çıkışına yürümeye başladım. Fazla tepki verdiğimin farkındaydım ama sonuçta konu Baran'dı ve ısrardan hiç hoşlanmıyordum. Elimdeki tostla kahveyi çöpe attım çünkü hiç iştahım kalmamıştı. Tam merdivenlerden iniyordum ki bir an yerime çakıldım çünkü fakültenin önünde duran bu siyah arabayı çok iyi tanıyordum. Baran buradaydı. Başını çevirip bakınca o da beni gördü ve hızla arabasından indi. Korkuyla etrafıma bakındım. Yüzümdeki ifade onu şaşırtmış olacak ki kaşlarını çatarak yürümeyi bıraktı. Yutkunarak yürümeye devam ettim.

Yanına yaklaşınca şüpheyle yüzüme bakarak, "Neyin var senin? Yüzün bembeyaz olmuş," diye sordu.

Sakin olmaya çalışarak cevap verdim:

"İyiyim, sadece seni burada görmeyi beklemiyordum." Tedirgin bir şekilde arkama bakınca Ferhat'la göz göze geldim. Şok içinde bana bakıyordu. Hızla gözlerimi kaçırarak fısıldadım: "Gidelim mi?"

Baran ters ters Ferhat'a bakarak, "Beni görmek seni rahatsız mı etti? Kim bu bize bakan çocuk? Ne oluyor, Asyalı?" deyince, gülümsemeye çalışarak ona cevap verdim:

"Herhangi biri işte. Ayrıca seni görmek beni sadece mutlu ediyor. Biraz uykusuzum, o kadar. Lütfen gidelim."

Gülümseyerek yanağımı okşadıktan sonra arabanın kapısını açtı ve binmem için kenara çekildi. Tedirgin bir şekilde arabaya bindim. Baran kaşlarını çatarak Ferhat'a baktıktan sonra kapıyı kapatarak sürücü tarafına yürüdü. Tekrar Ferhat'a baktım. Gülümseyerek bana başını salladıktan sonra arkasına dönüp fakülteye yürümeye başladı. Başımı koltuğa yasladım ve sıkıntıyla iç çektim. Huzur bana haram gibiydi.

Aslında tek korkum, Baran'ın benim yüzümden zarar görmesiydi.

Baran arabayı sürmeye başlayınca yüzüne baktım. Çenesi kasılmıştı. Gergin olduğu belliydi. Güneş, altın sarısı saçlarına vurmuş ve yeşil gözlerini iyice belirginleştirmişti.

Ona baktığımı hissedince o da bana baktı ve gözlerini kısarak, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Gülümseyerek cevap verdim:

"Fazla kusursuzsun ve bu beni sinir ediyor."

Kaşlarını çattı ve tepkisiz bir şekilde, "Sen hiç kendine bakmıyor musun?" dedi.

Şüpheyle, "Ne demek bu?" diye sorunca, direksiyonu sıkarak cevap verdi:

"Fazla kusursuzsun ve bu beni sinir ediyor demek." Utandım ve gülümseyerek başımı omzuna yasladım. Sert bir soluk vererek, "Neden beni uyandırmadın ve daha önemlisi, senin yanında uyumak varken, ben neden koltukta uyudum?" diye sorunca doğrulmaya çalıştım ama eliyle beni sabitledi.

Pes ederek başımı tekrar omzuna koydum ve "Seni uyandırmadım çünkü kıyamadım. Koltukta uyuyordun çünkü sızmıştın ve seni taşıyabilmem pek mümkün değildi. Gerçi sığmadın ama başka çarem yoktu. Ayrıca sana çok kızdım," deyince, gülümseyerek sordu:

"Neden?"

Öfkeyle yüzüne bakarak cevap verdim:

"Nasıl o halde araba kullanırsın? Ayrıca, çok bağırdın ve beni komşulara rezil ettin."

Kırmızı ışıkta durunca yanaklarımı tuttu ve gözlerime bakarak cevap verdi:

"Araba kullanmadım. Zaten oradaydım ve senin konserden dönüşünü bekliyordum. Gelmediğin her saat zehrolup kanıma karıştı. Bağırdım, evet! Günlerce sessiz çığlıklar

atan biri için o bağırma azdı bile. Hâlâ anlamıyor musun? Ölüyorum senin için. Herkesin canı cehenneme. Kim ne düşünürse düşünsün! Kim duyarsa duysun! İnan bana, artık umurumda bile değil."

Ateş saçan gözlerine bakarak fısıldadım:

"Çıldırmışsın sen!"

Tek kaşını kaldırarak, "İnkâr etmiyorum!" deyince elini tuttum ve avuç içine dudaklarımı bastırdım. Gözlerini kısarak, "Ne demek bu?" diye sorunca, gözlerinin içine bakarak fısıldadım:

"Kader çizgine kendimi kazıyorum demek." Gülümseyerek alnımı öptükten sonra alnıma dudaklarıyla uzunca bir çizgi çekti. Şaşırarak, "Peki ya bu ne demek?" diye sorunca geriye çekildi ve aynı şekilde gözlerimin içine bakarak fısıldadı:

"Kabulümsün, kaderin kaderimdir demek!"

Hayranlıkla ona baktım. Söylediği her sözle beni eritmeyi nasıl başarıyordu!

Arkadan korna sesleri gelince kendime geldim. Baran da söylenerek gaza bastı. Bir süre sonra araba kliniğe giden yoldan saptı ve sahil yoluna geçti. Baran'a baktım. Tepkisiz bir şekilde yola bakıyordu.

Dayanamayıp sordum:

"Yol mu kapalı?"

Arabanın hızını artırarak sordu:

"Hangi yoldan bahsediyorsun?"

Gözlerimi devirerek, "Hadi ama! Hangi yoldan bahsettiğimi elbette ki biliyorsun," deyince, kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Evet, biliyorum ama her fırsatta sesini duymak hoşuma gidiyor."

İçtenlikle gülümsedim. İşte yine yapmıştı. Bazen öyle etkileyici şeyler söylüyordu ki yüreğimin kıyılarına konmuş

kelebekler uçuşmaya başlıyordu. Bu his, tarifsiz bir histi ve galiba ben bu hisse bağımlı olmuştum.

Sessiz kaldığımı fark edince şüpheyle bana bakarak, "Beyninden neler geçiyor senin?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

"Yok bir şey!" Onun gülümsediğini hissediyordum. Ben de gülümsedim ve düşüncelerimi kendime sakladım.

Uzunca bir yol gittikten sonra araba büyük bir kliniğin önüne durdu. Şaşkın bir şekilde Baran'a bakarak sordum:

"Neden buradayız?"

Arabadan indikten sonra benim bulunduğum tarafa gelerek kapıyı açtı ve "Gel benimle..." dedi.

Elini tutarak arabadan indikten sonra birlikte kliniğe girdik. Merakla etrafıma bakıyordum. Bu kliniğin adını daha önce hiç duymamıştım. Merdivenlerden çıkarak danışma bölümüne geçince, hemşire gülümseyerek Baran'a başını salladı ve "Hoş geldiniz, Baran Bey. Servet Bey'le mi görüşeceksiniz?" diye sordu.

Baran nezaketle başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

"Hayır. Bugün sadece onu görmeye geldim. Durumu nasıl?"

Hemşire başını sallayarak hemen bilgi vermeye başladı:

"Daha iyi. Az önce yemek yedi ve şu anda da bahçede oturuyor. Günlerdir sizi soruyordu. Geldiğinizi görünce çok sevinecek. Fizik tedavi ve terapi seansları oldukça işe yarıyor ama yine de hâlâ tam olarak iyi değil."

Baran kaşlarını çatarak, "Taburcu tarihi belli oldu mu?" diye sorunca, hemşire dosyaya bakarak cevap verdi:

"Hayır! Ama bu konuda doktorumuz Servet Bey size net bir bilgi verecektir. Buyurun, sizi bahçeye götüreyim."

Hemşire bizi uzun bir koridordan geçirdikten sonra karşımıza çıkan büyük bir kapıyı açtı. Kapıdan girince oldukça aydınlık ve tertemiz bir polikliniğe girdik. Merak dolu ba-

kışlarla odalara baktım. Sıra sıra dizilmiş on ayrı oda vardı. Bazılarının kapısı demir sürgülüydü. Adil Bey'in kliniğinde de böyle odalar vardı. Bu odalar, psikolojik durumu çok ağır olan hastalar için özel tasarlanmış odalardı. Peki biz neden buradaydık ve kimi görmeye gelmiştik!

Asansöre binerek alt kata inince dinlenme salonuna girdik. Birkaç hasta sessizce oturuyordu. Beyaz önlüklü hastabakıcılar ve hemşireler, hemen hemen her köşedeydi. Hemşire bize eliyle bahçe kapısını işaret ederek konuşmaya başladı:

"Bahçe tam karşıda. Kendisi muhtemelen elma ağacının altındaki bankta oturuyordur. Ben Servet Bey'e burada olduğunuzu haber veririm."

Baran başını sallayarak cevap verdi:

"Teşekkürler, Hemşire Hanım. Onun için gönderdiğim eşya ve malzemeler elinize ulaştı mı?"

Hemşire gülümseyerek, "Evet, dün Yaşar Bey getirdi. Merak etmeyin, hastamızın hiçbir eksiği yok," dedikten sonra gitti.

Bahçeye yürümeye başladık. Kafamda dönüp duran soru işaretleri cevaplarını arıyordu. Dışarıya çıkınca resmen gözlerim kamaştı. Güneşin en parlak olduğu saatti ve bahçe ışıl ışıl parlıyordu. Etrafıma bakındım. Köşelere dizilmiş büyük melek heykelleri, fıskıyeli minik bir süs havuzu ve rengarenk çiçeklerle süslenmiş bu bahçe, âdeta cennetten bir köşe gibiydi.

Baran'a bakarak, "Kimi görmeye geldik?" diye sordum. Eliyle bana karşıyı işaret edince başımı çevirerek o yöne baktım. Bahçenin sol tarafında yaprakları daha yeni yeşermeye başlayan büyük bir elma ağacı vardı. Ağacın altındaki beyaz banka uzanmış bir erkek fark ettim. Baran'ı arkamda bırakıp oraya yürümeye başladım ve yaklaştıkça bu ince beden bana tanıdık gelmeye başladı. Bir adım daha atınca,

gözlerinin kapalı olmasına rağmen onu tanıdım ve derin bir nefes alarak fısıldadım:

"Zafer..."

Demek onu buraya getirmişlerdi. Başımı Baran'a çevirince kollarını birbirine doladı ve sonra başıyla bana yürümemi işaret etti. Gülümseyerek Zafer'in yanına yürüdüm. Gözleri kapalıydı ama uyumadığı belliydi. Yanında durduktan sonra yavaşça çimenlerin üstüne oturarak bağdaş kurdum.

İzlendiğini hissetmişçesine, "Bu ağaç yakında elma vermeye başlayacak. İşte o gün geldiğinde ben de Beyza'ma kavuşacağım," dedi. Hüzün, kalbime bir bıçak darbesi gibi saplandı. Sakin olmaya çalışarak sordum:

"Nasıl?"

Gülümseyerek konuşmaya devam etti:

"Beyza elmayı çok sever. Bana eğer onu bir gün kaybedersem bir elma ağacının altında bulacağımı söylemişti. Elma ağacını buldum, şimdi onu bekliyorum."

Acıyla yutkunduktan sonra gülümseyerek, "Biliyor musun? O gerçekten çok şanslı bir kadın ve inanıyorum ki, onu seven bu kadar insan varken kaybolmayı asla istemez."

Gözlerini açarak bana baktıktan sonra kaşlarını çatarak düşündü ve gülümseyerek sessizce fısıldadı:

"Seni hatırlatıyorum. Sen o meleksin."

Şaşkın bir şekilde sordum:

"Melek mi?"

Heyecanla başını sallayarak bana cevap verdi:

"Evet. Baran abim öyle söylemişti. Seni görmeye gelmemi bana bir melek söyledi, demişti. O sana söz vermiş, demişti. Bana bu konuda söz veren tek kişi sadece sendin." Beni ve ona verdiğim sözü hatırlaması her açıdan çok güzeldi. Bir süre sonra acıyla konuşmaya devam etti: "Ne olur Beyza'ya da söyle. Onu bu elma ağacının altında beklediğimi bilsin."

Gözlerim doldu ama yine de gülümsemeye çalışarak, "Bana gerek yok çünkü ona bunu zaten sen söylüyorsun. Birbirini çok seven ruhların arasında görünmez bağlar olduğu söylenir. Bu bağ sayesinde ruhlar birbirlerini asla kaybetmez," deyince hızla doğrularak, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Gülümseyerek cevap verdim:

"Gerçekten."

Gözleri parladı ve bana doğru eğilerek sessizce konuşmaya devam etti:

"Biliyor musun? Aslında beni deli zannederler diye söylemedim ama ben onun sesini bazen duyuyorum."

Kaşlarımı havaya kaldırarak, "Öyle mi? Ne kadar güzel. Peki sana ne söylüyor?" diye sordum.

Eliyle kendisine yaklaşmamı işaret etti. Dediğini yapınca, derin bir nefes alarak, "O aslında ölmedi," dedi.

Acıyla gözlerimi kapatıp, "Keşke Zafer, keşke öyle olabilse..." diyebildim.

Zafer, arkama bakınca hızla ayağa kalkarak bağırdı:

"Baran abi!"

Hüzünle Baran'a baktım. Tepkisiz bir şekilde bize bakıyordu. Yanımıza geldi ve elini uzatıp beni ayağa kaldırdıktan sonra Zafer'e gülümseyerek konuşmaya başladı:

"Seni daha iyi gördüm." Zafer, bir anda koşarak Baran'a sarıldı. Baran'la ben öylece kalmıştık. Baran onun sırtını sıvazlayarak konuşmaya devam etti: "Zaman Zafer, sadece zamana ihtiyacın var."

Zafer geri çekildi ve buğulu gözlerle, "Biliyorum ama baş edemiyorum abi," deyince, Baran acıyla gülümseyerek fısıldadı:

"Edeceksin! Etmek zorundasın, zorundayız."

Zafer bana bakarak sordu:

"Onu buraya sen mi getirdin?"

Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:
"Hayır! Tam tersi, o beni buraya getirdi."
Gülümsedi ve başını önüne eğerek fısıldadı:
"Teşekkürler."

Baran ellerini pantolonun cebine koyarak, "Sana sormak istediğim bazı şeyler var Zafer," dedi. Zafer başını sallayarak onay verince Baran, "Yangının olduğu gece Beyza'yla konuştun mu?" diye sordu.

Zafer acıyla iç çekerek konuşmaya başladı:

"Evet! Sana ulaşmaya çalışıyordu. Beni aradığında sesi endişeliydi. Ümit amcanın başının belada olduğunu ve onu görmek için eve gideceğini söyleyince çok endişelendim. Gitmesini istemediğim için ona engel olmaya çalıştım. İkna oldu ve bana gitmeyeceğine dair söz verdi ama benim içim rahat etmedi. Sana ulaşamayınca ablamı aradım ve sana ulaşmasını söyledim. Hatta gerekirse Beyza'yı yanına çağırmasını söyledim. Orada olduğunu nereden bilebilirdim abi? Kendimi suçluyorum. Belki Amerika'ya gitmeseydim, Beyza'nın oraya gitmesine engel olabilirdim. Hatta belki ablam da yaşıyor olurdu." Böyle konuştuğuna göre Zafer her şeyi öğrenmişti.

Hüzünle Baran'a baktım. Kaşlarını çatarak, "Beyza'yla birkaç gün aramız bozukmuş. O dönem seninle de arasında bir sorun varmış. Bunun nedenini bilmek istiyorum," dedi.

Zafer başını sallayarak, "Evet," deyip konuşmaya devam etti: "Ümit amca, Beyza'yla ilişkimi kesmem için beni tehdit ediyordu. Hatta adamlarından dayak bile yedim. Baskılardan ve tehditlerden bunalmıştık. Beyza'ya göre kurtulmamızın tek yolu başka bir ülkeye kaçmamızdı. Önce kabul etmedim ama sonra ona hak verdim. Birlikte Londra'ya kaçmaya karar verdik. Orada gizlice evlenmeyi planlıyorduk. Her şey hazırdı ama gitmemize birkaç gün kala dayanamadım ve gitmek için senden izin istedim. Öylece gidemezdik çünkü senin

Beyza'ya ne kadar düşkün olduğunu biliyordum. Sana değer veriyordum abi ve hata yapmayacağıma dair söz vermiştim. Her şeyi öğrenince çok öfkelendin ve gitmemize izin vermedin." Sustu ve derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Sen böyle bir tepki verince, biletleri yırtıp attım. Bunu öğrenince Beyza deliye döndü ve bana korkak olduğumu söyledi. Onu artık tanıyamıyordum. Gözü kimseyi görmez olmuştu. Bana hayatından defolmamı söyleyince yıkıldım ve kafamı toparlamak için birkaç haftalığına Amerika'ya gittim. Bu yüzden seninle de tartışmış. Keşke gitmeseydim; inan, çok pişmanım." Baran acıyla yutkunarak başını salladı. Zafer banka oturduktan sonra kollarını dizlerine yaslayarak konuşmaya devam etti: "Yangını öğrenince dünya başıma yıkıldı. Zanlı olarak senin gösterilmen, bana ikinci darbe oldu. Zaten senin yaptığına asla inanmadım, nasıl inanırdım ki? Sonuçta Beyza'yla annene ne kadar düşkün olduğunu biliyordum. Amerika'dan nasıl döndüğümü bile hatırlamıyorum. Sanki can çekişiyordum. Hâlâ da öyle ama gel gör ki, bir türlü can veremiyorum. Hayatımın renkleri solup gitti. Yolumu kaybettim. Kızma ama keşke gitseydik diyorum. Belki de şimdi..." Daha fazla konuşamadı ve acıyla inledikten sonra ellerini başının üstüne koyarak ağlamaya başladı.

Karşımda iki adam vardı ve ikisinin de canı çok yanıyordu. Esen rüzgâr sanki Beyza olmuş, içimize işliyordu. Zafer burnunu çekti ve içindeki zehri akıtmaya devam etti:

"Duygu cenazeye gitmemi istemedi ama ben gittim. Her yerde polis vardı ve sevdiğim kadının mezarına yaklaşamadım bile. Yaklaştırmadılar... Bunun nasıl bir acı olduğunu anlatamam. Bir süre sonra Duygu'nun tuhaf halleri dikkatimi çekmeye başladı. Tedirgindi, sürekli içiyordu ve bana Amerika'ya dönmem için ısrar ediyordu. Dönmek istemediğim için sürekli kavga etmeye başladık. Evi terk ettim ve

Beyza'ya ne kadar düşkün olduğunu biliyordum. Sana değer veriyordum abi ve hata yapmayacağıma dair söz vermiştim. Her şeyi öğrenince çok öfkelendin ve gitmemize izin vermedin." Sustu ve derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Sen böyle bir tepki verince, biletleri yırtıp attım. Bunu öğrenince Beyza deliye döndü ve bana korkak olduğumu söyledi. Onu artık tanıyamıyordum. Gözü kimseyi görmez olmuştu. Bana hayatından defolmamı söyleyince yıkıldım ve kafamı toparlamak için birkaç haftalığına Amerika'ya gittim. Bu yüzden seninle de tartışmış. Keşke gitmeseydim; inan, çok pişmanım." Baran acıyla yutkunarak başını salladı. Zafer banka oturduktan sonra kollarını dizlerine yaslayarak konuşmaya devam etti: "Yangını öğrenince dünya başıma yıkıldı. Zanlı olarak senin gösterilmen, bana ikinci darbe oldu. Zaten senin yaptığına asla inanmadım, nasıl inanırdım ki? Sonuçta Beyza'yla annene ne kadar düşkün olduğunu biliyordum. Amerika'dan nasıl döndüğümü bile hatırlamıyorum. Sanki can çekişiyordum. Hâlâ da öyle ama gel gör ki, bir türlü can veremiyorum. Hayatımın renkleri solup gitti. Yolumu kaybettim. Kızma ama keşke gitseydik diyorum. Belki de şimdi..." Daha fazla konuşamadı ve acıyla inledikten sonra ellerini başının üstüne koyarak ağlamaya başladı.

Karşımda iki adam vardı ve ikisinin de canı çok yanıyordu. Esen rüzgâr sanki Beyza olmuş, içimize işliyordu. Zafer burnunu çekti ve içindeki zehri akıtmaya devam etti:

"Duygu cenazeye gitmemi istemedi ama ben gittim. Her yerde polis vardı ve sevdiğim kadının mezarına yaklaşamadım bile. Yaklaştırmadılar... Bunun nasıl bir acı olduğunu anlatamam. Bir süre sonra Duygu'nun tuhaf halleri dikkatimi çekmeye başladı. Tedirgindi, sürekli içiyordu ve bana Amerika'ya dönmem için ısrar ediyordu. Dönmek istemediğim için sürekli kavga etmeye başladık. Evi terk ettim ve

kendime bir ev bulana kadar otelde kalmaya karar verdim. Ölmüş bile olsa Beyza bu şehirde yatıyordu ve ben her gün onu görmeye gidiyordum. Yine mezarlığa gittiğim bir gün olanlar oldu. Son hatırladığım şey, siyah bir minibüsün yanıma yaklaştığı ve yaka paça bildirildiğim. Gerisi koca bir karanlık. Kaç gün, kaç hafta o depoda kaldım; bilmiyorum. Sadece deli gibi bağırıyordum, ellerim ve ayaklarım bağlıydı. Resmen ölüme terk edilmiştim."

Daha fazla dayanamayarak arkama döndüm. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Baran'ın ellerini omuzlarımda hissedince gözyaşlarımı silerek fısıldadım:

"Kim bu adamlar?"

Baran beni kendisine çekti ve başımın üstüne dudaklarını bastırarak cevap verdi:

"Az kaldı, Asyalı. Hepsinin ipini çekmeme çok az kaldı."

Araba kliniğin önünde durunca başımı çevirip ona baktım. Sarsılmıştı. Boş gözlerle yola bakıyordu. Elinin üstüne elimi koyarak, "İyi misin?" diye sorunca cevap vermedi, sadece başını salladı. İç çekerek kapıyı açtım. Tam iniyordum ki kolumu tuttu. Ona baktım.

Dişlerini sıktı ve nefretle, "O herif burada, değil mi?" diye sordu. Afalladım çünkü Mehmet Bey'den bahsediyordu. Bütün bu konuşmalardan sonra hâlâ nasıl onu düşünebiliyordu? Gerçekten inanamıyordum.

Anlamamış gibi yaparak, "Hangi herif?" diye sorunca öfkeyle fısıldadı:

"Asyalı!"

Gülümseyerek cevap verdim:

"Burada mı bilmiyorum ama açıkçası, umurumda bile değil."

Nefretle kliniğe baktı ve "Ama onun umurunda ve onu, o tomografi aletine sokmama çok az kaldı," deyince kolumu çekmek istedim ama bırakmadı.

Gözlerimi kısarak sordum:

"Kolumu alabilir miyim?"

Beni kendisine çekerek, "Kalbimi al," diye fısıldadı.

Ona yaklaşıp, "Kalbin benim mi?" deyince, alnımı öperek cevap verdi:

"Her şeyim senin."

Ona sarılarak kokusunu içime çektikten sonra geri çekilerek yanağını okşadım. Kolumu tutan eli bir anda gevşedi. Gözlerini kapatınca gülümsedim ve dudağına minik bir öpücük kondurduktan sonra hızla arabadan inerek koşmaya başladım. Kliniğe yaklaşınca ona baktım. Arabayı çalıştırdı ve parmağıyla beni işaret ederek bağırdı:

"Bunun hesabını soracağım."

Gülümseyerek avuç içimi öptüm ve ona uzatarak kliniğe girdim. Yüzümde tatlı bir gülümseme vardı. Günler sonra böyle hissetmek çok güzeldi.

Ofise yürürken Hemşire Hanım yanıma gelerek konuşmaya başladı:

"İyi günler Bahar Hanım. Misafiriniz var. Ofisinizde bekliyor."

Kaşlarımı çatarak, "Öyle mi? Kim?" diye sorunca, Hemşire Hanım önündeki dosyaya bakarak cevap verdi:

"Avukat Meltem Güner."

Öfkeyle ofise baktım. Ne işi vardı bu kadının benim ofisimde! Kaşlarımı çatarak, "Bundan sonra randevusuz hiç kimseyle görüşmek istemiyorum. Lütfen, bu konuda hassas davranın," deyince Hemşire Hanım mahcup bir şekilde cevap verdi:

"Elbette, Bahar Hanım. Hanımefendi arkadaşınız olduğunu söyleyince, haberiniz vardır diye düşündüm. Kusura bakmayın."

Hemşirenin yüzündeki ifadeyi görünce çıkışımın abartılı olduğunu fark ettim ve hafifçe gülümsedikten sonra, "Sorun

değil!" dedim ve nezaketle konuşmaya devam ettim: "Sizi anlıyorum ama Meltem Hanım benim arkadaşım değil ve ben Adil Bey'in izni olmadan kimseyle görüşme yapamam. Lütfen, bir daha benim onayım olmadan ofisime kimseyi almayın. Tüm hasta kayıtlarımız o odada ve bu bilgilerin çoğu gizli. Anlıyor musunuz?"

Hemşire başını salladı.

Derin bir nefes alarak ofise baktıktan sonra emin adımlarla ofise girdim. Meltem bacak bacak üstüne atmış beni bekliyordu. Göz göze gelince sinsi bir şekilde gülümseyerek bana başıyla selam verdi. Ona bu derece ifrit olmamın tek sebebi elbette ki Baran değildi. Kendi çıkarları için abimi kullanmış olması, benim için zaten yeterli bir sebepti.

Yerime oturduktan sonra onun sinsi gülüşüne bakarak nefretle sordum:

"Ne işin var senin burada?"

Küçümser bir şekilde gözlerini devirerek cevap verdi:

"Çocuk! Ancak bir çocuk bu kadar profesyonel olmayan tavırlar sergiler. Adil Bey gibi bir uzmanın, böyle kaba bir asistanının olması gerçekten çok üzücü. Staj için buraya nasıl kabul edildiğini bir türlü aklım almıyor."

Gülümseyerek geriye yaslandıktan sonra tek kaşımı kaldırarak konuşmaya başladım:

"Aklının almaması çok normal. Bence fazla uğraşma çünkü zaten anlayamazsın. Şöyle ki, seninle aramızda büyük farklar var. Bazıları bir yerlere gelmek için zekâsını, bazıları da bedenini kullanır. Ben zeki ve hırslı bir kadınım, bu sebeple saygı görüyorum. Seni bugün buraya getiren sebep de bu. İlk defa bedenin bir işe yaramıyor ve afalladın. Kabul et Meltem, beni kıskanıyorsun."

Yumruklarını sıktı ve ayağa kalkarak hırsla bağırdı:

"Bu ne cüret? Baran Demiroğlu'nun yatak odasından çıkan ben değildim, sendin!"

Histerik bir şekilde gülümseyerek, "İşte, algın bu kadar kıt! Yatak ve seks. Basit bir kadınsın sen Meltem, hem de çok basit. Abimin çevresinde onca saygın ve başarılı kadın varken, senin gibi bir kadınla evlenmeyi düşünmesi çok tuhaf. İnan bana, benim de aklım bunu almıyor," dedim ve başımı dikleştirerek konuşmaya devam ettim: "Açık konuş Meltem, seni bu kadar öfkelendiren sebep ne? Doğruları duymak mı ağır geldi, yoksa Baran'ın abim gibi ağına düşmemesine mi tahammül edemiyorsun?"

Öfkeyle gülerek, "Demek abin sana ilişkimizden bahsetti," dedi ve sinir bozucu bir rahatlıkla konuşmaya devam etti: "İtiraf etmeliyim ki Ayaz tanıdığım en iyi niyetli erkekti. Yakışıklı, yardımsever ve başarılıydı. Buna rağmen o, benim gibi bir kadın için çok yetersiz. Onunla güzel günler geçirdik ama her şeye fazla anlam yüklemesi çok sıkıcıydı. Bir şeyler yaşadık ve bitti. Bu çok doğal. Birbirimize düşman değiliz. Diğer yandan, Baran Demiroğlu sıradışı bir adam. Gizemli olması dışında kontrollü de! Yaşadıklarına rağmen bu kadar güçlü olabilmesi beni etkiledi. Hissettiğim duygular hayranlıktan çok öte. Sana gelince, bana göre sen de abin gibi sıkıcısın. Baran'ın sende ne bulduğunu anlamadım ama belli ki sen onun yaralı olmasından faydalanmışsın."

Sakin bir şekilde ellerimi masaya dayayıp, "Hubris sendromu!" deyince, şaşırarak yüzüme baktı. Geriye yaslanarak konuşmaya devam ettim: "Diğer adıyla, kibir sendromu ya da güç zehirlenmesi de diyebiliriz. Bence tedavi ol, Meltem. Sana yardımcı olabilecek onlarca hekim tanıyorum. Onları biraz sıkıcı bulabilirsin ama dert etme; çünkü bu durum, hubris sendromunun en belirgin semptomudur. Kibrin o kadar gözünü döndürmüş ki algıların kapanmış." Neye uğradığını şaşırmıştı. Kapıyı göstererek, "Güle güle Meltem," dedim ve işimi yapmaya başladım. Ellerini masaya yaslayınca, meydan okuyarak ona baktım.

Hırsla gözlerini kısarak, "Beni fazla hafife alıyorsun," dedi ve başını dikleştirerek sordu: "Adil Bey'in Baran Demiroğlu'yla olan ilişkinden haberi var mı?"

Ona doğru yaklaşarak, "Burası, bizim özel hayatlarımızı sakız gibi çiğneyip patlattığımız bir yer değil ama açıkçası, biliyor olması beni hiç rahatsız etmezdi. Sonuçta ikimiz de bekâr insanlarız ve aramızdaki ilişki yalnızca bizi ilgilendirir," dedim.

İstediğini elde edemiyordu. Başını dikleştirerek, "Senin gibi bir kız için öyle bir adam fazla değil mi?" deyince onun ucuzluğu karşısında hayrete düştüm. Abim gibi bir adam nasıl bunu görmemiş ve bu kadının tuzağına düşmüştü.

Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki kapı açıldı. Öfkeyle giren kişiye baktım.

Mehmet Bey kaşlarını havaya kaldırdı ve gülümsemeye çalışarak, "Affedersiniz, Bahar Hanım. Misafiriniz olduğunu bilmiyordum. Baran Demiroğlu'nun kuzeni burada. Adil Bey burada olmadığı için sizinle görüşmek istiyor. Hemşireyle konuşurlarken kulak misafiri oldum ve haber vermek istedim," dedi.

Bakışlarımı Meltem'e çevirdim. Sinsi bir şekilde gülümseyerek çantasını aldı ve hızla ofisten dışarıya çıktı. Nefretle yumruklarımı sıktım. Baran'la ilgili hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Mehmet endişeyle bana bakarak konuşmaya devam etti:

"Kusura bakma, Bahar. Adam hemşireyle ters ters konuşunca seni uyarmak istedim ama Zafer Gökay'ın avukatının burada olduğunu bilmiyordum. Haluk Bey'le görüşme yapacak mısın?"

Derin bir nefes alarak, "Ben burada sadece bir stajyerim ve hasta yakınlarıyla görüşme yapma yetkim yok. O sebeple böyle bir şey istemesi saçmalık. Adil Bey'in hastalarıyla ilgili hiç kimseye bilgi vermediğini kendisi de zaten biliyor. Hemşire Hanım'a bu konuda talimat vermiştim. Bu yüzden

onu içeriye almayacaktır. Şimdi müsaade ederseniz çalışmak istiyorum," dedim.

Mehmet Bey başını sallayarak elindeki dosyaları masaya bıraktı. Çıkmasını bekledim ama o, etrafına bakınmaya başladı. Dosyaları önüme çekerek o yokmuş gibi davranmaya karar verdim. Bugünlük bu kadar gerginlik bana fazlasıyla yetmişti. Bir de onunla uğraşmaya hiç niyetim yoktu.

"Çiçekleri göremedim. Hemşirelere mi verdin?" deyince gözlerimi devirdim ve bezgin bir şekilde cevap verdim:

"Evet. Çiçekleri Hemşire Hanım'a verip bekleme salonuna koymasını rica ettim."

Memnuniyetsizce, "Anlıyorum!" dedikten sonra konuşmaya devam etti: "Dün Baran Demiroğlu, Adil Bey'i ziyaret etmiş. Ben düşündüm ki..." diye cevap verince daha fazla dayanamadım ve sözünü yarıda keserek, "Mehmet Bey, müsaade ederseniz artık çalışmam gerekiyor," diye tepki verdim. Şok oldu ve başını sallayarak odadan çıktı. Yetmişti artık! Önüme çıkan herkesin bana Baran'la ilgili sorular sormasından bıkmıştım...

❀

Önümdeki laptopa boş boş bakıyordum. Tezimi hazırlamam gerekiyordu ve ben hâlâ ne yazacağımı bilmiyordum. Konu, bildiğim bir konuydu ama Baran'ı yazamazdım. Bu sebeple kendime, yazacak birini bulmalıydım. Ya da olayları değiştirerek yazmalı ve deneyimlerinden faydalanmalıydım. Gözlerimi kısarak laptopa baktıktan sonra bir taslak yazmaya başladım:

T.C.
İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi
ADLİ PSİKİYATRİ

-Adli psikiyatri nedir?

-Çalışma alanları nelerdir?
-Yargılama, hüküm ve infaz sürecinde adli psikiyatrinin ne tür işlevleri vardır?
-Adli psikiyatri ile ilgili konular
-Adli Tıp Kurumu
-Adli psikiyatri anabilim dalları

2019
Bahar Saygın

Girişi bitirdikten sonra elime bir kalem alarak Baran'la ilgili gözlemlerimi yazdım. Yaşadıkları, olaylara verdiği tepkiler, çocukluğu, ailesi ile bağı, yangın sonrası ve öncesi. Elbette ki tezime bunları yazmayacaktım. Kendime hayali bir hasta yaratıp, deneyimlerimi tez konuma ekleyecektim. Bu sebeple, isim kullanmadan not almaya mecburdum. Yaşadığım her deneyim, tezin başarılı olmasını sağlayacak en önemli unsurdu. Adil Bey'in de deneyimlerinden faydalanabilirdim. Bana seve seve yardım edeceğine emindim. Bu yüzden içim rahattı. Sonuçta tez konum Baran değildi.

Aklımdaki her şeyi yazdıktan sonra defteri kapattım. Saat epey geç olmuştu. Yazı yazmaktan sızlayan parmağımı ovalayarak geriye yaslandım. Duş almaya ihtiyacım vardı. Başka türlü rahatlayamazdım. Bu yüzden hemen duşa girdim. Bir süre sonra telefonumun çaldığını duyarak apar topar bir havlu aldım ve önce saçlarıma sonra da bedenime dolayarak salona koştum. Çantamdan telefonumu çıkarınca arayan kişinin Baran olduğunu gördüm. Gülümseyerek onu geri aradım ama açmadı. Birkaç defa daha denedikten sonra pes ederek yatak odama yürümeye başlarken kapı çalmaya başladı. Şaşırarak durdum. O olamazdı, değil mi! Ne saçmalıyordum ki, elbette oydu. Telaşla üstüme baktım. Bu halde kapıyı açamazdım. Kapı ısrarla çalmaya devam edince kapıya yürüdüm.

O sırada, "Asyalı!" diye bağırdı.

Kapıya eğilerek cevap verdim:

"Buradayım ama açamam. Biraz beklemen lazım."

Öfkelenerek bağırmaya devam etti:

"Ne demek buradayım ama açamam?"

Telaşla, "Bağırmayı keser misin artık? Duş aldım ve daha giyinmedim. Üstümde havlu var, tamam mı? Böyle açamam," dedikten sonra sessiz kalınca, kapıya dokunarak sordum: "Orada mısın, Baran?"

Boğazını temizleyerek cevap verdi:

"Evet. Seni ilk defa havluyla görmeyeceğim, Asyalı. Aç kapıyı. Salonda beklerim."

Kapıya yaslanarak düşünmeye başladım. Acaba, kapıyı açıp yatak odama koşmam kaç saniye sürerdi! Bu düşünce beni güldürünce, pes ederek kapıyı açtım. Baran yavaşça içeriye girdi. Demek koşsam işe yarayacaktı. İç sesime veryansın ederek Baran'a baktım. Koyulaşmış gözlerle bana bakıyordu.

Utanarak gözlerimi kaçırdım ve ona, "Gidip giyinsem iyi olacak," deyince yutkundu ve yanıma yaklaştı. Gözlerine baktım.

Omzumda parmağını gezdirerek, "Bu kirli dünyaya ait olamayacak kadar güzel ve eşsizsin, Asyalı," diye fısıldadı. Dokunuşunun etkisine kapılarak titrek bir nefes aldım. Başıma sardığım havluyu çekince ıslak saçlarım omuzlarıma döküldü. Gözerini kısarak, "Bence de git ve bir an önce giyin," diye fısıldadı.

Kendimi toparlayarak odama yürüdükten sonra kapıyı kapattım. Yatağa oturup elimi kalbimin üstüne koydum. Öyle hızlı atıyordu ki sanki az sonra infilak edecekti. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştıktan sonra hemen üstümü giyindim. Odadan dışarıya çıktığımda onu pencerenin önünde buldum. Öylece dalıp gitmişti.

Yanağıma dökülen bir tutam saçı kulağımın arkasına alarak, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sorunca bana baktı, gülümseyerek cevap verdi:

"İçmek değil ama yemek istiyorum." Gülümseyerek başımı salladım. Tam mutfağa gitmek için arkama dönmüştüm ki bir anda durdum. Kaşlarımı havaya kaldırarak düşünmeye başladım. Cidden aç mıydı? Yoksa bir şeyler mi ima etmeye çalışıyordu? Şüpheyle yüzüne baktığımda gülümseyerek, "İki seçenek de benim için uygun," deyince, gözlerimi kısarak, "Edepsiz!" dedim.

Başını hafifçe kaldırarak kahkaha attıktan sonra yanıma geldi ve burnumun ucunu öperek, "Hadi! Gidiyoruz," dedi.

Şaşkınlık içinde, "Nereye?" diye sorunca gülümsedi ve elimi tutup yürümeye başlayarak cevap verdi:

"Gidince görürsün."

Hızla ondan uzaklaştım ve ellerimi belime koyarak çemkirmeye başladım:

"Bu halde gidemem. Giyinmem lazım. Üstelik saçlarım hâlâ nemli. Her şey bir yana, saat kaç farkında..." Ağzımı kapatıp beni susturduktan sonra eşofmanımın kapüşonunu başıma geçirdi ve beni tuttuğu gibi omzuna attı. Neye uğradığımı şaşırarak, "Ya! Bırak beni..." diye çırpınınca, "Reddedildi!" dedi ve kapının üstündeki anahtarı alarak evden çıktı.

Gözlerimi kıstım ve yüzümü buruşturarak, "Buna adam kaçırma denir," diye tısladım.

Kahkaha attıktan sonra cevap verdi:

"Bir devlet ajanı, gerektiğinde adam kaçırma hakkına sahiptir."

Gözlerimi devirdim. Her şeye verilecek bir cevabı vardı. O sırada karşı dairenin kapısı açıldı ve yaşlı bir teyze dışarıya çıkarak kınayan gözlerle bize baktı.

Kapüşonu yüzüme çekerek, "Bravo! Sayende adım da çıktı," diyerek dudaklarımı büktüm.

Baran güldükten sonra asansöre binerek alt katın düğmesine bastı. Asansör inmeye başlayınca beni yavaşça yere indirdi ve üstündeki ceketi çıkarıp bana giydirdi.

Gözlerimi devirerek söylendim:

"Bana küçük bir bebek gibi davranmayı keser misin?"

Kaşlarını havaya kaldırdı ve bana yaklaşarak, "Ya hoşuma gidiyorsa!" dedi ve aramızdaki mesafeyi iyice kapatıp, "Ya sana dokunmadan duramıyorsam!" diye fısıldayarak sözlerini tamamladı.

Titrek bir nefes alarak dudaklarına uzandım ama aynı anda asansörün kapısı da açıldı ve elimi tutarak yürümeye başladı. Gözlerimi kısarak asansöre baktım ve o an iç sesim devreye girdi:

"Bir yere yetişmem gerektiğinde bir kaplumbağa gibiyken, gel gör ki şimdi 'Asansör Hanım' bir tavşana dönüşmüş..."

Kendi düşünceme gülümseyerek yürümeye devam ettim. Apartmandan çıkar çıkmaz bizi iki adam karşıladı. Baran onlara gitmelerini işaret edince adamlar hızla arabalarına bindiler. Acaba, bu adamların ve Yaşar'ın gerçek meslekleri neydi? Şüpheyle onlara bakarken Baran'la göz göze geldik. Bana arabayı işaret edince hemen bindim. O da biner binmez yola çıktık. Gündüz kalabalığı kaybolmuş, sokaklar tenhalaşmıştı. Kısa bir süre sonra da araba sahilde durdu. Şaşırarak etrafa baktım. Tam karşıda sahile demir atmış büyük bir tekne vardı. Önündeki uzun kuyruğa bakılırsa oldukça meşhur bir yerdi. Daha dikkatli bakınca bu teknenin aslında balık ekmekçi olduğunu fark ettim.

Sevinçle Baran'a bakarak, "Balık ekmek mi yiyeceğiz?" diye sorunca başını salladı ve "Sever misin?" dedi.

Keyifle, "Sevmek ne kelime! Bayılırım. Tipim biraz farklı olabilir ama sonuçta ben de Karadenizliyim. Benim geldiğim yerde balık candır! Biz hamsinin tatlısını bile yaparız. Hadi

gidip yiyelim," diyerek kapıyı açmak istedim ama Baran beni kolumdan tutarak geriye çekti.

Şaşırarak ona bakınca yavaşça eğildi ve alnımı öperek, "Hava soğuk ve bu şekilde orada oturamazsın. Ben alır getiririm," dedi.

Başımı sağa sola sallarken karşı çıktım:

"Olmaz! Tadı olmaz. Ben de geleceğim. Lütfen Baran, balıkları kızarırken görmezsem ne anlamı kalır."

İkna olmayarak başını sağa sola salladı. Tam kapısını açıyordu ki koluna dokundum ve sessizce fısıldadım:

"Lütfen ama!"

Yüzüme baktı ve derin bir nefes alarak başını salladı. Gülümseyerek dışarıya çıkınca o da indi ve yanıma gelerek elimi tuttu. Birlikte tekneye yürüdük. O kadar uzun bir sıra vardı ki sıkıntıyla ofladım. Bize sıra gelmesi neredeyse bir saat sürecekti. Çevredeki insanları incelerken bir an kendimden utandım çünkü hastaneden kaçmış gibiydim. Baran'ın ceketini giyinmiştim ve ayağımda ev terlikleri vardı. Tam anlamıyla ucube gibi görünüyor olmalıydım. Sıkıntıyla Baran'a baktım. Alnına dökülen altın sarısı saçları, yapılı vücuduyla resmen ben buradayım diyordu. Aslında siyah eşofman takımlarım gayet hoştu ve tek yapmam gereken ceketi çıkarmaktı. Hemen üstümdeki ceketi çıkarmaya çalıştım ama Baran ne olduğunu anlayamayarak bana engel oldu ve "Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diye sordu.

Sıkıntıyla etrafıma bakınarak cevap verdim:

"Hava gayet güzel. Üşümüyorum." Kesinlikle yalandı! Hava buz gibiydi.

Gözlerini kısarak fısıldadı:

"Bu hava mı güzel?"

Gözlerimi devirerek, "Evet, soğuk! O yüzden sen giy ceketini. Hem herkes..." dedim ve konuşmamın saçmalığını düşünerek sustum.

Baran gözlerini kalabalığa çevirdikten sonra sert bir şekilde cevap verdi:

"O ceket üstünde kalıyor."

Pes ederek sıranın arkasına yürümeye başlayınca Baran hızla elimi tuttu ve teknenin yanına yürümeye başladı. Afallayarak ona ayak uydurdum. Teknede çalışan balıkçılar Baran'ı görünce gülümsediler. İçlerinden yaşlı olanı tekneden indi ve yanımıza gelerek, "Oo! Hoş geldin, koçum. Nerelerdesin sen?" dedi.

Baran başını sallayarak cevap verdi:

"Hoş buldum, Arif Usta. İşler iyi görünüyor."

Arif Usta gülümseyerek, "İyi hamdolsun. Yenilik yaradı, sayende tekne gıcır. Sabah balığa çıkıyor, akşam satıyoruz. Eskiden sinek avlıyorduk. Var ol, koçum! Hakkını ödeyemeyiz," deyince, Baran başını sallayarak cevap verdi:

"Ne demek!"

Gülümseyerek Baran'a baktım. Her zaman beni şaşırtmayı başarıyordu. Harika bir insandı ve onu tarif etmeye kelimeler yetmiyordu. Balıkçı hüzünle konuşmaya devam etti:

"Başın sağ olsun, koçum. Olanları gazetede okudum. Şükür ki aklandın. Ben zaten hiç inanmadım. Çocukluğunu bilirim ben senin. Balıkları bile ölmesinler diye denize geri atardın. Yüreğin bu deniz gibi senin. İçinde pislik barınamaz." Baran acıyla yutkunduktan sonra denize bakmaya başladı. Balıkçı gülümseyerek, "Burada durmayın, tekneye gelin. Arkada yerim var. Soba da yanıyor. Balık ekmekleri ben oraya gönderirim," deyince Baran soran gözlerle bana baktı.

Heyecanla başımı sallayınca birlikte tekneye bindik. Teknenin arkası brandayla çevrilmişti. Brandayı aralayarak içeriye girdik. İçerisi sıcacıktı. Soba yanıyordu ve yanında küçük bir masa vardı.

Hayranlıkla etrafıma bakındıktan sonra sevinçle, "Burası çok güzel bir yer. Düşün, bir kere böyle güzel bir tekneyle balığa çıkıyorlar. Sadece deniz ve güneş. Kalabalık yok, kargaşa yok," dedikten sonra dışarıyı göstererek konuşmaya devam ettim: "Baksana mangal bile var. Balığı taze taze yiyorlardır. Yanına salata, iki kadeh de rakı, mis! Balıkçıların hayatı bu işte."

Baran hayretle yüzüme bakmaya başladıktan sonra gülümsedi ve yanıma yaklaşıp, "Ne güzel şeysin sen," dedi.

Güldüm ve kendimi işaret ederek, "Bu halimle bile mi?" diye sordum.

Derin bir nefes alarak, "Evet, her halinle," dedi ve konuşmaya devam etti: "Küçük bir çocuk gibisin, mutlu olmak için kendine hep bir sebep buluyorsun. Sonra da mutluluğun etrafında toplanıyor ve çevrendeki herkese adın gibi bahar getiriyor. En çok da bu yüzden sana hayranım, Asyalı. Hatta galiba, bu hayranlıktan da öte. Ben..."

Susunca ona yaklaşarak yanağına dokundum ve "Susma, devam et lütfen. Sen?.." diye fısıldadım.

Sert bir soluk aldı ve avcumun içini öperek sözlerini tamamladı:

"Ben seni seviyorum, Asyalı. Ve bu sevgi beni öyle aştı ki, benliğimi bile unuttum. Âdeta senin için nefes alıyor gibiyim..."

Kadın özverilidir. Yaradılışı gereği yüreği şefkat doludur ve çok güçlüdür. Çirkin kelimesi bir kadına asla yakıştırılamaz çünkü kadının elinin değdiği her şey güzelleşir. Güzellik kadının özünde vardır bir kere! Görünüşe gelince bana göre, her kadın işlenmemiş değerli bir taştan farklı değildir. Sevilen kadın ışıldar. Onu güzel yapan da asıl budur...

İşte ben de şu an ışıl ışıl parladığımı hissediyordum. Baran'ın dudaklarından dökülen bu büyülü sözler, bende deprem etki-

si yaratacak kadar sarsıcı ve ayaklarımı yerden kesecek kadar büyülüydü... Yüzümdeki ifade nasıldı, bilmiyorum ama galiba belli oluyordu. Gülümseyerek başını sağa sola sallayınca kendime gelerek toparlandım.

Tam konuşmaya başlıyordum ki arkadan, "Balık ekmekler hazır. Soğanı ve yeşilliği bol. Yanına ayran da verelim mi, koçum?" diye bir ses geldi. Şaşkınlıkla ağzımı kapatarak arkama baktım. Balıkçı neşeli bir şekilde Baran'a bakıyordu.

Gözlerimi devirerek fısıldadım:

"Zamanlama süper!"

Baran içten bir kahkaha atarak başını eğince balıkçı şaşırarak, "Bir şey mi dedin yenge?" diye sordu.

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Ayran diyordum, Arif Usta. Balığın yanında süt ürünleri tüketmek doğru değil. İçinde histamin olan süt ürünleriyle birlikte balık yemek, vücuttaki histamin oranını artırıyor. Taze bir balıktaki histamin oranı düşük olduğundan, yanında yoğurt veya ayran gibi diğer süt ürünlerini tüketmek sorun olmaz ama yine de biz içmesek daha iyi."

Baran bu kez daha sesli bir kahkaha attı. Saçmaladığımı fark ederek dudaklarımı büktüm. *Ne diyordum ben böyle!* Durumu kurtarayım derken iyice batmıştım. Balıkçı kaşlarını havaya kaldırdıktan sonra Baran'a bakarak sordu:

"Yenge doktor galiba."

Baran boğazını temizledi ve burnunun ucunu kaşıyarak cevap verdi:

"Bu akşam ağzından bal damlıyor, ustam. Evet, yengen doktor."

Gözlerimin ışıl ışıl parladığını hissediyordum. Baran'ın yenge kelimesini gözlerimin içine bakarak söylemesi, kalbimin atışlarını değiştirmeye yetmişti ama zavallı balıkçı durumun farkında bile değildi. Hemen yanıma geldi ve utana sıkıla konuşmaya başladı:

"Memnun oldum, doktor hanım. Ayıptır söylemesi, bizim hanımın dizleri sızlıyor. Ne ettiysek geçmedi. Sinameki otu kaynatıp sür, demiş Dudu Kadın. Acaba işe yarar mı?"

Duyduklarıma inanamayarak Baran'a baktım. O, benim bu halimden oldukça memnun görünüyordu. Gülümseyerek bana balıkçıyı işaret edince, gözlerimi kısarak ona baktım ve ardından balıkçıya bakarak cevap verdim:

"Sinameki otu antioksidan bir bitki olduğu için eşinizin vücudunda biriken zararlı maddelerin kolayca atılmasını sağlar. Vücutta oluşacak iltihapları önler ama tek başına asla yeterli değil. O yüzden, bence hiçbir şey sürmesin ya da içmesin. Önce uzman bir doktorun eşinizi görmesi şart. Nasıl bir tedavi uygulanacağına doktorun karar vermesi gerekiyor, Dudu teyzenin değil."

Balıkçı gülümseyerek, "Hay çok yaşa. Ben de öyle dediydim ama dinleyen kim? Sağ olasın, doktor hanım," dedi ve balıkları göstererek konuşmaya devam etti: "Hadi bana müsaade. Balıklarım tazedir ha! Gönlünüz ferah olsun. Soğutmadan yiyin. Afiyet ola."

Balıkçı dışarıya çıkınca sinirle Baran'a baktım ve "Bunu kenara yazdım!" dedim.

Gözlerimin içine baktı ve derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Yazan, sen ol güzelim. Ben her türlü razıyım."

Tek kaşımı kaldırdıktan sonra ona yaklaşarak, "Günü gelince bakalım öyle diyebilecek misin?" diye meydan okuyunca kollarını birbirine doladı ve tek kaşını kaldırarak cevap verdi:

"Gününü bekleme, şimdi ver cezamı."

Tam önünde durup elimi yavaşça yanağına koydum ve başımı yana eğerek, "İntikam soğuk yenen bir mezedir, Baran. Sıcağı sıcağına olmaz. Önce o ateşin soğuması şart!" dedim ama der demez o, "Bu demek oluyor ki o gün hiç gelmeyecek," diye fısıldadı yanağını elime bastırarak.

"Neden?" dedim anlamayan gözlerle ona bakarak.

İşaretparmağını usulca yanağımda gezdirerek cevap verdi:

"Çünkü yanımda olduğun her an, kor bir ateşe düşmüş gibi yanıyorum ben. Dikkat et! Bendeki bu ateş sonra seni de yakmasın."

Cevap vermeme fırsat bile vermeden kollarımı tuttu ve beni kendisine çekerek sarıldı. Artık konuşmak yersizdi. Başımı boynuna bastırdım ve o eşsiz kokusunu içime, en derinlerime çektim. Tarifi yoktu. Onun bana hissettirdiklerini ifade edecek bir sözcük, benim lügatimde yoktu...

Gözlem süresince onu serviste izledim ve ayrıca, görüşmeler esnasında tanısal değerlendirme yaptım. Sakindi ama acı çektiği belliydi. Ona psikolojik testler uygulandı. Yanı sıra dava dosyası incelendi ve suçun varsayılan hastalıkla uyumlu olup olmadığı saptandı. Mesela, manik bir hastanın kavgaya karışması beklenen bir davranıştır. Öte yandan yıkıma uğramış bir şizofreni hastasının, karmaşık bir suçu işlemiş olması beklenmez. Ama bütün bu tanılar onda yoktu. Onu tanımaya başladıkça durumun zannedildiği gibi olmadığını anladım.

Olmuş ve olagelen en büyük ihaneti yaşamış bir adamdı o. Babası ve birlikte olduğu kadının, tek gecelik bir ilişki yaşadığını öğrenmesine rağmen, güçlü kalmaya devam edebiliyordu. En yakınları o yangında yok olup gitmişti üstelik. Hem de bu tek gecelik ilişkinin bedeli olarak. Canı yanıyordu ama o, bütün bu yaşananlara rağmen, dimdik ayakta kalmayı başarıyordu. Bu demek oluyor ki, insan katlanabileceklerinin farkında bile değil. İnsan kendi gücünün farkına varsaydı eğer, kolay kolay yıkılmazdı. Bu vaka bana bunu net bir şekilde göstermişti.

Derin bir nefes alarak kalemimi kenara bıraktım ve elimdeki defteri çantama yerleştirdim. Tezim için notlar almaya

devam ediyordum. Bu notlar sadece değerlendirme amaçlıydı ve bana özeldi. Kesinlikle tezime eklemeyecek, sadece yazarken gözlemlerimden yararlanacaktım. Zaman her geçen gün daralıyordu ve çok sıkı çalışmam gerekiyordu. Şükür ki bugün günlerden cumaydı ve hafta sonunu tezimi hazırlamaya ayıracaktım. Belimi doğrultarak duvardaki saate baktım. Mesaimin bitmesine bir saat vardı ve işim çoktan bitmişti.

Telefonum çalmaya başlayınca, masanın üstüne uzanarak telefonu elime aldım. Arayan abimdi. Hemen cevap verdim:

"Efendim abi."

"Merhaba canım. Nasıl gidiyor?" deyince, gülümseyerek cevap verdim:

"İyi. Tez hazırlığı yapıyorum. Dersler yoğun. Klinik de öyle. Her şeye yetişmeye çalışıyorum."

Abim cevap verdi:

"Zor bir dal seçtin ama sen üstesinden gelirsin. Az önce annemle konuştum. Biliyorsun, babam yarın elli yaşına giriyor. Biraz dertlendi. Siz olmayınca hiçbir şeyin tadı yok dedi. Diyorum ki sürpriz yapıp gidelim, çok sevinirler. Pazar gecesi döneriz. Ne dersin?"

Annem ve babam gözümün önüne gelince özlemle iç çektim. Aylardır onları görmüyordum. Aslında tezimi hazırlamam gerekiyordu ama babam için birkaç gece uykusuz kalmaya değerdi.

Sevinçle, "Harika bir fikir. Peki nasıl olacak? Ayrı ayrı mı gideceğiz?" deyince abim hemen yanıt verdi:

"Hayır. Ben her ihtimale karşı bilet baktım. Sabaha karşı beşte İstanbul uçağına bineceğim. Beş buçukta havaalanında buluşuruz. Samsun uçağı sekiz buçukta. Bir şeyler yer, sonra da uçağa bineriz. Eğer tamam dersen biletleri alacağım."

Sevinçle, "Elbette..." dedikten sonra durdum ve telaşla sordum:

"Peki, babama ne hediye alacağız abi?"

Abim neşeyle cevap verdi:

"Aldık bile. Biliyorsun, babam hep bir traktör isterdi. Ondan bundan ödünç alıyor. Şükür, iyi kazanıyorum. İzmir'in en iyi hukuk bürosunun en çok dava alan avukatıyım. Araba için çektiğim kredi bitti. Şimdi sıra babamda. Ona bir traktör almak benim boynumun borcu."

Gülümsedikten sonra gözlerimi kısarak, "Ama o senin hediyen," deyince içtenlikle yanıtladı:

"İkimizin hediyesi Bahar. Senin bize vereceğin en büyük hediye, diplomanı eline alman. Rahat ol canım. Sen hazırlığını yap. Uçuş bilgilerini sana mesaj atarım, yarın görüşmek üzere."

Telefonu kapatıp düşünmeye başladım. Abim hepimize kol kanat geriyordu. Onun hakkını ödeyemezdim. İyi ki vardı. Hediye işi için tamam demesine rağmen, benim içime sinmiyordu.

Ani bir kararla çantamı alarak ofisten çıktım. Adil Bey'in kapısını çaldım ama yoktu. Sinsi bir şekilde gülümseyerek kendi kendime fısıldadım:

"Biraz erken çıkabilir miyim Adil Bey? Elbette Bahar, ne demek. Keyfine bak. İyi tatiller."

Sonra sessiz bir kahkaha atarak asansöre bindim ve en yakın alışveriş merkezine gitmek için klinikten çıktım. Havalar artık eskisi kadar soğuk olmadığı için yürümeye karar verdim. Zaten alışveriş merkezi çok uzak değildi. Karşıdan karşıya geçmek için yeşil ışığın yanmasını beklemeye başladım. O sırada telefonum çaldı. Hemen çantamdan telefonumu çıkardım ve arayan kişiye baktım. Baran'dı. Gülümseyerek cevap verdim:

"Canım!"

"Yarım saat erken çıkmışsın," deyince hemen etrafıma bakındım. Görünürde kimse yoktu.

Kaşlarımı çatarak, "Nerden öğrendin?" diye sordum.

Ama o cevap vermek yerine, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

Gözlerimi devirdim ve imalı bir şekilde, "Merhaba Bahar, seni özledim Bahar. Günün nasıl geçti Bahar?" dedim.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Laf sokman bitti mi?" dedi.

Güldükten sonra, "Hayır, önce özledim de!" dedim.

İç çekerek, "Çok..." diye cevap verince, "Ben de özledim. Hem de çok... Evet, erken çıktım. Alışveriş merkezine gidiyorum. Yarın sabah Samsun'a gideceğim çünkü yarın babamın doğum günü. Abim aradı ve bana sürpriz yapalım mı, diye sordu. Ben de olur, dedim. Babama küçük bir hediye almak istiyorum. Sen neredesin?" diye açıklama yaptım. Cevap gelmeyince kaşlarımı çatarak sordum: "Baran, beni duyuyor musun? Alo!" Şaşırarak ekrana baktım. Kapatmıştı. Acaba şarjı mı bitmişti! Hüzünle telefonu çantama koyarak yürümeye devam ettim.

Alışveriş merkezi oldukça kalabalıktı. Mağazaların önünden geçerken babama ne almam gerektiğini düşünüyordum. Aslında babam her şeyle mutlu olan bir insandı ama ben aldığım hediyenin özel olmasını istiyordum. Yarım saat içinde resmen pilim bitmişti ve hiçbir şey seçmemiştim. Sürekli kullanacağı ve beni hatırlatan şey ne olabilirdi... Bir banka oturduktan sonra boş boş yere bakmaya başladım. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Yanıma biri oturunca kendime gelerek kim olduğuna baktım. Baran şüpheyle bana bakıyordu. Onu görmenin etkisiyle bütün yorgunluğum sanki uçup gitmişti.

İç çektim ve gülümseyerek, "Nasıl oluyor, bilmiyorum ama seni görünce her şeyi unutuyorum. İyi ki buradasın," dedim.

Yanağımı okşayarak cevap verdi:

"Bu soruyu bana sorma çünkü cevabını ben de bulamadım."

Daha fazla dayanamayarak ona sarıldım. Öyle güzel ve öyle huzur kokuyordu ki... Üstünde takım elbise olduğuna göre büyük bir ihtimalle holdingden gelmişti. Başımın üstüne dudaklarını bastırdıktan sonra saçlarımı okşayarak sordu:

"Seni böyle düşündüren şey ne?"

Sıkıntıyla, "Hediye! Yani babama ne hediye alacağımı bilmiyorum," dedim. Kaşlarını çatarak bana bakınca, gülümseyerek konuşmaya devam ettim: "Şöyle anlatayım. Babam toprak adamı ve ona alacak özel bir şey bulamadım. Özel ve zarif olsun istiyorum. Baktıkça beni hatırlasın, hatta eli her gün o hediyeye değsin istiyorum. Hani, köşeye konulan hediyeler var ya onlardan olmasın. Ömürlük olsun. Çok şey mi istiyorum, Baran?"

Hayranlıkla bana baktıktan sonra gülümseyerek cevap verdi:

"Senin istediğin hiçbir şey çok olamaz. Az bile! Senin gibi kızı olan bir babaya da zaten dünyanın en değerli hediyeleri yakışır. Ben galiba babanı heyecanlandıracak bir şey biliyorum. Seni hatırlatan, her gün elinin değeceği, zarif, eşsiz, cenneti anımsatan bir hediye var."

Sevinçten gözlerim parladı ve heyecanla, "Gerçekten mi, Baran? Ne olabilir ki?" diye sorunca, elimi tutarak, "Gel benimle!" dedi.

Koşar adımlarla alışveriş merkezinin çıkışına yürüdük. Baran'ın kolunu tutarak nefes nefese sordum:

"Nereye gidiyoruz? Hediye almayacak mıydık?"

Kaşlarını çatarak alışveriş merkezine baktıktan sonra beni çekerek yürümeye devam etti. Gözlerimi devirerek onu takip ettim. Dışarıya çıkar çıkmaz siyah bir araba önümüzde durdu ve Baran arka kapıyı açarak binmem için kenara çekildi. Hızla bindim. Arkamdan Baran da bindi ve şoföre gideceğimiz yerin adını söyledi. Ardından şoför başını sallayarak hemen gaza bastı.

Baran'a bakarak, "Şimdi sana nereye gidiyoruz diye sorsam cevap vermeyeceksin, değil mi?" deyince, kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Hayır."

Kollarımı birbirine dolayarak fısıldadım:

"Hiç şaşırmadım." Hafifçe gülümsedi ve pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Bu tepkisiz halleri ona özeldi. O istemediği sürece asla konuşmazdı. Dışarıya bakarken, "Telefonu neden yüzüme kapattın?" dediğimde, "Gideceğini duymaktan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Hızla başımı çevirip yüzüne baktım. Pencereden dışarıya bakıyordu ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Dayanamadım ve yanağına dokunarak yüzünü bana çevirdim. Kaşları çatıktı.

Gülümsemeye çalışarak, "Sadece iki gün," deyince, sahte bir şekilde gülümseyerek, "Anlamıyorsun değil mi, Asyalı?" dedi ve iç çekerek konuşmaya devam etti: "Sana daha nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Hastalık de, bağımlılık de, sevgi de, ne dersen de! Seni görmeden duramıyorum. Sana dokunmadan sakinleşemiyorum. Hatta uyuyamıyorum bile!"

Hüzünle yanağını okşayarak, "Bu hissettiğin duygular bana hiç yabancı değil. Ben de senden uzak kalmak istemiyorum ama bu gidişim sebepsiz değil, bunu sen de biliyorsun," dedim.

Başını salladı ve "Biliyorum..." diye fısıldadıktan sonra, "Abin benden nefret ediyor. Belki yine aklına bir şeyler sokmaya çalışacak ve belki sen yine ikna olacaksın," deyince başımı sağa sola salladım ve "Asla!" diye cevap verdim.

Şüpheyle kaşlarını çatınca, başımı dikleştirerek konuşmaya devam ettim:

"Ne olursa olsun, kim ne derse desin beni ikna edemez. Sana daha önce de söylemiştim. Gerekirse herkesi ve her şeyi karşıma alırım. Güven bana. O hatayı bir kere yaptım ben, bir daha asla olmayacak."

Araba durunca ikimiz de sustuk. Baran kapıyı açıp elini bana uzattı. Elini tutarak arabadan ince sokak lambalarının aydınlattığı sokağı inceledim. Oldukça nezih bir yerdeydik. Tam karşıda büyük bir antikacı vardı ama kapalıydı. Oraya gideceğimizi düşünürken Baran sokağın diğer köşesine yürümeye başladı. Hiç soru sormadan onu takip ettim. Büyük, beyaz bir villanın önüne gelince durduk. Kapıda bir güvelik görevlisi vardı. Baran'ı görünce başını sallayarak kapıyı açtı. Merakla villaya bakmaya başladım. Hediye alınabilecek bir yer değildi, peki neden buraya gelmiştik?

Giriş kapısına varır varmaz kapı kendiliğinden açıldı ve takım elbiseli bir adam bizi karşılayarak, "Hoş geldiniz, Baran Bey. Yetkili arkadaş geldiğinizi haber verince sizi bizzat ben karşılamak istedim. İçeriye buyurun lütfen," deyince Baran, cevap vermek yerine hafifçe başını salladı.

Birlikte içeriye girdik. Loş ışıklarla aydınlatılmış salonda yağlı boya tablolar, eski şamdanlar, değişik heykeller vardı. Bu ev tarihi bir müzeyi andırıyordu. Baran elimi kavrayınca irkilerek ona baktım. Gülümseyerek yürümeye başladı. Hem beni böyle gizemli bir yere getiriyor hem açıklama yapmıyor hem de bu şaşkın halimden keyif alıyordu. Çaresizce söylenerek peşinden yürümeye devam ettim.

Merdivenlerden çıkarak büyük bir odaya girdik. Adam, masasına oturarak bize karşısındaki ikili koltuğu işaret etti. Gösterdiği yere oturunca ellerini çenesinin altında birleştirdi ve saygıyla konuşmaya başladı:

"Saime Hanım için gerçekten çok üzgünüm. Kendisi çok değerli bir hanımefendiydi ve benim en özel müşterilerimdendi. Başınız sağ olsun."

Baran başını sallayarak karşılık verince adam saygı dolu bir sesle sordu:

"Buyurun Baran Bey, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Baran bana bakarak adama cevap verdi:

"Öncelikle, Bahar Hanım'a yaptığınız iş hakkında bilgi vermenizi rica edeceğim."

Adam zarif bir şekilde başını sallayarak konuşmaya başladı:

"Elbette. Hoş geldiniz, Bahar Hanım. Burası nadide ürünlerin bulunduğu özel bir işletmedir. Antika, mücevher gibi değerli taş ve eşyaları kişiye özel şekilde tasarlıyoruz."

Anlamamıştım. Boğazımı temizleyerek sordum:

"Sizi diğer antikacılardan farklı yapan nedir?"

Adam gülümseyerek, "Biz sadece antika satmıyoruz, hanımefendi. Burada, dünyada nadir görülen canlı ya da cansız her şeyi bulabilirsiniz. Koleksiyon parçaları, dünya üzerinde nadir bulunan egzotik yiyecekler, taşlar, hayvanlar ve hatta çiçekler," deyince, şaşırarak sordum:

"Hayvanlar mı?"

Adam başını sallayarak cevap verdi:

"Nadir bulunan köpek, kedi, kuş ve balık cinslerini, müşterimizin isteği doğrultusunda, dünyanın hangi bölgesinde olursa olsun getirtiyoruz. Siz ne arıyorsunuz?"

Etrafıma bakınarak gevelemeye başladım:

"Ben, yani şey... Bilemiyorum, açıkçası..."

Baran sözümü keserek konuşmaya başladı:

"Bir şey aramıyoruz çünkü ne istediğimizi biliyoruz. Bizi lütfen seraya götürün."

Adam, başını salladıktan sonra hemen ayağa kalkarak, "Buyurun, gidelim," deyince, Baran'ın kulağına eğilerek sessizce fısıldadım:

"Bence burada babama uygun hiçbir şey yok, Baran. Boşuna zaman kaybediyoruz."

Baran hiç oralı bile olmadı ve elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Bezgin bir şekilde gözlerimi devirerek yürümeye başladım. Merdivenlerden indikten sonra bahçe kapısından dışarıya çıktık. Tam karşıda büyük bir sera vardı. Oraya yü-

rüyerek seraya girdik. İçeriye girer girmez, etrafa yayılan çiçek kokuları âdeta beni mest etti. Birbirinden farklı o kadar çok çiçek ve botanik bitki vardı ki gözlerime inanamadım. Hepsinin önünde bitkinin adı ve hangi ülkeden getirtildiği yazıyordu.

Meraklı gözlerle Baran'a baktım. Baran adamın kulağına eğilerek bir şeyler söyleyince adam kaşlarını havaya kaldırdı ve hemen arka tarafa yürümeye başladı. Ne söylediğini merak ediyordum ama beklemekten başka çarem yoktu.

Kısa bir süre sonra adam, içinde altı küçük fide olan plastik bir kasa getirdi. Fidelerin yanında fotoğraflar vardı. Merakla fotoğraflara bakınca gözlerime inanamadım çünkü bunlar inanılmaz ve uçuk renklerde olan gül fideleriydi. Siyah, yeşil, mor, mavi ve hatta gökkuşağı gibi rengarenk olan bu gül fideleri, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Dayanamadım ve hayranlıkla fısıldadım:

"Bu güller inanılmaz..."

Adam gülümseyerek cevap verdi:

"Eşsiz... Almanya'dan özel olarak getirtiyoruz. Dilerseniz, size açmış hallerini göstereyim."

Heyecanla başımı sallayınca adam bizi seranın arka kısmına götürdü ve sürgülü bir kapıyı çekerek açtı. Merak dolu bakışlarla içeriye girerek etrafıma baktım. Gördüğüm manzara inanılmazdı. Her bir dalında eşsiz renkler olan güller ışıl ışıl parlıyordu. Âdeta cennetten dünyaya inmiş gibiydiler. Güzelliklerini kıskanarak ve galiba biraz da gerçek olduklarına inanmadığım için onlara dokundum. Gerçeklerdi! Hayranlıkla eğilerek siyah gülü kokladım. Öyle büyüleyici kokuyordu ki mest olmuştum. Sanki dünyadan kopmuştum. Zorlukla kendimi geriye çekerek Baran'a baktım. Gözlerini kısarak bana bakıyordu.

Yanıma yaklaştı ve gözlerimin içine bakarak, "Tıpkı senin gibi eşsiz, zarif ve büyüleyici. İnsanı kendisine çekiyor ve

kokusu baş döndürüyor. Sıradışı ve tıpkı cennetten kopmuş gibi. Babana seni hatırlatacak ve her gün eli değecek. Kokusunda seni bulacak. Toprağa âşık bir adam için bundan daha eşsiz bir hediye düşünemiyorum."

İşte yine yapmıştı. Beni kendisine yine hayran bırakmıştı. Böylesine duyarlı bir adamın kalbinin benim için atıyor olması, Allah'ın bana bir lütfundan başka ne olabilirdi?..

Asıl eşsiz olan oydu.

Güllere bakarak cevap verdim:

"Evet, tam olarak istediğim böyle bir şeydi ama bu güller servet değerinde, Baran. Almama imkân yok. Yine de..."

Sözümü yarıda keserek, "Senin her şeyi almaya imkânın var. Alıyoruz," deyince, başımı dikleştirerek cevap verdim:

"Hayır, almıyoruz. Her şeyi almaya imkânı olan ben değil, sensin! Bu konuyu sakın benimle tartışma. Eğer tartışırsan ve bu yüzden beni kırarsan seni asla affetmem. Resmi olarak çalışmaya başlayınca bu gülleri alacağım ve babama hediye edeceğim. Konu kapanmıştır." Sıkıntıyla yüzüme bakınca, "Konu kapanmıştır, dedim!" diye rest çektim.

Pes etti ve kaşlarını çatarak başını salladı. Onun serveti umurumda bile değildi. Ben onun yüreğine âşıktım. Işıl ışıl parlayan gözlerine, merhametine ve eşsiz kişiliğine... Asıl servet benim için buydu. Bu yüzden onu koruyacak ve asla kirletmeyecektim...

"Ee be kızçem, sen niye böyle zayıfladın yoksa hiç yemek yemiyor musun?"

Annemin dizinde uyumayı, onun o şefkat dolu ellerini saçlarımda hissetmeyi, evimizin o yuva kokusunu, abimin babamla tavla oynamasını, sobanın sıcaklığını ve hatta çıtır çıtır yanan odunların sesini bile öyle özlemiştim ki tarifi yoktu.

Annemin elini tutarak avcunun içini öpünce gülümsedi ve "Ne iyi ettiniz de geldiniz. Siz olmayınca bir yanımız eksik," dedi.

İç çekerek cevap verdim:

"Her şey tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi anne?"

Annem tam cevap veriyordu ki babam aniden tavlanın kapağını kapattı ve sevinçle, "Ben avukat falan dinlemem, adamı işte böyle mars ederim. Öğren de gel oğlum. Zar atmak bilek işi, bilek. Öyle herkes beceremez," dedi ve beni göstererek sözlerini tamamladı: "Lan, Bahar bile senden iyi oynar! Yuh sana."

Abim suratını ekşiterek cevap verdi:

"Ben sana bilerek yenildim baba. Bugün senin doğum günün. Yenseydim ayıp olurdu. Gönlün olsun diye oyun verdik, yediğimiz zılgıt da cabası."

Babam kahkaha atarak konuşmaya devam etti:

"Hep bir bahane. Yok ekin zamanı, yok sınav, yok yılbaşı..."

Abim bana göz kırpınca gülümsedim. Sonra anneme bakarak söylenmeye başladı:

"Hop! Hop! Biz neciyiz? Kızını bulunca attın yine benim pabucumu dama. Kıskanıyorum ama."

Annem saçlarımla oynamaya devam ederek, "Laf etme kızıma. Bak, el kadar kalmış zaten," deyince, babam başını sağa sola sallayarak, "Yeni bir şey değil ki! Bahar hep öyleydi. Benim tarafıma çekmiş. Resmen halası kılıklı," dedi.

Annem suratını ekşiterek, "Hadi oradan! Hiç de değil. Bahar'ın neresi benziyor Ayfer'e? Benim kızımın teni süt gibi ak. Ayfer gibi kara kuru değil," diye tepki gösterdi.

Annemin sözlerini duyan babam abime bakarak söylenmeye başladı:

"Ananıza gözlük şart oldu, Ayaz. Baksana artık önünü bile göremiyor. Ayfer'i bile kara görüyorsa şart gözlük artık,

şart!" Abimle birbirimize baktık ve kahkahalarla gülmeye başladık. Her şey öyle güzeldi ki...

Saatler nasıl geçti, anlamamıştım. Uykusuz olmama rağmen kendimi hiç yorgun hissetmiyordum. Elimdeki salata tabağını yemek masasına bırakarak diğer tabakları almak için mutfağa döndüm. Soğan kavuran anneme minnetle bakarak varlığı için bir kez daha Allah'a şükrettim. Geldiğimizden beri doğru düzgün oturmamıştı. Buna rağmen hiç şikâyet etmemiş ve çok güzel yemekler hazırlamıştı. Onun gibi ben de hiç oturmamış ve ufak tefek işlerde ona yardım etmiştim ama tabii ki asıl usta oydu.

Doğradığım maydanozları pilakinin üstüne serperken abim mutfağa girdi ve tezgâha dizilen yemeklere iştahla bakarak, "Oo! Annem sultan... Neler yapmışsın sen öyle? Tebrikler, çıtayı yine en yüksek dağlara taşımayı başarmışsın ama sırf bu yüzden kız beğenemiyorum, haberin olsun," deyince, annem en şen kahkahalarından birini atarak ona cevap verdi:

"Sen kız bulmak iste yeter ki oğlum. Adaylar çok."

Kaşlarımı havaya kaldırdım ve gülerek abime baktım.

Abim boğazını temizleyerek, "Neyse! Ben mangal başına kaçtım çünkü tehlike çanları çalmaya başladı," diye cevap verince, annem suratını asarak, "Bak sen şu arsıza! Evlilik lafını duyunca nasıl da kaçtı?" dedi. Kıkır kıkır gülüyordum. Bir süre sonra annem bana baktı ve gülümseyerek sordu: "Ya sen Bahar'ım. Var mı kalbinde biri?"

Şok içinde gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Bu da nereden çıktı şimdi anne?"

Annem gözlerini kısarak gülümsedikten sonra, "Ben anlarım. Gözlerin bir başka parlıyor. Dalıp dalıp gidiyorsun. Gözün hep telefonda. Ben seni bilirim. Söyle bakalım, kim bu delikanlı? Aman diyeyim kızım. Zaman kötü; sana yakışan, ailesi düzgün bir genç olsun. Yoksa o da mı doktor?" diye sorunca, hüzünle gülümseyerek anneme cevap verdim:

"Sen hiç merak etme anne. Elini tutacağım adam, merhametli ve yüreği şefkat dolu olacak. Bundan emin olmadığım birisini sizin karşınıza çıkarmam! Ne olursa olsun bana güven. Senden sadece bunu istiyorum. Tamam mı?"

Annemin gözleri parladı ve usulca başını salladı. Tezgâhın üstünden yemek tabaklarını alarak masaya taşıdım. Tuhaf bir şekilde içim acımıştı. Sobanın önüne geçtim ve halının üzerine oturarak düşünmeye başladım. Acaba varlığını gizleyerek Baran'a haksızlık mı ediyordum! Ailesinin başına böyle bir felaket gelmeseydi eğer, bugün annemin sorduğu soruya acaba nasıl bir cevap verirdim... Bu sorunun cevabını biliyordum ve bu cevap canımı yakıyordu. Baran gizli kalmayı hak etmeyecek kadar değerliydi benim için. Onu çok seviyordum.

İç çekerek saatte baktım. Geldim geleli beni bir kez olsun aramamıştı. Sebebini biliyordum. Aklınca beni zor durumda bırakmak istemiyordu. Öyle ince düşünen ve duyarlı bir adamdı ki beni kendisine hayran bırakıyordu.

Dışarıdan korna sesleri gelince hemen ayağa kalktım. Misafirler gelmiş olmalıydı. Annem mutfaktan çıkarak bana seslendi:

"Herkes geldi. Hadi kızım, gel de karşılayalım. Ayıp olmasın."

Başımı sallayarak annemin peşinden yürümeye başladım. Halamlar, amcamlar, teyzemler ve tüm yakın aile dostlarımız buradaydı. Herkesle selamlaşarak misafirleri içeriye buyur ettik.

Sohbet koyuydu. Yemek masamızın bereketi, misafirlerin de ellerinin dolu gelmesiyle daha da bereketlenmişti. Abim, amcamla fısır fısır bir şeyler konuşuyordu. Artık akşam olmak üzereydi ve acıkmaya başlamıştım.

Halam sevgiyle elimi tuttuktan sonra anneme bakarak, "Bahar çiçek gibi olmuş, maşallah. Vallahi, gören ben do-

ğurdum zanneder yenge," diye övününce, gülümseyerek anneme baktım.

Annem memnuniyetsiz bir şekilde gülümseyerek halama cevap verdi:

"Ya! Öyle. Tıpkı sen."

Öyle bir şekilde söylemişti ki utanarak başımı çevirdim. O an babamla göz göze geldik. Bana annemi işaret edince dayanamayarak gülmeye başladım. Babam durumu kurtarmak için ayağa kalkarak bütün misafirleri yemek masasına buyur edince en çok ben sevindim. Ama masaya oturur oturmaz kapı çalmaya başladı. Hemen koşarak kapıyı açtım. Gelen, kuzenim Hasan abiydi.

Özlemle bana sarıldıktan sonra içeriye bakarak, "Kimseye belli etmeden Ayaz'ı gönder buraya Bahar," deyince, gülümseyerek başımı salladım. Oturma odasına geçtikten sonra abime bakarak gözümle dışarıyı işaret ettim.

Annem halamla konuşmayı keserek sordu:

"Kim gelmiş, Bahar?"

Yerime otururken, "Hasan abi, anne. Ellerini yıkıyor," diye cevap verdim.

Kısa bir süre sonra abim içeriye girdi ve babama bakarak sevgi dolu bir sesle konuşmaya başladı:

"Ana-baba hakkı elbette ödenmez ama yine de Bahar ve ben istedik ki sana bu doğum gününde özel bir şey alalım. Ayağını yerden kessin, seni mutlu etsin." Herkes merakla abimi dinliyordu. Büyük bir hayranlıkla abime bakıyordum. Her zaman vefalı bir evlat olmuştu ve olmaya da devam ediyordu. Cebinden bir anahtar çıkardı ve babama uzatarak konuşmaya devam etti: "Doğum günün kutlu olsun, baba. Senin gibi bir babanın evladı olmaktan gurur duyuyoruz. İyi ki varsın."

Babam dolu gözlerle bana bakınca, gözümden süzülen yaşı silerek yanına gittim. Babam hâlâ tam olarak ne oldu-

ğunu anlamamıştı. Anahtara bakarak, "Bu neyin anahtarı?" diye sorunca, Hasan abi içeriye girerek cevap verdi:

"Kapının önüne çektim. Vallahi gıcır gıcır. Rengi de mavi. Tam istediğin gibi."

Babam hızla ayağa kalkarak dışarıya yürümeye başladı. Hep birlikte peşinden yürüyerek dışarıya baktık. Kapının önünde mavi, büyük bir traktör vardı.

Babam şok içinde bize baktı ve hüzünle, "Bak hele şunların yaptıklarına! Ne gerek vardı oğlum? Siz hayatınızı kurun, biz razıyız. Ne diyeyim şimdi ben size?" dedi ve kollarını açarak, "Gelin buraya..." diye fısıldadı.

Abimle koşarak babama sarıldık. Babamı ilk defa ağlarken görüyordum. Bunca yılın yorgunluğu sanki şimdi buhar olup uçmuştu. Annemi de ağlarken görünce gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Ya! Ama yapmayın böyle!" dedim.

Misafirler de babamı tebrik ettikten sonra hep birlikte içeriye girerek yemek yemeğe başladık. Herkes kendi arasında sohbet ediyordu.

Hasan abiyle göz göze gelince sordum:

"Düğün ne zaman, abi?"

Gülümseyerek cevap verdi:

"Yaza kısmetse. Vallahi son anda karar verdik, yoksa seneye kalmıştı."

Abim kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sorunca babam söze girdi:

"Niye olacak, işsizlik. Bu devirde evlenmek kolay mı?"

Hasan abi başını salladıktan sonra, "Vallahi öyle amca. Hiç umudum yoktu ama şükür ki Demiroğlu Fabrikasında işe başladım. İyi de kazanıyorum. Sigortam var. Rahatım yerinde," deyince abim gözlerini bana çevirdi. Boğazımı temizleyerek huzursuz bir şekilde kıpırdandım.

Amcam, "Aslında, fabrika için kapanır dediler. Duydunuz mu, bilmiyorum. Sahibi öldürüldü," dedi.

Gerilmiştim. Elimdeki çatalı bırakarak derin bir nefes aldım. Hasan abi konuşmaya devam etti:

"Fabrikanın sahibi öldürülünce önce oğlunu suçladılar. Evlerden ırak; karısı, kızı, hepsi yangında ölmüş. Sonra oğlu için suçsuz dediler. Ben adamı gördüm. Uzun boylu, yapılı, efendi görünüyor. Gerçekten yaptı mı, bilemem ama yalan yok, o yönetimi eline aldığından beri maaşlar arttı. Herkes rahata erdi. Benden eskiler; yemeklerin bile değiştiğini, eskisinden çok daha güzel olduğunu söylüyor."

Babam başını sallayarak, "Öyleymiş. Bir sürü kişi iş için fabrikaya başvurdu. Yine de ben adamın suçsuz olduğuna inanmıyorum. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Zenginler kendilerini bir şekilde aklıyor," deyince avuçlarımı sıktım.

Abim gergin bir şekilde söze girdi:

"Bilemeyiz baba, belki de gerçekten suçsuzdur. Boş verin. Herkes işine baksın."

Hiç iştahım kalmamıştı. Baran'ın adı geçiyordu ama ben onu savunamıyordum.

Hasan abi derin bir nefes alarak, "Vallahi bana da suçlu gibi görünmedi. Herkesle tek tek konuştu. İşçilere değer veriyor. Belki de psikolojik sorunları vardır. Duyduğuma göre Ümit Demiroğlu çok nadir Samsun'a gelir, işçilerin yüzüne bile bakmazmış. Bu adam öyle değil," dedi.

Daha fazla tepkisiz kalamayarak konuşmaya girdim:

"Ben Baran Demiroğlu'nu tanıyorum. Bir süre için görev yaptığım kliniğe getirildi. Psikolojisi normal ve gayet sağlıklı bir insan. Bazı şeyler dışarıdan duyulduğu ya da görüldüğü gibi değil."

Annem telaşla bana baktıktan sonra elini kalbinin üzerine koyarak fısıldadı:

"Aman diyeyim kızım, uzak dur böyle adamlardan."

Onlar böyle tepkiler verdikçe daha fazla üzülüyordum. Tam cevap veriyordum ki abim benim yerime konuşmaya başladı:

"Anne, Bahar'ın işi bu. Bu ve buna benzer birçok vaka çıkacak karşısına. Ne demek uzak dur? Çocuk mu bu kız?"

Gülümsemeye çalışarak ayağa kalktım ve sessizce, "Müsaadenizle!" deyip odama gittim.

İçim acıyordu. Sırtımı kapıya yaslayarak derin bir nefes aldım. Sakinleşmeye çalışıyordum ama olmuyordu. Yatağımın kenarına oturarak dışarıya bakmaya başladım. Bazı şeyleri aşmanın kolay olmayacağını zaten en başından biliyordum. Zaman her şeyin ilacıydı ve beklemekten başka çarem yoktu.

Kapı tıklanınca güçsüz bir sesle bağırdım:

"Evet!"

Abim içeriye girdi ve yanıma oturarak derin bir nefes aldıktan sonra, "Sakin ve kontrollü olmak zorundasın, Bahar. Sana anlatmak istediğim şey, işte tam olarak buydu. Biz maalesef ki duyduğuna inanan bir toplumuz. Sana baskı yapmayacağım ama dilerim ki kendin için en doğru kararı verirsin. İyi ya da kötü," deyince, acıyla gülümseyerek cevap verdim:

"Baran'a karşı herkesin kafasında oluşan bu önyargıyı aşacağım abi çünkü bilmediğiniz şeyler var. O gerçekten masum ve çok yaralı. Zamanı gelince benim ne demek isteğimi sen de anlayacaksın. Lütfen, bana güven ve en azından sen yanımda ol."

Kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekerek, "Her koşulda arkandayım. Yani mecburum, başka çarem yok. Sonuçta sen benim kardeşimsin. Sana güveniyorum ve sırf seni üzmemek için sesimi çıkarmıyorum ama eğer onun yüzünden başına bir iş gelirse bu kadar sakin olmam. İnan bana, olmam! Tamam mı?"

Gözlerim doldu ve başımı sallayarak cevap verdim:

"Teşekkürler abi! İnan bana, böyle bir şey olmayacak."

Dış kapı çalmaya başlayınca, abim gülümseyerek ayağa kalktı ve elimi tutarak beni de ayağa kaldırdı. Birlikte dışarıya çıktık. Salonun kapısından içeriye girince şaşkın bir şekilde abime baktım çünkü herkes ayağa kalkmıştı.

Abim kaşlarını çatarak, "Neler oluyor? Neden herkes ayaklanmış?" diye sordu.

Babamın elinde büyük bir kutu vardı. Şüpheyle kutuya baktım. Babam kutuyu masaya bıraktıktan sonra gülümseyerek bana baktı. Tüm gözler bana çevrilince tedirgin bir şekilde abime baktım.

Abim gözlerini kısarak, "Bir sürpriz hazırlamadan rahat etmedin, değil mi?" deyince, "Anlamadım abi!" diye cevap verdim.

Masaya yaklaşıp kutunun üstüne bakınca şaşkınlıktan ağzım açık kaldı çünkü kargoyu gönderen kişi sözde bendim. Alıcı kişi olarak da babamın adı yazıyordu. Ne demek oluyordu bütün bunlar!

Babam gülümseyerek bana sordu:

"Söyle bakalım, ne var bu kutunun içinde?"

Nutkum tutulmuştu. Başımı sağa sola sallayarak konuşmaya çalıştım:

"Açıkçası bu kutuyu..."

Hasan abi söze girerek babama söylenmeye başladı:

"İlahi, amca. Hiç ne hediye aldın diye sorulur mu? Kutuyu aç da hep birlikte görelim hediyeni."

Babam kahkaha atarak başını salladıktan sonra kutuyu açmaya başladı. Merakla ona bakıyordum. Kutunun içinden siyah gösterişli başka bir kutu daha çıktı. Kenarlarına altın renkli şeritler geçirilmişti. Babam şeritleri çıkardıktan sonra gülümseyerek bana bakınca yutkunarak gözlerimi kaçırdım. Kutunun kapağını yavaşça kaldırınca telaşla gözlerimi

kapattım. Bir tepki bekledim ama gelmedi. Hızla gözlerimi açarak etrafıma baktım. Herkes hayranlıkla kutuya bakıyordu. Gözlerimi kutuya çevirince bu hayranlığın sebebini anlamıştım çünkü kutunun içinde, servet değerinde olduğu için alamadığım gül fideleri vardı. Özenle paketlendiği belliydi. Her fidenin önünde açmış halinin fotoğrafı vardı. Eşsiz renkleri insanı kendisine hayran bırakıyor ve gerçek olup olmadıkları konusunda şüpheye düşürüyordu.

Babam şok içinde bana bakarak, "Bu hediye çok değerli, Bahar'ım. Nereden buldun bunları? Ben daha önce hiçbir yerde böyle renkte güller görmedim. Nasıl denir, tarif bile edemiyorum," deyince, hüzünle babama bakarak şu sözleri söyledim:

"Eşsiz, zarif ve büyüleyici. Tıpkı cennetten kopmuş gibi..."

"Her şey çok güzeldi. İyi ki gittik. Bu moral şimdi beni *Terminatör* yapar. Topladığım bu enerji ile mahkemelerin tozunu attırırım."

Kahkaha atarak abime sarıldıktan sonra başımı omzuna yaslayıp sordum:

"Birkaç gün de İstanbul'da kalsan olmaz mı, abi?"

Abim geriye çekildi ve gülümseyerek, "Çok isterdim ama mümkün değil, canım. Yarın sabah bir davam var. İzmir'e varır varmaz dava dosyasını incelemem ve yarın sabah erkenden adliyede olmam lazım," deyince telaşla sordum:

"Peki hazırlık yaptın mı? Yetiştirebilecek misin?"

Başını sallayarak cevap verdi:

"Evet. Zaten bir aydır üzerinde çalışıyorum. Merak etme çünkü kolay bir dava. Karşında İzmir'in en iyi avukatlarından biri olan Ayaz Saygın var. Sen bunları kafana takma ve hemen bir taksiye binip eve git. Ben İzmir'e varır varmaz seni ararım."

Gülümseyerek abimi öptükten sonra bavulumu alarak havaalanının çıkışına yürümeye başladım. Öğlen saati olduğu için çok kalabalıktı ve yürümekte zorluk çekiyordum. Nihayet dışarıya çıkınca derin bir nefes aldım ve etrafıma bakınarak boş bir taksi aradım. Tam gördüğüm ilk taksiyi çağırmak için elimi kaldırmıştım ki önümde siyah bir araba durdu. Şaşkın bir şekilde elimi indirip arabaya baktım. Gelen oydu. Sevinçle nefesimi tuttum. Arabanın kapısını açarak dışarıya çıkınca hayranlıkla ona baktım. Altın sarısı saçları alnına dökülmüştü ve ışıl ışıl parlıyordu. Siyah deri ceket giyinmişti ve gözlerinde güneş gözlüğü vardı. Yavaşça gözlüğünü çıkardıktan sonra gözlerini kısarak bana bakmaya başladı. Şüphesiz ki büyüleyici görünüyordu. Her zamanki gibi...

İçtenlikle gülümsedim. Sanki etrafı saran kalabalık bir anda yok olup gitmişti. Öyle derin bakıyordu ki, gözlerinin yeşiline karışmış gibiydim. Bir kez daha emin olmuştum. Baran âdeta benim bir parçam gibi olmuştu.

Yanımdan geçen bir adam sert bir şekilde bana çarpınca neye uğradığımı şaşırdım ve geriye savruldum. Şok içinde kaşlarımı çatarak bana çarpan adama baktım. Adam özür dilemek yerine, bana ters ters bakarak öfkeyle bağırdı:

"Allah'ın Japon'u, sanki babasının kaldırımı."

Açıkçası, böyle bir kabalık beklemiyordum. Zaten ben daha cevap bile veremeden olanlar oldu. Baran hızla yürüdü ve adamı sertçe iterek öfkeyle haykırdı:

"Ne diyorsun lan sen? Özür dile! Özür dile yoksa yüzünü dağıtırım."

Adam dehşetle bana baktıktan sonra Baran'ı itmeye çalışarak cevap verdi:

"Tanımam etmem, ne özür dileyeceğim Allah'ın gavurundan."

Baran nefretle gülerek etrafına baktıktan sonra sert bir şekilde burnunu çekti ve dişlerini sıkarak fısıldadı:

"Demek öyle!"

Adam yutkunarak başını sallayınca, Baran adamı şiddetle geriye iterek yumruğunu havaya kaldırdı. Hızla Baran'ın kolunu tutarak onu geriye doğru çekmeye çalıştım ama öyle kasılmış bir haldeydi ki hareket bile etmedi. Önüne geçtim ve omuzlarını tutarak ona engel olmaya çalıştım. Sert bir soluk vererek bana bakınca, başımı sağa sola sallayarak yalvarırcasına fısıldadım:

"Yapma... İnan bana, değmez. Herkes bize bakıyor."

Dişlerini sıkarak başını adama çevirdi. Adam şok içinde bize bakıyordu. Baran ona yaklaştı ve işaretparmağını sallayarak, "Şimdi beni iyi dinle. Erkeklik, bir kadına magandalık yapmakla olmaz. Dua et ki etrafta çocuklar var. Yoksa seni bundan beter ederdim! Şimdi hemen özür dile ve sakın bir daha karşıma çıkma," deyince, adam utanarak bana baktı ve sessizce fısıldadı:

"Özür dilerim."

Pişman mıydı, bilmiyordum ama mahcup olduğu belliydi. Gözlerimi kaçırdım ve cevap bile vermeden arkama döndüm. Bir an önce buradan gitmek istiyordum. Baran elimi tutup yerden valizimi aldıktan sonra arabaya yürümeye başladık.

Arabaya varır varmaz hemen ön kapıyı açtı ve binmem için kenara çekildi. Herkes hâlâ bize bakıyordu. Etraftaki bakışlardan sıkılarak arabaya bindim ve emniyet kemerimi taktım. Baran bize bakan insanlara sert bir bakış attıktan sonra valizi bagaja yerleştirdi ve arabaya binerek gaza bastı. İkimiz de sessizdik. Kanım çekilmiş gibiydi. Neden böyle belaları üstümüze çekiyorduk biz! Hüzünle yola bakmaya devam ettim. Kısa bir süre sonra Baran arabayı kenara çekti ve frene basarak durdu. Ona baktım, Boşluğa bakıyordu. Elimi elinin üstüne koyarak sakin bir şekilde sordum:

"İyi misin?"

Derin bir nefes aldı. Yola bakmaya devam ederek, "Değilim!" dedi ve bu kez bakışlarını bana çevirerek konuştu: "Bir daha gitme çünkü seni çok özledim, Asyalı!"

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Böyle bir cevap beklemiyordum. Gülümseyerek, "Ben de seni çok özledim," deyince yanağıma dökülen saçlarıma usulca dokundu. Ben de onun yanağına dokunarak fısıldadım:

"Az önce seni çok takdir ettim. Öfkene hâkim olabilmen çok güzel."

Avcumun içini öperek, "Senin için, sadece senin için," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Aslında sana çok kızgınım," deyince, "Neden?" diye sordu.

İç çekerek konuşmaya devam ettim:

"Sana o gülleri kabul etmeyeceğimi söylememe rağmen, beni köşeye sıkıştırdın."

Yanıma yaklaşarak, "Biliyorum ama ben her şeyi göze aldım," deyince, tek kaşımı kaldırarak sordum:

"Her şeyi mi?"

Dudaklarıma bakarak fısıldadı:

"Her şeyi!"

Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki başımı tuttu ve beni kendisine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dolgun dudaklarını dudaklarımda hissetmek bana her şeyi unutturmaya yetmişti. İçimdeki özlem beni ele geçirdi ve öpüşüne karşılık vermeye başladım. O an Baran'ın dudaklarından sert bir inilti döküldü ve elini kabanımın altına geçirerek belimi kavradı. Aynı anda bütün bedenim kasıldı ve geriye çekilerek derin bir soluk aldım. Avuçları bir kor parçası gibiydi ve her bir dokunuşu beni alev alev yakıyordu. Bu heyecan benim için fazlaydı. Ellerimi kaldırıp ateş basan yanaklarımı yelledim.

Göz göze gelince alev basmış yanağıma usulca dokundu ve altdudağını dişlerinin arasına alarak, "Belki inanmayacaksın ama peşinden Samsun'a gelmeyi bile düşündüm," deyince şaşkın bir şekilde cevap verdim:

"Sadece bir gün için değer miydi?"

Gözlerimin içine bakarak, "Delisin sen..." diye fısıldadıktan sonra, "Elbette değerdi. Seninle aynı şehirde nefes almak bile bana yeterdi ama son anda vazgeçtim. Benim yüzümden abinle tartışmanı istemedim," dedi.

İç çekerek, "Abimle biraz konuştuk. Sana karşı ilk günkü kadar tepkili değil," dedim. Cevap vermeyince ona baktım. Kaşlarını çatarak yola bakıyordu. *Neden susuyordu?..* Hüzünle koluna dokununca, başını çevirerek bana bakmaya başladı. Gülümseyerek konuşmaya devam ettim: "Doğruyu söylüyorum. Hatta dün gece bana destek bile oldu. Bunu beklemiyordum ve itiraf etmeliyim ki ondan güç aldım."

Şüpheyle bana baktıktan sonra kaşlarını çatarak sordu:

"Dün gece ondan güç almanı gerektirecek ne yaşandı, Asyalı?"

Tedirgin bir şekilde cevap verdim:

"Bir şey olmadı. Yani, konuştuk işte!"

Sert bir şekilde, "Ne yaşandı?" deyince, gözlerimi kaçırarak, "Sadece öyle bir andı ve herkes bir şeyler söylüyordu," diye kaçamak bir cevap verdim.

Şüpheyle gözlerini kısarak, "Demek herkes! Nasıl bir andı, Asyalı? Benimle açık konuş!" dedi.

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

"Sorgulama! Bir şey olduğu yok. Hem ne olabilir ki?"

Başını sağa sola sallayarak öfkeyle güldükten sonra arabayı çalıştırıp gaza bastı. Hüzünle yola bakmaya başladım. Kaş yapayım derken göz çıkarmak, diye herhalde buna denirdi. Ona ne söyleyebilirdim ki? *Bütün aile oturup, senin katil olup olmadığını tartıştı,* diyecek halim yoktu. Bu ko-

nuyu bu şekilde açmam bile büyük bir hataydı, çünkü Baran bu konuda çok hassastı ve düşüncesizlik etmiştim.

Araba evin önüne gelince Baran hızla inerek bavulumu bagajdan çıkardı. Yavaşça arabadan inince birlikte yürümeye başladık. Elimi bile tutmamıştı. Aramızdaki soğukluk canımı yakıyordu. Asansöre binince yüzüne baktım. Bakışları donuktu. Yüzüme bakmıyor, benimle tek bir kelime bile konuşmuyordu. Bu kadar tepkiyi hak etmiyordum. Ne yapmıştım ki! Suratımı astım ve kaşlarımı çatarak başımı çevirdim. Asansörün kapısı açılınca ondan önce davranarak eve yürümeye başladım. Çantamdan evin anahtarını çıkardıktan sonra kapıyı açıp içeriye girdim.

Baran bavulumu salonun ortasına bıraktı ve ellerini pantolonun cebine koyarak fısıldadı:

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ne yani, gidiyor muydu? Daha fazla dayanamayıp öfkeyle cevap verdim:

"Var! Şu tavrını değiştirmeni istiyorum çünkü bana haksızlık ediyorsun."

Başını dikleştirerek, "Öyle mi?" deyince kendimden emin bir şekilde cevap verdim:

"Evet! Hem de fazlasıyla. Abimin ilişkimize destek olması ve seninle ilgili önyargılarını kenara atması beni çok mutlu etti. Seni de eder zannetmiştim. Artık kendimi daha rahat hissediyorum ve ben sadece bunu seninle paylaşmak istedim, o kadar."

Baran gözlerimin içine bakarak, "Sorun şu ki, bir olamıyoruz. Aramızdaki ilişkinin duyulmasından korkuyor, benden utanıyor gibisin. Bana karşı net değilsin. Ailene karşı da öyle! Abin destek olsun ya da olmasın, umurumda değil. Abin olduğu için ona saygı duyuyorum ama benim savunulmaya ya da desteklenmeye ihtiyacım yok. Benim sadece sana ihtiyacım var. Ama sen ortada kalmayı tercih ediyorsun,"

diye cevap verince hayal kırıklığı içinde, "Bunu bana nasıl söylersin? Ben sadece senin, benim yüzümden zarar görmeni istemiyorum. Ayrıca, aileme seninle olan birlikteliğimi birdenbire söyleyemem. Doğru bir zaman değil ve bu, öyle kolay da değil çünkü sen sıradan biri değilsin. Suçsuz olduğunu ben biliyorum ama maalesef ki onlar bilmiyor. Kimseyi üzmek istemiyorum. Ortada olmamın sebebi de bu!" dedim.

Baran dişlerini sıktı ve başını sallayarak, "Anlıyorum!" diye fısıldadıktan sonra kapıya yürümeye başladı.

Hüzünle dudaklarımı büktüm. Böyle gidemezdi. Dayanamadım. Hızla yürüyerek önünü kestim ve omuzlarına dokunarak, "Gitme!" dedim ve başımı önüme eğerek konuşmaya devam ettim: "Seni çok özledim ve en önemlisi, bu şekilde gitmeni istemiyorum."

Gülümsedi ve yanağımı okşayarak, "Gitmek mi? Gitmek için çıldırmış olmam lazım. Ben sadece yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum. Bir gün, bana bir asır gibi geldi ve bu gece sana sarılıp uyumak istiyorum," dedi.

O an gözlerim parladı ve sevinçle konuşmaya çalıştım:

"O zaman şey... Yani, ben çay demleyeyim ama ellerimi yıkamam lazım. Yani önce ellerimi yıkar, sonra çay demlerim."

Baran gözlerini kısarak bana bakınca, gözlerimi devirerek fısıldadım:

"Git hadi! Çünkü daha fazla rezil olmayı kaldıramam."

Baran kahkaha atarak alnımı öptükten sonra kapıyı açıp dışarıya çıktı. Derin bir nefes aldım ve elimi kalbimin üstüne koyarak iç çektim. Onun yanında bu kadar saçmalamam sinir bozucuydu. Hem de bu kadar eğitim aldıktan sonra!

Hemen banyoya gidip güzelce ellerimi yıkadım. Aynadaki yansımama bakınca gülümsedim. Yanaklarım al al olmuştu ve gözlerim parlıyordu. Baran'ın ışığı yüzüme vurmuş gibiydi. Bunca yıl onsuz nasıl yaşadığımı anlamıyordum. Sanki

hayatımın bütün renkleri, o geldikten sonra daha belirgin olmuştu. Ya da bana öyle geliyordu. Bildiğim tek bir gerçek vardı ki, mutluydum. O, yanımda olduğu için çok ama çok mutluydum.

Gülümsemeye devam ederek mutfağa yürüdüm ve hemen çaydanlığa su doldurup ocağı yaktım. Çayı ocağın üstüne koyup salona geçtim. Bavulumu açarak içinden annemin benim için paketlediği taze poğaçaları ve çilek reçelini çıkardım. Eminim ki Baran da bunları çok lezzetli bulacaktı. Masayı hazırladıktan sonra Baran'ı beklemeye başladım. O sırada telefonum çaldı. Arayan Selin'di. Gülümseyerek cevap verdim:

"Efendim?"

Neşeyle konuşmaya başladı:

"Umarım, uyandırmamışımdır. Yolculuk nasıl geçti? Annenler nasıldı? Baban sizi görünce kimbilir ne kadar sevinmiştir? Ayaz abi İzmir'e döndü mü?"

Selin'in böyle aralıksız soru sorma huyu vardı. Daha fazla soru sormasını engellemek için sözünü keserek konuşmaya başladım:

"Çok sevindiler, Selin. İyi ki gitmişiz. Evet, abim İzmir'e gitti ve beni uyandırmadın. Şimdi sıradaki soruları alalım."

Kahkaha atarak cevap verdi:

"Senin adına çok sevindim canım. O zaman devam ediyorum. Çarşamba günü Meloş'un doğum günü. Maalesef ki o gece, sahnesi var. Murat'la birlikte Meloş'un çalıştığı gece kulübüne gitmeyi düşünüyoruz. Ertesi sabah Murat'ın dersi olduğu için erken kalkmak zorundayız ama en azından Meloş'un yeni yaşını kutlamış oluruz. Ben her şeyi ayarladım, onun için güzel bir pasta yaptıracağım. Tabii ki sen de geliyorsun. Haber vereyim dedim."

Yatak odama doğru yürüyerek, "Tabii ki gelirim. Erken kalkmamız iyi olur çünkü tezimi hazırlamam gerekiyor. Faz-

la zamanım kalmadı. Bu tez şu an her şeyden önemli. Hazırlığını yaptım, taslağı da hazır. İki hafta yoğun çalışırsam bitiririm," deyince Selin tereddütle sordu:

"Tez konun Baran mı? Bence onu yazma. Bu hiç doğru olmaz. Hem isim de vermedin ve onu yazmaya mecbur değilsin. Başka bir adli psikiyatri vakası bulabilirsin."

Kaşlarımı çatarak cevap verdim:

"Saçmalama, elbette ki onu yazmayacağım. Böyle bir şeyi ona asla yapmam ama konuyla ilgili gözlem yaptığım her bilgiyi kullanacağım." İzlendiğimi hissedince ürperip kapıya baktım. Baran bana bakıyordu. Gözlerinde şüphe vardı. Tedirgin bir şekilde yutkunarak Selin'le konuşmaya devam ettim: "Sonra konuşuruz, Selin. Öpüyorum seni."

Selin'in cevap vermesini beklemeden telefonu kapattıktan sonra gülümseyerek, "İçeriye nasıl girdin?" diye sorunca kaşlarını çattı ve elindeki anahtarı göstererek, "Eve girerken anahtarı kapının üstünde unutmuşsun. Böyle konularda daha dikkatli ol. Gelen bir başkası da olabilirdi," dedikten sonra şüpheyle sordu: "Her şey yolunda mı?"

Yanına yürüdüm ve yanağına küçük bir öpücük konduraraк cevap verdim:

"Elbette. Sadece hazırlamam gereken bir tez var ve bu ayın sonunda teslim edeceğim. Selin'le ondan bahsediyorduk. Çarşamba günü Meloş'un doğum günü ve sahne aldığı gece kulübüne gitmek istiyoruz. Sen de gelir misin?"

Kaşlarını kaldırdıktan sonra gülümseyerek, "Benimle görünmek seni rahatsız etmeyecek mi?" diye sorunca başımı omzuna koydum ve o eşsiz kokusunu içime çekerek cevap verdim:

"Asla!"

Bir anda beni kucağına aldı ve gözlerimin içine bakarak, "İşte hep duymak istediğim cevap tam olarak buydu," diye fısıldadı...

İstanbul'a bahar çok yakışıyordu. Yeni açmış bahar tomurcuklarının süslediği ağaçlar ılık rüzgârın etkisiyle âdeta dans ediyor gibiydi. Üniversitenin kampüsünde boş bulduğum bir banka oturmuş hem güzel havanın tadını çıkarıyor hem de elimdeki deftere tezim için not almaya devam ediyordum. Defteri kapattıktan sonra başımı güneşe kaldırarak gözlerimi kapattım. Güneş ışığının parıltısı bana huzur veriyordu. Tıpkı Baran'ın gözleri gibi...

"Bahar!"

Kendime gelerek sesin geldiği yöne baktım. Selin yanıma koşuyordu. Gülümseyerek bağırdım:

"Yavaş ol, düşeceksin."

Nefes nefese önümde durdu ve ellerini dizlerine koyarak, "Of! İyice hamlamışım. Yaz kapıya dayandı. Böyle olmayacak, spor şart. Belki bisiklet sürmeliyim ya da koşmalıyım," dedi.

Gözlerimi kapattım ve güneşe bakarak cevap verdim:

"Mevsim ikisi için de uygun."

Selin'in yanıma oturduğunu hissettim. İç çekerek, "Imm... Hava bugün gerçekten çok güzel," deyince, gözümü açıp ona baktım. O da başını kaldırmıştı ve güneşin tadını çıkarıyordu. Gülümsedikten sonra gözlerimi kapatıp güneş banyosu yapmaya devam ettim. Bir süre sonra Selin sordu:

"Tez nasıl gidiyor?"

Yüzümü buruşturarak, "Söylediğim gibi Baran'ı yazmıyorum ama onunla ilgili tüm gözlemlerimden yararlanıyorum. En başından beri onun durumuyla ilgili notlar almam işime yaradı. Sıkı çalışırsam iki haftada tamamlarım. Çoğunu bitirdim ama..." diye konuşurken biri, "Merhaba!" dedi.

Şok içinde gözlerimi açtım. Ferhat bize bakıyordu. Acaba söylediklerimi duymuş muydu? Bu halleri sinir bozucuydu. Elinde bir tepsi vardı ve çok keyifli görünüyordu.

Selin gülümseyerek ona cevap verdi:

"Merhaba, Ferhat. Otursana." Kaşlarımı çatarak Selin'e baktım. Her şeyden habersizdi. Bu bakışım onu şaşırtınca afallayarak, "Tabii eğer işin varsa seni tutmayalım!" diye durumu kurtarmaya çalışırken, Ferhat tepsideki kahve bardaklarından birini alarak önce Selin'e sonra da bana uzattı. İsteksiz bir şekilde aldım. Ferhat'ın gözü bankın üstünde duran deftere takılınca tedirgin oldum ama hiç bozuntuya vermeden defteri alarak çantama yerleştirdim. Ferhat Selin'le sohbet etmeye başladı. Ben de kahvemden bir yudum alarak onları dinlemeye başladım.

Selin, "Demek nihayet staj için yer buldun. Senin adına çok sevindim Ferhat," deyince, Ferhat gülümseyerek ona cevap verdi:

"Evet. Yalan yok, bana da sürpriz oldu. Yüzdüm yüzdüm kuyruğuna geldim. Bundan sonra kendimi gösterip iyi iş çıkarırsam yaşadım demektir. Artık sırtım yere gelmez." Bir anda dönüp bana bakınca hızla gözlerimi kaçırdım. Ferhat neşeyle, "Neyse, ben kaçar," deyince, Selin şaşırarak, "Ne bu böyle, ateş alır gibi?" diye sordu.

Ferhat bakışlarını bana çevirip Selin'e cevap verdi:

"Rahatsız etmeyeyim. Konuşacak şeyleriniz vardır. Zaten benim de yapacak işlerim var. Afiyet olsun."

Elimdeki bardağı göstererek, "Kahve için teşekkürler," dedim nezaketle.

Ferhat başını salladıktan sonra yanımızdan uzaklaştı.

O gittikten sonra Selin bana bakarak, "Neyin var senin? Ferhat iyi çocuktur. Yoksa aranızda benim bilmediğim bir şey mi yaşandı?" diye sorunca, derin bir nefes alarak, "Yok bir şey, sadece fazla meraklı," dedim. Sonra da "Onu boş ver de bu akşam gece kulübüne saat kaçta gidiyoruz?" diye sordum.

Ayağa kalkarak, "Önce gidip Meloş'a bir hediye alalım. Akşam saat 21.00'de hazır ol, seni alacağız," diye cevapladı.

Ayağa kalktıktan sonra gülümseyerek, "Beni almanıza gerek yok çünkü ben Baran'la geleceğim," dedim.

Selin heyecanla bana bakarak, "Demek artık birlikte takılıyoruz," dedi. Çantamı omzuma taktım ve gülümseyerek başımı salladım. Bu benim için de büyük bir heyecandı. İlk defa resmen birlikte görünecektik.

Birlikte alışveriş merkezine gidip Meloş'a bir kolye aldık. Kolyenin ucunda süpürgesine oturmuş bir cadı figürü vardı ve gerçekten çok tatlı duruyordu. Bu kolye sanki Meloş için tasarlanmıştı. Eminim ki o da çok beğenecekti.

Selin'den ayrıldıktan sonra klinikte geçirdiğim yoğun bir günün ardından nihayet evimdeydim. Hemen ılık bir duş aldım ve dolabın önüne geçerek ne giyineceğimi düşünmeye başladım. Uzun zaman önce aldığım ve giymeye hiç fırsat bulamadığım gecemavisi, tek kollu elbise dikkatimi çekti. Elbiseyi alarak aynanın karşısında üstüme tuttum. Oldukça zarif görünüyordu. Bu elbiseyi giymeye karar verdikten sonra hemen saçlarımı kuruttum. Yarım saat sonra tam anlamıyla hazırdım. Saçlarım iyice uzamıştı ve artık sırtımı kapatıyordu. Saç şekillendiriciyle yaptığım kalın dalgalar gerçekten çok hoş durmuştu. Elbise iddialı olduğu için makyajımı hafif yapmıştım. Dudağıma tozpembe bir parlatıcı sürerek kulağıma tek taş zarif bir küpe taktım.

Kapı çalmaya başlayınca heyecanla gülümsedim. İçim kıpır kıpırdı. Baran'la çift olarak ilk defa dışarıya çıkıyorduk ve benim için çok özel bir geceydi. Bir kez daha aynaya baktıktan sonra odadan çıkmak için yürümeye başladım ama çantamı unuttuğumu fark ederek odaya geri döndüm. Yatağın üstünden çantamı alırken kapı yeniden çaldı. Yürümeyi bıraktım ve ayağımdaki topuklu ayakkabıları umursamayarak koşmaya başladım. Nefes nefese kapının kolunu tuttum ve açmadan önce son bir kez daha saçlarımı düzelttikten sonra derin bir nefes alarak kapıyı açtım.

Baran'ın arkası dönüktü ve elinde telefon vardı. Kapı açılınca bakışlarını bana çevirdi. Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki durdu ve beni baştan aşağı süzdü. Ben de ona baktım. Çok şık görünüyordu. Üzerine tam oturmuş beyaz gömlek ve dar kesim, lacivert takım elbise giyinmişti. Yanık kahve ayakkabısı ve kemeriyle de şıklığını tamamlamıştı. Göz göze gelince kendimi toplamaya çalışarak gülümsedim.

Yanıma yaklaştı ve saçlarıma usulca dokunarak, "Bu kadar güzel olmaya hakkın yok," diye fısıldadıktan sonra eğilip boyun boşluğumu öptü. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki vücudumun verdiği tepkilere inanamıyordum. Gözlerini kısarak, "Titriyor musun sen?" diye sorunca, başımı sağa sola sallayarak, "Hayır," dedim. Kesinlikle yalandı! Kuş gibi titriyordum. Hafifçe güldü. Yalan söylediğimin o da farkındaydı. Yüzüme düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına alınca, gözlerimi ondan kaçırarak, "Ama geç kalıyoruz..." diye fısıldadım.

Söylediklerimi duymuyor gibiydi. Dudaklarını boynumda gezdirdikten sonra açıkta kalan omzuma usulca dokunarak, "Yumuşacıksın," diye fısıldadı. Sakin olmaya çalışarak koyulaşmış gözlerine baktım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan parmaklarını boyun boşluğumda gezdirmeye başladı. Verdiğim tepkileri görmek istediği belliydi. Boğuk bir sesle, "Hayatımda ilk defa bir kadını bu kadar arzuluyorum ve ilk defa kendimi, dizginlemek için bu derece zorluyorum," deyince ellerine baktım. O da titriyordu. Şaşkındım çünkü onu ilk defa böyle görüyordum.

Etrafıma bakınarak, "Sanırım..." derken sözümü yarıda kesti ve beni hızla kendisine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Neye uğradığımı şaşırarak omuzlarına dokundum. Beni öyle büyük bir istekle öpüyordu ki aklım başımdan gitmişti. Dudaklarımdan dökülen iniltiyi dudaklarıyla susturduktan sonra çenemi tuttu ve başını yana eğe-

rek altdudağımı dişlerinin arasına aldı. Yaptığı bu hareket son kontrol gücümü de kaybettirdi. Daha fazla kayıtsız kalamayarak ona karşılık vermeye başlayınca, beni içeriye çekip kapıyı çarptı ve hızla duvara yasladıktan sonra vücudunu bana bastırdı. Bu kez ker zamankinden daha istekliydi ve artık her şey kontrolden çıkmıştı. Bacağımın birini hafifçe yukarıya kaldırınca kendime geldim ve kontrolü sağlamak için onu geriye itmeye çalıştım. Acı çeker gibi bir sesle bana, "Yapma. Koparma beni artık kendinden!" diye fısıldayınca, "Böyle olmamalı..." diye inledim.

Bir anda durdu ve hırsla duvara vurarak resmen haykırdı: "Kahretsin!"

Hüzünle başımı önüme eğerek, "Ben..." dedim ama söyleyecek söz bulamayınca sustum.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve pencerenin kenarına yürüdü. Bir süre öylece durduktan sonra bana baktı. O yetişkin bir erkekti ve bu tarz ilişkilere alışık değildi. Bense bu yaşına kadar başını kitaplardan kaldıramayan bir kız. Kendisini kontrol etmesi her geçen gün daha da zorlaşıyordu ve haklıydı da!

Bir süre sonra yanıma yaklaştı ve başparmağıyla yanağımı okşayarak, "Özür dilerim, Asyalı. Söz konusu sen olunca kendimi frenlemek hiç kolay olmuyor," dedi. Cevap veremedim. Konuşmaya devam etti: "Ailene karşı sorumlulukların var ve seni hiçbir şeye zorlamam. Sen benim için canımdan bile değerlisin ve seni üzecek hiçbir şeyi de asla yapmam. Güven bana. Sevdiğim kadının hayatında kara bir leke olarak kalmaktansa ölürüm daha iyi." Öyle farklı ve öyle özel bir adamdı ki bir kez daha ona hayran oldum. Gülümseyerek bana elini uzatınca elini tuttum. Saçlarımı düzeltti ve gözlerimin içine bakarak fısıldadı: "Hadi, gidelim artık." Başımı salladıktan sonra evden çıktık.

Gece kulübünün önüne geldiğimizde Baran'a baktım. Meloş'un çalıştığı kulüp oldukça popüler bir yerdi. Giriş çok kalabalıktı ve ilk defa birlikte görülecektik. Bu sebeple çok heyecanlıydım. Baran dikiz aynasından arkaya bakarak başını sallayınca ben de arkaya baktım. Arkamızdaki arabanın kapısı açılınca inen kişinin Yaşar olduğunu fark ettim. Siyah kabanının önünü ilikleyerek etrafına bakındıktan sonra yanımıza yürümeye başladı. Baran da pencerenin camını açarak onu beklemeye başladı. Yaşar pencereye eğildikten sonra çatık kaşlarından ödün vermeyerek önce bana baktı. Gerçekten merak ediyordum, sürekli böyle olmak yorucu değil miydi?

Soğuk bir şekilde başını sallayarak bize selam verdikten sonra, "Ortam temiz. Merak edilecek bir durum yok. Bahar Hanım'ın arkadaşları istediğiniz locaya alındı. Adamlar içeride ve sıradışı bir durumda müdahale etmek için tetikte bekliyorlar," dedi.

Şaşırarak Baran'a baktım. Güya eğlenmeye gelmiştik ama savaşa gelmişiz gibi hazırlık yapılmıştı. Baran yüzüme bile bakmadan başını salladıktan sonra kapıyı açarak arabadan indi ve anahtarı Yaşar'a verdikten sonra benim bulunduğum tarafa geldi. Kapıyı açarak bana elini uzatınca, sıkıntıyla arabadan inerek elini tuttum.

Yaşar'ın arabayı götürmesiyle, Baran elimi kavradı ve birlikte yürümeye başladık. Yapılı gövdesi ve uzun boyu öylesine dikkat çekiyordu. Tüm gözler bize çevrilmişti. Kendimi onun yanında küçücük hissediyordum. Neyse ki bu akşam hava oldukça ılıktı ve sırada beklerken üşümeyecektik. Düşündüğümün aksine girişteki sırayı es geçerek direkt içeriye girdik. Şaşkındım ve meraklı gözlerle etrafa bakıyordum. Kapıda bekleyen korumalar Baran'ı görünce hiç tepki vermediler. Soru bile sormadılar. Açıkçası şaşırmamıştım ama itiraf etmeliyim ki bu kadarını beklemiyordum.

Buraya daha önce de gelmiştim fakat içeriye ilk defa bu şekilde giriyordum. Mekâna girer girmez yine bütün gözler bize çevrildi. Bu insanların derdi neydi Allah aşkına! Birkaç koruma etrafımızı sarınca gözlerimi devirdim. Yetmişti artık! Normal davranmak bu kadar mı zordu?.. Bunalmıştım ve bakışlar beni çok rahatsız etmişti. Sıkıntıyla oflayınca Baran bana bakıp durdu ve şefkatle gözlerime bakarak sordu:

"İyi misin?"

Dudaklarım büküldü ve gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Değilim! Bütün bunlar gerekli miydi, Baran? Herkes bize bakıyor çünkü çok dikkat çekiyoruz. Balıkçıya gittiğimiz gece öyle güzeldi ki! Ben yine öyle olur zannetmiştim."

Baran sert bir şekilde etrafına baktıktan sonra peşimizden yürüyen adamlara uzaklaşmaları için işaret verdi. Adamlar gidince de gülümseyerek, "Oldu mu?" diye sordu. Mecburen başımı salladım. Ne diyebilirdim ki! Artık olan olmuştu. Onu üzmek ve bu geceyi mahvetmek istemiyordum.

Locaya varır varmaz Selin ayağa kalkarak gülümsemeye çalıştı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Onu çok iyi tanıyordum. Canı sıkkın gibiydi. Başını çevirip Murat'a kısa bir bakış attıktan sonra, "Hoş geldiniz. Bizi buraya aldılar. Murat önce istemedi ama adamlar galiba biraz fazla ısrarcı," diyerek bana baktı. Mahcup bir şekilde gözlerimi kaçırınca, konuşmaya devam etti: "Neyse, sorun değil. Önemli olan birlikte olmak."

Gözlerimi kısarak Baran'a baktım. Kırgın bakışlarıma, gülümseyerek karşılık verdikten sonra Murat'a elini uzatarak, "Affedersiniz. Size karşı kabalık ettim. Arzu ederseniz sizin oturmak istediğiniz masaya geçelim, hiç sorun değil. Benim için de önemli olan, bu gece sizinle birlikte olmak. Bu arada ben Baran Demiroğlu," deyip içten bir konuşma yapınca Selin gülümsedi. Murat da gülümsedikten sonra hemen ayağa kalktı ve Baran'ın elini sıkarak cevap verdi:

"Memnun oldum. Ben de Murat Demirel. Benim için de sorun değil. Sadece ufak bir iletişim kopukluğu yaşandı aramızda ama hallettik. Selin ve ben Bahar'ın yakın arkadaşlarıyız. Aramıza hoş geldiniz."

Selin rahatlamış bir şekilde tekrar gülümsedikten sonra Baran'a bakarak, "Memnun oldum," deyince, Baran içtenlikle gülümseyerek, "Sizli bizli olmamıza gerek yok. Bana Baran diyebilirsiniz. Oturalım mı?" diye sordu. Ben de biraz olsun rahatlamıştım.

Hemen yerlerimize geçtik. Murat ve Baran aralarında konuşmaya başlayınca Selin gülümseyerek bana göz kırptı ve kulağıma eğilerek, "Çok kibar bir adam. Murat'a bak. Siniri uçup gitti. Sanki az önce söylenip duran bendim. Zaten onun bütün havası sadece bana," dedi.

Telaşla sordum:

"Neden? Yoksa size kaba mı davrandılar?"

Başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

"Hiç alakası yok. Aksine, çok kibardılar ama Murat özgürlüğüne düşkün bir insan ve buraya oturmamız dayatılınca galiba kendini biraz kötü hissetti. Tahminime göre Baran'ın bize bu kadar kibar davranacağını da düşünmüyordu; baksana, hemen yelkenleri suya indirdi. Murat'ı biliyorsun, uyumludur." Sıkıntıyla başımı salladım. Selin üstümdeki kabana bakarak, "Çıkar artık şu üstündekini. Salon zaten fazlasıyla sıcak," diyene kadar kabanımı çıkarmadığımın farkında bile değildim. Gerginlikten kendimi unutmuştum. Hemen kuşağını açarak üstümdeki kabanı çıkardım.

Bir süre sonra Baran kaşlarını çatarak karşı masaya bakmaya başladı. Onun bu hallerine alışık olduğum için hiç aldırış etmeden Selin'le konuşmaya devam ettim. Ama Baran'ın huzursuz bir şekilde bacağını salladığını fark edince bir şeylerin ters gittiğini anladım ve kulağına eğilerek sordum:

"Bir şey mi oldu?"

Sert bir şekilde salona baktıktan sonra dişlerini sıkarak, "Sana bakan erkeklerin gözlerini oymak istemem gibi bir şey mi?" deyince şok içinde etrafıma baktım ve "Ne!" dedim.

Baran karşı locada oturan gençlere sert bir şekilde bakarak bana cevap verdi:

"Keyfine bak sen!"

Şüpheyle yüzüne bakarken Selin bana bir şeyler sordu. Cevap verdiğim sırada gözüm Yaşar'a takıldı. Bardaydı. Siyah kabanı hâlâ üstündeydi ve sert bir şekilde etrafına bakıyordu. Baran ne kadar gizemliyse etrafındaki adamlar da bir o kadar gizemliydi. O sırada Meloş'u fark ettim. Yanımıza geldi ve keyifle, "Ay! Hoş geldiniz. Ben de diyorum, burası neden bu gece ayrı bir ışıldıyor? Bu ne güzel sürpriz böyle, anacığım?" deyince sevinçle ayağa kalktım. Ona sarılırken karşı locada oturan bir genç ile göz göze geldim. Beğeni dolu gözlerle bana bakıyordu. Tedirgin bir şekilde gözlerimi kaçırarak Meloş'a cevap verdim:

"Hoş bulduk, canım. Bu gece sana sürpriz yapmak istedik."

Meloş kahkaha attıktan sonra kulağıma doğru eğilerek, "Altın saçlıyı da yanında promosyon olarak mı getirdin? Gerçi suratı yine Sirkeci pazarına dönmüş ama olsun. Seninle burada olması bile mucize sayılır," dedi.

Gülümseyerek Baran'a baktım. Ama o, bana bakmak yerine başını locaya yaslamıştı ve gözlerini bana bakan gence dikmişti. Nefretle kaşlarını çattıktan sonra çenesini sıktı. Meloş'un, Selin ve Murat'la selamlaşmasını fırsat bilerek yanına oturduktan sonra yüzünü yüzüme çevirdim. Gözlerini kısarak yüzüme baktı. Gözlerinde resmen ateş vardı ve patlamaya hazır bomba gibi görünüyordu.

Telaşla, "Lütfen, Baran! Bu gece Meloş'un doğum günü ve ben, onun bu özel gününü mahvetmek istemiyorum. Rica

ediyorum, sakin ol. İstersen gidelim ama sakın olay çıkarma," dedim.

Nefretle gülümsedi ve karşı locaya bakarak, "Birlikte olduğum kadını, üstelik benim yanımda göz hapsine alan bir erkek, eğer buna cesaret edebiliyorsa sonuçlarına da katlanacak," dedikten sonra bakışlarını Yaşar'a çevirip karşı locayı işaret etti. Dehşet içinde Yaşar'a baktım. Sanki bunu bekliyordu. Hemen ayağa kalkarak bulunduğumuz tarafa yürümeye başladı.

Baran'a baktım ve yalvarırcasına fısıldadım:

"Lütfen Baran. Yapma..."

Sert bir şekilde gözlerime baktı ve öfkeyle, "Sakın ama sakın karışma!" dedi. Sustum ve çaresizce Meloş'a baktım. Zavallı kadın ne olduğunun farkında bile değildi.

Yaşar gençlerin yanına yaklaştı ve tam önlerinde durarak sert bir şekilde bağırdı:

"Siz, beyler, dağılın!" Selin'le göz göze geldik. Murat da nefretle gençlere bakıyordu. Demek ki onların bakışlarından o da rahatsız olmuştu. Gençler karşı çıkıp cevap vermeye kalkınca Yaşar öfkeyle haykırdı: "Dağılın dediysek dağılın lan! İlla bir çene, illa bir çene! Dövecek adam arıyorum zaten."

Meloş şok içinde bana bakarak, "Bir kere de olaysız gelsen kurban keseceğim de kısmet olmuyor anacağım," diye söylenince mahcup bir şekilde iç çektim.

Ne diyebilirdim ki! Haklıydı. Âdeta bela mıknatısı olmuş gibiydim. Yaşar, adamlarıyla birlikte gençleri olay çıkarmalarına fırsat vermeden dışarıya çıkardı. Boşalan locaya Yaşar oturdu ve Baran'a başını salladı. Murat keyifle yerine geçtikten sonra Baran'ın kulağına eğilerek bir şeyler söyleyince sıkıntıyla ofladım. Neyse ki büyük bir olay çıkmamıştı. Ama Baran hâlâ gergindi, bunu hissedebiliyordum.

Gözlerimi yeniden Yaşar'a çevirdim. Oturduğu yerden Meloş'u süzüyordu. Orkestra Meloş'u anons edince Meloş bütün edasıyla sahneye yürümeye başladı. Yaşar'ın önünden geçerken de saçlarını savurdu ve başını dikleştirerek Yaşar'a resmi bir selam verdi. Yaşar'ın yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Başını sağa sola sallayarak söylendiğini fark ettim. Meloş alkışlar eşliğinde sahneye çıkınca ortamdaki gerginlik biraz olsun dağılmıştı. Derin bir nefes alarak meyve suyumdan bir yudum aldım. Meloş, güzel enerjisi ve hoş sesiyle şarkı söylemeye başlayınca bütün salon bir anda coştu ve herkes ona eşlik etmeye başladı. İnce bedeni ve kıvraklığı göz kamaştırıcıydı. Tekrar Yaşar'a baktım. Büyülenmiş gibiydi. Ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, Meloş'a karşı bir şeyler hissettiğinin farkındaydım.

Selin'in ayağına vurarak Yaşar'ı işaret edince gülümsedi ve "Farkındayım, havada aşk kokusu var," dedi.

Meloş bu şekilde izlendiğinin farkında bile değildi. Belki de farkındaydı ama çaktırmıyordu. Hareketli müziğin ritmine kapılarak dans etmeye başlayınca bütün salonda alkışlar koptu. Sahneye öyle hâkimdi ki bu coşkuyu ve ıslıkları kesinlikle hak ediyordu. Bazı gençler Meloş için tezahürat edince Yaşar huzursuz bir şekilde etrafına baktı ve elindeki tespihi öfkeyle masaya fırlattı. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Baran'ın elini belimde hissedince ona baktım. Şüpheyle bana bakıyordu. Yüzüme dökülen bir tutam saçı kulağımın arkasına koyarak, "O aklından ne geçiyor senin?" diye sorunca, gülümseyerek, "Yok bir şey," dediğim anda salonda bir yakarış duyuldu:

"Meloş!"

İrkildim. Salonda yankılanan bu ses, müziğin sesini bile bastırmıştı. Herkes kulübün girişine bakınca ben de baktım. Kapıda bir adam vardı ve ayakta bile duramayacak kadar

çok içmişti. Meloş bile şok olmuştu ve tepkisiz bir şekilde adama bakıyordu. Müzik bir anda kesildi. Murat telaşla Selin'e bakınca dayanamayarak sordum:

"Kim bu adam?"

Selin kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Hamdi."

Korkuyla, "Olamaz..." diye fısıldayarak Hamdi'ye baktım. Resmen sallanıyordu.

Cebinden bir silah çıkardıktan sonra namlunun ucunu Meloş'a çevirerek, "Eğer bundan sonra bir değilsek hiç olmayalım daha iyi!" dedi.

Yaşar'ın hızla ayağa kalkarak koştuğunu fark ettim. Baran da hızla locadan atladı ve Hamdi'nin bulunduğu tarafa koşmaya başladı. Ben de dehşetle ayağa kalkarken bir anda silah patladı ve şok içinde inleyerek yerime çöktüm. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki inanamıyordum. Zorlukla ayağa kalkıp Meloş'u görmeye çalıştım ama öyle bir arbede yaşanıyordu ki göz gözü görmüyordu. Masaya bakınca Selin ve Murat'ın olmadığını fark ettim. Ben de Meloş'un yanına yürümek isteyince iki adam önümü keserek bana engel oldular.

Hırsla, "Çekilin!" dedim fakat izin vermediler. Adamları itmeye çalıştım ama maalesef gücüm onlara yetmiyordu. Beni kollarımdan tuttuklarında, "Bırakın!.." diye haykırdım. Cevap bile vermediler. Çaresizce çırpınırken gözlerim doldu ve acıyla bağırdım: "Bırakın beni!.."

O an sahnede Yaşar'ı gördüm. Meloş kucağındaydı. Kalabalığın içinde Baran'ı aradım ama göremiyordum, kahretsin ki hiçbir şey göremiyordum. Meloş'a yardım edemiyordum. Daha fazla dayanamadım ve adamların elinden kurtularak masanın üstüne çıktım. İşte o an gördüğüm manzara kanımı dondurdu. Hamdi'nin yüzü dağılmıştı ve onu bu hale getiren kişi Baran'dan başkası değildi. Yaşar kucağında Meloş'la dışarı çıkmaya çalışıyordu. Arbededen geçecek yer bulamayınca yaralı bir aslan gibi haykırdı:

"Yolu açın lan!" Sesi âdeta salonu inletmişti...

Daha dikkatli bakınca Yaşar'ın gömleğine bulaşan kanı fark ettim ve âdeta dünya başıma yıkıldı. İçim yangın yeri gibi kavrulunca acıdan koyulaşmış bir sesle fısıldadım:

"*Meloş...*"

Hayat hiç beklemediğiniz anlarda karşımıza öyle insanlar çıkarır ki, onsuz geçen senelerin aslında ne kadar da eksik yaşandığını o kişi hayatımıza girince fark ederiz. Hayat döngümüzün eksik parçasıdır o insan. Bir anda yıllarca aradığımız birçok duygunun karşılığı oluverir. Tıpkı gülümsemek ve içten bir kahkaha atmak arasındaki fark gibi. İşte Meloş da bu kısacık zaman zarfında benim içten attığım şen kahkaham oluvermişti.

Hani bir şiir vardır. *Simidin İki Yarısı* diye. Der ki o şiirde şair:

Her şeyi böler paylaşırdık
Artık simidin iki yarısı olmuştuk
Simidin iki yarısı.
Meloş ve ben...

Baran, Hamdi'yi korumaların birine verdikten sonra adamlara bağırarak Yaşar'ın geçmesi için yolu açtırdı. Yaşar sımsıkı kavradığı Meloş'u büyük bir hızla dışarıya çıkarmayı ancak bu şekilde başarmıştı.

Gözümden süzülen bir damla yaşı silerek Baran'a baktım. Bu insan kalabalığının içinde sanki ona baktığımı hissederek bana baktı. Bakışlarımla ona birçok şey anlatmak istedim. Kendimi sıkışmış gibi hissettiğimi anlasın istedim. Hissettiğim acı beni öyle derinden sarsmıştı ki dizlerim bile beni artık taşıyamıyordu. Üstelik hâlâ masanın üstündeydim. Başım dönünce sersemledim. Gitmeliydim, bir an önce Meloş'un yanına gitmeliydim. Belki yarasına bakar, belki elini tutardım ama böyle bekleyemezdim...

Hızla masadan indim ve kendi çantamla birlikte, Selin'in de çantasını da alarak çıkışa doğru yürümeye çalıştım ama yapamadım. Çünkü Baran'ın adamlarından biri kolumu tutarak bana engel oldu. Dayanamadım ve bütün gücümle onu iterek bağırdım:

"Çekil önümden!"

Adam sakin bir şekilde, "Üzgünüm hanımefendi ama Baran Bey burada kalmanız gerektiğini söyledi," deyince, kaşlarımı çatarak sert bir şekilde âdeta tısladım:

"Bırak dedim!"

"Bırakın!"

Baran'ın sesiyle adam bir anda kolumu bıraktı. Öfkeyle Baran'a baktım. Büyük bir hızla yanıma geldikten sonra ellerini yanaklarıma koyarak fısıldadı:

"Sakin olmaya çalış."

Hırsla bağırmaya başladım:

"Meloş'a yardımcı olabilirdim. Bu adamlar bana engel olmasaydı yarasına bakabilirdim. Ama yapamadım, oraya gitmeme izin vermediler. Bunu yapmaya hakkın yoktu."

Kaşlarını çattı ve salonu işaret ederek, "Bu kalabalıkta mı? Hayır! Senin de zarar görmene izin veremezdim," dedi. Acıyla karışık bir nefes vererek çıkışa yürümeye başladım ama Baran sert bir şekilde kolumu tuttu ve beni kendisine çevirerek gözlerime baktı. Meydan okurcasına yüzüne bakınca derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalışarak, "O kapıdan çıkamazsın. Bu arbedeyi fırsat bilip pusuya yatmış kişiler olabilir. Her şey bir yana, dışarıda bir sürü gazeteci var," deyince öfkeyle fısıldadım:

"Umurumda bile değil!"

Baran dişlerini sıktı ve gözlerimin içine bakarak, "Ama benim umurumda. Şimdi, daha fazla çocuk gibi davranmayı kes ve artık biraz sakin olmaya çalış," diye cevap verince, "Asıl sen bana çocuk gibi davranmayı kes," diye sinirle fısıldadım.

Sert bir şekilde elimi tuttu ve itiraz etmeme fırsat vermeden arka tarafa yürümeye başladı. Öyle öfkeliydi ki attığı her adım yeri inletiyordu. Adamlar arka kapıya gitmemiz için bize yol gösteriyordu ama nedense bir türlü varamıyorduk. Belki de bana öyle geliyordu. Merdivenlerden inince önümüze çıkan bir kapının önünde durduk.

Adam yavaşça kapıyı açtı ve Baran'a bakarak, "Temiz! Araba kapının önünde bekliyor," dedi.

Baran başını salladıktan sonra sert bir şekilde cevap verdi:

"Size söylediklerimi unutmayın. Biz bu gece buraya hiç gelmedik. Kamera görüntüleri dahil, bizimle ilgili hiçbir iz istemiyorum. O iti polise teslim edin. Gerisini ben hallederim."

Adam başını salladıktan sonra içeriye döndü. Adam gider gitmez Baran beni çekerek dışarıya çıktı ve kapının önünde bekleyen arabaya yürümeye başladı. Baran'ın öfkesinden nasibimi aldığım için artık sesimi çıkaramıyordum. Büyük bir hızla arabanın arka kapısını açtıktan sonra binmem için kenara çekildi. Hemen binerek kenara kaydım. Bizi bekleyen şoför, Baran'ın da arabaya binmesiyle gaza bastı. Yola çıkar çıkmaz etrafı saran kalabalığı gördüm. Polis yolun yarısını kapatmıştı ve trafik akışı yavaşladığı için arabalar geçecek başka yol arıyordu. Neyse ki geceydi ama yine de büyük bir yığılma vardı ve trafiğin normale dönmesi hayli zaman alacaktı. Şoför hemen karşı güzergâha geçti ve ara sokaklardan geçerek daha sakin bir yola çıkmayı başardı. Sessizce Baran'a baktım. Gözlerini kısmış, sert bir şekilde yola bakıyordu.

Başımı koltuğa yasladıktan sonra acıyla gözlerimi kapatarak Meloş'u düşünmeye başladım. Neden böyle olmuştu sanki? Neden?.. Kadınların gördüğü bu zulüm ne zaman son bulacaktı! Boğazım düğümlenince yutkunarak dışarıya bakmaya başladım. Gözyaşlarım benden bağımsız gibiydi çünkü tarifsiz bir şekilde canım yanıyordu.

Baran'ın telefonu çalmaya başlayınca arabadaki sessizlik bir anda bozuldu. Ceketinin cebinden telefonunu çıkararak hemen cevap verdi:

"Dinliyorum." Hiç tepki vermeden dinlemeye başladım. Baran arayan kişinin söylediklerini dinledikten sonra yutkundu ve derin bir nefes alarak fısıldadı: "Anladım, peki durumu nasıl?" Gözümün ucuyla ona baktım. Yüzünde derin bir acı vardı. Gözlerini hafifçe kısarak zorlukla fısıldadı: "Yoldayım. Oraya geliyorum." Telefonu cebine koyduktan sonra acıyla gözlerini kapatarak başını koltuğa yasladı.

Dayanamayarak sordum:

"Meloş'a bir şey oldu değil mi? Yoksa o öldü mü?"

Sert bir soluk vererek cevap verdi:

"Hayır, o iyi."

Yalan söylediği belliydi. Ağlıyordum. Sanki avuçlarımın arasında yanan bir kor vardı. Bu acıya daha fazla dayanamayarak bağırdım:

"Yalan söylüyorsun! İyi değil. Onu gördüm. Baygındı. Kanlar içindeydi. Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Doğruyu söyle! Bana yalan söylemeye hakkın yok!"

Hızla gözlerini açtıktan sonra bana dönerek sert bir şekilde cevap verdi:

"Ben asla yalan söylemem, anladın mı beni? Senin derdin ne? Bağırmayı kes artık!"

Yalan söylemiyordu ama net de değildi. Ondan teselli beklemiyordum ama böyle hiçbir şey olmamış gibi susmasına da tahammül edemiyordum. Gözlerimi kısarak konuşmaya devam ettim:

"O umurunda bile değil, değil mi? Çünkü hiçbir zaman ondan hoşlanmadın. Yaşar da öyle. Onu sürekli aşağıladı, hor gördü. Sizin için sıradan biri olabilir ama o benim için dünyanın en özel kadınlarından biri."

Öfkeyle dişlerini sıktıktan sonra başını sağa sola sallayarak şoföre bağırdı:

"Gaza bas!"

Araba birden son hız gitmeye başlayınca geriye savruldum. Bir süre sonra bakışlarımı karanlığa çevirdim. İçimde büyüyen bir öfke vardı ve bu öfkeyle baş edemiyordum. Çünkü Meloş'a yardım edememiş, elini bile tutamamıştım. Belki yaralanacaktım ama Selin gibi, dostumun yanında olacaktım. Benim yüzümden dayak yediği o geceyi düşününce acıyla inleyerek ağlamaya başladım.

Araba nihayet hastanenin önünde durunca dışarıya çıkarak hastaneye koştum. Korkuyordum, onun iyi olduğunu duymaya ihtiyacım vardı. Resepsiyonun önünde durup nefes nefese konuşmaya çalıştım:

"Melahat Yorgancı. Durumu nasıl? Hangi servise alındı?"

Resepsiyon görevlisi bilgisayara baktıktan sonra başını sağa sola sallayarak, "Üzgünüm ama öyle bir hasta kaydı yok," deyince şüpheyle kıza baktım. Kız tekrar bana bakınca bakışları arkama kaydı. Yüzünde tuhaf bir ifade oluşunca kaşlarımı çatarak Baran'a baktım. Öfkeyle bana bakıyordu. Beyaz gömleğine yer yer kan lekeleri bulaşmıştı. Karanlık olduğu için kanları daha önce fark etmemiştim ama hastanenin ışıkları gecenin izlerini net bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Resepsiyon görevlisi boğazını temizleyerek Baran'a, "Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim?" deyince, dişlerimi sıkarak, "Önce bana yardımcı olursanız daha iyi olur!" diye söylendim.

Baran cevap bile vermeden yürümeye başlayınca öylece arkasından bakakaldık. Gözlerimi devirerek peşinden yürümeye başladım. Sert adımları salonda yankılanıyordu. Asansörün önünde durunca ben de durdum. Yüzüme bile bakmadan asansörün açılan kapısından içeriye girdi. Ona karşı çok kaba davrandığımın farkındaydım ama şu an Meloş'tan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Asansöre binince gözü-

mün ucuyla ona baktım. Patlamaya hazır bir bombadan farksızdı. Yumruklarını öyle sıkmıştı ki gözlerimi kaçırarak önüme bakmaya başladım.

Asansörün kapısı açılınca beni beklemeden dışarıya çıktı. Bana olan öfkesi net bir şekilde belliydi. Suskunluğunun altında büyük bir çığlık vardı ama ben sağırlaşmış gibiydim. Bir kedi gibi peşinden gidiyordum. Artık ne konuşacak ne de tartışacak haldeydim. Yaşadığım acı ve belirsizlik duygularımı kontrol etmemi engelliyordu.

Baran durunca kendime gelerek ben de durdum. Yoğun bakım ünitesinin önünde bekleyen Selin ve Murat'ı görünce gözlerim doldu ve koşarak Selin'e sarıldıktan sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Selin saçlarımı okşayarak fısıldadı:

"Yaşananlara bir türlü inanamıyorum."

Gözümden bir damla yaş süzüldü ve sessizce, "O nasıl?" diye sordum.

Selin derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Hemen ameliyata aldılar. Kurşun sol omzuna isabet etmiş. Şükür ki kalbine gelmedi. Yarına kadar yoğun bakımda kalacak. Ama biliyor musun, Bahar? Ona resmen hayran kaldım çünkü gerçekten çok güçlüymüş."

Gözümden süzülen yaşı silerek fısıldadım:

"Biliyorum!"

Murat, Baran'ın yanına yaklaşarak, "Geçmiş olsun abi," deyince Baran soğuk bir şekilde başını salladı. Hâlâ yüzüme bakmıyordu. Yanıma gelmiyor ve beni teselli etmiyordu.

Yoğun bakım ünitesinin kapısı açılınca çıkan kişiye baktım. İşte o an sanki kanım çekildi ve hayatımın en büyük şokunu yaşadım. Çünkü kapıdan çıkan kişi Meloş'tu. Üstünde yeşil bir hastane önlüğü vardı ve akmış makyajı yüzünün her köşesine bulaşmıştı. Sersemleyerek Selin'e tutundum.

Selin telaşla beni tutarak sordu:

"İyi misin Bahar?"

Değildim... Âdeta konuşamaz olmuştum. Meloş kolumu tutunca irkilerek ona baktım. Tüm yaşananlar zihnimi delercesine bir bir önüme dizildi. Silahın patlama sesi, Yaşar'ın kanlı gömleği ve Meloş'un baygın hali... Demek ki vurulan Meloş değil, Yaşar'dı. Bakışlarımı Baran'a çevirdim. Ona söylediğim sözlerin zehri sanki kanıma karışmıştı ve her köşemi alev alev yakıyordu. Yüzüme bile bakmadan arkasına dönerek yürümeye başlayınca acıyla inleyerek arkasından baktım. Algım mı bulanıktı yoksa her şey ağır çekim mi yaşanıyordu! Ayakta duramaz olunca Selin ve Meloş, telaşla beni boş bir banka götürdüler.

İçimde yanan alevi söndürebilmek için Meloş'a sarıldım ve ağlayarak, "Öldüğünü zannettim. Silah patlayınca sen vuruldun zannettim. Yaşar'ın kucağında öylece yatıyordun. Adamlar senin yanına gelmemi engelleyince çılgına döndüm. Kontrolümü kaybederek Baran'a bağırdım, herkese ve her şeye isyan ettim. En acısı da sebepsiz yere onu kırdım," diye içimdeki zehri akıttım.

Meloş gözyaşları içinde Selin'e bakınca Selin oturduğum bankın önünde diz çöktü ve elimi okşayarak anlatmaya başladı:

"Önce biz de öyle zannettik. Tek gördüğüm Yaşar'ın sahneye atladığı o andı. Sonra zaten silah patladı ve Meloş düştü. Vuruldu zannettik. O sırada Yaşar onu kucağına aldı ve o kalabalıktan geçerek dışarıya çıkardı. İnanılmaz bir andı, Bahar. Ambulansa bile Meloş kucağındayken bindi. Sadece ona bağırdığımı hatırlıyorum çünkü Meloş'un yarasına bakmama bile izin vermiyordu. Zaten ambulansa biner binmez o da bayıldı. O an anladık ki vurulan aslında Meloş değil, oydu. Meloş sadece korkudan bayılmıştı."

Murat oflayarak söze girdi:

"Pes vallahi! Adam kan kaybediyor, kurşun yemiş ama Meloş'u kucağında dışarıya kadar taşıdı. Yürekli adammış. Bunu herkes yapamaz." Yaşar için söylediğim sözler bıçak yarası gibi sızlıyordu.

Hüzünle Meloş'a baktım. Sessiz ve içli bir şekilde ağlıyordu. Yutkundu ve sessizce, "Hepsi benim suçum!" diye fısıldadıktan sonra gözyaşlarını silerek konuşmaya devam etti: "Hamdi bir haftadır peşimdeydi. Ne teptiyse artık benimle barışmak istiyordu. Bitti artık, dedim; ciddiye almadı. Defalarca kapıma dayandı, açmadım. Ben bu defteri kapattım, deyince kabullenmedi. Korkak, süzme herifin teki zaten. Yemin ederim böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan bile geçmedi. Eve hamam böceği girse yaklaşamaz, beni çağırırdı. O derece korkak biri nasıl adam vurur? Böyle bir erkeğe en güzel yıllarımı nasıl verdim ben?" Sustuktan sonra boşluğa dalarak, "Bir de Sivaslıya bak! Ne ara o masadan kalktı, ne ara önüme geçti, anlamadım. Bu akşam Hamdi can almak, Yaşar da can vermek için oradaydı. Ona artık bir can borcum var. Ne mecburiyeti vardı? İnanın, şimdi canımı istesin, seve seve veririm onun için," deyince, Murat başını sallayıp banka oturdu ve "Baran'ı da unutmamak lazım. Eğer bu gece Baran Hamdi'yi etkisiz hale getirmeseydi; ikinci, üçüncü hatta belki dördüncü kurşun da patlar ve bir başkasına isabet edebilirdi," dedi.

Hüzünle başımı önüme eğdikten sonra ona söylediklerimi hatırlayarak suratımı ekşittim ve "Ona öyle sert tepkiler verdim ki kendime inanamıyorum," diye fısıldadım.

Selin yanağımı okşayarak, "Sakin ol. Böyle stres tepkileri vermen çok doğal. Çok ciddi bir olay yaşandı. Bu tarz travmatik olayları atlatmak için zaman gerektiğini sen de çok iyi biliyorsun. Baran seni anlayacaktır. Ben de Murat'a gereksiz yere bağırdım ama o beni tanıdığı ciddiye bile almadı. Öte yandan Baran'la sen daha birbirinizi tanıma aşamasındasınız," deyince, Murat gözlerini devirerek fısıldadı:

"Ya! Ne demezsin, hiç ciddiye almadım seni." Selin gözlerini kısınca Murat susmak zorunda kaldı.

Yoğun bakım odasının kapısına bakarak Meloş'a sordum:

"Durumu nasıl?"

Meloş hüzünle cevap verdi:

"Baygın, öylece uyuyor. Bu gece yoğun bakımda kalacak. Bir aksilik olmazsa yarın odaya alacaklarını söylediler. Önce beni içeriye almadılar. Çıngar çıkardım. Doktor neyi olduğumu sorunca karısıyım dedim." Selin'le birbirimize baktık. Meloş bu bakışmamızdan rahatsız oldu ve hemen açıklama yapmaya başladı: "Ay! Ne deseydim, anacığım? Halamın oğlu, diyecek halim yoktu. Anası yaşında da değilim. Doktor birinci derece yakını deyince ağzımdan karısıyım çıktı."

Selin gülüşünü bastırmaya çalışarak, "Canım, bir şey mi dedik? İyi yaptın. Zaten insan ancak çok sevdiği biri için kendisini kurşunların önüne atar. Ya karısı ya çocuğu ya annesi. Bu durumda tabii ki sana karısı olmak düşer," dedikten sonra bana göz kırpınca, gülümseyerek gözlerimi kaçırdım.

Aradan yarım saat geçmişti ama Baran hâlâ ortalıklarda değildi. Çok huzursuzdum. Sıkıntıyla ayağa kalktım ve onu bulmak için yürümeye başladım. Merdivenleri kullanarak aşağı kata indim. Sabaha karşı olduğu için görevliler temizlik yapmaya başlamışlardı. Resepsiyonun olduğu kata inerek etrafıma baktım ama orada değildi. Resepsiyonda çalışan kızın gözü üstümdeydi, hiç tepki vermeden dışarıya çıkarak arabaya bakmak istedim fakat araba bile ortalıklarda değildi. Gitmiş olabilir miydi? Hiç zannetmiyordum. Çantamdan telefonumu çıkararak onu aradım. Çalmaya başladı. Cevap vermiyordu. Tam kapatmak üzereydim ki telefon açıldı. Ses yoktu, sadece açılmıştı.

Kaşlarımı çatarak, "Baran!" diye fısıldadım.

Sert bir şekilde, "Dinliyorum," dedi.

Sesi öyle sert gelmişti ki önce ne diyeceğimi şaşırdım, sonra da, "Her yerde seni aradım ama bulamadım. Neredesin?" diye sordum güçsüz bir sesle.

Soğuk bir şekilde cevap verdi:

"Bir sorun mu var?"

Dudaklarım büküldü ve başımı önüme eğerek fısıldadım:

"Hayır. Sadece seni merak ettim."

Buz gibi bir sesle cevap verdi:

"Hastaneden çıktım çünkü halletmem gereken işler var. Onlarla ilgileniyorum." Gerçekten gitmişti, hem de hiçbir şey söylemeden...

Hüznümü bastırmaya çalışarak, "Anlıyorum! Madem öyle ben seni tutmayayım. Sonra görüşürüz," dedim. Sözlerimi tamamladıktan sonra konuşmayı bitirme tuşuna dokunmadım, dokunamadım. Çünkü ona söylemek istediğim şeyler aslında çok farklıydı. Dayanamayıp, "Baran!" dedim ama telefondan ses gelmeyince ekrana baktım. Kapatmıştı. Acıyla gülümseyerek yeni başlayan güne baktım. Her şeyi altüst etmiştim. Hem de kendi ellerimle...

❀

Baran

"Bu kadar kritik dönemdeyken, bu tarz olayların dışında olmanız daha doğru olur. Her ne kadar yaşananların sizinle ilgisi olmasa da müdahale eden kişi sizsiniz ve gözlerin size çevrilmesi, bizim çok da istediğimiz bir şey değil."

Kaşlarımı çatarak başsavcıya baktım ve "Ne demek istiyorsunuz? O adamın gözümün önünde masum insanlara silah sıkmasına göz mü yummalıydım? Benim yerimde siz olsaydınız nasıl davranırdınız?" diye sorunca başsavcı konuşmaya devam etti:

"Beni yanlış anladınız, Baran Bey. Elbette ki sizin gibi davranırdım ama sizin durumunuz farklı. Kimliğinizi ko-

rumak zorundasınız! Bu sebeple özel hayatınız, gittiğiniz mekânlar ve görüştüğünüz insanlar konusunda daha seçici olun. Ailenize bu suikastı düzenleyen kişi ya da kişilerin amaçları henüz netlik kazanmadı ve sizin peşinizde oldukları da muhtemel. Sizi uyararak belirtmek isterim ki, öyle olaylar sizi ve çevrenizde olan herkesi açık hedef haline getiriyor. Medya peşinizde ve hakkınızda çıkacak en ufak bir haber bile durumunuzu olumsuz yönde etkiler."

Başımı sakladıktan sonra oturduğum yerden kalkarak odadan çıktım. Yaşanan bu kadar olayın üstüne bir de nutuk dinleyecek halim yoktu. Adliyeden çıkar çıkmaz arabama binerek Sivaslıyı görmek için hastaneye gittim. Öğlen olmuştu. Arabayı gelişigüzel bir yere park ederek hastaneye yürümeye başladım. Ali Bey kapının önünde beni bekliyordu.

Yanına yaklaşınca başını sallayarak, "Merhaba Baran Bey. Yaşar Bey'in oda numarası 110. Durumu şu an iyi ve kendinde. Taburcu olmak istiyor ama doktoru Ediz Bey, kendisinin en az iki gün daha gözetim altında kalmasını tavsiye etti. Kararı siz verin. Benim bir an önce adliyeye gitmem gerekiyor," diye bilgi verince, kaşlarımı çatarak sordum:

"Adam tutuklandı, değil mi?"

Ali Bey, "Evet, sonuçta ortada kasten öldürmeye teşebbüs var. Altı yıla kadar hapsini talep ettik," deyince, başımı sallayarak, "Siz gidebilirsiniz. Bir saat sonra holdinge geçeceğim. Sizden istediğim dosya hazır mı?" diye sordum.

Ali Bey sıkıntıyla başını sallayarak, "Hazır. Tam tahmin ettiğiniz gibi, madenin kapatılma sebebi bakım değilmiş. Ayrıntıları ofiste konuşuruz. Görüşmek üzere," deyip gittikten sonra bir süre öyle kalıp düşündüm.

Babam uçurumunu kendi elleriyle kazmıştı ve maalesef ki o uçuruma Beyza'yla annemi de çekmişti. Neyin hırsıydı bu! Derin bir nefes aldım ve sakin olmaya çalışarak yürümeye başladım. İçimdeki öfke o kadar büyüktü ki artık kontrol edemiyordum.

Birinci kata çıkar çıkmaz Yaşar'ın bağırtısı kulağıma geldi:

"Bak bacım, anladık, işini yapıyorsun ama isteklerin de bir bitsin artık. Kan alacağım dedin, ses etmedim. Tansiyon dedin, amenna! Ama yok serum, yok şeker derken bir türlü sonu gelmedi. Can benim canım değil mi? İstemiyorum arkadaş. Bırak da uyuyayım artık."

Hemşire kaşlarını çatarak arkasına dönünce beni gördü ve resmi bir şekilde başını sallayarak dışarıya çıktı. Yaşar bana baktıktan sonra gözlerini pencereye çevirerek konuşmaya devam etti:

"Ne desen haktır. Yediğim İlk kurşun değil ama yalan yok, ağırıma gitti."

Pencerenin önüne yürüdüm ve dışarıya bakarak, "Ağırına giden nedir?" diye sordum.

Yaşar bezgin bir şekilde cevap verdi:

"Bir bilsem!"

Gözlerimi kısarak ona baktım ve "Belki de o kadının canı, kendi canından daha kıymetlidir. Belki de ağırına giden, bu gerçeği kendine bile itiraf edemeyişindir," dedim, duymaktan korktuğu bütün gerçekleri yüzüne vurarak... Cevap vermedi. Konuşmaya devam ettim: "Yarın sabah seni evime götürecekler. Bir gece daha buradasın, biraz dişini sık."

Başını salladıktan sonra soğuk bir şekilde, "Tamam ama kimseyi görmek istemiyorum," dedi.

"Eyvallah!" dedikten sonra konuşmaya devam ettim: "Merak etme, kaçtığın gerçeklerin seni rahatsız etmesine izin vermem. Tabii eğer sen o gerçeğin hayalinden kurtulmayı başarabilirsen!"

Cevap vermek yerine pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Onu kendisiyle baş başa bırakıp dışarıya çıktım. İnsan zihninden kaçamıyordu, gerçeklerden de! Ben de kaçamıyordum. Arabayı holdinge sürerken aklımda sadece,

bana öfkemi kontrol etmeyi öğretmeye çalışan kadının dün gece öfkesine nasıl yenildiği vardı...

Bahar

"Ne demek sevk edildi? Yoğun bakımda yatan bir hasta ne amaçla sevk edilir?" diye sert bir çıkış yapınca hemşire bezgin bir şekilde bana cevap verdi:

"Bilgi verme yetkim yok, hanımefendi."

Meloş öfkeyle söze girerek, "Yokmuş! Farkındaysanız adam sırra kadem basmış durumda. Peki, şimdi biz ne yapalım? Hastamızı bulma duasına mı çıkalım?" dedikten sonra sinirle bana bakarak konuşmaya devam etti: "Keşke sizi dinleyip eve gitmeseydim. Burada bekleseydim, böyle olmayacaktı."

Ofladıktan sonra giden hemşirenin arkasından bakarak, "Kesinlikle Baran'ın işi bu! Sen hiç merak etme çünkü Sivaslının nerede olduğunu öğreneceğiz," dedim ve kolunu tutup: Hadi gel. Gidiyoruz," diye mırıldandım.

Meloş gözlerini devirerek, "Nereye?" diye sorunca başımı dikleştirerek ona cevap verdim:

"Holdinge! Madem artık ona telefonla ulaşamıyorum. Ben de holdinge gider ve Yaşar'ın nerede olduğunu direkt ona sorarım."

Çaresizce başını salladıktan sonra hastaneden çıktık ve Meloş'un arabasına binerek holdinge doğru yola çıktık. Sabahtan beri Baran'ı arıyordum ama cevap vermiyordu. Böyle yaparak beni cezalandırıyordu. Dün gece ona haksızlık ettiğimin ben de farkındaydım ama yine de bana gösterdiği bu tepki çoktu. Sonuçta çok korkmuştum ve gösterdiğim tavır sebepsiz değildi. Beni korumak adına her şeyden soyutlamaya hakkı yoktu!

Meloş, "Onu bu kadar sinirlendirecek ne yaptın?" diye sorunca, düşüncelerimden sıyrılarak Meloş'a cevap verdim:

"Yaşar'la onun seni umursamadığını söyledim. Vurulduğunu zannetmiştim ve çok korkmuştum. Tamam, belki daha sakin olmalıydım ama beceremedim işte! İki adam önüme dikilmişti ve sana yaklaşmama bile izin vermediler. Yine de gösterdiği tepki çok. Sabahtan beri onu arıyorum ama telefonlarıma cevap vermiyor."

Meloş sıkıntıyla ofladıktan sonra önümüzdeki arabayı sollayarak gaza bastı. Holdinge varır varmaz arabayı uygun bir yere park ederek indik.

İçeriye girince resepsiyona bakarak, "Bizi içeriye alacaklarını hiç zannetmiyorum. İçeriye girmek için bir yol bulmamız lazım," dedim.

Meloş suratını ekşiterek cevap verdi:

"Bu heriflerin her şeyi merasim zaten, anacığım. Adam belki burada bile değildir. Hem yol bulmaya ne gerek var. Sen bu adamın sevgilisi değil misin, Allah aşkına. Kimseye hesap vermek zorunda değilsin. Sana engel olmaya kim cesaret edebilir ki?"

Kollarımı kavuşturup, "Doğru! Evi olsa öyle yapardım ama burası resmi bir yer. Ayrıca şu an durum çok farklı. Adam benim telefonlarıma bile cevap vermiyor. Sonuçta benim de bir gururum var," deyince Meloş hüzünle fısıldadı:

"Ya burada değilse!"

Başımı dikleştirerek cevap verdim:

"O zaman evine gideriz. Ne olursa olsun, onu bulacağım. Aramama cevap vermiyor olabilir ama gönderdiğim mesajı mutlaka okuyacaktır."

Telefonumu çıkarıp hemen Baran'a bir mesaj yazmaya başladım ama bir anda Meloş koluma vurdu ve kulağıma eğilerek fısıldadı:

"Gerek kalmadı galiba."

Kaşlarımı çatarak ona bakınca bana gözüyle arkamı işaret etti. Başımı çevirip gösterdiği yöne bakınca dün gece Me-

loş'un yanına gitmemi engelleyen adamları gördüm. Tabii ya! Sürekli takip edildiğimi nasıl da düşünememiştim!

Adamlardan biri yanıma yaklaştı ve "Baran Bey sizi bekliyor. Buyurun gidelim," dedi.

Bakışlarımı Meloş'a çevirdikten sonra yürümesini işaret ederek adamı takip etmeye başladım. Birlikte asansöre binerek Baran'ın ofisinin bulunduğu kata çıktık. Tam içeriye giriyorduk ki Meloş kulağıma eğilerek sessizce fısıldadı:

"Ben seni burada bekleyeceğim. Adamın odasına bayramlaşmaya gelen çocuklar gibi cümbür cemaat girmeyelim."

Pes artık der gibi gözlerine baktıktan sonra odanın kapısını açtım. Çalmaya gerek duymamıştım. Sonuçta aynı şeyi o da bana yapıyordu. Yavaşça içeriye girerek kapıyı kapattım. Masasında oturuyordu. Başını kaldırıp bana baktıktan sonra elindeki kalemi bırakarak geriye yaslandı. Üstünde siyah bir gömlek vardı ve üst iki düğmesi açıktı. Gömleğin renginden olsa gerek saçları daha belirgin renkteydi. Dik bakışları öyle sertti ki bir an ürperdim. Yine de hiç belli etmemeye çalıştım ve ona yaklaşarak gözlerinin içine baktım. Bakışlarından hiç ödün vermiyordu, ben de vermedim ve başımı dikleştirerek, "Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?" dedim.

Gözlerini kıstıktan sonra sert bir şekilde bana cevap verdi:

"Keşke yapabilsem!"

Afalladım. Böyle bir cevap beklemiyordum. Gözlerimi kaçırarak, "Dün gece sana haksızlık ettiğimin farkındayım ama ilk defa bir dostum gözlerimin önünde vuruldu," dedikten sonra söylediğim sözü düzelttim: "Yani öyle zannettim ve çok korktum. Yaşadıklarımız sıradışı şeyler ve bir anlık travma geçirdim. Hatalı da olsam bu kadar büyük bir tepkiyi hak ettiğimi düşünmüyorum. O adamların beni ablukaya alması beni çileden çıkardı. Sonuçta ben doktor sayılırım ve böyle bir durumda en azından ilkyardım yapabilirdim. Kendimi sıkışmış hissettim, anladın mı?" Cevap vermeyince

gözlerinin içine baktım. Öylece bana bakıyordu. O; böyle durumlarda bağırır, çağırır, kapılara vurur ama susmazdı. *Neyi vardı bu adamın böyle!* Gözlerimi kısarak şüpheyle fısıldadım: "Başka bir şey var. Bu donuk bakışların sebebi sadece dün gece yaşananlar olamaz."

Derin bir nefes aldıktan sonra nihayet konuşmaya başladı:

"Dün gece o silahı ateşleyen benim düşmanlarım olsaydı ve benim yüzümden yakınlarından biri zarar görseydi nasıl tepki verirdin?"

Neye uğradığımı şaşırarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sorunca ayağa kalktı ve yanıma yürüyerek cevap verdi:

"Bunu bilmek zorundayım. Bana her koşulda yanında olurum demiştin. Şimdi söyle, o kurşunun ateşlenme sebebi ben olsaydım nasıl tepki verirdin?"

Söylediklerini anlamaya çalışarak, "Neden bunu merak ediyorsun?" dedikten sonra bakışlarını pencereye çevirerek cevap verdi:

"Merak ediyorum çünkü dün gece seni tanıyamadım. O kurşunun ateşlenme sebebi ben değildim ve amacım sadece seni korumaktı. Buna rağmen bana bir yabancıymışım gibi davrandın. Söylediğin sözler umurumda bile değil ama bana sırtını dönmenle baş edemiyorum, anladın mı? Bu yüzden bilmek istiyorum. O kurşunun ateşlenme sebebi ben olsaydım ve benim yüzümden bir yakının zarar görseydi nasıl tepki verirdin?"

Tam önümde duruyordu. Aramızda bir adımlık mesafe vardı. Gözlerindeki donuk ifade kaybolmuş, yerini büyük bir yangına bırakmıştı. Bu yangından güç alarak o tek adımlık mesafeyi kapattım ve elimi kaldırıp yanağına dokundum. İrkildi ve çatık kaşları şaşkınlık içinde yukarıya kalktı.

Hafifçe gülümseyerek ona cevap verdim:

"Benim yüzümden en güvenilir adamı vurulmuş bir adam var karşımda. Hem de benim dostumu korumak için! Emi-

nim ki aynı durumda ben olsaydım, sen de hiç düşünmeden kendini benim için kurşunların önüne atardın. Şunu bil ki, aynı durumda sen olsan ben de gözümü bile kırpmadan aynı şeyi yaparım. Öfkemin sebebi Meloş'un vurulması değildi ki! Kapana kısılmış gibi hissetmemdi. Affet beni, seni kırdım ve çok yanlış şeyler söyledim." Acıyla gözlerini kısınca, başımı göğsüne yaslayarak sessizce fısıldadım: "Lütfen bana güven!"

Yavaşça belimi kavradıktan sonra bana sarılarak şu sözleri söyledi:

"Ben kendime bile sana güvendiğim kadar güvenmiyorum..."

3 gün sonra...

"Beni görmek isteyeceğini zannetmiyorum. Belki de buraya hiç gelmemeliydim."

Gözlerimi devirerek Meloş'a cevap verdim:

"Saçmalama, Meloş. İn şu arabadan artık!"

Suratını ekşiterek Baran'ın evine baktıktan sonra nihayet arabadan indi. Baran ısrarlarıma dayanamamış ve nihayet bana Sivaslının evinde olduğunu söylemişti. Onu günlerdir doğru düzgün görmüyordum. Çok dalgındı ve bir şeylerin peşinde olduğu belliydi. Bu yüzden hiç üstüne gitmiyordum. Gelişimin Baran'a sürpriz olmayacağını biliyordum çünkü adamları gece gündüz peşimdeydi ve son günlerde onları daha fazla fark eder olmuştum. Eminim ki burada olduğumun haberi ona çoktan gitmişti.

Meloş'la birlikte evin önüne yürüyerek kapıyı çaldık. Elindeki poşete bakarak sordum:

"O poşetin içinde ne var?"

Meloş tepkisiz bir şekilde cevap verdi:

"Kolonya." Dayanamayarak kahkaha attım. Meloş suratını ekşiterek söylendi: "Ay, haspam! Kolonyayı beğenmedi."

Başımı sağa sola sallayarak fısıldadım:

"Şakasın sen!"

Başını dikleştirerek cevap verdi:

"Ben değil anacığım, adam şaka gibi! Sivaslıya ne alınır, Allah aşkına? Herhalde çikolata değil. Çiçek getirsem suratıma çarpar. Ben de mecburen kolonya aldım. Âdettendir. Hastanın yanına eli boş gelinmez. Sen bir şey aldın, değil mi? Ay, eğer almadıysan kolonyayı birlikte verelim."

Çantamdaki kutuyu çıkarıp minnetle gülümsedim. Tam cevap veriyordum ki kapı açıldı. Şevval'i aynı gotik hali ve tepkisiz bakışlarıyla karşımda görünce şaşırarak gülümsedim. Soğuk bir şekilde bana baktıktan sonra Meloş'u baştan aşağı süzerek sordu:

"Kim bu?"

Meloş şok olmuştu. Gözlerimi devirerek Şevval'e cevap verdim:

"Sana da merhaba, Şevval. İçeriye girebiliriz, değil mi?" Kenara çekilince içeriye girdik. Şevval, Meloş'u süzmeye devam ediyordu. Meloş da aynı şekilde onu. Bezgin bir şekilde söylendim: "Hadi ama! Kesin artık birbirinize bu şekilde bakmayı."

Meloş omzunu salladıktan sonra umursamaz bir şekilde, "Ay, ne bakacağım ben bu gotiğe," dedi.

Şevval bizi hiç dinlemiyor gibiydi. Meloş'a yaklaştı ve gözlerini kısarak sordu:

"Saçların ve kirpiklerin gerçek mi?"

Meloş tepkisiz bir şekilde cevap verdi:

"Hayır, komşudan ödünç aldım. Allah'ım ya Rabbim, sen akıl fikir ver."

Şevval başını salladıktan sonra Meloş'un leopar desenli çizmelerine bakarak konuşmaya devam etti:

"Zevkli kadınsın. Sevdim seni."

Meloş bir anda gülümsedi ve Şevval'i süzerek, "Bu tarza göre sen de fena sayılmazsın. Ama fazla kasvetli bir havan var. *Adams* ailesinin yeni üyesi gibi takılmak sıkıcı değil mi?" deyince Şevval, "Değil." dedi umursamaz bir şekilde.

"Asyalı!"

Başımı çevirip merdivenlere baktım. Baran sert bir şekilde bana bakıyordu ama bu sertliğin aslında maske olduğunu bana *Asyalı* demesinden anlamıştım. Bu sebeple gülümseyerek başımı önüme eğdim.

Şevval duygusuz bir ses tonuyla Meloş'a, "İstatistiklere göre erkekler, âşık olduğu kadınlara bu tarz lakaplar takmaktan keyif alırmış. Şimdiye kadar bana lakap takan kimse olmadı. Sana oldu mu?" diye sorunca Meloş sıkıntıyla söylenmeye başladı:

"Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol."

Öfkeyle arkama dönüp sert bir şekilde onlara, "Bir susar mısınız artık!" dedim.

Şevval tepkisiz bir şekilde, "Susarız!" dedikten sonra soğuk bir şekilde yürüdü ve gözden kayboldu.

Meloş şok içinde onun arkasından bakarak fısıldadı:

"Bu kız gerçekten hayret ötesi!"

Boğazımı temizleyerek ona Baran'ı işaret edince hemen kendini toparlayarak konuşmaya başladı:

"Şey! Kusura bakmayın, Baran Bey. Bahar'a uyup böyle habersiz geldim. Ama açıkçası, Yaşar Bey'i çok merak ediyorum. Sonuçta benim hayatımı kurtardı ve kendisine bir geçmiş olsun bile diyemedim. Siz de müsaade ederseniz kendisini görmek istiyorum."

Baran elini belime dolayarak kibar bir şekilde Meloş'a cevap verdi:

"Hoş geldin. Yaşar'ı görmek için benden izin almana gerek yok ama şu anda müsaade edemem çünkü kendisi kimseyle görüşmek istemiyor."

Meloş hayal kırıklığı içinde yüzüme bakarak, "Acaba bana kızgın mı? Sonuçta benim yüzümden vuruldu," diye sorunca, Baran benden önce davranıp cevap verdi:

"Zannetmiyorum."

Gülümseyerek, "Peki durumu nasıl? Rahat yürüyebiliyor mu?" diye sordum. Başını sallayınca düşünmeye başladım. Onları bir araya getirmek istiyordum. Ani bir kararla konuşmaya devam ettim: "Bu akşam onu benim evime getirebilir misin? Ona teşekkür amaçlı yemek hazırlamak istiyoruz. Eminim ki hoşuna gidecektir. Şu an kimseyi görmek istemiyor olabilir. Kendisini herkese kapatmasını ben farklı sebeplere bağlıyorum. Ama onun için bir şeyler yapmaya çalıştığımızı görünce eminim ki kayıtsız kalamayacak."

Kulağıma eğilerek, "Benim sana kalamadığım gibi mi?" diye sorunca, utanarak gülümsedim. Günler sonra ilk defa ağzından bu kadar tatlı bir cümle çıkmıştı. Gözlerindeki ateş hiç kaybolmamıştı belki ama yine de aramızda bir mesafe seziyordum. Sanki şimdi o mesafe de kaybolmuştu.

Baran gözlerini kısarak, "Tamam," dedi ve konuşmaya devam etti: "Madem bu kadar çok istiyorsunuz, akşam onu getireceğim."

Heyecanla ellerimi çırparak, "Yaşasın!" diye bağırdım.

"Merhaba Işıl. Selin'i gördün mü? Telefonlarıma cevap vermiyor."

Işıl başını sallayarak, "Sabah birlikte kahve içtik. Dersi vardı ama şimdiye kadar bitmiş olması lazım," dedikten sonra birden, "Ha! Şimdi hatırladım. Bana kütüphaneye gideceğini söylemişti. Oraya bir bak istersen," dedi.

Büyük bir hızla kütüphaneye yürümeye başladım. Fazla zamanım yoktu. Meloş'u hazırlık yapması için eve bırakmış, sonra da Selin'i almak için üniversiteye gelmiştim. Meloş'un arabası bendeydi ve yemek malzemelerini almak için hemen Selin'le alışverişe gitmemiz gerekiyordu.

Kütüphaneye girdikten sonra sessiz olmaya dikkat ederek etrafıma bakındım. Oldukça kalabalık olmasına rağmen Selin'i bulmam zor olmadı. Salonun sonundaki tenha bir masada tek başına oturuyordu. Oturduğu masaya yürümeye başladım. Neredeyse bütün salon doluydu ama kimseden çıt çıkmadığı için adım seslerim bile salonda yankılanıyordu.

Masaya varır varmaz Selin başını kaldırıp bana baktı. Hemen sandalyeye çöktüm. Çöktüm çünkü nefes nefese kalmıştım ve artık ayakta duracak halim yoktu. Selin şaşkın bir şekilde gülümsedikten sonra eğilerek sessizce sordu:

"Ne bu halin?"

Ben de eğildim ve çok sessiz olmaya çalışarak cevap verdim:

"Seni almaya geldim. Hemen alışverişe gitmemiz lazım. Baran bu akşam Yaşar'ı benim evime getirecek. Onları yemeğe davet ettim. Anladığım kadarıyla Yaşar insanlarla arasına bir duvar örmüş ve hiç kimseyi görmek istemiyormuş. Belki bu yemek işe yarar ve Yaşar bu depresif ruh halinden kurtulur."

Başını sallayarak, "Mantıklı. Tamam gidelim ama önce yardım et de bu kitapları yerine taşıyalım," dedi.

Masadaki kitap yığınına baktıktan sonra gözlerimi devirerek fısıldadım:

"Neden bu kadar çok kitap aldın ki?"

Selin gözlerini bayarak cevap verdi:

"Keyfimden değil herhalde! Tezim için bilgi topluyorum. Söylenme de yürü."

Kitapları topladık ve alfabetik sıraya göre yerlerine yerleştirmeye başladık. Dakikalardır uğraşıyorduk ama bir türlü bitmiyordu.

Bıkkın bir şekilde, "Bütün bu kitapları toplamak için kaç kere gel git yaptın, Allah aşkına? İnternet diye bir şey var artık Selin. Pratik ve çok rahat," diye söylenince, Selin gülümseyerek cevap verdi:

"İnternette tam olarak istediğim bilgileri bulamadım. Ayrıca kitapların kokusunu seviyorum ve gel git yapmadım. Sağ olsun Ferhat bana kitap toplamamda yardım etti."

Ferhat...

Bir anda beynimde sanki şimşek çaktı ve korkuyla fısıldadım:

"Çantam!"

Selin şok içinde sordu:

"Ne olmuş çantana?"

Cevap bile vermeden elimdeki kitapları Selin'in kollarına bırakıp masaya koşmaya başladım. Çantamda Baran'la ilgili not aldığım defter vardı ve bir an önce onu almak zorundaydım... Selin panikle, "Bahar dur! Burası kütüphane! Öyle koşmak yasak," dedi ama umursamadım. Altı yüz numaralı rafların olduğu bölüm sadece tıp kitaplarına ayrılmıştı. Bu bölümden çıkar çıkmaz durdum. Koştuğum için birçok kişi kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Bakışlarımı kalktığımız masaya çevirince bir an kalbim sekteye uğradı çünkü en son, çantamı sandalyeye astığımı çok net hatırlıyordum ama şimdi yoktu. Telaşla yürümeye devam ettim. Birkaç adım attıktan sonra çantamı gördüm. Ama yerdeydi.

Selin arkamdan, "Ne oldu Allah aşkına, Bahar?" diye sorunca ona bakarak cevap verdim:

"Çantamı masada unuttum ve telaş yaptım."

Selin gözlerini devirerek söylendi:

"Bu muydu yani? Farkındaysan benim çantam da masada ve biz her zaman çantamızı masada bırakıyoruz. O koskoca ve içinde bir sürü kitap yığını olan çantanı, kim ne yapsın Allah aşkına Bahar?"

Şüpheyle yürüyerek çantamı yerden aldım. Üst kılıfını kaldırıp bakınca fermuarının tam olarak çekilmediğini gördüm. Ben bu konularda çok dikkatliydim ve oldukça düzenli olduğumu herkes bilirdi. Acaba birisi çantamı açmış olabilir miydi? Şüpheyle etrafıma bakındım. Kütüphane çok kalabalıktı ve herkes transa geçmiş gibi ya not alıyor ya da ders çalışıyordu. Başımı sağa sola sallayarak çantamın fermuarını açtım ve içine baktım. Baran'la ilgili notlar aldığım sarı defter gözüme çarpınca, rahatlayarak derin bir nefes aldım. Bu defteri yanımda taşımam büyük bir hataydı. Eve gider gitmez onu çıkaracak ve gerekirse yok edecektim. Yaşadığım bu gerginlik bana büyük bir ders olmuştu.

Selin'le göz göze gelince dayanamayarak gülümsedim. Çünkü bana hayaletmişim gibi bakıyordu. Çantamı koluma taktıktan sonra ona açıklama yaptım:

"Tamam Selin, sorun yok. Telefonumu çantamda unuttuğumu zannettim, o kadar. Hadi, artık gidelim. Daha alışveriş yapacağız. Meloş çoktan hazırlığa başlamıştır. Sen hemen Murat'ı ara ve akşam benim evime gelmesini söyle. Ayrıca, rica ederim artık bana öyle hayalet görmüş gibi bakma!"

Selin yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Sen önce aynaya bak. Adil Bey'e söyleyelim de seni bir gözden geçirsin. Zaten böyle giderse sayende hepimiz, yakında Adil Bey'in resmi hastası olacağız."

Hızla masadan çantasını aldı ve montunu giyinerek yürümeye başladı. Gülümseyerek peşinden yürüdüm. Kampüse çıktığımızda güneş içimizi ısıttı. Bugün hava çok güzeldi. Selin montunu çıkardıktan sonra çantasından telefonunu çıkararak Murat'ı aradı.

Onlar telefonda konuşurken bahçenin diğer ucunda telefonla konuşan Ferhat'ı fark ettim. Bir o yana bir bu yana yürüyor, elini kolunu sallayarak telefonda konuştuğu kişiye bir şeyler anlatıyordu. Şüpheyle onu inceledim. Telaşlı bir hali vardı. Hem konuşuyor hem de ara ara etrafına bakıyordu. O sırada göz göze geldik. Bir an durdu ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Ardından hızla telefonunu kapatarak merdivenlere yürümeye başladı. Onun bu tavrı bana çok tuhaf gelmişti. Sıkıntıyla çantama dokundum. Sonra saçmaladığımı fark ederek gözlerimi devirdim ve sakin olmaya çalıştım. İyice paranoyak olmuştum. Sonuçta böyle bir şeye asla cesaret edemezdi, değil mi! Defterin çantamda olduğunu kendime hatırlatıp derin bir nefes aldım.

O sırada Selin, "O giden Ferhat değil miydi?" diye sorunca sıkıntıyla cevap verdim:

"Evet, acelesi vardı galiba."

Selin başını sallayarak, "Olabilir," dedikten sonra gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Murat akşam geliyor. Şimdi söyle bakalım, alışveriş listemizde ne var? Yani ne pişiriyoruz?"

Düşünüyor gibi yaparak cevap verdim:

"Aslında şöyle Osmanlı mutfağının en nadide yemeklerinden yapsak diyorum..."

Selin gözlerini devirdikten sonra elini beline koyarak, "Ee! Tabii sen de haklısın. Sonuçta gelenler, Kanuni Sultan Süleyman ve vezir-i azamı. Onlara tavuk şnitzel yapacak halimiz yok!" deyince bezginlik içinde cevap verdim:

"Öyle bir şey mi dedim, Selin? Yürü hadi, yürü. Geç kalıyoruz."

Meloş'un arabasına bindikten sonra eve yakın olan bir alışveriş merkezine uğradık ve akşam için gerekli olan bütün malzemeyi aldık. Eve girer girmez etrafa yayılan tarçın kokusu beni mest etti ve koşarak mutfağa girdim. Meloş

bulaşıkları makineye diziyordu. Ocağın üstünde fırın tepsisi vardı. Belli ki tarçınlı çörekler fırından yeni çıkmıştı.

Gülümseyerek Meloş'a bakınca, "Ay, bir an kendimi okuldan eve aç dönen çocuğunu karşılayan anne gibi hissettim," dedi. Selin arkamdan başını gösterince Meloş sert bir şekilde elini kaldırdı ve söylenmeye başladı: "Önce eller yıkanıyor. Sonra da ödev yapılsın. Yoksa babanıza söylerim."

Hep birlikte kahkaha attıktan sonra Meloş ellerimize bakarak sordu:

"Ee! Hani poşetler nerede?"

Selin, yine elini beline koyarak cevap verdi:

"Her şeyi aldık almasına da Bahar çıtayı yükseltmek için olmayacak şeyler aldı."

Meloş şok içinde bana bakarak, "Ne demek olmayacak şeyler? Ay! Bana bak, şimdi sakın bana bilmem hangi zıkkım sosla marine edilmiş ördek yapmayı düşünüyorum, deme! Vallahi gebertirim seni," deyince, gözlerimi devirerek cevap verdim:

"Ne ilgisi var? Biraz Osmanlı mutfağını deneyelim diye düşündüm."

Meloş hayretler içinde Selin'e baktıktan sonra yüzünü buruşturarak çemkirmeye başladı:

"Bizim neyimize Osmanlı mutfağı, anacığım? Karnıyarık ve pilav neyine yetmedi? Biz ne anlarız Osmanlı mutfağından? Hem boşuna dememiş atalarımız, alışmamış götte don durmaz, diye."

Ellerimi havaya kaldırarak, "Sakin!" deyip konuşmaya devam ettim: "Sonuçta internet diye bir şey var. Osmanlı mutfağı diye yazdık mı bir dünya tarif çıkar."

Selin derin bir nefes aldıktan sonra telefonunu çıkararak arama motoruna Osmanlı mutfağı diye yazdı ve çıkan sonuçları okumaya başladı:

"Evet... Okuyorum, siz uygun birini seçin: Osmanlı mutfağının en lezzetleri yemekleri arasında şüphesiz ki günümüzde de hâlâ yapılan yufkalı dörüzziyafe köftesi, fodula, mutancana, mahmudiye, kavun dolması, akike, süt kebabı, beyrani, mıhlama ve kırma tavuk kebabı bulunuyor."

Meloş dehşetle ağzını kapatıp, "Tövbe!" diye fısıldayınca, yutkunarak, "Canım, isimlerine bakmayın. Eminim ki hepsi bilindik malzemelerle yapılan yemeklerdir. Biraz pozitif olsanıza," diye geveledim.

Meloş yüzünü ekşiterek bana cevap verdi:

"Ah! Tabii. Farkındaysan adam neredeyse benim yüzümden nalları dikiyordu. Ben de teşekkür etmek için ona, dörüzziyafe köftesi ve mutancana mı yapacağım?"

Selin başını sallayarak fısıldadı:

"Yanına da hoşaf ve tatlı olarak keşkül-ü fukara."

Dudaklarım büküldü ve hüzünle fısıldadım:

"Özel olsun istedim."

Meloş tek kaşını kaldırarak, "Tamam! Kesin artık. Menü hazır. Fırında tavuk, karnıyarık, pilav, cacık ve salata. Tatlı olarak tarçınlı çörek ve yanına Türk kahvesi. Konu kapanmıştır. Çok istiyorsan mıhlama yap ama sakın bana mahmudiye falan deme! Yoksa altın saçlının yapamadığını yapar ve saçlarını yolarım. Hadi bakalım sıvayın kolları," dedi.

Hemen işe koyulduk. Geçen iki saatin ardından, muhteşem bir sofra kurmayı başarmıştık. Tavuk ve pilavı ben, karnıyarığı Meloş, cacık ve salatayı Selin yapmıştı. Evim ilk defa yuva gibi kokuyordu. Son olarak da mıhlama malzemesini hazırladıktan sonra hemen kısa bir duş aldım.

Gelmelerine yarım saat kala hızla saçlarımı kuruttum ve siyah kot pantolonumla mavi, balıkçı yaka badimi giyinerek hafif bir makyaj yaptım. Artık hazırdım. Ayağıma siyah babetlerimi de giyindikten sonra salona geçtim. Meloş ve Selin sohbet ediyordu. Yanlarına oturarak sohbete katıldım.

Selin; Meloş'a, "Demek annesi seni aradı," diye sorunca şaşkın bir şekilde Meloş'a sordum:

"Kimin annesi?"

Meloş nefretle, "O adı batasıca Hamdi'nin. Allah var, kadını suçlamıyorum; sonuçta o da bir anne. Gerçi o gergedan suratlı kadın beni hiç sevmedi ama bu da yine Hamdi'nin beceriksizliğinden kaynaklanıyordu. İkili oynadı, bir türlü aramızda dengeyi sağlayamadı," deyince, kaşlarımı çatarak sordum:

"Peki kadın senden ne istiyor?"

Tam cevap veriyordu ki kapı çalmaya başladı. Heyecanla kızlara bakarak, "Geldiler!" dedim.

Selin saatine baktıktan sonra saçını kulağının arkasına alarak cevap verdi:

"Zannetmem, gelen kesin Murat'tır."

Meloş geriye yaslandı ve yüzünü ekşiterek söylenmeye başladı:

"Bravo! Öyle oturun. Çalar çalar gider nasıl olsa. Ay! Açsanıza şu kapıyı, anacığım. Çocuk ağaç oldu orada."

Selin hızla ayağa kalkarak hemen kapıyı açtı. Gelen gerçekten Murat'tı. İçeriye girdikten sonra etrafı koklayarak bize baktı.

Kaşlarımı çatarak sordum:

"Ne oldu?"

Murat etrafına bakınarak cevap verdi:

"Daha ne olsun. Bu ev resmen annem kokuyor. Doğruyu söyleyin bana, yoksa içeride mi o?"

Meloş kahkaha atarak ona cevap verdi:

"Önce eller yıkanacak çocuğum. Sonra da ödev yapılacak. Yoksa babana söylerim."

Murat şaşkın bir şekilde bize bakınca Selin'le kahkaha atmaya başladık.

Sohbet devam ederken telaşla saate baktım ve mıhlamayı yapmak için mutfağa girdim. Önce tavayı ocağa koydum ve

içine biraz tereyağı ekledim. Tam erimeye başlamıştı ki kapı çaldı. Yüzümü buruşturarak ocağın altını kıstım ama öyle de olmazdı ki! Yağ kararırsa mıhlama anlamını yitirirdi. Heyecanla yağı ocağın üstünden alarak içeriye bağırdım:

"Geliyorum, bensiz açmayın kapıyı sakın!"

Sonra da sinirle söylenmeye başladım:

"İyi ki mıhlama yapıyoruz. Mahmudiye yapmaya kalksaydık, herhalde perişan olurduk."

O an izlendiğimi hissederek kapıya baktım. Baran kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Telaşla gülümsedim ve tavayı ocağın üstüne koyarak, "Sizin için özel bir şeyler hazırlamak istedim ama galiba zamanı tutturamadım," dedim. Baran tavaya baktı ve kollarını birbirine dolayarak başını salladı. Bakışları donuktu. Dudaklarım büküldü ve "Neden bana öyle donuk bir şekilde bakıyorsun?" diye sorunca, sert bir şekilde nefes alarak cevap verdi:

"Hâlâ bana sarılmadığın ve orada öyle durduğun için olabilir mi?"

İçtenlikle gülümsedikten sonra koşup boynuna atladım. Belimi kavrayarak beni havaya kaldırdı ve başını boynuma bastırarak sessizce fısıldadı:

"İşte şimdi oldu."

Utanarak gülümsedim ve "Hoş geldin," dedim.

Derin bir şekilde beni koklayarak konuşmaya devam etti:

"Nasıl bir koku bu? Beni öyle etkiliyor ki içimde dizginlediğim ne varsa uyanıyor ve tek bir şey istiyor."

Geriye çekildim ve gözlerine bakarak fısıldadım:

"Ne istiyor?"

Eğildi ve altdudağımı dişlerinin arasına alarak hafifçe ısırdı. Sonra da burnunu yanağıma sürttü ve kulağıma eğilerek, "Seni!" dedi

Sesindeki o baştan çıkarıcı tınıya kapılıp âdeta eridim. Beni yavaşça yere bıraktıktan sonra gülümseyerek kıyafe-

timi incelemeye başladı. Gözlerimi kırpıştırarak kıyafetime baktım. Gülünecek herhangi bir şey yoktu. Başımı dikleştirerek sordum:

"Neye gülüyorsun sen öyle?"

Baran saçlarımın bir tutamını eline doladıktan sonra omzumu parmağıyla okşayarak cevap verdi:

"İnanılmaz!" Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Kulağıma eğilerek, "Giyindiğin kazağı bile içinde sen varsın diye bu kadar sevmem..." diye fısıldadı. İstemsizce gülümsedim. Elini badimin kumaşında gezdirerek sordu: "Normal mi bu?" Öylece ona bakıyordum, o da bana...

"Affedersiniz!" Başımı çevirip mutfak kapısına baktım. Nasıl bir zamanlamaydı bu! Sinirle Selin'i süzünce, kaşlarını havaya kaldırarak sordu: "Şey... Ben sadece mahmudiyeyi yaptın mı, diye soracaktım. Ona göre masaya geçelim."

Gözlerimi kısarak onu düzelttim:

"Mıhlama!"

Selin gülümsemeye çalışarak cevap verdi:

"Tabii ya! Mıhlama. İçerideki sıcak ortam aklımı başımdan aldı da. Bence hemen masaya geçelim Bahar."

Selin'in ne demek istediğini anlamıştım. Bakışlarımı Baran'a çevirip sordum:

"Onu buraya zorla mı getirdin?"

Kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Hayır! Gelmek istemeseydi, kesinlikle gelmezdi. Bu bir görev değil Bahar, davet."

Başımı salladım. Hemen ocağın altını açtım ve tereyağını eritip büyük bir hızla mıhlama malzemesini karıştırdım. Mısır ununun tereyağıyla buluştuğunda çıkardığı o enfes koku, küçükken bile mest ederdi beni. Bana göre dünyanın en güzel kokuları listesine girmesi gereken bir kokuydu bu. Suyla sütü de ekledikten sonra biraz karıştırdım. Sıra peynire

gelmişti. İşte en sevdiğim an bu andı. Peyniri elime aldıktan sonra gülümseyerek beni izleyen Baran'a baktım.

"Annenden öğrendin, değil mi?" diye sorunca, başımı sallayarak cevap verdim:

"Evet ama aramızda kalsın, babam çok daha güzel yapar. Sakın annem duymasın, yoksa bu söylediğime çok kızar."

Kaşlarını çatarak, "Merak etme! Zaten onlarla bir araya gelebileceğimi hiç zannetmiyorum," deyince, hüzünle ocağı kapatıp cevap verdim:

"Bu kadar karamsar olma. Elbette ki onlarla bir araya geleceksin ve eminim ki tanıyınca seni çok sevecekler." Hiç tepki vermedi. Gülümsemeye çalışarak konuşmaya devam ettim: "Hadi, artık içeriye girelim."

Başını salladı. Kafasında onlarca soru işareti vardı ama yine de susuyordu. Bunu hissedebiliyordum. Her şeye rağmen gelecekle ilgili güzel umutlarım vardı. Onu seviyordum ve sevgi çok güçlü bir enerjiydi.

Mıhlamayı da alarak içeriye girdik. Salonda soğuk bir sessizlik vardı. Meloş çok dalgındı. Yaşar'ı görünce gülümseyerek yanına yürüdüm ve minnetle ona bakarak, "Hoş geldin. Geçmiş olsun, umarım iyisindir," dedim.

Yaşar başını salladıktan sonra ters ters Meloş'a bakarak cevap verdi:

"İyiyim. Sağ ol."

Meloş iyice gerilmişti.

Selin boğazını temizleyerek konuşmaya girdi, "Her şey hazır olduğuna göre artık masaya geçebiliriz. Buyurun."

Hep birlikte masaya oturduk. Meloş'la Yaşar karşı karşıya oturmuşlardı. Baran benim yanımda, Selin ve Murat da bizim karşımızda oturuyorlardı. Yaşar öyle soğuktu ki onun bu hali hepimize yansıyordu. Servisleri yaptıktan sonra Yaşar'a baktım. Yemiyordu. Yoksa beğenmemiş miydi? Baran eline çatal alır almaz bakışlarını Baran'a çevirdi ve o

da eline çatal alarak yemeğe başladı. Şaşkın bir şekilde ona baktım. Onun için düzenlenen bir yemek davetinde bile önce Baran'ın yemeye başlamasını beklemişti. Aralarında tuhaf bir bağ ve büyük bir saygı vardı. Nasıl tanışmışlardı acaba! Açıkçası Yaşar'ın hikâyesini çok merak ediyordum.

Yaşar mıhlamaya bakıp, "Kuymak değil mi bu?" deyince, Meloş onun konuşmasından cesaret alarak benim yerime cevap verdi:

"Hayır, mıhlama."

Yaşar kaşlarını çatarak ona bakınca boğazımı temizledim ve hemen açıklama yaptım:

"Kuymak, evet! Bazı yörelerde kuymak olarak da bilinir, Meloş. Tek fark, mısır ununun ya da peynirin fazla olması. Mısır unu fazlaysa kuymak, peynir fazlaysa mıhlama denir. Bunun peyniri fazla ama sonuç olarak ikisi de aynıdır."

Meloş utanarak gülümsedi ve "Öyle mi? Bilmiyordum. Bugün bir sürü yeni yemek ismi öğrendim ve galiba biraz kafam karıştı," deyince, Yaşar bir yudum su içerek Meloş'a cevap verdi:

"Belli. Gerçi senin kafan genel anlamda karışık."

Meloş gözlerini kaçırdıktan sonra ayağa kalkarak, "Ben gidip içecek bir şeyler getireyim," dedi.

Yaşar sert bir soluk alarak Meloş'un arkasından baktıktan sonra bize dönünce yutkundum ve gözlerimi kaçırarak tabağıma bakmaya başladım. Yaşar eskiden de Meloş'la uğraşırdı ama bu hali inanılmazdı. Bakışlarımı tekrar ona çevirince Baran'a baktığını gördüm.

Baran gözlerini kısarak ona bakıyordu. Bu gerginliğe daha fazla dayanamadım ve ayağa kalkarak, "Ben Meloş'a yardım edeyim," diye fısıldadım ama Baran hiç tepki vermeden aynı şekilde Yaşar'a bakmaya devam etti. Umarım, bu geceyi olaysız kapatabilirdik. Mutfağa girer girmez Meloş'u pencerenin önünde buldum. Arkası dönüktü ve öylece dışa-

rıya bakıyordu. Hüzünle yanına yaklaşarak ona sarıldım. Burnunu çektikten sonra ağlamaklı bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Benden nefret ediyor."

Başımı sağa sola sallayarak, "Hayır, etmiyor. İnsan hiç nefret ettiği birisi için kendini kurşunların önüne atar mı?" diye sorunca gözünden bir damla yaş süzüldü ve "Ediyor," dedi. Sesindeki o buruk ton içime oturdu.

Gülümsemeye çalışarak, "Yanılıyorsun, Yaşar hep öyleydi," dedim.

Titrek bir nefes vererek, "Eskiden zoruma gitmiyordu ama nedense şimdi ağırıma gidiyor. Hani derler ya; yarası olan gocunur, diye. Galiba o kurşun bende de derin bir yara açtı," dedi. Cevap vermedim, veremedim...

"Müsaade var mı?"

İrkilerek kapıya baktım. Yaşar bize bakıyordu. Meloş hemen gözyaşını sildi ve hareketsiz bir şekilde dışarıya bakmaya devam etti.

Gülümsemeye çalışarak Yaşar'a cevap verdim:

"Elbette. Gel lütfen."

Yaşar başını sallayarak mutfağa girince etrafıma bakındım ve dolaptan bir bardak alarak dışarıya çıktım. Bir iki adım attıktan sonra kapının kenarında durdum ve yüzümü buruşturarak kenara saklandım. Yaptığım doğru bir şey değildi belki ama Yaşar'ın Meloş'u daha fazla kırmasını istemiyordum. Gerekirse her şeyi göze alacak ve müdahale edecektim. Yavaşça eğilerek onlara baktım.

Yaşar pencerenin önüne yürüdü ve Meloş'a bakarak, "Ne o, ağladın mı sen?" diye sorunca, Meloş iç çekerek cevap verdi:

"Yani tabii; olanlar, yenilir yutulur gibi değil. Etkisi devam ediyor."

Yaşar kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra sağlam olan kolunu kaldırarak parmaklarıyla Meloş'un yanağındaki yaşı sildi. Zavallı Meloş öyle bir hareket beklemediği için şok olmuştu. Ağzımı kapatarak sessizce gülümsedim.

Yaşar pencereden dışarıya bakarak, "Dinle, sarışın. Benim gibi adamlar öyle çok edebiyat parçalayamaz. Ama yalanım yoktur ve içim neyse dışım da odur. Eminim, herkes o gece neden senin önüne atlayıp kendimi kurşuna siper ettiğimi merak ediyordur," deyince Meloş ona doğru döndü ve gözlerinin içine bakarak cevap verdi:

"Evet, en çok da ben."

Yaşar önce cevap vermedi. Öylece Meloş'a bakarken, "İnan, ben de bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, sana bir şey olsaydı, sanırım bunu kaldıramazdım. Adını sen koy. Ne dersen de. Ama sakın ola ki bana acıma! Bana hiçbir şey borçlu değilsin ve benim için bir şeyler yapmaya çalışma," dedi.

Öylece dalıp gitmiştim. Heyecanla Meloş'un vereceği cevabı bekliyordum ki bir anda ayaklarım yerden kesildi. Yaşadığım korkuyla avcumun içindeki bardak kaydı ama Baran muhteşem bir refleksle bardağı havada yakaladı ve benimle yürüyerek yatak odama girdi. Ardından büyük bir hızla kapıyı açtı ve beni duvara yaslayarak gözlerime baktı. Odaya ayışığı vuruyordu ve Baran'ın gözleri karanlıkta bile ışıl ışıl parlıyordu.

Gözlerini kısarak yüzümü taradıktan sonra, "Fazla meraklı olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

Dudaklarım büküldü ve kapıya bakarak cevap verdim:

"Haksızlık bu! En heyecanlı yerinde geldin."

Dayanamadı ve gülerek başını sağa sola salladı. Tam cevap veriyordu ki gözleri odaya takıldı. Yatağın üstünde dosyalar, laptop ve dağılmış bir sürü kâğıt vardı. Bu dağınıklık onu şaşırtmış olmalı ki kollarımı bırakarak ışığı açtı ve kaşlarını havaya kaldırarak sordu:

"Nedir bu dağınıklığın sebebi?"

Gülümseyerek, "Tezimi hazırladım. Birkaç gün sabahlamak zorunda kaldım ama nihayet bitti," dedim.

Yatağa yürüdü ve dosyayı eline alarak okudu:

"Adli psikiyatri. Demek seçtiğin konu bu."

Başımı salladım ve ona yaklaşarak, "Evet. Sonuçta benim dalım bu," dedim. Baran sayfaları incelemeye devam ederken, "Biliyor musun? Aslında önce seni yazmayı düşünmüştüm. Hatta seninle ilgili bir sürü not bile aldım," dedim. Kaşlarını çatarak bana bakınca hemen konuşmaya devam ettim: "Öyle bakma... O zaman seni tanımıyordum bile. Adil Bey'le birlikte cezaevine gelmiştik. Seni ilk defa o gün görmüştüm. O zamanlar sen benim için incelenmesi gereken bir hastaydın ve yaşanan bu vaka tam tezime örnek olacak bir konuydu. Sonra tabii vazgeçtim. Hatta aklıma öyle bir yerleştin ki tezi hazırlamayı bile unuttum. Bundan birkaç hafta önce öğretim görevlisi bana tezimi hatırlattı. Ben de hemen genel bir konu seçtim ve hayali bir vaka bulup nihayet tezi tamamladım."

Şefkatle yanağımı okşadıktan sonra gözlerimin içine bakarak, "Beni yazmamakla çok doğru bir karar vermişsin çünkü ben sıradan biri değilim. Benimle ilgili söyleyeceğin en ufacık bir söz bile çok büyük sonuçlar doğurabilir. Ben gizli bir ajanım, Asyalı ve gerçek kimliğimi korumak için devletin yapamayacağı hiçbir şey yok. İnan bana, gördüğün bu dünya hiç de zannettiğin kadar tozpembe değil. Çok ama çok dikkatli ol," dedi.

Ellerim buz gibi olmuştu. Korkuyla yutkunarak başını salladıktan sonra bakışlarımı yerde duran çantama çevirdim. Bir an önce o defterden kurtulmam gerekiyordu...

Kötü başladı belki ama sonu güzel biten bir gece olmuştu. Yaşar ve Meloş arasındaki buzdağı şimdilik ortadan kalk-

mıştı. Konuşmalarının sonunu dinleyemesem de Meloş'un yüzünde güller açıyordu. Hatta Yaşar'ın birçok kez Meloş'a dalıp dalıp gittiğini fark etmiştim. Hayat ne tuhaftı. Dengeler bir anda değişebiliyor ve hiçbir şey aynı kalmıyordu.

Tam her şey düzeldi derken, bir telefon konuşmasından sonra Baran'ın geceden erken ayrılması beni üzmüştü ama sonuç olarak asıl amacımıza ulaşmıştık. Herkes gitmişti. Mutfaktaki son işlerimi bitirdikten sonra ışığı kapatarak yatak odama geçtim. Yatağımın üstüne saçılmış kağıtları topladıktan sonra laptopu da kaldırarak masama yerleştirdim ve nihayet kendimi yatağa attım. Yorulmuştum ama değmişti.

Gözlerim tez dosyasına takılınca Baran'la aramızda geçen konuşmayı hatırladım. Beni açık bir dille uyarmıştı. Haklıydı da! Onunla ilgili çok şey biliyordum ve bu bilgiler, gizli kalması gereken bilgilerdi. Sıkıntıyla çantama baktım. Baran'la ilgili gözlemlerimi yazdığım defteri bir an önce yok etmeliydim. Yoksa istemeden de olsa ona zarar verebilirdim. Hiç isim kullanmamıştım belki ama yine de onun peşinde olan biri bahsettiğim kişinin o olduğunu net bir şekilde anlardı.

Hemen yerden çantamı aldım. Tam fermuarını açmıştım ki kapı çalmaya başladı. Bu saatte gelen Baran'dan başkası olamazdı. Çantamdan defteri çıkarıp tişörtlerimin altına sakladım. Sonra da koşar adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Önce gözetleme deliğinden baktım. Tam tahmin ettiğim gibi gelen oydu. Hızla kapıyı açarak gözlerine baktım. Gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı. Elinin biri kapıdaydı ve çok yorgun görünüyordu.

Endişeyle sordum:

"Neyin var, Baran? İyi misin?"

Derin bir nefes aldı ve kaşlarını çatarak, "Evime gidemedim, Asyalı. Sanki bir el beni sana çekiyor. Huzurla uyuyabilmek için sana ihtiyacım var. Bu gece beni cennetine kabul

eder misin?" diye sorunca, gülümseyerek başımı salladım. Baran hızla beni kucağına alarak ayağıyla kapıyı kapattı.

Kahkaha atarak bağırdım: "Yapma şunu!"

Gülümseyerek fısıldadı:

"Ne yapıyormuşum?"

Düşünüyor gibi yaparak cevap verdim:

"Ayaklarımı yerden kesiyorsun."

Dudaklarıma baktıktan sonra altdudağını dişlerinin arasına alarak, "Sen daha hiçbir şey görmedin," diye fısıldadı.

Utançtan yanaklarım yanmaya başladı. Gözlerimi kısarak, "Edepsiz bir psikoz olduğunun farkında mısın?" diye fısıldadım.

Tek kaşını kaldırarak bana cevap verdi:

"Evet, inkâr etmiyorum; öyleyim. Ama şunu hatırlatmak isterim ki beni baştan çıkaran kendi doktorum."

Cevap vermeme fırsat bile vermeden koltuğa oturdu ve beni kucağına aldı. Kalp atışları beni derinlere çekiyordu. Usulca okşadığı saçlarımda güller açıyor gibi hissediyordum. Kokusu beni eşsiz diyarlara çoktan götürmüştü ve o eşsiz diyarda sonsuza kadar kalabilirdim. Ona bugün özellikle neden Osmanlı yemekleri yapmak istediğimi düşündüm. Galiba ben ona padişahlığı yakıştırıyordum. Çok asil ve haşmetliydi.

Gülümseyerek yüzüne bakınca şüpheyle kaşlarını çattı ve "Söyle bakalım! O deli olduğum gözlerin neden böyle parlıyor?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım ve gömleğinin düğmesiyle oynayarak, "Belki bu soru sana tuhaf gelecek ama gerçekten çok merak ettim. Eğer geçmişte yaşasaydın hangi padişah olmak isterdin?" diye sordum.

Şaşırarak güldükten sonra başını sağa sola salladı. Ben de güldüm. Biraz düşündükten sonra konuşmaya başladı:

"Eğer geçmişte yaşasaydım yerinde olmak isteyeceğim tek bir kişi var ve o bir padişah değil."

Heyecanla sordum:

"Kim o?"

Derin bir nefes aldı ve pencereden dışarıya bakarak, "Hezarfen Ahmet Çelebi. Böyle biri gerçekten var mıydı yoksa bir efsane miydi bilemem ama ben, var olduğuna inanmak istiyorum," dedi. Hayranlıkla parlayan gözlerine baktım. Hafifçe gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Düşün bir kere, fazla zeki olduğu için herkesin deli muamelesi yaptığı bir adam ve bu adamın tek hayali uçmak. Hezarfen hayaline delicesine âşık ve imkânsızı istiyor. Kuşları izliyor gizlice. Rüzgâra karışıp gökyüzünü keşfetmek istiyor ama maalesef onun kanatları yok. Buna rağmen o, bunu engel saymıyor ve kendisine bir çift kanat yapıyor. Üstelik o dönemin padişahına rağmen." Onu dinliyordum. Öyle güzel anlatıyordu ki âdeta büyülenmiştim. Baran gözlerimin içine baktı ve heyecanla, "Ve herkes için sıradan sayılan bir gün, Galata Kulesi'ne çıkıyor. Onun için sıradan bir gün değil çünkü artık onun da kanatları var. Kuşlardan, rüzgârdan ve inancından cesaret alarak kendisini boşluğa bırakıyor. Hayaliyle bir bütün oluyor o an. İstanbul'u kanatlarının altına alarak herkese inancın gücünü ispat ediyor," deyince hüzünle gülümsedim ve yanağına dokunarak fısıldadım:

"Ama derler ki; Hezarfen'in hayali, sonu olmuş. Değeri bilinmemiş ve sürgün yemiş."

Gözlerini kıstı ve hırsla cevap verdi:

"Kimin umurunda! Bilgisinden ve yeteneklerinden korkanlar onun değerini düşüremedi. Bana göre o, hak ettiği saygıyı hayalini gerçekleştirerek zaten herkesten kazandı."

Başımı göğsüne yasladıktan sonra derin bir nefes alarak, "Sence Hezarfen gerçekten bunu başardı mı?" diye sordum.

Baran saçlarımı okşayarak cevap verdi:

"Bilmiyorum ama ben onun bunu başardığına inanmak istiyorum."

Gözlerimi kapattım ve gülümseyerek fısıldadım:

"Ben de..."

Baran'ın sıcaklığı ve kalbinin o güven dolu sesiyle kendimi karanlığa bıraktım. İçimde saf huzur vardı ve bu şekilde sonsuza kadar kalabilirdim...

İki gün sonra...

Ders nihayet bitmişti. Selin bezgin bir şekilde yanıma gelip, "Zamanın varsa kahve içelim," deyince, başımı sallayarak cevap verdim:

"Var tabii. Zaten bizi ancak bir kahve ayıltır."

Masaya dağılan eşyalarımı toparlayarak çantama yerleştirdim. Sonra tez dosyamı elime aldım ve çantamı omzuma asarak Selin'le birlikte yürümeye başladım.

Yorgun bir şekilde, "Tezin nasıl gidiyor? İstediğin bilgilere ulaştın mı?" diye sorunca, Selin gözlerini devirerek cevap verdi:

"Eh işte! Az kaldı. Ben bittim ama o bitmedi. Yoruldum artık. Hem dersler hem hastane hem tez bitirdi beni. Tatil gelse de dinlensek çünkü ben artık deniz, kum ve güneş üçlüsünden istiyorum."

Gülümseyerek, "Ben de..." dedikten sonra, Selin'e tez dosyasını göstererek konuşmaya devam ettim: "Sen istersen kafeteryada beni bekle. Benim önce bölüm sekreterliğine tez dosyamı teslim etmem lazım. Hemen geliyorum."

Selin başını sallayarak yürümeye devam etti. Bölüm sekreterliğine gittim ama kapının önünde tezini teslim etmek için bekleyen öğrenciler vardı. Bir süre bekledikten sonra tezimi teslim ettim ve kafeteryaya indim. Selin elini kaldırıp beni oturduğu masaya çağırdı. Gülümseyerek yanına gittim.

Yüzümü buruşturarak soğumuş kahveme baktıktan sonra bir yudum alarak Selin'e sordum:

"Hastaneye mi gideceksin?"

Selin başını salladı ve aldığı şekerli kurabiyenin paketini açarak ağzına bir tane attı. Sonra da bezgin bir şekilde saatine bakarak cevap verdi:

"Evet ama daha bir saatim var."

Ben de bir kurabiye alarak yemeye başladım. Hep böyle geçiştiriyor ve sağlıksız besleniyorduk. Bir an gözlerim etraftaki öğrencilere takıldı. Herkeste tuhaf bir hal var gibiydi. Çoğu masada hararetli konuşmalar vardı. Ortamdaki gerginlik hissedilir boyuttaydı.

Kaşlarımı çatarak, "Sence de herkes bugün bir tuhaf değil mi, Selin?" diye sorunca, Selin başını sallayarak cevap verdi:

"Evet, ben de fark ettim."

O sırada Işıl yanımıza geldi. Işıl'ı severdim; kendi halinde, zeki bir kızdı. O, Selin'le benim gibi psikiyatrist olmak değil, cerrah olmak istiyordu. Notları iyiydi ve eminim ki ileride çok başarılı bir cerrah olacaktı. Kendisine bir sandalye çekerek bize baktı. Onun da gözlerinde donuk bir ifade vardı.

Selin merakla, "Bir sorun mu var, Işıl? Herkesin neyi var böyle, Allah aşkına?" diye sorunca, Işıl yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Belli ki siz olanları duymamışsınız."

Selin'le birbirimize baktık. *Ne diyordu bu kız!*

Kaşlarımı çatarak Işıl'a sordum:

"Neyi duymamışız, Işıl? Ne oldu ki?"

Işıl derin bir nefes alarak arkasına yaslandıktan sonra anlatmaya başladı:

"Ben de yeni duydum ve gerçekten çok üzüldüm. Ferhat'ı bilirsiniz. Hani İletişim Fakültesinde okuyor. Sık sık buraya uğrar ve hemen hemen hiçbir sempozyumu kaçırmaz. Hoş, efendi çocuktur."

Selin endişeyle söze girdi:

"Ne olmuş ki Ferhat'a?"

Işıl bakışlarını kaçırarak cevap verdi:

"Maalesef ki öldürülmüş." Şok içinde ağzımı kapattım. Selin âdeta donmuştu. Işıl anlatmaya devam etti: "Feci bir cinayet. Biliyorsunuz, ev arkadaşlarından biri Can. Ferhat onu görmek için sık sık buraya uğrardı. Dün eve hiç gelmemiş. Gece yarısı polis, evlerine baskın yapmış. İfadelerini almak için hepsini apar topar savcılığa götürmüşler. Zavallılar, Ferhat'ın öldürüldüğünü bile orada öğrenmişler. Duyduğuma göre başından vurulmuş ve vücudunda darp izleri varmış."

Bir an başım döndü. Öyle bir şok yaşıyordum ki kulaklarım bile tıkanmıştı. Konuşamıyor, hiçbir şekilde tepki veremiyordum. Selin konuşmaya başlayınca bakışlarımı ona çevirdim:

"Neden ama neden? Ferhat kendi halinde bir çocuktu. Böyle birinden kim, ne ister ki?" deyince, Işıl hüzünle cevap verdi:

"Bilmiyorum ama iki gün önce onu gördüm. Az çok bilirsiniz, normalde çok güler yüzlü ve neşeli bir çocuktur. Ama onu son gördüğüm gün, gerçekten tuhaftı. Telefonla konuşuyordu ve gerçekten endişeli görünüyordu. Duyduğum kadarıyla bir gazetede işe başlamış. Ne diyebilirim ki; umarım polis, katili hemen bulur. Yazık, ailesi yıkılmıştır."

Bakışlarımı kaçırarak düşünmeye başladım. Bu cinayetin Baran'la bir ilgisi olabilir miydi? Saçmaladığımı fark ederek başımı sağa sola salladım. Ferhat oldukça hırslı ve mesleği gereği çok meraklı bir çocuktu. Haber yakalayacağım derken muhtemelen başını belaya sokmuştu.

Işıl ayağa kalkarak, "Neyse, benim hastaneye gitmem lazım. Sonra konuşuruz kızlar," dedikten sonra gitti.

Selin hüzünle iç çekerek, "İnanamıyorum! Daha birkaç gün önce konuşmuştuk. Hatta o gün sen de onu gördün. Gerçekten telaşlı bir hali vardı. Yazık, çok yazık," dedikten sonra başımı sallayarak sordum:

"Sana bir şeyler söyledi mi?"

Düşündü ve "Hayır, sadece kitapları taşırken bana yardım etti ve hatta bana seni sordu," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Beni mi sordu?" dedim.

Selin başını sallayarak cevap verdi:

"Evet. Nasıl olduğunu ve neler yaptığını falan sordu. Ben de iyi, dedim. Her zamanki gibiydi. Ama bahçede gördüğümüzde telaşlı bir hali vardı ve sen de gördün, kaçar gibi gitti. Kimbilir ne oldu? Neyse, hadi artık gidelim. Geç kalıyoruz."

Sıkıntıyla kalktım. Fakülteden çıkarak otobüs durağına yürümeye başladık. İkimiz de sessizdik ve duyduğumuz bu acı haberi sindirmeye çalışıyorduk...

Klinik yine çok kalabalıktı ve bir türlü işime konsantre olamıyordum. Ferhat'ın ölüm haberi beni derinden sarsmıştı. Ona bağırdığım için tuhaf bir şekilde vicdan azabı çekiyordum. Adil Bey bile bende bir tuhaflık olduğunu fark etmişti.

Önümdeki dosyaya konsantre olmaya çalışırken, "Sanki bugün bedenin burada ama aklın başka yerde, Bahar. Her şey yolunda mı?" diyen Adil Bey'in sesi beni kendime getirdi.

Elimdeki kalemi kenara bırakarak cevap verdim:

"Aslında pek iyi sayılmam, Adil Bey. Bugün kötü bir haber aldım ve bu haberin etkisinden bir türlü kurtulamıyorum."

Adil Bey merakla sordu:

"Özel değilse bu haberin içeriğini öğrenebilir miyim?"

Derin bir nefes alarak, "Fakülteden tanıdığım bir genç var. Aslına bakarsanız aynı fakültede bile değiliz. O, İletişim

Fakültesinde okuyordu. Arkadaşları tıp okuduğu için sık sık Çapa'ya gelirdi. Zaten ben de onunla bir sempozyumda tanışmıştım. Bu sabah öğrendiğime göre öldürülmüş," diye açıklama yapınca, Adil Bey kaşlarını havaya kaldırarak, "Cinayet olduğuna emin misin?" diye sordu.

Başımı sallayarak cevap verdim:

"Evet, başından vurulmuş diye duydum. Kimbilir ailesi ne haldedir? Fazla samimi sayılmazdık ama yine de ara sıra sohbet ediyorduk. Böyle öldürülmesi beni çok üzdü."

Adil Bey düşünceli bir şekilde yanıtladı:

"Gerçekten çok üzücü bir durum. Demek İletişim Fakültesinde okuyordu." Hüzünle başımı sallayınca Adil Bey konuşmaya devam etti:

"Polisin çok kapsamlı bir araştırma yapacağına eminim. Umarım, zanlı ya da zanlılar bir an önce yakalanır."

Dudaklarımı bükerek fısıldadım:

"Umarım Adil Bey, umarım..."

Kaos gibi geçen günün ardından nihayet evimdeydim. Yorgundum, sıkkındım ve çok huzursuzdum. Hemen üstümdeki eşyaları çıkararak duşa girdim. Sıcak suyun gevşettiği bedenim biraz olsun rahatlamıştı. Güzelce yıkandıktan sonra pijamalarımı da giyinerek yatağa uzandım. Başımda hâlâ havlu vardı ve saçlarımı bile kurutacak halim kalmamıştı. Aklım hâlâ Ferhat'ın gizemli ölümündeydi.

Sağa döndüm, sonra da sola ama bir türlü uyuyamıyordum. Sıkıntıyla telefonuma baktım. Baran beni bütün gün aramamıştı. Üstelik telefonu kapalıydı. Gerçekten yoğun olmalıydı çünkü o ne olursa olsun bana mutlaka ulaşırdı. Onu görmeyi ve ona sarılmayı istiyordum. İçimdeki huzursuzluk bulutunu dağıtabilecek tek kişi oydu. Nedensizce gözlerim doldu. Biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Kendime sakinleştirici bir bitki çayı yapmaya karar vererek yataktan kalktım. Tam mutfağa yürüyordum ki gözlerim

kıyafet dolabıma takıldı. Baran'la ilgili notlar aldığım defteri oraya saklamıştım. Artık o defteri yok etmemin zamanı gelmişti. Hemen dolabın kapağını açarak kazaklarımın altına sakladığım defteri çıkardım. Bütün defteri yok etmeme gerek yoktu. Sadece Baran'la ilgili yazı yazdığım sayfaları yırtıp atsam yeterli olurdu. Hızla defteri açarak Baran'la ilgili notlar aldığım sayfayı çevirdim ama aradığım sayfayı bir türlü bulamıyordum. Kaşlarımı çatarak tekrar tekrar deftere baktım. Telaşla elimi alnıma dayayarak derin bir nefes aldıktan sonra bu kez yaprakları tek tek çevirmeye başladım. Daha dikkatli bakınca sayfaların arasında bir yırtık olduğunu fark ettim ve o an sanki kalbim acılaştı. Biri Baran'la ilgili not aldığım sayfayı yırtıp almıştı. Korkudan titreyen elimi fark edince hızla ayağa kalktım ve defter elimden kayıp yere düştü. Defterin yere düşerken çıkardığı o uğursuz ses sanki kulaklarımda binlerce kez uğuldadı. Yapmış olamazdı, değil mi! Böyle düşünürken bile sezgilerim bana yaptığını söylüyordu. Tedirginliğin verdiği ürperti her yanımı sarınca titremeye başladım ve dehşetle, düşen deftere bakarak acıyla fısıldadım:

"Ferhat..."

❀

1 gün önce...

Baran

"Ferhat Pehlivan. 25 yaşında, aslen Edirneli. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi son sınıf öğrencisi. Yaklaşık iki hafta önce bahsi geçen gazetede staja başlamış. Gazete müdürünün ihbarı üzerine hakkında inceleme başlatıldı. Sizinle ilgili çok gizli bir bilgiyi gazeteye vermesi karşılığında oldukça yüklü miktarda para talep etmiş. Savcılık hakkında yakalama kararı çıkardı."

Harun sözlerini bitirir bitirmez dişlerimi sıkarak, "Bu bilgiyi kimden ve nasıl öğrendiğini önce benim öğrenmem lazım. Savcılıktan önce onu siz bulun," dedim.

Harun, benim savcılıkta görev yapan gizli adamımdı. Sıkıntılı bir nefes aldı ve "Adam firarda. Her yerde onu arıyoruz. Ortadan kaybolması çok şüpheli. Telefon sinyaline ulaşmaya çalıştık ama yaklaşık beş saat önce sinyal kesildi. Sinyalin son alındığı yer Tarabya sahiline çok yakın. Ondan sonra adam sırra kadem bastı. Muhtemelen telefonu denize atılmış. Size ait bilgileri satmak isteyecek kadar saf birinin, sinyali yok etmek için telefonu yok etmesi fazla tezat. Bu demek oluyor ki onun elindeki bu bilgiden illegal kişiler de haberdar," dedi.

Öfkeyle masaya vurarak konuştum:

"Bana hemen onun bir fotoğrafını göndermeni istiyorum. Zaman kaybetmeyin. Her durumdan haberim olacak. Kaldığı evi arayın. En son kimlerle görüşmüş, kimlerle bağlantı kurmuş bilmek istiyorum."

Sözlerimi bitirir bitirmez ofisten çıktım. Kafamda bir sürü soru işareti vardı. Bu adamın kimliğinden çok, bağlantı kurduğu kişiler önemliydi. Hızla arabama binerek Yaşar'ı aradım:

"Dinliyorum efendim," diye cevap verince, öfkeme hâkim olmaya çalışarak, "Hemen bana Meltem olacak şu avukatı bulun," dedim.

Yaşar cevap verdi:

"Peki efendim, nereye getirelim?"

Dişlerimi sıkarak, "Kendisiyle evimde görüşeceğim. Ona hiçbir şekilde açıklama yapmayın. İtiraz ederse de gerekli açıklamayı benim yapacağımı söyleyin. Ayrıca şu an itibarıyla bana bu telefon hattından ulaşma. Gerektiği anlarda ben seni arayacağım," deyince, "Emredersiniz," diyerek telefonu kapattı.

Arabayı çalıştırarak gaza bastım. Ferhat olacak bu adam böyle bir bilgiyi sadece Meltem'den öğrenmiş olabilirdi. Yine de sezgilerim bana bu işin altından daha farklı bir şeyin çıkacağını söylüyordu ve ben sezgilerimde asla yanılmazdım. Bu kördüğüm her geçen gün biraz daha karışıyordu.

Holdinge varır varmaz önemli bir toplantıya katıldım. Kahretsin ki kendimi işe veremiyordum. Kafamda tek bir isim vardı: *Meltem!* Ona bu yaptığının hesabını soracaktım.

Daha fazla dayanamadım ve genel müdüre bakarak, "Benim yerime siz devam edin ve lütfen, daha sonra toplantı tutanağını odama bırakın. İncelemek istiyorum," dedim.

Herkese resmi bir şekilde başımı salladıktan sonra toplantı odasından çıkıp odama geçtim ve sadece özel görüşmelerim için kullandığım telefonu açarak Yaşar'ı aradım:

"Onu buldunuz mu?" deyince konuşmaya başladı:

"Bulduk ama kadın bir hafta önce önemli bir dava için İzmir'e gitmiş. Yine de alın, getirin derseniz alalım."

Tam cevap veriyordum ki telefonuma mesaj bildirimi geldi. Kaşlarımı çatarak mesaja baktım. Mesajı Harun göndermişti. Ekranı açar açmaz Ferhat'ın fotoğrafı ekranda belirdi.

Yaşar'a, "Benden haber bekleyin," diyerek telefonu kapattıktan sonra dikkatle fotoğrafa baktım. Bu yüz bana yabancı gelmiyordu. Bir süre düşündükten sonra gözlerimi kısarak fotoğrafı incelemeye devam ettim. Zihnim bana bir şeyler hatırlatmak istercesine önüme bir sürü görüntü getirdi. O an sanki beynimde şimşekler çaktı ve onu gördüğüm o anı net bir şekilde hatırladım:

"Beni görmek seni rahatsız mı etti? Kim bu bize bakan çocuk? Ne oluyor Asyalı?"

"Ne ilgisi var? Herhangi biri işte."

Yumruk yemiş gibiydim. Başımı sağa sola sallayarak kendimi toparlamaya çalıştım. Olamazdı, Asyalı bunu bana asla yapmazdı!

Şimdiki zaman...

Bahar

Bir insan aynı anda hem geçmişi hem geleceği hem de şu anı görebilir mi? Kesinlikle görebiliyordu. Şu an sanki üç eşit parçaya ayrılmıştım. Biri geçmişte olanları, diğeri gelecekte olabilecekleri ve asıl benliğim şu anda yaşadığım şoku düşünüyordu. Bu duygu öyle tuhaftı ki her bir Bahar ayrı işkence çekerek kendini sorguluyordu. Ne yapmıştım! Ne olmuştu! Neler olacaktı! Bu üç soru ruhuma balyoz gibi çarpıyor ve âdeta beni sarsıyordu...

Bacaklarım beni daha fazla taşıyamayınca yere çökerek deftere bakmaya devam ettim. İçindeki eksik sayfayı Ferhat almıştı. Bundan adım gibi emindim. Ve emin olduğum bir şey daha vardı ki, ölümünün arkasındaki sırrın tek sebebi de kesinlikle bu eksik sayfaydı. Peki şimdi ne olacaktı!

Başımı çevirip telefona baktım. Baran'ın bugün beni hiç aramamasının sebebi Ferhat olabilir miydi? Sakin olmalı ve mantıklı düşünmeliydim. Telefonu kapalıydı. Demek ki ona ulaşmamı istemiyordu. Peki neden...

Defteri elime alıp göz gezdirdim. Diğer sayfalarda tezimle ilgili aldığım notlar ve birkaç adli vaka örneği vardı. Belki de defteri yok etmeliydim. Başımı sıkıntıyla sağa sola salladıktan sonra böyle bir şeyin saçmalık olduğunu kendime hatırlatarak vazgeçtim. Eğitim döneminde olan bir öğrenci olarak böyle notlar almam çok doğaldı ve suç değildi. Sonuçta isim kullanmamıştım. Suç bende değil, çalan kişideydi!

Kapı vurulmaya başlayınca irkilerek yerimden sıçradım. Baran gelmiş olmalıydı. Hemen ayağa kalkarak kapıya koştum. Olanları ona anlatacaktım. Belki geç olmuştu ama bana sadece o yardım edebilirdi. Sakin olmaya çalışarak

kapıyı açınca bir an yerime çakıldım. Karşımda dört adam vardı ve hiçbirini tanımıyordum. Şüpheyle onlara baktım. Kirli sakallı ve deri ceketli bir adam beni baştan aşağı süzdü ve "Bahar Saygın, doğru mu?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak cevap verdim:

"Evet. Kimsiniz siz?"

Adam taviz vermeden konuşmaya devam etti:

"Kimliğinizi gösterin."

Başımı dikleştirerek, "Önce siz gösterin. Neler oluyor? Kimsiniz siz?" deyince adam cebinden kimlik çıkardı ve bana göstererek konuşmaya devam etti:

"Ben cinayet masası amirlerinden Mustafa Erdem. Ferhat Pehlivan'ın cinayetiyle ilgili olarak sizi gözaltına alıyoruz Bahar Hanım."

Duyduklarıma inanamadım ve histerik bir şekilde güle-rek cevap verdim:

"Şaka mı bu?"

Adam cevap bile vermeden beni duvara dayayıp üstümü aramaya başladı ve "Avukatınız gelene kadar sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Size kelepçe takmak istemiyorum ama eğer sorun çıkarırsanız bunu yaparım, şimdi hemen kimliğinizi alın ve gidelim."

Bedenimde bir yabancının ellerini hissetmek beni çok rahatsız edince, geriye çekilerek, "Bütün bunlar saçmalık! Ferhat'ı ben öldürmedim," dedim.

Adam tek kaşını kaldırarak yüzüme baktıktan sonra sert bir şekilde konuşmaya devam etti:

"Size Ferhat Pehlivan'ın katili olduğunuzu söylediğimi hatırlamıyorum."

Başımı dikleştirdikten sonra sert ama ölçülü bir şekilde sordum:

"O zaman gözaltına alınma sebebim ne?"

Adam kemerinden kelepçe çıkardı ve sert bir şekilde bileklerimi tutarak cevap verdi:

"Hakkınızdaki iddiaları kısaca özetlemek gerekirse hukuka aykırı olarak kişisel verilerin başkasına verilmesi, bu verilerin hukuka aykırı olarak yayılması ve kişisel verilerin gizli bir şekilde ele geçirilmesi."

Kelepçenin kapanırken çıkardığı o uğursuz ses beni kendime getirdi. Bakışlarımı bileklerimdeki kelepçeye çevirdikten sonra bileğimi göstererek, "Bana bir teröristmişim gibi kelepçe taktınız. Üstümde pijamalarım var ve giyinmeme bile müsaade etmediniz. Üstelik, size ne sesimi yükselttim ne de karşı çıktım. Bana karşı önyargılısınız ve bu tutumunuz hiç adil değil," deyince, amir üstümdeki pijamaya ve ıslak olan saçlarıma baktıktan sonra kaşlarını çatarak yanındaki polis görevlilerine, "Gidelim!" diye bağırdı.

Bu olanlar saçmalıktan başka bir şey değildi. Kolumu tutan görevli polise baktım ve ayağımda terliklerimle yürümeye başladım. Yanıma çantamı bile almamıştım. Bunu yapmaya gerçekten hakları yoktu. O an başımı çevirip arkama baktım. Polislerden biri kapının önünde beklemeye devam etti.

Kolumu tutan görevli polise, "Evimi mi arayacaksınız?" diye sorunca cevabı o değil, koluma kelepçe takan amir verdi:

"Evet. Cumhuriyet Başsavcısı'nın emriyle arama yapılacak. Adli ekip aşağıda bekliyor. Merak etmeyiniz, gerekli olan tüm belgeler avukatınıza teslim edilecek."

Sanki bağırmamı ve olay çıkarmamı istiyor gibiydiler. İçimde fırtınalar kopuyordu ama susuyordum. Onlara istediklerini vermeye hiç niyetim yoktu. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımaya başlamıştı. Derin ve sessiz bir nefes alarak yürümeye devam ettim. Asansörün önüne gelince beklemeye başladık. Adının Mustafa olduğunu söyleyen amirin gözleri üzerimdeydi. Bunun farkındaydım ama oralı bile olmuyordum. Sakindim ve sakin kalmaya devam edecektim çünkü hiçbir suçum yoktu ve kendimden emindim.

Asansörün kapısı açılınca biri kadın olmak üzere üç kişi dışarıya çıktı. Kolumu tutan polisin beni yönlendirmesiyle asansöre yürüdük. Asansör inerken ne yapacağımı düşünüyordum. Avukatım bile yoktu ve eminim abim olanları öğrenince delirecekti. Peki ya Baran! Onu düşünmek bile istemiyordum. Bunları düşündükçe gücüm tükeniyordu ama her şeye rağmen direniyordum. Buna mecburdum...

Binadan çıkar çıkmaz titremeye başladım. Saçlarım hâlâ nemliydi ve gece olduğu için hava oldukça serindi. Ayaklarımda çorap bile yoktu ve gerçekten sefil bir haldeydim. Hızla arabaya bindirildim. Titrememi bastırmak için gözlerimi kapatarak derin nefesler aldım. Kötü bir rüya görüyor gibiydim ama maalesef yaşanan her şey gerçekti. Tek çarem abimi aramaktı. Baran'ı arayamazdım. Onun gerçek kimliğini koruması gerekiyordu ve ne olursa olsun onunla ilgili hiçbir şey söylemeyecektim.

Araba savcılığın önünde durunca arabadan apar topar indirildim. Gece olduğu için etraf sakindi ama yine de bakışları üzerimde hissetmek beni çok utandırmıştı. Bunu belli etmemeye çalıştım ve başımı dikleştirerek yürümeye devam ettim. Beni hemen sorgu odasına aldılar. Beklemeye başladım. Neredeyse iki saat geçmişti. O zaman zarfında odaya girip çıkanlar oluyordu ama iki polis memuru beklediğim süre boyunca benimle odada kalmıştı. Oturduğum sandalyenin zemini buz gibiydi ya da bana öyle geliyordu.

Polis memurları dışarıya çıkınca Mustafa Bey içeriye girdi ve onunla baş başa kaldık. Sivil olduğu için rütbesini bilmiyordum ama rütbesinin yüksek olduğu davranışlarından ve çevresindekilerin ona gösterdiği saygıdan belliydi. Karşıma oturduktan sonra soğuk bir şekilde konuşmaya başladı:

"Açıkçası beni şaşırttınız, Bahar Hanım."

Gözlerinin içine bakarak, "Neden?" diye sorunca, kaşlarını havaya kaldırarak konuşmaya devam etti:

"Oldukça sakin ve sessiz bir haliniz var. Soru sormuyorsunuz, tepki vermiyorsunuz; bunun sebebi nedir? Yoksa arkanızı kollayan biri mi var?"

Kendimden emin bir şekilde, "Kaç yıldır bu mesleği yapıyorsunuz, Mustafa Bey?" diye sordum.

Afalladı ama belli etmemeye çalıştı. Kollarını kaldırıp masaya koymasından ve bakışlarından bunu anlamıştım. Şüpheyle, "Tuhaf bir soru. Bunu neden merak ettiniz?" diye sorunca aynı sakinlikle cevap verdim:

"Eminim ki yıllardır bu mesleğin içindesiniz ve birçok suçlu gördüğünüz bir gerçek. Karşınızdaki kişinin suçlu olup olmadığını her hareketinden anlayacak kadar deneyimli olduğunuz da belli. Buna rağmen öyle bir soru sormanız bana tuhaf geldi."

Geriye yaslandı. Yüzümün her köşesini inceliyor ve kafasında bazı şeyler kurguluyordu. Kapı açılınca biri içeriye girdi ve Mustafa Bey'in önüne siyah bir dosya koyarak dışarıya çıktı. Mustafa Bey eğilerek bileklerimdeki kelepçeyi çıkardıktan sonra dosyayı açarak, "Bahar Saygın. Tıp Fakültesinde son sınıfta okuyorsunuz. Özel bir klinikte görev yapıyorsunuz. Sabıkanız yok ve siciliniz temiz. Peki söyleyin bakalım, Ferhat Pehlivan'ı ne kadar yakından tanıyorsunuz?" deyince kendimden emin bir şekilde cevap verdim:

"Ferhat'ın soyadını bile sizden öğrenecek kadar. Evet, Tıp Fakültesinde okuyorum. Ferhat sık sık okuduğum fakülteye gelirdi. Onunla bir sempozyumda tanıştık. Ev arkadaşlarından biri benim gibi Tıp Fakültesi öğrencisi olduğu için hemen hemen her sempozyuma katılırdı. İletişim Fakültesinde okuduğunu biliyorum. Öldürüldüğünü diğer öğrenciler gibi ben de fakültede öğrendim. O kadar."

Başını salladıktan sonra şüpheyle sordu:

"Peki ya Baran Demiroğlu."

Onun adını duymak içimi sızlatsa da hiç belli etmeyerek konuşmaya devam ettim:

"Baran Demiroğlu, asistanlığını yaptığım doktorun hastasıdır. Çalıştığım klinikte yatılı olarak kaldığı süre boyunca kendisiyle ilgilenen kişilerden birisiydim ve birkaç kere de doktoru Adil Çınar ile kendisini evinde ziyaret ettik."

"Sadece o kadar mı?" diye sordu. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Doğruyu söylesem olmazdı, söylemesem karşıma onunla birlikteyken çekilmiş bir fotoğraf çıkabilirdi.

Tam cevap veriyordum ki kapı açıldı. İçeriye dosyayı getiren kişi girdi ve Mustafa Bey'e bakarak, "Sanığın avukatı geldi. Kendisiyle görüşmek istiyor," dedi.

Şaşırmıştım ama hiç bozuntuya vermedim. Mustafa Bey'in başını sallayıp onay vermesinin ardından içeriye bir adam girdi ve hemen bakışlarını bana çevirdi. Onu tanımıyordum. Göz göze gelince bana güven vermek istercesine gülümsedi. Bir tepki vermek istedim ama yapamadım. Sanki vücudum bana ait değildi. Bütün duyurularım faaliyetini kaybetmiş, âdeta donmuştu. Avukat Bey masaya yürüdü ve Mustafa Bey'e bakarak konuşmaya başladı:

"Ben Bahar Hanım'ın avukatı Kemal Karaman."

Mustafa Bey şüpheyle sordu:

"Durumu kimden haber aldınız?"

Kemal Bey kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

"Müvekkilim Bahar Hanım oldukça saygın ve düzgün yaşayan bir hanımdır. Yaşadığı bu durum alışılmış bir durum değil. Evinden çıkarılırken ortak dostlarımız durumu görmüşler ve hemen beni arayıp haber verdiler."

Mustafa Bey başını sallayarak, "Anlıyorum. Buyurun, eminim ki Bahar Hanım'ın sorgusu yapılırken yanında olmak isteyeceksiniz," deyince Kemal Bey ciddi bir şekilde cevap verdi:

"Elbette ama öncelikle müvekkilimle yalnız görüşmek istiyorum ve tabii ki bu görüşmenin dinlenmemesini talep ediyorum. Bu görüşme müvekkilim ve benim aramda olacak."

Mustafa Bey gözlerini kısarak bana baktıktan sonra ayağa kalkıp odadan çıktı. Kemal Bey yanımdaki boş sandalyeye oturdu ve üstümdeki pijamaya bakarak sordu:

"Bahar Hanım, bu konuşulanların dinlenme olasılığı var; bu sebeple size soracağım sorulara dikkatli ve emin olarak cevap vermenizi tavsiye ederim. Beni buraya yönlendiren kişiyi tahmin ediyorsunuzdur. Öncelikle, umarım size kaba davranmamışlardır."

Elbette ki Baran'dı. Kimbilir ne haldeydi! Hüzünle başımı salladıktan sonra derin bir nefes alarak fısıldadım:

"Kaba değil ama kışkırtıcı."

Kemal Bey, "Mesela!" deyince, bileklerimi ovuşturarak konuşmaya devam ettim:

"Mesela çok sakin olmama ve onlara karşı çıkmama rağmen bana kelepçe taktılar. Ayrıca buraya getirilirken üstümü değiştirmeme ya da bir ceket giyinmeme bile müsaade etmediler. Amaçları ne, bilmiyorum. Sonuçta benim hiçbir suçum yok."

Kemal Bey düşünceli bir şekilde sordu:

"Buraya neden getirildiğiniz hakkında size bilgi vermediler mi?"

Kollarımı birbirine dolayarak cevap verdim:

"Tam olarak değil. Sadece, hukuka aykırı olarak kişisel verilerin başkasına verilmesi, bu verilerin hukuka aykırı olarak yayılması ve kişisel verilerin ele geçirilmesi, dediler. Cinayet Büro Amirliği olduğuna göre Ferhat'ın ölümüyle benim ilgim olduğunu düşündüklerini tahmin ediyorum."

Kemal Bey çantasını açtıktan sonra içinden bir tutanak çıkarıp incelemeye başladı. Ona Baran'ı sormak istiyordum ama bana konuştuğum şeyler konusunda dikkatli olmam

gerektiğini söylerken, aslında Baran'ı sormamam ve onunla ilgili konuşmam gerektiğini söylemek istediğini anlamıştım. Bu sebeple susuyor ve sakinliğimi korumaya devam ediyordum. Muhtemelen dinleniyor ya da izleniyorduk.

Kemal Bey konuşmaya devam etti:

"Ferhat Pehlivan öldürülmeden önce Baran Demiroğlu ile ilgili çok gizli bir bilgiyi staj yaptığı bir medya kurumunda haber olarak kullanmak istemiş. Adı geçen medya kurumu, Baran Demiroğlu'nun devlet koruması altında olduğunu ve onunla ilgili haber yapmanın yasak olduğunu bildiği için bu talebi reddetmiş ve durumu hemen savcılığa bildirmiş. Bu bilginin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Hüzünle başımı sallayarak cevap verdim:

"Emin değilim ama tahmin edebiliyorum, Kemal Bey."

Kemal Bey sıkıntıyla iç çekerek, "Peki, bu bilgiyi ona siz mi verdiniz?" diye sorunca, "Elbette ki hayır!" diyerek konuşmaya devam ettim: "Böyle bir şeyi asla yapmam ve yapmadım da!" Kemal Bey başını sallayınca çaresizce sordum: "Peki, şimdi ne olacak?"

Kemal Bey etrafına bakınarak cevap verdi:

"Üzülerek söylüyorum ki bir süre daha burada kalacaksınız. Dosyaya göz gezdirdim. Arkadaşlarından biri, Ferhat Pehlivan'ın son günlerde sürekli bir kadından bahsettiğini söylemiş. Verdiği ifadeye göre de bu kadın sizmişsiniz. Ferhat'ın size uzun zamandır platonik bir şekilde âşık olduğunu ve sizinle onu birkaç defa gizli gizli konuşurken gördüğünü söylemiş. Hatta verdiği ifadenin son kısmı tam olarak şöyle: Ferhat'ı son gördüğüm gün elinde bir defter sayfası vardı. Ona kâğıdın ne olduğunu sordum. Elindeki kâğıdı ona Bahar Saygın'ın verdiğini ve bu kâğıdın kendisini zengin edeceğini söyledi."

"Yalan!" diye bağırdım. Gözlerim doldu ve acıyla konuşmaya devam ettim: "O kâğıdı ona ben vermedim ve onun-

la aramda asla bir ilişki olmadı. Bırakın ilişkiyi, böyle bir aşktan haberim bile yoktu. Ferhat'la fakültede düzenlenen bir sempozyumda tanıştım. Ona arkadaşım bile diyemem çünkü aramızdaki arkadaşlık merhabadan öteye gitmedi."

Kemal Bey elini kaldırarak, "Sakin olun! Sakin kalmanız ve duruşunuz çok önemli," dedi.

Gözümdeki yaşı daha akmadan sildim ve başımı dikleştirerek cevap verdim:

"Bu iddialar asılsız. Ellerinde kanıt olmadan beni burada tutmaya hakları yok."

Kemal Bey yüzünü buruşturarak konuşmaya devam etti:

"Maalesef kanıtları var, Bahar Hanım. Bu gece evinizde yapılan aramada size ait şüpheli bir defter bulunmuş. Kriminal inceleme yapılması için savcılık deftere el koymuş. Bu defterle ilgili bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Kapı açılınca cevap veremedim. Mustafa Bey içeriye girerek, "Artık sorguya devam etmek istiyorum," deyince, Kemal Bey başını sallayarak cevap verdi:

"Buyurun!"

Mustafa Bey sandalyeye oturduktan sonra gözlerimin içine bakarak sordu:

"O zaman tekrar soruyorum. Baran Demiroğlu'nu ne kadar yakından tanıyorsunuz?"

Kollarımı masaya dayadıktan sonra Mustafa Bey'in gözlerinin içine bakarak cevap verdim:

"Size bunun cevabını zaten vermiştim. Neyi öğrenmek istiyorsunuz? Açık konuşun. Emin olun ki size seve seve yardımcı olurum."

Mustafa Bey gözlerini kısarak, "Peki o zaman, açık konuşalım. Baran Demiroğlu hakkında bu kadar özel bir bilgiyi nereden öğrendiniz ve bu bilgiyi neden Ferhat Pehlivan'a verdiniz? Ferhat Pehlivan'la aranızda nasıl bir ilişki vardı?" dedi. Beni zorluyor bir köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

Kemal Bey benim yerime cevap verdi:

"Müvekkilim fazlasıyla yorgun. Bunun göz önüne alınıp soruşturmanın yarın yapılmasını talep ediyorum."

Mustafa Bey sinirle güldü ve başını salladıktan sonra ayağa kalkarak dışarıya çıktı. Ne söyleyecektim onlara! Olanları Baran'a zarar vermeden nasıl anlatacağımı bilemiyordum. O kadar çaresizdim ki...

Kemal Bey eğildi ve sessizce, "Muhtemelen sizi gözaltı odasına alacaklar. Sakin olun ve biraz dinlenin. Yarın soruşturmadan önce sizi ziyaret edeceğim ve ne söyleyeceğiniz konusunda size bilgi vereceğim. Bunun dışında hiçbir şey söylemeyin," deyince başımı salladım. Baran neredeydi! Tek isteğim onu görmekti. Ama maalesef onu soramıyordum bile. Kapı açılınca içeriye görevli polisler girdi. Kemal Bey'le birlikte ayağa kalktık. Görevli polisler beni gözaltı odasına aldılar. Kemal Bey de oraya kadar bana eşlik etti.

Odaya girerken son bir kez eğilerek kulağına, "O nerede?" diye sordum.

Kemal Bey yüzüme baktıktan sonra sessizce cevap verdi:

"Uyumaya çalışın ve sakin olun." İstediğim cevap bu değildi.

Tedirgin bir şekilde demir parmaklıklı odaya geçtim. Kapının kapanma sesinin ardından kendimle baş başa kalmıştım. Karşıda demir başlıklı tek kişilik bir yatak vardı. Oraya yürüyerek oturdum. Hissizlik beni ele geçirmişti. Bununla baş etmem gerekiyordu. Güçlü olmak zorundaydım. Gözlerimi yatağın solmuş çarşafına çevirdim ve derin bir nefes alarak uzandım.

Ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum. Hatta yanaklarımın altında birleştirdiğim ellerimde ıslaklık hissedene kadar ağladığımın bile farkında değildim. Ama onun beni kurtaracağını biliyordum. Çaresizce gözlerimi kapatıp bu karanlıkta bana yol gösterecek yeşil parıltıyı aradım. Bu parıltının adı Baran'dı...

Demir kapının sürgü sesi karanlığı bölerek beni uyandırdı. Soğuktan buz tutmuş ayaklarımı kendime çektim. Saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu mahzeni andıran odada pencere olmadığı için dışarıyı göremiyordum. Belki de sabah olmuştu. Başımı çevirip sesin geldiği yöne bakınca buz tutmuş kalbim sanki yeniden kan pompalamaya başladı. Hissizliğim yok olup gitti ve yüreğimde derin bir acı hissettim. Çünkü o buradaydı...

Aynı anda korkular da bir bir önüme dizildi. Hayal olmasından ve gitmesinden korkarak hızla doğruldum. Gözlerinde gördüğüm acıyı içimde hissediyordum. Bu nasıl bir bağdı! Gözlerini duvardaki kameraya çevirdikten sonra dişlerini sıkarak sert bir soluk verdi. Yerime çakılmış gibiydim. Ona koşmak ve kollarında huzuru bulmak istiyordum ama kahretsin ki yapamıyordum. Yavaşça yürüdükten sonra yatağın diğer ucuna oturdu. Kokusunu hissedince korkularım buharlaşıp uçtu. Üstündeki ceketi çıkarıp ayaklarımın üstüne koydu. Sıcaklığını hissetmek öyle güzeldi ki...

Acıyla, "Beni sorgulamak için mi geldiniz?" diye fısıldayınca sert bir şekilde yüzüme baktı ve "Ceketi giyin ve benimle gel," diye cevap verdi.

Ayağa kalkınca şaşkın bir şekilde yüzüne baktım. Gözleri alev alev yanarken tavırları buz gibiydi. Ceketi giyindim. Başını çevirip beni inceledikten sonra kapıyı açarak bekledi. Hemen ayağa kalkarak kapıya yürüdüm. Yanından geçerken başımı çevirip gözlerine baktım. Kızarmış gözleri, dağılmış saçlarımdaydı. Hüzünle saçlarımı düzelttim çünkü utanıyordum... Hayat ne kadar da garipti. Ben de onu ilk defa böyle bir odada darmadağın bir halde görmüştüm. Şimdi ise roller değişmişti. Bu kez darmadağın olan kişi bendim...

Gözaltı odasından çıkar çıkmaz Baran kolumu tutarak yürümeye başladı. Beni sorgu odasına götüreceğini düşü-

nüyordum ama o, beni başka bir odaya götürdü. Elindeki kartı kapıya okuttuktan sonra açılan kapıdan içeriye girdik. Girdiğimiz oda boş bir ofisti. Hızla kapıyı kapatıp yüzüme baktı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Başımı önüme eğerek önce onun konuşmasını bekledim.

"Korkuyor musun?" diye sorunca irkildim.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve "Evet ama bu korkunun sebebi yaşadıklarım değil," dedim. Kaşlarını çatarak yüzüme bakınca yanağına dokundum ve gözlerimi kapatarak fısıldadım: "Tek korkum senden uzak kalmak." Bir an odada kamera olduğunu hatırladım ve elimi çekerek etrafıma baktım.

Korkumun sebebini anlayarak, "Bu odada kamera yok," deyince, gözlerine bakarak başımı salladım. Sesi öyle soğuktu ki...

Köşedeki dolaptan bir şişe su çıkardıktan sonra soğuk bir şekilde yanıma yürüdü ve şişenin kapağını açarak, "Şu suyu iç ve otur," dedi.

Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

"Susamadım."

Baran sert bir şekilde, "İç şu suyu. Dudakların kurumuş, yüzün solmuş," dedikten sonra şişeyi dudaklarıma değirdi.

Mecburen suyu içerek boş bir sandalyeye oturdum. O ise ayakta kalmayı tercih etti. Neden konuşmuyordu! Bağırsa, her şeyi döküp kırsa bile bana bu kadar koymazdı. Ama susması canımı yakıyordu.

Dayanamayarak sessizce fısıldadım:

"Benden şüpheleniyorsun, değil mi?" Cevap vermedi. Başımı çevirip yüzüne baktıktan sonra başımı dikleştirerek, "O halde neden buradasın? Sen de benim suçlu olduğumu düşünüyorsan neden evine gitmiyorsun?" dediğim an hızla yanıma gelerek beni ayağa kaldırdı; sonra da sert bir şekilde beni kendisine çekerek, "Lanet olsun ki gidemiyorum. Lanet

olsun ki saatlerdir bedenimin her köşesine çiviler saplanmış gibi hissediyorum. Seni buradan alıp götürmüyorsam tek sebebi var, o da seni bir sürü kurdun önüne yem gibi atmamak. Seni koruduğumu hissettikleri anda ilk hedef sen olacaksın ve eğer duymak istediğin buysa evet, sana delicesine öfkeliyim!" dedi.

Gözlerim doldu ve acıyla fısıldadım:

"Ben suçlu değilim, Baran."

Hırsla bağırdı:

"O Ferhat olacak itle aranda nasıl bir bağ vardı o zaman?"

Omuzlarını dokunarak, "Hiç!" dedim ve konuşmaya devam ettim:

"İnan bana, hiçbir bağ yoktu. İddiaların hepsi yalan. Ferhat'ı doğru düzgün tanımıyorum bile. Aynı fakültede bile değiliz. Bir gün kafeterya doluydu ve boş yer olmayınca kendisinden izin alarak oturduğu masaya oturdum. Seni bulmak için Yozgat'a gidecektim ve izin dilekçesini doldurmam gerekiyordu. Bana bir iki soru sordu. Havadan sudan konuştuk. Bana staj için bir yer aradığını ama hiçbir yerin onu kabul etmediğini söyledi. Bomba gibi patlayacak bir haber arıyordu. Bana seni sordu. Ona sert çıkarak seni tanımadığımı söyledim. Ama maalesef beni fakülteden almaya geldiğin gün bizi gördü. Tedirgin olmamın sebebi de buydu. Böyle bir şeyi ona söylemeyeceğimi sen de biliyorsun. Mantıklı düşünü biraz, Baran."

Boğazımda oluşan yumru canımı yakıyordu. Kendimi ifade etmeye çalışmak ilk defa bana bu kadar zor geliyordu. Onu kaybetmekten korkuyordum. Hatta yaşadıklarıma rağmen tek korkum buydu. Çünkü onu her şeyden çok seviyordum.

Sıkıntıyla alnını ovaladı ve "Bana şu defterden bahset," dedi.

Soğukluğuna inat ellerimi omuzlarından çekmeyerek konuşmaya devam ettim:

"Sana daha önce de söylemiştim. Tez hazırlıyordum ve konuyla ilgili not aldığım bir defter vardı. Oraya seninle ilgili bazı notlar yazdım ama hiçbir şekilde isim belirtmedim. Tek bir sayfaya, sadece tek bir sayfaya, babanla Duygu'nun arasında geçen ilişkinin bile seni yıkamadığını ve bu gücüne hayran olduğumu yazdım. İnan bana, bunları yazarken bile isim belirtmedim. İşte tek suçum bu. Ferhat'ın peşimde olduğundan haberim bile yoktu. Selin'le konuştuğumuz bir gün gizli gizli bizi dinlemiş olmalı. Kampüste güneşlendiğimiz bir gün Selin'e, tez için notlar aldığımı ve tez konusunu değiştirsem de senin klinikte kaldığın sürede edindiğim deneyimlerden yararlanacağımı söylemiştim. Bir anda Ferhat arkamızda belirdi. Hemen konuyu kapattık. Zaten artık seni bana sormaya bile cesaret edemiyordu. Staja başlamıştı ve her şey normale dönmüştü. Yani ben öyle zannediyordum ama maalesef ki düşündüğüm gibi değilmiş. Eğer bana inanmıyorsan Selin'e sor." Yüzündeki sertlik kaybolmuş gibiydi. Sinirden titreyen ellerime baktı. Perişan olduğumu ama her şeye rağmen direndiğimi anlamıştı. Yanağına dokundum ve "Bana güveniyor musun?" diye fısıldadım. Tek bir cevap bana yeterdi. Direnmem için ona ihtiyacım vardı çünkü gücümü ondan alıyordum.

Nihayet elimi tuttu ve gözlerini kapattıktan sonra avcumun içini öperek, "Her şeyimi senin için feda edecek kadar," deyince acıyla inledim.

Bu söz bana deva olmuştu. Yaşadıklarım ruhumda yaralar açsa da bana söylediği bu söz büyülü bir şekilde hepsini kapatmaya yetmişti. Daha fazla dayanamadım ve güven kokan göğsüne başımı yasladım. İrkildi. Kaskatı kesilmiş göğsü, şu an benim için en yumuşacık yastıklar kadar huzurluydu ve bu huzura öyle ihtiyacım vardı ki...

Gözümden süzülen yaş, gömleğine damladı ve çaresizce, "Kendim kadar sana da zarar veriyorum. Affet beni Baran," diye fısıldadım.

Kendisiyle savaşır gibi bir hali vardı. Geri çekilmek istedim ama kolumu tutarak bana engel oldu ve dağılmış saçlarımı okşayarak, "Üşümüşsün. Aklımı oynatmak üzereyim. Sana neden kızamıyorum, neden?" dedi. Cevap veremedim çünkü ne söylese haklıydı. Soğuktan buz tutmuş ellerimi avuçlarının arasına alınca gözlerimi kapattım. Artık üşümüyordum.

Geriye çekilerek, "Senin yerin burası değil ama seni buradan tüm hayatın etkilenmeden nasıl çıkaracağımı bilemiyorum," deyince şüpheyle, "Ne demek bu? Sonuçta benim bir suçum yok. Ferhat'ın katilleriyle benim bir bağlantımın olmadığı anlaşılınca bütün bu iddialar nasıl olsa asılsız çıkacak," dedim.

Öfkeyle çenesini sıktı ve "Bu kadar kolay mı zannediyorsun? Saf olma, Asyalı! Burada bambaşka bir sebepten dolayı tutuluyorsun. Sana, olacak olanları kısaca özetleyeyim. İlk olarak klinikteki görevine son verilecek çünkü benimle ilgili bilgileri Adil Bey'in özel dosyasından çaldığını düşünecekler. Sırf bu yüzden hakkında sekiz yıl hapis cezası istemiyle dava açılacak. Tahliye edilmemen için ne gerekiyorsa yapacaklar. Benimle ilgili başka bilgilere de sahip olduğundan şüphelenen savcılık peşine düşecek. Hatta sadece senin değil, abinin de peşine düşecekler. Bütün bu söylediklerim en hafifi, Asyalı. İnan bana, hiçbir şey göründüğü gibi değil. Hayat tozpembe değil, anla artık bunu!" dedi.

Şok içinde ona baktıktan sonra ayakta duramayarak sandalyeye çöktüm. Abim! Eğer abim benim yüzümden zarar görürse kendimi asla affetmezdim.

Baran elimi tutarak sordu:

"En son nerelere gittin? Hatırla, Asyalı. Ferhat o defteri senden nasıl aldı?"

Yutkundum ve gözlerimi kısarak etrafıma bakındım. Ferhat'ı son gördüğüm o gün, yaşadıklarım, çantam, hepsi bir bir aklıma geldi. Dehşetle Baran'a bakarak anlatmaya başladım:

"Kütüphanede, yani fakültenin kütüphanesinde... Yaşar'la seni yemeğe davet ettiğim gün Selin'i bulmak için fakültenin kütüphanesine girmiştim. Kitapları yerlerine yerleştirirken, çantamı masada bıraktığımı fark ederek telaş yaptım. Başka yerde almış olamaz, Baran."

Baran kaşlarını çatarak düşündükten sonra hızla ayağa kalkarak konuşmaya başladı:

"Yarın sorgu odasında benimle ilgili hiçbir soruya cevap verme ve sakın Duygu'dan bahsetme. Ferhat'la ilgili bana anlattıklarını onlara da anlat ve gerisini bana bırak. Senin kılına bile dokunmalarına izin vermeyeceğim. Güven bana, Asyalı. Güçlü ol ve bana güven."

❀

Saatler birbirini kovalarken, gözaltı odasının rutubetli duvarlarına dalıp gitmiştim. Zamandan bihaberdim. Kimbilir benim gibi kaç kişi bu odada sabahlamıştı. Hayatta yaşadığım her şey bana bir şeyler katmıştı ve beni biraz daha büyütmüştü ama bu olanlar hepsinden farklıydı. Kendimi artık çok farklı hissediyordum. Ailem bana hayatın sadece tozpembe yanlarını göstermişti ama anlamıştım ki hayatın içinde siyahlar ve griler de vardı.

Demir kapının sürgüsü açılınca soğuk bir şekilde bakışlarımı kapıya çevirdim. Mustafa Bey içeriye girdikten sonra alaylı bir şekilde konuşmaya başladı:

"Umarım, sizi rahat ettirebilmişizdir."

Gülümseyerek cevap verdim:

"Önemli olan rahat olmam değil Mustafa Bey. Burada olmam sizi gerçeğe götürecekse benim için hiç sorun yok. Kanunlara ve adalete güvenen bir insan olarak söylüyorum ki, benim için endişelenmeyin çünkü masum olduğum için içim fazlasıyla rahat."

Saklamaya çalışsa da yüzünde yine aynı ifade belirmişti. Benim bu tavırlarım ona tuhaf geliyordu. Yanıma yaklaşarak, "Dün gece Başsavcı'nın izniyle Baran Demiroğlu sizinle görüşmüş. Size neler sordu?" deyince tepkisiz bir şekilde cevap verdim:

"Sizin sorduklarınızı."

Kaşlarını havaya kaldırarak, "Peki ona ne cevap verdiniz?" diye sorunca, soğuk bir şekilde gülümseyerek cevap verdim:

"Baran Bey konuşmalarımızın ayrıntılarını zannediyordum ki Başsavcı'ya aktarmıştır. Neden Sayın Savcı'dan bilgi almak yerine bana soruyorsunuz?"

Şaşırmıştı. İlgiyle bana bakıyordu. Boğazını temizleyerek, "Beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz? Ya fazla cesursunuz ya da profesyonel bir oyuncu! Gücünüzü kimden aldığınızı gerçekten çok merak ediyorum," deyince, başımı dikleştirerek cevap verdim:

"Sizi bilemem ama ben gücümü sadece inandıklarımdan alıyorum."

Gözlerini kısarak sordu:

"Peki neye inanıyorsunuz?"

Bakışlarımı rutubetin iz bıraktığı duvara çevirip güçlü bir ses tonuyla cevap verdim:

"Masum olduğuma!"

Yavaşça yatağın boş kısmına oturdu. Ona bakmıyordum ama onun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Yatağın üstünde duran ceketi eline alarak sordu:

"Size bu ceketi o mu verdi?"

Tepkisiz bir şekilde cevap verdim:

"Evet. En azından sizden daha kibar. Buraya geldiğinde titriyordum. Sonuçta onun doktoru sayılırım ve beni tanıyor. Herhalde halime acıdı."

Sahte bir şekilde gülerek sözlerime karşılık verdi:

"Baran Demiroğlu'ndan bahsettiğinizin farkında mısınız, Bahar Hanım? O kimseye acımaz."

Tek kaşımı kaldırarak sordum:

"Onu tanıyor musunuz?"

Cevap vermedi. Kısa bir sessizliğin ardından sessizce sordu:

"Bu oda hâlâ çok soğuk. Neden ceket üstünüzde değil?"

Başımı çevirip yüzüne baktıktan sonra soğuk bir şekilde cevap verdim:

"Çünkü ben hiç kimseye acıyarak bakmam ve birinin bana acımasından hiç hoşlanmam!"

Ayağa kalktı ve "İtiraf etmeliyim ki tuhaf ama etkileyici bir kadınsınız," deyince cevap vermedim. Kapıya yürüdü ve çıkmadan önce bana bakarak sordu: "Kahvaltı yapmak ister misiniz?"

Sinirle gülerek, "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sorunca, gözlerimin içine bakarak cevap verdi:

"Bir sebebi yok. Sadece kibar olmaya çalışıyorum."

Kapı kapanır kapanmaz Baran'ın ceketine baktım. Bu karanlık hücrede içimi aydınlatan tek şey bu ceketti. Nasıl bir güçtü ki bu sadece ceketi bile bana yetiyordu. Söylediğimin aksine, gücümü ondan alıyordum çünkü inancımın adı sadece oydu.

Kapı tekrar açılınca bu kez içeriye bir polis memuru ve Kemal Bey girdi. Polisin elinde bir tepsi vardı. Tepsiyi yatağın üstüne bıraktı ve dışarıya çıktı.

Kemal Bey gülümseyerek, "Önce kahvaltınızı yapın. Sonra konuşuruz," deyince, başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

"Hiçbir şey istemiyorum. Sorgu ne zaman yapılacak?"

Kemal Bey cekete baktı ve uyarır gibi bir tonla bana cevap verdi:

"Bir şeyler yediğinizi mutlaka görmem gerekiyor. Umarım anlatabilmişimdir!"

Anlamıştım. Yemek tabletini önüme çekip baktım. Bir parça beyaz peynir, birkaç zeytin tanesi ve iki dilim ekmek vardı. Plastik bardağa konmuş çayı elime aldım. Şeker bile yoktu.

Kemal Bey'le göz göze gelince, "Biraz sabır. Şu an gözler fazlasıyla üstünüzde. Mümkün olduğunca müdahale etmiyorum," diye fısıldadı ve cekete bakarak konuşmaya devam etti: "Sizin buradan sorunsuz bir şekilde çıkmanızı istiyorum ve inanın bana, çevremde sakin olan tek kişi sizsiniz." Baran'dan bahsediyordu.

İç çekerek, "Anlıyorum," diye cevap verdikten sonra bir parça ekmek koparıp ağzıma attım ama o kadar kuruydu ki çiğnemek bile mümkün değildi. Bir yudum çay almak istedim. Fakat plastiğin kokusu çaya karışmıştı. Sakin olmaya çalışarak bardağı tabletin üstüne bıraktım ve bir parça peynir alıp ağzıma koydum. Bu şekilde ekmek biraz olsun yumuşamıştı.

Yemek tabletini kenara bıraktıktan sonra Kemal Bey'e bakarak sordum:

"Beni daha ne kadar burada tutacaklar?"

Saatine bakarak, "Yaklaşık yirmi dakika sonra sorgu başlayacak. Dün bana anlattığınız her şeyi onlara da anlatın!" dedikten sonra elindeki poşeti bana uzatıp konuşmaya devam etti: "Bu eşyaları sizin için getirdim. Poşetin içine kişisel bakım eşyaları da var." Sustu ve bakışlarını cekete çevirdikten sonra, "Kıyafetleri giyinmenizi rica ediyorum," dedi. Yine Baran'dan bahsediyordu.

Poşeti elime alıp sordum:

"Nerede giyineceğim?" Tekrar saatine bakarak cevap verdi:

"On dakika doldu. Şimdi kapıyı açıp beni dışarıya çıkaracaklar. Koridorun sağ tarafında tuvalet var. Yetkili memurla görüşüp sizi oraya götürmesini söyleyeceğim. Sonra da sorgu odasında sizi bekleyeceğim. Bana sormak istediğiniz başka bir soru var mı?"

Başımı sağa sola sallayarak fısıldadım:

"Hayır! Yok."

Aynı anda kapı açılınca Kemal Bey ayağa kalkarak dışarıya çıktı. Poşeti elime alıp beklemeye başladım. Çok halsiz ve uykusuzdum. Bir gecede resmen çökmüştüm. Kapı tekrar açıldı ve bir kadın polis içeriye girdi. Soğuk bir şekilde yüzüme bakınca, sinirden dişlerimi sıkarak dışarıya yürüdüm. Kolumu tutarak beni tuvalete götürdü. Elimdeki poşeti lavabonun kenarına bırakarak yüzümü yıkadım. Suya dokunmak bile benim için şu an lükstü. Karşıda küçük bir ayna vardı ama hiç bakmıyordum. Ne halde olduğumu tahmin edebiliyordum ve galiba kendimle yüzleşmek istemiyordum. Kadının bakışları üzerimdeydi ama açıkçası umurumda bile değildi.

Önce üstümdeki pijamayı çıkarıp çöpe attım, sonra da poşeti açtım ve içindeki siyah kazağı çıkarıp üstüme geçirdim. Dokusu yumuşacıktı ve bana kendimi iyi hissettirmişti. Ne tuhaftı, sanki aylardır buradaydım. Derin bir nefes alarak biraz sakinlik diledim. Çünkü şu an en çok ihtiyacım olan şey bu duyguydu. Kendimi toparlayıp kot pantolonu da poşetten çıkardım ve hızla giyindim. Çorap ve spor ayakkabıları da giyindikten sonra poşetin içinden çıkardığım diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım. Pantolon biraz bol olmuştu ama yine de kendimi daha iyi hissediyordum. En azından ısınmıştım.

İşim bitince dikkatle beni izleyen polise baktım. Öyle soğuktu ki... Aslında sadece görevini yapıyordu. Böyle bir yerde ne bekliyordum ki? Kendimi zorlayarak yanına yürüdüm. Yine kolumu tuttuktan sonra beni sorgu odasına götürdü.

Kemal Bey masada yerini almıştı. Göz göze gelince bana cesaret verircesine gülümsedi. Sert bir soluk alarak yanına oturdum. Kısa bir süre sonra kapı açıldı ve Mustafa Bey içeriye girerek karşımdaki sandalyeye oturdu. Zaman kaybetmeden önündeki dosyayı açarak konuşmaya başladı:

"Size soracağım sorulara net cevaplar istiyorum. Ferhat Pehlivan'la aranızda nasıl bir ilişki vardı?"

Kendimden emin bir şekilde konuşmaya başladım:

"Onunla aramızda hiçbir ilişki yoktu. Daha önce de söylediğim gibi, kendisiyle fakültedeki bir sempozyumda tanıştık. İletişim Fakültesinde okuyordu. Adının Ferhat olduğunu biliyorum ama soyadını bile sizden öğrendim. Bir ay kadar önce fakültenin kafeteryasında tesadüfen karşılaştık. Samsun'a gidecektim ve izin kâğıdı dolduruyordum. Ferhat bana birkaç soru sordu. Sonra laf lafı açtı ve bana staj için yer aradığını ama bulamadığını söyledi. Dert etme, bulursun, dedim. Fakültede böyle konular çok konuşulur. Bana bomba gibi bir haber aradığını ve eğer bulursa tüm medya kuruluşlarının onunla çalışmak için can atacağını söyledi." Sustum ve derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim: "Sıradan bir konuşmaydı ve amacının tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra bana çalıştığım kliniğe yatırılan bir hastadan bahsetti. Bu hasta Baran Demiroğlu'ydu. Bana onunla ilgili sorular sordu. Sert çıktım. Onu tersledim çünkü prensip olarak hastaların özel bilgilerini kimseyle paylaşmıyoruz. Ona da aynen bu şekilde söyledim. Aradan zaman geçti. Ferhat birkaç kez daha yanıma geldi ve bana Baran Demiroğlu'yla ilgili sorular sormaya yeltendi. Bu se-

fer onu daha sert bir şekilde uyardım. Anlamış gibiydi. Bir daha beni bu konuda hiçbir şekilde rahatsız etmedi. Onunla tanışıklığımız bundan ibaret. Başka söyleyeceğim bir şey yok."

Mustafa Bey ilgiyle beni dinliyordu. Kollarını birbirine doladıktan sonra, "Buraya kadarını anladım. Peki, Baran Demiroğlu'yla ilgili bu kadar özel bir bilgiyi nereden öğrendiniz? Bu bilgileri, kullanmak ya da şantaj yapmak için görev yaptığınız klinikten mi çaldınız?"

Afalladım. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Gerilmiştim ve hata yapmaktan korkuyordum. Baran onunla ilgili hiçbir soruya cevap vermemem gerektiğini söylemişti. Peki, şimdi ne yapacaktım! Mustafa Bey benden cevap bekliyordu. Çaresizce yutkunduktan sonra tam cevap veriyordum ki kapı açıldı ve içeriye hiç ummadığım biri girdi.

Adil Bey...

Onun neden burada olduğunu tam olarak anlayamasam da şaşkın ve mahcuptum çünkü Adil Bey'le böyle bir yerde ve böyle bir haldeyken yüz yüze gelmiştik. Mahcuptum çünkü o benim idolümdü.

Mustafa Bey'e baktı ve ciddi bir şekilde konuşmaya başladı:

"Soruşturmayı bölmek istemezdim ama buraya savcılık tarafından ifade vermek için çağrıldım. Ben, Adli Psikiyatr Adil Çınar. Bahar Saygın benim kliniğimde görev yapıyor, kendisi benim asistanımdır." Adil Bey bakışlarını bana çevirince utanarak gözlerimi kaçırdım.

Mustafa Bey soğuk bir şekilde cevap verdi:

"İfadenizi şüphelinin soruşturması bittikten sonra almak istiyorum. Dışarıya çıkın lütfen." Bakışlarım Mustafa Bey'e kaydı. Sert ve diktatör tavırlarından hiçbir şekilde ödün vermiyordu.

Adil Bey kendinden emin bir şekilde ona cevap verdi:

"İfadem şimdi alınacak."

Mustafa Bey sinirle güldü ve bana bakmaya devam ederek fısıldadı:

"Bu kararı kim verdi?"

"Cumhuriyet Başsavcısı!"

Soruşturma odasındaki bu ses öyle sert bir şekilde yankılanmıştı ki hepimiz başımızı çevirip kapıya baktık. Baran sert bir şekilde Mustafa Bey'e bakıyordu. Üstünde siyah bir takım elbise vardı.

Ondan önce içeriye Baran'ın avukatı Ali Bey girdi ve Mustafa Bey'in önüne bir tutanak koyarak, "Müvekkilim Baran Demiroğlu, Cumhuriyet Başsavcısı'nın izniyle soruşturmaya katılacak. Aynı şekilde Adil Bey de..." deyince Mustafa Bey afalladı ama belli etmemeye çalışarak önüne bırakılan tutanağı okudu. Sonra da başını salladı ve boş sandalyeleri işaret ederek, "Buyurun!" dedi.

Adil Bey hemen yanımdaki boş sandalyeye, Ali Bey de onun yanına oturdu ama Baran oturmadı. Kapıya yaslandı ve kollarını birbirine dolayarak Mustafa Bey'e bakmaya devam etti. Bakışlarımı Mustafa Bey'e çevirince göz göze geldik. Bakışları çok tuhaftı. Bu olanları çözmeye çalıştığı belliydi. Gözlerimin içine bakarak konuşmaya başladı:

"Sizi dinliyorum, Bahar Hanım. Bana Baran Demiroğlu'ndan bahsedin. Onunla ilgili bu kadar özel bilgileri Ferhat Pehlivan'a siz mi verdiniz? Neyin karşılığında verdiniz ve en önemlisi, bu gizli bilgileri nasıl ya da kimden öğrendiniz?"

Tüm gözler bana çevrilmişti. Sanki boğazımda zincirler vardı. Nasıl cevap vereceğim konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Yine de sakinliğimi korumaya çalışıyordum. Tam bu aşamadayken söyleyeceğim en ufacık yanlış söz, her şeyi altüst edebilirdi. Mustafa Bey kollarını masaya yaslandı ve gözlerimin içine bakarak fısıldadı:

"Neden cevap veremiyorsunuz?"

Kemal Bey benim yerime cevap verdi:

"Müvekkilimin konuşmasına engel olan tek sebep mesleğine olan saygısıdır. Kendisinden önce Adil Bey'in dinlenmesi, soruşturmanın devamı açısından büyük önem taşımaktadır."

Mustafa Bey bakışlarını Adil Bey'e çevirip onay verince Adil Bey konuşmaya başladı:

"Bahar Hanım bir süredir benim asistanlığımı yapmaktadır. Sorduğunuz soruya cevap vermemesi çok normaldir çünkü Baran Demiroğlu benim resmi hastamdır. Kliniğimizin en büyük prensibi, hastalarımız hakkında hiç kimseye bilgi vermemektedir. Kendisi bu konuda titiz fakat bir o kadar da deneyimsiz olduğu için afalladı. Muhtemelen bu prensibi çiğnememek için susuyor." Adil Bey bakışlarını bana çevirerek sordu: "Tahminim doğru mu?" Afalladım ama belli etmeyerek başımı salladım. Adil Bey konuşmaya devam etti: "Görev yaptığı bu süre zarfında, Baran Demiroğlu kliniğimizde yatılı olarak bulunmuştur ve Bahar Hanım benim asistanım olma unvanıyla kendisiyle ilgilenmiştir. Baran Bey'le bu şekilde tanıştılar. Zannediyorum ki kendisi de bu şekilde ifade vermiştir."

Mustafa Bey soğuk bir şekilde cevap verdi:

"Asistanlığınızı yapmaya yeni başlamış daha öğrenci olan birine bu kadar ağır bir sorumluluk vermeniz tuhaf değil mi?"

Adil Bey geriye yaslandı ve kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

"Emin olun ki sizin benim gibi bir uzmana böyle bir soru sormanız kadar tuhaf değil. Ben Bahar Hanım'ı yetiştiriyorum, Mustafa Bey. Bir Tıp Fakültesi öğrencisi nasıl kadavra inceleyip deneyim kazanıyorsa adli psikiyatri dalında da deneyim kazanmanın tek yolu hastalarla iç içe olmaktır. Ben

geçmişte bu şekilde yetiştirildim ve benim yetiştirdiğim bütün psikiyatrlar da alanında büyük başarılara imza attılar. İnanıyorum ki Bahar Hanım da onlardan biri olacak. Çalışma prensiplerimden bir diğeri de adli vakalar söz konusu olunca çok az kişiyle çalışmak. Hastanın odasına giren kişilerin sayısı bir elin beş parmağını geçemez. Aynı şekilde Baran Bey de kliniğimizde bulunduğu süre zarfında ve sonrasında çok az insanla görüştü."

Mustafa Bey kaşlarını havaya kaldırarak konuştu:

"Amacım sizin uzmanlığınızı eleştirmek değil, Adil Bey. Ortada faili meçhul cinayet, cinayetler var. Bana net bir cevap verin. Bahar Hanım o bilgileri sizden gizli bir şekilde mi aldı?"

Adil Bey başını dikleştirerek ona cevap verdi:

"Hayır! Bu bilgiyi bize Baran Demiroğlu'nun kendisi söyledi."

Dehşetle Baran'a baktım. Hiçbir şekilde tepki vermiyordu ve gözlerini Mustafa Bey'den ayırmıyordu.

Mustafa Bey gözlerini kısarak sordu:

"Ne demek bu?"

Adil Bey sakin bir şekilde konuşmaya devam etti:

"Baran Bey delil yetersizliğinden beraat etse de mahkeme kararıyla psikolojik destek görmeye devam etmiştir. Mahkeme bu görev için beni atadı. Bu karardan sonra Baran Bey'in tedavisiyle ilgilenmeye devam ettim. Bahar Hanım da asistanım olarak çoğu zaman benim yanımdaydı. Birkaç hafta önce sinir krizi geçirdiği için kendisini evinde ziyaret etmeye mecbur kaldık. Sakinleşmesi için ona ağır bir doz ilaç verdim. Bu ilaçtan sonra kısa bir süre sayıkladı. Bahar Hanım da yanımda olduğu için söylediklerine şahit oldu. Prensiplerimi bildiği için de bu konu hakkında hiçbir soru sormadı. Sonra bu konuyla ilgili, tabii ki isim beyan etmeden, bazı notlar almış ki her öğrenci eğitimi süresinde bunu yapar ve

bundan daha doğal bir şey yoktur. Belli ki yazmış olduğu bu notlar illegal bir şekilde kendisinden alınmış, daha doğrusu çalınmış. Anlatacaklarım bundan ibaret."

Mustafa Bey derin bir nefes alarak bana bakmaya başladı. Böyle bir şey beklemediği için afallamıştı. Ben bile afallamıştım. Adil Bey'in yüzüne bakamıyordum çünkü benim yüzümden yalan söylemişti.

Mustafa Bey, Baran'a bakarak sordu:

"Bu konuyla ilgili olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Baran dişlerini sıktıktan sonra masaya yürüdü ve Mustafa Bey'in gözlerinin içine bakarak soğuk bir ses tonuyla cevap verdi:

"Adil Bey zaten gerekenleri anlattı. Bana gelince, benim muhatabım Başsavcı'nın kendisidir ve gerekenleri ona söyledim. Daha fazla uzatmanın bir anlamı yok. Bence konu kapanmıştır."

Mustafa Bey sinirle güldükten sonra bana bakarak başını salladı ve sandalyesini iterek odadan çıktı.

Derin bir nefes alarak başımı önüme eğdim. Hâlâ çok gergindim. Mustafa Bey'in bu işin peşini bırakmayacağı belliydi. Her şey bir yana Adil Bey'in yüzüne bile bakamıyordum. Utanç içindeydim. Böyle olmamalıydı.

Baran, "Kemal Bey, Bahar Hanım'ı evine götürün," dedi. Sesi buz gibiydi.

Kemal Bey ayağa kalkınca utanarak Adil Bey'e baktım. Her şeye rağmen gülümseyerek bana, "Geçmiş olsun Bahar," deyince, başımı sallayıp ayağa kalktım ve Kemal Bey'in peşinden yürümeye başladım. Ne Ali Bey'e ne de Baran'a bakamamıştım çünkü her hareketimiz izleniyordu. Bundan emindim.

Sorgu odasından çıkıp koridorun sonuna yürümeye başladık. Sanki aylardır buradaydım ve bir an önce buradan

kurtulmak istiyordum. Tuhaf bir şekilde kendimi kirlenmiş hissediyordum. Bu manevi bir kirlilikti ve arınmaya ihtiyacım vardı. Tam birkaç adım daha atmıştım ki şok içinde durdum. O an sanki dünya başıma yıkıldı çünkü annem, babam ve abim buradaydı. Abim gergin bir şekilde telefonla konuşuyordu.

Kemal Bey şüpheyle bana bakarak sordu:

"Ne oldu, Bahar Hanım?"

Cevap veremedim. Sakin olmaya çalıştığım sırada annem beni gördü ve acıyla bağırdı:

"Bahar! Kızım."

Abimle babam da bana bakınca âdeta yerin dibine girdim. Yine de belli etmemeye çalışarak onlara gülümsedim. Hepsi birden yanıma koşmaya başladı.

Kemal Bey'le göz göze gelince, "Nasıl öğrendiler?" diye sordum.

Hemen bana açıklama yapmaya başladı:

"Gözaltına alınan kişilerin ailesine haber verilir. Sakin olmaya çalışın. Sonuçta aklandınız."

O kadar kolay değildi. Abim profesyonel bir avukattı ve eminim ki bütün bu yaşananlardan Baran'ı sorumlu tutacaktı. Zaten yanıma ilk gelen kişi abim oldu. Yanaklarıma dokunarak sordu:

"İyi misin, güzelim?"

Cevap bile veremeden annem bana sarılarak ağlamaya başladı. Babam da hüzünle bana bakıyordu. Öyle telaşlı ve üzgündüler ki...

Anneme sarılarak gözyaşlarını sildikten sonra gözlerinin içine bakarak, "Ben iyiyim. Sadece küçük bir yanlış anlama. Merak edilecek bir şey yok. Lütfen anne, ağlama artık," deyince abim öfkeyle cevap verdi:

"Saçmalık! Beni içeriye bile almadılar. Bu yaptıkları kanuna aykırı." Gücümün son kırıntılarıyla abime baktım. As-

lında bacaklarım titriyordu ama zorlukla dayanmaya çalışıyordum. Abim hırsla konuşmaya devam etti: "Avukatın da varmış. Benim bundan niye haberim yok. Ben dururken kim senin avukatlığını yaptı? Neden beni aramadın, Bahar?"

Kemal Bey sakin bir ses tonuyla cevap verdi:

"Müsaade ederseniz kendimi tanıtmak istiyorum. Ben Bahar Hanım'ın avukatı Kemal Karaman. Gözaltı süresince Bahar Hanım'ın yanında oldum. Adil Bey'in kliniğine bağlı olarak görev yapıyorum. Siz de biliyorsunuz ki Bahar Hanım'ın görev yaptığı klinik adli psikiyatri vakalarına da bakıyor. Bu doğrultuda Adil Bey'in bağlı olduğu bir avukatlık bürosu var. Size gerekli olan tüm dosyaları vereceğim. Siz de inceleyince anlayacaksınız ki durum sadece yanlış anlamadan ibaret."

Annem ağlamaya devam ederek fısıldadı:

"Daha mezun bile olmadı benim yavrum. Hep şu adamın yüzünden. Şeytan görsün onun yüzünü." Dehşetle abime baktım. Annem Baran'ı nereden biliyordu! Abim bunu bana nasıl yapardı...

Babam annemin kolunu tutarak yanına çekmeye çalışırken sorgu odasının kapısı açıldı. Baran, Adil Bey ve Ali Bey dışarıya çıkınca telaşla avuçlarımı sıktım. Baran beni o halde görünce neye uğradığını şaşırdı ve kaşlarını çatarak annemle babama baktı. Kader dedikleri bu muydu? İlk karşılaşmaları böyle mi olacaktı?..

Abim nefretle Baran'a bakınca yutkunarak, "Gidelim artık," diye fısıldadım.

Ama abim hiç taviz vermedi. Tam yanımızdan geçiyordular ki abim, Adil Bey'e seslendi:

"Adil Bey, biraz konuşabilir miyiz?"

Dişlerimi sıktım ve abimi uyarırcasına fısıldadım:

"Abi, sırası değil."

Babam şüpheyle Baran'a bakmaya başlayınca dudaklarım büküldü ve yalvarırcasına abime baktım. Ama çok geç olmuştu çünkü babam Baran'ı tanımıştı. Annemin kulağına eğilerek, "İşte! Baran Demiroğlu bu," dedi.

Annem hırsla bakışlarını Baran'a çevirince hemen yanlarına yürüdüm ve ikisine birden bakarak, "Sakın!" diye fısıldadım ama annem dayanamadı ve öfkeyle Baran'a bağırdı:

"Kızımın peşini bırak! Ona layık değilsin sen!"

Baran âdeta yıkıldı, tıpkı benim gibi... Annemin söylediği bu sözler kalbimize saplanan kurşunlar gibiydi ve Baran'ın gözlerindeki o ifadeyi hayatım boyunca unutamayacaktım. Ailemle arasında daha tanışmadan örülen duvar, artık aşılması zor bir kaleye dönüşmüştü. Abim annemin önüne geçince Baran son bir kez daha bana baktı ve hızla çıkışa doğru yürümeye başladı. O, acıları içine atıp uzaklaşırken ben bedenimin her köşesine buzlar saplanıyor gibi hissediyordum...

Keskin bir acı...

Geçmeyen keskin bir acıyla baş başaydım şimdi. Dün gece o hücredeyken bile canım bu kadar acımamıştı. Eve gelir gelmez tüm sorulardan kaçmak için banyoya sığınmıştım. Su damlaları beni arındırmak yerine, birer ok gibi tenime saplanıyordu... Dayanamayarak yere çöktükten sonra başımı duvara dayayıp içimde biriken tüm gözyaşlarını serbest bıraktım.

"Bahar, iyi misin kızım?" Annemin endişeli sesinde pişmanlık aramak acizlik miydi?

Kahretsin ki her şey ve herkes bize karşıydı. Ama ne olursa olsun izin vermeyecektim, kimse bizi ayıramazdı. Hırsla ayağa kalkarak durulandım. Artık zamanı gelmişti. Onlarla konuşacaktım. Baran benim sevdiğim ve yanında huzur bulduğum adamdı. Herkese ve her şeye meydan okumaya

hazırdım. Söz verdiğim gibi, her koşulda onun yanında olacaktım.

Üstümü giyinip banyodan çıkarken annemle yüz yüze geldik. Endişeyle bana bakıyordu. Gülümseyerek, "Sıhhatler olsun, kızım. Seni merak ettim," deyince, gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Merak edilecek bir şey yok. Sadece duş aldım anne."

Hüzünle başını salladı. Bir yanım öfkeli olsa da diğer yanım onu anlamaya çalışıyordu ve ne kadar kırgın olursam olayım ona kıyamıyordum.

Abim salondan çıkıp, "Konuşalım mı, Bahar?" diye sorunca, başımı sallayarak cevap verdim:

"Konuşalım abi."

Yanlarından geçip salona girdikten sonra tek kişilik koltuğa oturarak onlara baktım. Babam düşünceliydi. Abim babamın yanına oturarak konuşmaya başladı:

"Nedir bu olanlar? Dosyayı inceledim. Hukuka aykırı olarak kişisel verilerin başkasına verilmesi, yayılması ve şantaj amaçlı kullanılması şüphesiyle gözaltına alınmışsın. Ne demek bütün bunlar ve şu öldürülen genci ne kadar yakından tanıyorsun?"

Bu sorulardan bıkmıştım artık. Bütün gücümü toplayarak, "Dosya kapandı, abi. İnan bana, aslı olmayan şeyler bunlar."

Abim sinirle söylemeye başladı:

"Ne demek kapandı, Bahar? Ne yani! Senin Baran Demiroğlu olacak o tuhaf adam yüzünden gözaltına alınmanı sineye mi çekelim?"

Artık yetmişti. Kaşlarımı çatarak abimin söylediklerine cevap verdim:

"Ben onun yüzünden değil, kendi dikkatsizliğim yüzünden gözaltına alındım abi. Sürekli onu suçlayarak bir yere varamazsın. Herkes akbaba gibi onun peşinde ve herkes ne

olursa ilk önce onu suçluyor. Üstelik mağdur olan kişinin kendisi olmasına rağmen o, sesini bile çıkarmıyor."

Babam, Baran için söylediğim onca şeyi umursamaz bir şekilde konuşmaya girdi:

"Neyse, bu konuyu kapat artık, Ayaz. Bahar yeteri kadar yorgun. Bir daha bu uğursuz adamla ilgili tek kelime bile duymak istemiyorum. Bahar da artık hiçbir şekilde onunla görüşmez, olur biter."

Bu sözler son damla olmuştu bana. Ayağa kalktım ve bunca yıl sevgiyle baktığım insanlara öfkeyle bakarak konuşmaya başladım:

"Onunla görüşmeye devam edeceğim çünkü o benim için sıradan, hatta sizin deyiminizle tuhaf ya da uğursuz bir insan değil. Ayrıca o zannettiğiniz gibi katil de değil. Ben Baran'a zannettiğinizden de fazla değer veriyorum. O da bana. Şimdiye kadar sizi hiç kırmadım. Bundan sonra da kırmak istemiyorum. Ben artık çocuk değilim ve sizden tek istediğim sadece biraz güven!"

Annem dehşetle ağzını kapatarak babama baktı. Babam söylediğim sözlerden sonra âdeta donmuştu.

Abim sinirle gülerek başını salladı ve "Bravo! Umarım, şu insanları üzmene değer Bahar," deyince, başımı dikleştirerek, "Lütfen yangına körükle gitme artık, abi. Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum.

Sinirle ayağa kalktıktan sonra işaretparmağını sallayarak bağırmaya başladı:

"O adamı tanıdıktan sonra neler yaşadın? Kaçını biliyoruz? Bize gösterdiğin şu tavırlarının farkında değil misin? O adam seni değiştiriyor. Kendisine benzetiyor. Dün gece bir suçlu gibi gözaltı odasında sabahlayan kız, sana tanıdık geliyor mu; bir düşün istersen! Bütün bunlar onun yüzünden oluyor. Sana zarar veriyor. Savcılık senin peşini bırakacak mı zannediyorsun? Ya Ferhat Pehlivan'ı öldürenler! Uçu-

ruma yuvarlanırken oturup seni izlememizi mi istiyorsun? Hayır! Bunu yapmayacağım. Tek kardeşimi o adama feda etmeyeceğim! Bunu aklına sok!"

Söylediklerini bitirdikten sonra ceketini aldı ve kapıyı çarparak evden çıktı. Babam hayal kırıklığı içinde yüzüme bakarken annem sessizce ağlıyordu. Biz hiçbir zaman tartışan bir aile olmamıştık. Buna sebep olduğumu bilmek ne kadar da acıydı! Çektiğim acıyı içime atarak odama yürüdüm çünkü beni anlamıyorlardı. Baran'a karşı önyargılı olmalarını hazmedemesem de endişelerini anlamaya çalışıyordum. Zamana bırakacak ve ne olursa olsun Baran'dan ayrılmayacaktım...

❀

Baran

"Kızımın peşini bırak! Ona layık değilsin sen!"

Kulağımda bu sözler ve gözlerimin önünde onun zarif bedeni vardı. Sorgu odasında güçlü durmaya çalışmasına rağmen, dokunmaya bile kıyamadığım teni buz kesmiş, hayran olduğum uzun saçları birbirine dolanmıştı. Bencilce bir istekle, onu alıp yanıma getirmek istiyordum ama bunu yaparsam ailesini kaybedecekti. Benden nefret ediyorlardı. Annesinin ve babasının gözlerinde bunu bugün net bir şekilde görmüştüm. Haklı olduklarını bilmek elimi kolumu bağlıyordu.

Öfkeyle elimdeki viski bardağını duvara fırlattım. Bütün bunları bilmeme rağmen sesini duymaya ihtiyacım vardı. Kendime engel olamayacak kadar aciz durumdaydım. Öfkem kendimeydi.

İçimdeki savaşa yenilerek onu aradım. Hemen cevap verdi:

"Alo!"

Sesindeki hüznü hissedince dişlerimi sıktım. Kahretsin ki yanına gidemiyordum. Numara gizli olduğu için arayan

kişinin ben olduğumu bilmiyordu. Belki de yanında annesi vardı. Onu daha fazla zor durumda bırakmamak için telefonu kapatıp başımı koltuğa yasladım. Onu sarıp sarmalamak ve bütün kötülüklerden uzak tutmak isterken diğer yandan da kötülüklerin ve hüzünlerinin kaynağı olduğumu bilmem canımı çok yakıyordu. Hayatında olduğum sürece ona zarar vereceğimin farkındaydım ama onu her şeyimi uğruna feda edecek kadar çok seviyordum. Hem de ölesiye...

Çalışma odasının kapısı vurulunca düşüncelerimden sıyrılarak sert bir şekilde bağırdım:

"Gel!"

Yaşar içeriye girdi. Yere dağılan cam parçalarına baktıktan sonra boğazını temizleyerek konuşmaya başladı:

"Zamanı değil ama bir misafiriniz var. Adamlar onu içeriye almayınca sizinle görüşmek için ısrar etmiş. Kim olduğunu öğrenince bir de size sorayım dedim."

Kaşlarımı çatarak, "Kim?" diye sorunca sıkıntıyla cevap verdi:

"Ayaz Saygın. Bahar Hanım'ın abisi. Ne yapalım?"

Hiç şaşırmamıştım, bu konuşmanın olacağını zaten tahmin ediyordum ama bu kadar çabuk olması tuhaftı. Yavaşça doğruldum ve hiç tereddüt etmeden cevap verdim:

"İçeriye alın."

Yaşar başını sallayarak dışarıya çıktı. Bir süre bekledikten sonra ayağa kalkarak yürümeye başladım. Merdivenlerden indiğimde Yaşar'ın beni beklediğini gördüm.

Başımla kapıyı işaret edince tereddütle, "Bu adamın sağı solu belli olmuyor. Ters bir şey söyler ya da bir hareket yaparsa ne olacak?" diye sorunca sert bir şekilde fısıldadım:

"Dışarıya çık!"

"Ama efendim..." deyince öfkeyle bağırdım:

"Ne diyorsam onu yap."

Yaşar sıkıntıyla başını salladıktan sonra dışarıya çıktı.

Salona yürüdüm. Kapıdan içeriye girer girmez başını kaldırıp bana baktı. Ben de aynı şekilde ona... Gözlerinde yine aynı nefret vardı. Onu anlıyordum. Kardeşi için endişeliydi ve beni tanımıyordu. Onun gözünde ben ailesini diri diri yakan bir caniydim. Her şeye rağmen ona olan saygım sonsuzdu çünkü bir zamanlar ben de abiydim. Biliyordum ki aynı durumda Beyza olsaydı ben de bu tepkiyi verirdim. Bu sebeple kardeşine olan bu bağlılığı bana hiç yabancı değildi.

Karşısındaki koltuğa oturdum ve nefret dolu bakışlarına aldırmadan, "Hoş geldiniz. Buyurun, sizi dinliyorum," dedim.

Nefretle gülüp gözlerime baktıktan sonra konuşmaya başladı:

"Bugün seninle iki medeni insan gibi konuşmaya geldim ve bu konuşmanın son olmasını umuyorum, Baran. Bahar bizim için çok değerli. O her zaman herkese karşı son derece saygılı bir kız oldu. Ta ki hayatına sen girene kadar. Şunu kafana sok ki, onu anlık heveslerine kurban etmene izin vermeyeceğim. Senin ailenle olan bağın nasıldı, bilemem ama biz sizden çok farklıyız." Ruhumdaki yara sızlayınca sert bir soluk aldım. Elini kaldırdı ve bulunduğumuz odayı işaret ederek konuşmaya devam etti: "Kapısında onlarca adamın beklediği, şatoya benzeyen bu ruhsuz evler bize çok yabancı. Kardeşim bu ruhsuzluğun aksine sevgiyle büyüdü. Onu daha fazla kirletme artık. Senin yüzünden annesine ve babasına başkaldıran, koluna kelepçe takılan, savcılıkta sabahlayan bir kıza dönüştü. Tabii bunlar sadece bildiklerim. Kimbilir benim bilmediğim daha neler yaşandı. Sen de biliyorsun ki bunlar daha başlangıç. Peşindeki belalar onu âdeta bir sarmaşık gibi sarmaya başlayacak. Bir şekilde onu masum olduğuna inandırmışsın. Farz edelim ki öyle! Farz edelim ki aileni sen öldürmedin, peki aileni öldürenlerin onu da harcayacaklarının farkında değil misin? Nasıl koruya-

caksın onu? Bu şatoda esir tutarak mı? Peki, hiç düşündün mü? Senin yüzünden ailesine zarar verirlerse o zaman değil seni, kendisini affeder mi? İnan bana, öyle bir şey yaşanırsa ne senin ne de aynada kendisinin yüzüne bakamayacak." Ayağa kalktı ve başını dikleştirerek son sözlerini söyledi: "İlk karşılaştığımız gece bana demiştin ki, *bir zamanlar ben de abiydim.* Şimdi soruyorum sana. Kardeşini bile koruyamayan bir adama, ben kardeşimi nasıl emanet edeyim? Eğer içinde ona karşı gerçekten sevgi kırıntısı varsa ona ve bize bu kötülüğü yapma! Kardeş acısını yaşayan biri olarak senden rica ediyorum, aynı acıyı bana da yaşatma! Suçun olmayan sebeplerden dolayı aileni kaybettiğin için inan çok üzgünüm ama eğer benim de ailem kaybolursa bunun tek sorumlusu sen olacaksın. Umarım, anlatabilmişimdir Baran Demiroğlu. Umarım, bu konuşma aklını başına getirmiştir..."

Ayaz tüm öfkesini üstüme kusup giderken beni acımasız gerçeklerle baş başa bırakmıştı.

❀

3 gün sonra...

Bahar

"Merhaba, Bahar. Nasılsın?"

Mahcup bir şekilde Adil Bey'e baktım. Yüzünde her zamanki babacan ifade vardı. İçimdeki hüznü bir kenara bırakmaya çalışarak cevap verdim:

"Size karşı çok mahcubum, Adil Bey. Her şey için teşekkürler."

Derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Ben bu mesleğe yıllarımı verdim, Bahar. Kazandığım deneyim bir yana, artık insan sarrafı oldum. Yaşadıklarından ders aldığını fark edince hatalar gözüne o kadar da kötü görünmez. Kemal Bey bana duruşundan ve olaylara verdiğin

tepkilerden bahsetti. Sakinliğin gerçekten takdire şayan." Hüzünle başımı sallayınca Adil Bey şüpheyle, "Ailen Samsun'a döndü mü?" diye sordu.

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Evet, annemle babamı bu sabah uğurladım. Dün sabah da abim İzmir'e döndü. Önemli bir davası olduğu için hazırlık yapması gerekiyormuş."

Adil Bey masamın önündeki sandalyeye oturup konuşmaya devam etti:

"Özel olduğu için cevap vermek zorunda değilsin ama yine de soruyorum Bahar, ailen Baran'a karşı oldukça tepkiliydi. Şimdi nasıllar?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Adil Bey annemin Baran'a söylediği sözleri duymuş ve babamın ona nefret dolu bakışlarına bire bir şahit olmuştu.

Sıkıntıyla cevap verdim:

"Abim giderken iyiydi. İlk akşam biraz tartıştık ama sonra yumuşadı. Fakat annemle babam hâlâ bana kırgın. Aynı evde yabancı gibiydik. Tuhaf olan şeyse aramızda Baran'ın adının bile geçmemesi. Sanki herkes susma oyunu oynuyor gibi, Adil Bey. Bilemiyorum."

Adil Bey kaşlarını çatarak, "Peki ya Baran!" deyince, gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Bilmiyorum. Aramıyor. Telefonu kapalı. Onu en son savcılıkta gördüm. Belki de annemin ona söylediği sözlere kırıldı. Ya da beni zor durumda bırakmamak için sessiz kalmayı tercih ediyor. Yanına gitmek istiyorum ama olaylar daha çok yeni ve hata yapmaktan korkuyorum. Zaten yeteri kadar yaptım."

Adil Bey başını sallayarak, "Anlıyorum," dedikten sonra düşünceli bir şekilde ayağa kalktı. Tam kapıdan çıkarken durdu ve bana bakarak konuşmaya devam etti: "Biliyorsun ki yarın gece rehabilitasyon merkezi için teşekkür yemeği var.

Özel bir yemek olduğu için gelen kişileri bizzat ben davet ettim. Ama yanımda bana eşlik edecek bir hanım maalesef yok. Düşündüm ve sana sormaya karar verdim. Bana eşlik eder misin?" Ne söylemek istediğini anlamıştım. Muhtemelen geceye Baran da davetliydi ve birbirimizi görebilmemiz için bize yardımcı olmak istiyordu.

Heyecanla başımı sallayıp cevap verdim:

"Elbette, Adil Bey. Seve seve size eşlik ederim."

Adil Bey kahkaha atarak dışarıya çıkınca, derin bir nefes alarak koltuğa yaslandım. Günler sonra Baran'ı görebilecektim ve sadece bunu düşünmek bile bana ilaç gibi gelmişti.

❀

Meloş memnuniyetsizce beni süzerek, "Buyur buradan yak! Yani oldu mu şimdi bu elbise? Nedir bu zevksiz seçimler, anacığım? Azıcık kadın olun, kadın. Kız zaten sopa gibi. Şimdi onu bu haliyle bizim mahalleye gece lambası diye dikseler yeminle kimse yadırgamaz," deyince, Selin elini beline koyarak çemkirmeye başladı:

"Meloş farkındaysan bu kız bir iş yemeğine gidiyor. Başına gelen onca şeyden sonra elinde tuttuğun o ateş kırmızısı elbiseyi giymesini ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasını beklemiyorsun herhalde."

Dalaşmaları yetmiyormuş gibi beni bir o yana bir bu yana çekiştiriyorlardı. Alışverişe onları da çağırdığım için bin pişman olmuştum.

Dayanamayarak bağırdım:

"Yeter! Yeter artık. İki elbiseyi de istemiyorum. Şimdi kendime bir elbise seçip deneyeceğim. Fikrinizi kendinize saklayın ve sakın ama sakın yorum yapmayın."

Yürüdüm ve elimi siyah bir elbiseye attım. Selin dayanamayarak inledi:

"Aa, ama! Hep siyah, hep siyah."

Öfkeyle Selin'e bakınca Meloş yüzünü buruşturarak söylenmeye başladı:

"Kız sana karışma, dedi geri zekâlının mastır yapmışı. Beni örnek al, ben ona o elbiseyle ucubeye dönersin, dedim mi? Demedim. Neden? Çünkü kız karışma, dedi."

Elimi havaya kaldırarak fısıldadım:

"Pes! Gerçekten pes." Siyah elbiseyi elime alarak hırsla kasaya yürüdüm. Ne olursa olsun bu elbiseyi alacaktım çünkü biraz daha bu mağazada durursam kafayı yiyecektim.

Alışveriş sonrası kendimize birer kahve alarak boş bir masaya oturduk. Meloş kahvesinden bir yudum aldıktan sonra memnuniyetsizce poşete bakarak, "Kaç beden aldığına baktın mı bari?" diye sorunca, Selin başını dikleştirerek benim yerime cevap verdi:

"Artık ne çıkarsa bahtına! Senin gösterdiğin elbise de hiç fena değildi aslında Meloş, bari onu alsaydı."

Meloş edalı bir şekilde cevap verdi:

"Senin gösterdiğin elbise de fena değildi. En azından zarifti ve Bahar içinde kuğu gibi duruyordu."

Hayretler içinde kalarak resmen tısladım:

"Siz insanı deli edersiniz. Yaşlanmış karı kocalardan hiçbir farkınız yok. Kedi köpek gibi birbirinizi yediğiniz yetmiyormuş gibi, şimdi de birbirinizi övüyorsunuz."

Meloş gülümseyerek, "Yok be, anacığım. Biz sadece çok güzel görünmeni istedik. Malum, günler sonra altın saçlıyı göreceksin," dedikten sonra sustu ve kararsız bir şekilde sordu: "Şey diyecektim. Sivaslı ne yapıyor acaba? Galiba, telefon numarasını değiştirmiş. Ona ulaşamıyorum. Kesin sen onu görüyorsundur."

Gözlerimi kaçırarak, "Hayır, görmüyorum Meloş. İşin tuhaf yanı, etrafımdaki korumalar da kayboldu. Ne beni takip eden var ne evimin önünde bekleyen ne de peşimde bir araba. Herkes sanki ortadan kayboldu," der demez Meloş

tg: kaktusunx

şüpheyle Selin'e baktı. Gülümsemeye çalışarak konuşmaya devam ettim: "Merak etmeyin, bütün bunlar bir süreç. Baran bilerek benden uzak duruyor. Hâlâ ailemin İstanbul'da olduğunu zannediyor olmalı ve muhtemelen savcılığın peşimde olduğunu hesaplıyor olmalı. Eminim ki sırf bu yüzden adamlarını etrafımdan çekti. Ayrıca beni arayamıyor çünkü telefonumun dinlenme ihtimali de var. Gerekirse numaramı değiştireceğim. Bu akşam bir şekilde onunla konuşacağım ve annem adına ondan özür dileyeceğim. Onu ne kadar çok özlediğimi size anlatamam. İnanıyorum ki bu geceden sonra her şey eskisi gibi olacak."

Meloş, Selin'e baktıktan sonra kaşlarını çatarak fısıldadı: "Umarım, Japon işi. Umarım..."

Düşündüklerinin aksine elbise üstümde muhteşem durmuştu. Kolsuz ama boğazlıydı. Oldukça dar olmasına rağmen yanda derin bir yırtmacı vardı. Gece için ideal bir seçimdi. Hem abartılı değildi hem de çok şıktı. Uzun saçlarımı maşa yardımıyla şekillendirdikten sonra hafif bir makyaj yaptım. Takı olarak taşlı halka küpe ve ince bir bileklik seçtikten sonra pudra rengi stilettolar elbisemi tamamlamıştı. Aynı renk el çantamı da alarak aynaya baktım. Yırtmaç oldukça derindi ve çok çekici bir yanı vardı.

Üstüne kısa deri ceketimi giyindikten sonra aceleyle evden çıkarak Meloş'un arabasına bindim. Eskiden etrafımda dolanan gizemli adamlar âdeta sırra kadem basmıştı. Bu, bir yandan güzel olsa da tuhaf bir şekilde bana huzursuzluk veriyordu. Neyse ki bu aksam Baran'ı görecektim. Adil Bey'le davetlileri karşılamak için yarım saat önce orada buluşacaktık. Heyecandan resmen elim ayağım titriyordu. Radyoyu açarak çalan şarkıya eşlik etmeye başladım. Günler sonra ilk defa kendimi bu kadar huzurlu hissediyordum.

Yarım saat sonra nihayet gelmiştim. Yemek için seçilen restoran oldukça lükstü. Arabayı görevliye teslim ettikten sonra garson beni yemeğin olacağı salona götürdü.

Adil Bey de gelmişti. Beni görünce gülümseyerek ayağa kalktı ve baştan aşağı beni süzerek, "Hoş geldin, Bahar. Bu gece bana bu kadar güzel bir hanımefendi eşlik edeceği için çok şanslıyım," deyince, utanarak cevap verdim:

"Her zaman çok kibarsınız, Adil Bey. Siz de çok şıksınız."

Adil Bey gülümseyerek başını salladı ve "Yemekten önce bir şey içmek ister misin? Şarap ya da kahve," diye sordu.

Düşünüyor gibi yaparak, "Kahve lütfen," dedim.

Garson nazik bir şekilde başını salladıktan sonra kahveyi getirmek için gitti.

Adil Bey'le sohbet etmeye başladık. Onu dinlemek bana keyif veriyordu. Dayanamayarak, "Haddim değil Adil Bey ama size bir şey sormak istiyorum," deyince ilgiyle bana cevap verdi:

"Elbette Bahar, sorabilirsin."

Gülümseyerek sordum:

"Öyle içten, öyle babacan yapınız var ki insan hayran kalıyor. Bu kadar nazik ve anlayışlı bir adamın yalnız olması çok tuhaf. Neden hiç evlenmediniz?"

Adil Bey derin bir nefes aldıktan sonra geriye yaslanarak düşündü ve "Evlenmek bana göre çok özel. Ben tekeşliliğe inanan geri kafalı bir adamım, Bahar. Hayatımda sadece bir kadını sevdim ve maalesef onunla evlenemedim. Birbirimizi çok seviyorduk ama o zamanlar daha öğrenciydim ve çok vasıfsız bir gençtim. Hayatım boyunca başka bir kadına da aynı gözle bakamadım. Bu sebeple de evlenemedim. Pişman da değilim. Sevdiğim kadının hayali bana yetiyor," dedi.

Hüzünle ona baktım. Nasıl da güzel anlatıyordu. Gülümsemeye çalışarak, "Peki, hayalinden bile bu kadar güzel bah-

settiğiniz kadın, bir başkasıyla evlendi mi?" diye sorunca, Adil Bey duvardaki tabloya bakarak cevap verdi:

"Bu çok da önemli değil. Şu tabloya bir bak Bahar; ne kadar da güzel, değil mi? Bu restoranın sahibi onu satın alarak duvara asmış. Bu restorana gelenler tabloya hayranlıkla bakarak ne anlatmak istediğini düşünüyor. Ama ne bakanlar ne de restoranın sahibi gerçek anlamda ona sahip değil çünkü tablo sadece bir kişiye ait. Onu çizen ressama. Bu tablo istediği kadar yer değiştirsin, içinde gizlenen o duyguyu sadece ressam bilecek ve aralarındaki derin bağ sonsuza kadar yaşayacak. Beni anlıyorsun değil mi?"

Adil Bey'in söylediklerine hayran kalarak tabloya bakmaya başladım. Kimbilir bu tablonun içinde nasıl bir duygu hazinesi vardı. Tıpkı Adil Bey ve sevdiği kadın gibi...

Misafirler gelmeye başlayınca hemen kendimi toparladım ve Adil Bey'in yanında yerimi alarak gelenleri karşılamaya başladım. Masa hemen hemen dolmuşu. Davetlilerden biri son anda arayıp gelemeyeceğini söylediği için üç boş yer vardı. Gülümseyerek yanımdaki boş sandalyeye baktım. Bir an önce onun gelmesini istiyordum çünkü artık içimdeki özlemle baş edemiyordum...

Adil Bey gülümseyerek kapıya bakınca heyecanla kimin geldiğine baktım. Gördüğüm kişiyle bütün enerjim düştü çünkü gelen Meltem'di. Yüksek bel, siyah kumaş pantolon ve zümrüt yeşili bir gömlek giymişti. İtiraf etmeliyim ki uzun, kızıl saçları ve zarif bedeniyle muhteşem görünüyordu.

Adil Bey nezaketle, "Hoş geldiniz, Meltem Hanım. Davetimi reddetmeyip bu gece burada bulunduğunuz için çok teşekkür ediyorum. Rehabilitasyon merkezi için bağışta bulunanlardan biri de sizsiniz. Lütfen buyurun," deyince, Meltem kibar bir şekilde gülümseyerek Adil Bey'e cevap verdi:

"Çok zarifsiniz Adil Bey, böyle güzel bir projeye desteğim olduysa ne mutlu bana."

Konuşmasını bitirdikten sonra bana başını sallayınca aynı şekilde karşılık verdim. Yüzünde yine aynı iğrenç ifade vardı. Resmen bana meydan okuyor gibiydi. Hiç oralı olmadım. Tam karşımdaki boş sandalyelerden birine oturarak bacak bacak üstüne attı. Yerime geçerek o yokmuş gibi davranmaya başladım. Adil Bey'in hoş sohbetini dinliyor ve misafirlerle yakından ilgileniyordum. Tabii ki Meltem hariç. Onun yüzüne bile bakmıyor ama bakışlarını üstümde hissediyordum. O gerçekten kıskanç ve doyumsuz bir kadındı.

Yemek servisi başladığında neşem kaçmaya başlamıştı çünkü Baran hâlâ gelmemişti. Acaba benim de bu gece burada olacağımı bilmiyor muydu? Sıkıntıyla şarabımdan bir yudum alırken nihayet kapıda belirdi. Koyu mavi bir takım elbise giyinmişti. Altın sarısı saçları özenle taranmıştı ve gerçekten büyüleyici görünüyordu. Heyecanla nefesimi tutarak hemen ayağa kalktım. Kalbimin ritmi değişmişti ve bu hissi çok özlemiştim. Baran bana yaşadığımı hissettiriyordu. Adil Bey'le birlikte onun yanına yaklaştık. Gözlerinin içine bakıyordum ama o, bana bakmıyordu. Şaşkındım. Belki de masada oturan misafirlere belli etmek istemiyordu. Soğukluğuna rağmen gülümsedim. O eşsiz kokusunu hissetmek bile bana yetmişti.

Adil Bey elini ona uzatarak, "Hoş geldin, Baran. Sen benim şeref konuğumsun," deyince soğuk bir şekilde başını salladı. Ağzından tek kelime çıkmamıştı. Neyi vardı bu adamın böyle!

Özlediğim sesine kavuşmak için: "Hoş geldiniz." diye fısıldayınca, yüzüme bile bakmadan başını salladıktan sonra bana yapabileceği en kötü şeyi yapıp Meltem'in yanındaki boş sandalyeye yürümeye başladı.

Sanki parçalara ayrılmış ve bu salondaki her köşeye dağılmıştım. Her şeye bir bahane arayan yanım sustu ve sessizce geriye çekildi. Kan kaybediyor gibiydim. Her şey, gözal-

tına alınışım, koluma takılan kelepçe, annemin ve babamın bana hayal kırıklığı içinde bakan gözleri, abimin söylediği sözler, sabahladığım gözaltı odası bile beni yıkamamıştı ama Baran'ın bu hareketiyle darmadağın olmuştum.

"Yerimize geçelim Bahar," diyen Adil Bey'e boş boş bakınca, gülümseyerek fısıldadı: "Hadi!"

Başımı sallayarak yerime geçtim ve önümdeki şarap kadehini yavaşça kendi ekseni etrafında döndürmeye başladım. Gözümün odağında kadeh olsa da gördüğüm şeyler çok farklıydı. Tam karşımda oturuyordu ama aramızda aşılmaz dağlar vardı. Ailem vardı, söylenen sözlerin ağırlığı vardı. Bize karşı olan ne varsa sonunda başarmış, onu benden uzaklaştırmıştı...

Hatalı olduğum çok şey vardı belki ama bunu hak etmemiştim. Maalesef farklı ortamlarda büyümüştük. Benim onun iklimine alışmaya çalışırken afallamamın bedeli bu olmamalıydı. İhanete uğramış gibiydim. Yara almıştım, hem de düşmanımın önünde ve en güvendiğim kişi tarafından can evimden vurularak... Yine de içimde inceden bir ses, *"O bunu yapmaz. Böyle davranmasının bir sebebi olmalı!"* diyordu... Bütün cesaretimi toplayarak ona baktım. O da benim gibi önündeki kadehe bakıyordu. Gözlerindeki boşlukta kendime sığınacak bir yer aradım. Belki başını kaldırıp kısa bir süreliğine bana baksa böyle davranmasının altında bir sebep olduğunu anlayabilirdim ama bakmıyordu işte... Meltem onun kulağına eğilip bir şeyler söylemeye başlayınca nefesim kesilir gibi oldu. Baran'ın ceketine değen o kızıl saçları âdeta boğazıma dolanmıştı. Baran bakışlarını ona çevirince elim şarap kadehine değdi ve kadeh hızla masaya devrildi. Herkesin gözü bana çevrilmişti, onun hariç! Adil Bey devrilen kadehi kaldırdı ve elbiseme dökülen şarabı silmem için bana peçete uzattı.

Bakışlarımı kaçırarak fısıldadım:

"Özür dilerim, Adil Bey."

Adil Bey gözlerimin içine bakarak cevap verdi:

"Dileme! Ortada özür dilenecek bir durum yok, Bahar."

Başımı salladıktan sonra tekrar Baran'a baktım. Hiçbir şey olmamış gibi, sanki masada ben yokmuşum gibi davranarak Meltem'i dinliyordu. İnanamıyor ve resmen böyle davrandığı için ondan tiksiniyordum.

Elimdeki kumaş peçeteyi masaya bırakarak ayağa kalktım ve elbisemi temizlemek için lavaboya yürümeye başladım. Daha doğrusu yürümeye çalıştım çünkü içimdeki kederden âdeta yürüyemez olmuştum. Salondan çıkar çıkmaz Yaşar'ı gördüm. Pencerenin önündeydi. Ellerini pantolonunun ceplerine koymuş dışarıya bakıyordu. Hırsla yanına yürüyerek arkasında durdum. İzlendiğini hissederek bana baktı. Kaşlarını havaya kaldırarak bana doğru dönünce gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Söyle! Neler oluyor? Ne demek oluyor bütün bunlar?"

Kaşlarını çatarak, "Ben üstüme vazife olmayan şeylere karışmam. Kendisine sor," deyince, sinirden histerik bir şekilde gülerek konuşmaya devam ettim:

"Sen mert bir adamsın, Sivaslı. Yani en azından ben öyle zannediyorum. Gerçekleri yüzüme baka baka söyleyecek kadar da açıksözlüsün. Doğru mu?"

Yaşar başını salladı ve "Eyvallah! Doğrudur," deyince, başımı dikleştirerek sordum:

"O zaman söyle. Bana neden böyle davranıyor?"

Tam konuşacaktı ki bakışları arkama kayınca sustu. Arkama bakınca kalp atışlarım yine değişti. Her şeye rağmen gülümsemeye çalıştım. Bu tavrının bir sebebi olmalıydı çünkü o Baran'dı. O asla sebepsiz yere bana böyle davranmazdı... Peki neden gözlerime bakmıyordu! Israrla yanına yaklaşarak önünde durdum.

Dişlerini sıktı ve Yaşar'a bakarak, "Gidiyoruz!" dedi.

Dudaklarım büküldü ve sessizce, "Neden yapıyorsun bunu bana?" diye sordum.

O an yutkunduğunu fark ettim. İstemsizce verdiği bu küçücük tepkiden cesaret alarak ona dokunmak istedim ama hızla arkasına dönerek restoranın çıkışına yürümeye başladı. Elim havada kalmıştı. Beni öylece bırakıp gidiyordu. Titrek bir nefes alarak başımı önüme eğdim. Yaşar hâlâ oradaydı. Buğulu gözlerle ona bakarak sordum:

"Ben bunu hak edecek ne yaptım, Sivaslı?"

Âdeta donmuştu. Ama cevap vermedi. Bakışları kapıya kayınca dişlerini sıkarak Baran'ın peşinden yürümeye başladı.

Kırılan gururum, özlemim, parçalanmış hayallerim ve ben öylece kalakalmıştık. Ne ileri ne de geri gidebiliyordum. Resmen dağılmış, binlerce küçük parçaya ayrılmıştım. Daha fazla ayakta duramayınca yanımdaki boş masaya tutundum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Koluma düşen damlayı fark edince şaşkın bir şekilde yanağıma dokundum. Gözyaşlarım benden bağımsız bir şekilde akıyordu. Altdudağımı dişlerimin arasına aldım ve sakinleşmek için hafifçe ısırdım. Kahretsin ki olmuyordu. Sakinleşemiyordum. Gözyaşlarımı ellerimle silerek derin bir nefes aldıktan sonra çaresizce düşünmeye başladım. Ne olmuş olabilirdi! Annemin sözleri ona ağır gelmiş olmalıydı çünkü başka bir sebep olamazdı. Ama kolay olmayacağını zaten o da biliyordu. Ne olursa olsun onunla konuşacaktım çünkü bana bir açıklama yapmak zorundaydı.

"Biliyor musun? Seni fazla ciddiye almışım."

Meltem'in sesi beni kendime getirdi. Akbabalar yine iş başındaydı ama kimseye fırsat vermeye niyetim yoktu çünkü ben, Baran'ın beni sevdiğinden emindim.

Gözlerimi devirerek, "Yazık! Üzüldüm şimdi. Halbuki şimdiye kadar aldığın en akıllıca kararmış beni ciddiye al-

man. Mesela bana bak, seni hiç ciddiye almıyorum ve hiçbir zaman almayacağım," dedikten sonra ayağa kalktım ve gözlerinin içine bakarak fısıldadım: "Ucuzsun Meltem! Fazlasıyla ucuz ve kompleksli."

Kahkaha atarak, "Baran Demiroğlu, fazlasıyla karizmatik ve gizemli bir adam. Her seferinde beni şaşırtmayı başarıyor. Yarın holdinge gidip kendisini ziyaret edeceğim. Eminim ki bu sefer beni geri çevirmeyecektir. Ne tuhaf, değil mi? Roller bir anda değişti," deyince sahte bir gülümsemeyle ona cevap verdim:

"Bu soruya ancak sen cevap verebilirsin çünkü rol yapmak benim değil, senin ilgi alanın! Ben sadece gerçek olanı yaşarım. Sahtelik bana göre değil."

Meydan okurcasına yüzüme baktıktan sonra, "Sen bu aşk oyununa kendini fazlasıyla kaptırmışsın. Hatırlatırım; oyunlar gerçek değil, kurgudur. Tıpkı seninle onun arasında yaşananlar gibi!" dedikten sonra arkasına dönerek yürümeye başladı.

Tekrar yanımdaki masaya tutundum. Baran'ın Meltem'e bu cüreti vermesi, bana bu gece vurduğu son darbe olmuştu...

Aşk ve öfke çok güçlü iki duygudur ve çabucak yer değiştirebilir. Karşımda duran gösterişli villaya bakarken bir yanım âşık diğer yanım öfkeliydi. Bu kadar kolay değildi. Bana bir açıklama yapmak zorundaydı ve bunu hak ettiğimi o da biliyordu.

Restorandan çıkar çıkmaz önce sahile gidip düşünmüştüm. Dalgalar düşüncelerim gibi hiddetliydi. Yaşadığımız acılı kopuşlardan sonra birbirimize bağlılık sözü vermiştik. Her koşulda birbirimizin yanında olacaktık. İşte asıl bu yüzden, Baran'la konuşmak için evine gelmeye karar vermiştim çünkü sözünü tutmamıştı ve canım çok yanıyordu...

Arabadan inip bahçe kapısının önünde durdum. Korumalar beni tanıyordu. O yüzden konuşmaya bile gerek duymadan kapıyı açmalarını işaret ettim.

Karşımdaki adam tereddütle, "Baran Bey bu saatte misafir kabul etmiyor," deyince, öfkeyle dişlerimi sıkarak sert bir şekilde bağırdım:

"Açın dedim!"

Adamlar birbirlerine baktı. İçlerinden biri telefonunu alarak yanımızdan uzaklaşınca bu olanlara bir kez daha inanamadım ve çaresizce beklemeye başladım.

Adam, bir süre sonra yanımıza geldi ve kapıyı açarak, "Buyurun," dedi.

Kapıdan geçip ağaçlı yolda yürümeye başladım. Gözlerim ışıkların aydınlattığı ihtişamlı villadaydı. Serin rüzgâr saçlarımı uçuruyordu. Üstümdeki deri ceketin önünü kapatarak evin önüne varınca Sivaslının kapıda beni beklediğini gördüm. Ellerini her zamanki gibi pantolonunun ceplerine koymuştu ve gözlerini kısarak bana bakıyordu. Yüzüne bile bakmadan yanından geçip kapının önünde durdum. Zile basmama fırsat vermeden elindeki anahtarla kapıyı açınca içeriye girdim. Üşüyordum. Tenim buz gibiydi. Kollarımı birbirine dolayarak merdivenlere yürümeye başladım.

Sivaslı, "Biliyor musun, Bahar? Buraya gelip ondan hesap soracağını biliyordum. Sen gerçekten yürekli bir kızsın!" deyince, ona bakarak acıyla fısıldadım:

"Keşke sen de olabilseydin!"

Acıyla yutkunduktan sonra derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Geldiğinden haberi yok."

İtiraf etmeliyim ki şaşırmıştım. Benim için risk almıştı çünkü biliyordum ki Baran izin vermediği sürece kimse bu kapıdan içeriye giremezdi.

Gözlerinin içine bakarak sordum:

"Bunu neden yapıyorsun?"

Kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Zannettiğin gibi yüreksiz olmadığım için!"

Derin bir nefes alarak merdivenlerden çıktım. Uyumadığına emindim. Yatak odasının önünden geçip çalışma odasına yürümeye devam ettim. Kapının önüne gelince kısa bir süreliğine durdum ve yaşadıklarımızı düşündüm. Ne olursa olsun bana sırtını dönmeyen bir adamdı o. Bu tavrının gerçekten önemli bir sebebi olmalıydı. Elimi yavaşça kapıya koyduktan sonra çalmaya gerek duymadan açıp sessizce içeriye girdim.

Çalışma masasında oturuyordu. Üstünde hâlâ yemekte giyindiği mavi takım elbise vardı ama ceketini çıkarmış, gömleğinin üst düğmelerini açmıştı. Masanın üstünde boş bir viski şişesi duruyordu ve başını koltuğa yaslamış, öylece tavana bakıyordu. O kadar dalgın bir haldeydi ki geldiğimi bile fark etmemişti. Meltem'in yanına oturduğunu düşününce içimdeki öfke tüm bedenimi sardı. Hızla masaya yürüdükten sonra boş şişeyi elime alarak sert bir şekilde duvara fırlattım. Şok içinde başını kaldırıp bana baktı. Neye uğradığını şaşırmıştı.

Gözlerinin içine baktım ve işaretparmağımı kaldırıp, "Bunu bana neden yaptın?" diye âdeta tısladım.

Donmuş bir şekilde bana bakıyordu. Gözleri; saçlarımı, yanaklarımı ve yüzümdeki her noktayı tarıyor gibiydi. Öfkeyle elimi kaldırarak yüzüme değen bir tutam saçı kulağımın arkasına koydum. Kaşlarını hafifçe kaldırarak yaptığım hareketleri inceledi. Kahretsin ki konuşmuyor ve bana cevap vermiyordu. Dayanamadım ve elinde tuttuğu viski bardağını da tuttum. Elim eline değince irkilerek elime baktı. Derdi neydi bu adamın! Bana neden öyle hayaletmişim gibi bakıyordu! Hırsla elindeki bardağı çekerek onu da duvara fırlattım. Cam bardak paramparça olarak etrafa savruldu ama

artık hiçbir şey umurumda değildi. Başımı dikleştirdikten sonra ellerimi masaya dayadım ve gözlerinin içine bakarak fısıldadım:

"Cevap ver bana!"

Sert bir soluk verdikten sonra gözlerini benden kaçırarak, "Yoruldum artık," diye fısıldadı. Her şeyi bekliyordum ama bunu değil. Balyoz yemiş gibi oldum. Ayağa kalktı ve pencerenin önüne geçerek bana sırtını döndükten sonra, "Bana engel oluyorsun. Sürekli sorun çıkarıyorsun. Benim çözmem gereken cinayetler var. Seninle daha fazla uğraşamam," dedi ve ardından yutkunarak boğuk bir şekilde fısıldadı: "Seni artık hayatımda istemiyorum."

Hırsla bağırdım:

"Saçmalık bunlar! Bir şey olmuş. Sana inanmıyorum."

Dışarıya bakmaya devam ederek, "Ben yalan söylemem!" dedi ve kısa bir süre sustuktan sonra titrek bir nefes alarak, "İstemiyorum diyorsam istemiyorumdur! Git artık ve bir daha sakın buraya gelme! Ben..." deyip sustu ve yine yutkunup, "Seni görmek istemiyorum," dedi

Bu cümle âdeta beni yıktı. Sanki oda sallanıyordu. Ya da bana öyle geliyordu. Söylediği sözler kulaklarımda çınlıyordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama yapamadım. Bana, *"Seni artık görmek istemiyorum!"* demişti ve bu şekilde konuşarak ona gidebileceğim bütün yolları tıkamıştı. Burada daha fazla duramazdım. Üstelik yüzüme bile bakmıyordu. Bu kadar gursuz olamazdım. Bazen susmak karşındaki insana verebileceğin en etkili cevaptı. Daha fazla dayanamadım ve titreyen ellerimi masadan çekerek kapıya yürüdüm. Kırılan gururum yerle bir olmuştu. Dışarıya çıktıktan sonra hızla merdivenlerden indim. İlk defa kendimi bu evde bu kadar yabancı hissediyordum...

Sivaslı hâlâ kapının önünde duruyordu. Kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve "Ne oldu? Bu halin ne?" diye sordu ama ona cevap bile vermeden kapıya yürüyüp dışarıya çıktım.

Kendimi zor tutuyordum. Ağlamak, haykırmak ve tüm İstanbul'u ayağa kaldırmak istiyordum ama yapmadım, yapamadım. Ağaçlı yoldan yürüyerek bahçe kapısına varınca adamlar bana kapıyı açtı. Hızla dışarıya çıkarak arabaya bindim. Ter içindeydim. Sanki bütün bedenim alev alev yanıyordu. Sebep olarak bana ailemi, peşindeki adamları ya da endişe duyduğu şeyleri söyleseydi eğer, direnir ve sevgim için savaşırdım. Hiçbir şey gözümde yoktu. Onu seviyordum çünkü. Ama onu engellediğimi söylemesi beni yıkmıştı. Açık açık söylemişti. Beni artık hayatında istemiyordu. Sevdiğim adam beni istemiyordu. Düğümlenen boğazımın baskısına dayanamayarak acıyla inledim. Gözümden süzülen yaşlar sanki kalbimden damlıyordu. Her bir damla zehir olup aktı gözlerimden. Beni istemeyen bir adamın hayatında yerim yoktu. Ben böyle bir kadın değildim. Kendimi toparlamaya gayret ederek, arabayı çalıştırdım ve hızla oradan uzaklaştım...

Bir ay sonra...

"Adil Bey yarın dönüyor, değil mi Bahar?"

Başımı sallayarak Mehmet Bey'e cevap verdim:

"Evet. Nihayet artık dönüyor. Onsuz bu klinik çok boş. Herkesin ona ihtiyacı var."

Mehmet Bey gülümseyerek, "Kesinlikle katılıyorum. İki hafta ne kadar da çabuk geçti. Hiç anlamadım," deyince, gözlerimi pencereye çevirerek geçirdiğim sancılı haftaları düşündüm.

Susuz kalmış bir çiçek gibi solmuştum. Baran Demiroğlu âdeta paslı bir makasla beni kesip hayatından söküp atmıştı. Öyle bir yara bırakmıştı ki kalbimde, ne yeniden filizlenebiliyor ne de eskiye dönebiliyordum. Arafta kalmış gibiydim. Bu geçen zaman zarfında onunla ilgili tek bir haber alma-

mıştım. Ne beni bir kez olsun aramış ne de kliniğe gelmişti. Her geçen gün umutlarım biraz daha solmuş ve söylediklerinde ciddi olduğunun farkına varmıştım. Kırgınlığım nefrete dönüştükten sonra ilk işim telefon numaramı değiştirmek olmuştu. O da acı çeksin, benim için üzülsün istiyordum. Belki çocukça bir istekti bu ama nihayetinde sırtımdan vurulmuştum. Hem de en güvendiğim insan tarafından... En çok da bunu hazmedemiyordum. Hayatımda ilk defa sakinleştirici haplar kullanmak zorunda kalmıştım. Ağlama nöbetleri, uykusuz geçen acımasız geceler yakamı bırakmıyordu. İncinmiştim, incitilmiştim. Hem de sevdiğim adam tarafından...

Telefonum çalmaya başlayınca kendimi toparlamaya çalışarak cevap verdim:

"Efendim abi."

Abim, "Abisinin canı," deyince, gülümsemeye çalışarak fısıldadım:

"Nasılsın? Her şeyi ayarladın mı?"

Keyifle cevap verdi:

"Ayarladım sayılır. Evi yavaş yavaş boşalttım. Ufak tefek işlerim kaldı. Sen nasılsın? Sesin yine durgun geliyor."

Gözlerimi devirdikten sonra sert bir şekilde karşılık verdim:

"Sürekli aynı soruyu sorup durma, abi! Ne ima ettiğinin farkındayım ve artık bu konu hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum."

Sözlerim bitince Mehmet Bey'e baktım. Bir dosyayı incelemek için odaya geldiğini unutmuştum. Ona baktığımı fark edince gözlerini kaçırdı. Hüzün dolu bir nefes verdim. Kendimi kontrol etmek zorundaydım ama annemle babam dahil çevremdeki herkesin sürekli bana onu ima etmesine katlanamaz olmuştum. Kimsenin beni teselli etmesini istemiyordum artık!

Abim bezgin şekilde, "Tamam Bahar. Özür dilerim. Amacım seni üzmek değildi," deyince yine gözlerim doldu.

Pencerenin önüne geçerek cevap verdim:

"Sorun değil, abi. Asıl ben özür dilerim. Sadece yorgunum. Son zamanlarda doğru düzgün uyuyamıyorum. Senin bir suçun yok. Şimdi kapatmak zorundayım. İşlerim var."

Abim iç çekerek, "Tamam canım. Sonra konuşuruz. Kendine iyi bak," dedi.

Telefonu kapatarak pırıl pırıl parlayan güneşe baktım. Benim ruhum buz tutsa da havalar iyice ısınmıştı. İnsanlar cıvıl cıvıl görünüyordu ama maalesef ki ben nereye gidersem gideyim huzur bulamıyordum.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Bahar?" Başımı çevirip Mehmet Bey'e baktım. Gözlerindeki endişe sahte değildi. Gülümsemeye çalışarak başımı sağa sola salladım. Mehmet Bey hüzünle konuşmaya devam etti: "Eğer istersen birlikte sinemaya gidelim. Sakın yanlış anlama. Bu sadece dostça bir davet. Hiçbir şey konuşmak, anlatmak ya da düşünmek zorunda değilsin. Film dışında tabii."

Boş gözlerle ona baktım. Hiçbir yere gitmiyordum. Mehmet Bey dışında herkes bana hep onu soruyordu ya da bir şekilde ima ediyordu. Artık onunla ilgili hiçbir şey duymak, bilmek ya da düşünmek istemiyordum. Hayatın devam etmesine rağmen, maalesef ki ben kırılan parçalarımı bir türlü toparlayamıyordum. Mehmet Bey konuşmaya devam etti:

"Bir şeyler yeriz. Yurtta geçirdiğimiz yılları anarız. Hatta belki klinikteki hemşirelerin dedikodusunu bile yapabiliriz. İnan bana, Bahar. Bu sadece dostça bir teklif. Senden karşılık beklemiyorum." Titrek bir nefes alarak başımı salladım. Mehmet Bey dostça gülümsedikten sonra kapıya yürümeye başladı. Tam çıkarken döndü ve bana bakarak, "O zaman pazar günü seni evinden alırım," dedi.

Bu teklifi neden kabul ettiğimi ben de bilmiyordum. Belki de ilk defa Mehmet Bey'in gözlerinde dostluk ışığını görmüştüm. Belki de Baran'a inat yapmıştım, bilmiyordum ama emin olduğum tek şey, onu düşünmeden geçirebileceğim bir saatin bile bana ilaç gibi geleceğiydi çünkü zihnim çok yorgundu...

Çantamı alarak ofisten çıktım. Mesaimin bitmesine bir saat kalmıştı ama boğuluyor gibiydim. Klinikten çıkınca ılık hava yüzüme vurdu. Havanın güzelliğine rağmen yağmur kokuyordu. Bulutlara baktım. Kararmış bulutlar yaklaşan yağmurun habercisiydi. Umarsızca yürümeye başladım çünkü yürümek bana iyi geliyordu. Yürüdükçe rahatlıyor ve içimdeki negatif düşüncelerden kurtuluyordum. Kalabalığı, kestane satan arabacıları, sokak şarkıcılarını ve el ele dolaşan çiftleri izledim yine. Yanından geçtiğim bu insanlar bile, bana şimdi onun kadar yabancı değildi. Bir kestanecinin önünde durup kendime sıcak kestane aldıktan sonra avuçlarımı yakan kestane paketini sıkı bir şekilde tutarak yürümeye devam ettim. Bir süre sonra hava da kararda. Sokaklar şimdi ışıl ışıl parlıyordu. Nereye gittiğimi bilmiyordum, hatta nerede olduğumu bile... Dar sokaklardan geçerek tarihi evleri izledim bir süre. Kimbilir ne kadar acı ve sevinç görmüşlerdi. Kararmış havaya rağmen sokak aralarında oynayan çocuklara baktım. Kimisi kahkahalarla gülüyor, kimisi neşeyle şarkı söylüyordu. Onların gözlerindeki mutluluğa imrendim bir an çünkü ben de bir zamanlar onlar gibi umarsız ve şendim. *Keşke Baran'ı hiç tanımasaydım*, diyen yanıma öfkelenerek iç çektim. Aynı ses tekrar bağırır gibi oldu: "*O, hayatına girmeseydi eğer, bu kadar acı çekmezdin.*" Gözlerim dolunca koşmaya başladım.

Bir insanın kendinden kaçmak istemesi ne kadar da acıydı... Ama maalesef nereye giderse gitsin; insan, kendinden asla kaçamıyordu. Koştum, koştum, koştum... Bana bakan

herkesi görmezden gelerek koştum. Sokağın sonuna gelince nefes nefese eğilerek ellerimi dizlerime yasladım. Ciğerlerim yanıyordu. Yeniden başımı kaldırınca Galata Kulesi'yle karşı karşıya geldim. Tam önünde duruyordum. Sanki Baran'ı görmüş gibi kalbim sekteye uğradı ve aynı anda kestane paketi de elimden düşerek yere saçıldı. Sarsılarak Baran'la konuştuğumuz geceyi düşündüm:

Onu dinliyordum. Öyle güzel anlatıyordu ki âdeta büyülenmiştim.

Baran gözlerimin içine baktı ve heyecanla, "Ve herkes için sıradan sayılan bir gün o, Galata Kulesi'ne çıkıyor. Onun için sıradan bir gün değil çünkü artık onun da kanatları var. Kuşlardan, rüzgârdan ve inancından cesaret alarak kendisini boşluğa bırakıyor. Hayaliyle bir bütün oluyor o an. İstanbul'u kanatlarının altına alarak herkese inancın gücünü ispat ediyor," dedi.

Hüzünle gülümsedim ve yanağına dokunarak, "Ama derler ki, Hezarfen'in hayali sonu olmuş. Değeri bilinmemiş ve sürgün yemiş," diye karşılık verdiğimde gözlerini kıstı ve hırsla cevap verdi:

"Kimin umurunda! Bilgisinden ve yeteneklerinden korkanlar onun değerini düşüremedi. Bana göre o, hak ettiği saygıyı hayalini gerçekleştirerek zaten herkesten kazandı."

Başımı göğsüne yasladıktan sonra derin bir nefes alarak, "Sence Hezarfen gerçekten bunu başardı mı?" diye sorunca, Baran saçlarımı okşayarak cevap verdi:

"Bilmiyorum ama ben onun bunu başardığına inanmak istiyorum."

Gözümden bir damla yaş süzülerek boynuma aktı. Gittiğim bütün yollar ona çıkıyordu. Ne kadar kaçmak istersem isteyeyim, ondan kaçamıyordum. Bir anda gök gürledi ve ılık bir rüzgâr esti. Gözlerimi kapatarak esen rüzgârda onun kokusunu aradım. Geçecek miydi gerçekten! Unutacak mıy-

dım onu! Peki unutmak istiyor muydum? Yağmur damlaları gökyüzünden süzülmeye başlayınca başımı gökyüzüne kaldırdım. Hüznümü yıkasın istiyordum, ruhumdaki yaraları temizlensin. Maalesef olmuyordu çünkü yaralarımı sadece açan kişi iyileştirebilirdi ve bu artık imkânsızdı.

Galata Kulesi'ni ardımda bırakıp çaresizce otobüs durağına yürümeye başladım. Otobüsle evime giderken bir günü daha ona karşı mağlup olarak ve gözümde yaşlarla bitirmiştim...

❀

Telefonun alarmı çalmaya başlayınca, sıkıntıyla yüzümü buruşturup alarmı kapattım. Saçlarım birbirine dolaşmıştı ve üstümde hâlâ dünden kalma kıyafetler vardı. Ayağa kalktıktan sonra banyoya yürüdüm. Duş almam gerekiyordu. Bir saat sonra dersim vardı ve daha sonra kliniğe gidecektim. Şükür ki bugün Adil Bey dönüyordu. İki hafta önce önemli bir seminere katılmak için yurtdışına gitmişti. Seminer sonrasında ise biraz tatil yapmaya karar vererek seyahatini uzatmıştı. Onu özlemiştim. Bana her zaman bir baba gibi şefkat göstermesi ona olan sevgimi perçinliyordu. O kadar aydın ve o kadar anlayışlıydı ki herkesin aksine o, bana Baran'la ilgili tek bir kelime etmemişti. Aynanın karşısına geçerek kendime baktım. Tam anlamıyla paspal bir kız olmuştum. Okuldan sonra kuaföre uğramamam şarttı. Yan dönerek belime kadar uzanan saçlarıma baktım. Baran'ın saçlarımda toka bile görmeye tahammül edemediğini düşününce öfkeyle gözlerimi kaçırdım ve üstümdeki kıyafetlerden kurtularak duşa girdim. Uzun uzun yıkandıktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyordum. Kişisel bakımımı yaparak dişlerimi fırçaladım ve kurumuş tenimi iyice kremledim. Kuaföre gideceğim için saçlarımı tek bir örgü yaptıktan sonra çantamı alıp evden çıktım.

tg: kaktusunx

Sıkıcı geçen saatlerin ardından nihayet derslerim bitmişti. Selin üç gün önce ailesini ziyaret etmek amacıyla memleketine gittiği için kendimi çok yalnız hissediyordum. Tek neşe kaynağımız şu an oydu çünkü Meloş'un durumu da benden farklı sayılmazdı. Yaşar da Baran gibi sırra kadem basmıştı. Bu sebeple Meloş kendisini işine vermişti. Haftanın beş günü sahne alıyor ve durmaksızın çalışıp düşüncelerinden kaçıyordu.

Okulun çıkışına yürürken arkamdan biri seslendi:

"Bir dakika, Bahar..."

Arkama baktığımda seslenen kişinin Ferhat'ın yakın arkadaşı Can olduğunu gördüm. Ökeyle dişlerimi sıkarak, "Hangi yüzle karşıma çıkıyorsun? Söylediğiniz yalanlar yüzünden ben neler yaşadım, haberiniz var mı?" diye bağırdım. Ferhat'ın ölümünden sonra hepsi kayıplara karışmıştı.

Üzgün bir şekilde başını eğerek, "Çok üzgünüm, Bahar. Böyle olmasını istemezdim. Ferhat'ın bu kadar ileriye gideceğini hiç düşünmezdim. Bilseydim inan bana, seni uyarırdım. Tamam, sana olan duygularını biliyordum ama..."

Sözlerini yarıda keserek, "Ne duygusundan bahsediyorsun sen? Yok öyle bir şey!" deyince, etrafına bakınarak cevap verdi:

"Vardı Bahar, maalesef vardı. Hatta bana, senin de ona bir şeyler hissettiğini söyledi. Sürekli bizim fakülteye gelmesinin, hatta her sempozyuma katılmasının sebebi de buydu."

Duyduklarıma inanamayarak, "Asla! Hiçbir zaman onunla aramızda bir şey olmadı!" deyince, Can başını sallayarak, "Muhtemelen seni takıntı haline getirmişti. Bu kadar gerçekmiş gibi anlatmasının başka bir açıklaması olamaz. Sen ve şu işadamının arasındaki ilişkiyi öğrenince öyle bir çıkmaza girdi ve..." dediği sıra hırsla elimi kaldırıp sözünü kestim:

"Yeter! Daha fazla dinlemek istemiyorum."

Can başını sağa sola sallayarak, "Konuşmak zorundayım Bahar çünkü kimsenin bilmediği bir şey var. Polise bile söyleyemedim çünkü çok korkuyorum. Savcılık, Ferhat'ın elindeki bilgiyi birine vermeden öldürüldüğünü düşünüyor çünkü polis, kâğıdın aslını Ferhat'ın dolabında buldu. Ama maalesef durum farklı!" dedi.

Kaşlarımı çatarak sordum:

"Ne demek bu?"

Can tekrar etrafına bakındıktan sonra sessizce cevap verdi:

"Ferhat anlaştığı kişilere kâğıdın kopyasını satmış. Ölmeden önce beni aradı, çok telaşlıydı. Parayı aldığını söyledi ama saklanıyordu. Nedenini sordum. Bana, kâğıdı alan kişilerin kâğıtta yazanlarla ilgilenmediklerini ve birinin peşinde olduklarını söyledi. Anladığım kadarıyla peşinde oldukları kişi bir kadınmış. O kâğıtta da onunla ilgili bir şeyler öğrenmeyi hedeflemişler ama umduklarını bulamamışlar. Bir şeyler sakladığını düşünerek Ferhat'ın peşine düşmüşler. Bir süre ortalıklarda olmayacağını söyledi bana. Ona bir şey olursa parayı sakladığı yerden almamı ve ailesine vermemi rica etti."

Dehşetle ona bakarak, "Neden bunları polise söylemedin? Parayı aldın mı?" diye sorunca korkuyla cevap verdi:

"Söyleyemedim çünkü korkuyordum. Peşime düşebilirler. Çok huzursuzum, Bahar. Ailem hiçbir şey bilmiyor. Bu sebeple sana geldim. Sen Baran Demiroğlu'nu tanıyorsun. O güçlü bir adam, bir sürü adamı var. Ferhat'ın sakladığı parayı o alabilir. Ama rica ediyorum, beni karıştırma çünkü olanları unutmaya çalışıyorum. Bu paranın yerini bilmek beni çok huzursuz ediyor. Affet beni Bahar. Böyle olmasını gerçekten istemezdim," dedikten sonra zarfı elime tutuşturdu ve koşarak oradan uzaklaştı.

Elimdeki zarfa bakarak, "Dur!" diye bağırdım ama dönüp bana bakmadı bile. Öylece kalmıştım. Zarfı çöpe atmayı düşündüm ama önemli olabilirdi. Polise versem beni suçlayacaklardı. Mecburen çantama koyarak yürümeye başladım. Bu zarfı verebileceğim tek kişi vardı ama o da hayatımdan çıkıp gitmişti.

Sıkıntıyla, gelen ilk otobüse binip kuaföre gittim. Yaklaşık iki saatin sonunda kuafördeki işim bitmişti. Çok istesem de saçlarıma kıyıp kısa kestirememiştim çünkü her telinde Baran'ın izleri vardı. İkiye bölünmüş gibiydim. Bir yanım ondan ölesiye nefret ediyor, diğer yanımsa hâlâ onu sayıklıyordu. Yine de kendimi biraz olsun hafiflemiş hissediyordum. Belime kadar inen saçlarım artık sırtıma değiyordu ve cilt bakımı yaptırdığım tenim ışıl ışıl parlıyordu.

Hava güzel olduğu için kliniğe yürümeye karar verdim. Tam köşeyi dönmüştüm ki karşıma çıkan kişiye gözlerimi devirerek, "Yine mi siz? Olmadık anlarda karşıma çıkmayı ne zaman bırakacaksınız?" diye söylenince, Mustafa Bey gülümseyerek beni inceledi ve "Saçlarınız yakışmış," dedi.

Tekrar gözlerimi devirerek yürümeye devam ettim. Bir aydır peşimdeydi. Olur olmadık yerlerde karşıma çıkıyor ve beni sinir ediyordu. Benimle yürümeye başlayarak konuşmaya devam etti:

"Benden hoşlanmadığını biliyorum, Bahar. Ama şunu unutma ki ben sadece işimi yapıyorum."

Ellerimi ceketimin ceplerine koyarak cevap verdim:

"Sizin işiniz çözümlenmemiş cinayetlerin faillerini bulmak, beni takip etmek değil."

Tek kaşını kaldırıp, "Doğru ama sezgilerim bana seni takip etmem gerektiğini söylüyor," deyince yürümeyi bıraktım ve gözlerinin içine bakarak sordum:

"Bir şeyler buldunuz mu bari?"

Aynı şekilde bana bakarak cevap verdi:

"İtiraf etmeliyim ki bulamadım. Fazla sıradan bir hayatın var."

Başımı dikleştirerek fısıldadım:

"O zaman daha fazla zaman kaybetmeden peşimi bırakın."

Gülerek yüzüme bakınca, onu geride bırakarak hırsla yürümeye devam ettim. Canımı sıkıyordu. Zaten yeterince sıkkındım. Bir de bu adamla uğraşmazdım.

Kliniğe girince hemen Adil Bey'in odasına yürüdüm. Ona bir paket çikolata almıştım çünkü çok sevdiğini biliyordum. Kapıyı çalarak içeriye girdim. Masasındaydı.

Beni görür görmez gülümseyerek, "Merhaba Bahar," dedi. Hüzünle gülümseyerek yanına yürüdüm. Hemen ayağa kalkarak içtenlikle bana sarıldı. Gözlerim dolmuştu. Adil Bey geriye çekilip yüzüme bakınca kaşlarını çattı ve "Böyle güzel ve cici bir hanımın gözlerine o yaşlar yakışıyor mu?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

"Sizi görmek çok güzel."

Adil Bey şefkatle gülümseyerek sordu:

"Dur bir bakayım sana. Saçlarını mı kestirdin sen?"

Başımı salladıktan sonra elimde tuttuğum çikolata paketini ona uzatarak, "Bunlar sizin için. Hoş geldiniz," dedim.

Adil Bey paketi aldı ve bana koltuğu göstererek, "Çok zarifsin, teşekkürler. Biraz oturmaz mısın?" diye sordu.

Hevesle koltuğa geçtim. Onunla sohbet etmeyi bile özlemiştim. Gittiği ülkeden ve seminerden bahsetmiştik. Yine düşünceli davranmış ve bana Baran'la ilgili sorular sormamıştı. Ortada bir şeyler olduğunun herkes gibi o da farkındaydı. Hatta incindiğimi bile anlamıştı ama beni daha fazla incitmemek için susuyordu. İşte onu Adil Bey yapan, bu beyefendi halleriydi.

Ayağa kalkıp, "Ben ofise geçiyorum Adil Bey. Tekrar hoş geldiniz," dedim.

Adil Bey başını salladı. Tam kapıdan çıkarken, "Bahar!" diye seslendi. Durup ona bakınca konuşmaya devam etti: "Bu iki hafta içinde incelenmesi gereken dosya sayısı birikmiş. Ayrıca eski hastalarımızın kayıtlarının incelenmesi ve arşivlenmesi gerekiyor ama bu oldukça zaman alan bir iş. Ne önerirsin?"

Düşündüm. Bu işi yapmak gerçekten saatler alırdı. Adil Bey benim dışımda hiç kimsenin hasta kayıtlarına girmesini istemiyordu. Bu sebeple ona benden başka biri yardım edemezdi.

Aklıma bir fikir geldi ve "Adil Bey gün içinde çok yoğun çalışıyoruz. Hastalar var ve klinik çok kalabalık. Hafta sonu klinik kapalı olduğu için bence daha uygun. İsterseniz yarın yapalım. Daha rahat çalışırız," dedim.

Adil Bey biraz düşündükten sonra başını sağa sola sallayarak, "Yarın sabah hasta ziyaretlerim var. Pazar günü de çok sevdiğim bir dostumun cenaze törenine katılacağım," deyince, "O zaman akşam yaparız. Benim için sorun olmaz. İşimiz bitene kadar burada kalabilirim," diye bir fikir sundum.

Adil Bey parmağını kaldırdı ve "İşte bu harika bir fikir. O zaman yarın akşam burada buluşuyoruz. Güvenlik seni içeriye alır. Ben de işim biter bitmez gelirim," dedi.

Başımı sallayarak odadan dışarıya çıktım. Bu, benim için de iyi olmuştu çünkü bütün gece çalışmak demek, zihnimin en aktif olduğu saatlerde onu düşünmeye fırsat bulamamak demekti...

Sürekli yüzüme değen saçlarım beni sinir edince sıkkınlıkla saçlarımı toplayarak arasına bir kalem geçirdim. Tüm eski dosyaları tek tek kontrol ediyor ve tamamlananları arşive kaldırıyordum.

Adil Bey'in, "Merhaba Bahar. Nasıl gidiyor?" demesiyle kendime gelerek, "Hoş geldiniz. Çok fazla dosya var ama şükür ki düzenli," diye cevap verdim.

Adil Bey ceketini çıkartarak portmantoya astıktan sonra yanıma gelerek dosyalara baktı ve gözlüğünü takarak, "O zaman ben yeni hastaların dosyalarını incelemeye başlayayım. Bitince sana arşivlemede yardım ederim," dedi. Başımı sallayarak işime devam ettim.

Yoğun bir şekilde çalışıyorduk. Mutfağa giderek kahve makinesini çalıştırdım. Ayılmam gerekiyordu. Kahvenin pişmesini beklerken esneyerek kolumdaki saate baktım. Gece yarısını çoktan geçmişti. Saatler nasıl da hızlıca akıp gitmişti. Buna rağmen hiç şikâyetçi değildim. Çalışmak bana ilaç gibi geliyordu. Uykum vardı ama evde olsam biliyordum ki uyuyamayacaktım.

Sıkıntıyla çantamdaki zarfı düşündüm. O zarfın bir şekilde Baran'a verilmesi gerekiyordu ama nasıl! Bir anda aklıma Adil Bey geldi. Tabii ya! Ben bunu nasıl düşünememiştim. Adil Bey zaten tüm olayı biliyordu ve ona güveniyordum.

Kahve hazır olunca fincanlara doldurdum ve bir tepsiye koyarak ofise yürüdüm. Tam içeriye girmiştim ki Adil Bey'in telefonu çalmaya başladı. Adil Bey şaşırarak saate baktıktan sonra el çantasını açıp telefonunu çıkardı. Arayan her kimse bu saatte aradığına göre acil bir durum olmalıydı. Tepside bulunan kahve fincanını onun önüne koyarken gözlerim telefon ekranına kaydı. Gördüğüm isimle bir an kalbim titredi çünkü ekranda Baran Demiroğlu yazıyordu. Fincanı zorlukla Adil Bey'in önüne bıraktım ve titreyen ellerime hâkim olmaya çalışarak çalışma masama yürümeye başladım. Dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Masaya tutunarak yerime geçtikten sonra önüme bir dosya çekerek boş boş baktım.

Adil Bey telefonuna cevap vererek, "Baran!" dedi. Ona bakmıyordum ama bütün dikkatimi konuşmaya vermiştim.

Adil Bey, "Anlıyorum. Peki, şimdi nasılsın?" deyince, hızla başımı kaldırıp ona baktım. Baran'a bir şey mi olmuştu! Adil Bey bakışlarını bana çevirdikten sonra derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Eğer kesik derinse dikilmesi gerekir. Ayrıca, önce iyice temizlenmesi de gerekiyor. İçinde cam parçaları kalmış olabilir. Bu böyle evde yapılacak bir şey değil. Başını vurmuşsun. Sabaha kadar gözetim altında kalman gerekiyor. Şansa bak ki klinikteyim. Buraya gelebilir misin?" Dehşetle kaşlarımı çattım. Ne olmuştu ona! Adil Bey gergin bir şekilde, "Alo, orada mısın Baran? Konuşamıyorsan telefonu güvenebileceğin birine ver," dedi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti: "Hafta sonu olduğu için klinik boş. Yani bir sorun yok. Bekliyorum."

Adil Bey telefonu kapattıktan sonra gözlerimin içine bakarak açıklama yapmaya başladı:

"Kaza yapmış. Sesinden anladığım kadarıyla da fazla içmiş. Bir cam parçası sol omzunun üst kısmını kesmiş ve başını vurmuş. Yarasını kontrol edip gerekirse dikeceğim. Yaşar şimdi onu buraya getiriyor."

Acıyla başımı salladım. Durumunu çok merak etsem de onu görmek istemiyordum. Zaten onun da beni görmek isteyeceğini hiç zannetmiyorum. Bakışlarımı kaçırarak Adil Bey'e cevap verdim:

"Siz merak etmeyin, ben kalan işleri tamamlarım."

Adil Bey ellerini masaya dayadıktan sonra ciddi bir şekilde konuşmaya başladı:

"Dinle, Bahar. Şimdiye kadar aranızda ne geçtiğini hiç sormadım. Yetişkin insanlarsınız ve özel hayatınız sadece sizi ilgilendirir. Aldığınız kararlara her zaman saygı duydum ve duymaya da devam edeceğim. Ama emin olduğum bir şey var ki Baran sana gerçekten değer veriyor. Hatta inan bana, sana gösterdiği hassasiyeti kendisine bile göstermiyor.

Anladığım kadarıyla ortada bir anlaşmazlık var. Ben bunun ailesel bir konu olduğuna inanıyorum. Fakat şu anda o bir hasta ve biz hekimiz. İşte profesyonel olmak böyle anlarda gerekiyor. Senden ricam profesyonel davranman ve asistanım olarak bana yardımcı olman. Gerekirse MR da çekilecek. Umarım ne demek istediğimi anlamışsındır."

Yumruklarımı sıkarak başımı salladım. Neyle sınanıyordum ben! Zaten sancılı bir dönemden geçiyor ve güçlü olmaya çalışıyordum. Böyle hassas bir dönemde onu görmem demek, her şeyin başa dönmesi demekti. Yine ve yeniden yıkılmaya artık gücüm yoktu. Her geçen gün eriyip biten gücüm, onu o halde görünce hepten yok olacaktı. Ama diğer yandan da karşımda Adil Bey vardı. Mesleğimden ve sorumluluklarımdan kaçamazdım.

Adil Bey önlüğünü giyindikten sonra bana önlüğümü uzattı. Çaresizce ayağa kalkarak önlüğümü giyindikten sonra birlikte odadan çıktık. Koridorun sonuna gelince bana baktı ve "Sen muayenehaneye git ve gerekli malzemeleri hazırla," dedi.

Sıkıntıyla başımı sallayarak dediğini yaptım. Önce odanın ışıklarını yaktım, sonra da gerekli olan tüm malzemeleri çıkarıp dezenfekte ettim. Burası cerrahi müdahalelerin yapıldığı bir klinik değildi ama kendisine zarar veren hastalarımız oluyordu. Yine de onun normal bir hastaneye gitmesi daha uygundu. Tabii söz konusu Baran Demiroğlu olunca her şey normalin dışına çıkıyordu.

Kaza yaptığını düşününce acıyla gözlerimi kapattım. *Neden ondan nefret edemiyordum sanki...* Geçirdiğim bu son bir ayı düşündüm: O evden çıkarken parçalanan hayallerimi, Meltem'in yanına oturarak beni nasıl alabora ettiğini ve kırılan gururumu...

Hırsla dişlerimi sıkarak kendimi toparladım. Artık bitmişti ve bunu ona ispat edecektim. Ne kadar güçlü olduğu-

mu ve beni yıkamadığını o da görecekti. Saçımdaki kalemi çıkararak dağılan buklelerimi elimle düzelttim ve başımı dikleştirerek onları beklemeye başladım. Gözlerim kapıdaydı.

Kapının kolu aşağıya inince oturduğum sedyeden yavaşça ayağa kalktım. Apar topar içeriye girdiler. Adil Bey'le Yaşar'ın onu zorlukla taşıdığını gördüm. Yaşar beni görünce afalladı. Hızla arkama dönerek malzemeleri dizdiğim dolaba yürüdüm. Kendi kendime telkinler veriyordum. Sakin kalmalıydım. Şu an ben bir hekim, o da bir hastaydı.

Adil Bey, "Bu kadar alkollü araba kullanman hem kendin hem de diğer insanlar için tehlikeli. Daha kötü şeyler yaşanabilirdi," deyince içim sızladı.

Malzemeleri alarak onların yanına gittim. Baran'ın gözleri kapalıydı ve tişörtü kan içindeydi. Kaşı patlamıştı. Yüzünün büyük bir kısmı da kandan görünmüyordu. Adil Bey tuttuğum tepsiden makas aldı ve Baran'ın tişörtünün kolunu kesti. Hiç tepki vermiyor, gözlerini bile açmıyordu. Yaşar'ın bakışlarını üstümde hissediyordum ama ona bakmamaya çalışıyordum çünkü içimin ne kadar yandığını kimsenin anlamasını istemiyordum.

Adil Bey yüzünü ekşiterek Baran'ın omzundaki yaraya baktıktan sonra Yaşar'a sordu:

"Kaza anında yanında başka kimse var mıydı? Arabayı nereye vurdu?"

Yaşar sıkıntıyla cevap verdi:

"Hayır, yoktu. Arabayı bir sokak lambasına vurmuş. Gerisini kendisine sorarsınız."

Adil Bey öfkeyle, "Canına mı susadı bu adam? Bu kadar alkol alıp nasıl araba kullanır?"

Yaşar boğazını temizleyerek, "Bu kazanın olması muhtemeldi. Çünkü doğru düzgün uyumuyor, yemiyor, konuşmuyordu. Siz buna canına susamak dersiniz, ben alayına isyan derim. İnsanlar, bazen sırf bir başkası yaşasın diye kendisi-

ni öldürmeyi tercih eder. Bundan başka söyleyecek sözüm yok!" deyince şaşkın bir şekilde ona baktım. Yaşar sert bir şekilde gözlerimin içine baktıktan sonra arkasına dönerek odanın diğer köşesine yürüdü.

Adil Bey bana bakarak, "Omzundaki yaranın dikilmesi gerekiyor. Sen kaşındaki yarayı temizle. Ne durumda olduğunu anlayalım," deyince hızla başımı salladım.

Elime steril bezle temiz su alarak Baran'ın başucuna geçtim. Önce yüzüne baktım. Göz altları çökmüş ve morarmıştı. Son gördüğüm güne göre saçları biraz uzamış, alnına dökülmüştü. Kısık kısık nefesler alışından ve belirginleşen damarlarından anladığım kadarıyla canı çok yanıyordu. Benim de içim cayır cayır yanıyordu. Onu ne kadar da özlemiştim...

Titreyen ellerime hâkim olmaya çalışarak elimdeki bezi suya batırdım ve yüzündeki kanlı bölgeye değirdim. Yutkunarak inledikten sonra yavaşça gözlerini açtı. Göz göze geldiğimiz an sanki bir buz gibi erdim. Belli belirsiz gülümsedikten sonra bir anda elini kaldırdı ve başımın arkasını tutarak beni kendisine çekti. Böyle bir hareketi hiç beklemediğim için gafil avlanmıştım.

Yanağını saçlarımda gezdirip, "Hayalin bile nasıl darmadağın ediyor beni," deyince gözlerim doldu ve başımı çekmek istedim. Ama bırakmadı. O özlediğim kokusunu hissetmek beni altüst etmişti. Eli hafifleyince başımı boynundan çektim. Gözleri yine kapalıydı.

Utanarak Adil Bey'e bakınca, hafifçe kaşlarını çatarak gülümsedi ve "Baran kendinde değil," der demez Yaşar, "Vallahi, bence kendini buldu adam," diyerek söze girdi.

Ters ters Yaşar'a baktım. Ne demek oluyordu bütün bunlar! Öfkeyle dişlerimi sıkarak Baran'ın yarasını silmeye devam ettim. Yüzü temizlenince bir kez daha ona baktım. İnsanı kendine hayran bırakacak kadar güzeldi. Allah'ımdan

güç diliyordum. Kendime yenilmek istemiyordum. Neden yapmıştı bunu bana! Bana söylediklerini hatırlayınca öfkelendim ve farkında olmadan elimdeki bezi yarasına bastırdım. İrkilerek gözlerini açınca tekrar göz göze geldik. Bu kez daha ayık görünüyordu. Acı onu kendine getirmiş olmalıydı. Dikkatle bana baktıktan sonra kaşlarını çatınca, hiç oralı olmadan işimi yapmaya devam ettim.

Adil Bey onun uyandığını fark edince, "Demek kendine geldin. Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu. Ses vermeyince gözümün ucuyla ona baktım. Hâlâ bana bakıyordu. Çenesi kasılmıştı. Birden kalkmak isteyince omuzlarını tutarak ona engel oldum. Elim omuzlarına değince kaskatı kesildi ve hızla kendisini yatağa bıraktı. Adil Bey bana bakarak başını salladıktan sonra ona sordu: "Beni aradığını hatırlıyor musun, Baran?" Bana bakmaya devam ederek başını salladı. Adil Bey konuşmaya devam etti: "Şu an benim kliniğimdesin. Omzunda derin bir kesik var, az sonra o kesiği dikeceğim. Senden tek isteğim hareket etmemen. Kaşın patlamış, şu an Bahar kaşına pansuman yapıyor."

Hiç tepki vermiyor, sadece bana bakıyordu. Gözleri âdeta beni yutacak gibiydi. Tedirgin bir şekilde gözlerimi kaçırdıktan sonra oksijenli suyu elime alarak bir miktarını pamuğa boşalttım ve derin bir nefes alarak, "Bu biraz canınızı yakabilir," dedim. Sert bir soluk alarak acıyla yutkundu. *Neden ellerim titriyordu! Neden ona kıyamıyordum!* Eğildim ve kendimi zorlayarak pamuğu yarasına bastırdım. Hiç tepki vermedi. Başını hafifçe saçlarıma doğru çevirince hızla geri çekildim. Bana bunu yapmaya hakkı yoktu. Elime bir bant aldım ve yaranın üstüne yapıştırarak Adil Bey'in yanına geçtim.

Omzundaki kesik gerçekten derindi. Adil Bey kesikten birkaç küçük cam parçası çıkarmıştı. Acıyla yüzüne baktım. Hâlâ bıraktığım gibi boşluğa bakıyordu.

Adil Bey Baran'a bakarak, "Yarayı dikerken lokal anestezi yapacağım," dedi ama Baran yine cevap vermedi. Adil Bey yaranın olduğu bölgeye iğne yaptıktan sonra pansuman yapmam için kenara çekildi. İşim bittikten sonra Adil Bey malzemeleri alarak yarayı dikmeye başladı. Ona baktım, kılı bile kıpırdamıyordu. Öylece boşluğa dalıp gitmişti. Adil Bey işlemi tamamlandıktan sonra yavaşça onu kaldırarak oturmasına yardımcı oldu ve bana bakarak, "Yarayı kapatabilirsin Bahar," dedi.

Başımı salladıktan sonra yaranın üstüne bant yapıştırarak sargıyı dolamaya başladım. Elim koluna değince nefesini tuttu. Durdum ve kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Böyle tepkiler vermesine anlam veremiyordum. Beni hayatında istemediğine göre varlığımdan ve ona dokunmamdan huzursuz oluyordu. Ya da tam tersi! Düşünmemeye çalışarak işimi bitirdikten sonra kenara çekildim.

Adil Bey gözlüklerini çıkartarak, "Başına darbe aldın. Şu an baş dönmen yok belki ama ben yine de önlem olarak MR çekilmesini istiyorum," dedi.

Baran buz gibi bir sesle, "Gerek yok," deyince, Adil Bey başını dikleştirdi ve bana bakarak, "Bahar, madem hastamız MR çekilmesini istemiyor, sen ofisteki işinin başına dönebilirsin," dedi.

Baran sert bir şekilde Adil Bey'e bakınca ben de bakışlarımı Yaşar'a çevirdim. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Bu saçmalığa daha fazla dayanamayarak kapıya doğru yürümeye başladım. Tam kapının kolunu tutmuştum ki Baran hiddetle bağırdı:

"Lanet olsun! Tamam, çekilsin."

Hırsla ona baktım. Dişlerini sıkarak boşluğa bakıyordu. Adil Bey istediğini yaptırmak için onu dolaylı olarak benimle tehdit etmişti ve işin tuhaf yanı Baran'ı alt etmişti. Ama neden! Şüpheyle yine Yaşar'a baktım. Acıyla bana baktıktan

sonra gözlerini kaçırdı. Delirmek üzereydim. Ortada dönen ve benim bilmediğim bir şey vardı. Madem beni bu kadar seviyordu, o zaman neden bırakmıştı! Hem de canımı bu kadar yakarak. Hangi sebeple olursa olsun, eğer benden bu kadar süre ayrı kalabildiyse bundan sonra da kalabilirdi. Geçirdiğim bu bir ayı ve çektiğim acıları unutamazdım. Beni paramparça edip Meltem'in yanına oturduğu o geceyi asla ve asla unutamazdım.

Başımı dikleştirdim ve Adil Bey'e, "Ben beyefendi için MR odasını hazırlayayım," deyince Baran öfkeyle çenesini sıktı. Bu şekilde hitap etmem onu çileden çıkarıyordu. Nefretle gülümsedikten sonra odayı hazırlamak için dışarıya çıktım.

Yaklaşık on dakika sonra MR odasına girdiler. Artık şoku atlatmıştım, buz gibiydim. Adil Bey onu odaya bıraktıktan sonra bilgisayardan görüntüleri incelemek için bitişik odaya geçmişti. Onunla yalnız kalmıştık. Hislerimi belli etmemeye çalışarak ona baktım. Meltem'in yanına oturduğu gece benden esirgediği gözleri şimdi üzerimdeydi. İçimde konuşup duran şeytan susmuyordu. Halbuki tek bir cevap istemiştim ondan, tek bir bakış!

Öfkeyle dişlerimi sıktım ve sert bir şekilde, "Oturun lütfen," dedim. Dolabı açarak içinden bir tane hasta önlüğü çıkardım. Bunu giyinmesi gerekiyordu. Tekrar arkama dönünce onun hâlâ aynı yerde olduğunu ve aynı şekilde bana baktığını gördüm. Bakışlarını görmezden gelerek konuşmaya devam ettim: "Bu önlüğü giyinmek zorundasınız. Kol saati, telefon ya da metal olan hiçbir şey üstünüzde kalmasın."

Acıyla tebessüm ederek başını salladı. Kot pantolonun düğmesini açınca hızla arkama dönerek başka şeylerle oyalamaya çalıştım. Kalbim ruhumdaki soğukluğa inat, ateşler içinde yanıyordu. Bir süre sonra arkama dönerek onu kontrol ettim. Hasta gömleğini giyinmeye çalışıyordu. Dikişleri

çok tazeydi ve böyle zorlamaya devam ederse patlayabilirdi. Telaşla yanına giderek gömleği elinden aldım. Birbirimize çok yakın duruyorduk. Vücuduna bakmak için çırpınan gözlerime isyan edercesine dişlerimi sıktım. Bu nasıl bir işkenceydi! Yanaklarımı ateş basmıştı. Gözlerine bakmamaya çalışarak gömleğin bir kolunu giydirdim. Yaralı koluna eğilince saçlarım yüzüne döküldü.

Kaskatı kesildi ve bana iyice yaklaşarak, "Aklımı oynatacağım ve tek sebebi sen olacaksın!" dedi. Kaşlarımı çatarak yüzüne bakınca sert bir şekilde kolumu tuttu ve hırsla, "Bana bu kadar yakın durma. Şu lanet gömleği de bırak çünkü giyinmek istemiyorum," diye söylendi.

Kolumu sıkan parmaklarına bakarak sert bir şekilde cevap verdim:

"Ben sadece vazifemi yapıyorum. Yerinizde kim olsa aynı şeyi yapardım. Eğer istemiyorsanız giyinmeyin."

Gömleği yere fırlatarak resmen haykırdı:

"Benimle bir yabancıymışım gibi konuşmayı kes artık."

Başımı dikleştirdikten sonra ateş saçan gözlerine bakarak karşılık verdim:

"Bağırmayın bana!"

Hafifçe gülümsedikten sonra acıyla fısıldadı:

"Şu kahrolası dünyada bağırmayacağım tek insansın sen."

Eridim... Tüm direncim eriyip gitti.

Zorlukla pantolonunu giyinerek odadan çıkınca çenem titredi ve orada öylece kaldım. Başımı çevirip Adil Bey'in olduğu odaya baktım. Her şeye şahit olmasına rağmen tek bir kelime bile etmiyordu. Yavaşça ayağa kalkarak bulunduğu odadan dışarıya çıkınca, daha fazla ayakta duramayarak sedyeye oturdum ve ağlamaya başladım. Ne istiyordu benden! Canımı bu kadar yakmaya ne hakkı vardı! Beni istemeyen, kovmaktan beter eden kendisiyken, hiçbir şey olmamış gibi davranmamı benden nasıl beklerdi?..

Gözyaşlarımı silerek kapıya baktım. Hissettiğim bu boşluk, maalesef ki her şeyin başa sardığının habercisiydi...

❀

Baran

"Eve mi gidelim, Baran Bey?"

Ev kelimesini bile duymak istemiyordum. Öfkeyle cevap verdim:

"Hayır, limana gidiyoruz."

Yaşar başını sallayarak arabayı çalıştırdı. Araba kliniğin önünden uzaklaşırken gözlerim yoldaydı. Yaşar sıkıntıyla konuşmaya devam etti:

"Haddim değil ama bir şey sorabilir miyim?"

Gözlerimi kısarak, "Sorma!" deyince, Yaşar derin bir nefes alarak fısıldadı:

"Eyvallah. Siz ne diyorsanız o."

Başımı arabanın koltuğuna yasladım. Ruhum bedenime sığmaz olmuştu. Sağlıklı düşünemiyordum. Araba limana varana kadar tek bir kelime konuşmadık. Bütün bu kirli düğüm çözülene kadar da böyle olmak zorundaydı. Ama artık sabrım taşıyordu. Ona dokunamamak ve bakışlarındaki öfke, cehennem ateşinden beterdi. Zaten zor tahammül ettiğim bu uzaklık, onu görünce kırılma noktasına gelmiş ve dayanılmaz bir hal almıştı.

Araba limana yanaşınca kapıyı açtım ve Yaşar'a bakarak, "Sen gidebilirsin. Buraya yeni bir araba gönder ve hiç kimseye yerimi söyleme," dedim. Acıyla yüzüme bakıyordu. Arabadan inmek için bir adım atmıştım ki durup, "O geceyi unut. Bahar hiçbir şey bilmeyecek. Aynı şekilde peşinde olmaya devam edeceksiniz. Asla ve hiçbir şekilde sizi fark etmeyecek. Eğer Mustafa olacak o it onu sıkıştırmaya devam ederse bileceğim. Şu genci araştırın. Ona verdiği her ne ise

bilmek istiyorum," dedikten sonra dişlerimi sıkarak, "Eğer yanında sıradışı biri olursa hemen bana haber ver. Anladın mı beni, Sivaslı?" dedim.

Kaşlarını çattı ve boğazını temizleyerek, "Sıradışı derken ne demek istediniz? Yani bir erkek arkadaş falan mı?" diye sorunca öfkeyle cevap verdim:

"Ne anladıysan o. Ona hiç kimse dokunamaz. Ne amaçla olursa olsun."

Yaşar derin bir nefes alarak başını sallayınca, arabadan inerek limanın sonuna yürümeye başladım. Merdivenlerden inince etrafı kontrol ettim. Sokak köpeklerinin ve dalgaların sesinden başka hiçbir ses yoktu. Bir saat sonra balıkçılar bu limanı dolduracaktı. Son sırada duran eski, büyük tekne benimdi. Bahar'ın evden gittiği gece kullanmaya başlamıştım bu tekneyi. Burayı bilen tek kişi Yaşar'dı. Belki de artık balıkçılarınki gibi sıradan bir hayat istiyordum. Özgürce, sorgusuzca kadınıma sarılabildiğim bir hayat...

Bu tekne gerek olmadığı sürece denize açılmıyordu. Oldukça eskiydi ve bu sayede dikkat çekmiyordu. Her şeyden önemlisi, çevredeki balıkçılar benim Baran Demiroğlu olduğumu bilmiyorlardı. Onlara göre bu tekne yurtdışında yaşayan bir gurbetçiye aitti. Beni de teknede sadece geceleri kalan bir bekçi zannediyorlardı.

İskeleden geçerek tekneye atladım. Rüzgâr şiddetliydi. Tutunarak güverteden geçip nihayet kabine girdim. Kapıyı kilitledikten sonra mutfağa yürüdüm ve yerde bulunan kapağı kaldırarak merdivenden indim. Başım çatlıyor gibiydi. Kendimi koltuğa bıraktıktan sonra geriye yaslanarak gözlerimi kapattım. Omzumdaki dikişler ağrımaya başlamıştı ama hiçbir acı ondan uzak kalmak kadar dayanılmaz gelmiyordu bana. Kaşımdaki bandı çıkarmak için elimi kaldırdım ama o bandı oraya Asyalının yapıştırdığını düşününce çıkaramadım. Onun elinin değdiği her şey anlam kazanıyordu.

Kirli yaşantımda temiz olan tek şey sadece oydu. Ama yazık ki ne ondan kaçabiliyor ne de onu kovalayabiliyordum. Acımasızca koparmıştım onu kendimden. Hem de yana yana, öle öle...

Bütün bunlara sebep olan babamdan, parasından, onunla arama giren her şeyden, herkesten ölesiye nefret ediyordum. Acısını saklamaya çalışırken gözlerini benden kaçırması, titreyen elleri aklımdan çıkmıyordu. Görmüyorken bile ondan uzak kalmaya zor dayanan benliğim, bu kadar yakınken ona dokunmadan durmayı nasıl başarabilmişti! Kokusunu hissetmek istercesine derin bir nefes aldım ama o müptelası olduğum koku benden çok uzaklarda kalmıştı artık...

Eve gitmek istemiyordum. Onun, kalbi kırık bir şekilde odadan çıktığı o lanet anı aklımdan silemiyordum. Evin her köşesinde onun izleri varken orada kalmam mümkün değildi. Bu yüzden, o geceden sonra burada kalmaya başlamıştım. Gerekmediği sürece ne evime ne de holdinge gidiyordum. Bütün toplantılarımı iptal etmiştim. Şu an tek amacım ailemin katillerini bulmaktı. Kendimi aklamamın ve huzur bulmamın tek yolu buydu. O zaman belki yeniden bir şansım olurdu. Peki, o beni affedecek miydi?

Ayağa kalkarak panoya astığım fotoğraflara baktım. Bu fotoğraflar Ferhat'ın cesedinin fotoğraflarıydı. Tam sol kulağının arkasından vurulmuştu. Vurulma mesafesi yakındı. Kurşunun giriş şeklinden anladığım kadarıyla çırpınmıştı ya da vuran kişinin eli titremişti. Göğüs kafesinde bir kesik ve bileklerinde ip izleri vardı. Belli ki öldürmeden önce onu bağlamışlardı.

Masaya geçerek otopsi raporunu tekrar okudum. Derisinde hiç parmak izi yoktu. Cinayeti eldiven kullanarak işledikleri belliydi. Adli tıbba göre işkence yoktu. Göğsündeki kesik ölmeden önce açılmıştı ve yüzeyseldi. Düşünceme göre herhangi bir sebepten dolayı önce onu öldürmekten

vazgeçmişler ve ipleri kesici bir aletle keserek çıkarmışlardı. Göğsündeki kesiğin sebebi bu olmalıydı. Belki de Ferhat bir şekilde onların elinden kaçmayı başarmış, sonra da yakalanmıştı. Onu ormanlık bir alana atmışlardı. Bütün bu tahminlerim doğruysa öldüren kişi ya da kişiler olay anında tedirgindi. Öldürüp öldürmemek arasında kaldıklarına göre ya Ferhat bir şeyler biliyordu ya da onun bir şey bildiğine inanıyorlardı. Bu yüzden bu cinayetin faillerinin ailemi öldürenlerle bağlantısı olduğuna inanmıyordum. Benimle ilgisi varmış gibi görünse de sebep bence çok başkaydı.

Cesedin üstünde bulunan mavi elbise lifi oldukça yaygın bulunan bir kumaşa aitti ve birçok firma bu tarz kumaşlar kullanıyordu. Bu delil hiçbir işe yaramazdı. Dosyayı bırakarak Ferhat'ın telefon kayıtlarını incelemeye başladım. Son üç ay içinde iletişim kurduğu herkesi araştırmıştım. Sıradan insanlardı. Dikkat çeken bir tuhaflık yoktu ama zaten bu durumun kendisi normal değildi. Ferhat onu öldüren kişi ya da kişilerle bir şekilde iletişim kurmuştu. Kayıtlarda olmaması bu gerçeği değiştirmiyordu. Bunun tek bir açıklaması vardı. Kullandığı başka bir telefon olmalıydı. Hattı kendi adına almadığı için de kayıtlara ulaşamıyordum.

Aklıma Asyalı ile konuşan genç geldi. Hemen laptopumu açarak bana gönderilen fotoğraf dosyasını açtım ve Asyalıyla Ferhat'ın arkadaşının okul bahçesinde konuşurken gizlice çekilmiş görüntülerini dikkatli bir şekilde incelemeye başladım. Bu fotoğrafları görünce nasıl da deliye dönmüştüm. Dikkatimi gence vermeye çalışıyordum ama gözlerimi bir mıknatıs gibi kendisine çekmeyi başarıyordu Bahar. Direnmenin faydasız olduğunu anlayıp onu incelemeye başladım. İlk fotoğrafta hiddetliydi sonraki fotoğrafta şaşkın ve hüzünlü. Küçük bir kız çocuğu gibi masumdu.

Elimde olmadan gülümsedim ve kendime hâkim olamayarak ekrana dokundum. Onu istiyordum. Hem de bu istek

delicesine bir istekti. Onu öptüğüm zaman kendinden geçmesini, kokusunu ve o ipek saçlarına dokunmayı delicesine özlemiştim. Dudaklarım kapalıydı belki ama yüreğim resmen onu haykırıyordu. *Bir kadını bağıra bağıra isterken susmaya mecbur kalmak*... İşte, benim en başından beri onda yaşadığım tam olarak buydu...

Omzumda şiddetli bir yanma hissedince başımı çevirip omzuma baktım. Ona bakarken kendimi o kadar kasmıştım ki yaram kanıyordu. Sinirden güldüm. Bu kadın beni resmen deli edecekti. Hemen dolaptan bir buz torbası alıp yaranın üstüne koydum, sonra da yerime oturarak fotoğrafları incelemeye devam ettim.

Fotoğrafın birinde Ferhat'ın arkadaşı, Bahar'a beyaz bir kâğıt uzatmıştı. Yüzü gergindi. Fotoğrafa yaklaşarak etrafı inceledim. Görünürde birkaç öğrenci dışında hiç kimse yoktu. Bu çocuk bir şeyler saklıyor olabilirdi. Bu gencin telefon kayıtlarında Ferhat'ın gizli kullandığı telefon numarasını bulacağıma adım gibi emindim ama önce Asyalıdan o kâğıdı almam gerekiyordu.

Saatte baktım. Sabah olmak üzereydi. Telefonum çalmaya başlayınca hemen cevap verdim:

"Dinliyorum."

Yaşar, "Bahar Hanım az önce evine girdi," deyince sıkıntıyla sordum:

"Eve taksiyle mi gitti?"

Hemen cevap verdi:

"Hayır. Onu eve Adil Bey bıraktı."

Geriye yaslandım ve derin bir nefes alarak, "Tamam. Sen evine gidebilirsin," dedikten sonra telefonu kapatarak yukarıya çıktım ve çaydanlığı ocağa koydum. Yorgundum ama uyuyamıyordum. Kafam o kadar doluydu ki...

Çayı, demlendikten sonra bir bardağa boşalttım ve yağmurluğumu giyinerek dışarıya çıktım. Balıkçılar balıktan

dönmüştü. Ağlar temizleniyor, balıklar özenle kasalara diziliyordu. Yanımda duran tekneye baktım. Balıkçılardan yaşlı olanı beni görünce bağırarak konuşmaya başladı:

"Hayırdır koçum. Kim benzetti seni böyle?"

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Sorun yok, usta. Gece biraz fazla kaçırmışım."

İhtiyar başını sallayarak sordu:

"Soruyu unutabildin mi bari?"

Ne demek istediğini anlamayınca, "Hangi soruyu dayı?" diye sordum.

Dayı derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Neyi kendine sorup duruyorsan onu; çünkü içki cevabı bulmak için değil, soruyu unutmak için içilir, evlat."

Denize bakarak düşünmeye başladım. Unutamamıştım çünkü onu unutmam için kalbimi yerinden sökmem lazımdı.

❀

Bahar

Hava, mum ışığına gerek duyulmayacak kadar aydınlanmıştı aslında. Saatin kaç olduğu önemsizdi. Onsuzken her şeyin önemsiz olduğu gibi... Gözlerim mumun ince alevini takip ediyordu. Eriyen mum damlası boylu boyunca süzülerek akıyor, geçtiği yerde izini bırakıyordu. Yanan alev az sonra bitecek ve mumdan geriye sadece işe yaramaz bir tortu kalacaktı. Ne kadar da acıydı. Mum bütün ihtişamını o alevden alıyordu. Onu eriten bu alev onun sonu olsa da ışıldamak için ona ihtiyacı vardı. Tıpkı benim de Baran'a ihtiyacım olduğu gibi...

Zil çalmaya başlayınca kapıya baktım. Gözlerim yanıyordu. O kadar çok ağlamıştım ki artık gözyaşım bile akmıyordu. Zorlukla oturduğum yerden ayağa kalktıktan sonra kim olduğuna bile bakmadan kapıyı açtım. Meloş eteğini düzeltiyordu. Başını kaldırıp bana bakınca âdeta dondu.

Hiç tepki vermeden kalktığım yere geri oturdum. Meloş hırsla yanıma geldi ve yanımdaki tekli koltuğa oturarak yüzüme baktı.

Bir süre sonra gözlerimi devirerek sordum:

"Bana daha ne kadar öyle bakacaksın?"

Sinirden gülerek, "Sana ne halde göründüğünü anlatmaya gerek duymuyorum çünkü eminim sen de yüzünün en az otuz arı tarafından sokulmuş gibi göründüğünün farkındasındır," deyince, içli bir nefes alarak, "Tahmin edebiliyorum," dedim.

Meloş dudaklarını birbirine bastırarak, "İyi madem, bu da bir gelişme," dedi.

Bacaklarımı kendime çektim ve öfkeyle, "Benimle oyun oynuyor. Sarhoş bir şekilde kaza yapmış. Gecenin bir yarısı Yaşar onu kliniğe getirdi. Kolunda kesik vardı. Kaşı da patlamış. Kaza sebebi ne sence? Alkollü araba kullanmak. Düşün bir kere, Baran gibi bir adam... Gözlerini bile açamıyordu. Açar açmaz beni tuttuğu gibi kollarının arasına aldı. Hayalim bile onu darmadağın ediyormuş. Şaka gibi! Beni evinden kovmaktan beter eden adam söylüyor bunları," diye ona içimdekileri döktüm.

Meloş hayretler içinde kalarak, "Peki sen ne yaptın? Başka ne oldu? Ay, anlatsana anacığım," deyince, dişlerimi sıkarak cevap verdim:

"Sus da anlatayım." Meloş başını sallayınca öfkeyle konuşmaya devam ettim: "Tabii ki yüz vermedim. Ona herhangi bir hasta gibi davrandım. Başka ne yapabilirdim ki Meloş? Gözümün içine baka baka Meltem'in yanına oturduğu geceyi, bana seni artık hayatımda istemiyorum dediği anı nasıl unuturum? Taviz vermedim tabii. Ama gözleri âdeta acı saçıyordu. Ona bir yabancı gibi davranmaya devam ettiğim için çıldırdı. Çıldırsın! Kudursun! Ben neler çektim, çekiyorum da. İşin tuhaf yanı ne biliyor musun? O da çeki-

yor. Hem de kendisini kaybedecek kadar!" Olanları hatırlayınca acıyla başımı sağa sola sallayarak, "MR odasında benimle tartışınca çekip gitti. Maalesef ki Adil Bey o anların hepsine şahit oldu. İşimin başına döndüğümdeyse gitmişti. Adil Bey benim için üzülerek, sonra konuşuruz, dedi. Çünkü perişandım. Eve nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. O kadar çok ağladım ki artık ağlayamıyorum bile, Meloş. Buna rağmen ona öyle yabancı gibi davrandığım için pişman değilim. İçimde ne kadar acı varsa bir o kadar da öfke var," dedim.

Meloş bacak bacak üstüne atarak, "Seni ölesiye seviyor," deyince hırsla ayağa kalktım ve "Saçmalık!" diyerek konuşmaya devam ettim: "Sen öyle görüyor olabilirsin ama değil. Olsa bile bu duygu sağlıksız. Bu tarz bir hasta gelse yaşadığı bu duruma kesinlikle obsesif-kompülsif bozukluğu tanısı koyardım. Böyle kişiler saplantılarının ya da takıntılarının gerçekdışı olduğunun farkındadır ama kendisini durduramaz. Karşısındaki kişiye zarar verdiğini düşünür ve hata yapmaktan korktuğu için ondan uzaklaşır. Bana olan aşırı ilgisi, bir anda hayatından çıkarması yetmiyormuş gibi çıkardığı için ölesiye acı çekmesi ve buna rağmen sessiz kalması obsesif bir durum. Ben bunları aştığımızı zannederken, onun için ailemi bile karşıma almaya hazırken o, birbirimize verdiğimiz sözü hiçe sayarak yarı yolda bıraktı beni. Hem de acımasızca!"

Meloş yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Ay, bırak şu tıp terimlerini de bana anladığım dille anlat. Amacın ne? Ona veryansın ediyorsun ama senin de böyle evde oturup sabahlara kadar ağlaman ne kadar sağlıklı? Bana sorarsan altın saçlının psikolojik olarak hiçbir bozukluğu yok. Onu böyle davranmaya iten bir şey var, evet ama ne?"

Derin bir nefes aldım ve öfkeyle karışık verdim:

"Hangi sebeple olursa olsun; bir aydır, koskoca bir aydır, bir kez olsun beni aramadı. Çevremi saran adamları bile yok oldu. Resmen beni yüzüstü bıraktı. O benim canımı yaktı, Meloş. Bu düşüncem doğru değil belki ama elimde değil; o da benim çektiklerimi çeksin, yaşadıklarımı yaşasın istiyorum."

Meloş gözlerini kısarak cevap verdi:

"İki tutam tuz yok muydu? Atıverseydin yarasına."

Gözlerimi devirerek, "Sadistçe planlar benim tarzım değil. Ben sadece bana bunu neden yaptığını öğrenmek istiyorum," deyince Meloş sinirle cevap verdi:

"Sana hak veriyorum. Pişman et onu. Ama böyle evde oturup zırlayarak bunun sebebini öğrenemezsin. Öyle bir şey yap ki sana her şeyi anlatmaya mecbur kalsın. Burnu sürtülsün. O söylediği sözleri yedir ona. Kapına gelsin ama açma o kapıyı. Onu kendi silahıyla vur. Yaşadıklarını yaşat. Madem o, seni Meltem olacak o zilliyle vurdu; sen de onu bir başkasıyla vur. Şüphe ve kıskançlık insanı yer bitirir. Dakikasında kapında bitmezse ben hiçbir şey bilmiyorum."

Dudaklarım büküldü ve gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Başkasını kullanamam. Bu hiç adil değil. Ayrıca çok çocukça bir davranış."

Meloş tırnaklarına bakarak, "Çocukça ama sende işe yaradı. Meltem olayı bayağı etkili oldu. Baksana şu haline. Hâlâ toparlanamadın," deyince öfkeyle ona baktım. Meloş gözlerini kısarak konuşmaya devam etti: "İlkel evet ama etkili. Bırak seni kıskansın. Kendini yesin. Soluğu senin yanında alınca da at golü. Yoruldum de. Haklıymışsın de. Böyle daha rahatım de. Seni artık istemiyorum de. İnim inim inlet onu. Bak, işte o zaman nasıl dökülüyor."

Aslında istediğim tam olarak buydu. Sağlıklı bir düşünce değildi ama incinen gururumu başka türlü tamir edemeye-

cek ve ondan gerçekleri öğrenemeyecektim. Bir doktor olarak düşüncelerimden utansam da nihayetinde ben de insandım ve çok incinmiştim. İç sesim bana sakin olmamı telkin ediyordu. Bu amaçla kimseyi kullanamazdım. Buna hakkım yoktu. Her şey bir yana, ben böyle bir insan değildim ki. Ayrıca, ondan başka birini kesinlikle hayatımda istemiyordum. Ben onu seviyordum ve böyle davranırsam sadece kendime zarar verirdim.

Başımı sağa sola sallayarak, "Yapamam. Bu doğru değil. Kendime yakışmayan şeyler yapamam. Bir başkasının duygularıyla oynayamam, Meloş. Evet, her şeyi öğrenmek istiyorum ama bu şekilde değil," dedim.

Meloş anlayışla başını sallayınca, gözlerimi kaçırarak düşünmeye başladım. Yarası nasıl olmuştu acaba! Ağrı kesici kullanmayacağına emindim. Öyle asi ve öyle tuhaf bir kişiliği vardı ki kendisi istemediği sürece onunla iletişim kurmak neredeyse imkânsızdı.

Meloş kolumu tutunca kendime gelerek ona baktım. Gülümseyerek, "Seni böyle görmek istemiyorum. Hadi, hemen güzel bir duş al. Sonra da birlikte sinemaya gidelim," dedi. Sinema dediği an gözümün önünde Mehmet Bey'in yüzü belirdi ve hızla ayağa kalktım. Meloş şaşkın bir ifadeyle, "Ne öyle fırladın kız, babanla nikâh yaptık demişim gibi!" deyince, gözlerimi devirerek cevap verdim:

"Şakasını bile duysa annem seni balıklara yem eder, Meloş."

Meloş tahtaya vurarak konuştu:

"Hiç şaşmam, anacığım. Altın saçlının gözünün içine bakarak kızımın peşini bırak, diyen kadından her şey beklenir."

Acıyla iç çektim. Aklıma yine Mehmet Bey gelince sıkıntıyla konuşmaya devam ettim:

"Bu akşam Mehmet Bey'le sinemaya gidecektim."

Meloş gözlerini kısarak fısıldadı:

"Yok deve!" Gözlerinin içine bakınca konuşmaya devam etti: "Ay, ne! Az önce, Baran'ı kıskandırmak için kimsenin duygularıyla oynayamam, diyen nenem değildi herhalde."

Utanarak, "Öyle değil," diye isyan ettim. Meloş gözlerini bayarak başını sallayınca konuşmaya devam ettim: "İnan değil. Dostça bir davet. Sinemaya gidelim, dedi. Bana da olur gibi geldi. Ne benim ne de Mehmet Bey'in öyle bir niyeti yok. Olamaz da!"

Meloş sinsi bir şekilde cevap verdi:

"Sen bunu bana değil altın saçlıya anlatırsın, anacağım. Benim için hiç sorun yok. İyi olmuş. O kazmanın biraz burnu sürtülsün. Neyse, kalk da hazırlan bari. Nerede buluşacaksınız?"

Saate bakarak cevap verdim:

"Beni evden alacaktı. Saat konuşmadık."

Meloş sıkıntıyla alnını ovalayarak bağırdı:

"Ay, hâlâ ne duruyorsun? Git de duş al bari. Herif şimdi gelecek."

Hemen banyoya koşarak güzel bir duş aldım. Bu daveti kabul etmemem gerektiğini biliyordum ama artık çok geçti. Mecburen gidecektim. Gerçekten kötü bir zamana denk gelmişti. Baran bu haldeyken Mehmet Bey'le sinemaya gitmem hoş değildi. Ne saçmalıyordum ben böyle! Zaten haberi bile olmayacaktı. Olsa bile biz artık ayrıydık.

Şeytani yanım bu kadar pisliğin içinde Baran'ın beni nasıl savunmasız bıraktığını hatırlatıp duruyordu. Mustafa Bey peşimden ayrılmıyordu. Can'ın elime tutuşturduğu zarf hâlâ çantamdaydı. Baran Demiroğlu bana verdiği sözü tutmamıştı. Ben de artık onu düşünmeyecek ve hayatımı yaşayacaktım.

Banyodan çıkıp odama geçtim. Yatağımın üstüne bir kıyafet kombini vardı. Geçen kış indirimden aldığım zümrüt

yeşili, yüksek bel kumaş pantolon ve balıkçı yaka, siyah badi gözüme gayet hoş göründü. Meloş seçmişti ve özenle yatağımın üstüne bırakmıştı. Mecburen giyinecektim. Vücudumu havlu ile kuruladıktan sonra hemen giyindim.

Meloş elinde saç kurutma makinesiyle içeriye girdi ve kıyafetime bakarak, "Harika olmuş. Hadi, otur da saçlarını kurutalım. Şöyle yanlardan örer, yarım toplarız. Halka küpe ve hafif bir makyaj yaptık mı bomba gibi olur," deyince, kaşlarımı çatarak sordum:

"Mehmet Bey için bu kadar hazırlık yapmamız ne kadar doğru sence?"

Meloş gözlerini devirerek cevap verdi:

"Bu hazırlığı Mehmet Bey için yaptığımızı da kim söyledi?"

Gösterdiği yere oturup sordum:

"Anlamadım."

Sinsi bir gülüşle, "Bu hazırlık altın saçlı için," dedi ve saçlarımı kurutmaya başlayarak yüksek sesle konuşmaya devam etti: "Şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle. Madem elimize böyle bir fırsat geçti, iyi değerlendirmemiz gerekiyor. Amaç belli."

Hırsla bağırdım:

"Öyle bir amacım yok benim."

Meloş bezgin bir şekilde fönü kapatıp cevap verdi:

"Senin yok ama benim var. Sen git dost dost gez o Mehmet olacak fırsatçıyla. Ekstra bir şey yapmana gerek yok zaten."

Pes ederek iç çektim. Meloş saçlarımı ördükten sonra bana makyaj yapmaya başladı. Eline kırmızı ruj alınca geriye çekildim ve "Ne gerek var bu kadar hazırlığa," diye karşı çıktım.

Meloş yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Domuzluk yapma. Ay, ne huysuz şeysin sen. Sür şu ruju. Kırmızı candır. Kadına seksapellik katar. Altın saçlı gibi kazmaları çileden çıkarır. Ay! Attırma tepemi benim."

Sinirle iç çekerek, "Meloş, farkında mısın bilmiyorum ama ben sinemaya Baran'la değil, Mehmet Bey'le gidiyorum. Baran beni bu şekilde görmeyecek ki. Yani senin deyiminle, bu hazırlık Mehmet olacak o fırsatçı için yapılıyor," deyince Meloş elindeki ruju bana uzattı ve gülümseyerek cevap verdi:

"Orası hiç belli olmaz."

Pes ederek ruju sürdüm. Biliyordum ki Meloş kafasına bir şey taktıysa yapmadan bırakmazdı. Ayağa kalkınca aynaya baktım. Oldukça şık ve iddialı görünüyordum. Sabaha kadar ağlayan sanki ben değildim. Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Umarım Mehmet Bey bu hazırlığı yanlış anlamazdı.

Kapı çalmaya başlayınca, Meloş son bir kez daha beni inceleyip memnun bir şekilde gülümseyerek çantamı bana uzattı ve "Sakın yüz verme şu herife. Kendini bir halt zannetmesin. Ona sürekli dostum falan de. Hatta abi bile diyebilirsin," dedi.

Gözlerimi devirerek fısıldadım:

"Ya! Ne demezsin."

Çantamı alıp dışarıya çıktım. Deri ceketim elimdeydi. Havalar oldukça güzel olduğu için giyinmeye gerek duymamıştım. Hemen asansöre binerek aşağıya indim. Dışarıya çıktığımda Mehmet Bey arabasından inmişti ve elinde bir buket çiçekle beni bekliyordu. Daha ilk dakikada sinir olmuştum. Neydi şimdi bu, Allah aşkına! Altı üstü sinemaya gidecektik. Çiçeğe ne gerek vardı!

Kaşlarımı çatarak çiçeğe baktığımı fark edince, "Çiçekleri sevdiğini bildiğim için aldım. Amacım kur yapmak değildi, Bahar. Lütfen, inan bana," diye açıklama yaptı.

Gözlerimi ondan kaçırarak başımı salladım. Yanıma yaklaştı ve çiçek buketini bana uzattı. Hüzünle buketi süsleyen güllere baktım. O an aklıma, Baran'ın babam için aldığı renkli gül fideleri geldi. Çiçekler bile sadece Baran bana aldı-

ğında güzel gibiydi. Resmen hayatımın merkezine oturmuş, âdeta bir parçam olmuştu. Buketi alıp güllerin kokusunu içime çektim. İnsanın olmak istediği yer ile olmaya mecbur kaldığı yer arasında nasıl da aşılmaz mesafeler vardı...

"Gidelim mi?" diye sorunca, başımı sallayarak arabaya yürüdüm. Mehmet Bey benden önce davranarak kapıyı açınca hemen yerime oturdum. Keyifle yanıma oturduktan sonra gülümseyerek sordu: "Rahat mısın? İstersen çiçekleri ve ceketini arka koltuğa bırak." Dediğini yaptım. Mehmet Bey arabayı sürmeye başlarken, "Hava çok güzel değil mi? İnsanın tatil yapma isteğini tetikliyor," diye sordu.

Başımı sallayarak cevap verdim:

"Evet öyle."

Mehmet Bey konuşmaya devam etti:

"Stajın bitiyor. Okulun bitince ne yapmayı düşünüyorsun? Resmi olarak klinikte çalışmaya başlayacak mısın?"

Sıkıntıyla cevap verdim:

"Henüz kesin bir şey yok. Önce uzmanlık sınavına girmem gerekiyor. TUS'tan yüksek bir puan alırsam beş sene boyunca eğitimime klinikte devam edebilirim. Beşinci yılın sonunda iyi bir tez hazırlayabilirsem ve kabul edilirse ancak o zaman psikiyatr unvanını kazanabilirim. Yani daha mezun oldum sayılamaz. Önce Adil Bey'le konuşmam gerekiyor."

Mehmet bey yüzünü ekşiterek, "Sancılı bir süreç ama zaman çabuk geçiyor. Başaracağına inanıyorum," dedi. Başımı salladım.

Havadan sudan konuşarak sinemaya gelmiştik. Mehmet Bey gerçekten bana oldukça mesafeli ve saygılı davranıyordu. Biraz olsun kafam dağılmıştı. Aslında o, dost olarak çok iyiydi. Hatta bana yaşadığı deneyimleri anlatıyor ve geçirdiği zorlu süreçle ilgili espriler yaparak beni güldürmeyi başarıyordu. Onu abime benzetmiştim. Hırslı bir doktordu ve mesleğine âşıktı.

Film seanslarına bakarak sordu:

"Ne izleyelim? Aksiyon sever misin?"

Filmleri inceledim. Konusu aşk olan bir film izleyecek durumda değildim. Aksiyon filmi ise bir FBI ajanıyla ilgiliydi. Onu da eledim. Diğer film korku filmiydi ve hiç o havada değildim. Gözüm animasyon filmine takıldı. Çocuk filmiydi ama en azından bana Baran'ı hatırlatacak bir konusu yoktu.

Mehmet Bey gülümseyerek, "Karar verebildin mi?" diye sorunca, "Hayır," diye fısıldadım.

Düşünüyor gibi yaparak konuşmaya devam etti:

"Diyorum ki, bugün değişik olsun. Animasyon filmine ne dersin? Şu aile filmi, iyi gibi görünüyor. Tamam, belki çocuk filmi ama en azından kafamız dağılır." Minnetle ona baktıktan sonra gülümseyerek başımı salladım. Omzuma dokunarak, "Rahat ol, Bahar. Bugün buraya senin için geldik," deyince, gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Anlayışın için teşekkürler, Mehmet."

Şaşkın bir ifadeyle sordu:

"Farkında mısın? Bana ilk defa bu kadar içten cevap verdin."

Neşeyle cevap verdim:

"Evet çünkü ilk defa bugün samimiyetine gerçekten inandım."

İçtenlikle gülümsedi. Gözleri parlıyordu.

Biletleri aldık ama seansın başlamasına daha bir buçuk saat vardı. Kendimize birer hamburger menü alarak boş bir masaya oturduk. Mehmet Bey bana çocukluğunu anlatıyordu:

"Düşünsene Bahar, bütün yaz o kırık bacakla oturup denizi seyrettim. Hem de susmak nedir bilmeyen babaannemle birlikte yan yana oturarak."

Kahkaha attım. Günler sonra ilk defa içten gülüyordum. Mehmet gerçekten de abime benziyordu. Sanki şu an ya-

nımda abim vardı. Elime bir kızarmış patates alarak ağzıma attım. Tam başımı çevirmiştim ki tanıdık bir çift gözle karşılaştım. Mustafa Bey yan masada oturuyordu. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra gülümseyerek bana selam verdi. Hırsla başımı çevirdim. Bu adam çok olmuştu artık! Bütün neşem kaçmış, düşünmek istemediğim ne varsa tekrar önüme birer birer dizilmişti. Kendimi toparlamam için bana fırsat vermiyorlardı. Boğuluyordum artık. Mehmet konuşmaya devam ediyordu ama artık söylediklerini dinleyemiyor, söylediklerine konsantre olamıyordum. Geçmiş, yaşadığım her şey, tüm acılar, işte yine karşımdaydı... Belli etmemek için başımı sallıyor ve gülümsemeye çalışıyordum ama boştu.

Tam o sırada bir anons yapıldı:

*"34 MY **** plakalı araç sahibi, lütfen danışmaya..."*

Mehmet kaşlarını çatarak, "Bu plaka bana ait," dedi.

Telaşla sordum:

"Ne olmuş olabilir?"

Mehmet ayağa kalkarken cevap verdi:

"Bilemiyorum. Belki kapısı açık kalmıştır çünkü doğru yere park ettiğime eminim. Ben bir bakıp geliyorum."

Başımı salladım. Mehmet gidince Mustafa Bey'in hâlâ bana baktığını gördüm. Öfkeyle yerimden kalkıp yanına gittikten sonra hırsla, "Yeter artık! Amacınız ne? Suçum ne? Beni takip etmeyi kesin, Mustafa Bey. Bu yaptığınız resmen özel hayatıma saygısızlık," deyince, kahvesinden bir yudum alarak umursamaz bir şekilde cevap verdi:

"Sadece tesadüf. Sinemaya geldim ve karşılaştık, o kadar. Sizi rahatsız edecek bir şey yapmadım. Ben davranışımda herhangi bir saygısızlık da görmüyorum. Yanıma gelen ve beni rahatsız eden asıl sizsiniz, Bahar Hanım."

Sinir bozucu bir adamdı. Cevap bile vermeden kalktığım masaya geri döndüm ve çantamı alarak filmin gösterileceği salonun önünde Mehmet'i beklemeye başladım.

Neredeyse yirmi dakika olmuştu. *Neredeydi bu adam!* Sıkıntıyla etrafıma bakındım. Filmin başlamasına beş dakika kala Mehmet hâlâ gelmemişti. Son dakika da dolunca onu aramaya karar verdim ama bende telefon numarası yoktu. Numaram değiştiği için o da bana ulaşamazdı. Çaresizce beklemeye devam ettim. Herkes salona geçmişti ve artık film başlamıştı. On dakika daha geçtikten sonra artık telaşlanmaya başlamıştım. Zaten artık filme de giremezdik. Burada beklemenin bir anlamı yoktu. Arabanın olduğu yere gitmeye karar verip yürümeye başladım. Mustafa Bey'in peşimden geldiğini fark edince gözlerimi devirerek yönümü değiştirdim ve bir kadın giyim mağazasına girdim. Bu adamdan gerçekten bıkmıştım artık. Kabinlerin olduğu yere yürüdükten sonra bir paravanın arkasına saklandım. Bu yaşadıklarım resmen saçmalıktı!

Kısa bir süre sonra eğilerek baktım. Mustafa Bey'in yanında iki tane adam vardı ve mağazanın önünde konuşuyorlardı. Mustafa Bey oldukça sıkıntılı görünüyordu. Bir şeyler anlatmaya çalıştığı çok belliydi. Bu adamlar sivil polis olmalıydı. Bir süre sonra Mustafa Bey söylenerek yönünü değiştirdi ve yürümeye başladı. Kaşlarımı çatarak adamlara baktım. *Kimdi bu adamlar!* Zannettiğimin aksine mağazaya girmediler ve Mustafa Bey'in peşinden gittiler. *Neler oluyordu, Allah aşkına!*

Bir süre daha bekledikten sonra mağazadan çıkarak etrafıma bakındım. Şükür ki görünürlerde hiç kimse yoktu. Artık hiçbir şeyi normal insanlar gibi yaşayamıyordum. Yüzümü buruşturarak lavabonun olduğu bölüme yürüdüm. Bunalmıştım ve yüzümü yıkamaya ihtiyacım vardı.

Lavaboya girince tenha olması hoşuma gitti. Birkaç tane genç kız dışında hiç kimse yoktu. Kızlar sohbet ederek dışarıya çıkınca, çantamı kenara bırakıp önce ellerimi sonra da yüzümü yıkadım. Artık evime gitmek istiyordum. Ama öyle de gidemezdim ki! Önce Mehmet'i bulmam gerekiyordu.

Çantamı koluma taktıktan sonra onu bulmak için dışarıya çıktım. Tam bir adım atmıştım ki birinin eli belime dolandı. Beni geriye çekerek ağzımı kapattı. Korkuyla çırpınmaya başladım ama beni öyle sıkı kavramıştı ki elinden kurtulamıyordum. Lavabonun yanındaki odanın kapısını açarak büyük bir hızla beni içeriye çekti. Oda karanlık olduğu için hiçbir şey göremiyordum. Var gücümle çırpınıyor ve çığlık atmaya çalışıyordum ama maalesef ki sesim çıkmıyordu çünkü ağzım kapalıydı. Başını boynumda hissedince kaskatı kesildim.

Bir kez daha çırpınıp acıyla inleyince, "Şışt! Sakin ol; korkma, benim..." dedi.

Baran olduğunu anlayınca âdeta yerime çakıldım. Bir buz kütlesi gibi ağırlaşmıştım. Elini yavaşça ağzımın üstünden çekti. *Peki neden buradaydı!* Boynumda yüzünü hissedince geriye çekilmek istedim ama bir şeylere çarparak durdum. Baran ışığı açınca dehşetle bulunduğumuz odaya baktım. Küçük bir malzeme odasındaydık. Öfkeyle arkama dönüp ona baktım. Gözleri kan çanağı gibiydi. Kaşında hâlâ benim yapıştırdığım bant vardı ama gözünün kenarı hafifçe morarmıştı. İnanılmaz derecede perişan görünüyordu. Gözlerimi omzundaki yaraya çevirdim. Beyaz bant, kurumuş kan izleriyle katran gibi siyahlaşmıştı. Dikişleri patlamış olmalıydı. Yüzümü buruşturup tekrar gözlerine baktım. Öylece bana bakıyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak sert bir şekilde bağırdım:

"Ne yaptığını zannediyorsun sen? Ne demek oluyor bütün bunlar?"

Dişlerini sıkarak nefretle fısıldadı:

"O herif neden senin yanında?"

Afalladım. Gerçekten de utanmadan bana hesap mı soruyordu!

Başımı dikleştirerek, "Sana ne?" diye hırsla bağırdım. Yanağıma dokunmaya çalışınca geriye çekilerek haykırdım: "Çek elini!"

Acıyla, "Yakma beni Asyalı," diye inledi. Histerik bir şekilde güldükten sonra odadan çıkmak isteyince, kollarını belime dolayarak fısıldadı: "Gitme! Bana arkanı dönme."

Gözlerim doldu. Bedenimdeki her sinir, hatta kalbim bile titriyordu. Her şeye rağmen kendimi tutmayı başardım ve sert bir şekilde ona cevap verdim:

"Ben sadece hak edene yüzümü dönerim. Beni sırtımdan bıçaklayan birine değil. Çıkma karşıma bir daha! Artık ben de seni görmek istemiyorum."

Belimi tutan elleri kaskatı kesildi. Yürümek istedim ama beni bırakmamak için direniyordu. Çırpınmaya başlayınca kollarını gövdeme dolayarak beni kendisine hapsetti ve başını boynuma bastırarak acıyla konuşmaya başladı:

"Uyuyamıyorum bile. Bir bilsen Asyalı, çektiğim azabı bir hissedebilsen... Senin hissettiğin acı benimkinin yanında inan bana hiç kalır. Her yanıma kurşunlar saplanmış gibi."

Onu itmeye çalışarak haykırdım:

"Dinlemek istemiyorum. Sildim seni ben."

Hırsla beni kendisine çevirdikten sonra gözlerimin içine bakarak, "Yalan!" diye haykırdı.

Meydan okurcasına cevap verdim:

"Değil! Beni hiçe sayıp o kadının yanına oturduğun geceyi unutamıyorum, anladın mı? Hani artık beni görmek istemiyordun; şimdi ne değişti, söyle! Gururumu hiçe sayıp evine geldiğim o gece beni, kovmaktan beter ettin sen! Bana acı deme! Sakın ama sakın deme! İçimde kalan son parçanı da kirletme. Bırak bari o temiz kalsın."

Yutkunarak etrafına bakındı. Dişlerini sıkıyordu. Kaskatı olmuş bedeni bir kayadan farksızdı. Gözlerim omzundaki sargıya kaydı. Kendisini öyle sıkıyordu ki yarası yine kana-

maya başlamıştı. *Bu kadar çok mu seviyordu beni?.. Peki neden yapmıştı bana bunları!* İçim cayır cayır yanıyordu. Daha fazla dayanamazdım. Gücüm tükenmişti artık.

Başımı önüme eğdim ve titrek bir sesle, "Bırak artık," diye inledim ama yine bırakmadı. Kahretsin ki ağlamak üzereydim.

Yanağımı okşayarak, "Senden başka hiçbir kadını sevmedim ben. Yalvarıyorum bu kadar kör olma!" dediği an hırsla ona baktım. Bu sözler son damla olmuştu benim için.

Bütün gücümle geriye çekilerek bağırdım:

"Normal değilsin sen. Bir gün öyle, bir gün böyle. Seni yorduğumu söylemiştin ama asıl yorulan benim! Bitti artık. Bundan sonra hayatımda sana yer yok! Git, ne istiyorsan yap!" Kapıyı açıp dışarıya çıktıktan sonra hızla yürümeye başladım.

Arkamdan nefretle bağırmaya başladı:

"Eğer seni bir daha o şerefsizin yanında görürsem bu sefer gerçekten katil olurum. Yaparım, Asyalı. Gözümü bile kırpmadan vururum onu. Beni gerçekten katil etmek istemiyorsan uzak dur o lanet olasıca pislikten."

Bir anda durdum ve şüpheyle ona baktım. Mehmet'in ortadan kaybolması tesadüf olamazdı. Gözlerimi kısarak, "Sen! Sen yaptın, değil mi? Ortadan kaybolmasının sebebi sensin. Söyle ne yaptın ona?"

Hırsla altdudağını ısırdı ve işaretparmağını sallayarak bana cevap verdi:

"Ben diyeceğimi dedim. Bu sondu. Sensizlikten öyle gözüm döndü ki inanamazsın!" Gerçekten de dönmüştü.

Başımı dikleştirerek ona meydan okuduktan sonra arkama dönerek yürümeye devam ettim. Bir an önce Mehmet'i bulmam gerekiyordu. Benim yüzümden başına bir şey gelirse kendimi asla affetmezdim. Merdivenlerden inerek kapalı otoparka yürüdüm.

Güya Mehmet'i arıyordum ama aklım Baran'da kalmıştı. Onu o halde bırakmak benim için öyle acı ve zordu ki... Bir an önce omzuna bakılması gerekiyordu yoksa yarası enfeksiyon kapabilirdi. Ne olursa olsun onun doktora gitmeyeceğini de adım gibi biliyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlayınca nefes alamayarak durdum ve yanımdaki duvara tutunarak hıçkırdım. *Neden ondan nefret edemiyordum! Neden onu bu kadar çok seviyordum sanki...* Hırsla gözümdeki yaşları silerek yürümeye çalıştım. Ama olmuyordu. Onu öyle bıraktığım için can çekişiyor gibiydim.

Pes etmiştim. Kimseyi bulmak zorunda değildim artık. Ruhunu kaybetmiş bir kızdım ben. Sözlerimle ona acı çektireceğimi zannederken aslında bıçağı kendime de saplamıştım. *Bu adamı ölesiye seviyordum ben, kimi kandırmaya çalışıyordum ki...* Bu gerçeği kabullenerek otobüs durağına yürümeye başladım. Eve gidecek ve bir mum daha yakarak onun, ölümüne âşık olduğu alev için nasıl eriyip bittiğine bir kez daha tanık olacaktım...

❀

"Aylin Hemşire, Mehmet Bey'den bir haber var mı?"

Aylin Hemşire başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

"Bir bilgim yok Bahar Hanım ama Adil Bey'in mutlaka bilgisi vardır. Dilerseniz ona sorun."

Gülümsemeye çalıştıktan sonra odamın kapısını kapatıp elimdeki kahve fincanını masaya bıraktım. Mehmet âdeta sırra kadem basmıştı. Bu yüzden çok huzursuzdum. Böyle kaybolması çok şüpheliydi. Onu arayamıyordum da! Klinikte hizmet veren tüm hekimlerin telefon numaraları aslında bilgisayarımda vardı. Oradan numarasını bulup onu arayabilirdim. *Ben bunu nasıl düşünmemiştim!*

Hemen bilgisayarı açarak kayıtlı dosyayı aradım. Zaten bulmak zor olmadı. Listede Mehmet'in numarasını bulup telefonuma yazdıktan sonra tam arama tuşuna dokunacak-

tım ki kapı açıldı. İçeriye Mehmet girince şaşırarak telefonu kapattım. Mahcup bir şekilde yüzüme baktı ve daha ben sormadan o anlatmaya başladı:

"Özür dilerim, Bahar. İnan bana, böyle olmasını istemezdim. Ama her şey kontrolüm dışında gelişti. Arabamı çektiler. Çalıntı ihbarı yapılmış. İnanılmaz bir durum. Arabanın tüm evrakları da tam üstelik. Araba benim ve yıllardır sorunsuz kullanıyorum." Dişlerimi sıktım. Bu kesinlikle komployduu.

Belli etmemeye çalıştım ve şaşırmış gibi yaparak, "Nasıl olur böyle bir şey? Saçmalık," deyince Mehmet öfkeyle cevap verdi:

"Saçmalık ötesi. Sözde arabayı bir internet sitesinde satılığa çıkarmışım. Hakkımda şikâyet olmuş. Düşünsene Bahar, arabamı bana sormadan çekmişler. Saatlerce alıkoyuldum. Avukatım bile bütün bu olanlara anlam veremedi. Üstelik bize, doğru düzgün bir açıklama bile yapılmadı."

Gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

"İnanamıyorum."

Mehmet başını salladı. Bu kadarını beklemiyordum. Baran nasıl bu kadar acımasız olabilmişti! Söylediği kadar gözünün döndüğünü bu sayede anlamıştım. Bakışlarımı Mehmet'e çevirdim. Perişan bir haldeydi. Öylece boşluğa bakıyordu. Kafasından kimbilir neler geçiyordu.

Hüzünle, "Üzülme artık, lütfen Mehmet; çünkü senin hiçbir suçun yok. Her şey yanlış bir ihbardan kaynaklanmış," dedim. Onu teselli etme çabalarım, aslında daha çok kendi vicdanımı rahatlatmak içindi.

"Ağırıma gitti," diye fısıldadıktan sonra, "Gördüğüm muamele berbattı. Telefonumu bile elimden aldılar. Sana haber vermek için müsaade istedim. Duymazlıktan geldiler. Birkaç saat sonra da sadece avukatımı arayabileceğimi söylediler. Sözde bir dolandırıcılık şebekesi ile bağlantım

olduğundan şüphelenilmiş ve tüm hesaplarım kontrol edilmiş. Sabaha karşı karakoldan çıktım. Daha sonra yanlış anlama olduğunu söylediler. Arabam kapının önündeydi. Şaka gibi," dedi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra gülümsemeye çalıştım. Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu çünkü bütün bunlar, aslında benim yüzümden onun başına gelmişti. Mehmet ayağa kalktı ve "Tekrar özür dilerim. İstersen önümüzdeki hafta sonu plan yaparız," deyince hüzünle başımı salladım.

Mehmet odadan çıkınca düşünmeye başladım. Onunla bir daha dışarıya çıkarsam acaba neler yaşanırdı! Artık benim yüzümden hiç kimsenin sıkıntı yaşamasını istemiyordum. O yüzden böyle bir plan yapmayacaktım çünkü Baran'ın karanlık yüzü tehlike doluydu.

Ne yapmak istediğini anlayamıyordum. Beni başka bir erkekle yan yana görmeye tahammül edemiyorsa neden öyle davranmıştı! Dün gece gözlerinde saf acı vardı. Beni tutan ellerinin titrediğini hissetmiştim. Kısık kısık aldığı nefesler, bana bakarken büyüyen gözbebekleri aklımdan çıkmıyordu. Kanayan omzunu ve solgun yüzünü düşündükçe içim acıyordu. Her şeye rağmen onu delicesine seviyordum ama incinmiştim ve bana söylediklerini hazmedemiyordum.

Oflayarak saate baktım. Çantamdaki zarfı artık Adil Bey'e vermem gerekiyordu. Ayrıca ondan Baran'ı görmeye gitmesini ya da onu aramasını rica edecektim. Omzundaki yaraya bakılması ve gerekirse tekrar dikilmesi şarttı.

Çantamı alıp Adil Bey'in ofisine yürüdükten sonra yavaşça kapıya vurdum ama ses gelmedi. Kapıyı açmak için kolu indirince kapının kilitli olduğunu fark ettim.

"Bahar Hanım!" Arkama baktım. Hemşire gülümseyerek başını sakladıktan sonra, "Adil Bey rehabilitasyon merkezine gitti. Ben de size bilgi vermek için odanıza geliyordum. Adil Bey sizi arayacağını ve hastaları yardımcı psikiyatra

yönlendirmenizi söyledi. Rehabilitasyon merkezindeki çocuklar onun için küçük bir piyes hazırlamışlar. Onu seyretmeye gitti. Kliniğe bugün dönmeyecekmiş," dedi.

Gülümseyerek cevap verdim:

"Ne hoş bir sürpriz hazırlamışlar."

Hemşire, "Evet. Adil Bey çok keyifliydi," dedikten sonra yanımdan uzaklaştı.

Odama dönerek çalışmaya devam ettim. Maalesef ki zarf yine çantamda kalmıştı.

"Ay, ağaç oldum burada be anacığım. Hadi gel artık."

Saç kurutma makinesini dolaba koyarak salona yürüdüm. Meloş beni masada bekliyordu. Gülümseyerek masaya baktım. Bir sürü meze yapmıştı.

Şaşırarak rakı bardaklarına baktım ve "Ne o! Alem mi yapacağız?" diye sorunca, Meloş kahkaha atarak cevap verdi:

"Alem duysun, kraliçe biziz anacığım."

Keyifle masaya oturduktan sonra buzlu rakı bardağını ona doğru kaldırdım ve iç çekerek fısıldadım:

"O zaman ümitsiz vaka bir doktora içelim."

Meloş kadehini kaldırarak cevap verdi:

"Yalnız şunu unutma. Bir kadın ümitsiz olamaz, ümitsiz olmayı seçer. Biz yaradılış gereği doğanın en güçlü canlılarıyız. Zekiyiz bir kere. Anneyiz, anne! Beynimiz sayesinde en güçlü erkeği bile alt edecek yeteneklere sahibiz. Bak, anacığım. Ben sana o altın saçlı ayağına kadar gelecek demedim mi? Dedim. Ne oldu? Tıpış tıpış geldi. Gerçi zılgıtı yiyip gitti ama boş ver, o ayrı dava."

Rakıdan bir yudum alarak, "Ya, ne demezsin. Sen bir de beni görseydin. Gerçi olan zavallı Mehmet'e oldu ama onu da boş ver bu gece." Meloş iç çekerek gülümsedi. Bardağı masaya bıraktım ve dayanamayarak ona sordum: "Ya sen! Neden bana verdiğin akılları kendin için kullanmıyorsun?"

Meloş geriye yaslandıktan sonra kollarını birbirine dolayarak cevap verdi: "Sivaslı, iki ucu boklu değnek gibi. Güldüm olmadı. Sövdüm hiç olmadı. Sonra, o anamı ağlatan adam hiç olmadık bir anda kendisini benim için kurşunların önüne attı. Şimdi de ortadan kayboldu. Yani neresinden tutarsan ayrı dert. Biz aşkı sizin iniş çıkışlarınıza göre mi yaşayacağız, anacığım? Sırf o kıskanacak diye de sabah akşam Adil Bey'le dans edecek halim yok." Kahkaha attım. Meloş da güldükten sonra iç çekerek konuşmaya devam etti: "Yalan yok, özledim onu. Her lafının sonunu arabeske bağlamasını, hatta çatık kaşlarını bile özledim. Ama o, beni özlememiş demek ki. Yok oldu gitti."

Hüzünle gözlerimi kaçırdım. Bunun nasıl bir his olduğunu en iyi ben bilirdim. Kadehimi kaldırarak fısıldadım:

"O zaman Sivaslıya..."

Meloş kadehini kaldırarak cevap verdi:

"Onun adıyla içmek bile değişik bir anlam kazanıyor. Sivaslıya..."

Kahkaha atarak bağırdım:

"Çatık kaşlarına!.."

Meloş aynı şekilde gülerek bağırdı:

"Her lafın sonunu arabeske bağlamasına!.."

Durdum ve düşünüyor gibi yaparak cevap verdim:

"Merhametine..."

Gözleri doldu ve "Adam gibi adam olmasına..." deyince, başımı sallayarak rakıdan bir yudum aldım.

Telefonum çalmaya başlayınca ağzıma küçük bir parça kavun dilimi atarak ayağa kalktım ve çantamdan telefonumu çıkardım. Ekrandaki numara yabancıydı. *Kimdi bu saatte arayan!* Numaram değişmişti. Yeni numarayı yakın dostlarımla ailem dışında kimseye vermemiştim. Bu yüzden cevap verip vermeme konusunda kararsızdım. Kaşlarımı çatarak aramayı iptal ettim. Bir yanım da "*O*" olabilir di-

yordu. Hüzünle numaraya baktım. Baran'ın o son hali hiç aklımdan çıkmıyordu. Acaba Adil Bey'i arayıp ona Baran'ın durumunu mu anlatsaydım? *Neden onu aklımdan atamıyorum sanki!*

Meloş yanıma gelerek sordu:

"Kimmiş arayan?"

Düşünceli bir şekilde cevap verdim:

"Bilmiyorum. Numara yabancı olduğu için cevap vermedim."

Meloş kaşlarını havaya kaldırarak sordu:

"Ya altın saçlıysa! Belki de buraya gelmiştir."

Acıyla gülümseyerek, "O aramaz, Meloş. Gelmek isterse direkt gelir. Kapıyı yumruklar, bağırır, hatta ortalığı ayağa kaldırır. İnan bana, o hiç kimseyi sallamaz," deyince, gözlerini devirerek cevap verdi:

"Ah! Tabii ya. Adam manyak."

Telefon tekrar çalmaya başlayınca Meloş'la birbirimize baktık. Gözlerini devirerek fısıldadı:

"Açsana şunu!"

Pes ederek, "Alo!" deyince, "Bahar, merhaba. Ben Mehmet. Kusura bakma, bu saatte rahatsız ediyorum. Numaranı Adil Bey'den aldım," diyen Mehmet Bey'i duydum.

Şaşırmıştım. Telaşla, "Yoksa bir şey mi oldu?" deyince Mehmet hemen cevap verdi:

"Yok, hayır. Sadece yakınlardaydım ve dün akşam ceketin arabamda kalmış. Onu vermek istiyorum ama güvenlik sorumlusu beni içeriye almadı."

Kaşlarımı çatarak, "Neden içeriye almadılar? Normalde beni arayıp sorarlar," derken Meloş sessizce fısıldadı:

"Bu adam kıçına kurşun yemeden rahat etmeyecek."

Elimi kaldırarak ona susmasını işaret ederken Mehmet cevap verdi:

"Senin talimatın öyleymiş."

Bu koca bir saçmalıktı. Ben öyle bir talimat vermemiştim. Bu sitede yüzlerce insan oturuyordu ve güvenliğin hepsini kontrol edecek hali yoktu. Yine de buraya gelmesini istemiyordum. Artık Baran'ın gizlice beni takip ettirdiğini anlamıştım. Benim yüzümden Mehmet'in başına daha kötü şeyler gelebilirdi. Buna izin vermeyecektim.

Etrafıma bakınıp düşündükten sonra, "Ceketimi yarın da alabilirim. Acelesi yok," diyerek onu geçiştirmeye çalışınca, "Bir hafta izin aldım. Moralim çok bozuk ve bu yüzden işime konsantre olamıyorum. Sabah erkenden Ağva'ya gideceğim. Biraz dinlenmek istiyorum. Oraya gelmeme gerek yok. İstersen sen aşağıya gel. Hem gitmeden seninle vedalaşırız," dedi.

Başka çarem yoktu, bu yüzden sıkıntıyla cevap verdim:

"Tamam, geliyorum."

Telefonu kapattıktan sonra spor ayakkabılarımı giyinerek Meloş'a, "Hemen geliyorum. Tatile çıkıyormuş. Ceketim arabasında kalmıştı. Onu getirmiş," dedim.

Yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Dikkatli ol. Bak, vallahi bu Mehmet kaşınıyor. Ceketini verecekmiş! Ben de yedim. Dost ayağı göt ayağı, derdi rahmetli nenem."

Bezgin bir şekilde başımı salladıktan sonra kapıyı açtım ve asansöre yürüdüm. Huzur bulamıyordum. Olaysız geçen bir günüm yoktu. Aşağıya inince sitenin çıkışına yürüdüm. Sitenin giriş kapısında oturan güvenliğe ters ters bakınca, adam gözlerini kaçırarak önüne baktı. Talimatı benden değil, Baran'dan alıyordu. Bunun da hesabını soracaktım ama sonra! Öfkeyle kapıyı açarak dışarıya çıktım. Mehmet arabasına yaslanmış beni bekliyordu. Elinde ceketim ve dünkü çiçek buketi vardı. Etrafa baktım. Kimseler yok gibiydi.

Yanına yürüyünce, "Merhaba," dedi.

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Merhaba."

Elindekileri bana uzatarak konuşmaya devam etti:

"Bunlar senin."

Başımı sakladıktan sonra elindekileri alarak sordum:

"Teşekkürler. Demek gidiyorsun."

Hüzünle cevap verdi:

"Evet. Kafamı toparlamam lazım. Dün olanları bir türlü hazmedemiyorum."

Başımı sallayarak, "Anlıyorum. Yine de çok takma," diye cevap verince konuşmaya devam etti:

"En çok sana mahcup olduğum için üzülüyorum çünkü sen benim için çok özelsin. Gerçi bunu sen de çok iyi biliyorsun." Konular derinleşmeye başlıyordu.

Tam cevap veriyordum ki sert bir fren sesi konuşmamı engelledi. İkimiz de arkamızda duran siyah arabaya baktık. Mehmet kolumu tutup beni geriye çekince kendime geldim. Arabanın içine bakınca Baran'ın nefretle bize baktığını gördüm.

Telaşla, "Git Mehmet," dedim.

Mehmet ne olduğunu anlayamadan Baran arabadan indi ve yanımıza yürümeye başladı. Panikleyerek onun önüne geçmek istedim ama Mehmet kolumu bırakmıyordu. Baran onun kolumu tuttuğunu fark edince yürümeyi bırakıp koştu ve bütün gücüyle ona yumruk atarak haykırdı:

"Dokunma ona fırsatçı!"

Şok olmuştum. Acıyla çığlık atarak Baran'ı tutmaya çalıştım. Mehmet de kendine gelerek ona karşılık vermeye çalıştı ama mümkün değildi. Nasıl mümkün olurdu, Baran âdeta çıldırmış gibiydi.

Baran'ın önüne geçerek Mehmet'e, "Git buradan Mehmet," diye bağırınca Baran nefretle haykırdı:

"Bu herifin adını ağzına alma!"

Mehmet, dehşetle Baran'a baktıktan sonra burnundan akan kanı silerek arabaya koştu. Baran peşinden yürümeye çalışınca tişörtünü tutarak bağırdım:

"Kes şunu artık!"

Elbette ki beni dinlemedi ve arabanın üstünden atlayarak sürücü tarafına geçti. Mehmet korkuyla arabayı çalıştırıp gaza basınca Baran hızını alamadı ve öfkeyle arabaya tekme attı. Araba hızla gittikten sonra da hırsla bana baktı. Korkuyla gerileyince bakışlarını elimdeki çiçeklere çevirdi. Öyle öfkeliydi ki şu an her saçmalığı yapabilirdi. Büyük bir hızla yanıma geldikten sonra çiçekleri yere fırlatıp ayağıyla ezmeye başladı. Dehşetle ona bakıyordum.

Dişlerini sıktı ve işaretparmağını bana sallayarak, "Hangi deliğe girerse girsin, onu bulacağım. Sana dokunan o parmaklarını kırmazsam adam değilim," diye bağırdı.

Başımı dikleştirerek bağırdım:

"Sana ne? Kimsin sen? Neyimsin? Kimseye vurmaya hakkın yok. Şunu kafana sok ki, ona dokunmana asla izin vermeyeceğim ve eğer benim yüzümden onun başına bir şey gelirse seni asla affetmem! Bitti artık, anladın mı? Sen bitirdin. Hayatıma ve görüştüğüm insanlara karışmaya artık hakkın yok!"

Hırsla haykırdı:

"Bitemez!"

Çıldırmış gibiydi. Hızla siteye yürümeye başlayınca, kolumu sertçe tutarak beni arabasına çekiştirmeye başladı.

Çırpınarak bağırdım:

"Bırak beni!"

Dinlemedi. Arabanın kapısını açarak beni bindirmeye çalışınca hırsla kolumu çektim. Bu sefer de önüme geçerek bana engel oldu. Onu itmek için omuzlarına dokununca dehşetle yerime çakıldım. Baran yanıyordu. Ateşi öyle yüksekti ki inanamadım. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Alnında

ter damlaları vardı ve titriyordu. Benim de ellerim titremeye başladı. Zorlukla elimi kaldırarak yanağına dokununca irkildi. Gözleri kaymaya başlamıştı. Bakışlarımı tir tir titreyen ellerine çevirince şok oldum çünkü o gerçekten hastaydı...

Acıyla, "Baran senin ateşin var," diye fısıldadım ama beni dinlemedi bile. Bir anda kendimi arabanın içinde buldum. Kapıyı hızla çarptı ve arabanın diğer tarafına yürüyerek sürücü koltuğuna oturdu. Dehşetle ona bakıyordum. Titreyen ellerine hâkim olmaya çalışarak arabayı çalıştırınca kendime geldim ve kapıyı açarak arabadan inmeye çalıştım. Onu bir an önce hastaneye götürmem gerekiyordu. Böyle araba kullanmasına asla izin veremezdim. Hırsla kolumu tutup beni geriye çekti ve açtığım kapıyı kapatarak gaza bastı. Koltuğun kenarına tutunarak bağırdım: "Böyle araba kullanamazsın, Baran. Hemen hastaneye gitmek zorundasın. Omzundaki yara enfeksiyon kapmış olmalı. Ateşin var, havale geçirmen an meselesi!"

Tepki vermeden arabanın hızını artırdı. Korkuyla yola baktım. Çılgına dönmüştü. Arabayı sertçe sola kırınca kenara savruldum. Omzum arabanın kapısına çarpınca acıyla inledim. İşte o an kendine geldi ve bana baktı. Korkuyla ona baktığımı görünce, gözlerindeki nefret uçup gitti ve acı dolu bir sesle, "Canını yakıyorum değil mi?" diye inledi.

Gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Evet, maalesef." Yutkundu ve başını sallayarak yola bakmaya devam etti. Sakin olmaya çalışarak doğrulduktan sonra koluna dokundum ve sakin bir şekilde, "Dinle beni, Baran. Şimdi senden arabayı sağa çekmeni istiyorum. Anladın mı beni?" deyince hırsla bağırdı:

"Hayır!"

Sakin ama sert bir şekilde, "Dur!" dedim ve konuşmaya devam ettim: "Bırak da arabayı ben kullanayım. Lütfen, daha fazla üzme beni. Nereye gitmek istiyorsan oraya gideceğiz, söz veriyorum ama dur. Tamam mı?"

Şüpheyle bana baktı. Bu halde arabayı kullanamıyordu. O da bunun farkındaydı. Gücünün tükendiğini hissetmiş olacak ki yutkunarak başını salladıktan sonra arabayı kaldırımın kenarına çekti ve başını koltuğa yaslayarak fısıldadı:

"Tamam. Sen kullan ama hastaneye gitmiyoruz."

Sıkıntıyla cevap verdim:

"Yarana bakılması gerekiyor. Antibiyotik kullanmaya ihtiyacın var. Ateşin çok yüksek, Baran."

Sık nefesler alıyordu. Alnında biriken ter damlacıkları artmıştı ve benzi soluktu. Zorlukla fısıldadı:

"Hayır, evime gidiyoruz. Benim senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Çaresizce, "Ama..." dediğim an sözümü keserek bağırdı:

"Dediğimi yap."

Öfkeyle karşılık verdim:

"Bana bağırmayı kes artık."

Yavaşça gözlerini açtıktan sonra bitik bir şekilde fısıldadı:

"Özür dilerim. Lütfen, Asyalı. Benimle sadece senin ilgilenmeni istiyorum."

Pes ederek başımı salladım ve arabanın kapısını açtım. Baran hızla kolumu tutunca ona baktım. Elleri titriyordu.

Derin bir nefes alarak fısıldadım:

"Gitmeyeceğim."

Yavaşça kolumu bırakınca arabadan inerek diğer tarafa geçtim. Baran da yavaşça yan koltuğa kaydı. Sürücü koltuğuna oturduktan sonra bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerini kapatmıştı ve zorlukla nefes alıyordu. Emniyet kemerini bağlamak isteyince bana yaklaştı. Ne yapmak istediğini anlamak için bakışlarımı ona çevirince yüzünü saçlarıma değirerek, "Duyuyor musun?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak cevap verdim:

"Neyi?"

İç çekti ve kokumu içine çekerek fısıldadı:

"Tenim seni sayıklıyor. Bittim, tükendim artık."

Tüylerim diken diken oldu. Kendime hâkim olamadım ve gözlerimi kapatarak onun kendine has kokusunu içime çektim. Verdiğim savaş beni öyle yormuştu ki... O an içimden bir ses, "*Her şeyi sineye çekmek bu kadar kolay olmamalı...*" diye fısıldadı. Baskın yanım, özlemle kıvranan yanıma hesap soruyordu. Kırgınlıklarımı, incinen gururumu, döktüğüm onca gözyaşını hiçe sayamazdım. Hem de neden böyle yaptığına dair bana hiçbir açıklama yapmamışken! Hızla ondan uzaklaştım ve arabayı çalıştırarak gaza bastım. Dikkatim yoldaydı ama çok huzursuzdum. Acilen hastaneye gitmesi gerekiyordu. Bu yaptığım saçmalıktı.

Bakışlarımı kısa bir süreliğine ona çevirdim. Gözleri kapalıydı. Uyuyor gibiydi. Ateşini kontrol etmek için boyun boşluğuna dokundum. Resmen kor gibi yanıyordu. Hemen pencereyi araladım. En doğrusu hastaneye gitmekti. İleride-ki kavşaktan dönmeye karar vererek arabayı sola kırınca, kolumu tutarak zorlukla fısıldadı:

"Aklından bile geçirme."

Bakışlarımı ona çevirdim. Onun ne kadar inatçı olduğunu bildiğim için başımı sallayarak eve doğru sürmeye devam ettim.

Asır gibi gelen dakikaların ardından araba evin önüne varınca bahçe kapısının önünde durdum. Adamlar tuhaf bir şekilde önce bana, sonra da Baran'a baktılar. Bakışlarını görmezden gelerek açtıkları kapıdan içeriye girdim ve evin önünde durdum. Yaşar'ın arka bahçeden yanımıza koştuğunu görünce hızla arabadan indim ve Baran'ın olduğu tarafa yürüdüm. Kapıyı açarak ona baktım. Solgundu ama kendindeydi. Emniyet kemerini açtıktan sonra telaşla bana bakan Yaşar'a Baran'ı işaret ettim.

Şaşkın bir şekilde Baran'a baktı ve hayretler içinde söylenmeye başladı:

"Vallahi arkadaş, şu kadın milletinden gerçekten korkulur. El kadar kız, koskoca Baran Demiroğlu'nu ne hale getirdi."

Bezgin bir şekilde, "Ne demek istiyorsun sen?" diye diklenince, kaşlarını çatarak bana cevap verdi:

"Ben dahil şu etrafta gördüğün onca adam, bu adamın ne nişancılığıyla ne bileğiyle ne de zekâsıyla baş edemez demek! Gel gör ki konu sen olunca adamın basireti bağlanıyor."

Gözlerimi kısarak, "Belki bilmek istersin. O baygın değil ve muhtemelen söylediğin her şeyi duyuyor. Bence sus artık da bana yardım et. Onu acilen odasına çıkarmamız gerekiyor. Yarasına bakacağım ama malzeme çantam yanımda değil ve durum acil," dedim.

Yaşar başını salladıktan sonra onu belinden tutarak dışarıya çekince Baran, zorlukla gözlerini açtı ve Yaşar'ın yardımıyla yürümeye başladı. Gerçekten güçlü bir bünyesi vardı. Bu kadar yüksek ateşi varken bile kendini kontrol etmeyi başarıyordu. Yavaşça merdivenlerden çıkarak Baran'ın odasına girdik.

Yaşar, Baran'ın yatağına uzanmasına yardımcı olduktan sonra, "Neyi var?" diye sordu.

Sıkıntıyla Baran'a bakınca göz göze geldik. Bir an olsun gözlerini benden ayırmıyordu. Bakışları yüzünden elim ayağıma dolansa da şu durumda ayık kalması daha iyiydi. Bir an önce eve gidip eşyalarımı almam gerekiyordu.

Kapıya doğru yürümeye başlayınca, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Şaşkın bakışlarımı Yaşar'a çevirdim. Çaresizce bana bakıyordu.

Tekrar Baran'a bakarak, "Çantam yanımda değil. Eve gidip almak zorundayım," dedim.

Yaşar hemen söze girdi:

"Çakma sarışın yerini biliyordur. Ben hemen eve gidip ondan alırım."

Tek kaşımı kaldırarak, "Onun bu gece sahnesi var," diye blöf yapınca, başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

"Hayır, bu akşam sahnesi yok. Senin evinde olduğunu biliyorum. O, pazar günleri çalışmaz." Söylediklerini fark edince mahcup bir şekilde yüzüme baktı.

Öfkeyle gülümseyerek, "Attığı her adımdan haberin var, değil mi?" diye ona sorunca, sert bir soluk vererek başını salladı. Hiç şaşırmamıştım. Başımı dikleştirerek konuşmaya devam ettim: "İyi! Zaten bundan sonra onu sadece böyle uzaktan izleyebileceksin çünkü artık onun hayatında başka biri var. Biz de bu akşam onu kutluyorduk."

Hırsla bana baktı. Gözleri resmen alev saçıyordu. Meydan okurcasına, bakışlarına karşılık verince yumruklarını sıktı ve hızla odadan dışarıya çıktı. Bunu hak etmişti. Hiç üzülmüyordum çünkü Meloş gibi bir kadını bu şekilde üzmeye hakkı yoktu.

Öfkeli bakışlarımı Baran'a çevirdim. Elbette ki öfkemin farkındaydı. Ama donuk bakışlarını bir an olsun benden ayırmıyor, sesini bile çıkarmıyordu çünkü haklı olduğumu o da biliyordu. Yanına gittikten sonra yatağın kenarına oturarak yarasına baktım. Günler geçmesine rağmen hiç pansuman yapılmamıştı. İçim acımıştı. Kendisine karşı nasıl bu kadar ilgisiz davranabilirdi! Çantam gelir gelmez yarayla ilgilenecektim. Sıkıntıyla yüzüne bakınca yine göz göze geldik. Bakışlarımı kaçırarak ayağa kalkmak isteyince kolumu tuttu. Tekrar gözlerine baktım. Kurumuş dudaklarını birbirine bastırarak etrafına bakındıktan sonra zorlukla konuşmaya çalıştı:

"Sen şimdi bana böyle acıyarak bakıyorsun ya!.. İşte ben bu bakışına bile muhtacım."

Sahte bir şekilde gülümsemeyle, "Öyle mi? Halbuki beni ezerek Meltem'in yanına oturduğun gece halinden oldukça memnun görünüyordun. Ben çaresizce karşında kıvranır-

ken sen yüzüme bile bakmadın," diye cevap verdikten sonra hırsla konuşmaya devam ettim: "Biliyor musun, Baran? Sana zerre kadar acımıyorum çünkü bana o geceyi yaşattıktan sonra bunu bile hak etmiyorsun. Şunu bil ki, bu eve isteyerek gelmedim ve şu an hâlâ buradaysam mesleğime olan saygım içindir."

Kurşun yemiş gibi gözlerini acıyla kısınca, bakışlarımı kaçırıp banyoya yürüdüm ve içimdeki kedere daha fazla dayanamayarak duvara yaslandım. Söylediklerim yalandı! Mesleğim umurumda bile değildi, ona bir şey olmasından delicesine korkuyordum. Hıçkırmak üzereyken elimi dudaklarıma bastırıp dolan gözlerimi yumdum. Zehir saçmıştım kendimi de zehirleyerek. Bir süre daha öyle bekledim ve gözyaşlarımı silerek yüzümü yelledim. Ağladığımı anlamasını istemiyordum. Derin bir of çektikten sonra toparlanmaya çalışarak dolaptan ilkyardım çantasını ve gerekli olan malzemeleri çıkardım. Banyodan çıkmadan önce aynaya baktım. Gözlerimde nefretten çok acı vardı. Sakin olmaya çalışarak ellerimi güzelce yıkadım ve bir kaba ılık su doldurup tekrar odaya geçtim.

Hâlâ bıraktığım gibiydi. Elimdeki malzemeleri komodinin üstüne bıraktıktan sonra çantadan bir makas alarak üstündeki tişörtü kesmeye başladım. Gözleri bendeydi. Canını yakmamaya çalışarak tişörtünü üstünden çıkardıktan sonra temiz bir sargı bezi aldım. Göğsüne ve kollarına kan bulaşmıştı ve silmem gerekiyordu. Bezi ılık suya batırıp sıktıktan sonra yüzüne bakmamaya çalışarak göğsüne değirdim. Kaskatı kesilerek nefesini tuttu. Titreyen ellerime hâkim olmaya çalışarak önce göğsünü sonra boynunu sildim. Bezi tekrar suya batırıp sıktım ve bu kez karnını silmeye başladım.

Hızla bileğimi tuttu ve sert bir şekilde, "Yapma!" dedi.

Yutkunarak cevap verdim:

"Ateşin çok yüksek. Düşmesi gerekiyor."

Dişlerini sıkarak, "İnan bana, bu şekilde düşmüyor," dedi.

Ne demek istediğini fark edince hızla elimi karnından çektim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ateşini düşürmek zorundaydım ve çantam yanımda olmadığı için ona ilaç da veremiyordum. Bu şekilde ona yardımcı olamama imkân yoktu.

Derin bir nefes alarak sordum:

"Ayağa kalkabilir misin?"

Baran zorlukla doğrularak oturdu. Hemen ayakkabılarını çıkardım ve onu ayağa kaldırarak banyoya götürdüm. Omzumu tutan parmakları beni kendisine yapıştırmış gibiydi. Kabinin kapısını araladıktan sonra suyu açarak ısısını ayarladım ve kenara çekilip ona baktım. Gözleri bendeydi. İstemsizce saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyduktan sonra gözlerimi kaçırarak, "Omzunu ıslatmamaya çalışarak suyun altına gir. Sol tarafta durursan çok ıslanmaz. Su sana iyi gelecektir. Bu şekilde ateşin de biraz düşer ve vücuduna bulaşan kan temizlenir," deyince, başını sallayarak zorlukla kabine girdi ama dengesi bozulunca kenara tutundu. Omzunun ıslanmasına engel olmak için bir adım atınca kendimi suyun altında buldum. Neye uğradığımı şaşırmış bir halde irkildim ve hızla kabinden çıkmak istedim ama bir anda kendimi mermerle onun arasında buldum. Gözlerimin içine bakıyordu. Yüzümüzün arasında bir nefes boyu mesafe vardı. Hareket etmek isteyince izin vermedi. Telaşla ıslanan omzuna bakınca, çenemi tutarak yüzümü yeniden yüzüne sabitledi. Gözbebekleri büyümüş ve koyulaşmıştı. Titrek bakıyordu.

"Bırak..." diye inleyince, "Daha fazla dayanamayacağım," diye fısıldadı. Sesindeki tını, aramızdaki yakınlık ve teninden yayılan koku dizginlemeye çalıştığım duyguları körüklüyordu. Dudaklarını boyun boşluğumda gezdirince

yay gibi gerildim. Belimi kavrayıp beni kendisine bastırdı ve "Kokun beni çıldırtıyor," diye fısıldadı. Ona engel olmak için kaldırdığım elim havada asılı kalmıştı. Tişörtümü üstümden çıkarınca savunmasız kalmış gibi hissediyor ama tuhaf bir şekilde karşı koyamıyordum. Dudaklarını sutyenimden taşan göğüslerimde hissedince, istemsizce inleyerek saçlarını kavradım. Zaman, mekân, kimlikler âdeta silinmişti. Sadece o vardı ve içimdeki bu his...

Başını kaldırdıktan sonra ellerimi başımın üstünde birleştirdi ve alnını alnıma dayayarak gözlerini kapattı. Bir süre öyle kaldıktan sonra boğuk bir sesle âdeta yakardı:

"Nasıl dayandım sensizliğe..."

Bileklerimi tutan parmaklarının baskısı beni kendime getirdi. *Ne yapıyordum ben böyle!* Bana tek bir açıklama bile yapmadan kendimi yine onun kollarına atmıştım. Her şeyi yok mu sayacaktım! Bu evden çıkışımı, gözümün önünde Meltem'le sohbet edişini, bana söylediği o sözleri, sabahlara kadar ağladığım o geceleri nasıl unuturdum! Canı her istediğinde böyle mi olacaktı! Ne ara bu kadar gurursuz olmuştum ben?

Kendimden utanarak elimi parmaklarının arasından çekmek isteyince acıyla gözlerime baktı.

Hırsla bağırdım:

"Ne zamana kadar?" Afalladı. Umursamadan bağırmaya devam ettim: "Canın beni daha ne kadar hayatında istiyor? Peki, beni yüzüme bile bakmadan hayatından ne zaman atacaksın? Hani yorulmuştun benimle uğraşmaktan? Şimdi ne değişti!"

Başını sağa sola sallayarak, "Seni deliler gibi seviyorum ben," diye bağırınca, dişlerimi sıkarak resmen tısladım:

"Dengesiz herifin tekisin sen!" Onu ittim ve kabinden çıkarak bağırmaya devam ettim: "Derdin ne senin? Ne istiyorsun benden? Oyuncak bebek değilim ben! Duygularım var.

Ne zannediyorsun sen beni?" Sinirlerime hâkim olamadım ve yumruklarımı sıkarak resmen haykırdım: "Bu, sevgi değil!"

Arkama dönüp dışarıya yürümeye başlayınca kolumu tuttu ve beni kendisine çekerek kollarının arasına aldı. Tir tir titriyordu. Onu itmeye çalışınca acıyla konuşmaya başladı:

"Sevgi değil, evet! İnan, ben de bunu şimdi anlıyorum. Sevgi kelimesi basit kalıyor çünkü. Senden bir şans daha istiyorum, Asyalı. Pişmanım. Hem de hayatımda hiç olmadığım kadar pişman. O gece yüzüne bakmadım çünkü eğer baksaydım, sana o sözleri söyleyemezdim. Ben yanmadım mı zannediyorsun? Yanmak ne kelime, resmen can çekiştim. Sen şu evden çıktıktan sonra aklımı yitirmiş gibiydim. Senin kapında sabahladığım geceler sırf yanına gelmemek için kendimle savaş verdim ben, savaş! Geceler uzadı. Günler bitmek bilmez oldu. Ama artık bitti. Olmuyor, yapamıyorum. Sensiz olmuyor, Bahar."

Kollarından sıyrılarak odaya koştum. Ağlamamak için direnmekten boğazım ağrıyordu. Çıplak bedenimden utanarak giyinme odasına geçtim. Evime gitmek istiyordum artık çünkü pes etmekten korkuyor ve yeniden ona yenilmek istemiyordum. Hemen dolaplarda kendime giyinecek bir şeyler aramaya başladım. Sırılsıklam olmuştum ve üşüyordum. Hatta o kadar hassaslaşmıştım ki saçlarımdan süzülen su damlaları tenime buz gibi değiyordu. Ne giyineceğimi bilemeyince isyan ederek koltuğa oturdum. Bu adam artık beni deli edecekti...

İzlendiğimi hissederek kapının girişine bakınca onunla göz göze geldik. Beline havlu sarmıştı ve elinde de bir havlu vardı. Utanarak gözlerimi kaçırdım. Yanıma geldi ve koltuğa oturarak havluyu omuzlarıma sardı. Havlunun sıcaklığı ve ferah kokusu beni biraz olsun rahatlatmıştı. Havlunun

köşelerini tutarak boşluğa bakmaya devam ettim.

"Tenin öyle beyaz ve öyle hassas ki..." Ne demek istediğini anlamayarak yüzüne baktım. Elini kaldırıp göğüs boşluğuma dokundu. Dokunduğu yere bakınca şok içinde inledim. Yer yer morluklar vardı. Utançla havluyu göğsüme çekince gülümsedi ve hemen ayağa kalkıp dolaba doğru yürüdü. Geniş omuzları ve buğday teniyle karşı konulmaz bir erkekti. Göğsündeki güneş dövmesi vücuduyla bütünleşiyor ve çekiciliğine çekicilik katıyordu. Düşüncelerime isyan ederek gözlerimi ondan kaçırmak istedim ama yapamadım. Bakışlarını bana çevirince göz göze geldik. Yanıma geldi ve saçlarımı havlunun altından çıkararak sol omzumda topladı. Sonra da yanağımı okşayarak, "Bunları giyin," dedi. Elindeki kadın eşyalarına baktım. Kaşlarımı çatarak yüzüne bakınca, gülümsemeye çalışarak konuşmaya devam etti: "Bu eşyalar Beyza'nın. Ama eğer seni rahatsız edecekse giyinmek zorunda değilsin."

Kıyafetlere baktım. Başka çarem yok gibiydi çünkü çok üşüyordum. Yavaşça başımı salladıktan sonra, Baran eşyaları koltuğun üstüne bıraktı ve kendi eşyalarını alarak odadan çıktı. Hemen kurulanarak giyinmeye başladım. Koyu gri, karpuz kollu yün kazağı giyinir giyinmez ısınmıştım. Yüksek bel, siyah kot pantolonu da giyinerek havluyla saçlarımı kurutmaya başladım. Artık düşünemez olmuş, robot gibi tepkisizleşmiştim.

İşim bittikten sonra eşyalarımı yanıma alarak giyinme odasından çıktım. Baran yatağına oturmuş dalgın bir şekilde yere bakıyordu. Siyah bir eşofman altı giyinmişti ama üstü hâlâ çıplaktı. Ona baktığımı hissedince bana bakarak ayağa kalktı.

Yatağı göstererek, "Otur lütfen!" dedim.

Başını sallayarak oturdu. Kapı vurulunca Baran'a baktım. Çantamı getirmiş olmalıydılar. Kapıya doğru yürümek

istedim ama Baran kolumu tutarak bana engel oldu. Daha önceden de bu konularda takıntılıydı ama şu anda inanılmazdı.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım ve "İyice paranoyak oldun sen!" dedim. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Kolumu tutmaya devam edince, gözlerimi devirerek, "Bana esir gibi davranmayı kes artık. İstersem giderim. Beni burada zorla tutamayacağını zaten sen de biliyorsun," deyince, meydan okurcasına yüzüme baktı. Bu bakışı tanıyordum. Tutarım demek istiyordu. Hırsla kolumu çektim. Gerekirse ben de ona meydan okuyacaktım.

Kapıyı açınca Fatma Hanım'la göz göze geldik. Elinde çantam vardı. Nezaketle gülümseyerek, "Nasılsınız?" diye sorunca hüzünle cevap verdi:

"Sağ ol, kızım. Ben iyiyim de Baran hastaymış. Durumu nasıl?"

Öyle içten sormuştu ki gülümsedim. Baran'ı oğlu gibi sevdiği belliydi. Çantamı elinden alarak cevap verdim:

"İyi olacak. Sizden rica etsem, Baran Bey için çorba yapar mısınız, Fatma Hanım? Ayrıca taze meyve suyuyla iki dilim de ekmek getirin, lütfen."

Fatma Hanım başını sallayarak cevap verdi:

"Elbette yaparım. İnşallah yer. Şikâyet etmek istemem ama hiçbir şey yemiyor, kızım. Aramızda kalsın, bir aydır yüzünü bile görmedim. Annesi şimdi burada olsa nasıl kahrolurdu, anlatamam çünkü Saime Hanım, Baran'a çok düşkündü."

Sevgiyle kolunu sıvazladıktan sonra gülümseyerek, "Sen hiç merak etme, Fatma Hanım. Emin ol ki yiyecek. Hadi sen dediklerimi hazırla," dedikten sonra kapıyı kapattım ve odaya döndüm.

Baran hâlâ bıraktığım gibiydi. Yanına yürüdüm ve çantamdan termometre çıkararak koltuk altına koydum. Hiç

karşı çıkmaması beni şaşırtmıştı. Öyle asi bir yapısı vardı ki onun bu uysallığı bana tuhaf geliyordu. Hastanede olsa asla buna izin vermeyeceğini ve sırf beni kızdırmamak için karşı çıkmadığını biliyordum.

Kolundaki eski sargıyı makasla kesip çıkardım. Tam düşündüğüm gibi yarası enfeksiyon kapmıştı. Eldiven taktıktan sonra malzemelerimi çıkarıp yarayı güzelce temizledim ve pansuman yaptıktan sonra temiz bir sargı beziyle yarayı yeniden sardım. Termometreyi kolunun altından alarak baktım. Hâlâ ateşi vardı. Çantamdan ateş düşürücü bir hap çıkardım ve ona bakarak konuşmaya başladım:

"Omzundaki yara enfeksiyon kapmış. Pansuman yaptım ama bir kere yapmakla olmaz, düzenli yapılması gerekiyor. Şimdi sana ateş düşürücü bir hap vereceğim, Baran. Aslında antibiyotik kullanman şart. Yarın Adil Bey seni kontrol eder ve ne gerekiyorsa yapar. Dinlenmen ve iyi beslenmen gerekiyor."

Tepkisiz bir şekilde bana bakıyordu. Kapı tekrar tıklanınca hemen gidip kapıyı açtım. Fatma Hanım gülümseyerek elindeki tepsiyi bana uzattı. Tepsiyi alarak içeriye girdim. Her şey tam istediğim gibi hazırlanmıştı. Yanına oturduktan sonra hapla meyve suyunu ona uzattım. Bu hap ona iyi gelecek ve uyumasına yardım edecekti.

Tepsiyi önüne koyarak çorbayı işaret ettim. Başını sağa sola sallayıp tepsiyi yerine koymak isteyince gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Sakın deneme! O çorba içilecek." Kaşlarını çatarak yüzüme bakınca kaşığı aldım ve çorbadan biraz alarak üfledim. Biraz soğuyunca da dudaklarına uzattım. Donuk gözlerle bana bakıyordu. Elim havada kalınca, "İç hadi," dedim. Kendine gelerek uzattığım çorbayı içti. Kaşığı ona uzatarak ayağa kalktım ve malzemeleri toplamaya başladım. Çorbayı içmediğini fark edince bakışlarımı ona çevirdim ve yine göz

göze geldik. Gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Hiç oralı olmayarak malzemeleri toplamaya devam ettim. Bakmaya devam edince bezgin bir şekilde gözlerimi devirdim ve dayanamayarak sordum: "Neden sürekli bana bakıyorsun?"

Tepsiyi komodinin üstüne bıraktıktan sonra çenesini kasarak, "Bilmiyorum. Elimde değil," dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırdıktan sonra boğazımı temizleyerek, "Anlıyorum!" dedim ve çantamı elime alıp konuşmaya devam ettim: "Biraz uyumaya çalış. Uyandığında kendini daha iyi hissedeceksin. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Gergin bir şekilde, "Gidiyor musun?" diye sorunca, gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Evet. Çok geç oldu. Yarın çalışacağım."

Kaşlarını çatarak, "O zaman uyumam mümkün değil," deyince, sinirle gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Resmen çocuk gibi davranıyordu. En kötü dönemlerinde bile bana bunları yapmayan adamı artık resmen tanıyamıyordum.

Böyle olmayacaktı. Çantamı yatağa bırakıp konuşmaya başladım:

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen, Baran? Şu haline bir bak. Doğru düzgün beslenmiyorsun, uyku düzenin yok, sürekli içiyorsun, hatta evine bile gelmiyorsun. Ne demek oluyor bütün bunlar? Bütün bunların sebebi ben miyim?" Cevap vermek yerine acıyla gözlerimin içine baktı. Bu tavrını evet olarak kabul edip konuşmaya devam ettim: "Bütün bunların sebebi ben olamam Baran çünkü beni hayatında istemediğini söyleyen sendin. Madem ben senin için bu kadar değerliyim neden gitmemi istedin? Anlat bana. Neden, hangi sebeple söyledin bana o sözleri? Bilmek istiyorum." Hâlâ susuyordu. Susması beni iyice öfkelendirince hırsla bağırdım: "Neden Baran, neden? Susma! Eğer gerçekten bana bu kadar değer veriyorsan konuşmak zorundasın!"

Kaşlarını çatarak, "Soru sorma," deyince, burnumdan soluyarak başımı salladım ve hırsla çantamı alarak yürümeye başladım. Acıyla: "Lütfen!" diye inledikten sonra, "Biliyorum, bana kızgınsın ama lütfen Asyalı, biraz daha yanımda kal," dedi.

Durdum. Kahretsin ki ona kıyamıyordum. Öyle bitkin bir haldeydi ki bırakıp gidemiyordum. Uyuması gerekiyordu. Onu böyle bırakıp gidersem büyük bir ihtimalle yattığı yerden kalkacak ve kafasının estiği yere gidecekti. Zaten o uyumadan gidersem ben de uyuyamayacaktım.

Başımı salladım ve güçsüz bir ses tonuyla, "Kendime bir kahve alıp geliyorum," dedim.

Titrek bir nefes alarak cevap verdi:

"Biraz yanıma gel artık. Kahveni buraya getirirler."

Şaşkın bir şekilde yüzüne baktım. Ciddiydi. Gitme ihtimalim onu gerçekten endişelendiriyordu. Depresif bir ruh halindeydi ve cidden paranoyak olmuştu. Çaresizce başımı salladıktan sonra çantamı koltuğun üstüne bırakıp yanına gittim. Yorganı açtım ve yüzüne bakmamaya çalışarak fısıldadım:

"Uzan ve biraz uyumaya çalış." Yatağa uzandı ama bir anda kolumdan tutarak beni yanına çekti. Neye uğradığımı şaşırınca hırsla bağırdım: "Ne yapıyorsun sen?"

Ellerini saçlarımda gezdirdi ve gülümseyerek cevap verdi:

"Sana doymaya çalışıyorum."

Bütün bunları istemsizce yapıyordu. Bana karşı içinde bastırdığı duygular geçen bu bir ay içinde onu neredeyse boğmuş, kaza gecesinin ardından artık kendisini kontrol edemez olmuştu. Bu demek oluyordu ki o, beni isteyerek bırakmamış; bırakmak zorunda kalmıştı. Benden sakladığı şeyler vardı. Bundan emindim ve bir an önce öğrenmek istiyordum. Uysal olmaya karar vererek saçlarımı okşamasına izin verdim çünkü buna en az onun kadar benim de ihtiyacım vardı. Saçlarımla oynarken konuşmaya devam etti:

"Biliyorum, anlamıyorsun. İnan, ben de anlamıyorum. İçimde büyüyen ve engel olamadığım bir egemenliğin var. Bir mıknatıs gibi sana çekiliyorum. Gittiğini düşününce kalbim sıkışıyor, nefes alamıyorum. Hatta yanımda olman bile yetmiyor. Sensiz geçirdiğim günlerin zehri vücuduma yayılmış gibi."

Hüzünle gözlerimi kaçırdım. Meltem'in yanına oturup beni hiçe saydığı o anı unutamıyordum. Çenem titredi ve artık yataktan kalmak istedim. Bana engel olduktan sonra kaşlarını çatarak dolan gözlerime bakınca istemsizce fısıldadım:

"Unutamıyorum!" Gözümden bir damla yaş süzülerek boynuma aktı. Baran acıyla bana bakıyordu. İç çekerek konuşmaya devam ettim: "O gece bana arkanı dönüp Meltem'in yanında olmayı tercih etmeni unutamıyorum. Yüzüme bile bakmadın. İncindim. Bilerek yaptın. Beni kendinden koparmak istedin. Hem de acıtarak... Neden Baran? Bunu bilmek zorundayım."

Yanağını yanağıma değirerek pişmanlık içinde cevap verdi:

"Sadece şunu bil. Ne o kadın ne de başka bir kadın umurumda bile değil. Sevişmek herkesle aynı değilmiş, Asyalı. Bunu seninle ilk öpüştüğüm gece anlamıştım. İnsan bazen susmaya mecbur kalıyor, kırmamak ve üzmemek için kendisini kırmak zorunda kalıyor. Yaşamanın sadece nefes almak olmadığını sen öğrettin bana. Yaşarken de ölüyor insan, bunu da senden ayrı kaldığımda anladım. Sen kırılıp giderken bu evden, ben bin parçaydım. Ama artık her şeyi göze aldım ben, kırılıp dökülecek sek de birlikte olalım. Yaramı yine sen sar. Dokun bana çünkü sadece sen dokunduğunda yaşadığımı hissediyorum. Ne olur, bana bir şans daha ver. İzin ver, ben de senin yaralarını sarayım."

Bir yanım ona sarılmak ve eksik yanını tamamlamak istiyordu ama korkuyordum. Ona arkamı dönünce başını

saçlarımın arasına koydu. Kolu gitmemi önlemek istercesine belimdeydi. İçimde incinen gururumum ve döktüğüm gözyaşlarının huzursuzluğu vardı. Bana hâlâ bu ayrılığa neyin sebep olduğunu söylememesi huzursuzluğumu tetikliyordu. Her şeye rağmen yanımda o vardı ve şu an en çok ihtiyacım olan şey de onun varlığını hissetmekti...

Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi açtım. Işıklar ne ara kapanmıştı? Başımı çevirip Baran'a baktım. Derin bir uykudaydı. Hüzünle saçlarımı tutan parmaklarına baktım. Sabah olmak üzereydi. Uyuyakalmış olmalıydım. Kendisine dikkat etmediği için ona kızıyordum ama ben, ondan da beterdim.

Yavaşça doğrulduktan sonra onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım. Telefonum bile yanımda değildi. Meloş yine deliye dönmüş olmalıydı. Sessizce yürüyerek odadan dışarıya çıktım. Kahve içmeye ihtiyacım vardı. Baran'ın pansumanını yaptıktan sonra eve gidecektim ama biraz daha uyumasını istiyordum. Merdivenlerden inerek mutfağa yürüdüm. Ev sessizdi. Koltukta kıvrılıp uyuyan Yaşar'ı fark edince şaşırarak saate baktım. Sabah olmak üzereydi. Yanına yaklaşınca bir anda doğrulup oturur pozisyona geçti. Korkuyla geriye çekildim.

Telaşla sordu:

"Baran Bey nasıl? Bir şey mi oldu?"

Başımı sağa sola sallayarak, "Daha iyi ama pansumanının düzenli yapılması gerekiyor," deyince, kaşlarını çatarak söylendi:

"Tam da adamına söyledin. Sence bu adam beni dinler mi? Bırak beni, hiç kimseyi sallamıyor; tabii sen hariç!"

İç çekerek, "O kadar emin olma," deyince, Yaşar şaşkın bir ifadeyle bana bakarak konuşmaya devam etti:

"Ya, hakikaten farkında değil misin? Kusura bakma ama biraz şeysin."

Kaşlarımı çatarak sordum:

"Neyim?"

Gözlerini devirerek cevap verdi:

"Ya arkadaş, şu mektepte ne öğretiyorlar bunlara? Adam senin için deliriyor, bacım. Çöktü resmen. Bu kadar mı körsün? O omzundaki yara var ya! İşte o yara fasa fiso. Onun derdi başka. Başlarım böyle işin içine arkadaş. Sana bir şey diyeyim mi? Ben Baran Demiroğlu'nu neredeyse çocukluğundan beridir tanırım. Aklının alamayacağı şeyler yaşadı ama onu hiç böyle çaresiz görmedim."

Gözlerimi kısarak, "Meloş kesinlikle haklı," deyince, afallayarak sordu:

"Hangi konuda haklı? Yoksa benim için bir şey mi dedi?"

Kollarımı birbirine dolayarak, "Bana akıl vereceğine sen önce kendine bak," dedikten sonra mutfağa doğru yürümeye başladım. Yaşar'ın peşimden geldiğini fark edince kaşlarımı çatarak ona baktım.

Tek kaşını kaldırarak, "Attın artık içime o kurdu. Allah aşkı için söyle, çakma sarışın ne söyledi sana benim için?" diye sorunca, başımı dikleştirerek ona cevap verdim:

"Hatırla! Ben de sana aynı bu şekilde sormuştum. Baran neden bana böyle davranıyor demiştim. Ama sen susmayı tercih ettin. O yüzden, şimdi ben de susuyorum. Ya bana her şeyi anlatırsın ya da ağzımdan tek bir kelime bile alamazsın, Sivaslı."

Öfkeyle, "Ne duymak istiyorsun? Adam seviyor işte seni. Hem de senin için kendinden vazgeçecek kadar..." diye söylenince, acıyla gülümseyerek cevap verdim:

"Bunu bilmek yetmiyor ama. Benim de içimde bir kurt var. İncindim, kırıldım. Bana neden öyle davrandığını bilmek istiyorum. Anlasana beni?"

Yavaşça başını sallayarak, "Hakkındır," dedikten sonra, "Ama sen de beni anla. Baran Demiroğlu gibi bir adam

bu kadar çok severken ses etmiyorsa bana konuşmak düşer mi?" dedi.

Pes etmiştim. Belli ki gerçekleri hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Sıkıntıyla, "Bana bir taksi çağırır mısın?" diye sorunca telaşla cevap verdi:

"Gidecek misin? Yapma, bacım. Adam uyanınca seni görmezse evi başımıza yıkar. Bak, bir aydır bu damın altına bile girmedi bu adam. Doğru düzgün konuşmadı, yemedi, içmedi."

Bezginlik içinde, "O zaman tek başıma giderim," deyince, çaresizce yüzüme bakarak cevap verdi:

"Peki! Bari müsaade et de seni ben götüreyim."

Başımı salladıktan sonra yönümü değiştirerek merdivenlere doğru yürümeye başladım. Yukarıya çıkınca sessizce odaya girdim. Hâlâ uyuyordu. Dudaklarım büküldü ve eğilerek yerden çantamı aldım. Sevgisinden emindim ama gerçekleri öğrenmediğim sürece ona kuşkuyla bakacaktım. Her şey bir yana, aynı şeyleri tekrar yaşamayı kaldıramazdım. Bir kez daha ona baktıktan sonra sessizce odadan çıktım. Kapıyı kapatınca acıyla iç çektim. Kahretsin ki onu seviyordum ve böyle gitmek çok zordu. Başımı çevirip çalışma odasına baktım. O odadan çıktığım geceyi hatırlayınca içim daha beter yandı. İstemsizce odaya yürüdükten sonra yavaşça kapıyı açtım. O an gözümden bir damla yaş süzüldü. Baran'ın bana söylediği o acı sözler kulaklarımda çınlıyordu. Ayağıma bir şeye çarpınca ışığı açarak etrafıma baktım ve âdeta şok oldum çünkü oda darmadağındı. Yere fırlattığım şişe bile hâlâ aynı yerdeydi. Masa savrulmuştu. Dehşetle elimi kaldırıp ağzımı kapattım. Belli ki o geceden sonra hiç kimse bu odaya girmemişti. Hatta belki Baran'ın kendisi bile. Benden saklanan şeyleri öğrenmek zorundaydım. Beni bu derece severken neden kendisinden koparmıştı! Gerçekleri öğrenmenin tek yolu ondan uzak durmaktı. Bana her şeyi anlatmaya mecbur olana kadar böyle davranmak zorundaydım.

Hızla odadan çıkarak aşağıya indim. Evden çıkınca Yaşar'ın arabada beni beklediğini fark ettim. Gözyaşımı silerek arabaya yürüdüm. Arabaya biner binmez Yaşar'a baktım ve hırsla, "Söyle ona! Gerçekleri bana anlatamadığı sürece yanıma bile yaklaşmasın," deyince Yaşar çaresizce başını salladı, sonra da arabayı çalıştırarak gaza bastı.

Hüzünle gözlerimi kapattım ve Allah'tan sabır dileyerek oradan uzaklaştım.

❀

Gözüm kolumdaki saatteydi. Öğlen olmak üzereydi ve dersin bitmesine dakikalar kalmıştı. Zaten hiçbir şey dinleyememiştim. Boş boş saate bakmaktan başka hiçbir şey yapmak içimden gelmiyordu. Baran bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Ne yapmıştı? Durumu nasıldı? En çok da gittiğimi öğrenince nasıl tepki verdiğini merak ediyordum.

Öğretim görevlisinin dersi bitirdiğini bile öğrenciler ayağa kalkınca anladım. Bezgin bir şekilde kitaplarımı çantama koyarak ayağa kalktım. Üşüyor ve aynı zamanda terliyordum. Düzensiz beslendiğim için kan şekerim düşmüş olmalıydı. Kantine inerek kendime bir tostla meyve suyu aldım. Sonra da boş bir masaya oturarak hüzünle iç çektim. *Acaba o, bir şeyler yemiş miydi?..* Aklımı oynatacaktım. Ne onunla ne de onsuz oluyordu.

İsteksizce tostumu yemeye başladım. Meyve suyundan bir yudum alırken yanıma tuhaf bir kız oturdu. Başında kırmızı bir şapka vardı. Otururken izin bile istememesi canımı sıkmıştı. Gözündeki güneş gözlüğüne anlamsız bir şekilde bakarak yüzümü buruşturdum. Bu kız kendisini ne zannediyordu, Allah aşkına! Sonuçta kantindeydik ve güneş gözlüğü takması büyük bir saçmalıktı.

Bir anda konuşmaya başladı:

"Yine ceset gibisin. Şu marjinal görünüşüne yazık ettiğinin farkında mısın? Allah senin gibi hak etmeyenleri neden bu kadar farklı yaratıyor, anlamıyorum."

Şok olmuştum. Gözlerimi kısarak kıza baktıktan sonra öfkeyle cevap verdim:

"Bana mı söyledin sen o sözleri?"

Umursamaz bir şekilde cevap verdi:

"Yok havada uçan şu sineğe söyledim." Sinirle güldüm. Böyle bela tipleri neden üstüme çekiyordum sanki! Hiç kavga edecek halde değildim çünkü gerçekten bitkindim. Tam ayağa kalkmak için doğrulmuştum ki kız telaşla konuşmaya devam etti: "Otur yerine. Ben onca tehlikeyi göze alarak buraya geldim ama senden gördüğüm şu muameleye bak." Kız hafifçe gözlüğünü indirince ağzım açık kaldı. Gözlerini bayarak, "Kapat şu ağzını ve normal davran. Baran abi buraya geldiğimi öğrenirse yemin ederim hayatım kayar," dedi.

Boğazımı temizleyerek yerime oturduktan sonra yapmacık bir şekilde gülümsedim ve etrafıma bakınarak, "Şevval..." diye fısıldadım. Başını sallayınca, derin bir nefes alarak, "Ne işin var senin burada? Ayrıca neden bu gizlilik anlayamadım?" dedim.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra gülümseyerek cevap verdi:

"Çok dikkat çekiyorsun kızım ya! Hiç rol yapamaz mısın sen?"

İnanamıyormuşçasına sahte bir kahkaha attıktan sonra gözlerimi kısarak cevap verdim:

"Ben mi dikkat çekiyorum? Farkındaysan başında kırmızı bir şapka var ve kafeteryanın içinde güneş gözlüğü takıyorsun, Şevval."

Yanımızdan geçen öğrencileri fark edince kahkaha atarak konuşmaya devam etti:

"Evet ya, ben de seni gördüğüme çok sevindim." Gözlerimi devirdim. Şevval masaya eğilerek konuşmaya devam etti: "Kıyafetimi falan bırak da beni dinle. Yurttan atıldım. Ev arıyorum. Ev bulana kadar da annemle birlikte Baran

abinin evinde kalmaya karar verdim. Bu sabah evde kıyamet koptu. Yer yerinden oynadı desem yeridir." *Ne diyordu bu kız!* Konudan konuya atlıyordu resmen.

Baran'ın hasta olduğunu düşününce korkuyla sordum:

"Baran'a bir şey mi oldu? Ne olur Şevval, anlat."

Sıkıntıyla konuşmaya devam etti:

"Sözümü kesme de dinle. Dün siz odadayken evin içinde nasıl bir telaş vardı anlatamam. Annem, Yaşar abi hatta Baran abinin adamları bile diken üstündeydi. Sen farkında değilsin belki ama Baran abi onların sadece patronu değil. O hepimize sahip çıkar; bizi korur, kollar. Bu yüzden herkes ona kalbiyle bağlı. Ailesinin ölümünden sonraki psikolojik durumu dışında, onu hiç hasta görmedik biz. Sabah Baran abi uyanıp da seni bulamayınca resmen dağıttı evi. Öylesine demiyorum, resmen dağıttı. Yani salonun havuza bakan camı artık bakmıyor, o derece düşün." Dehşetle ona bakıyordum. Evet öfkeleneceğini biliyordum ama açıkçası bu kadarını beklemiyordum. Şevval konuşmaya devam etti: "Yalan yok, uyuz oldum sana. Ne şımarık kız, dedim. Annem o kız boşuna gitmez, deyince içime bir kurt düştü. Gizlice Baran abinin çalışma odasına gittim ama gittiğime bin pişman oldum. Baran abi bir aydır o odaya girmemizi yasak etmişti. Boşuna değilmiş. Ne oldu o odada, Allah aşkına Bahar?" Bakışlarımı kaçırınca, "Ay, ne ketum şeysin sen? Gerçi anlatmana gerek yok. Allah'tan şu kapı dinleme huyum var da hiç kimseye muhtaç kalmıyorum," deyince, gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Kapı mı dinledin sen?"

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra soğuk bir şekilde, "Evet," dedi.

Gözlerimi devirerek, "Pes!" deyince, iç çekerek konuşmaya devam etti:

"Ne yani! Sen şimdi gerçekten buna mı takıldın? Sana her şeyi duydum diyorum. Baran abi resmen haykırıyordu. Yaşar abi onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama nafile. Baran abi yaralı bir boğa gibi eline ne geçtiyse sağa sola fırlattı. Allah'tan içeride değildim. Zavallı Yaşar abi... Önce ne olduğunu anlamadım. Baran abi, *"Asla!"* diye bağırdı. Onun yüzünden, ailene düşman olmanı istemiyormuş."

Kaşlarımı çatarak, "Aileme mi?" deyince, Şevval dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı ve devam etti:

"Abin olacak kazmaya desek daha doğru olur. Ailen olayın içinde mi ya da bu durumdan haberleri var mı, bilemem. Şimdi sana tam olarak ne anladığımı anlatayım. Abin senden habersiz bir şekilde Baran abiyle konuşmuş. Senden uzak durmasını söylemiş. Tehdit etmiş de olabilir. Konuşmanın ayrıntılarını tam olarak bilmiyorum ama Baran abi gibi bir adam geri adım attıysa konuyu gerçekten düşünmek bile istemiyorum."

Gözlerim doldu ve başımı sağa sola sallayarak, "Olamaz," dedim.

Şevval, "Ama olmuş maalesef," deyince acıyla konuşmaya devam ettim:

"Abim bu kadar ileri gidemez. Baran'ı onaylamıyor belki ama böyle gizli kapaklı entrikalar yapacak birisi değil o. Her şey bir yana, hangi ara konuşmuş olabilirler? Abim hep yanımdaydı. Onu havaalanına bile ben bıraktım. Böyle bir konuşma olsa mutlaka anlardım. Bu kadar saf olamam, Şevval."

Şevval tırnaklarına bakarak cevap verdi:

"Üzgünüm ama tam olarak doğru kelime bu. Safsın! Ne zaman konuştular bilmiyorum ama serbest kaldığın geceden bahsettiler. Neyin serbestliği anlayamadım ama Baran abi ailenin endişe etmekte haklı olduğunu söyledi. Esir alınmadın değil mi?"

Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. Abimle tartıştığımız geceyi düşündüm. Abim kapıyı çarparak evden çıkmıştı. Saatler sonra döndüğünü hatırlıyordum. Sabah uyandığımda davası olduğu için bir gün sonra İzmir'e dönmek zorunda olduğunu söylemişti. Bana karşı birden yumuşamış ve benimle, Baran'la ilgili konuşmayı bırakmıştı. Annem ve babam hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Demek böyle davranmalarının sebebi buydu. Parçalar birleştikçe içim yanmaya başladı. Ne kadar büyük bir acı çektiğimi abim de biliyordu, buna rağmen bana boş teselliler vermeye devam etmiş, resmen beni kandırmıştı. Hayal kırıklığı yaşıyordum. Abim bunu bana nasıl yapardı! Çenem titredi ve dayanamayarak sessizce ağlamaya başladım.

Şevval etrafına bakınarak, "Hey! Beni ele vereceksin. Ağlamayı kes ve dinle. Sakın bunları benden duyduğunu kimseye söyleme. Hatta bildiğini bile belli etme. Rica ediyorum bunu senden, Bahar. Annem üzülsün istemiyorum. Bundan sonra ne yapmak istediğine kendin karar ver. Ama onun sevgisinden asla şüphe etme. Ben bu yaşıma kadar onu hiç böyle görmedim. Nasıl yaptın bilmiyorum ama onun aklını başından almışsın," dedikten sonra iç çekerek fısıldadı: "Keşke Beyza da bu günleri görebilseydi."

Gözyaşımı silerek ona baktım. Hüzünle masaya bakıyordu. Elini tutunca bana baktı. Derin bir nefes alarak sordum:

"Peki neden benim için kendini tehlikeye attın?

Hüzünle cevap verdi:

"Yaptım çünkü Beyza yaşıyor olsaydı, o da öyle yapardı. O bizim abimiz, Bahar ve onun üzülmesine katlanamıyorum. Diğer yandan da senin anneme karşı çok saygılı ve sevgi dolu olduğunu duydum. Şımarık kızlardan nefret ederim. Ayrıca kullanmayı pek beceremesen de farklı bir havan var. Farklı insanları severim. Uzatma! Söylemek istedim ve söyledim işte." Etrafına bakındıktan sonra çantasını alarak

ayağa kalktı ve gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Bu arada bir kraliçe gibi korunuyorsun, haberin olsun. Her yerde adamları var. Fotoğraflarını bile çekiyor olabilirler. Baran abi bu konuda çok titizdir. Hareketlerine dikkat et."

Cevap vermeme fırsat vermeden çıkışa doğru yürümeye başladı.

Öylece kalmıştım. Fotoğraflarımı çekiyor olamazlardı, değil mi! Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeyince telaşla ayağa kalktım ve fakülteden çıkarak otobüs durağına doğru yürümeye başladım. İçim acıyordu. Niyeti ne olursa olsun, abimin böyle davranmaya hakkı yoktu. Ne konuştuklarını da tahmin edebiliyordum. Abim kesin onu Beyza'nın ölümünü örnek göstererek böyle davranmaya mecbur etmişti. Yoksa Baran ne olursa olsun, bana sırtını dönmezdi. Nasıl büyük acılar çekmiştik geçen bu bir ayda... Baran'ı düşününce yine gözlerim doldu. Bu şekilde çalışamazdım. Eve gitmek ve düşünmek istiyordum. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Adil Bey'i aramak için çantamdan telefonumu çıkarırken siyah bir araba yolumu kesti. Korkuyla geriye çekildim. Bu, onun arabasıydı. Kapı açıldı ve Baran arabadan inerek öfkeyle yüzüme baktı. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Sertçe kapıyı kapattıktan sonra aynı sertlikle yüzüme bakmaya devam etti. Ona farklı davranamazdım, en azından bir süre! O çok zeki bir adamdı ve her şeyi öğrendiğimden şüphelenebilirdi.

Sakin olmaya çalışarak başımı dikleştirdim ve "Ne işin var senin burada? Yaşar sana mesajımı iletmiştir. Yoksa bana gerçekleri mi anlatmaya karar verdin?" diye bağırdım. Ellerim titriyordu. Rol yapma konusunda iyi olduğum söylenemezdi ama idare etmeye çalışıyordum. Dişlerini sıkarak yanıma yürümeye başlayınca çantamın kolunu sıkmaya başladım.

Tam önümde durdu ve öfkeyle, "Bana da kendine de eziyet etmeyi kes artık!" diye bağırdı.

Kokusu, gözlerindeki ateş öyle baştan çıkarıcıydı ki ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Cevap vermedim ve tepkisiz kalmaya çalışarak otobüs durağına doğru yürümeye devam ettim. Hırsla kolumu tutup beni kendisine çektikten sonra boğuk bir sesle konuşmaya devam etti: "Bana bunu yapma, Asyalı! Seni üzmek ve sana bağırmak istemiyorum. Daha önce de söyledim, yine söylüyorum. Seni seviyorum. Tek gerçek bu! Lütfen bana bir şans daha ver."

Kolumu çekmeye çalışınca bırakmadı. Zaten bırakmasını istemiyordum ama önce bana her şeyi anlatmak zorundaydı. Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Gözlerimi kısarak, "Bırak kolumu!" deyince, "Hayır!" diye bağırdı. Dişlerimi sıkarak ben de bağırdım:

"Zorla mı?"

Sakinleşmeye çalışarak gözlerini kapattıktan sonra öfkeyle, "Bana başka bir seçenek bırakmadın," dedi ve beni arabaya çekiştirmeye başladı.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. İnatla direnmeye başladım. Öfkeyle haykırdıktan sonra hızla beni kucağına aldı ve arabaya doğru yürümeye başladı. Kalp atışlarını hissetmek ve sıcaklığı öyle güzeldi ki... Hayatımın sonuna kadar böyle kalabilirdim. Ön kapıyı açarak beni koltuğa oturttuktan sonra hızla bindiği arabayı çalıştırarak gaza bastı. Parmak boğumlarında ince kesikler vardı. Bunlar bu sabah olmuş olmalıydı. Hüzünle gözlerimi kaçırarak dışarıya bakmaya başladım. Bir süre sonra işaretparmağıyla yanağıma dokunarak usulca okşadı.

Çenem titredi ve acıyla fısıldadım:

"Kliniğe gitmem gerekiyor."

Hırsla direksiyona vurunca korkuyla ona baktım. Çıldırmışçasına, "O, değil mi? Lanet olsun; evet, o!" deyince, şaşırarak sordum:

"Kim?"

Acıyla dişlerini sıkarak, "O şerefsiz Mehmet... Bir şekilde aklına girmeyi başardı. Beni affetmemenin sebebi o, değil mi? Yoksa ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" dedikten sonra tekrar direksiyona vurarak gaza bastı.

Bilerek cevap vermedim. Zaten ne desem çıldırıyordu ve işe yaramayacağını biliyordum. Başımı koltuğa yaslayarak düşünmeye başladım. Ne yapmalıydım! Ona her şeyi bildiğimi söylesem nereden öğrendiğimi soracaktı. Hiçbir şey olmamış gibi davransam her şeyi sineye çekmiş gibi olacaktım. Abimi aramam gerekiyordu. Baran'ın konuşmaya niyeti yoktu. Artık bunu anlamıştım.

Araba limana girince şaşırarak etrafıma baktım. Neden gelmiştik buraya! Arabayı park ettikten sonra inip benim olduğum tarafa geldi ve kapıyı açarak beni dışarıya çekti.

Merakla, "Neden geldik buraya?" diye sorunca cevap vermedi ve elimi tutarak yürümeye başladı.

Limanın sonuna kadar yürüdükten sonra merdivenlerden indik. Şaşkın şaşkın etrafıma bakınırken, nihayet eski bir teknenin önünde durduk ve halat köprüden geçerek tekneye bindik. Rüzgâr sert bir şekilde esince dengemi kaybeder gibi oldum. Baran beni kolunun altına alarak güvertenin ortasındaki merdivenlerden indirdi. İçeriye girdiğimizde etrafı inceledim. Küçük bir masa ve çift kişilik bir yatak dışında eşya yoktu. İlerideki geçişin sonunda bir mutfak görünüyordu. Rüzgârın sesi beni ürkütünce irkildim.

Baran gülümseyerek başımın üstünü öptü ve "Korkma! Eski görünüyor ama sağlamdır," dedi. Artık daha sakindi.

Merakla, "Kimin bu tekne?" diye sorunca, "Benim," dedi. Şaşırarak bakışlarımı ona çevirince, derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Bir aydır bu teknede kalıyorum. Burada her şeye uzak ama bir o kadar da yakınım. Denizin sesi bana iyi geliyor. Yoksa aklımı kaybedeceğim."

Mutfağa yürüdüm. Her şey oldukça düzenli görünüyordu. Ocak, buzdolabı hatta bulaşık makinesi bile vardı. Dışarıdan eski görünen bu teknenin içi hiç de eski değildi.

Baran ilgiyle beni izliyordu. Bakışlarımı ondan kaçırarak sordum:

"Neden evinde kalmıyorsun?"

Cevap vermeyince ne demek istediğini anlayarak tepki vermedim. Pencereye yaklaşarak denize baktım. Mavi bir çarşaf gibiydi. Beyaz martılar üstünde kanat çırpıyor ve güzelliğine güzellik katıyordu. Baran'ın kokusunu hissedince arkamda olduğunu anladım. Gözlerimi kapatarak fısıldadım:

"Ne kadar güzel görünüyor, değil mi?"

Burnunu saçlarımın arasına koydu ve iç çekerek cevap verdi:

"Her şey sadece seninle güzel, seninle büyüleyici."

Daha fazla dayanamadım ve arkama dönerek gözlerine baktım. Afalladı. Yeşilin en güzel tonunu gözlerinin içinde taşıyordu. Kırmızı, dolgun dudakları ve altın sarısı saçlarıyla âdeta kusursuz gibiydi. Bakışlarım onu şaşırtmış olmalı ki gözlerini kıstı. Ona dokunmak için resmen çıldırıyordum. Parmaklarım karıncalanmaya başlayınca kendime inanamayarak avuçlarımı sıktım. Sonunda içimdeki isteğe kayıtsız kalamayarak yanağına dokundum. İşte o an titrek bir nefes aldı ve yanağını avcumun içine yaslayarak fısıldadı:

"Ufacık bir dokunuşun için bile dünyayı yakarım."

Ona öyle hayrandım ki...

Sırf aileme düşman olmayayım diye kendisini harcıyordu. Acı çekiyordu ama yine de susuyordu. Yanağını hafifçe okşayınca gözlerini kapattı. Dokunuşlarıma verdiği tepkiler inanılmazdı.

Gülümseyerek, "Beni gerçekten bu kadar seviyor musun?" diye sorunca hızla gözlerini açtı ve iç çekerek, "Deli-

sin sen!" dedi. Ardından elimi avuçlarının içine aldı ve tam kalbinin üstüne koyarak, "Kalbimin her atışını sana bağışladım ben," dedi. Kalbinin atışlarını hissediyordum. Acıyla gülümseyerek konuşmaya devam etti: "Bir aydır kör gibiydim. İnan, şu denizin bile bu kadar mavi olduğunu şu an fark ediyorum. O derece ki, kokun olmayınca uyuyamıyorum. Hatta sensiz iyileşemiyorum bile." Vücudum alev almış gibiydi. Yanağıma dokununca istekle gözlerine baktım. Koyulaşmış gözleri baygın bir hal almıştı. Ona bu kadar yakın olunca mantığım uçup gidiyor, beni zaaflarımla baş başa bırakıyordu. Başparmağını altdudağımda gezdirerek, "Bu kadar öpülesi olman beni çok zorluyor," deyince, gözlerimi kapatarak fısıldadım:

"Öp o za..."

Açlıkla dudaklarını dudaklarıma bastırınca sözümü bitiremedim. Yangın vardı dudaklarında. Geçen bir ayın isyanı vardı. Susuz kalmışçasına tutkudan çok, sevdasıyla öpüyordu beni. Belki de bu yüzden hissettiğim haz tarifsizdi. Saçlarımı tutarak öpüşünü derinleştirdi. Titrediğini hissediyordum, kendimin de... Hızla belimi kavradı ve ayaklarımı yerden keserek vücudumu kendi vücuduna bastırdı. Dudaklarımdan dökülen sesler dudaklarının arasında kayboldu ve bir anda kendimi masada buldum. Öyle çok özlemiştik ki birbirimizi, hiçbir şey yetmiyordu artık... Bir süre sonra geriye çekilip nefes nefese yüzüme baktı. Dudaklarım nabız gibi atıyordu ve daha fazlası için resmen kıvranıyordum. Yüzümdeki ifadeden bunu anlamış olacak ki gülümsedi ve alnını alnıma yaslayarak hiç beklemediğim o sözleri söyledi:

"Evlen benimle, Asyalı. Her şeyinle benim ol artık." Şaşırarak gözlerine baktım. Duymayı en arzu ettiğim sözlerin beni bu derece korkutması normal miydi? Evlilik bana çok uzak bir düşünceydi ama karşımda da tanıdığım en mükemmel erkek vardı. Hatta onun için ölebilirdim bile... Bütün

bir ömrümü onunla geçirmeyi, iyi kötü her anında yanında olmayı, ben ancak lütuf sayardım. O mutluluğum için kendisini feda edecek kadar yürekliydi. Kimseye güvenmediği kadar bana güvenmesi, yaralarını sadece bana göstermesi benim için o kadar değerliydi ki... Peki, neden evet diyemiyordum! İçim avaz avaz evet diye bağırırken dudaklarım mühürlenmiş gibiydi. Susuyordum...

Gözlerimdeki ifade nasıldı, bilmiyorum ama kaşlarını çatarak geriye çekildi. Yutkundum. Hayal kırıklığı içinde, "İstemiyorsun!" dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak kollarımı masaya dayadım ve doğrularak, "Hayır!" dedikten sonra, "Yani, o anlamda hayır değil. Sadece şaşkınım. Anla beni, lütfen Baran. Böyle bir teklifi beklemiyordum," diye geveleyince, öfkeyle gülümseyerek kapıya doğru yürümeye başladı.

Hayal kırıklığı yaşıyor olmalıydı. Dudaklarım büküldü çünkü beni yanlış anlamıştı. Hızla masadan indim ve koşar adımlarla yürüyüp önüne geçtim. Durdu. Ellerimi göğsünün üstüne koyarak yüzüne baktım ama bana bakmıyordu ve bakmadığı için yüreğim sıkışıyordu. Çaresizce başımı göğsüne yaslayarak derin bir nefes aldıktan sonra hüzünle konuşmaya başladım:

"İnan bana, olmak istediğim ve huzur bulduğum tek yer sadece senin yanın. Bana biraz zaman ver. Önce bu yaşananları sindirelim. Eğer bir dilek seçme şansım olsaydı, bil ki hiç düşünmeden her yeni güne seninle uyanmak derdim. Ama elimde değil, korkuyorum. Böyle ağır bir sorumluluğa sadece ben değil, sen de hazır değilsin. Ben seninle her şeyi koşulsuz, korkusuz ve doyasıya yaşamak istiyorum. Anlıyor musun beni?"

Ellerini saçlarımda gezdirdi. Kaskatı kesilmiş göğsü biraz olsun gevşemişti. Geriye çekilip beklentiyle gözlerine baktım. İç çekerek gülümsedikten sonra burnumun ucunu öptü.

Dokunduğu her yerden kalbime bir yol açılıyor gibiydi. Bu yol öyle bir yoldu ki bana hayat veriyordu.

Kollarını belime dolayarak, "Haklısın!" deyince heyecanla sordum:

"Yani bana kızmadın, öyle mi?"

Acıyla gülümseyerek cevap verdi:

"Senden o kadar uzak kalıp acı çektim ki!.. Şu saatten sonra kızmakla zaman geçiremem. Yanımda ol, elimi tut, bana yeter." Utanarak gülümsedim. Etrafına bakınarak, "O zaman daha fazla zaman kaybetmeden gidelim. Zaten fazlasıyla kaybettik," deyince, kaşlarımı çatarak sordum:

"Nereye?"

Tepkisiz bir şekilde cevap verdi:

"Birkaç gün burada benimle kalacağına göre biraz alışveriş yapsak iyi olacak."

Yüzümdeki gülümseme kayboldu ve şaşkın bir şekilde fısıldadım:

"Nasıl?"

Kendinden emin bir şekilde cevap verdi!

"Açık ve net!"

Tabii ki şaka yapıyordu.

Gülerek, "Şaka yapıyorsun değil mi?" deyince, gözlerimin içine bakarak, "Ben şaka yapmam!" dedi. Böyle emrivakileri sevmiyordum. Her şey bir yana, o hâlâ iyileşmemişti.

Geriye çekildim ve ellerimi belime koyarak çemkirmeye başladım:

"Burada kalamam. Okulum var, işe gitmem gerekiyor. Ayrıca bırak beni, sen de burada kalmayacaksın. Daha iyileşmedin. Omzundaki yaraya dikkat etmek zorundasın. Burası senin durumunda olan birisi için yeterli derecede steril değil." Kollarını birbirine dolayarak beni incelemeye başladı. Ciddiye alınmadığımı hissederek öfkelendim: "Bana öyle bakma. Doğruyu söylüyorum. Evet, sakin bir yer ama sade-

ce o kadar. Ayrıca bizim sorumluluklarımız var. Yani burada kalmıyoruz."

Kaşlarını havaya kaldırarak, "Kalıyoruz!" deyince, hırsla gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Kalmıyoruz dedim!" Meydan okuyarak bana bakmaya devam edince, gözlerimi devirerek bağırdım: "Beni deli ediyorsun."

Gülümsedikten sonra beni kollarına alarak cevap verdi:

"Bana uyar çünkü delirmiş halin hoşuma gitti."

❀

Alışveriş torbalarından birini elime alarak sebzeleri dolaba yerleştirmeye başladım. Beni ikna ettiğine hâlâ inanamıyordum. Klinikten iki gün izin almıştım. Zannettiğimin aksine Adil Bey hiç sorun çıkarmamıştı. Okula iki gün gitmesem çok sorun olmazdı çünkü önemli bir sınavım yoktu. Biraz sıkı çalışırsam bu iki günlük arayı hemen kapatabilirdim. Zaten çok fazla devamsızlığı olan bir öğrenci değildim.

Domatesin yeşil yapraklarının kokusu öyle güzeldi ki dayanamayarak burnuma yaklaştırdım. Baran'ın varlığını yanı başımda hissedince gülümseyerek ona döndüm.

Kolunu belime doladı ve kulağıma eğilerek, "Beni de öyle koklasana," diye fısıldadı.

Mutluluktan başım dönüyordu. Kokusunu içime çekerek, "Seni öyle özlemiştim ki..." diye ona cevap verdim.

Yüzünü buruşturup, "Hele ben!" deyince hüzünle ona sordum:

"Bu ayrılığın sebebini asla söylemeyeceksin, değil mi?"

Gözlerimin içine baktı ve gülümseyerek, "Sebebini zaten biliyorsun," dedi. Afalladım ve o an elimdeki poşeti yere düşürdüm. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti: "Bir şekilde öğrenmişsin. Nasıl ve kimden diye sormayacağım çünkü inan bana, umurumda bile değil. Benim için önemli olan tek şey artık yanımda ol-

man ve seni bir daha asla bırakmam. Ne için, kim için olursa olsun!"

Başımı salladıktan sonra eğilerek domatesleri toplanmaya başladım. O da eğildi ve toplamama yardım etmeye başladı. Oldukça sakin görünüyordu.

Dayanamayarak sordum:

"Peki, bildiğimi ne zaman fark ettin? O kadar çok mu belli ettim?"

Ayağa kalktı ve tezgâha yaslanarak cevap verdi:

"Tekneye geldikten sonra öğrendiğini anladım çünkü uzun zamandan sonra ilk defa bana bakan gözlerinde nefret yoktu."

İnanılmazdı. Gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Beni bu kadar iyi tanıyor olman haksızlık!" deyince ciddileşti ve "Tüm benliğimi ele geçirmen kadar değil herhalde," dedi.

Onunla laf yarıştırmak neredeyse imkânsızdı. Pes ederek kabinden dışarıya çıktım. Güverteye çıktığımda artık akşam olmak üzereydi. Ilık rüzgâr tenime yumuşak bir şekilde çarpıyordu. Gözlerimi kısa bir süre kapatıp rüzgârı kokladım. Huzur kokuyordu. Gözlerimi açarak manzaranın tadını çıkarmaya devam ettim. Bulutlar âdeta kızıla boyanmıştı. Denizin suyuna düşen kızıl gölgeler insana muazzam bir göz zevki yaşatıyordu. Uçuşan martılar, uzaklardaki teknelerin ışıkları ve günbatımı büyüleyiciydi.

"Demek yakışıklının unutmak istediği soru sensin."

Yan tekneden gelen ses beni kendime getirdi. Sesin geldiği yöne baktım. İhtiyar bir balıkçı bana bakıyordu.

Elimle kendimi göstererek, "Bana mı söylediniz?" diye sorunca, mangalı yellemeye devam ederek cevap verdi:

"Elbette sana. Ben etrafta başka soru göremiyorum." Şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordum. Lastik çizmeleri neredeyse dizine kadardı. Başında kahverengi bir bere vardı ve örse-

lenmiş gömleği yamalıydı. Yaşı yetmişlerin sonunda gibiydi. Yine de dinç duruyordu. Elindeki rakı bardağını kaldırarak konuşmaya devam etti: "Cevabını bulduğun sorulara, delikanlı."

Arkama baktım. Baran gülümseyerek yaşlı adama cevap verdi:

"Eyvallah reis, yarasın."

Adam keyifle konuşmaya devam etti:

"Sevdim bu kızı. Aşkla bakıyor denize. Denize aşkla bakıyorsa bir kadın, ona şiir yazılır evlat."

Baran derin bir şekilde bana bakarak, "Bazen deniz olasın gelir," dedi. Gülümsedim.

Adam keyifle bağırdı:

"Helal! Sevda böyledir işte delikanlı, adamı şair yapar. Hadi gençler, atlayın buraya. Balıklar taze, mangal da yandı. Bu akşam birlikte parlatalım."

Baran bana baktı. Yaşlı adam öyle sevimliydi ki bu nazik teklifi geri çevirmek çok ayıp olurdu. Baran, yanına yürüyünce yavaşça elimi tuttu. Gözlerine bakıyordum. Bulutların kızıl gölgesi gözlerinin yeşiline karışmıştı.

Üstündeki hırkayı çıkararak omuzlarıma koydu ve "Birazdan esmeye başlar. Hiç farkında olmadan çarpar seni," deyince, "Peki ya sen!" dedim. Titrek bir nefes alarak, "Ben zaten çarpılmışım..." diye fısıldadı.

O böyle yaptığı zaman benim yüreğim yerine sığmıyordu. Yanağıma değen bir tutam saçı kulağımın arkasına aldıktan sonra yürümeye başladı. Sarhoş olmuş gibiydim. Zor bela yürüyordum. Hırkasından yayılan koku beni mest etmişti.

Eski tahta köprüden geçerek iskeleye atladıktan sonra balıkçının teknesine çıktık. Özenle temizlenmiş ağlar sabah için hazırdı ve kenara koyulmuştu. Güverteden geçerek arka tarafa yürüdük. Burası çok güzeldi. Dört kişilik bir masa ve tahta sandalyeler vardı. Masada yeşil salatayla kuru soğan,

bir gazete kağıdına dökülmüş tuz, biraz turşu ve beyaz peynir dışında, rakı şişesinin yanında taneli şalgam suyu vardı. El yapımı gibiydi ve enfes görünüyordu.

İhtiyar balıkçı içeriden çıkarak bize baktı. Elinde balık tepsisi vardı. Tepsiyi Baran'a uzatarak, "Hoş geldiniz. Hadi bakalım delikanlı, şu balıkları mangala diz de nar gibi kızarsınlar," dedi. Baran tepsiyi alarak balıkları mangala dizmeye başladı. Yaşlı adam beni süzerek konuşmaya devam etti: "Ayakta kalma kızım. Geç şöyle karşıma." Gülümseyerek başımı salladım. Gözlerim Baran'daydı. Balıkları özenle dizdikten sonra mangalı alttan tutarak masanın kenarına getirdi. Hemen yan sandalyeye kaydım. Yanıma oturarak bana bakınca, utanarak gözlerimi kaçırdım. O sırada balıkçıyla göz göze geldik. Keyifle bize bakıyordu. Baran'ın önüne rakı kadehini koydu ve bana bakarak sordu: "Sen de bir kadeh içer misin, kızım?"

Kararsız kalarak Baran'a bakınca, gülümseyerek gözlerini kaçırdı. Ne yani! İçebileceğime inanmıyor muydu? Balıkçıya döndüm ve başımı sallayarak cevap verdim:

"İçerim tabii."

Cevabımdan keyif alan balıkçı şen bir şekilde bağırdı:

"Helal!"

Benim kadehimi de önüme koyduktan sonra kendi kadehini kaldırarak, "O zaman sevdaya içelim, canlar!" dedi.

Kadehimi kaldırıp Baran'a bakınca kadehini kaldırdı ve yavaşça benim kadehime vurarak, "En yangın olanına!" diye fısıldadı. Gülümseyerek bir yudum aldım.

Yaşlı adam kollarını masaya dayayarak bana bakıp "Göçmensiniz, değil mi kızım?" diye sorunca, başımı sallayarak cevap verdim:

"Yarı yarıya. Babam Türkmen'dir ama annem Samsun'un yerlilerinden."

Baran önümdeki tabağa pişmiş balıklardan birini koydu ve "Dikkat et, sıcak!" dedi.

Balıkçı kendi tabağındaki balığa limon sıkıp, "Tam kıvamında," deyince, gülümseyerek yemeye başladım.

İnanılmaz derecede hoş sohbet bir adamdı. Yaşadığım tüm huzursuzluklar hiç yaşanmamış gibiydi. Keyifle etrafı inceledim. Korkuluklara asılı eşarp ve tülbentler dikkatimi çekince merakla sordum:

"Nedir bunlar, Reis?"

Derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Bu tekne, benim kızım. Yanımda dört balıkçı çalışır. Hepsi oğlum gibidir. Tülbentler onların uğuru. Şans getirsin diye asarız. Fırtına bizim tekneye yanaşmaz, balığımız bol olur. Anlayacağın hepsi, sevda işi."

Gülümseyerek, "Peki ya diğer ikisi kimin?" diye sorunca, yaşlı adam iç çekerek cevap verdi:

"Benim. Birisi rahmetli karımın, diğeriyse kızımın. Elli sene bir yastıkta kâh ağladık kâh güldük. Elli sene geçtikten sonra artık ölüm bile ayıramıyor insanları. Anılar çok kızım, şu deniz kadar uçsuz bucaksız. Dalıp gittiysem bil ki onun yanındayım. Bu tekne benim evim. Zahide'm de benimle her yerde. Birkaç günde bir kızım, arada da torunlarım gelir. Sabırla Zahide'nin yanına gideceğim günü bekliyorum ve bana yaşattığı bu elli yıl için her fırsatta Allah'a şükrediyorum."

Hüzünle ona baktım. Ayağa kalktı ve içeriden sazını getirerek çalmaya başladı. İhtiyar balıkçının vurduğu saz tellerinden dökülen nağmeler; huzur, bir o kadar da özlem doluydu. Baran elini belime dolayınca iç çekerek başımı omzuna yasladım. Sıcacıktı. Varlığına şükrederek gözlerimi kapattım ve ben de Allah'ımdan, onunla geçen bir elli yıl diledim...

Rüzgârın iniltisi beni derin uykumdan uyandırdı. Susamıştım. Geçirdiğim güzel gece hâlâ devam ediyor gibiydi. Kulağımda sanki hâlâ balıkçının sesi yankılanıyordu. Göz-

lerimi açarak etrafa baktım. Baran neden yanımda değildi! Rakı içmeye alışık olmadığım için tek bir kadeh bile beni çarpmıştı. Keyifle tekneye yürüdüğümü hatta doğru düzgün yürüyemediğim için Baran'ın beni kucağına aldığını hatırlıyordum. Sonrasıysa derin bir karanlık...

Kaşlarımı çatarak onun nerede olabileceğini düşündüm. O, yanımda olmayınca huzursuz oluyordum artık. Yaşadığımız ayrılıklar psikolojimi bozmuştu. Pencereden dışarıya baktım. Gökyüzü hâlâ karanlıktı. Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırdım, gerçekten de çok susamıştım. Doğrularak yataktan kalktım ve hem su içmek hem de Baran'ı bulmak için yürümeye başladım. Tekne hafifçe sallandığından düşmemek için dikkatli olmaya çalıştım. Mutfak bölümünden sızan ışık etrafı biraz olsun aydınlatıyordu. Gözlerimi ovuşturarak mutfağa girdim. Attığım adım boşluğa gelince korkuyla tezgâha tutundum ve adımımı geriye çektim. Gözlerimi bastığım yere çevirince şaşırdım çünkü aşağıya inen demir bir merdiven vardı. Üstünden defalarca geçtiğim bu kapağı daha önce hiç fark etmemiştim. Baran aşağıda olmalıydı. Dikkatli bir şekilde ayağımı merdivenlere koyduktan sonra tutunarak indim. Işık pusluydu. Etrafıma baktım. Tam tahmin ettiğim gibi Baran buradaydı. Önünde bir laptop vardı ve dalgın bir şekilde bir şeyler inceliyordu. Ona doğru bir adım daha atınca hızla başını çevirerek bana baktı.

Durdum ve mahcup bir şekilde fısıldadım:

"Affedersin! Seni yanımda göremeyince merak ettim."

Başını salladı ve ayağa kalkarak yanıma geldi. Gergin görünüyordu. Kurumuş dudaklarımı fark edince hemen dolabı açtı ve bana bir şişe su verdi. Aklımı okumuş gibiydi. Şişedeki sudan bir yudum aldıktan sonra etrafıma bakınarak sordum:

"Ne yapıyorsun burada?" Donuk bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu. Neyi olduğunu çözmeye çalışarak

sordum: "Bana neden öyle bakıyorsun, Baran? Neyin var senin böyle?" Bir anda bana sarıldı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Bana öyle sıkı sarılıyordu ki dayanamayarak saçlarını okşadım ve "Neyin var senin böyle," dedim.

Geriye çekilerek cevap verdi:

"Tuhaf bir rüya gördüm. Yanımda sen vardın. Hareketsizdin ve öylece kucağımdaydın. Aklımı oynatmış gibiydim, Asyalı. Büyük bir yangının ortasındaydık. Her yer alev alev yanıyordu. Patlayan camların seslerini bile duydum. Adını haykırarak bir çıkış arıyordum. Yaralı gibiydim çünkü ayakta duramıyordum. Sonra birisinin omzumu tuttuğunu hissettim ve uyandım." Dehşetle kaşlarımı çattım. Buz kesmiş gözbebekleri gördüğü rüyayı yeniden yaşıyor gibiydi. Elimdeki şişeyi dolabın üstüne bıraktım ve gülümseyerek yanağına dokundum. Bakışlarını yeniden bana çevirdi ve saçlarıma dokunarak sayıklar gibi konuşmaya başladı: "Saçların daha kısaydı. Nefesim kesiliyordu çünkü bana cevap vermiyordun. Seni kaybettiğimi zannettim, Asyalı."

Omuzlarına dokunarak, "Sakin ol, bak buradayım. Sadece bir rüyaydı ve geçti," deyince başını sallayarak bana tekrar sarıldı. Onu ilk defa böyle görüyordum. O sırada gözlerim masanın üstünde duran dosyalara takıldı. Dağılmış kâğıtlar ve bir sürü fotoğraf da vardı. Masaya yaklaşmak isteyince Baran kolumu tuttu. Kaşlarımı çatarak sordum: "Nedir bunlar?"

Sıkıntıyla cevap verdi:

"Ferhat'ın cinayetinin arkasındaki sırları araştırıyorum."

Aklıma çantamdaki zarf gelince telaşla, "Baran, benim sana vermem gereken bir şey var," dedim ve hızla merdivenlerden çıktım. Etrafıma bakınarak çantamı aradım. Güverteye bakan pencerenin önündeydi. Hemen çantanın iç gözünü açarak kontrol ettim ama zarf yoktu.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve tekrar kontrol ettim.

O sırada Baran, "Aradığın bu zarf mı?" diye sordu. Dehşetle ona baktım. Elinde zarfla mutfağın önünde duruyordu.

Kaşlarımı çatarak sordum:

"Zarftan haberin var mıydı?"

Kollarını kavuşturup cevap verdi:

"Evet! Yanında değilim ama attığın her adım, gittiğin yerler, konuştuğun kişiler hatta bindiğin taksilerin plaka numaraları bile bana rapor ediliyor." Neye uğradığımı şaşırmıştım. Hızla bakışlarımı ondan kaçırdım. Bu kadarını tahmin etmiyordum. Konuşmaya devam etti: "Bu seni rahatsız mı etti?"

Derin bir nefes alarak fısıldadım:

"Etmiyor desem inanacak mısın?" Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Oflayarak çantamı yerine bıraktım. Belki bunu yapmaya mecburdu ama hoş değildi. Hüzünle yatağa oturdum.

Yanıma otururak kollarını dizlerine yasladı ve "Biliyorum, bu adil değil ama şimdilik böyle olmak zorunda. İnan bana, bunun güvenle alakası yok. Her şey aydınlanana kadar güvende olduğundan emin olmak istiyorum," dedikten sonra gözlerime bakarak sordu: "Hadi bana her şeyi anlat. Ferhat'ın arkadaşı sana o zarfı verirken ne söyledi?"

Sıkıntıyla, "Çok gergindi," diye fısıldadım ve derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim: "Ferhat'ın birileriyle anlaştığını söyledi. Ama son anda olaylar karışmış çünkü adamların peşinde olduğu kişi aslında sen değilmişsin, bir kadınmış."

Şüpheyle bana bakarak, "Kadın mı?" diye sorunca başımı sallayarak cevap verdim:

"Evet!" Kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. İç çekerek, "Tuhaf! Ben de anlam veremedim ama öyle. Neyin karşılı-

ğında olduğunu tam anlayamasam da Ferhat onlardan yüklü bir para almış. Öldürülmeden önce telaşla Can'ı arayarak gizlendiğini söylemiş. Eğer başına bir şey gelirse de vereceği adresten sakladığı parayı alıp ailesine vermesini istemiş. İşte bana verdiği bu zarfta da Ferhat'ın parayı sakladığı yerin adresi var. Bu zarfı sana vermemi istedi çünkü korkuyordu," dedim.

Baran şüpheyle bana baktı ve düşünceli bir şekilde, "Tuhaf!" diye fısıldadı.

Bezgin bir şekilde, "Tuhaf olan o kadar şey var ki artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor," dedim.

Gözlerini kısarak boşluğa baktıktan sonra konuşmaya devam etti:

"Bu zarfı bana vermeni istemesi de tuhaflıklardan biri. Belki de Ferhat'ı öldüren kişi benimdir. Onu öldürmek için geçerli sebeplerim var. Sonuçta elindeki bilgi bana aitti. Belki de ifşa olmamak için elindeki bilgiyi ortadan kaldırdım ve şüphe çekmemek için ortaya gizemli bir kadının varlığını attım. Beni tanımıyor. Kimliğimi bilmiyor. Savcılığa bile güvenmeyip bu adresi vermemiş ama bana güveniyor." Haklıydı. Ben hiç böyle düşünmemiştim. Kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti: "Peki, Ferhat ona bu adresi nasıl vermiş?"

Düşünceli bir şekilde cevap verdim:

"Telefonla. Onu aramış ve konuşmuşlar."

Kaşlarını havaya kaldırdı ve "Bu da tuhaf çünkü Can'ın bütün telefon kayıtları elimde. Hepsi incelendi. Değil Ferhat, o tarihlerde gizli bir numarayla bile görüşmemiş. Sakladığı bir şey var," deyince, kaşlarımı çatarak sordum:

"Ne olabilir ki? Can sıradan bir gençtir."

Baran ayağa kalktı ve ellerini pantolonun cebine koyarak cevap verdi:

"Eğer söylediği gibiyse gizli kullandığı bir telefon olmalı. Sıradan bir genç neden gizli bir telefon kullanır? Sen kullanıyor musun? Üstelik kullandığı diğer hat kendi adına kayıtlı değil. Eğer kayıtlı olsaydı bulurduk. Tıpkı Ferhat gibi. Aralarındaki bu ortak yan şunu gösteriyor ki, Ferhat bu işte yalnız değildi."

Şüphelerini anlamaya çalışıyordum. Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum.

"Peki, benden ne istiyor olabilir? Neden paranın yerini bana söyledi?" diye sorunca cevap verdi:

"Verdi çünkü planda Ferhat'ın ölmesi yoktu. Kısa yoldan zengin olma hayalleri vardı ama sonunda her şey bir korku filmine dönüştü. Gerçekten korkuyor olmalı. Olaydan sonra bir ay boyunca okula gelmedi. Dikkatleri senin üstüne çekmek için de Ferhat'ın sana âşık olduğu masalını uydurdu. Ya da Ferhat anlattıklarıyla onu öyle olduğuna inandırdı."

Çok gerilmiştim. Başımı sağa sola sallayarak sıkıntıyla konuşmaya devam ettim:

"Can başarılı bir öğrencidir ve çok yakında doktor olacak. Tüm emeklerini neden çöpe atsın? Bu bana inandırıcı gelmiyor, Baran. Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?"

Baran düşünceli bir şekilde cevap verdi:

"İnsanların para için yapamayacağı şey yoktur, Asyalı. Gel! Sana göstermek istediğim bir şey var." Şüpheyle ona bakınca, gülümseyerek yanıma geldi ve elini bana uzattı. Birlikte mutfağa yürüdükten sonra merdivenlerden indik. Baran çalışma masasına oturdu ve bana bakarak, "Yanıma gel güzelim," dedi. Merakla yanına yürüdüm. Bilgisayarındaki dosyalardan birini açtı ve içinden seçtiği bir görüntüyü göstererek bana açıklama yaptı: "Bu görüntüler bir saat önce elime geçti. Şimdi dikkatli bir şekilde izle." Başımı salladım. Baran beni kucağına oturttu ve videoyu açtı. Görüntüler fakültenin içindeki güvenlik kameralarının görüntüleriydi. Ba-

ran konuşmaya devam etti: "Saat 11.20, yer üniversitenin kütüphane girişi. Kütüphanenin içinde güvenlik kamerası yok ama giriş koridorlarında var. Bu görüntüler o güne ait. Şimdi iyi bak."

Dikkatle ekrana baktım. Kütüphanenin kapısı açıldı ve Ferhat dışarıya çıktı. Selin'in dediği gibi Ferhat oradaydı ve gidiyordu. Onu görmek beni ürkütmüştü. Öldüğüne hâlâ inanamıyordum. Dikkatimi toplamaya çalışarak izlemeye devam ettim. Kısa bir süre sonra ben göründüm. Hemen saate baktım. Saat 11.53'tü. Telaşla yürüdükten sonra kütüphanenin kapısını açarak içeriye girdim.

Baran görüntüyü ileriye sararak, "Şimdi dikkatli bir şekilde, çıkan kişiye bak," dedi.

Başımı salladım. Can dışarıya çıkınca şok içinde gözlerimi açtım. Etrafına bakındı ve yürümeye devam etti. Saat 12.20'yi gösteriyordu. Baran yine görüntüyü ilerletti. Birçok öğrenci kütüphaneye girip çıkıyordu ama aralarında Ferhat yoktu. Baran durdu ve eliyle kapıyı işaret etti. Kapı yine açıldı ve Selin'le ben kütüphaneden çıktık. Baran görüntüyü durdurdu. İnanamıyordum.

Başımı çevirip Baran'a bakınca, gözlerimin içine baktı ve "Yani çantandan o kâğıdı Ferhat almış olamaz. Belli ki Can alıp ona vermiş," dedi.

Gerçekten inanamıyordum. Yorulmuştum artık. Neye inanacağımı ve kime güveneceğimi bilemez haldeydim. Hüzünle başımı göğsüne yasladım. Boğuluyor gibiydim. Acıyla yutkundum ve gözlerimi kapatarak sordum:

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Can tutuklanacak mı?"

Baran saçlarımı okşamaya başladıktan sonra iç çekerek cevap verdi:

"Önce onu konuşturacağım. Tabii kendi yöntemlerimle. Muhtemelen Ferhat'ı öldürenler onun bir ortağı olduğunu bilmiyor. Bilseler onu da yok ederlerdi."

Göğsünden başımı kaldırdım ve yüzüne bakarak, "Ben ne yapabilirim?" diye sordum.

Gülümseyerek fısıldadı:

"Hiçbir şey. Sen sadece beni sev."

Araba üniversitenin önünde durunca sıkıntıyla sordum:

"Sen nereye gidiyorsun?" Ondan ayrılmak bana zor geliyordu.

Kaşlarını çatarak, "Zarfta yazılan adrese gidiyorum," diye cevap verdi.

Dudaklarım büküldü. Telaşla başımı sağa sola salladım ve isyan dolu bir sesle, "Ya bu bir tuzaksa! Hayır Baran, gitme. Zarfı savcılığa ver. Gerekiyorsa polis ilgilensin," dedim.

Sözlerime inanamıyormuşçasına gülümseyerek, "Polis mi? Ben bu durumlar için özel eğitim aldım, Asyalı. Benim görevim bu," dedi. Haklıydı ama yine de tek başına gitmesini kabullenemiyor, onun için endişeleniyordum.

Hüzünle başımı eğerek fısıldadım:

"Biliyorum. Ama elimde değil, çok korkuyorum Baran."

Çenemi tuttu ve yavaşça başımı kaldırarak gözlerime baktı. Bana umut vermek için söyleyeceği sözleri duymak yerine hızla ona sarıldım. Afalladı. Bir süre öyle kaldıktan sonra saçlarımı okşayarak konuşmaya devam etti:

"Korkma güzelim! İnan bana, boşuna endişe ediyorsun. Akşam seni klinikten alacağım. Hadi git artık! Dersine geç kalıyorsun." Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim ve ondan uzaklaşarak arabanın kapısını açtım. Baran kolumu tutunca durdum ve başımı çevirip ona baktım. Derin bir nefes alarak, "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sorunca, gülümsedim ve düşünüyor gibi yaparak cevap verdim:

"Bilmem. Ne kadar?"

Beni kendisine çekerek dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Telaşla geriye çekilerek etrafıma baktım ve "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

Altdudağını dişlerinin arasına alarak fısıldadı:

"Hatırlamana yardımcı oluyorum."

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

"Bunun başka yolları da var."

Muhteşem bir kahkaha atarak, "Kestirmeden gitmek bana daha cazip geliyor. Hele ki konu sensen!" dedi.

Gülümseyerek gözlerimi kaçırdım ve kapıyı açarken fısıldadım:

"Dikkatli ol."

Başını sallayınca arabadan indim ve okula doğru yürümeye başladım. İçeriye girmeden önce son bir kez daha ona baktım. Başıyla bana içeriye girmemi işaret etti. İçim hiç rahat değildi ama başka çarem de yoktu. Mecburen okula girdim ve dersin olacağı salona yürüdüm.

Ders başlamıştı. Yerime oturdum.

Öğretim görevlisi, "Bugün sizlere amneziyi anlatacağım. Amnezi, fizyolojik veya psikolojik nedenler sonucunda ortaya çıkan hafıza kaybıdır. Amnezik hastalar yeni bilgileri kaydedemezler veya eskiyi hatırlayamazlar. Beyin hasarı veya çeşitli travmalar neticesinde hafıza kaybı oluşabilir. Organik bir nedeni olmayan amneziler çoğu zaman tedavi gerektirmeden düzelir," deyince doğruldum. Konu ilgimi çekmişti. Öğretim görevlisi konuşmaya devam etti: "Hafıza kaybı ciddi bir sorundur ve insanların yaşamında büyük bir boşluk hissi yaratır. Anılarımız varlığımızın, kimliğimizin, ilişkilerimizin, umutlarımızın ve hayallerimizin temelini oluşturur. Onları yitirdiğimizde aslında kendimizi de yitirmiş oluruz. Amneziye yol açabilecek birçok farklı neden vardır. Amnezik hastaların çoğunda benlik hissinde kayıp yaşanmaz. Amnezik insanlar şu bilgileri hatırlayamayabi-

lirler: Yaşamındaki kilometre taşlarını, akılda kalması gereken büyük olayları, yaşamında kilit roldeki bazı insanları ve hayati öneme sahip bazı gerçekleri..." Büyük bir hızla not alıyordum.

Elimi kaldırarak söz istedim. Öğretim görevlisi başını sallayınca hemen sordum:

"Geçici hafıza kaybı yaşayan kişilerin geçmişte yaşadığı olayları rüyasında görmesi mümkün müdür?"

Öğretim görevlisi kadın cevap verdi:

"Mümkündür. Bu kişilerin ani söylemleri ve rüyaları karışık gibi görünse de geçmişte yaşadıkları hakkında önemli şifreler barındırır. Yeni ve eski arasında gelgitler yaşarlar. Travmatik amneziye bağlı olarak pek çok bellek problemi ortaya çıksa da şu bilgiler ve özellikler çoğunlukla etkilenmez: Zekâsı, genel bilgisi, farkındalığı, dikkat süresi, yargıları, kişiliği ve kimliği."

Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. Dün gece Baran'ın gördüğü rüya da çok karışıktı. Bu rüyanın içinde geçmişe ait şifreler olabilir miydi? Hemen rüyasını yazmaya başladım. Rüyasında yangın görmüştü. Kucağında ben vardım. Patlayan camların seslerini duymuştu. Demek ki kapalı bir mekânda, belki de bir evdeydi. Ayakta duramadığını söylemişti. Korkuyordu ve birisinin omzunu tuttuğunu hissetmişti. Yangın esnasında belki de Baran, zannettiğimizin aksine evin içine girmeyi başarmıştı. Kucağında ben vardım. Hafıza kaybından sonra ilk değer verdiği kişi bendim. Öncesinde, Beyza onun için her şey demekti. Kucağındaki Beyza olabilir miydi? Ayakta duramıyordu. Ona enjekte edilen ilaç çok ağırdı ve gerçekte de böyle bir olayın yaşanma ihtimali vardı. Peki ya omzunu tutan el kime aitti? Sonra neler yaşanmıştı?

Hızla elimi kaldırıp söz istedim. Öğretim görevlisi başını sallayınca konuşmaya başladım:

"Travmatik amnezi yaşayan kişilerin geçmişi hatırlaması için neler yapılabilir? Hatırlama sürecini hızlandırmak ve aktif hale getirmek mümkün müdür?"

Öğretim görevlisi konuya gösterdiğim ilgiden memnun olmuştu. Gülümseyerek cevap verdi:

"Hatırlatıcılar ile hafıza kaybını geriletmek bazı durumlarda mümkündür. Bu amaçla şunlar kullanılabilir: fotoğraflar, videolar, müzik, anıların anlatılması, kokular... Sık sık kendini ve çevresini tanıtmak fayda sağlar ve içlerinden biri tetikleyici olabilir."

Tetikleyici...

Düşünmeye başladım. Ne ya da kim olabilirdi? Bir anda zihnimde bir ışık yandı ve gözlerimi kısarak sessizce fısıldadım:

"Beyza!"

Baran için en önemli tetikleyici Beyza olabilirdi. Kesinlikle onun odasına girmem gerekiyordu ama bildiğim kadarıyla o oda kilitliydi. Bu konuda Şevval bana yardım edebilirdi. Ne olursa olsun odaya girecek ve Baran'ın her şeyi hatırlamasını sağlayacak bir şeyler bulacaktım...

❀

Baran

Yıkık dökük asfalt yolları boyası aşınmış gri evlere bağlayan, yıllanmış bir gecekondu mahallesindeydim. Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. Can'ın verdiği kâğıtta adres ve sağ alt köşesinde 2397 diye bir numara yazıyordu. Paranın nerede olduğuna dair hiçbir bilgi yoktu.

Arabanının torpido gözünden silahımı çıkararak belime yerleştirdim ve güneş gözlüğümü takarak arabadan indim. Eğer bu numara bir eve ait ise bulmak zor olmayacaktı. Sokağın sonuna kadar yürüyerek evlerin numaralarına baktım. Ama bu sayıların evlerdeki numaralarla alakası yoktu.

Cebimden kâğıdı çıkarıp incelemeye devam ettim. Yazılan numaranın bir kapı şifresi olma ihtimali vardı fakat mahalledeki evlerin yapısı bu ihtimali çürüyordu. Başka ne olabilirdi? Sokak numarası da değildi.

Şüpheyle numarayı tekrar inceledim. 2397. Telefonum çalmaya başlayınca cebimden telefonu çıkararak cevap verdim:

"Ne buldun, Levent?"

Levent benim için çalışan gizli bir hackerdı. Hemen konuşmaya başladı:

"Verdiğin numaraya ait bir sokak var abi ama bulunduğun yerden çok farklı bir istikamette. Ayrıca Ferhat ya da Can adına kayıtlı kiralık posta kutusu da yok."

Kaşlarımı çatarak numaraları incelemeye devam ederken numaraların arasındaki benzerlik dikkatimi çekti ve Levent'e sordum:

"Bana hemen Ferhat'ın doğum tarihi söyle."

"Hemen abi." dedikten sonra heyecanla bağırdı: "Bingo! 11 Ağustos 1997. Ferhat 23 yaşında. Yani 2397 bunların birleşimi. Sence bu ne demek? Bir kasa şifresi olabilir mi?"

Gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Hayır. Aradığımız bir ev ya da kasa değil."

"Peki ne?" diye sorunca, etrafıma bakınarak cevap verdim:

"Bir araba. Bu numara tipik bir plaka numarası. Bana hemen Ferhat'ın ya da Can'ın adına kayıtlı bir plaka olup olmadığını bulmanı istiyorum. Gözden kaçırdığımız bir şey olmalı."

"Hemen abi," dedikten sonra telefonu kapattım ve arabama doğru yürümeye başladım.

Mahalle tenha olduğu için ortalıkta çok fazla araba yoktu. Ama zaten Ferhat'ın arabayı öyle ortalık bir yere bıraktığını zannetmiyordum. Arabama bindim ve çalıştırarak gaza

bastım. Gözlerim dikkatle etrafı tarıyordu ve sezgilerim bana doğru yolda olduğumu söylüyordu. Mahallenin bitimine vardığımda karşıma tamamlanmamış bir inşaat alanı çıktı. Oradan geçerek etrafı inceledim. Biliyordum, aradığım tam olarak buralardaydı ve ona çok yaklaşmıştım. Tam inşaat alanını geçmiştim ki ileride eski bir araba tamircisi olduğunu fark ettim. Kaşlarımı havaya kaldırarak oraya doğru sürdüm. Oraya yaklaşırken tamirhanenin önünde bekleyen üç araba dikkatimi çekti. Arabamı kenara çekerek park ettim ve oraya yürüdüm. Hemen plakalarını kontrol ettim fakat bu arabalardan hiçbiri aradığım araba değildi. Başımı çevirince ilerideki bir ağacın altına park edilen açık sarı, hurda bir araba dikkatimi çekti. Gözlerimden güneş gözlüğünü çıkardım ve arabaya yaklaşarak plakaya baktım.

*34 ** 2397*

Nefretle dişlerimi sıkarak arabanın kaportasına oturdum. Nihayet aradığımı bulmuştum.

"Bir sorun mu var, evlat?"

Arkama dönüp sesin geldiği yöne bakınca yetmiş yaşlarında bir adamın merakla bana baktığını gördüm. Üstünde mavi bir tulum vardı ve ellerine motor yağı bulaşmıştı. Bu adam tamir ustası olmalıydı.

Abayı işaret ederek sordum:

"Kolay gelsin, dayı. Bu araba tamir için mi burada?"

Dayı sıkıntıyla, "Evet. Arabanın lastiği patlaktı. Değiştirdim," deyince, "Ferhat'ı tanıyor musun?" diye sordum.

İhtiyar şüpheyle bana baktıktan sonra soruma karşılık verdi:

"Dayısını tanırım. İyi adamdı. Ölmeden önce bu mahallede otururlardı. O öldükten sonra ailesi başka şehre göçtü. Ferhat'ın çocukluğunu bilirim ben. Sen onu nereden tanıyorsun?"

Düşünceli bir şekilde cevap verdim:

"Ben polisim."

Adam telaşla, "Yoksa çocuğun başına bir iş mi geldi?" diye sorunca, başımı sallayarak cevap verdim:

"Maalesef öyle, dayı. Ferhat bundan bir ay önce öldürüldü."

Adam şok içinde bakakaldıktan sonra hüzünle fısıldadı:

"Gencecikti. Yazık olmuş. Allah ailesine sabır versin."

Arabayı işaret ederek konuşmaya devam ettim:

"Bu plaka sahte olabilir. Arabanın ruhsatını gördün mü, dayı?"

Yaşlı adam sıkıntıyla cevap verdi:

"Görmedim. Getirecekti. Vah vah! İyi çocuktu. Arada bir uğrar, hal hatır sorardı. Okumak için İstanbul'a geldiği ilk yıl kalacak yer bulamamıştı. Mecburen dayısının yıkılmak üzere olan gecekondusunda kalmaya başladı. Yer bulunca da gitti. Bir akşam bu arabayla geldi ve benden lastiği değiştirmemi istedi. Parayı da peşin verdi. Hatta fazla bile verdi. Bana birkaç gün gecekonduda kalacağını ve sonra arabayı alacağını söyledi. Bir daha da görmedim."

Kaşlarımı çatarak sordum:

"Gecekondu nerede?"

Adam eliyle yolu işaret ederek cevap verdi:

"Bu yolun sonunda. Zaten görünce hemen anlarsın. Harabe gibi olmuş. Çatısı paslı, kırmızı boyası dökük bir ev."

Başımı salladım. Adam arabaya bakarak sordu: "Bu araba ne olacak?"

Derin bir nefes alarak cevap verdim:

"Bu akşam buradan çekilecek."

Bahar

Elimdeki kalemi düzenli bir şekilde masaya vuruyordum. Saatler geçmek nedir bilmiyordu. Kafamda onlarca soru işa-

reti vardı. Daha fazla dayanamayarak Adil Bey'in ofisine gitmeye karar verdim. Mesaimin bitmesine bir saat kalmıştı ve klinik artık daha sakindi. Adil Bey'in ofisine varınca yavaşça kapıyı çalarak içeriye girdim. Her zamanki gibi masasında bir dosya inceliyordu. Beni görünce gülümsedi, ben de gülümsedim. Açıkçası, konuya nasıl başlayacağımı bilemiyordum.

Gözlerimi kaçırarak sordum:

"Sizinle biraz konuşabilir miyim, Adil Bey?"

Adil Bey ilgiyle cevap verdi:

"Elbette, Bahar. Otur lütfen."

Başımı salladım ve ellerimi önlüğümün cebinden çıkararak Adil Bey'in karşısına oturdum. Merakla bana bakıyordu. Konuşmaya başladım:

"Adil Bey, sorduğum soru sizi biraz şaşırtabilir ama sizden başka sorabileceğim hiç kimse yok."

Ellerini masaya dayadıktan sonra, "Konu Baran mı?" diye sordu.

Başımı sallayarak fısıldadım:

"Evet."

Adil Bey beklentiyle yüzüme bakınca boğazımı temizleyerek konuşmaya devam ettim:

"Yangının olduğu geceyle ilgili tutulan savcılık raporunu siz okudunuz. Elbette ki böyle bilgiler gizli ve sizin bu konudaki hassasiyetinizi biliyorum. Sadece şunu bilmek istiyorum. Bildiğim ve güvenlik kameralarının kayıtlarından izlediğim kadarıyla, Baran o gece evin içine hiç girmemiş. Ama yine de merak ediyorum. Yangının olduğu gece Baran evin içine girmiş olabilir mi? Yani böyle bir ihtimal var mı?"

Adil Bey kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Haddimi aşmaktan çok çekiniyordum. Şüpheyle sordu:

"Seni bunun aksini düşünmeye iten sebep ne?" Sıkıntıyla geriye yaslandım. Adil Bey konuşmaya devam etti: "O

gece sırlarla dolu, Bahar. Savcılık raporu çözülmemiş davalarda sadece görüneni ve tahmini şeyleri yazar. Ama tabii ki madalyonun bir de görünmeyen tarafı vardır. Sorduğun sorunun cevabını sana ben veremem, sadece Baran verebilir. Ama maalesef, o da hatırlamıyor."

İç çekerek konuşmaya başladım:

"Bana gördüğü tuhaf bir rüyayı anlattı. O geceye ait gibi görünmeyen ama o gecenin izlerini taşıyan bir rüya. Tuhaf olan bir diğer şey de rüyasında benim olmam. Yangın görüyor, kucağında ben varım ve beni kurtarmaya çalışıyor. Belki de bilinçaltı ona bazı şifreler veriyordur. Olayın üstünden aylar geçti. Biliyorum, hiç hatırlamaya da bilir. Ama hatırlamasını çok istiyorum çünkü bu düğüm başka türlü çözülmeyecek."

Adil Bey hüzünle cevap verdi:

"Baran'ı ilk gördüğümde henüz beş yaşındaydı. O zaman bile ciddi ve oturaklı bir çocuktu. Saime sıkıntılı bir dönem geçiriyordu ve ağır bir depresyon yaşıyordu. Üstelik Beyza'ya hamileydi. Ümit hırslı bir adamdı ve önceliği hep kazanmaktı. Maalesef ki hep öyle kaldı. Saime için benden yardım istedi. Çevre duysun istemiyordu çünkü o, hep mükemmel olmak için yaşayan takıntılı bir adamdı. Çok yoğun çalışıyordum ama Saime için kabul ettim." Adil Bey gülümseyerek anlatmaya devam etti: "Evlerine gittim. Saime'yi yıllar sonra ilk defa o zaman görmüştüm. Baran annesinin yanı başındaydı. Düşün ki beş yaşında bir çocuk beni kenara çekip annesine iğne yapmamamı ve annesinin canını yakmamamı rica etti. O zaman bile duyarlı bir çocuktu. Bu sebeple onun ailesini öldürdüğüne hiç inanmadım. Baran büyük bir travma yaşadı. Şu an sana olan sevgisi onun unuttuğu bazı şeyleri tetikliyor olmalı. Aynı yoğunluktaki sevgi hissi seni kaybetme korkusuyla birleşiyor. Seni onların yerine koyuyor da olabilir. Koruma içgüdüsünün normalin üstünde olma-

sının sebebi de bu. Sana bağlandıkça da artacağını tahmin ediyorum. Bu durum seni zorlayabilir, sabırlı olmalısın. Tabii ki zamanla her şeyi hatırlayacak. Ona zaman ver Bahar. Sana tavsiyem bu." Düşünceli bir şekilde ona bakarak başımı salladım. Baran'ın bana olan duygularının bu kadar hızlı gelişmesi ve benimle evlenmek istemesi elbette ki normal değildi. Adil Bey konuşmaya devam edince dikkatimi ona verdim: "Rahat ol, Bahar. Bu obsesif bir bozukluk değil. Ona iyi geliyorsun. Bu kadar kısa sürede kendisini toparlayabilmesindeki etkin inkâr edilemez. Sen olmasaydın belki de başaramayacaktı. Sevgi en etkili ilaçtır, kızım. Sevginin gücüne inan ve her şeyi zamana bırak."

Adil Bey sanki zihnimi okumuştu. Minnetle ona bakıp gülümsedim. Onun varlığı bana her zaman güç veriyordu...

Onsuz geçirdiğim bir ayın yaraları yavaş yavaş kuruyordu. İçimdeki kasvet bulutları dağılmıştı. Prangalarımdan kurtulmuş gibiydim. Gülümseyerek saate baktım. Gelmiş olmalıydı. Deri ceketimi giyindim ve tokamı çıkarıp saçlarımı serbest bıraktım çünkü o, saçlarımı böyle seviyordu. Çantamı da alıp ofisten çıktıktan sonra hemşirelere başımı sallayarak asansöre bindim. Adil Bey ile konuşmak bana iyi gelmişti. Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Onu özlemiştim. Sanki burnumun direği sızlıyordu. Asansörün kapısı açılınca koşar adımlarla klinikten çıkarak etrafıma bakındım. Ama maalesef Baran daha gelmemişti. Çantamdan telefonumu çıkarıp baktım. Arama ya da mesaj da yoktu. Belki de işi daha bitmemişti. Hayal kırıklığı içinde karşıya yola geçerek sahile yürümeye başladım. Hava öyle güzeldi ki...

Yarımay gökyüzünü aydınlatıyor ve denize vurarak muhteşem bir manzara oluşturuyordu. Bir süre daha yürüdükten sonra denizin içinde yüzen minik denizanalarını fark ettim.

Ayışığının etkisiyle mavi mavi parlıyorlardı. Onları daha yakından görmek istiyordum. Merakla kaldırımın en dibine kadar yürüdüm ve gülümseyerek onları izlemeye başladım. Dans ediyor gibiydiler. Biraz daha eğilmek istedim ama bir anda belimden tutulup geriye doğru çekildim. Dudaklarımın arasından acı bir çığlık çıktı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Korkuyla nefesimi tuttuğumda boynumda hissettiğim sakalların o gıdıklayıcı hissi bana yabancı gelmedi. İçimdeki korku yerini tatlı bir ürpertiye bıraktı çünkü belimi kavrayan el sıcacıktı.

"Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey sen olabilirsin," diye fısıldayınca gözlerimi kapattım ve gülümseyerek cevap verdim:

"Beni korkuttun." Beni kendisine doğru çevirdi. Gözlerimin içine öyle dikkatli bakıyordu ki dayanamayarak gülümsedim. O da gülümsedi. Gözlerimi kaçırarak, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum.

Çenemi tuttu ve dudaklarını dudaklarımın üstünde gezdirerek fısıldadı:

"Bakıyorum çünkü özledim, bakıyorum çünkü doyamıyorum."

Gözlerimi kapatıp beni öpmesini bekledim. Tam dudakları dudaklarımın üstünde hareket etmeye başlamıştı ki, "Oo! Değerli kuzenimi böyle mutlu görmek ne hoş!" diye bir cümle bu büyülü anı bıçak gibi kesti. Korkuyla geriye çekilerek sesin sahibine baktım. Konuşan kişi Baran'ın kuzeni Haluk'tu. Baran kolumu tutarak beni arkasına aldıktan sonra dişlerini sıkarak kuzenine cevap verdi:

"Ne işin var senin burada Haluk?"

Haluk nefretle gülümseyerek, "Rusya'dan bu sabah geldim ve biricik kuzenimi görmek için holdinge gittim ama beni içeriye bile almadılar. Yazık! Halbuki Ümit amca çok misafirperverdi ve itiraf etmeliyim ki senden daha eğlenceli

bir adamdı," dedikten sonra sustu ve gözlerini kısarak beni inceledi. Baran sert bir küfür mırıldanıp yumruklarını sıkınca tedirgin bir şekilde ona baktım. Haluk onun öfkesine inat çapkın bir şekilde gülümseyerek, "Sevgilin gerçekten çok farklı bir kadın. Onu daha önce Adil Bey'in ofisinde de görmüştüm. Rüya gibi. Oldukça da narin bir vücudu var," deyince, hadsizliği karşısında kulaklarıma inanmadım.

Bir anda olanlar oldu. Baran hırsla ona koşarak suratının ortasına sert bir yumruk attı ve "Öldürürüm lan seni!" diye haykırdı.

Haluk yere savruldu ve kahkaha atarak bağırdı:

"Onunla bir gece geçirmek için tüm servetimi veririm."

Dehşetle ağzımı kapattım. Bu sözlerden sonra Baran âdeta deliye döndü ve Haluk'un karnına tekmeler atmaya başladı. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Zorlukla Baran'ın kolunu tutarak çekmeye çalıştım ama yine çılgına dönmüştü. Beni itti ve Haluk'u yakalarından tutarak kafasıyla burnuna vurdu. Haluk acıyla inleyerek yere düşünce elimde olmadan acı bir çığlık attım. Burnundan fışkıran kanı görünce Baran'ın önüne geçtim ve "Bilerek yapıyor. Lütfen, onun oyununa gelme. Hadi gidelim!" dedim ama beni dinlemedi ve aynı hırsla onun üstüne yürümek istedi. Bu kez omuzlarını sertçe tutarak gözlerinin içine baktım ve "Yalvarırım Baran, ne olursun gidelim," diye fısıldadım.

Baran dişlerini sıkarak Haluk'a baktı ve işaretparmağını ona doğru sallayarak, "Burada bitmedi! O lafları sana yedirmezsem adam değilim!" diye bağırdıktan sonra kolumu tutarak beni çekiştirmeye başladı. Ayaklarım birbirine dolanıyordu. Hızına yetişemediğim için yürüyemiyordum. Kolumu tutan parmakları âdeta mengene gibi bana yapışmıştı ve farkında olmadan canımı yakıyordu. Çantam kolumdan düşünce askı, ayaklarıma dolandı, çekmeye çalıştım ama yapamadım.

Daha fazla dayanamadım ve "Dur!" diye bağırdım. Oralı bile olmadan beni çekmeye devam ediyordu. Bir çuval gibi sürükleniyordum. Bu kez hırsla bağırdım: "Sana dur dedim!" Bir anda durdu ve başını çevirip bana baktı. Elimi, kolumu sıkan parmaklarının üstüne koyarak gözlerine baktım. Bakışlarını koluma çevirdikten sonra, parmaklarını ateşe değmişçesine kolumdan çekti. Çantamı yerden alarak omzuma taktım ve Baran'ın gözlerinin içine bakarak fısıldadım: "Sakin ol!"

Baran nefretle bağırdı:

"Olamam! Sana nasıl baktığını görmedin mi?" Sustu ve Haluk'un olduğu tarafa bakarak resmen haykırdı: "O şerefsizin dilini koparmalıydım." Ardından, hırsla kaldırımın kenarına bir tekme attı ve "Lanet olsun!" diye haykırdı.

Baktığı yöne bakarak sordum:

"Neden senden bu kadar nefret ediyor? Anladığım kadarıyla bu ailesel bir konu değil çünkü dayın çok beyefendi bir adam ve seni çok seviyor. Geçirdiğin o zorlu dönemlerde bir an olsun başından ayrılmadı."

Baran derin bir nefes alarak, "Dayım bu dünyanın en iyi insanlarından biridir," dedikten sonra elimi tutarak, "Gidelim buradan," dedi.

Arabaya yürürken ona bakıyordum. Boyun damarları belirginleşmişti ve elleri buz gibiydi. Kendisini kontrol etmeye çalışıyordu ama içinde öyle büyük bir öfke vardı ki vücudu istemsiz bir şekilde tepki veriyordu. Kapıyı açtı ve binmem için kenara çekildi. Hemen yerime geçtim ve emniyet kemerimi bağladım. Baran arabaya binmeyince arkama dönerek ona baktım. Kollarını arabaya dayamıştı. Hızla nefes alıp verdiği inip kalkan omuzlarından belli oluyordu. Bir anda hırsla bağırdı ve arabanın lastiğine sert bir tekme daha attı. Hüzünle iç çektim. Gözleri hâlâ Haluk'un olduğu yerdeydi. Bakışlarını bana çevirince göz göze geldik.

Derin bir nefes alarak arabaya bindi ve başını koltuğa yaslayarak, "Onu öldürmek istiyorum," diye fısıldadı. Dehşetle yutkundum. Konuşmaya devam etti: "Sana yiyecek gibi bakan o iğrenç gözlerini oymak istiyorum."

"Sen katil değilsin!" diye cevap verince, gözlerini boşluğa dikerek cevap verdi:

"İnan bana, konu sen olunca yapamayacağım hiçbir şey yok, Bahar." Sesi soğuk ve buz gibiydi. Ürpermiştim. Konuşmaya devam etti: "Bilerek yaptı. Böyle hissettiğimden emin olmak istedi. Çünkü seni kullanarak benden istediğini almaya çalışacak."

Şok içinde ona baktım. Ne demek istiyordu! Boğazımı temizleyerek sordum:

"Senden ne istiyor?"

Öfkeyle cevap verdi:

"Babamın iki yıldır çevirdiği pisliği devam ettirmemi."

Anlamayarak yüzümü buruşturdum. Kafam karmakarışık olmuştu. Şüpheyle sordum:

"Ne demek bu?"

Gözlerini kısarak cevap verdi:

"Babamın birkaç yıldır madendeki platini devletten gizli bir şekilde illegal kişilere sattığını tahmin ediyorum. Platin, dünya çapında çok nadir çıkan bir element. Bu sebeple devlet kontrolünde. Bizim madenimizde çıkmış olması hiçbir şeyi değiştirmez. Enerji Bakanlığının bilgisi olmadan satmak yasaktır ve büyük bir suçtur. Üstelik tahmine göre, sattığı kişiler platini yasadışı işlerde kullanıyor. Tahminlerimin doğru olması ne demek, biliyor musun?" Dehşetle başımı sağa sola doğru salladım. Baran hırsla direksiyona vurarak, "Çok büyük bir skandal demek!" diye bağırdı ve arabayı çalıştırarak gaza bastı. Araba karanlık yolda büyük bir hızla ilerlerken Baran'ın tahminlerinin gerçek olmasından korkuyordum ama içimden bir ses Haluk'un Baran'a olan nefretinin ardın-

da çok başka sebepler olduğunu söylüyordu. Hangi sebep olursa olsun bu nefretin bedeli ağır olacaktı ve gerçekler er ya da geç ortaya çıkacaktı. Maalesef ki biz de payımıza ne düşüyorsa onu yaşayacaktık. Kaçış yoktu...

Uğultu...

Kulaklarımda yankılanan uğultular öyle acımasız ve öyle çoktu ki kendi sesim bile duyamayacağım kadar zayıf ve yetersizdi. Yaşananlar, yaşanacakların yanında belki de bir hiçti. Fırtına öncesi sessizliği, bu gece ilk defa Haluk bozmuştu.

Dizlerimi kendime doğru çekerek oturduğum yatağa sırtımı yasladım. Neredeyse bir saattir aynı pozisyonda oturmaktan sırtım ağrımaya başlamıştı. Huzursuz bir şekilde iç çektim. Baran olanlardan sonra beni kendi evine getirmiş, kendisini çalışma odasına kapatmıştı. Çaresizce onu bekliyordum. Yalnız kalmak istemişti. Bunu direkt yüzüme söylemese de bakışlarından anlamış, belki de hissetmiştim. Bir türlü sakinleşemiyor, âdeta öfke kusuyordu. Haklıydı da! Haluk çok ileriye gitmişti.

Gerçekten de tuhaf şeyler vardı. Bunlardan ilki, Haluk'un Baran'a karşı bu kadar nefret dolu olmasına rağmen, dayısının Baran'ı bu derece sevmesiydi. Haluk'un Baran'dan istediği her ne ise Baran'ın ona vermeyeceği de açıktı. O da bunu biliyordu ve emindim ki Baran'ın dayısı da öyle olmasından yanaydı. Baran'ın ailesinin ölümünde Haluk'un da parmağı olabilir miydi? Bunun düşüncesi bile korkunçtu. Belki de Baran, o gece ile ilgili her şeyi hatırlasa bu düğüm biraz olsun çözülürdü. Hatırlaması için ona yardımcı olmak istiyordum ama nasıl? Aslında aklımda bazı şeyler vardı.

Doğrularak ayaklarımı yataktan sarkıttım. Halının yumuşak dokusuyla oynadım bir süre. Yapmak istediğim şeyin doğru olup olmadığı konusunda bir karara varmaya çalışıyordum. Beyza'nın odasına gitmeli miydim? İçimdeki ses,

"Git," diyordu ama emin değildim. Pes ederek baskın sese kulak verdim ve yavaşça ayağa kalkıp yürümeye başladım. Sezgilerimi dinlememin kime ne zararı olabilirdi ki...

Odanın kapısını açarak Baran'ın çalışma odasına baktım. Kapı kapalıydı. Sessizce çalışma odasının önünden geçerek arka tarafa doğru yürümeye devam ettim. Bu eve defalarca gelmiş olmama rağmen, girdiğim odaların sayısı bir elimin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı. Koridorun sonu, beni salona bakan bir asmakatın önüne getirdi. Katı salona bağlayan bir merdiven vardı. Demek ki Şevval yukarıya çıkarken bu merdiveni kullanıyordu. Huzursuzca kafamın içindeki düşünceleri kovmaya çalıştım ve asmakattan geçerek karşı tarafa yürüdüm. Bu bölümde de bir koridor vardı ama diğer bölüme göre daha kısaydı. Karşılıklı duran iki oda dikkatimi çekti. Bu odalar Beyza ve Saime Hanım'ın odaları olmalıydı. Şüpheyle etrafıma baktıktan sonra odalardan birini seçerek kapıyı açtım. Şükür ki kapı kilitli değildi. Derin bir nefes alarak içeriye girdim ve hızla kapıyı kapattım. Karanlık olduğu için etrafımı göremiyordum. Korkuyla duvarı yokladıktan sonra hemen ışığı açtım.

Gri duvarlar, pudra rengi halı ve süslü abajurlar buranın Beyza'nın odası olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Tavandan aşağıya sarkan modern salıncak dikkatimi çekti. Oldukça rahat ve konforlu görünüyordu. Duvar diplerine dizilmiş pudra rengi kırlentler ve tam karşıdaki geniş kitaplık onun rahatına ve okumaya ne kadar düşkün olduğunun kanıtı gibiydi. Zevkle döşenmiş bu güzel odanın, bir anda sahipsiz kalması ne kadar da acıydı. Hüzünle iç çekerek etrafı incelemeye devam ettim. Duvara monte edilmiş büyük çerçeveyi fark edince oraya doğru yürüdüm. Çerçeve neredeyse tüm duvarı kaplıyordu ve içinde pudra rengi maşalara asılmış onlarca küçük fotoğraf vardı. Dikkatle fotoğraflara baktım. Çoğunda Beyza, Baran ve Zafer vardı. Bir fotoğrafta Bey-

za, Baran'ın sırtına asılmıştı ve ikisi de gülüyordu. Gözlerimi Beyza'dan alamıyordum. Uzun, sarı saçları ve ışıl ışıl parlayan teniyle gerçekten çok güzel bir kızdı. Böyle ölmesi hiç adil değildi. İçim acıyarak yutkundum. Zafer'le birbirlerine aşkla baktıkları fotoğraflar dışında birçoğu atlarla çekilmiş fotoğraflardı. Atları çok seviyor olmalıydı. Mezuniyetinde çekilmiş topluluk fotoğrafını inceledim. Beyza kollarını Baran'ın beline dolamıştı. Başında mezuniyet kepi vardı ve diplomasını tutuyordu. Baran o büyüleyici gülüşüyle Beyza'ya sarılmıştı. Gülümseyerek fotoğrafa dokundum. Ne kadar mutlu oldukları yüzlerinden belliydi. Gözlerim Saime Hanım'ın gururla parlayan gözlerine kaydı. Ne hoş, ne zarif bir kadındı... Onlardan geriye sadece bu hüzünlü fotoğraflar kalmıştı. Onları asla tanıyamayacak olmam içimi acıtıyordu.

Fotoğraflardaki diğer kişileri inceledim. Şevval, Ümit Bey, Hikmet Bey hatta avukatları Ali Bey bile vardı. Bunların dışında gördüğüm bir yüz bana bir anda tanıdık geldi. Bu yüz Haluk'tan başkası değildi. Kaşlarımı çatarak elimi fotoğrafın üstünden çektim. Tuhaf olan, herkesin karşıya bakarken Haluk'un hayranlıkla Beyza'ya bakmasıydı. Şüpheyle düşünmeye başladım çünkü bu bakışlar hiç abi bakışı gibi değildi. Yanılıyor olamazdım. Acaba Haluk Beyza'ya âşık olabilir miydi? Bu konuda bilgi alabileceğim tek kişi Şevval'di. O ve Beyza kardeş gibiydiler ve öyle bir şey varsa o mutlaka bilirdi.

Bir anda kapı açılınca korkuyla yerimden sıçrayarak başımı kapıya doğru çevirdim. Baran kapıdaydı ve şüpheyle bana bakıyordu. Yakalanmanın verdiği mahcubiyetle gözlerimi kaçırdım ve kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatarak, "Şey, ben..." diye bir şeyler geveledim ama söyleyecek söz bulamayınca sustum. Baran kısa bir süre odaya baktıktan sonra acıyla yutkundu ve bakışlarını bana çevirip sert bir şekilde sordu:

"Ne işin var senin bu odada?" Buz tutmuş gibiydim. Ne söyleneceğimi bilemiyordum. Baran öfkeyle fısıldadı: "Cevap ver bana."

Utançtan yerin dibine girmiştim. Gözlerimi kaçırarak konuştum:

"Odada sıkıldım ve biraz evi gezmek istedim. Bu odanın onun odası olduğunu bilmiyordum ve..." Kaşlarını çatarak yüzüme bakınca yutkunarak konuşmaya devam ettim: "Şey, yani... Duş almak istiyorum ama yanımda hiç eşya yok. Belki Beyza'nın eşyalarından bana uygun bir şey bulurum diye düşündüm. Sen daha önce bana vermiştin. Sorun olmaz zannettim. Fotoğrafları görünce de öyle dalmışım işte. Özür dilerim, Baran. Bir daha asla sana sormadan bu odaya girmem." Yalandan bu derece nefret etmeme rağmen bir profesyonel gibi yalan söylemem utanç vericiydi. Bu yüzden kendimden utansam da şu an başka çarem yoktu.

Baran derin bir nefes alarak başını salladıktan sonra banyonun yanındaki bölümden geçerek, "Gel benimle," dedi.

Çaresizce yanına yürüdüm. Birlikte giyinme odasına geçtik. Oldukça büyük bir odaydı. Duvardan duvara büyük aynalar ve ortada pudra rengi deri bir koltuk vardı. Baran bana dolapları işaret edince hemen dolabın içinden rastgele kırmızı bir eşofman takımı aldım. Ellerim titriyordu ve Baran'ın yüzüne bakamıyordum. Kendimi resmen hırsız gibi hissediyordum. Beyza'nın eşyalarını giyinmek bana doğru gelmiyordu ama kendimi kurtarmak için bu yalanı söylemiştim bir kere.

Baran'ın kollarını belimde hissedince afalladım. Alnını başıma bastırarak konuşmaya başladı:

"Özür dilerim, güzelim. Seni üzmek ya da utandırmak istemedim. Seni odada bulamayınca endişelendim galiba. Sıkılmakta haklısın, hiçbir açıklama yapmadan seni yalnız bıraktım. Affedersin." Gülümseyerek yüzümü ona dönünce,

Baran alnımı öperek, "Yangından sonra bu odaya hiç girmedim. Sevdiğin birini kaybedince ona ait olan her şeyden de kaçıyorsun. Onu bir daha göremeyecek olmanın acısıyla yüzleşmemek için yapıyorsun bunu. İnan bana, bu duyguyla baş etmek hiç kolay değil," deyince, başımı göğsüne yaslayarak cevap verdim:

"Anlıyorum. Düşüncesizce davrandım. Hadi! Çıkalım artık bu odadan."

Baran başını salladı ve elimi tutarak yürümeye başladı. Beyza'nın odasından çıkarken gözüm fotoğrafların asılı olduğu duvardaydı. Baran'ın bana baktığını hissedince gözlerimi kaçırarak yürümeye başladım. Bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Galiba bir şeylerin peşinde olduğumu anlamıştı ama umurumda bile değildi. İçimde büyük bir şüphe vardı ve bu şüphenin beni bir gerçeğe götüreceğini hissedebiliyordum. Baran, kendi odasına döndüğümüzde kollarını birbirine dolayarak bana bakmaya devam etti. Elimdeki eşofman takımını koltuğun üstüne bırakarak oturdum ve bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

Tek kaşını kaldırarak, "Hadi! Doğruyu söyle bana. Neyin peşindesin sen?" diye sordu.

Bacaklarımı kendime doğru çektim ve derin bir nefes alarak cevap verdim:

"Hiç! Sadece merak. Anlatsana Baran. Haluk'la aranızdaki bu düşmanlık ne zaman başladı?"

Şaşırdı. Böyle bir cevap beklemediği belliydi.

"Neden?" diye sorunca, omzumu sallayarak cevap verdim:

"Bir sebebi yok. Söylediğim gibi, sadece merak ettim. Neredeyse yaşıt gibisiniz. Annesi Rus asıllı ama Haluk çok düzgün Türkçe konuşuyor. Belli ki Türkiye'ye çok sık gelmiş. Eminim ki çocukluğunuz beraber geçmiştir." Baran gülümseyerek yere baktı. Kaşlarımı çatarak sordum: "Neden gülüyorsun?"

Gözlerimin içine baktı ve eliyle beni işaret ederek cevap verdi:

"Şu halinle fazla seksi ve dişli bir dedektif gibi konuştuğunun farkında mısın?"

Afallayarak kendime baktıktan sonra boğazımı temizleyerek oturduğum koltukta dikleştim ve "İlgisi yok!" dedim. Yanıma geldi ve birden beni kucağına aldı. Korkuyla ona tutunarak bağırdım: "Ne yapıyorsun sen?"

Baran burnunu saçlarımın arasına koyarak fısıldadı:

"Hiç! Sadece fazlasıyla tahrik oldum ve olmaya da devam ediyorum. Gitmeden önce giyinmene yardımcı olmamı ister misin?"

Cevap vermeme fırsat bile vermeden beni yatağa yatırdı. Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Yüzüme doğru eğilmeye başlayınca omuzlarını tutarak sordum:

"Ne demek bu? Nereye gidiyorsun?" Baran soruma cevap vermeyip bana yaklaşmaya devam edince ellerimin baskısını artırarak sert bir şekilde tekrar sordum: "Cevap ver bana. Sana nereye gidiyorsun, dedim!"

Dişlerini sıkarak kendini yatağın diğer tarafına attı ve derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Ferhat'ın öldürülmeden önce bir gecekonduda kaldığını öğrendim. Oraya gideceğim." Doğruldum ve merakla sordum:

"Zaten bugün oraya gitmedin mi? Adreste yazan yeri buldun yani, öyle mi?"

Bakışlarını bana çevirerek cevap verdi:

"Zarfta yazılan adreste bir ev yoktu."

Kafam karışmıştı.

"Ev yok muydu? Peki ne vardı?" diye sorunca, kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Eski bir araba." Ağzım açık kaldı. Baran konuşmaya devam etti: "Mahalledeki tamirhanenin önüne park edilmiş-

ti. Arabayı oradan çektirdim. Eğer ortada gerçekten bir para varsa muhtemelen bagajdadır. Ama benim aradığım para değil. Tamirci bana Ferhat'ın bir süre mahalledeki bir gecekonduda kaldığını söyledi. Demek ki öldürülmeden önce orada saklanmış. Oraya gideceğim."

İçim ürpermişti. Saate baktım. Gece yarısı olmak üzereydi. Oraya yalnız gitmesini istemiyordum.

Heyecanla, "Ben de gelebilir miyim? Lütfen Baran," diye sorunca, kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Hayır! Kesinlikle gelmiyorsun."

Hırsla ayağa kalktım ve sert bir şekilde konuşmaya devam ettim:

"Burada böyle bekleyemem. Hem gelsem ne olur ki? Söz veriyorum, hiçbir şeye dokunmam."

O da ayağa kalktı ve daha sert bir şekilde cevap verdi:

"Sana hayır, dedim."

Yerden çantamı alarak, "O zaman evime gidiyorum," dedim ve yürümeye başladım.

Baran kolumu tutarak sert bir şekilde yüzüme baktı. Tek kaşımı kaldırarak yüzüne bakınca, dişlerini sıkarak fısıldadı:

"Beni kendinle tehdit etme!"

Başımı dikleştirerek, "Öyle mi yaptım? Hiç farkında değilim," diye sorunca gözlerini kıstı. Tam olarak öyle yaptığımın farkındaydım ama onun yanında olmak istiyordum ve onu ikna etmenin başka bir yolu yoktu.

Derin bir nefes alarak, "Seni bu olayın dışında tutmak istiyorum, Asyalı. İnan, senin için en güvenlisi bu," deyince hırsla cevap verdim:

"Ben bu olay yüzünden gözaltına alındım, Baran. Yani ben de olayın içindeyim. İnan bana, sadece yanında olmak istiyorum. Ayrıca sürekli bana ne yapmam gerektiğini söyleyip durman beni sinir ediyor. Burada böyle tek başıma beklemek de öyle!"

Gözlerime baktı. Kararlıydım. O da bunun farkındaydı. Ne olursa olsun ben de onunla gidecektim.

Pes ederek başını salladı ve "Peki! Ama yanımdan ayrılmayacaksın. Sadece bu gece için istediğini yapacağım. Devamı olmayacak. Anladın mı beni?"

Gülümseyerek cevap verdim:

"Anlaştık, patron!"

Baran söylenerek koltuğun üstünden eşofman takımının üstünü aldıktan sonra bana giydirdi ve söylenmeye devam ederek yürümeye başladı. Hiç cevap vermiyor sadece başımı sallıyordum. Merdivenlerden indik. Dışarıya çıkınca Yaşar'ın adamlarla konuştuğunu gördüm. Bizi görünce hemen yanımıza geldi. Memnuniyetsiz bir şekilde bana bakarak Baran'a sordu:

"Bahar Hanım'ı evine mi bırakacağız?"

Baran sert bir şekilde cevap verdi:

"Hayır! Bizimle geliyor."

Yaşar kaşlarını havaya kaldırarak yüzüme bakınca, gözlerimi devirerek fısıldadım:

"İstenmediğimi bu kadar belli etmesen ölürsün sanki!"

Ters ters birbirimize bakıyorken, Baran elimi tutup beni çekince yürümeye başladım. Yaşar peşimizden yürürken yüzünde aynı hoşnut olmayan ifade vardı. Baran arabanın kapısını açtı ve binmem için kenara çekildi. Hemen oturup emniyet kemerimi taktım. Yaşar'ın arka koltuğa otururken söylendiğini duyunca hırsla başımı çevirdim ve ona baktım.

Bakışlarını bana çevirdi ve tepkisiz bir şekilde konuştu:

"Üstüne alınma. Harbi kızsın ama her şeyin de bir raconu var. Şöyle ki, sen nasıl bir hastaya bakarken alakaya maydanoz birisinin işine karışmasından hoşlanmıyorsan ben de işimi yaparken acemi birinin işime karışmasından hoşlanmam."

Gözlerimi devirerek cevap verdim:

"Aynı şey değil. Ayrıca beni hafife alma, delil toplama konusunda oldukça iyiyimdir."

Yaşar yüzünü buruşturarak, "Amerikan filmi çeviriyoruz sanki, anasını satayım," diye söylenince çileden çıktım.

Tam cevap vermek için arkama dönmüştüm ki Baran arabaya bindi ve ikimiz de mecburen sustuk. Baran sert bir şekilde bana baktıktan sonra arabayı çalıştırarak gaza bastı. Gözlerimi kaçırarak pencereden bakmaya başladım. Olay çıkmasını engellemek için hiç sesimi çıkaramayacaktım.

Bir süre sonra şehrin kuytu mahallelerinin birine gelmiştik. Saat gece yarısını geçtiği için gecekondu mahallesinde in cin top oynuyor gibiydi. Bozuk ve örselenmiş yollarda, içinde su birikintisi olan derin oyuklar vardı. Baran mahalle girişinde arabanın farlarını kapattı. Arabayı çok yavaş ve dikkatli bir şekilde sürüyor, lastiklerin oyuklara girmemesi için gözlerini yoldan ayırmıyordu. Sokağın sonuna gelince arabayı kenara çekti ve durdu. Dikkatle geldiğimiz yere baktım. Sokağın sonuna doğru evler çok seyrekleşmişti ve etraf çok tenhaydı. Yolun sonunda durmuştuk ve aşağıya doğru bir patika uzanıyordu.

Baran öne eğildi ve "İşte burası," dedi.

Baktığı yöne bakınca kaşlarımı havaya kaldırdım. Açıkçası şaşırmıştım çünkü sokak lambası ışığının vurduğu ev âdeta bir harabeyi andırıyordu. Çatısı bile neredeyse çökmüş gibiydi. Yaşar kapıyı açarak dışarıya çıkınca bakışlarımı Baran'a çevirdim. Kaşları çatık bir şekilde yüzüme bakıyordu. Burada olmamın onu huzursuz ettiği belliydi. Bunu bakışlarından anlıyordum.

Gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

"Seni huzursuz ediyorum, değil mi?"

Sıkıntılı bir nefes vererek, "Ben sadece, tek huzur kaynağımı korumaya çalışıyorum," deyince, acıyla gülümseyerek fısıldadım:

"Belki sana komik gelecek ama ben de!"

Baran başını koltuğa yasladı ve çatık kaşlarına rağmen gülümseyerek sordu:

"Beni nasıl korumayı düşünüyorsun, Asyalı?"

Kollarımı birbirine doladım ve "Beni hafife alma, Demiroğlu! Mesela acil bir durumda suni teneffüs ya da kalp masajı yapabilirim," dedim.

Baran'ın çatık kaşları bir anda kayboldu ve kahkaha atarak başını sağa sola salladı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Bakışlarını dudaklarıma çevirdi ve altdudağını dişlerinin arasına alarak fısıldadı:

"Bunun düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetti. Gerçekten sabırsızlanıyorum."

Hırsla bağırdım:

"Allah korusun. Böyle konuşma, Baran. Şakası bile kötü."

Yaşar pencereye vurunca bakışlarımı çevirip ona baktım. Baran pencerenin camını indirince Yaşar eğilerek konuşmaya başladı:

"Bahçe kapısı açık ve etraf temiz görünüyor ama ev çökmek üzere. Bence Bahar Hanım arabada beklesin."

Baran kapıyı açarak sert bir şekilde Yaşar'a cevap verdi:

"Onu burada yalnız bırakamam. Yanımdan ayrılmayacak."

Yaşar başını sallayıp kenara çekilince kapıyı açarak arabadan indim. Yaşar'la birbirimize meydan okurcasına bakmaya başladık. Baran yanıma gelip elimi tutunca gözlerimi Yaşar'dan çekerek yürümeye başladım. Şu an onunla kedi köpek gibiydik.

Paslanmış demir kapıdan geçerek otların istila ettiği bahçeye girdik. Evin kapısının önüne gelince Yaşar ellerini beline koyarak Baran'a sordu:

"Ee! İçeriye nasıl gireceğiz?"

Baran tahta kapıya omzuyla vurarak, "İşte böyle!" deyince, Yaşar açılan kapıya bakarak sessizce fısıldadı:

"Ben de mal gibi soruyorum."

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Baran tepkisiz bir şekilde içeriye yürümeye başlayınca boğazımı temizleyerek peşinden yürüdüm.

Etraf çok karanlıktı ve oldukça yoğun bir koku vardı. Bu koku bana tanıdık geliyordu ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordum. Sokak lambasının ışığı sadece girişi aydınlatıyordu. Yaşar elini kaldırıp ışığı yakmak isteyince Baran onun kolunu tutarak sert bir şekilde, "Hayır!" dedi. Yaşar'la birbirimize baktık. Baran kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti: "Evler tenha olsa da ışığı mahalle sakinleri görebilir. Tamirci, Ferhat'ın öldürüldüğünü herkese yaymıştır. İnsanlar zaten tedirgin olmuştur, panik yapıp polisi arayabilirler." Mantıklıydı. Baran cebinden bir el feneri çıkardı ve yakarak etrafa bakındı. Köşede eski bir çekyat vardı ama tahminimin aksine ortalık oldukça derli toplu görünüyordu. Baran cebinden bir fener daha çıkararak Yaşar'a uzattıktan sonra iç cebinden bir çift eldiven çıkarıp onu da Yaşar'a verdi ve "Sen arka odaya bak. Belki işe yarar bir şeyler bulursun. Eldivensiz hiçbir yere dokunma," dedi. Yaşar başını salladıktan sonra eldivenleri takarak arka odaya yürüdü. Baran da aynı şekilde eldiven taktı ve bana bakarak sessizce fısıldadı: "Hiçbir yere dokunma! Anladın mı beni, Asyalı?" Hızla başımı salladım. Baran feneri etrafa tutarak odayı incelenmeye başladı. Karşıda eski model bir televizyon vardı. Altında duran dolaba yürüdü ve eğilerek dolabı açtı.

Ellerimi kapüşonlu kazağımın ceplerine koyarak etrafıma bakındım. Gözüm karanlığa alıştığı için sanki her şey daha belirgin bir hal almıştı. Pencerenin önünde bir yemek masası vardı. Masanın yanında iki sandalye duruyordu. Oraya yaklaştım. Masanın üstünde plastik bir masa örtüsü vardı. Hiç

terkedilmiş bir ev gibi değildi. Ferhat buraya sık sık geliyor olmalıydı. Baran'a baktım. Bir kutu bulmuştu ve dikkatle içindekileri inceliyordu. Gözüm mutfağa takılınca yavaşça oraya yürümeye başladım. Eve ilk girdiğimdeki koku burada oldukça yoğundu. Tezgâh kırık döküktü ama oldukça temizdi. Tek bir bulaşık parçası bile yoktu. Kaşlarımı çatarak etrafı incelemeye devam ettim. Buzdolabının fişi çekilmişti ve boş bir şekilde köşede duruyordu. Yerde duran çöp kovası ilgimi çekince eğilerek içine baktım, boştu. Doğrulduktan sonra Baran'ın yanına dönmek için bir adım atınca bir su birikintisine bastım. Şaşırarak yere baktım. Su birikintisi dolaptan sızıyordu. Dolaba yaklaşıp bakınca sızıntının derin dondurucudan damladığını fark ettim. Ferhat öleli bir ay olmak üzereydi ve görünen o ki dolap uzun zamandır kullanılmamıştı. Peki nasıl oluyordu da derin dondurucu sızıntı yapıyordu! Ev terkedilmiş olamayacak kadar düzenli ve temiz, aynı zamanda sık kullanılıyor gibi eşyalıydı.

Omzumda bir el hissedince korkuyla çığlık atarak arkama baktım. Baran telaşla, "Şişt! Sakin ol güzelim," dedikten sonra beni göğsüne bastırdı ve başımın üstüne dudaklarını bastırarak, "İyi misin?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak, "Tuhaf bir şeyler var," dedim.

Baran geriye çekildi ve gözlerini kısarak fısıldadı:

"Ev fazla düzenli!"

Heyecanla başımı sallayarak, "Evet!" dedikten sonra konuşmaya devam ettim: "Terkedilmiş gibi değil. Sanki her yer özenle temizlenmiş. Farz edelim ki Ferhat çok düzenliydi ve sık sık buraya geliyordu. Yine de normal değil. Can'ın söylediğine göre son konuşmalarında çok telaşlıymış. Ölmeden önce birkaç gün burada kaldı ve o telaşla temizlik mi yaptı? Bu çok saçma! Tek bir bardak hatta çöp bile yok." Yerdeki su birikintisini göstererek konuşmaya devam ettim: "Mesela buzdolabı... Boş ama fişi yeni çekilmiş gibi. Derin dondurucudan su damlıyor."

Baran kaşlarını çatarak dolaba baktı ve hızla derin dondurucunun kapağını açtı. Merakla içine baktım. Erimiş buz parçaları ve birkaç dondurma paketi vardı.

O sırada Yaşar yanımıza gelerek, "Odalar temiz. Kullanılmayan eşyalar dışında hiçbir şey yok. Aynalar bile gıcır gıcır. Ayrıca ortalıkta tuhaf bir koku var. Sanki şey gibi..." deyince, Baran dişlerini sıkarak Yaşar'ın sözünü tamamlandı:

"Klor."

Yaşar şüpheyle fısıldadı:

"Aynen öyle!"

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatarak sordum:

"Ne demek bu?"

Baran öfkeyle gülümseyerek cevap verdi:

"Biri ya da birileri buraya gelerek tüm parmak izlerini ve delilleri yok etmiş. Burayı Ferhat'ın dışında kullanan birileri varmış."

Kaşlarımı çatarak Yaşar'a baktım. Yaşar derin bir nefes alarak fısıldadı:

"Ortada çok pis bir oyun var."

Baran'a bakarak sordum:

"Can olabilir mi?"

Düşünceli bir şekilde cevap verdi:

"İki haftadır Can'ı takip ediyoruz. Değil bu ev, bu semte bile uğramadı. Kokuya ve buzdolabına bakılırsa bu eve gelen kişi çok büyük bir olasılıkla kısa bir süre önce buraya gelmiş ve her şeyi yok etmiş. Kapı hiç zorlanmamış. Demek ki gelen kişinin anahtarı vardı ve buraya ilk gelişi değildi. Evi iyi tanıdığı da kesin."

Sıkıntıyla kollarımı birbirine doladım. *Kim gelmişti buraya! Neden her şeyi yok etmişti...* Kafamdaki soru işaretlerinden bunalarak yüzümü buruşturdum.

Baran feneri kapatarak, "Gidelim," deyince başımı sallayarak yürümeye başladım. Evden çıkarak arabaya bindik.

Huzursuz olmuştum çünkü hiçbir şey bulamamıştık. Gitmeden önce Baran tekrar eve bakınca ben de baktım. Kasvetinin altına gizlenmiş onlarca sır vardı. Biri ya da birileri bizden önce gelip bu sırları toplamıştı. Hem de her zerresine varana kadar...

Mahalleden çıkınca Baran farları yakarak otobana girdi. Arabada derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Herkesin kafasında bir sürü soru işareti olduğu kesindi. Klor kokusu ve yaşananlar başımı ağrıtmıştı.

Sıkıntıyla şakaklarımı ovalayınca Baran bana bakarak, "Neyin var? İyi misin, güzelim?" diye sordu.

Hemen ellerimi indirdim ve gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Yok bir şey. İyiyim."

Baran kaşlarını çatarak, "Klor kokusu baş ağrısı yapar. İyi değilsin. Seni eve bırakacağım," deyince, başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

"Hayır! Ben de gelmek istiyorum, Baran. Eve gitmek istemiyorum." Sert bir şekilde bana bakınca, "Lütfen Baran. Kırma beni," dedim. Baran sıkıntıyla başını sallayarak arabayı sürmeye devam etti. Başımın ağrısını hiçe sayarak yola bakmaya devam ettim.

Ağaçlık bir araziden geçerek büyük bir depoya geldik. Deponun önünde iki araba vardı. Baran arabayı boş bir yere park edip dışarıya çıkınca adamları olduğunu tahmin ettiğim iki kişi yanına geldi. Konuşmaya başladılar.

Ona bakıyordum. Uzun boyu, yapılı vücuduyla âdeta köklü bir ağacı andırıyordu. Sağlam ve yıkılmaz. Halbuki yaşadıkları ne kadar da ağırdı... Onun kadar güçlü olabilmek istiyordum. Yapabilir miydim acaba! Sevdiklerimi bu kadar acı bir şekilde kaybetsem dayanabilir miydim? Düşünürken bile içim ürperiyordu. Peki o bunu nasıl başarmıştı... En çok da bu yüzden hayrandım ona.

Sıkıntılı bir nefes alarak Yaşar'a sordum:

"Ne zamandan beri onunlasın, Sivaslı?"

Yaşar şaşırmış olacak ki bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı:

"Ümit Demiroğlu beni kapının önüne koyduğundan beri. Bu aile için çalışmaya başladığımda Baran daha on altı yaşındaydı. Daha çocuk sayılırdı. Ama çok sıkı ve yürekli bir çocuktu. Hep de öyle kaldı. O zamanlar otuz yaşımdaydım. Saime Hanım'ın korumalığını yapıyordum. Saime Hanım çok merhametli, melek gibi bir kadındı. Ailesine ve çocuklarına çok düşkündü. Ümit Demiroğlu onu ve çocuklarını hiç hak etmiyordu. Laf aramızda ama, tabiri caizse tam bir puşttu. Adamda her türlü pislik ve melanet vardı. Lanet olasıca pislik herif, sürekli karısını aldatıyor ve bunu marifet sayıyordu."

Başımı çevirip ona baktım. Dişlerini sıkarak boşluğa bakıyordu. Hüzünle sordum:

"Peki, neden seni kovdu?"

Yaşar tek kaşını kaldırarak konuşmaya devam etti:

"O gün Baran'la tartışıyordu. Gerçi hep tartışırlardı. Baran'ın idealleri vardı ve birbirlerine zıt karakterleri olduğu için hiç anlaşamazlardı. Saime Hanım'ı koruduğum gibi Baran ve Beyza'yı da koruyordum. Sonra olanlar oldu. Gerisini boş ver."

Şüpheyle ona baktım. Yaşar konuşmak yerine kapıyı açarak arabadan indi. Yüzümü asarak gidişine baktım. Yarım kalmış sözleri hiç sevmiyordum. Demek ki Yaşar kırk yaşındaydı. Gerisini boş ver demekle neyi kastettiğini merak etmiştim. Ama az çok tahmin edebiliyordum çünkü Ümit Demiroğlu gerçekten iğrenç bir adamdı. Ondan her şey beklenirdi. Onunla ilgili duyduğum tek iyi kelime Haluk'un ağzından çıkmıştı. Tabii bu normaldi. Ortak çıkarları olmalıydı ve karakter olarak da çok uyumluydular.

Adamlar arabalarına ilerleyince Baran başını çevirip bana baktı. İstemsizce heyecanlandım. Göz göze geldiğimiz her an kalp atışlarım değişiyordu. Bu hissin tarifi yoktu. Şu ortamda bile bana bunları hissettirebilmesine inanamayarak gülümsedim. Şaşırarak gözlerini kıstıktan sonra Yaşar'a bir şeyler söyledi.

Yaşar başını sallayarak depoya gidince tekrar bana baktı ve yanıma gelerek şüpheyle, "Aklından ne geçiyor senin?" diye sordu.

"Sen!" deyince afallayarak gülümsedi. Aramızdaki mesafeyi kapatarak kulağıma yaklaştı ve titrek bir nefes alarak fısıldadı:

"Burada olmamalıydın."

Hüzünle geriye çekildikten sonra gözlerine bakarak, "Neden? Bir hata mı yaptım?" diye sordum.

Gözleri kısa bir süre dudaklarıma kaydıktan sonra altdudağını dişlerinin arasına alarak cevap verdi:

"Beni etkiliyorsun. Sen yanımda olunca hiçbir şeye konsantre olamıyorum ve en kötüsü de şu an seni koltuğa yatırıp delicesine öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Yeterince açıklayıcı oldu mu?"

Başımı sallayınca geriye çekildi ve kolumdan tutarak beni dışarıya çekti. Sersemlediğim için ayaklarım birbirine dolanınca, belimi kavrayarak beni kendisine çekti. Omuzlarına tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım. Beni sarhoş ediyordu. Gözlerimi kıstım ve işaretparmağımı ona doğru sallayarak hırsla fısıldadım:

"Kes şunu!"

Gülümseyerek cevap verdi:

"Neyi?"

Dik dik ona bakmaya başlayınca hafifçe yanağımı okşadı ve ceketinin cebinden çıkardığı fotoğrafları bana uzatıp, "Bu fotoğrafları gecekonduda buldum," dedi.

Elindeki fotoğrafları alıp bakınca bir an gözlerime inanamadım çünkü fotoğraflar bana aitti. Hırsla diğerlerine de baktım. Hepsinde ben vardım ve fotoğrafımın çekildiğinden habersizdim. Hepsi fakültede çekilmişti. Sadece birisi diğerlerinden farklı olarak otobüs durağındaydı.

Dudaklarım büküldü ve Baran'a bakarak fısıldadım:

"Ne diyebilirim ki, şaşkınım. İnan, haberim bile yoktu."

Başını sallayarak cevap verdi:

"Biliyorum. Sadece şundan emin olmak istiyorum. Ferhat sana hiç duygularından bahsetti mi? Sence gerçekten sana âşık olabilir mi? Hiç içinden böyle bir şüphe geçti mi?"

Hızla başımı sağa sola sallayarak, "Asla!" dedim ve hırsla konuşmaya devam ettim: "Hiçbir zaman böyle bir şüphem olmadı. Ferhat benim sadece okuldan tanıdığım ve merhabalaştığım biriydi. Bana karşı herhangi bir duygu beslediğine inanmıyorum. Aramızda böyle bir konu bile geçmedi."

Omuzlarımı tutarak cevap verdi:

"Tamam! Sakin ol, güzelim. Öyle diyorsan öyledir." Hüzünle başımı eğince Baran çenemi tuttu ve gülümseyerek gözlerime baktı. Ama ben gülemiyordum. Üstüme yapışan bu iğrenç söylenti beni huzursuz ediyordu. Baran elimi tutarak fısıldadı: "Hadi! Gidip şu lanet olasıca arabaya bakalım artık."

Başımı salladım. Birlikte yürümeye başladık. Deponun kapısından içeriye geçince ilk gördüğüm şey hurda olmuş eski bir arabaydı. Kapıları ve bagajı açılmıştı. İki kişi başındaydı ve ellerindeki eldivenlerle arabayı inceliyorlardı. Yaşar kollarını birbirine dolamış, dikkatle onları seyrediyordu.

Arabanın önünde durduk. Gerçekten çok huzursuz olmuştum. Ferhat benim fotoğraflarımı ne amaçla çekmiş olabilirdi! Karşı odadan tanımadığım bir adam çıktı ve yanımıza geldi. Adam bana bakarak başını salladıktan sonra Baran'ın yanına geçti. Baran sıkıntılı görünüyordu. Sakin ol-

maya çalışsa da fotoğraflarımı bulmak onu öfkelendirmişti. Arabaya bakmaya devam ederek adama sordu:

"Ne buldunuz?"

Adam hemen cevap verdi:

"Sarı bir zarfın içinde özenle sıralanmış dört yüz bin seksen Türk lirası ve siyah bir sırt çantası bulduk. Çantada bir-iki kitap ve birkaç parça giyim eşyası var. Maalesef telefon bulamadık. Arabayı ikinci el bir galeriden almış. Para muhtemelen beş yüz bin Türk lirasıymış. Arabayı satın almak ve masrafları için bir kısmını harcamış olmalı. Arabada bir sürü parmak izi var ama işe yaramaz. Sonuçta araba çok uzun bir süre galeride kalmış. Dokunan bir sürü insan olmuştur."

Baran kaşlarını çatarak sordu:

"Çanta nerede?"

Adam çıktığı odayı işaret ederek cevap verdi:

"Ofiste efendim."

Baran bana bakıp ofisi işaret edince birlikte yürüdük. Kapıdan girince şaşkın bir şekilde etrafa baktım. Ofisin içi bilgisayarlarla doluydu. Merakla etrafı incelemeye devam ettim. Oda oldukça büyüktü. Uzun bir toplantı masası ve duvarda büyük bir plazma televizyon vardı. Bunun dışında yan odaya açılan başka bir kapı dikkatimi çekti. Birkaç adım atarak odanın ortasına yürüdüm. Masanın üstünde siyah sırt çantası duruyordu. Büyük, sarı zarf ve diğer eşyalar masaya dizilmişti. Bize açıklama yapan genç adam içeriye girdi ve bilgisayarın başına geçerek konuşmaya devam etti:

"Ev ile ilgili tuhaf bir şey buldum. Ev kullanılmıyor gibi görünse de su ve elektrik faturası yaklaşık iki senedir düzenli ödenmiş."

Baran şüpheyle sordu:

"Faturalar kimin adına geliyormuş?"

Adam hemen cevap verdi:

"Nevin Altunel. Yani Ferhat'ın yengesinin adına geliyormuş. Ev de onun üstüne kayıtlı. Uzun bir süre kapalı kalmış ama tekrar açtırmışlar. Araştırdım. Nevin Altunel Kayseri'de yaşıyor. Kocası Hakan Altunel, yani Ferhat'ın dayısı ve öleli de epey olmuş."

Masanın üstünde bir ders kitabı vardı. Üstünde, *"Etkili İletişim Teknikleri"* yazıyordu. Bu kitabı hatırlıyordum. Sürekli Ferhat'ın elinde olurdu. Kapağı yıpranmış ve karalanmıştı. Onca emeğine ve gençliğine nasıl da yazık olmuştu.

Derin bir nefes alarak fısıldadım:

"Değer miydi Ferhat?"

Baran bana bakınca boğazımı temizleyerek sordum:

"Kitaba bakabilir miyim?"

Cevap vermedi. Soğuk bir şekilde gözlerime bakıyordu. Hüzünlendiğimi fark etmiş olmalıydı. Elbette ki hüzünlenecektim. Ailesini ve gencecik yaşında böyle öldürülmesini düşünmeden edemiyordum. Baran kaşlarını çatarak başını sallayınca kitabı elime alarak sandalyeye oturdum. Kitabın kapağını açınca içinden ders notları düştü. Kâğıtları yerden kaldırıp masanın üstüne koydum ve kitabı incelemeye devam ettim. Özenle notlar almıştı. Sayfaları çevirdim. Kitabın sayfalarının arasında karakalemle çizilmiş küçük resimler vardı. Ferhat'ın çizim yeteneği olduğunu biliyordum çünkü bir arkadaş ortamında bana bundan bahsetmişti. Dersten sıkıldıkça aklına gelen her şeyi çizmişti: köpek, kedi, çiçek... Oldukça da yetenekli olduğu bir gerçekti. Yere düşen ders notlarını alarak defterin arasına koydum. İçlerinden bir tanesi katlanmıştı ve ders notu gibi durmuyordu. Katlanmış kâğıdı açarak içine baktım. Yine karakalemle çizilmiş büyük, siyah bir melek kanadı görünce şaşırdım. En ince ayrıntısına kadar çizilmişti. Melek kanatlarının üst kısmı sol tarafa doğru bükülmüştü. Öyle gerçek gibi duruyordu ki içgüdüsel olarak resimdeki kanada dokunmak istedim.

Parmağımı, kaldırarak resmin üstünde gezdirdim. Çizimin altında yine karakalemle, *"19.01.2018"* diye bir tarih yazılmıştı. Kaşlarımı havaya kaldırdım. Belli ki bu sıradan bir çizim değildi. Bir tarih olduğuna göre bir anısı da olmalıydı. Kâğıdı çevirerek arkasına baktım. Ferhat kendi el yazısı ile, *"Bazen ruhum siyahın en koyusundan çıkmak istemiyor..."* diye bir yazı yazmıştı.

"Neyin var?"

İrkilerek Baran'a baktım. Şüpheyle bana bakıyordu. Hemen kendimi toparladım ve elimdeki kâğıdı kitabın arasına koyarak cevap verdim:

"Bir şeyim yok. Ölmüş bir gencin kitabına bakmak bana kendimi tuhaf hissettirdi, o kadar."

Baran'ın bakışları önce elimdeki kitaba sonra da üstümdeki kapüşonlu tişörte kaydı. Beyza'nın tişörtü ve Ferhat'ın kitabı sanki mıknatıs gibi birbirlerini çekmişti. Ürpererek ayağa kalktıktan sonra elimdeki kitabı masaya bıraktım.

Baran bize bilgi veren adama bakarak, "Yarın eşyaları incelemek için tekrar geleceğim. Evin çevresindeki komşular ve market sahibinin ifadesi alınsın. Eve giren çıkan biri olduğu kesin. Böyle mahalleler yabancı yüzlere pek alışık değildir. Şüpheli her kim ise mutlaka gören biri olmuştur," dedi.

Adam başını sallayınca dışarıya çıktık. Yaşar, arabayı inceleyen adamlardan birini dikkatle dinliyordu. Başını çevirip bizi fark edince konuşmaya başladı:

"Herhalde bunu görmek istersiniz!"

Baran oraya yürümeye başlayınca onu takip ettim. Elinde eldiven olan adam tuttuğu kâğıdı uzatınca, Baran kâğıdı alarak okumaya başladı. Merakla eğilip kâğıda baktım. Bu bir alışveriş fişiydi ve kuyumcudan alınmıştı. Üstünde de teslim tarihi vardı. Tarih iki gün sonrayı gösteriyordu. Satın alınan şey bir kolyeydi ve oldukça pahalıydı.

Adam Baran'a bakarak sordu:

"Sizce Ferhat bu kadar pahalı bir kolyeyi kime almış olabilir Baran Bey?"

Baran şüpheyle bana baktıktan sonra gözlerini kısarak adama cevap verdi:

"Net bir şey söyleyemem ama belli ki çok değer verdiği ve herkesten sakladığı biri vardı!"

Gözlerimi Baran'ın şüpheli bakışlarından kaçırarak düşünmeye başladım. Kalbim korkuyla titriyordu çünkü Baran'ın ima ettiği kişinin ben olduğundan adım gibi emindim...

Öfke, bir ateş gibi kanımda kaynıyor; kalbimden pompalanarak âdeta damarlarımda geziyordu. Baran arabayı evinin önünde durdurarak el frenini çekince bana baktı. Yüzüme dökülen saçımdan sıkılarak kulağımın arkasına aldım ve yavaşça kapıyı açtım. Kolumu tutmak isteyince hırsla kolumu çektim ve arabadan inerek eve yürümeye başladım. Kapının önüne varınca bana yetişti ve tekrar kolumu tutarak beni kendisine doğru çevirdi. Dişlerimi sıkarak yüzüne baktım. Başını yana eğdi ve kaşlarını çatarak bakışlarıma karşılık vermeye başladı. Kolumu elinden kurtarmak isteyince beni daha sıkı tutarak fısıldadı:

"Yeter! Kes artık bana öyle bakmayı."

Başımı dikleştirerek ona cevap verdim:

"Evime gitmek istiyorum!"

Sert bir soluk aldı ve öfkeyle, "Hayır! İzin vermem. Gitmeyeceksin, anladın mı beni?" deyince öfke ve kırgınlık dolu bir sesle bağırdım:

"Senden izin isteyen kim?"

Başımı tutarak bana sarılmak isteyince onu ittim. Başını sağa sola sallayarak boğuk bir sesle, "Asyalı," dedi.

Kırgındım ona. Depoda gözlerimin içine bakarak söylediği o sözler beni kırmıştı. Benden şüphelendiğini hissettirmiştim. Ferhat'ın bana âşık olduğu saçmalığı âdeta üstüme yapışmıştı. Can bile böyle düşünüyor, hatta düşünmekten de öte, Ferhat'ın her şeyi kendisini bana kabullendirmek için yaptığını iddia ediyordu. Ama bu, kocaman bir yalandı ve türlü saçmalıklarla beni bile buna inandırmaya çalışıyorlardı.

Bezginlikle, "Kolumu bırak! Yorgunum ve artık uyumak istiyorum," deyince, pes ederek kolumu bıraktı.

Koşar adımlarla merdivenlerden çıkarak kapının önünde durdum. Baran anahtarla kapıyı açarak kenara çekilince yüzüne bile bakmadan eve girdim ve yürümeye devam ederek üst kata çıktım. Peşimden geliyordu. Bu evde ilk kaldığım günkü odanın kapısını açınca Baran kolunu belime dolayarak bana engel oldu. Kollarından sıyrılmak için bir adım attım ama bir anda beni havaya kaldırarak kendi odasına yürümeye devam etti.

Hırsla koluna vurarak, "Oyuncak bebek gibi beni bir o yana, bir bu yana taşımayı kes artık," diye bağırdım. Baran bana cevap bile vermeden odasına girdi.

Çırpınmaya başlayınca, söylenerek beni yatağa bıraktı ve "Beni dinlemek zorundasın," diye bağırdı. Dudaklarımı birbirine bastırarak hırsla ona bakınca gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve bezgin bir şekilde gözlerini açıp daha sakin bir şekilde konuşmaya başladı: "Senden hiçbir zaman şüphelenmedim. Hatta Beyza dahil, sana güvendiğim kadar hiç kimseye güvenmedim ben."

Acıyla gülümseyerek, "Bakışların öyle demiyordu ama. Gözlerinde şüphe vardı," dedim.

Baran başını sallayarak konuşmaya devam etti:

"Doğru! Ama gözlerimdeki şüphe sana değil, olanlaraydı. Duygularını sana hiç açmamış olması o duyguları yaşamadığı anlamına gelmez. Yaratmak istedikleri bir senaryo

var ve bu senaryo öyle etkili ki sana güvendiğimden emin olmana rağmen gözlerimdeki şüpheyi kendine zannettin. Yani sen bile kendinden şüphelendin."

Yüzümü buruşturarak sordum:

"Amaçları ne olabilir?"

Baran düşünceli bir şekilde, "Ortada iki gerçek var: Biri, Ferhat'ın bir ortağı olduğu. Diğer gerçek ise seni bu olayların merkezine çekmek istedikleri. Bu resmen yön şaşırtma. Sezgilerim bana Ferhat'ın hayatında gerçekten de bir kadın olduğu söylüyor. Bu, belki gizli bir aşk ya da değil! Ya da böyle bir kadın var ve bu kadın kendisini gizlemek için seni paravan olarak kullanıyor," dedi.

Öfkeyle, "Neden beni bu olayların merkezinde tutmak istiyorlar ki?" diye cevap verdim ve yataktan kalkıp konuşmaya devam ettim: "Belki de öyle değildir. Belki de bu platonik aşk masalını Can uydurmuştur. Hatta belki de ortada hiç kadın yoktur ve Ferhat o kolyeyi annesine veya kendisine almıştır. Sonuçta fişte sadece kolye yazıyor."

Baran, cebinden Ferhat'ın evinde bulduğu fotoğrafları çıkararak yatağın üstüne attıktan sonra kaşlarını çatarak, "Peki ya bu fotoğraflar! Uydurma olabilir ama belli ki bu uydurma masal birilerinin işine yaramış," deyince korkuyla fısıldadım:

"Ne demek istiyorsun?"

Baran şüpheyle gözlerini kısarak konuşmaya devam etti:

"Düşün ki evdeki bütün parmak izlerini ve kendisine ait tüm kalıntıları yok edecek kadar zeki biri ya da birileri, ilk bakılacak yere senin fotoğraflarını neden bırakır?"

Gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Beni hedef göstermek için."

Baran nefretle fısıldadı:

"Aynen öyle."

Başımı sağa sola sallayarak sordum:

"Sence beni kime hedef göstermek istiyorlar? Ferhat'ın katillerine mi?"

Baran kollarını birbirine doladı ve boşluğa bakarak cevap verdi:

"Belki de bana! Ya da polise. Ortada katillerin dışında biri var, Asyalı."

"Nasıl yani?" diyebildim. Baran dudaklarını birbirine bastırarak bana bakınca beklentiyle gözlerine baktım.

Derin bir nefes vererek cevap verdi:

"Bana göre senin fotoğraflarını Ferhat çekmedi. Senin fotoğraflarını çeken kişiyle gecekonduya koyan kişi bence aynı. Amacını bilmiyorum ama anahtarı olduğuna göre Ferhat'ın evinde kalacak kadar ona yakın olan biriydi ve anladığım kadarıyla Ferhat'ın benimle ilgili öğrendiği bilgiyi basına sızdırmaya çalışmasını ya da illegal kişilere satmasını istemedi çünkü bu, planın bir parçası değildi. Ferhat planın dışına çıkınca öldürüldü. Diğer kişi ise benim bu işin peşine düşeceğimi biliyordu. Bu yüzden seni kullanmaya karar verdi. Hedef şaşırtıp zaman kazanmaya çalışıyor olabilir ve belli ki beni yakından tanıyor."

Kalbim acılaşmıştı. Yavaşça yatağa oturdum. Başım ağrıyordu. Parçaları yerine oturtmaya çalışıyordum ama mümkün değildi. Yapamıyordum. Baran yanıma gelerek yanağıma dokununca ona baktım. Başparmağıyla yanağımı okşayarak gülümsedi.

Ona sarılarak sordum:

"Her şey güzel olacak mı?"

Saçlarımı okşayarak cevap verdi:

"Senin olduğun her yer zaten güzel."

Geriye çekilip ona baktım. Ben bu derece huzursuzken o sakindi. Dayanamadım ve "Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun? Bütün bu olanlar seni nasıl etkilemiyor?" diye sordum.

Derin bir nefes alarak, "Çok şey yaşadım. Aklının alamayacağı iğrençliklere şahit oldum. Ailemi kaybettim. Bu kadar çok şey yaşayınca buz gibi olmaya başlıyorsun. Soğuk ve sert," dedikten sonra gözlerimin içine bakarak konuşmaya devam etti: "Sadece senin yanında rahat nefes alabiliyorum. Sakinleşiyorum, bütün iğrençlikler yok olup gidiyor. Bu tıpkı suyun altında oksijensiz kalmak gibi: Başımı suyun üstüne çıkarıp rahatça nefes aldığım tek an, yanımda olduğun anlardan ibaret. Tenine, kokuna, sıcaklığına ihtiyacım var. İşte bu yüzden ürküyorum. Sensizlik beni ürkütüyor ve sensiz kaldığım bu bir ayda, işte bu yüzden ölmekten beter oldum. Can çekişip ölememek... Benim için sensizliğin karşılığı tam olarak bu!"

O böyle konuşunca büyüleniyordum. Gözlerinin içinde başka bir dünya vardı. Buğday teninden yayılan koku tariftsizdi. Omuzlarını tutarak onu yatağa yatırdım. Afallayarak yüzüme baktı. Şaşkınlığını umursamayarak üstüne çıkınca elleri istemsiz bir şekilde yatağa düştü ve hiç kıpırdamadan bana bakmaya devam etti. Öyle güçlü bir adamın bana karşı bu kadar savunmasız olması, kendimi tuhaf hissetmeme sebep oluyordu. Yavaşça ona eğilince başını istekle bana doğru kaldırdı. Bir mıknatısın çift kutupları gibiydik. Gülümseyerek geriye çekilince öfkelendi ve beni öpmek için tekrar başını kaldırdı. Öyle tatlı görünüyordu ki dayanamayarak kahkaha atınca hırsla beni yatağa yatırıp bu kez o üstüme çıktı. Nefesimi tutarak yüzüne baktım.

Tek kaşını kaldırdı ve sert bir şekilde, "Demek canın oyun oynamak istiyor!" diye fısıldadı.

Korkuyla, "Sakın o aklından geçen şeyi deneme!" deyince, meydan okuyarak yüzüme baktı ve bir anda üstümdeki tişörtü çıkarak yere fırlattı. Dirseklerimden güç almaya çalışarak geriye çekilmek istedim ama büyük bir ustalıkla bedenimi kavrayarak beni gıdıklamaya başladı. Neye uğra-

dığımı şaşırmıştım. Kıvranmaya başladım. Gülmekten nefesim kesiliyordu. Ellerimi ellerinin üstüne koyarak bağırdım: "Tamam! Pes. Yapma artık."

Durmadı ve beni gıdıklamaya devam ederek, "O zaman beni durduracak o sihirli kelimeyi söyle," diye bağırdı.

Bir yandan gülüyor, bir yandan da düşünmeye çalışıyordum. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Sonunda aklıma gelen ilk şeyi yaptım ve saçlarından tutarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Yumuşacık dudaklarını dudaklarımın üstünde hissetmek öyle eşsiz bir duyguydu ki dayanamayarak gözlerimi kapattım. Elleri karnımın üstünde öylece kalmıştı. Dudaklarımı hafif bir şekilde aralayınca beni gıdıklamayı bırakarak büyük bir istekle beni öpmeye başladı. Dudaklarım dolgun dudaklarının arasında âdeta eriyor ve ona karışıyordu. Kollarımı başımın üstünde birleştirerek kendisini bana bastırdı ve altdudağımı emerek inledi. Her şey, yaşanan tüm gerginlikler uçup gitmiş; sadece yaşadığım hazzın gerçekliği kalmıştı. Telefonunun çaldığını bile çok sonra fark ettim.

Geriye çekilip nefes nefese fısıldadım:

"Telefonun çalıyor!"

Hiç oralı olmayarak çenemi kavradı ve büyük bir istekle beni öpmeye devam etti. Üstümdeki ağırlığı beni rahatsız etmiyor, tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyordu. Nefesimin kesildiğini fark edince yavaşça geriye çekildi ve gülümseyerek ateş basmış yanaklarımı okşadı. Hâlâ telefonu çalıyordu ama hiç kıpırdamadan beni seyrediyordu.

Yutkunarak sordum:

"Cevap vermeyecek misin?"

Hayranlıkla bana bakmaya devam ederek, "Bu kadar büyüleyici olmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordu. Sustum çünkü böyle bir cevap beklemiyordum. Boğuk bir sesle konuşmaya devam etti: "Tenin ısınınca kokun daha belirgin

oluyor. Bu kokuyu tarif edebilmem mümkün değil. Ama bütün dengemi altüst edebilecek kadar güçlü ve galiba ben bu kokunun bağımlısı oldum. Seni istiyorum, Asyalı. Daha derinden, her şeyinle..."

Transa geçmiş gibiydim. Sesi öyle baştan çıkarıcıydı ki hareket bile edemiyordum. İstemsizce ve sonuçlarını hiç düşünmeden fısıldadım:

"Ben de!"

İrkildi. Bedeni kasılmış, nefes alış verişleri hızlanmıştı. Ellerini kaldırarak göğüslerimin üstünde gezdirince yay gibi gerildim. Gözlerimi kapatarak kendimi onun ellerine bıraktım. Artık duygularımı bastırmaktan yorulmuştum. Her şey bir yana, onu seviyordum ve bana olan sevgisinden emindim.

Tuhaf bir şekilde ellerini üstümden çekince şaşırarak gözlerimi açtım. Boşluğa bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi görünce hızla doğruldum çünkü kendisiyle savaşıyor gibiydi. Ona dokunmak isteyince başını hafifçe sağa sola salladı ve hızla üstümden kalkarak banyoya yürüdü. Öylece kalmıştım. Bütün büyü bozulmuş ve verdiğim cevap bir utanç olup yakama yapışmıştı. Gözlerim dolmuştu. Acaba çok mu cüretkâr davranmıştım... Saçmaladığımı düşünerek yüzümü buruşturdum. Sonuçta ikimiz de yetişkin insanlardık. Banyodan su sesi gelmeye başlayınca sıkıntıyla kendimi yatağa bıraktım. Kimbilir hakkımda ne düşünmüştü! İnkâr edemezdim. Ben de onu istiyordum, hem de çok...

Kendimi toparladıktan sonra ayağa kalkarak düşünmeye başladım. Hâlâ titriyordum. Birbirimize dokunmadan duramıyorduk ama bu artık bize yetmiyordu. Farkında olmadan birbirimizi zorluyorduk. Ateşle barut gibiydik. En iyisi bu gece diğer odada uyumaktı. Onun da kafasını toparlaması gerekiyordu çünkü bugün çok fazla şey yaşanmıştı.

Hemen odadan dışarıya çıkarak daha önce kaldığım odaya girdim ve kapıyı kilitledim. Neredeyse sabah olmak üzereydi. Yorganın içine girerek ışığı kapattım. Başımın ağrısı geçmişti. Tüm gerginliklere rağmen Baran bana her şeyi unutturuyor, bana âdeta deva oluyordu. Dudaklarım bükülerek yatağın diğer tarafına baktım. Beni sarıp sarmalamasına ve teninin o güzel kokusuna öyle alışmıştım ki ondan ayrı kalınca büyük bir boşluk hissediyordum.

Kapıdan ses gelince doğruldum. Baran kapıyı açmaya çalışıyordu. Birden, "Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdı. Hızla yorganı kaldırıp kenara ittim. Kapıya sert bir yumruk atarak tekrar bağırdı: "Aç dedim, Asyalı! Aç yoksa kıracağım."

Gözlerimi devirerek kapıya koştuktan sonra hızla kilidi çevirip kapıyı açtım. Baran'ın eli havada kaldı. Öfkeyle dişlerini sıkarak yüzüme bakı ve konuşmama fırsat vermeden kolumu tutarak beni kendi odasına sürüklenmeye başladı...

Odaya girer girmez öfkeyle, "Neden sürekli küçük bir çocuk gibi davranıyorsun? Neden Asyalı, neden? Dakikalar önce beni baştan çıkaran sen değil miydin? Arkamı her döndüğümde ortadan kayboluyorsun. Sensiz yapamadığımı görmek hoşuna mı gidiyor?" diye bağırdı.

Duyduklarım beni şok etmişti. Kırgınlıkla gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Bunu bana nasıl söylersin?"

Sert bir şekilde bağırdı:

"Yalan mı? Sürekli beni gitmekle tehdit etmiyor musun?"

Daha fazla dayanamadım ve ben de bağırdım:

"Seni tehdit etmiyorum. Beni yatakta bırakıp giden sendin."

Baran koltuğa bir tekme atarak haykırdı:

"Gittim çünkü eğer devam etseydim duramazdım ve pişman olmandan korktum. Ailene karşı sorumluluklarım var ve sana dokunmaya bile kıyamıyorum, anladın mı beni?"

Başımı dikleştirerek ona cevap verdim:

"Ben çocuk değilim, Baran. Kararlarımı kendim verebilirim. Böyle davranarak beni utandırdın. Ailem seninle aynı evde kalmama da karşı ama bak, ben buradayım. Eğer önceliğin benim değil, ailemin kararları ise o zaman benden uzak durursun!"

Sert bir soluk verdikten sonra acıyla yutkunarak, "Kahretsin ki yapamıyorum," diye fısıldadı.

Pişmanlık içinde gözlerimi kaçırdım çünkü haklı olduğunu biliyordum. Maalesef ki özgür değildik ve sorumluluklarımız vardı. Baran hızla odadan dışarıya çıkınca hüzünle çarpan kapıya baktım. Öfkesinin bana olmadığını biliyordum. Aramızda ailemin gölgesi vardı ve her şeyle baş edebilen bu adam, o gölgenin ağırlığıyla baş edemiyordu. Bunu bu gece net olarak görmüştüm...

Kapının tıklanma sesi huzursuz uykumu böldü. Gözlerimi açmaya zorladım ama açar açmaz geri kapattım. Başımın zonklaması yetmiyormuş gibi gözlerim de biber gibi yanıyordu. Kapı ısrarla vurulmaya devam edince sıkıntıyla oflayarak yatakta doğruldum. Yüzümü buruşturup kapıya baktım. Kapı tekrar vuruldu ve Şevval dışarıdan bağırdı:

"Hey, yaşıyor musun? Yoksa öldün mü?"

Gözlerimi devirerek bağırdım:

"Öldüm!"

Soğuk bir şekilde cevap verdi:

"Cinayet mi yoksa normal ölüm mü?"

Başımı sağa sola salladım ve gülümseyerek cevap verdim:

"Fark eder mi? Sonuçta öldüm."

Kapıyı açarak içeriye girdi. Uzun, siyah saçlarına kırmızı gölgeler attırmıştı. Bana şöyle bir baktıktan sonra memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu. Bana göre o, gayet formunda görünüyordu. Üstünde siyah deri bir etek vardı ve fileli ço-

rapları beyaz bacaklarını sarmıştı. Ayak bileklerine kadar uzanan deri ceketi ve kalın topuklu botları ile öyle güzel ve öyle farklı görünüyordu ki tarifi mümkün değildi. Her zamanki soğukluğu ve tepkisizliğiyle yanıma yürüdü. Elinde bir alışveriş çantası vardı.

Çantayı koltuğun üstüne bıraktıktan sonra yere yuvarlanan komodine bakarak, "Fark eder. Eğer cinayetse delillere dokunmak istemem," dedi. İstemsizce güldüm. Bana boş boş bakarak konuşmaya devam etti: "Berbat görünüyorsun. Ya zor bir geceydi ya da Baran abi ateşini kontrol edemeyecek kadar kendini kaybetti. Gerçi öyle bir adamdan sakin bir sevişme beklemek saçmalık olur."

Hayretler içinde ona bakarak cevap verdim:

"Normal konuşmaz mısın sen?"

Kısa bir süre düşündü ve soğuk bir şekilde, "Hayır!" dedi. Şaşırmamıştım. Her zamanki gibiydi.

Poşete bakarak sordum:

"Nedir bunlar?"

Kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Baran abi senin için alışveriş yapmamı söylemiş. Ben de yaptım. Gerçi kendi zevkime göre aldım ama öldüğünü bilseydim ona uygun bir konsept hazırlardım."

Sıkıntıyla gözlerimi kaçırarak, "Nerede o?" deyince, yatağın kenarına oturarak bezgin bir şekilde sordu:

"Yine mi kavga ettiniz?" Cevap vermedim. Şevval gözlerini devirerek konuşmaya devam etti: "Baran abi tanıdığım en farklı adamdır. Soğuk ve gizemli bir yanı var. Bence bu gizemli yanı yakışıklılığından daha çok dikkat çekiyor. Her zaman beyefendi ve zekiydi. Hâlâ da öyle. Onu çözmek neredeyse imkânsız. Beyza'nın arkadaşları bile onun peşindeydi. Sırf onu görebilmek ve hakkında bir şeyler öğrenebilmek için Beyza'yla arkadaşlık ederlerdi. Baran abi bu ilginin ya farkında değildi ya da hiç umursamıyordu ama gerçek şu ki,

o hep az kişiyle konuşur ve az kişiyi sever. Hatta bence o, hayatı boyunca sadece Beyza'yı ve Saime Hanım'ı sevdi. Onlara karşı fazla koruyucu olduğu da bir gerçekti. Hatta eskiden onun, her şeyi kuralına göre yaşayan bir robot olduğunu düşünürdüm." Acıyla gözlerini kısarak, "Beyza'yı öyle çok severdi ki anlatamam. Sonuçta o kardeşiydi. Seninle kıyaslama yapmam tuhaf olur ama seninle olan ilişkisine bakınca bambaşka bir adam görüyorum," deyince merakla sordum:

"Ne demek bu?"

Şevval ciddi bir şekilde cevap verdi:

"Yediğinden önce senin ne yediğini, içtiğinden önce senin ne içtiğini, hatta ne giyineceğini bile önceden hesaplıyor. Dün gece sabaha karşı onu bahçede gördüm. Uyandığımda da hâlâ oradaydı. Düşün ki sensiz uyuyamıyor bile. Duygularını hiç kimseye göstermeyen bir adamın gözlerinde acı görmek bana ve bu evdeki herkese çok yabancı." Ayağa kalktı ve bana göz kırparak fısıldadı: "Ben sadece izlenimlerimi söyledim ama doktor olan sensin. Teşhisi sen koy."

Şevval odadan çıkar çıkmaz hemen yataktan kalktım ve koltuğun üstünden poşeti alarak banyoya koştum. İlk işim üstümdeki kıyafetlerden kurtularak duşa girmek oldu. Banyonun ferah kokusu şampuanın kokusuyla birleşince beni mest etmişti. Sıcak su tenime değdikçe tüm gerginliklerim eriyor ve üstümdeki yükler azalıyordu. Gözlerimi kapatarak duvara yaslandım. Onu düşündüm, yaşadıklarımızı...

Aylardır savaşıyorduk. Etrafımızdaki olaylar yetmiyormuş gibi, bir dargın bir barışık birbirimize tutunmaya çalışıyorduk. Beni kırmamak için kendisiyle ne kadar mücadele ettiğinin elbette ki farkındaydım. Şevval'in söyledikleri tam olarak sevginin tarifiydi. Onun beni kendisinden fazla düşünüyor olması yaşadığı kayıplardan dolayı değildi çünkü bu semptomlar bende de vardı. Hem de fazlasıyla. Her âşık gibi ve olması gerektiği gibi... Sadece üzerimizde fazla baskı vardı ve bu baskı bizi ateşle baruta çeviriyordu.

Gülümsedim ve güzelce durulanıp banyodan çıktım. Havluyla vücudumdaki nemi aldıktan sonra saçlarımı kuruttum. Kremlenmem lazımdı. Mevsim geçişleri döneminde cildim çok kuruyordu ve yoğun nemlendiricili dermatolojik kremler kullanmak zorunda kalıyordum. Kremim çantamda kalmıştı ve almak zorundaydım. Üstümdeki havluya aldırmadan odaya yürüdüm. Nasıl olsa odada kimse yoktu. Kremimi çantamdan alarak banyoya yürürken Baran'la karşı karşıya geldik. Giyinme odasından çıkmıştı. Üstünde vücudunu saran siyah bir tişört ve koyu mavi kot pantolon vardı. Gerçekten çok yakışıklıydı ve yetmiyormuş gibi o baş döndürücü kokusu etrafa yayılıyordu. Beni öyle görmeyi beklemediği için o da benim gibi şaşkındı. Birbirimize öylece bakarken ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kendimi toparlamaya çalışarak, "Kremimi çantamda unutmuşum," deyince başını sağa sola salladı ve gülümseyerek fısıldadı:

"Ne tür bir belasın sen?"

Dayanamayarak gülümsedim ve gözlerimi kaçırarak cevap verdim:

"Aynı türden olduğumuz kesin."

Yüzündeki gülümseme daha da içtenleşti ve bana yaklaştı. Eksik parçama kavuşmuş gibiydim. Beklentiyle ona bakarak konuşmak istedim ama bir anda bana sarılarak vücudumu vücuduna bastırdı. Gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim. Sözcükler artık önemini yitirmişti. Bu his öyle güzeldi ki...

Başımın üstünde dudaklarını hissedince gülümsedim. Kokumu içine çekerek, "Hiç bilmediğim, tanımadığım duygular yaşatıyorsun bana," deyince yüzüne baktım. Neredeyse kusursuzdu; belki de bana öyle geliyor ve kusurlarını görmüyor, görmek istemiyordum. Yeşil gözleri balrengine çalıyordu. Kirli sakalları uzamıştı. Yüzünün her karesini

zihnime kazır gibi seyrettim onu. Yüzümdeki ifade onu gülümsetti ve omzumu öperek, "Hadi giyin, senin için kahvaltı hazırlattım," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Sadece benim için mi?" diye sorunca, derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Evet. Seninle kahvaltı yapmayı çok isterdim ama hemen çıkmam gerekiyor."

Üstündeki kıyafete baktım. Hiç holdinge gidiyor gibi değildi. Merakla, "Bu kadar acele olan ne?" diye sorunca düşünceli bir şekilde cevap verdi:

"Ferhat'ın kolye siparişi verdiği kuyumcuya gidiyorum." Gözlerim parladı. Baran şüpheyle bana baktı ve kaşlarını havaya kaldırarak, "Hayır! Sen gelmiyorsun," dedi. *Onu dinleyecek miydim? Tabii ki hayır...* Gülümseyerek evet anlamında başımı sallayınca, "Hiç öyle bakma! Sana gelmiyorsun, dedim," dedi.

Sinsi bir gülüşle banyoya yürürken benim de onunla gideceğimi ikimiz de biliyorduk...

Tavandan sarkan altın renkli avize ışıl ışıldı. Safran sarısı koltuklar, bahar dalı motifli duvar kâğıdı ve antika aksesuarlar oldukça gösterişliydi. Spot ışıklı dolaplara özenle dizilmiş mücevherlere hayran olmamak gerçekten de mümkün değildi. Baran'la göz göze gelince boğazımı temizleyerek gözlerimi kaçırdım.

Buraya gelirken beni de beraber getirmesi için onu ikna etmek tabii ki kolay olmamıştı. Her yolu denememe rağmen hiç taviz vermemiş, beni oldukça zorlamıştı. Sonunda aklıma gelen son şeyi söyledim:

"Sen yanımda olmayınca korkuyorum!" İşte bu tek bir cümle ona yetmişti. Hiç soru sormadı, neden demedi. Nihayetinde başarmıştım ve işte buradaydım.

Baran'ın bakışlarını görmezden gelerek etrafıma bakınmaya devam ettim. O sırada satış danışmanlığı yapan birkaç kadının, aralarında fısıldaşarak Baran'a baktığını fark ettim. Hırsla gözlerimi kısarak Baran'a baktım. Dalgın bir şekilde boşluğa bakıyordu. Hiçbir şeyin farkında değildi ya da umursamıyordu. Ona baktığımı hissetmiş olmalı ki bakışlarını bana çevirdi. Yüzümdeki ifade ona tuhaf gelince şaşırdı ve yanıma yaklaştı.

"Bir şey mi oldu, güzelim?" diye sorunca, "Yok bir şey," diye fısıldayarak ellerimi ceketimin ceplerine koydum. Duygularımı kontrol etmek zorundaydım. Her duyguyu yaşamak elbette ki doğamızda vardı ama ben abartmaya başlamıştım. Yanımıza yaklaşan adamı fark edince kendimi toparlamaya çalıştım.

Adam bize saygıyla selam vererek konuşmaya başladı:

"Hoş geldiniz. Buyurun, sizi ofisimize alayım. Orada daha rahat konuşuruz."

Baran başını salladıktan sonra belimi kavrayarak yürümeye başladı. Kadınların bakışları hâlâ Baran'daydı. Ne kadar kendime engel olmaya çalışırsam çalışayım dayanamadım ve ters ters onlara baktım. Bu bakışımı fark eden Baran merakla baktığım yöne bakınca, belimi kavrayan eline istemeden baskı uygulayarak, "Sence kolyeyi bize veriler mi?" diye alakasız bir soru sordum. Baran şüpheyle elime bakınca, ne yaptığımın farkına vararak eline yaptığım baskıyı kestim. Nasıl bu kadar kontrolsüz olabiliyordum! Üstelik bu kadar eğitim almışken! Baran gülümseyerek yürümeye devam etti. Kendimi tanıyamıyordum. Öğrendiğim bir şey vardı ki gerçekten âşık olana dek, duygusal kişiliğinizi tanıyamıyordunuz. İnsan kendisini en yapmam dediği şeyleri yaparken buluyordu. Aşk, sosyal antropologlara göre cinsel bir tutkuydu. Psikologlara göre aşk, hem normal hem de nörotik olmaktı, yaratıcı ve yıkıcıydı. Filozoflar; aşk erkek-

ler için başka, kadınlar için başka diyordu. Şairlerin ilham kaynağı, sözcüklerinin tadı tuzuydu. Sonuç olarak aşk damarlarınızda gezmeye başladığında, mantık sesini kesmeye mecbur kalıyor ve susuyorum demeye başlıyordu...

Düşüncelerimi susturarak yürümeye devam ettim. Şarap-rengi, parlak cilalı kapının önünde durduk. Adam kapıyı açarak bizi içeriye buyur etti. Hemen içeriye girdim. Büyük gösterişli bir çalışma masasının önünde eskitme koltuklar vardı. Koltuklardan birini seçerek oturunca Baran karşıma geçti.

Adam masada yerini aldı ve "Size nasıl yardımcı olabilirim, Baran Bey?" diye sordu. Adamın Baran'ı tanıyor olmasına şaşırmıştım. Yine de belli etmemeye çalışarak Baran'a baktım.

Baran ciddi bir şekilde cevap verdi:

"Demek bizimle çalışıyorsunuz?"

Adam gülümseyerek başını salladıktan sonra konuşmaya devam etti:

"Elbette. Birçok sarraf ve kuyumcu gibi bizim firmamız da sizinle çalışıyor. İnanın, sizi burada görmek benim için büyük şeref. Geleceğinizi önceden haber verseydiniz sizi kapıda hiç bekletmez, direkt ofisimize alırdım. Size ne ikram edebilirim? " Baran adamın yalakalığını görmezden gelerek elindeki alışveriş fişini adamın önüne koydu. Adam fişi aldıktan sonra dikkatli bir şekilde inceleyerek, "Firmamız tarafından kesilmiş," deyince, Baran kaşlarını çatarak konuşmaya başladı:

"Bir ay önce Ferhat Pehlivan buraya gelmiş ve yarın sabah alınmak üzere bir kolye sipariş etmiş. Parayı da peşin ödemiş. Bu kolyeyi görmek istiyorum. Paket nasıl hazırlandı? Özel bir not ya da isim var mıydı?"

Adam fişe bakıp düşündükten sonra ajandasını kontrol ederek cevap verdi:

"O tarihte ben Londra'da olduğum için şahsı görmedim. Ama çalışma prensibi olarak her türlü satın alım ve talepler bizde kayıtlıdır. Kolyeyi satın alan beyefendi nerede?"

Baran adamın gözlerinin içine bakarak cevap verdi:

"Siz sadece dediğimi yapın. O kolyeyi ve elinizdeki tüm bilgileri istiyorum. Umarım, anlatabilmişimdir!"

Adam saygıyla başını sallayarak, "Kesinlikle! Anladığıma emin olabilirsiniz," dedi ve ayağa kalkarak odadan çıktı.

Baran'a baktım. Donuk bakışlarla bana bakıyordu. Kimbilir kafasından neler geçiyordu...

Düşünceli bir şekilde, "Seni nereden tanıyor?" deyince, Baran kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Platin kaynakları biziz. Platin, dünyada çok nadir bulunan ve altından sonra en değerli olan elementtir."

Sıkıntıyla gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

"Ya şüphelenir ve seni polise şikâyet ederse!"

Bana doğru eğilerek, "Ne olur? Tutuklanır mıyım? Yapma, Asyalı! Ben zaten ailemi diri diri yakanları bulmaya çalışıyorum ve savcılık bu cinayeti araştırdığımı biliyor. Bu Ferhat denilen pisliğin isteyerek ya da istemeyerek bu kişilerle bağlantıya girdiğine eminim," dedi.

Sıkıntılı bir nefes alarak, "Belki de değildir," dedikten sonra, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

Gözlerini kısarak, "Eminim çünkü sezgilerimde hiç yanılmadım. Ferhat'ın cinayeti sıradan bir cinayet değildi ve ben adım adım katillere yaklaştığımı hissediyorum," diye cevap verdi.

O sırada adam elinde bir kutu ve siyah bir dosyayla içeriye girdi. Heyecanla yutkundum. İçimdeki şüphe beni korkutuyordu. Ferhat'ın bana âşık olmadığına neredeyse emindim ama bu fişin tuzak olma ihtimali de vardı. Gergin bir şekilde oturuşumu düzeltirken Baran'la göz göze geldik. Her zamanki gibi tepkisiz ve soğuktu.

Adam masaya oturdu ve dosyayı açarak konuşmaya başladı:

"Evet! Teslim tarihi yarını gösteriyor. Bu kolye bir bayan kolyesi ve satın alan beyefendi hediye kutusu paketlenirken içerisine koyulmak üzere bir zarf bırakmış. Kolyenin detaylarını da kendisi çizmiş ya da çizdirip beraberinde getirmiş. Kolye ucunun arkasına özel bir yazı yazılmasını istemiş ve bunun için ekstra bir ödeme yapmış. Parayı kredi kartı ile değil, peşin ödemiş. Bir telefon numarası var ve onun dışında da bir bilgi kaydedilmemiş." Adam dosyadaki bilgilerin kaydedildiği kâğıdı aldı ve kutuyla birlikte Baran'a uzattı.

Baran kutuyu aldıktan sonra bana bakarak, "Gidelim!" dedi. Hemen ayağa kalkarak yürümeye başladım. Baran arkamdan geliyordu. Tam kapıyı açmıştık ki adamın sesi bizi durdurdu:

"Baran Bey bir şey daha söylemek istiyorum."

Baran adama bakarak, "Dinliyorum," deyince, adam bilgisayara bakarak konuşmaya devam etti: "Aslında tesadüf de olabilir ama yine de söylemek istedim. Prensip olarak özel tasarım olan parçalar ve nadide mücevherlerin satış kayıtlarını dosyalarımızda tutarız. Kayıtlarda tuhaf bir benzerlik fark ettim." Baran şüpheyle adama bakıyordu. Adam konuşmaya devam etti: "Yaklaşık iki yıl önce aynı tasarımı başka bir kişi için daha yapmışız. Boyutları ve istenilen taşlar neredeyse aynı. Bu popüler markaların seçme parçalarında olabilecek bir durum. Burç simgeleri, uğur sayılan işaretler, ünlü markaların popüler takılarında da olabilir. Ama bu durum farklı. Belki de yapılan parça bir hanımefendinin üstünde görülüp beğenildi ve tavsiye üzerine buraya gelinindi, tam olarak bilemiyorum. Bu açıdan bilginiz olmasında fayda var."

Baran kaşlarını çatarak bana baktı. Bunun tesadüf olmadığını ikimiz de hissetmiştik. Baran sert bir şekilde sordu:

"Kolyeyi kim için tasarladınız?"

Adam gözlüğünü taktı ve bilgisayara eğilerek cevap verdi:

"Kayıtlara göre kolyeyi yaptıran kişi, Haluk Eker."

Şaşkınlıkla Baran'a baktım. Öfkeyle fısıldadı:

"Hiç şaşırmadım!"

Haluk'un olaylara bir şekilde karıştığını zaten tahmin ediyorduk ama Ferhat'ın ölümünde parmağı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Baran hırsla kapıyı açıp dışarıya yürüyünce ona yetişmeye çalışarak adımlarımı hızlandırdım ve kolunu tutarak onu kendime doğru çevirdim. Acıyla yüzüme baktı. Haklıydı da! Sonuçta Haluk onun kuzeniydi.

Onu sakinleştirmek için, "Belki de sadece tesadüftür," diyebildim.

Titreyen elini kaldırıp yanağıma dokundu ve "Değil!" dedi.

Olmadığını biliyordum. Çaresizce fısıldadım:

"Ne olur sakin olmaya çalış."

Baran derin bir nefes alarak yürümeye devam etti. Onu takip ettim. Adımlarımızı sanki boşluğa atıyorduk. Gerçeğe yaklaştığımızı hissediyordum ama hayatımda ilk defa bir gerçeği öğrenmekten delicesine korkuyordum...

Albert Einstein der ki: *Dünyada sadece iki tür insan vardır. İyi ve kötü...*

Peki biz, iyi ve kötü diye isimlendirdiğimiz insanları neye göre tescilliyorduk? Belki de bana göre kötü olan bir insan, başkasına göre iyiydi. Belki de iyi zannettiklerimiz, aslında kılık değiştirmiş birer kötüydü.

Arabadaydık. Baran dakikalardır elindeki kutuya bakıyordu. Sırtına bıçak saplanmış gibi hissettiğini biliyordum. Eğer gerçekten Haluk'un Ferhat'ın ölümünde parmağı varsa Baran'ın ailesinin de ölümüyle ilgisi olduğu muhtemeldi. Bir türlü aklım almıyordu. Bir insan halasını diri diri nasıl yakardı? Peki ya Beyza...

Beyza'nın odasında gördüğüm mezuniyet fotoğrafını düşündüm. Haluk'un Beyza'ya olan bakışlarını... Eğer şüphelendiğim gibiyse Haluk, Beyza'ya karşı bir şeyler hissediyordu. Hatta tuhaf bir şekilde bundan emindim. Ama eğer gerçekten öyleyse insan değer verdiği birinin diri diri yanmasına seyirci kalamazdı.

"Annem Haluk'u çok severdi," deyince, düşüncelerimden sıyrılarak Baran'a baktım. İlk defa Haluk hakkında konuşuyordu. Acı, bir kor parçası olup onun gözbebeklerine yerleşmiş gibiydi. O, öyle bir kordu ki benim de kalbimde yanıyordu ama hiçbir şey yapamıyordum. Acıyla yutkunarak konuşmaya devam etti: "Haluk benden bir yaş büyük, birlikte büyüdük biz. Dayım yaz tatillerinde onu Türkiye'ye getirirdi. Fethiye'de dedemin kocaman bir yazlığı var; o ölünce bu yazlık, bıraktığı vasiyet sayesinde anneme kaldı. Annem dayıma kıyamadı ve yazlığı ona devretti. Ona benzer başka evlerimiz olmasına rağmen, annem her yaz dayımla oraya giderdi. Üç ay boyunca Haluk'la birlikte Fethiye'nin altını üstüne getirirdik. Öyle eğlenirdik ki... Beyza bizden beş yaş küçük olduğu için onu her şeyden ve herkesten korur, asla yanımızdan ayırmazdık çünkü o çok masumdu. İnsan ona bakmaya bile kıyamazdı." Son sözlerini öyle büyük bir acıyla söylemişti ki dayanamadım, istemsizce bir damla yaş gözümden süzülüp aktı. Baran gözlerini kapattıktan sonra derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti: "Annem her zaman Haluk'a bizden daha çok ilgi gösterirdi. Suçlu dahi olsa onu korur ve kollardı çünkü annesi Rus asıllı bir kadındı ve feci şekilde alkolikti. Haluk'la hiç ilgilenmez ve onu umursamazdı. Annem ona, annesini yapmadığı anneliği yaptı, Asyalı." Acıyla yutkundu ve gözlerini kaçırarak, "Zaman geçtikçe büyüdük her şey kirlendi. Çocukluğun verdiği masumiyet, yerini hırsa bıraktı. Haluk'u bir gün anneme bağırırken gördüm. Annem ağlıyordu. Önce ne olduğunu an-

lamadım. Hakkımı istiyorum diyordu. Dedemin bütün mal varlığını anneme bırakmış olmasını hazmedemiyordu. Halbuki annem, hakkı olan parayı dayıma fazlasıyla vermişti. Haluk madenlerden birini de istiyordu ama dedem ölürken anneme yemin ettirmişti. Madenler hiçbir şekilde başkasına devredilmeyecek ya da satılmayacaktı. Tartışma büyüyünce Haluk'u susturmak istedim. Annem zaten çok hastaydı ve üzülmesine dayanamıyordum. Kavga etmeye başladık. Onu çok rahat alt ederdim ama alttan almaya çalışıyordum çünkü amacım kavga etmek değildi. Ama o kendisini kaybetti ve beni sol bacağımdan bıçaklayarak evden kaçtı," deyince dehşetle ona baktım. Kulaklarıma inanamıyordum. Baran konuşmaya devam etti: "Hastanede kaza olduğunu söyledim. Annem öyle istemişti çünkü. Onu kırmamak için sustum. Tek bir şartım vardı. Bir daha Haluk ne evimize ne de bizim olduğumuz herhangi bir yere girecekti. Dayım bana bunun sözünü vermişti. Öyle de oldu. Ama babam, sırf bana inat olsun diye onunla görüşmeye devam etti."

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatarak sordum:

"Peki ya Beyza! O, Haluk'la hiç görüştü mü?"

Kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Hayır. Aslında Haluk Beyza'ya âdeta tapardı. Ama Beyza da benim gibi onu hiçbir zaman affetmedi. Affedemediğimiz sadece beni yaralanması değildi. Onun için yaptığı onca şeye rağmen annemize nankörlük etmesini hiç hazmedemedik."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Eğer tahminlerim doğru ise Haluk, Beyza'yı Baran yüzünden kaybettiğini düşünüyor ve bu sebeple ondan nefret ediyordu.

Baran elindeki kutuya baktıktan sonra yavaşça kapağını açtı. Kolye ışıl ışıl parlıyordu. Baran kolyeyi çıkarıp incelemeye başladı. Siyah pırlanta taşlar göz kamaştırıyordu. Kol-

yenin ucu bana tanıdık gelince, eğilerek daha yakından baktım. Kolye ucu, siyah bir melek kanadıydı. Gözlerimi açarak Baran'a bakınca şüpheyle sordu:

"Ne oldu?"

Ferhat'ın defterinin arasındaki bir kâğıtta bu şekli görmüştüm.

Baran yanağıma dokundu ve sakin bir şekilde, "Nerede gördün bu şekli?" diye sorunca hemen cevap verdim:

"Geçen gece Ferhat'ın çantasının içindeki bir kitabın arasında. Çok net hatırlıyorum, karakalemle çizilmiş siyah bir melek kanadı. Bir not kâğıdına çizilmişti ve kâğıdın arkasında bir yazı vardı."

Baran gözlerini kısarak kolyeyi çevirdi ve "Bazen ruhum siyahın en koyusundan çıkmak istemiyor!" deyince başımı salladım. Baran, "Bir tarih de var. 19.01.2018," dedi.

Heyecanla cevap verdim:

"Evet. Bu tarih de yazıyordu. Bu şekli kendisinin çizdiğine eminim. Çizim yeteneği olduğunu zaten hep söylerdi. Kitabının her köşesine çizimler yapmış. Ama bu şekli özenle çizdiği belliydi. Onun için bir anlamı olduğu kesin."

Baran düşünceli bir şekilde, "Ya da çizdiği kişi için. Bu şekil birçok anlama gelebilir. Bir sembol, bir uğur..." deyince, gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Ya da bir dövme."

Baran şaşırarak bakışlarını bana çevirdikten sonra gülümseyerek cevap verdi:

"Yanlış mesleği seçmişsin. Bence sen çok ateşli ve başarılı bir dedektif olabilirdin."

Tek kaşımı kaldırıp, "Sana, beni hafife almaman gerektiğini söylemiştim! Sessiz görünebilirim ama kabiliyetliyimdir," deyince, yanaklarımı avcunun içine alarak hafifçe dudağımı öptü ve "Ben senin her haline hastayım," diye fısıldadı. İçimde uçuşan kelebeklerin etkisiyle ona bakarken bana göz kırptı ve arabayı çalıştırarak gaza bastı...

Klinikte biriken tüm işlerimi tamamlamaya çalışıyordum. Adil Bey bundan sonra benim de hasta seanslarına katılmamı istiyordu. Kariyerim açısından bu, çok önemliydi. Manik depresyon hastası olan bir hastanın tedavi sürecini inceleyecektim. İlk seans yapılmıştı. Adil Bey hastanın tedavi sürecinde izlenimlerimi bir rapor olarak görmek ve değerlendirmek istiyordu. Hemen bir dosya hazırlayarak ilk izlenimlerimi yazmaya başladım.

Birkaç satırından sonra kalemi bırakıp geriye yaslandım çünkü bir türlü kafamı toparlayamıyordum. Aklım hâlâ sabah yaşananlardaydı. Baran beni kliniğe bıraktıktan sonra holdinge gideceğini söylemişti. Olanlardan ben bu kadar etkilenmişken kimbilir o ne haldeydi...

O anda kapı tıklandı. Dosyayı kenara bırakıp gelen kişiye bakınca bir anda gözlerim parladı çünkü Meloş'u görmeyi hiç beklemiyordum. Gözlerini kısarak, "Seni yılan! Yakışıklılıyla buzlar eriyince unutulduk değil mi?" diye çemkirince, gülümseyerek ayağa kalktım ve koşup ona sarıldım. Onu özlemiştim. Günlerdir yaşananlar beni altüst etmişti. Onun güven veren bahar kokusu ilaç gibiydi. Omuzlarımı tutarak yüzüme baktıktan sonra, "Dur bir bakayım sana!" dedi ve yüzünü buruşturarak sordu: "Kız yine ne oldu? Ay, seni her gördüğümde gözlerinde, bitmeyen bir belaya bulaştım ifadesi olmak zorunda mı?"

Gözlerimi kaçırarak, "İyiyim, İyiyim de..." deyince, gözlerini bayarak, "de... eklendiğine göre tehlike çanları çalmaya başladı. Söyle bakalım, yine hangi boka bulaştın?" diye sordu.

Hüzünle gülümseyerek koltuğu gösterdim ve "Otursana. Kahve içer misin?" diye sordum.

Saçlarını savurarak koltuğa oturduktan sonra çantasını masama bırakıp cevap verdi:

"İçerim ama şekersiz ve bol sütlü. Diyete girdim, anacığım. Acilen altı kilo vermem lazım. Kilo konusunda bile kadersiz olur mu bir insan? Su içsem yarıyor. Nasıl bir bünyeyse bu?"

Masama geçtim ve gülümseyerek sordum:

"Ne diyeti yapıyorsun?"

Soğuk bir şekilde cevap verdi:

"Geberesice diyeti!" Kahkaha atarak başımı sağa sola sallayınca konuşmaya devam etti: "Şaka değil, Japon işi. Resmen geberesice diyeti çünkü diyet listesi bir kuşa göre düzenlenmiş. Bir avuç tahıl, iki ceviz, üç kuru üzüm. Yok ebenin damı! Yeminle bazen çüş diyorum." Telefonu elime alarak iki kahve söyledim. Telefonu yerine bırakınca Meloş'la göz göze geldik ve "Hadi! Dökül bakalım," dedi.

Derin bir nefes alarak konuşmaya başladım:

"Sorun ilişkimiz değil. Olaylar... Baran ailesinin katillerinin peşinde ve fazlasıyla karışık bir durum. Anlayacağın bu gizem çözülmediği sürece bize rahat yok."

Meloş sıkıntıyla başını sallarken kapı açıldı ve Adil Bey elinde bir dosyayla içeriye girdi. Meloş hemen ayağa kalktı ve elini ona uzatarak cilveli bir şekilde konuşmaya başladı:

"Bence siz kesinlikle gençlik iksiri içiyorsunuz çünkü her karşılaşmamızda sizi biraz daha genç ve yakışıklı görüyorum."

Adil bey şen bir kahkaha atarak Meloş'un elini sıktıktan sonra keyifle cevap verdi:

"Sizin zarifliğiniz kadar olamaz, Melahat Hanım. Nasılsınız?"

Meloş gülümseyerek, "Teşekkürler Adil Bey. İyiyim. Lütfen kusuruma bakmayın. Böyle aniden damladım. Malum, Bahar bu aralar oldukça yoğun ve son zamanlarda bir türlü bir araya gelemedik. Ben de ona bir sürpriz yapmak istedim," deyince, Adil Bey nezaket dolu bir sesle Meloş'a karşılık verdi:

"Ne kusuru, iyi ki geldiniz. Bu sayede sizi görmüş oluyoruz. Aslında ben de bugün öğle yemeğinde bana eşlik etmesi için Bahar'a ricada bulunacaktım. Tek başıma yemek keyifsiz oluyor. Dilerseniz hep birlikte gidelim. Eğer kabul ederseniz gerçekten çok memnun olurum."

Meloş şaşırarak bana baktı ve "Bilemiyorum, ne dersin Bahar?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Neden olmasın?" dedim. Adil Bey dosyayı masaya bırakarak keyifle cevap verdi:

"Harika. O zaman buyurun şimdi gidelim. Umarım siz de benim kadar acıkmışsınızdır."

Çantamı alıp yürümeye başladım. Meloş, Adil Bey'e yalandan gülümseyerek kulağıma eğildi ve sessizce, "Diyetimin ruhuna el Fatiha! Yapacak bir şey yok, anacığım. Merhumenin ömrü bu kadarmış. Nur içinde yatsın," deyince sessizce kahkaha attım.

Asansöre binerek aşağıya indik. Adil Bey içtenlikle Meloş'a rehabilitasyon merkezinden bahsediyordu. Meloş onu can kulağıyla dinler gibi yapsa da memnuniyetsizce bana kaş göz işareti yapıyordu. Klinikten çıkar çıkmaz Adil Bey'in şık arabasına bindik ve gideceğimiz restorana doğru yola çıktık. Aslında pek aç değildim ama Adil Bey'i kırmak büyük kabalık olurdu çünkü o bana karşı her zaman kibar ve içtendi. Arabada sohbet koyuydu. Adil Bey bize gençliğini, okul hayatını hatta eski İstanbul'u anlatıyordu. Meloş ara ara bana baksa da hiç bozuntuya vermeden ilgiyle Adil Bey'i dinliyordu.

Telefonuma mesaj bildirim sesi gelince, çantamdan telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Mesaj Baran'dandı ve *"Nereye gidiyorsun?"* diye yazmıştı. Demek klinikte olmadığımı biliyordu. Hızla başımı çevirip arka yola baktım. Arkamızda bir sürü araba vardı ve hangi arabanın Baran'ın adamları olduğunu kestirmek zordu. Sürekli izlenmek gerçekten de

can sıkıcıydı. Tam cevap yazıyordum ki araba durdu. Şaşırarak geldiğimiz yere baktım.

Adil Bey gülümseyerek, "Umarım Çin ve Vietnam mutfağını seviyorsunuzdur. Eğer sevmiyorsanız başka bir yere de gidebiliriz," deyince Meloş'a baktım.

Yüzünü buruşturdu ama belli etmemeye çalışarak, "Ay sevmek ne demek, bayılırız," diye cevap verdi. Telefonumu çantama koyarak Adil Bey'e cevap verdim:

"Bana da uyar. Farklı mutfak kültürlerini denemeyi seviyorum."

Adil Bey keyifle başını salladıktan sonra arabanın kapısını açarak dışarıya çıktı. Onun çıkmasını fırsat bilen Meloş memnuniyetsiz bir şekilde bana bakarak söylenmeye başladı:

"Farklı mutfak kültürüymüş. Gözlerinin çekik olmasından belli zaten. Çiğ balık yerken de senden aynı performansı bekliyorum, Japon işi. Adamın yemeğe giderken kendisine eşlik edecek birini bulamaması tevekkeli değil, anacığım. Kesin herkes yolundan kaçıyordur. Ay, diyetimi toprağa erken mi verdim acaba?"

Kahkaha atarak arabadan indim. Meloş da inince birlikte restorana girdik. İçerisi göz alıcıydı. Renkli akvaryumlar, loş ışık ve nilüfer çiçeğini andıran lambalar insanı bambaşka bir atmosfere götürüyordu. Meloş hayranlıkla etrafına bakarken kulağına eğilerek fısıldadım:

"Ne oldu? Hayran kalmış gibisin. Az önce çemkiren kadından eser kalmadı."

Meloş gözlerini kısarak bana baktıktan sonra Adil Bey'e, "Harika bir seçim. Zevkli olduğunuzu zaten tahmin ediyordum ama şimdi emin oldum. Ambiyans gerçekten muhteşem," dedi. Hayretler içinde kalarak başımı sağa sola salladım.

O sırada garson yanımıza geldi ve bizi denize bakan bir masaya aldı. Hemen yerlerimize geçtik. Garson önümüze

menüyü bırakarak gittikten sonra kahverengi kapaklı defteri açarak listedeki yemeklere göz gezdirdim. *Chili Garlic Soslu Edamame, Tori Karaage, Baby Kalamar Tempura, Çin Böreği, Japanese Soslu Kanat...*

Yüzümü buruşturarak Meloş'a baktım. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bakışlarını kaldırıp benimle göz göze gelince gözlerini baydı. Menüyü kaldırıp yüzümü kapattım ve kahkahamı bastırdım. Meloş menüyü masaya bıraktıktan sonra saçlarını savurarak Adil Bey'e sordu:

"Ay! Karar veremedim. Siz ne önerirsiniz Adil Bey?"

Adil Bey keyifle cevap verdi:

"Ben, tatlı ekşi soslu dana kontrfile ve acı lahana salatası tercih ediyorum ama siz isterseniz kızarmış Pekin ördeği ya da buharda pişmiş teriyaki soslu somon balığı sipariş edebilirsiniz. Tabii ki yanına yosun salatası. Ayrıca buranın erik likörü muhteşemdir. Dilerseniz birer kadeh içelim."

Yine Meloş'la göz göze geldik. Boğazını temizleyerek Adil Bey'e cevap verdi:

"Buharda pişmiş şey... soslu somon olabilir."

Adil Bey, "Teriyaki!" deyince, Meloş yalandan gülümseyerek konuşmaya devam etti:

"Ah! Evet, teriyaki soslu ama yanına ben de lahana salatası alayım. Yosunla pek aram yok. Sen, Bahar? Bu güzel yemeklerin arasından kendine bir şeyler seçebildin mi?"

Gülümseyerek cevap verdim:

"Ben Adil Bey'e eşlik edeceğim."

Adil Bey garsona siparişleri söylemeye başladı. Hemen Baran'a mesaj yazmak için çantamdan telefonumu çıkardım. Ekrana bakınca bir an inanamadım çünkü defalarca aramıştı. Şarjım da bitmek üzereydi.

Meloş bileğime dokununca ona baktım. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Merakla sordum:

"Ne oldu?"

Tek kaşını kaldırdıktan sonra saçını yana aldı ve soğuk bir şekilde cevap verdi:

"Orta Doğu ve Balkanların en kazma adamı az önce içeriye girdi." Başımı çevirmek isteyince Meloş sert bir şekilde, "Anacığım, ne bakıyorsun öyle hemen? Sakin ol. Hatta oralı bile olma. Eğer bakarsan sana haber verdiğimi anlayıp götü tavan yapacak. Zaten kılım ona," diye ayağıma vurunca gelenin Sivaslı olduğunu anlamıştım.

Gözlerimi devirerek fısıldadım:

"Bana söyleyene bak! Resmen rengin attı."

Meloş pencereden dışarıya bakarak cevap verdi:

"Ay, ne alaka? Benim rengim az sonra yiyeceğim tereyak soslu, ne olduğu belirsiz canlı yüzünden attı."

Gülümseyerek, "Tereyaki soslu somon balığı," dedim.

Meloş yüzünü buruşturarak bana cevap verdi:

"Aman, adı her ne haltsa işte. Tek duam çiğ bir şey olmasın. Yoksa sabah yediğim parmak ucu kadar peynir ve tahılla tanışmak zorunda kalacaksınız. Hem de bu kazma Sivaslının gözleri önünde. Tövbe ya Rabbi! Düşüncesi bile kötü."

Adil bey siparişi verdikten sonra gülümseyerek, "Ortaya yengeç tabağı da söyledim," deyince, Meloş yüzünü ekşiterek cevap verdi:

"Ben de ne eksik diyordum." Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı önüme eğdim. Gerçekten tuhaf bir gün geçiriyordum.

Adil Bey, "Yaşar değil mi o?" diye sorunca Adil Bey'e baktım. Kapıya bakıyordu. Daha fazla dayanamayıp ben de kapıya baktım. Başımı çevirir çevirmez onunla göz göze geldik. Kaşları öylesine çatıktı ki hayrete düştüm. Aramızdaki mesafeden bile öfkesini hissedebiliyordum.

Hemen telefonumu elime alarak ayağa kalktım ve Adil Bey'e bakarak, "Müsaadenizle!" dedim. Ardından sakin bir yere geçerek Baran'ı aradım. Onu ararken telefondan çıkan sinyal sesi bile kalp atışlarımı değiştirmeye yetiyordu. Sinyal kesildi. Kaşlarımı çatarak telefona baktım, açmıştı.

Heyecanla, "Baran!" dedim.

"Bilerek mi yapıyorsun?" dedi soğuk bir ses tonuyla. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Birden bağırdı: "Sana ulaşamadığım zaman ne kadar delirdiğimi bilmiyor musun?"

Öfkeyle başımı dikleştirerek cevap verdim:

"Bağırma bana! Beni çocuk gibi azarlamayı da kes artık. Benim senin dışında da bir hayatım ve sorumluluklarım var."

Susuyordu. Dişlerimi sıkarak etrafıma bakındım. Yaşar bana bakıyordu. Eminim ki kiminle konuştuğumu çok iyi biliyordu. Baran'ın sessizliği canımı yakıyordu. Eminim ki bağırdığı için pişman olmuştu çünkü gerginliği ve telaşı sabah yaşananlardan kaynaklanıyordu.

Telefonun ışığı sönünce şarjımın bitmek üzere olduğunu anladım ve "Ben..." dedim ama o an telefon kapandı. Hüzünle telefona baktım. Bilerek kapatmışım gibi olmuştu. Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Neden normal olamıyorduk biz! Derin bir nefes aldıktan sonra sıkıntıyla masaya yürüdüm.

Meloş ve Adil Bey keyifli bir sohbet içindeydi. Yerime oturdum. Adil Bey yüzümdeki ifadeden şüphelenerek sordu:

"Her şey yolunda mı Bahar?"

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Evet, tabii, tabii ki yolunda."

Adil Bey kaşlarını çatarak Yaşar'a baktıktan sonra elini kaldırarak onu masaya davet etti. Ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Yaşar'a baktım. Yanımıza doğru yürümeye başladı. Meloş'a döndüm. Tepkisiz kalmaya çalışsa da elin-

deki peçeteyi öyle bir kavramıştı ki heyecanını görebiliyordum. Yaşar masanın önünde durunca bakışlarımı ona çevirdim. Her zamanki gibi sert ama karizmatik görünüyordu. Öfkeli hallerine rağmen insana güven veren bir yanı vardı ve gerekten de çok yakışıklı bir adamdı. Beyaz gömleği üstüne tam oturmuştu. Sakalları sert çehresine ayrı bir karizma katıyordu. Keskin bakışları yine Meloş'un üstündeydi. İstemsizce gülümsedim. Saklıyordu ama gözleri alev alevdi.

Adil Bey babacan bir tavırla konuşmaya başladı:

"Nasılsın Yaşar?"

Yaşar sert bir şekilde cevap verdi:

"Eyvallah. Gidiyor işte."

Meloş kollarını birbirine dolayarak pencereden dışarıya bakmaya başladı, Adil Bey de konuşmaya devam etti:

"Anladığım kadarıyla Bahar için buradasın. Biz de öğle yemeğine geldik. Lütfen sen de bize katıl. Eğer bize eşlik edersen çok memnun oluruz."

Daha Yaşar cevap vermeden Meloş alaylı bir şekilde söze girdi:

"Ocakbaşı olsa kesin eşlik ederdi." Meloş'un gözlerinin içine baktım. Onun canını yakmak için yapıyordu çünkü kırgındı Yaşar'a. Hatta bence delicesine âşıktı. Onu yaralamak istemesinin sebebi de buydu.

Yaşar soğuk bir ses tonuyla, "Sarışın doğru söylüyor. Bilirsiniz, ben biraz alaturka bir adamımdır. Öyle antik kuntik şeyler yemem. Ama size sözüm yok, yakışır. Ne de olsa siz salon erkeğisiniz Adil Bey," dedi.

Meloş gülümseyerek Adil Bey'e bakınca Yaşar öfkeyle gözlerini kıstı. O sırada yemekler geldi. Yaşar kollarını birbirine dolayarak önümüzdeki tabakları incelemeye başladı. Son olarak ortaya konulan yengeç tabağını görünce de yüzünü buruşturdu. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Meloş önce bana, sonra da önünde duran balık tabağına baktı.

Yaşar sahte bir gülümsemeyle Meloş'a önündeki balığı gösterdi ve "O önündeki her ne ise soğutma. Size afiyet olsun. Ben Bahar Hanım'ı köşedeki ocakbaşında bekleyeceğim!" diyerek gitti. Tekrar Meloş'a baktım. Hüzünle onun arkasından bakıyordu.

Adil Bey iç çekerek, "Yaşar eşi benzeri olmayan insanlardan biridir. Onu tanıdığımda daha toydu ama her zaman yürekliydi. Düşünün ki o, Ümit Demiroğlu'na yumruk atan ilk ve tek adamdır," deyince öksürmeye başladım. Adil Bey hemen bana su verdi. Meloş da benim gibi şoktaydı.

Bir yudum su içerek sordum:

"Nasıl yani? Yaşar, Baran'ın babasını mı yumrukladı?"

Adil Bey keyifle tabanındaki eti kesti ve "Kesinlikle! Yaptı çünkü onun görevi Baran'ı korumaktı. Yaşar, ne olursa olsun Baran'ın babasına el kaldırmayacağını ve eğer kaldırırsa annesiyle arasının bozulacağını çok iyi biliyordu. Tartışma farklı bir boyuta girince mecburen devreye girdi ve Ümit Demiroğlu'na öyle bir yumruk attı ki burnunu kırdı. Şiddetin her türlüsüne karşıyım ama inanın bana, Ümit Demiroğlu fazla ileri gitmişti ve eğer Yaşar araya girmeseydi Baran kendisine yakışmayan şeyler yapabilirdi. Ümit, Yaşar'ı kovdu ama Baran onu hemen yanına aldı ve adamlarının başına geçirdi," dedi.

Dehşetle Meloş'a baktım. O benden beter bir haldeydi. Her gün şaşırmaya ve yeni bir şeyler öğrenmeye devam ediyordum. Düşünceli bir şekilde denizi seyretmeye başladım. Bir süre sonra ilgisiz görünmeye çalışarak Adil Bey'e sordum:

"Geçen gece Baran'ın dayısının oğlu ile sahilde karşılaştık. Pek dost canlısı olduğu söylenemez. Onu ne kadar yakından tanıyorsunuz?"

Adil Bey erik liköründen bir yudum alarak, "Haluk'u çocukken sık sık görsem de büyüyüp yetişkin bir genç olduk-

tan sonra onu pek görmedim. Saime Haluk'u çok severdi. Bildiğim kadarıyla annesi Rus asıllı bir kadınmış. Maalesef Haluk, anne sevgisinden yoksun büyüdü. Eskiden değil ama şimdilerde öfkeli bir ruh haline sahip. Bunu ben de fark ettim. Baran'la pek yakın değiller. Galiba Beyza'yla da öyleydi. Zannediyorum ki ailesel bir sebep. Ayrıntıları tam olarak bilmiyorum ama Saime bir keresinde Haluk'un Beyza ile görüşmeyi çok istediğini ama Beyza'nın ona hiç taviz vermediğini söylemişti. Bunun dışında Ümit, Haluk'la sık sık görüşüyordu," dedi.

Meloş boğazını temizleyerek söze girdi:

"Beyza, yani Baran'ın kız kardeşi, Haluk için oldukça önemli olmalı. Sık sık görüşmek istediğine göre."

Adil Bey başını sallayarak cevap verdi:

"Beyza, Baran'ın aksine oldukça dost canlısı ve dışa dönük bir yavrucaktı. Baran herkese karşı mesafeli ve soğuk ama Beyza samimi ve içtendi. Bu nedenle ailedeki herkes tarafından çok sevilen bir kızdı. Öyle ki; Ümit bile oğluyla sürekli savaş halinde olmasına rağmen, kızını el üstünde tutardı. Tuhaf bir durum ama öyle. Bütün bu ilgiye rağmen Beyza, abisinin sözünden çıkmaz ve gerekirse onun için herkese meydan okurdu. Abisine olan sevgisini babası bile kıskanıyordu. Saime de tıpkı Beyza gibi oğluna tapardı."

Yavaş yavaş emin oluyordum. Kesinlikle Haluk, Beyza'ya karşı bir şeyler hissediyordu. Bakışlarımı Meloş'a çevirdim. Eminim ki o da benim gibi düşünüyordu. Bana bunun cevabını tek kişi verebilirdi. O kişi de Şevval'den başkası değildi. Hemen onunla konuşmam gerekiyordu. Beyza'nın en yakın arkadaşı oydu ve böyle bir şey varsa kesin o bilirdi...

"Kesinlikle eminim Meloş. Sen de o resmi görseydin eminim ki benimle aynı şeyi düşünürdün."

Meloş düşünceli bir şekilde cevap verdi:

"Farz edelim ki bu Haluk, Beyza'ya karşı bir şeyler hissediyordu. Hatta aşkından geberdiğini varsayalım! Bu neyi değiştirir ki anacığım?"

Elimdeki kahve fincanını Meloş'a uzatarak, "Çok şeyi!" dedim. Meloş kaşlarını çattı ve kahve fincanını elimden alarak bir yudum içti. Anlamaya çalışıyor ama anlayamıyordu. Yanındaki koltuğa oturup konuşmaya devam ettim: "Söyle bakalım; Hamdi'nin sana kurşun sıktığı o gece, Yaşar senin önüne neden geçti? O kurşun sana isabet edecekken neden Yaşar'a isabet etti?"

Meloş yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Çünkü Yaşar dengesiz bir hödük."

Gözlerimi devirerek konuşmaya devam ettim:

"Hayır! Geçti çünkü sana âşık. Aynı durum Baran'ın başına gelseydi; inan, ben de aynı şeyi yapardım çünkü onu seviyorum. Mantıklı düşün! Haluk, Beyza'yı bu kadar çok seviyorsa yangında onun parmağı yok demektir. İnsan bu derece sevdiği birisinin öyle bir şekilde ölmesine müsaade edemez."

Kaşlarını havaya kaldırarak, "Mantıklı!" dedi ve konuşmaya devam etti: "Tek saçma olan, o dengesiz Sivaslının bana âşık olduğu kısım. O, olsa olsa elinde salladığı tespihine âşıktır."

Gözlerimi kısarak sordum:

"Yoksa tespihini kıskandın mı?"

Yüzünü buruşturarak cevap verdi:

"Ya! Ne demezsin. Tek korkum o tespihi beyaz duvakla görmek. İnan, bu acıya dayanamam."

Kahkahalarla gülmeye başladım. Kapının zili çalmaya başlayınca âdeta kahkahamı yutarak Meloş'a baktım.

Meloş gözlerini devirerek fısıldadı:

"Kim olduğunu tahmin etmeye gerek yok diye düşünüyorum."

Elimdeki kahve fincanını sehpaya bıraktım ve ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdüm. Kapının gözcü deliğinden bakınca hızla geriye çekilip sessizce, "Sivaslı da burada!" deyince hemen oturuşunu düzeltti ve bana eliyle kapıyı açmamı işaret etti. Yavaşça kapıyı açtım ve açar açmaz Baran'la göz göze geldik. Hemen onu analiz ettim. Bir elini duvara dayamıştı. Demek ki hâlâ öfkeliydi ve kendisini kontrol etmeye çalışmak için duvardan güç alıyordu. Üstünde siyah bir takım elbise vardı. Bu da demek oluyordu ki holdingden çıkar çıkmaz bana hesap sormak için buraya gelmişti. Ona gülümsedim ama gözleri beni delip geçiyor gibiydi.

Yüzüme dökülen bir tutam saçı kulağımın arkasına alarak fısıldadım:

"Hoş geldin!"

Hırsla, "Gidiyoruz!" deyince duvarın hiçbir işe yaramadığını anladım ve kaşlarımı çatarak ona cevap verdim:

"Ne demek gidiyoruz?"

Kolumu tutarak, "Yürü!" deyince öfkeyle bağırdım:

"Dur! Bir kere olsun normal konuşmaz mısın sen?"

Hırsla durdu ve gözlerini kısarak, "Denedim!" dedi.

Kolumu ellerinin arasından kurtararak cevap verdim:

"Altı üstü bir öğle yemeği yedik. Bağırmak yerine dinlemeye çalışsaydın anlardın."

İsyan edercesine bana karşılık verdi:

"Defalarca aradım. Ama cevap vermediğin gibi sonunda telefonu yüzüme kapattın."

"Yüzüne kapatmadım. Telefonumun şarjı bitti!" diye bağırdım.

O da bağırmaya başladı:

"Haftalar sonra holdinge gidiyorum, lanet olası iki tane toplantıya katılıyorum ve aklımı kurcalayan onlarca sorun olmasına rağmen ben sürekli senin iyi olup olmadığını merak ediyorum. Şimdi sakın bana düşünme o zaman deme çünkü

kahretsin ki beynimin içindesin ve seni söküp atamıyorum." Son sözleriyle bütün hırsım uçup gitti. Öylece yüzüne bakıp gülümsedim. Baran yutkundu ve kaşlarını çatarak fısıldadı: "Bana öyle bakmayı kes!"

Gülümsemem artarken cevap verdim:

"Neden?"

Gözlerini kısarak fısıldadı:

"Bakma çünkü beni etkin altına alıyorsun."

Yaşar boğazını temizleyerek başka tarafa bakmaya başlayınca, derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim:

"Tamam, haklısın; cevap vermedim ama yine de fazla tepki veriyorsun. Hadi içeriye gelin. Bugün değişiklik olsun ve normal insanlar gibi sohbet edelim. Lütfen, Baran. Hem birlikte yemek de yaparız."

Başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

"Eve gidelim. Burada kalamazsın. Ortalık bu kadar karışıkken burada kalman güvenli değil, Asyalı. Bu gece katılmam gereken bir toplantı var. Senin güvende olduğuna emin olmak zorundayım."

Meloş kapıya çıkmıştı. Yaşar ona bakıyordu.

İç çekerek cevap verdim:

"Misafirim var. Meloş bu gece benimle kalacak. Böyle çekip gidemem."

Baran tepkisiz bir şekilde cevap verdi:

"Tamam! O da gelsin."

Yaşar birden, "İyi fikir. O da gelsin," diye söze girince Meloş şok içinde, "Ne! Hayır, siz gidin. Ben evime giderim," dedi.

Yaşar gözlerini kısarak ona cevap verdi:

"Ulan, uzatma be sarışın. Bir kez olsun uzatma."

Baran başını salladı ve "O zaman gidiyoruz!" dedi. Başımı çevirip Meloş'a baktım. Zavallı kadın neye uğradığını şaşırmıştı. Çantamı almak için evin içine yürümeye başlayınca Baran kolumu tutarak sordu: "Nereye gidiyorsun?"

Gözlerimi devirdikten sonra eğilerek kulağına fısıldadım:

"Hastasın sen!"

Kokumu içine çekerek, "Hayır!" dedikten sonra, "Sadece fazlasıyla âşığım ve içimdeki özlem beni yakıyor," diye sözlerini tamamladı.

Şaşkın bir ifadeyle ona bakarak fısıldadım:

"Utanmaz!"

Kaşlarını çatarak, "Daha da beter!" dedi. Kolumu tutan parmakları alev alevdi.

Yutkunarak sordum:

"Eşyalarımı alabilirim, değil mi?"

Dudaklarıma bakarak cevap verdi:

"İstediğin her şeyi alabilirsin. Ne istersen." Yanaklarıma ateş basmıştı. Sersemlediğim için ayaklarım beni zor taşıyordu. Bu adam benim bütün dengemi bozuyor, altüst ediyordu. Hemen eve yürüdüm ve odama geçerek kendime birkaç parça eşya çıkardım. Baran kapıda durmuş beni izliyordu. Banyoya yürümeye başlayınca önüme geçti, başparmağıyla altdudağımı okşayarak, "Gerek yok. Ben gerekli olabilecek her şeyi aldırdım zaten," dedikten sonra yavaşça eğilerek altdudağımı hafifçe öptü ve "Deli ediyorsun beni, öyle dik başlısın ki..." diye fısıldadı. Gözleri kapalıydı. Ben de gözlerimi kapatıp onun o büyülü sesini dinlemeye başladım: "Sana ulaşamayınca toplantı salonunu dağıtmak istedim. Sen benim soluğumsun, Asyalı." O kadar yakındık ki konuşurken dudakları dudaklarıma değiyordu. Elimdeki eşyaları daha fazla taşıyamayarak yere düşürünce, Baran yere düşen eşyalara bakıp gülümsedi.

Gözlerimi kısarak fısıldadım:

"Bende kontrol bırakmıyorsun."

Bir anda salondan bağrışma sesleri gelince Baran kapıya doğru baktı. Yaşar bağırıyordu:

"Bana öyle suçlayarak bakmayı kes artık, sarışın. Ulan, ne yaptım sana ben? Sürekli beni aşağılayarak eline ne geçiyor? Benim hakkımda ne düşünürsen düşün; ister maço de ister alaturka ama ben böyle bir adamım, anladın mı beni?"

Baran oraya yürümek isteyince kolunu tutarak ona engel oldum. Öfkeyle bana bakınca gülümsemeye çalışarak, "Farkında değil misin? Birbirleri için deli oluyorlar. Yaşar'ın da duyguları var, Baran. Meloş'a bakınca âdeta buz kesiyor. Bırak konuşsunlar," dedim.

Baran kaşlarını çatarak başını sallarken Meloş içeride hiddetle bağırdı:

"Ne olursan ol. Zerre kadar umurumda değilsin. Asıl sen benim peşimde dolanmayı da kes artık. Bana net bir adam lazım, net! Gel gör ki senin ne olduğun belli değil. Çalıştığım gece kulübünde beni gizli gizli izlemekle, evimin önüne adam dikmekle olmuyor bu işler oğlum, olmuyor. Neyden korkuyorsun? Yoksa şarkıcıyım diye beni kendine layık mı bulmuyorsun? Şunu aklına sok Sivaslı! Ben senin çevrendeki birçok erkekten daha yürekli, namuslu geçinen kadınlardan daha namusluyum."

Ağzım açık kaldı. Meloş içinde ne varsa kusuyordu. Yaşar'ın gece kulübüne gittiğinden de bana hiç bahsetmemişti. Şaşkındım ama benim aksime Baran hiç şaşırmamıştı. Eminim ki o her şeyin fazlasıyla farkındaydı ve Yaşar'ın yaptıklarından haberdardı. Yaşar konuşmaya başlayınca merakla vereceği cevabı dinledim:

"Layık mı bulmuyorum? Ben, öyle mi? Ulan kıyamıyorum sana be! Asıl ben sana layık değilim. Eline kan bulaşmış bir adamım ben. Sana bulaşacak diye aklım çıkıyor. Ama şu canına yandığım kalp yok mu? Seni görünce hızlanıyor işte. Yerine sığmaz oluyor. Sen de şunu aklına sok! Ne senin namusuna laf ederim ne de ettiririm. Benim için namus yürektedir sarışın. Dünkü çocuk değilim ben."

Gülümsedim. Gerçekten de Yaşar çok mert bir adamdı. Zaten bunu biliyordum ama söylediği bu sözlerle âdeta kalbime taht kurmuştu. Baran'la göz göze geldik. Başıyla bana bulunduğumuz odayı gösterdi. Daha fazla dinlememi istemiyordu. Haklıydı da! Şevval kapıları dinliyor diye ona kızıyordum ama benim şu an ondan hiçbir farkım yoktu. Odaya geçip dolaptan siyah deri bir çanta çıkardım. Baran yere düşen eşyalarımı getirerek çantanın içine koydu. Dalgındı. Yaşar'ı düşünüyor olmalıydı. Çantanın fermuarını çekerek Baran'a baktım ve "Hazırım! Gidebiliriz." dedim. Baran çantayı alınca birlikte salona yürüdük. Meloş tek başına koltukta oturuyordu. Kapı açıktı. Dudaklarım büküldü. Onu böyle üzgün görmek istemiyordum.

Meloş beni görünce gülümsemeye çalışarak ayağa kalktı ve "Beni eve bırakın lütfen," dedi.

Baran kaşlarını çatarak bana bakınca, derin bir nefes alarak başımı salladım. Düşünmeye ihtiyacı olduğu belliydi. Işıkları kapatıp evden çıktık. Asansöre bindiğimizde hepimiz sessizdik. Meloş dalgın bir şekilde boşluğa bakıyordu. Onun neşeli haline öyle çok alışmıştım ki bu hüzünlü hali canımı çok yakıyordu. Baran'ın elini boynumda hissedince bakışlarımı ona çevirdim. Başımın üstünden öperek beni kolunun altına aldı.

Asansörün kapısı açılınca dışarıya çıktık. Yaşar kapının önünde sigara içiyordu. Sokak lambası üstüne vurmuştu. Işığın gölgesine karışan sigara dumanı ruh halleri gibi pusluydu. Bizi görünce sigarasını atarak yanımıza geldi.

Baran Meloş'u işaret ederek, "Biz Meloş'u evine bırakacağız. Sen eve geç," dedi.

Yaşar hiç şaşırmadı çünkü Meloş'tan böyle bir hamle bekliyordu. Buna rağmen inatla gözlerini ondan ayırmıyordu. Onun uzun ve yapılı vücudunun yanında Meloş zarif bedeniyle küçücük kalıyordu. Yaşar'ın gözlerinde öyle bir

boşluk vardı ki tarif edebilmem mümkün değildi. Derin bir nefes alarak Baran'a cevap verdi:

"Bir sakıncası yoksa hanımefendiyi evine ben bırakmak istiyorum, Baran Bey?"

Baran elimi tutup Yaşar'a cevap verdi:

"Bence de en doğrusu bu."

Birden yürümeye başladı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Meloş'a veda bile edememiştim. Üstelik, Yaşar'la onu baş başa bırakmıştım. Baran arabanın kapısını açtı ve beni zorla koltuğa oturttu.

Hırsla bağırdım:

"Senin derdin ne, Allah aşkına? Bu ne acele böyle?"

Baran sert bir şekilde kapıyı kapattıktan sonra arabanın etrafında dolanarak sürücü tarafına geçti. Öfkeyle gözlerimi devirdim. Arabayı çalıştırarak bana baktı ve sanki her şey normalmiş gibi sordu:

"Kemerini takıyor musun yoksa ben mi takayım?"

Çileden çıkarak cevap verdim:

"Meloş'a karşı ne kadar ayıp olduğu umurunda mı? Ona veda bile edemedim."

Baran, emniyet kemerini çekerek bedenime doladıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi burnumun ucunu öperek, "Yaşar hayatında ilk defa benden bir şey istedi. O, benim en güvenilir adamım. Annemden bana yadigâr. O benden bir şey isterse bende akan sular durur," dedikten sonra arabayı çalıştırarak gaza bastı.

Kollarımı kavuşturup, "Peki ya Meloş! O da benim için çok değerli ve onun isteklerine de saygı göstermek zorundasın," dedim.

Arabayı sola kırarak cevap verdi:

"Gösteriyorum zaten. Bazen insanların ne söylediğine değil, ne istediğine bakacaksın. Sence o, şu an senin ona veda etmeni umursuyor mu? Ayrıca veda etmene gerek olduğunu

zannetmiyorum çünkü benim tanıdığım Yaşar, aklına koyduğu şeyi mutlaka yapar."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım. Bilmece gibi konuşuyordu. Derin bir nefes alarak koltuğa yaslandım ve ayışığının parıltılar saçtığı denizi seyretmeye başladım. Bir süre sonra Baran arabanın hızını artırınca bakışlarımı hız sayacına çevirdim. Araba gittikçe hızlanıyordu. Kaşlarımı çatarak Baran'a baktım. Öfkeyle dikiz aynasına bakıyordu.

Telaşla koltuğa tutunarak, "Neden bu kadar hızlı gidiyorsun?" diye sordum. Baran çenesini sıktı ve tek eliyle beni kavrayarak hızla şerit değiştirdi. Yana doğru kayınca kapıya tutunarak çığlık attım. Telaşım yerini korkuya bırakmıştı. Baran bakışlarını kısa bir süreliğine bana çevirdikten sonra hızı artırarak arabayı sürmeye devam etti. Peşimizde birilerinin olduğunu anlamıştım. Korkuyla arkama bakmak isteyince Baran sert bir şekilde bağırdı:

"Sakın! Amaçları ne, hedefleri kim bilmiyorum o yüzden sakın kıpırdama ve ne olursa olsun başını arkaya çevirme."

Donmuştum. Baran telefonunu çıkardı ve hızla birini aradıktan sonra telefonu arabanın ses sistemine bağlayarak arabayı sürmeye devam etti. Ellerim titriyordu ve âdeta koltuğa yapışmıştım.

Yaşar'ın sesi arabanın içinde yankılanınca, Baran onun konuşmasına fırsat vermeden sert bir şekilde, "Maslak civarındayım. Peşimde bir araba var," dedi.

Yaşar hemen cevap verdi:

"Biliyorum. İki araba arkadayım. Plaka numarasını Levent'e verdim. Arabada iki kişi var. Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Baran bana baktıktan sonra gözlerini kısarak, "Önüme gelen ilk sokağa sapacağım. Sen ikinci sokaktan gir. Arabanın önünü kesmeni istiyorum. Gerisini bana bırak," deyince Yaşar, "Anlaşıldı!" deyip telefonu kapattı.

Telefon kapanır kapanmaz Baran gaza bastı. Sesimi bile çıkaramıyor, buz tutmuş ellerimin titremesine bile engel olamıyordum. Sokak görününce Baran bir eliyle beni kavrayarak hızla sağa döndü. Gözlerimi kapatıp sakin olmaya çalıştım. Kendimden çok, ona bir şey olmasından korkuyordum. Sokağın sonuna gelince ara sokaktan Yaşar'ın arabasının çıktığını fark ettim. Ardından şiddetli bir fren sesi duyuldu ve araba durdu. Emniyet kemerime rağmen hafifçe öne savrulmuştum. Kalbimin sesini bile net olarak duyuyordum. Arkama bakamıyordum çünkü göreceklerimden korkuyordum. Hatta korkudan gözlerim dolmuştu. Kimbilir Meloş ne haldeydi! Baran sert bir şekilde el frenini çektikten sonra büyük bir hızla arabadan inerek koşmaya başladı. Arkasından titreyen elimi kaldırarak sadece, "Baran!" diyebildim ama maalesef ona engel olamadım.

Tüm bu yaşananlar, Baran'ın arabadan inerek bizi takip eden arabaya doğru koşması, sanki ağır çekim bir film sahnesi gibiydi. Öyle ağır ve öylesine uğultulu... Arabanın kilit sesini duyunca etrafıma baktım. Baran dışarıdan kilitlemiş olmalıydı. Hızla arkama dönüp ona baktım. Bizi takip eden arabaya tam varmıştı ki Yaşar koşarak önüne geçti ve onu durdurmaya çalıştı. Ama böyle anlarda onu durdurmak mümkün değildi. Buna defalarca şahit olmuştum. Öfkesi kontrolünü ele geçirdiğinde hırçın bir boğadan hiçbir farkı kalmıyordu. Araba geriye gitmeye başlayınca, Baran Yaşar'ı iterek arabaya sert bir tekme attı. İstemsizce yerimden sıçradım. Öfkesini bu kadar mesafeden bile hissedebiliyordum. Bu kez Yaşar daha sert bir şekilde onu kolundan tuttuktan sonra karşısına geçerek onunla konuşmaya başladı. Ne konuştuklarını merak ediyordum. Baran'ın yüzünü daha net bir şekilde görebilmek için arka koltuğa geçmek istedim ama emniyet kemerim beni durdurdu. Söylenerek kemeri açtığım sırada artık arabanın iyice uzaklaştığını fark

ettim. Baran hırsla arabaya bakıyordu. Araba büyük bir hızla sokağın sonuna gittikten sonra gözden kayboldu. Kafam karmakarışık olmuş bir şekilde onları izlemeye devam ettim. Yaşar, Baran'a bir şeyler söylemeye devam ediyordu. O sırada Baran başını çevirip bana baktı ve ardından hızla arabaya yürümeye başladı. Ne demek oluyordu bütün bunlar! *Kimdi o adamlar...*

Baran hiçbir şey olmamış gibi yerine oturdu ve arabayı çalıştırarak gaza bastı. Öylece ona bakıyordum. Gözlerini yoldan ayırmadan, "Kemerini bağla!" dedi. Kaşlarımı havaya kaldırarak kemere baktıktan sonra yavaşça yerine taktım. Hâlâ bir açıklama bekliyordum ama hiçbir şey söylemiyordu ve söylemeye de hiç niyeti yok gibiydi. Daha fazla dayanamadım ve derin bir nefes alarak sordum:

"Ne demek oluyor bütün bunlar?"

Yola bakmaya devam ederek, "Yok bir şey!" deyince bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Tepkisizdi ve bu tepkisiz hali beni çileden çıkarıyordu.

Sakin olmaya çalışarak, "Kimdi o adamlar?" diye sorunca, "Önemi yok. Düşünme, sorma!" dedi.

Gözlerimi devirerek fısıldadım:

"Tabii! Neden düşüneyim? Altı üstü takip edildik. Olağan şeyler bunlar."

Kısa bir süre bana baktıktan sonra bakışlarını tekrar yola çevirerek cevap verdi:

"Yarın halledeceğim. Güven bana."

Kollarımı birbirine dolayarak pencereden dışarıya bakmaya devam ettim. Ne söylersem söyleyeyim, bir şey değişmeyecekti. Artık bunu öğrenmiştim. Baran eğer cevap vermiyorsa mutlaka bunun bir sebebi olmalıydı. Bu kadar gerginliğin üstüne bir de ben sorun çıkarmak istemiyordum. Bu sebeple sustum. Delicesine merak etsem de sustum.

Araba evin önünde durunca emniyet kemerimi açarak arabadan indim. O sırada Yaşar'ın arabası da bahçe yolunda belirdi. Arabanın içinde Meloş da vardı. Şaşırarak arabayı park edişini seyrettim.

"Vedalaşmana gerek olmadığını söylemiştim."

Bakışlarımı Baran'a çevirdim. Gülümseyerek bana bakıyordu, ben de gülümsedim. Meloş yanımıza gelip sert bir şekilde bana bakınca gözlerimi ondan kaçırdım. Hiçbir şey söylemedi. Benimle tanıştığından bu yana bir sürü şey yaşamıştı ve artık yüzüne bile bakamaz olmuştum.

Hep birlikte eve yürümeye başladık. İlk olarak Baran eve girdi. Tam biz de giriyorduk ki tekrar Meloş'a baktım. Korkudan resmen rengi atmıştı. Suskunluğu canımı sıkıyordu. Daha fazla dayanamadım ve "İyi misin?" diye sordum.

Gözlerini baydı ve sahte bir gülümsemeyle, "Harikayım. Ya da şöyle söyleyeyim: Sabah senin ofisine gelene kadar harikaydım. Gel gör ki, o saat bu saattir bela çeken bir mıknatısa dönüştüm. Turuncu, pişip pişmediği belli olmayan, ismini bile söyleyenin kırk gün kısmeti kesilen bir sosa bulaşmış o balığı yemem de cabası! Ha! Araba olayını hiç saymıyorum. O gecenin ödül oyunu oldu," dedi.

O sırada Yaşar arkamızda belirdi ve kaşlarını çatarak Meloş'a baktı. Kavga etmelerini istemiyordum. Bu sebeple Meloş'un kolunu tutarak içeriye girmesi için ona başımı salladım. Baran Fatma Hanım'la konuşuyordu.

Fatma Hanım beni görünce içtenlikle gülümseyerek, "Hoş geldiniz," deyince, gülümsemeye çalışarak, "Hoş bulduk," diye karşılık verdim. İçtenlikle gülümsemesine rağmen onda bir tuhaflık vardı. Yüzü çok solgundu. Gözleri kızarmış ve altları çökmüş gibiydi. Belli etmemeye çalışıyordu ama ondaki tuhaflığı hemen sezmiştim.

Nezaketle Baran'a bakarak, "Ben hemen odayı hazırlatıyorum. Yemek için bir şeyler ister misiniz?" diye sorunca hemen söze girdim:

"Hayır. Biz zaten yemiştik. Saat de epey geç oldu. Lütfen boşuna zahmet etmeyin."

Fatma Hanım Baran'a bakarak onay bekledi. Baran başını sallayınca da yanımızdan uzaklaştı. Baran yanıma yaklaşarak yanağımı okşayınca şüpheyle ona baktım. Bütün gerginliği kaybolmuştu. Sanki hiçbir şey yaşanmamıştı. Olanlara akıl sır erdirmek mümkün değildi.

Başparmağıyla yanağımı okşayarak, "Aslında seni bırakıp gitmek istemiyorum ama gitmeye mecburum, güzelim. Bu gece çok önemli bir işim var. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama gelmem sabahı bulur," dedi. Şüpheyle ona bakmaya devam edince, bakışlarıma aynı şekilde karşılık vererek sordu: "Aklından ne geçiyor?"

Kaygıyla ona bakarak, "Bizi takip eden kişilerin kim olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordum.

Gözlerimdeki kaygıyı hiçe sayarak gülümsedi ve "Söylenecek, korkulacak hiçbir şey yok. Odaya çık ve dinlen. Benim için, yatağımda senin uyuduğunu bilmek kadar güzel hiçbir şey olamaz. Eve gelip sana sarılmak için can attığımı da unutma. Anlaştık mı?" dedi. Çaresizce başımı salladım. Ne diyebilirdim ki! Belli ki bu konu hakkında konuşmayacaktı. En azından gergin değildi. Bu hali beni biraz olsun rahatlatıyordu. Avcumun içini öperek, "Seni çok seviyorum," diye fısıldayınca gülümseyerek gözlerine baktım. Bana olan sevgisini öyle derinden hissettiriyordu ki mest oluyordum. O, hayatıma girmeden önce gerçek anlamda yaşamıyor gibiydim.

Düşüncelerimi okumuş gibi bana göz kırptıktan sonra Yaşar'a kapıyı gösterdi ve birlikte yürümeye başladılar. İçimi ısıtan adam yine bilmediğim ve belki de tehlikelerle dolu bir yere gidiyordu. Korkma dese de korkuyordum. Elimde değildi. Onun bu saatte önemli bir işi olmasının diğer adının tehlike olduğunu yazık ki öğrenmiştim.

Salona baktım. Meloş da aynı benim gibi onların arkasından bakıyordu. Onun da gözlerinde endişe vardı. Tıpkı benim gibi... Göz göze gelince yanına yürüdüm. Kollarını birbirine dolayarak derin bir nefes aldıktan sonra koltuğun kenarına oturdu. Yanına oturdum. Sessizdik.

Meloş başını koltuğa yaslayarak, "Gittiler," deyince, iç çekerek cevap verdim:

"Evet, maalesef."

Konuşmaya devam etti:

"Acaba, bana büyü mü yaptılar, Bahar?"

Kaşlarımı havaya kaldırıp sordum:

"Bu da nereden çıktı şimdi, Allah aşkına Meloş?"

Birden dikleşti ve yüzünü ekşiterek cevap verdi:

"Şöyle ki, yıllar yılı güdümsüz bir ilişki yaşadım. Sorumsuz ve her sıçtığını batıran bir hergele için yıllarımı heba ettim. İsminin Hamdi olmasını ve saç yoksunu olmasını hiç saymıyorum bile." Sustu ve başını sağa sola sallayarak, "İnan, ondan kurtuldum diye kurban bile kestim. Ama gel gör ki şimdi daha beter bir boka saplandım. Hem de gönüllü. Allah için konuş anacığım, İstanbul'un en entrikalı ailesinin fedaisi benim neyime? Adam manyak. Üstelik ultra organize işlerde uzman. Var mı, yok mu; o da belli değil," deyince, gülümseyerek cevap verdim:

"Sivaslıyla Hamdi'yi sakın kıyaslama. Yaşar birçok kadının sahip olmak isteyeceği bir erkek. Sadece yakışıklı olduğu için söylemiyorum bunu. Kişilikli, mert ve kadınlara saygı duyuyor. Kadına değer veren bir erkek ister tespih sallasın ister alaturka olsun ister salon erkeği. İnan bana, böyle erkekler çok az. Ayrıca kabul et, sen de alaturka bir kadınsın ve birbirinize çok yakışıyorsunuz. Tek dezavantajı tehlike içinde yaşıyor olması ve anladığım kadarıyla senden bu sebeple uzak duruyor." Sustu. Ona baktım ve "Mesela bu gece! Çok korktun değil mi?" dedim.

Başını sağa sola sallayarak cevap verdi:

"Adamların polis olduğunu öğrenince sakinleştim."

Şok içinde, "Polis mi?" deyince, kaşlarını çatarak, "Ne yani! Altın saçlı sana söylemedi mi?" diye sordu.

"Hayır..." diye inleyince Meloş'un ağzı açık kaldı. Sıkıntıyla alnımı ovaladım. Herkes olabileceğini aklıma getirmiştim, Haluk hatta mafya bile olabilirdi ama polis olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Meloş anlatmaya başladı:

"Önce ne olduğunu anlamadım. Yaşar silahını çıkarınca korkudan dilim tutuldu zannettim. Sonra telefonla birini arayarak arabanın plaka numarasını verdi ve araştırma yapılmasını istedi. Ardından altın saçlı aradı. Bir süre sonra da arabayı ara sokakların birine sürdü. Tam o sırada yine telefonu çaldı. Arayan kişi plaka numarasını verdiği kişiydi. Konuşmalarından sizi takip eden kişilerin polis olduğunu anladım. Yalan yok, içime su serpildi ama altın saçlı arabadan öyle inince neye uğradığımı şaşırdım. Olanları sen de gördün, anacığım. Baran delirmiş gibiydi. Ben sana söylemiştir diye konuyu açmadım çünkü herkes sakindi."

Sıkıntıyla gözlerimi kaçırarak, "Ben, seni daha fazla korkutmak istemedim. Baran'a defalarca sordum ama bana kim olduklarını söylemedi," diye cevap verdim.

Meloş sırtımı okşadı ve sakin bir şekilde, "Belki de boşuna telaş yapıyoruzdur be, Japon işi. Yani, sonuçta sizi takip edenler polisti. Baran sakin olduğuna göre bir sorun yok demektir. Belli ki onu korumaya çalışıyorlar. Sonuçta ailesinin katilleri hâlâ bulunamadı ve Baran da tehlikede. Peşinizdeki arabada Haluk denilen o azılı katil de olabilirdi. Adam manyak! Halasını bile gözünü kırpmadan yakmış," dedi.

Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. Ben Haluk'un yangınla ilgisi olup olmadığı konusunda hâlâ şüpheliydim. Psikolojik olarak her insan suça meyilliydi evet ama eğer dü-

şündüğüm gibiyse Haluk, Beyza'ya âşıktı ve onun ölümüne bile bile göz yumacağına inanmıyordum. Diğer yandan Meloş Baran'ın gizli ajan olduğunu hâlâ bilmiyordu. Savcılık Baran'ı korumak için peşine polis takmazdı. Bunun başka bir sebebi olmalıydı. Zaten öyle bile olsa Baran bunu benden saklanmaz, açık açık söylerdi.

Meloş etrafını inceledikten sonra salonun karşısındaki asmakata bakarak, "Hayatımda bu kadar büyüleyici ama bir o kadar da soğuk bir ev görmedim. Saray gibi ama ruhsuz. Beyza da mı bu evde yaşıyordu?" diye sorunca başımı sallayarak cevap verdim:

"Evet, Saime Hanım da ölmeden önce bu eve yerleşmiş. Eminim ki bu ev onlar varken böyle ruhsuz değildi. Beyza'yla Şevval'in ortalıklarda koşuşturduğunu ve Saime Hanım'ın bu koltukta oturup kahvesini içerken onları azarladığını hayal ediyorum hep."

Meloş yüzünü buruşturarak koltuğa baktıktan sonra, "Ay ürperdim!" dedi ve bana kolunu göstererek, "Baksana tüylerime. Bir an kadının kucağında oturuyor gibi hissettim kendimi, tövbe tövbe. Yok anacığım! Benim evim küçük falan ama razıyım ben. Azıcık aşım kaygısız başım." Gülümseyerek başımı sağa sola sallarken Meloş asmakatı göstererek sordu: "Bu merdiven nereye çıkıyor?" Gözlerimi kısarak şüpheyle merdivene baktım. Meloş bakışlarımdan şüphelenerek telaşla, "Yok! Yok, sormadım anacığım. Kesinlikle böyle bir soru sormadım ben," diye bağırınca, tek kaşımı kaldırarak fısıldadım:

"Çok geç. Artık sordun."

Hızla ayağa kalktı ve bana işaretparmağını sallayarak, "Senin hiç hayaletlere saygın yok mu?" diye çemkirince gözlerimi devirdim. Ellerini beline koyarak konuşmaya devam etti: "Bak Japon işi, sürekli burnunu boka sokmak hoşuna gidiyorsa bir şey diyemem ama benden ne istiyorsun? Yen-

geç bacakları, ev baskınları, araba önü kesmeler falan bana bugün fazlasıyla yetti. Bir de hayaletlerle uğraşamam."

Bezginlikle konuşmaya başladım:

"Hadi ama! Hayalet diye bir şey yoktur, Meloş. Beyza'nın odasına tekrar girmek zorundayım. Haluk'la ilgili bir şeyler bulabilirim. Baran evde değil. Bundan daha iyi bir fırsat olamaz."

Meloş gözlerini kapattıktan sonra derin bir nefes alarak, "Ne dersem diyeyim bir işe yaramayacak, değil mi?" diye sorunca, düşünüyor gibi yaparak cevap verdim:

"Hayır!"

Yüzünü buruşturarak söylenmeye başlayınca ayağa kalktım ve kolundan tutarak onu merdivenlere doğru çekmeye başladım. Öfkeyle kolunu çektikten sonra meydan okuyarak yüzüme baktı. Yalvaran gözlerle ona bakınca, ofladıktan sonra söylenerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Gülümseyerek onu takip ettim. Merdivenlerin sonuna gelince tekrar bana baktı. Ona gideceği yönü göstererek yürümeye devam ettim. Beyza'nın odasının önüne gelince kapının kolunu tutarak ona baktım. Yutkunarak kapıya baktı ve ellerini kaldırarak sessizce bir şeyler okumaya başladı.

Şaşırarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye sorunca, ellerini yüzüne sürdü ve öfkeyle, "Ay, ne yapıyor gibi görünüyorum? Tabii ki Fatiha suresi okudum. Böylece niyetimizin kötü olmadığını anlar," dedi.

Gözlerimi bayarak, "Kim?" deyince, ellerini beline koyarak cevap verdi:

"Kim olacak? Beyza!"

İnanamıyormuşçasına, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sorunca çemkirmeye başladı:

"Ay, senin tuzun kuru tabii. Senin peşine düşmez. Sonuçta abisinden yana torpilin var. Peki ben kimim? Dış kapının dış mandalı."

Onu duymazlıktan gelerek içeriye girdim. Oda karanlıktı. Hemen ışığı açtım. Meloş hâlâ içeriye girmemişti. Ters ters ona bakınca pes ederek içeriye girdi. Yaptığımız doğru bir şey değildi ve çok huzursuzdum. Ama içimdeki ses bana, bu gece Haluk ile ilgili bir iz bulacağımı söylüyordu. Sıkıntıyla odaya baktım. Acaba nereye bakmalıydım?

Meloş hayranlıkla odaya bakarak fısıldadı:

"Zevkli kızmış."

Fotoğraflar dikkatini çekince oraya yürüdü. Ben de makyaj masasına yaklaştım ve çekmeceleri açarak incelemeye başladım. İlk çekmecede özenle yerleştirilmiş bir sürü krem ve tonik vardı. Çekmeceyi kapatarak diğer çekmeyi açtım. Bu çekmece de aynı şekildeydi. Aradığımı bulamayınca sıkıntıyla çekmecelere bakınmaya devam ettim.

Bakılabilecek her köşeye bakmıştım. Meloş salıncakta oturmuş beni seyrediyordu. Ellerimi belime koyarak söylenmeye başladım:

"Biraz yardım etsen hiç fena olmaz!"

Tırnaklarını inceleyerek cevap verdi:

"Ne bulmaya çalışıyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Herhangi bir şey işte!" diye fısıldayınca, "Hım!.. Demek herhangi bir şeyi," dedi ve abajuru tutarak sordu: "Bu nasıl? Rengi hoş bence!"

Gözlerimi devirerek bağırdım:

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Bacak bacak üstüne attı ve ciddi bir şekilde, "Sence altın saçlı salak mı? Ya da Beyza! Aklını başına topla, Baran zaten bu odayı dip köşe aratmıştır. Onu geçtim, sence Beyza nefret ettiği ve aşkına karşılık vermediği bir erkekle ilgili odasına ne saklayabilir? Oturup sayfa sayfa Haluk'un ona olan aşkını yazacak ve çekmecesine saklayıp ara sıra okuyacak hali yok. Ben, o Hamdi olacak domuzun adıyla aynı diye sokağın başındaki markete bile girmiyorum. Kaldı ki evde

onunla ilgili bir anı saklayacağım! Aradığın her ne ise bu odada değil, Bahar? Varsa da gizli bir köşede değildir. Eğer öyle bir şey varsa da ancak önemini yitirmiş, unutulmuş eşyaların içinde bulursun," dedi. Sustu ve etrafı inceleyerek sordu: "Bu kızın kıyafetleri nerede, Allah aşkına?"

Umutsuz bir şekilde cevap verdim:

"Şu köşede bir giyinme odası var."

Ayağa kalktıktan sonra saçlarını savurarak, "Biraz da oraya bakalım," dedi. Başımı sallayarak odaya yürüdüm. Giyinme odası en az yatak odası kadar büyüktü. Meloş dolaplara göz gezdirmeye başladı. Saatlerin ve takıların olduğu dolaba yürürken Meloş eliyle beni durdurdu. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bana bavulların olduğu dolabı gösterdi. Anlamayan gözlerle ona baktım. Gözlerini bayarak cevap verdi: "Ay, bakma öyle de gel buraya!" Hemen yanına yürüyerek dolaba baktım. Raflarda sıra sıra dizilmiş boş bavullar vardı. Meloş eliyle bana en altta duran iki kartonu gösterince bakışlarımı oraya çevirdim. Kartonların üstünde, *"Bağış"* yazıyordu. Meloş konuşmaya başladı: "Belli ki bu kartonlarda kullanmadığı ve görmek istemediği eşyalar var. Bence buraya bak."

Bu kutularda bir şeyler bulacağıma dair hiç umudum yoktu. Aslında tam olarak ne aradığımı bile bilmiyordum. Belki de görmeyi umduğum şey bir eşya değil, bir yazı ya da eski bir fotoğraftı. Meloş ısrarla bana bakınca pes ederek kutuları çektim ve incelemeye başladım. Gerçekten de kutularda modası geçmiş kıyafetler vardı. Bu eşyalar eski evden buraya gelmiş olmalıydı. Beyza açmaya bile gerek duymadan bir kuruma bağış yapmaya karar vermişti. Ümitsiz bir şekilde Meloş'a baktım. Dikkatle kıyafetleri inceliyordu. Göz göze geldiğinizde yüzünü buruşturarak söylenmeye başladı:

"Kızın bağış yaptığı şu kıyafetlerin güzelliğine bak! Hepsi birbirinden güzel. Hele şu takılara ne demeli? İnsan değil

atmaya, bakmaya bile kıyamıyor. Müsrif bunlar, anacığım!" Yeşil taşlı bir yüzüğü çıkarıp parmağına taktıktan sonra hayranlıkla bakmaya başladı.

Gözlerimi devirerek fısıldadım:

"Hadi çıkalım artık bu odadan. Hiçbir şey bulamadık."

Meloş başını salladı ve parmağındaki yüzüğü çıkarıp takıların olduğu küçük kutuya koydu. O an gözüme bir kolye çarptı. Hızla kutuyu elime alıp kolyeyi çıkardım. Kolye beyaz taşların işlendiği bir melek kanadıydı.

Meloş hayranlıkla kolyeye bakarak fısıldadı:

"Gerçekten de çok güzel! Bunu niye bağışlamış ki? Bayağı da değerli bir şeye benziyor."

Dehşetle Meloş'a bakınca, bakışlarımdan ürkerek gözlerini açtı ve "Ay, ne oldu? Hortlak görmüş gibi bakma bana öyle. Doğruyu söyle Japon işi, arkamda biri mi var?" diye bağırdı.

Heyecandan cevap bile veremedim ve kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatarak kolyeyi çevirdim. Arkasında bir yazı vardı. Dikkatli bir şekilde okumaya başladım:

"Tüm yollarım sana çıkıyor..."

Nihayet aradığımı bulmuştum. Kuyumcunun bize bahsettiği o kolye avuçlarımın arasında duruyordu. Artık emin olmuştum, Haluk bu kolyeyi Beyza için yaptırmıştı. Haluk Beyza'yı seviyordu. Peki, Ferhat'ın yaptırdığı siyah taşlı kolye kim içindi! Birbirinin kopyası gibi olan bu iki kolyenin arasında nasıl bir bağ vardı...

Hızla kolyeyi cebime koydum ve kutuları kapatarak ayağa kalktım. Meloş dehşetle beni seyrediyordu. Gülümsedikten sonra onu öperek fısıldadım:

"Sen harika bir kadınsın, Meloş." Meloş'un ağzı açık kaldı. Kolundan tutarak onu ayağa kaldırdım ve "Hadi gidiyoruz," dedim.

"Ulan nereye?" deyince kahkaha atarak cevap verdim:

"Şevval'i bulmaya."

Yüzünü buruşturarak söylenmeye başladı:

"Ay, o gotik kafalı, şeytan çarpmış kızla hiç uğraşamam. Ben yokum anacığım. Sen hangi cehenneme istiyorsan git."

Tek kaşımı kaldırarak, "Olmaz, anca beraber kanca beraber. Yürü hadi!" diye cevap verdikten sonra odadan dışarıya çıkarak aşağı kata indik.

Ev sessizdi. Mutfağın olduğu bölüme yürümeye devam ettik. İçeriye girer girmez Fatma Hanım'ı gördüm. Sessizce ağlıyordu. Meloş'la birbirimize baktık. Ona salonu işaret edince, başını sallayıp salona yürümeye başladı. O gider gitmez derin bir nefes alarak Fatma Hanım'ın yanına gittim. Beni fark edince hemen gözyaşlarını sildi ve ayağa kalkmak istedi. Omzuna dokunarak ona engel olduktan sonra yanındaki boş sandalyeye oturarak konuşmaya başladım:

"Eve girdiğimiz an sende bir şeyler olduğunu anladım. Belli ki seni üzen bir şeyler var. Elbette ki anlatmak zorunda değilsin ama eğer içini dökmek istersen seve seve dinlerim. Bana güvenebilirsin, Fatma teyze."

Gözyaşı istemsizce yanağından süzüldü ve gülümsemeye çalışarak cevap verdi:

"Sen gerçekten çok değerli bir kızsın. Yazık ki Saime Hanım seni tanıyamadı. O hep Baran için böyle bir eş hayal ederdi. Çok teşekkürler kızım."

Elini tuttum ve içtenlikle, "Neyin var? Seni hiç böyle görmemiştim," diye sordum.

Burnunu çekerek konuşmaya başladı:

"Şevval benim kızım. Gerçi zaten biliyorsundur. O benim tek dayanağım. Yazık ki hak ettiği hayatı ona veremedim. Allah için; Saime Hanım olsun, Baran ve Beyza olsun ona ailenin bir parçası gibi davrandılar. Ama yetmiyor işte. Asi bir kızdır. Bazen ortadan kaybolur, günlerce ortalıkta gö-

rünmez. Doğru düzgün arkadaşı bile yok. Kimseyle konuşmaktan hoşlanmaz. Aslında eskiden böyle değildi. Yani en azından bu kadar içine kapanık değildi. Yazık ki Beyza'nın ölümü onu mahvetti. Bugün onun doğum günü ama odasından dışarıya bile çıkmadı. Onu böyle görmek yüreğimi yakıyor."

Hüzünle ona baktım. Şevval gerçekten de farklı bir kızdı. Herkese güvenmiyor ve dostluk kurmuyordu. Bu sebeple tek dostunun ölümünü kabullenememesi çok doğaldı.

İç çekerek sordum:

"Babası nerede?"

Acıyla karışık bir nefes alarak, "Öldü," dedi ve boşluğa bakarak konuşmaya devam etti: "Ben hamileyken trafik kazası geçirdi. Hatta hamile olduğumu bile o öldükten birkaç ay sonra öğrendim." Anlatırken benden gözlerini kaçırıyordu. Utanıyor ve çekiniyor olmalıydı. Bir süre sonra, "Şey! Yani biz evli değildik. O da Demiroğlu ailesi için çalışıyor, Saime Hanım'ın şoförlüğünü yapıyordu. Hamile olduğumu fark ettiğimde dünya başıma yıkıldı. İnan, Saime Hanım olmasa canıma kıyardım. Daha otuz yaşımda bile değildim ve çok çaresizdim. Bebeği aldırmak istedim, hatta kimse anlamasın diye evden kaçtım. Ama Saime Hanım beni buldurdu. Yüzüne bakamıyordum. O dünyanın en melek kalpli kadınıydı. Bana korkmamamı söyledi ve sahip çıktı. Hatta Şevval'e adını Saime Hanım verdi. Zaten o da Beyza'ya hamileydi. Aralarında birkaç ay var. Beyza, Şevval'den altı ay daha büyük. Birlikte büyüdüler. Yalan söyleyemem. Şevval ne diğer evde ne de bu evde Saime Hanım ve çocukları tarafından hiç dışlanmadı. Ama yine de evlilikdışı bir çocuk olmayı hiç kabullenemedi," dedi.

Fatma Hanım'ın anlattıkları beni çok etkilemişti. Şevval'in umursamaz tavırlarının altında, yaralı bir kız çocuğu vardı.

"Nerede o?" diye sordum.

Fatma Hanım gözyaşlarını silerek cevap verdi:

"Yarım saat önce bahçeye çıktı. Bugün benimle tek kelime konuşmadı, yemek bile yemedi. Ana yüreği işte. Üzülüyorum. Beyza olsaydı onu odasından çıkarıp zorla yemek yedirirdi. Ama yavrum; o da melek oldu, göğe karıştı."

Gülümsemeye çalışarak ayağa kalktım ve "Sen üzülme. Ben onunla konuşurum," deyince minnetle başını salladı.

Hemen salona yürüdüm. Meloş telefonuna bakıyordu. Beni görünce telaşla ayağa kalkarak, "Ne olmuş? Kadıncağızın nesi var?" diye sordu.

Bahçeye bakınarak cevap verdim:

"Fatma Hanım Şevval'in annesi. Bugün Şevval'in doğum günüymüş. Her sene Beyza ile kutlarlarmış. Anlayacağın, kız üzgün ve anladığım kadarıyla depresyonda. Gel yanına gidelim. Biraz konuşuruz."

Meloş hüzünle cevap verdi:

"Ah! Kıyamam. Keşke şu Beyza ölmeseydi. Baksana, ne kadar kişiye ilaç oluyormuş garip."

Başımı sallayarak bahçeye yürüdükten sonra etrafıma bakındım. Onu bulmak hiç de zor olmadı çünkü havuzun başında oturuyordu. Elinde sigara vardı. Meloş'la birbirimize baktıktan sonra yanına yürümeye başladık. Dalgın görünüyordu. Hemen yanındaki boş şezlonga oturdum ve Meloş yanıma otursun diye kenara kaydım. Geldiğimizi fark etmişti ama hiç tepki vermiyordu. Her zamanki haliydi ve onun bu tavırları bana yabancı değildi. Bembeyaz teni karanlığa rağmen belirgindi. Üstünde siyah, kuru kafa desenli bir tişört vardı. Saçlarının hepsini tepesinde toplayarak topuz yapmıştı ve dudağıyla kaşının üstündeki piercingler ışıl ışıl parlıyordu. Elindeki sigaradan derin bir nefes alarak üfledi. Ağzından çıkan gri dumana bakarak yüzümü buruşturdum. Onu ilk defa sigara içerken görüyordum.

Bir süre sonra, "Beyza'nın odasına girdiğinizi Baran abi duymasın," dedi.

Şaşırarak Meloş'la bakıştıktan sonra Şevval'e cevap verdim:

"Odaya girdiğimizi nereden biliyorsun?"

Gözlerini devirerek, "Çünkü gizli saklı işler yapma konusunda hiç beceriniz yok. Odaya gizli girdiğinizi zannediyorsunuz ama odanın ışıklarını açarak kendinizi ele verdiniz. Bu saatte hiç kimse o odaya girmez. Eğer Baran abi erken gelseydi ya da adamlardan biri ışığı fark edip Baran abiyi arasaydı enselenirdiniz. Çünkü o odaya annem bile izinsiz giremiyor. Adamları da bunu bilir," dedi.

Meloş omzunu silkerek cevap verdi:

"Madem odaya girmek yasak, neden kapı kilitli değil? Eminim ki sen de o odaya defalarca girmişsindir."

Şevval sert bir şekilde Meloş'a baktıktan sonra soğuk bir ses tonuyla, "Kilitli değil çünkü bu evde herkes Baran abinin söylediği her sözün emir olduğunu bilir ve kimse o emri çiğnemeye cesaret edemez. Ayrıca hayır! Beyza öldükten sonra odaya asla girmedim ve girmem de! Çünkü onun öldüğü gerçeğiyle yüzleşmek istemiyorum," dedikten sonra bana bakarak sözlerini tamamladı: "O odaya meraktan girmeyecek kadar kişiliği sağlam bir kız olduğunu düşünürsek Baran abinin emrini hiçe saymanın bir sebebi olmalı!"

Meloş kulağıma eğilerek, "Bunun içine şeytan girmiş, anacığım. Fatiha suresini oku da öyle konuş," deyince, Şevval gözlerini bayarak söze girdi:

"Doğru! Kimin şeytan, kimin melek olduğunu hiç kimse bilemez. Tuhaf olan şu ki, şeytan da isyan edene kadar bir melekti."

Asiliğine inatla gülümsedim ve "Doğum günün kutlu olsun," dedim. Afalladı. Gözleri kısa bir an gözlerimde takılı kaldıktan sonra acıyla yutkunarak havuza bakmaya başladı.

Konuşmaya devam ettim: "Beyza'nın ölümünün seni çok üzdüğünü biliyorum. Halinden ve tavırlarından belli. Sen her zaman soğuk ve mesafelisin ama bugün her zamankinden farklı bir kız var karşımda. Eğer Beyza yaşasaydı, eminim ki o da seni böyle görmek istemezdi. Kimbilir geçmişte ne güzel doğum günleri kutlamışsınızdır."

Dudakları büküldü. Bazen geçmişi anmak insana acı bir haz verirdi. Onu anlıyordum. Sonuçta kaybettiği kişi, dosttan öte çocukluğunun bir parçasıydı. Neler yaşamışlardı kimbilir... Güzel anılar bir daha geri gelmeyecekti ve yazık ki o anılar yerini yenilere bırakamayacaktı. Bu yüzden sessizliğini anlayışla kabul ederek saygı duydum ve üstelemedim...

Bitmek üzere olan sigarasını söndürmek yerine paketinden yeni bir dal sigara aldı ve sönmemiş sigarasıyla yakarak derin bir nefes aldı. Elleri titriyordu ve sürekli yutkunarak acısını bastırmaya çalışıyordu. Hüzünle Meloş'a baktım. Onun da gözlerinde aynı hüzün vardı. Şevval için üzülüyordu. Üstelik Meloş; daha onun babasız geçirdiği çocukluğunu, ona sahip çıkan insanları kaybettiği için çektiği acıyı, hırçınlığının gerçek sırlarını bilmiyordu.

Bir süre sonra Şevval, "Bazen ölmek istiyorum," dedi ve acıyla konuşmaya devam etti: "İçimi kavuran bir acı var ve bu duyguyla baş etmek gerçekten çok zor. İki sene önce yine öyle bir gündü. Kalbim yine acıyordu ve acıdığı için ona kinliydim. Artık taş kesmesi gerekirken hâlâ acıması sinirlerimi bozuyordu. Beyza'yla sık sık kavga ederdik biz. Daha doğrusu ben ona ters davranırdım. Tüm tersliğime rağmen o, inatla susar ve bana gülümserdi çünkü beni kız kardeşi olarak görüyordu. Ona göre ben ailenin hırçın kızıydım. Bana ablalık yapardı. Sürekli bana, *'Ben senden altı ay büyüğüm,'* der ve bana öğütler verirdi. O gerçekten iyiydi ve onu sevmemek mümkün değildi." Meloş'la birlikte onun söylediği sözleri dinliyorduk. İlk defa sesinde soğukluk ye-

rine duygu kırıntıları vardı ve şu an gerçekten özel bir andı. Konuşmaya devam etti: "Doğum günü kutlamaktan nefret ederim. Bana hep istenmeyen bir bebek olduğumu hatırlatır. Ben Beyza'nın doğum günlerini hiç kutlamazdım ama o her seferinde benim için özel bir şeyler yapardı. Birkaç sene önce bir delilik yapıp evden kaçtık. Aslında gitmeyi hiç istemiyordum ama bana, eğer onunla gitmezsem tek başına gideceğini söyledi. Kafasına koyduğu şeyi yapmakta üstüne yoktu. Sonuçta o da bir Demiroğlu geni taşıyordu."

Meloş yüzünü buruşturarak söze girdi:

"Bu genler onlarla zaman geçirenlere de bulaşıyor." Gözlerimi kısarak Meloş'a baktım.

Şevval bizi dinlemiyor gibiydi. İçini dökmeye devam etti:

"Evin arkasında büyük bir koru var. Kimseye görünmeden oradan çıktık ve sokağa varınca bir taksi çevirdik. O gece sabaha kadar çılgınlar gibi eğlendik. Ne ben bu evin beslenmesi Şevval'dim ne o tüm ailenin gözbebeği Beyza. Sanki gerçekten de iki kız kardeştik. Tabii ki Baran abi kaçtığımızı anlayıp Yaşar abiyle bizi bulana kadar..."

Heyecanla, "Sonra ne oldu?" diye sordum.

Şevval acıyla gülümseyerek cevap verdi:

"Tabii ki Beyza'ya hiçbir şey olmadı. Ama ben hayatımda ilk defa ağır bir tokat yedim. Hem de besleme olduğum gerçeği yüzüme vurularak!"

Sanki bir balyoz yemiş, âdeta şok olmuştum. Duyduklarım gerçek olamazdı, olmamaydı. Dolan gözlerimi Meloş'a çevirdim. Eliyle ağzını kapatmış Şevval'e bakıyordu. Dişlerimi öyle sıkmıştım ki çenem titremeye başladı. Şevval soğuk bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimiz buluşunca da gülümsedi. Daha fazla dayanamadım ve başımı sağa sola sallayarak hırsla bağırdım:

"Sana o tokadı kim attı, Şevval? Baran mı? Doğruyu söyle bana!"

Şevval gözlerini kısarak, "Hayır!" dedikten sonra hırsla fısıldadı: "Ümit Demiroğlu!"

Afalladım. Meloş nefretle, "Şerefsiz piç!" deyince, Şevval dişlerini sıkarak anlatmaya devam etti:

"Saime Hanım, Beyza'nın yokluğunu fark edince önce Baran abiye söylemekten korkmuş. Beyza'ya ulaşamamış ve babasına gitmiş olabileceğini düşünerek o pisliği aramış. Sonra zaten kıyamet kopmuş ve herkes bizim yokluğumuzu öğrenmiş. Baran abi bizi bulduktan sonra hiç konuşmadı. Kızgın olduğunu biliyorduk, o yüzden sesimizi bile çıkarmadık. Nasıl olsa öfkesi geçince bize kıyamayacak ve affedecekti çünkü çocukluğumuzdan beri hep böyle olmuştu." Baran'ın soğuk sessizliği bana yabancı değildi. Duygularını kontrol etmekteki gücü de inanılmazdı. Şevval derin bir nefes aldıktan sonra, "Her şey eve vardığımızda oldu. Kapıdan içeriye girer girmez Ümit Demiroğlu bana saldırdı. Bana lanetli bir besleme olduğumu söyledi ve ardından yüzüme sert bir tokat attı. Yüzüme çarpan tokat öyle şiddetiydi ki yere savruldum. Baran abi dahil herkes benim gibi gafil avlanmıştı. Birden kıyamet koptu. Baran abi babasının önüne geçerek yakalarını tuttu. Elleri titriyordu ve eminim ki ona vurmamak için kendisini zor tutuyordu ama karşısındaki adam babasıydı ve ne olursa olsun babasına el kaldırmazdı. Babası Baran abiye vurmak için elini kaldırınca Yaşar abi araya girdi ve Ümit Demiroğlu'na sert bir yumruk attı. Saime Hanım'ın kocasına nefretle baktığını ilk kez o gece görmüştüm. Dilimi ısırmıştım ama kanı fark edip bana daha fazla acımasınlar diye ağzımı açamıyor, kanı yutmak zorunda kalıyordum. Beyza olanlara dayanamayarak bayılınca herkes onun etrafına toplandı. Bu fırsattan istifade ederek yerden kalktım ve odama koşarak kusmaya başladım." Sanki o geceyi yaşıyordum. Şevval'in bütün bunları anlatırkenki soğukluğuna tezat, benim yüreğim acıyordu. Ümit Demiroğlu'ndan bir

kez daha nefret etmiştim. Öyle bir adamın Baran'ın babası olduğuna inanmak istemiyordum. Şevval sigarasını söndürerek, "Baran abi odamın kapısını kırdığında hâlâ kusmaya devam ediyordum. Beni şefkatle kucağına aldı ve saçlarımı okşayarak cesaret vermek istercesine gülümsedi. Küçük bir kızken Beyza'yla ne zaman korksak soluğu Baran abinin yanında alır ve ona sarılırdık. Sanki o yanımızda olunca bütün korkularımız uçup giderdi. O an da işte öyle bir andı. Baran abi yine güven kokuyordu. Artık korkmuyordum ve o geceden sonra artık hiçbir şeyden korkmadım. Zamanla değiştim ve işte gördüğünüz gibiyim," dedi.

Çok etkilenmiştim. Baran beni yanıltmamıştı. O benim tanıdığım en merhametli adamdı. Bir kez ona daha hayran oldum. Sustuk. Herkes sessizliği dinlemeye başladı. Ilık bir rüzgâr esince, iç çekerek havuzun başına yürüdüm.

Şevval, "Beyza'nın odasında ne bulmayı umuyordun?" diye sorunca ona baktım. Gözlerinde gerçekten merak vardı.

Düşünceli bir şekilde, "Beyza sana her şeyini anlatırdı, değil mi?" diye sordum.

Derin bir nefes alarak fısıldadı:

"Evet."

Yanına oturarak konuşmaya devam ettim:

"O zaman Haluk'un ona âşık olduğunu da biliyorsundur."

Şaşırmıştı. Böyle bir cevap beklemediği belliydi. Yutkunduktan sonra yavaşça başını salladı. Bildiğinden zaten şüphem yoktu. Kaşlarını çatarak sordu:

"Nasıl öğrendin?" Elbette ki ona her şeyi anlatamazdım. Bu sebeple cevap vermedim. Şevval suskunluğumu anlayışla karşılayarak konuşmaya devam etti: "Kimsenin bilmediği bir şeydi bu. Açıkçası, beni şaşırttın. Zannettiğimden daha zekiymişsin. Peki ya Baran abi; o bilmiyor, değil mi?" diye sorunca, "Hayır, bilmiyor," dedim.

Şevval gülümsedi ve gözlerini kaçırarak, "Peki ne öğrenmek istiyorsun?" dedi.

Hemen cevap verdim:

"Haluk, Baran'dan nefret ediyor. Bunun sebebini tahmin etmek hiç de zor değil ama emin olmak istiyorum. Bu nefretin sebebi Beyza mı?"

Acıyla gülümseyerek cevap verdi:

"Bu neyi değiştirir ki?"

Boşluğa bakarak fısıldadım:

"Belki hiçbir şeyi, belki de birçok şeyi!"

Şevval içli bir nefes alarak anlatmaya başladı:

"Haluk kendisini bildi bileli Beyza'yı seviyordu. Bu aşk, zannettiğin gibi basit bir aşk değil, Bahar. Saplantılı ve tehlikeli bir aşk. Beyza da bunu biliyordu. Onu uyardım ama maalesef beni ciddiye almadı. Olmaması geren şeyler oldu ve yaşanmaması gereken şeyler yaşandı. Sadece bunu söyleyebilirim."

Afalladım. Ne demek istiyordu? Tek kaşımı kaldırarak sordum:

"Beyza Haluk'un aşkına karşılık vermedi, değil mi?" Şevval sigara paketinden bir dal sigara daha yakarak dumanını içine çekti. Sakin olmaya çalışıyordum. Şevval'in sorduğum soruya cevap vermemesi beni geriyordu. Hırsla tekrar sordum: "Vermedi, değil mi?"

O da gerilmişti. Etrafına bakındıktan sonra derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Verdi diyemem ama vermedi de!.. Başlarda Haluk'un ona gösterdiği ilgi hoşuna gidiyordu ama Beyza o zamanlar çok küçüktü. Sonra Haluk bunaltıcı olmaya başladı. Beyza'nın da kendisini sevdiğine inanıyordu. Beyza ondan kaçmaya başlayınca Haluk birden değişti. Zaten o, oldu bitti çok kompleksli ve kıskanç bir insandı. Çaresiz kalan Beyza; Haluk'tan kurtulmak için, abisinin her şeyi öğrenirse deliye

döneceğini ve abisinin ona olan güveninin herkesten ve her şeyden önemli olduğunu söyledi. Zamanla Haluk da Beyza'yla arasındaki engelin Baran abi olduğuna inanmaya ve ondan nefret etmeye başladı. Hatta bu nefreti ileriye götürdü ve Baran abiyi bacağından bıçakladı. Sözde kendisine ait olanı istiyordu. Aslında istediği sadece Beyza'ydı."

Sıkıntıyla ofladım. Meloş yakasını silkerek söze girdi:

"Ay, bunların soyadı Demiroğlu değil; Entrikaoğlu olmalıymış, anacığım. Sabaha dudağım uçuklamazsa iyidir. Oturduğum yerde içim şişti. Ben de Müjgan teyzem hakkımda dedikodu yapıyor diye ona yüz vermiyordum. Ay! Kadın, bildiğin nur nimetmiş." Şevval'le birbirimize baktık. Meloş elini ona uzatarak, "Ver bacım bana da bir sigara. Yeminle dertlendim. Tevekkeli dememişler: Karışma devletin işine, düşme zenginin peşine; boynunu kır, bak kendi işine, diye!" deyince, Şevval soğuk bir şekilde bana bakarak fısıldadı:

"Tuhaf biri ama sevimli."

Gülümseyerek cevap verdim:

"Öyle, evet. Birbirimizden farklıyız ama aramızda büyük bir bağ var."

Hüzünle cevap verdi:

"Tıpkı ben ve Beyza gibi. Ama şimdi bir yanım eksik." Gözleri acı doluydu.

"Şimdi o burada olsaydı, ne yapardın?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirdi ve acı dolu bir sesle cevap verdi:

"Onu kurtaramadığım için beni affetmesini isterdim."

Gözlerim doldu ve zorlukla fısıldadım:

"Peki, o ne yapardı?"

Gülümseyerek cevap verdi:

"Önce doğum günümü kutlar ve her sene yaptığı gibi beni kandırıp gece kulübüne götürürdü."

Bir anda aklıma gelen şeyle bakışlarımı Meloş'a çevirdim. Meloş korkuyla gözlerini açarak başını sağa sola sal-

ladı. Gözlerimi kısarak ona bakınca, sessiz bir şekilde ağzını oynatarak, "Saçmalama," dedi.

Başımı dikleştirerek Şevval'e baktıktan sonra gülümseyerek, "Beyza'nın yerini tutmamız mümkün değil, bunu biliyorum ama yine de sormak istiyorum. Bu gece bizi o gece kulübüne götürür müsün? Arka korudan kaçabilir ve sokaktan geçen bir taksiyi çevirebiliriz," dedim. Öylece bana bakıyordu. Acıyla yutkunarak başını sağa sola sallayınca ayağa kalktım ve elimi belime koyarak, "Eğer gelmezsen ben yalnız giderim," dedim.

Şevval dolan gözlerini kaçırarak acıyla gülümseyince ben de gülümsedim. Ayağa kalktı ve sevgiyle bana bakarak cevap verdi:

"Peki! Gidelim o zaman."

Heyecanla ellerimi çırptıktan sonra hep birlikte yürümeye başladık. Meloş aniden durdu ve yüzünü ekşiterek bize baktı. Kaşlarımı çatarak sordum:

"Ne oldu?"

Sıkıntıyla etrafına bakınarak cevap verdi:

"Ay, resmen hissediyorum. His sağdan soldan üstüme üstüme geliyor. Kesin bu sezonun küçük beslemesi ben olacağım. Bu sabah evden hiç çıkmamalıydım ben. Evden çıkarak bela döngüsünü başlattım. Allah sonumuzu hayır etsin, anacığım."

Şevval'le birbirimize baktıktan sonra birden kahkaha atmaya başladık. Gülmekten gözümden yaş geliyordu. O sırada pencereden bize bakan Fatma Hanım'la göz göze geldik. Kahkahamı saklayarak ona gülümseyince elini kalbinin üstüne koydu ve minnetle bana başını salladı...

"Emin misiniz?" Şevval'le bakışlarımızı Meloş'a çevirince, rahatsız olduğunu belli edercesine, "Ay ne?" dedi ve konuşmaya devam etti: "Madem bu koca saraydan çıkmak bu

kadar kolay, bu iri cüsseli çam yarmaları ne işe yarıyor? Yalı kazığı değiller herhalde. Ayrıca, çıkmak bu kadar kolaysa girmek de zor olmaz. Altın saçlı boşuna para veriyor bu adamlara. Yazık! Resmen müsriflik, anacığım." Bezgin bir şekilde nefes aldıktan sonra Meloş'un kolundan çekerek yürümeye devam ettim. Ağaçların arasından geçerek, sokakla villayı birbirinden ayıran yüksek duvarın önünde durduk. Meloş gözlerini devirerek duvara baktı ve "Ee! Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Şevval eliyle köşeyi işaret ederek cevap verdi:

"İleride demir bir kapı var."

Şüpheyle sordum:

"Ya kapı kilitliyse!"

Meloş gözlerini bayarak söze girdi:

"Yok canım! Kilitli falan değildir. Burası baya dinlenme tesisi gibi bir yer olmuş. Baksanıza, resmen yolgeçen hanı. Bir kamyoncular eksik."

Zaten fazlasıyla gergindik. Bu gerginliğin üstüne bir de Meloş hiç susmadan konuşuyordu. Gözlerimi kısarak tehditkâr bir şekilde ona baktım ama o hiç oralı bile olmadı. Şevval cebinden bir anahtarlık çıkarıp bize gösterince, şaşırarak Meloş'la birbirimize baktık. Bu kızın bu evde giremeyeceği hiçbir oda yoktu galiba. Bu kadar korkusuz olması, insanı gerçekten şaşırtıyordu.

Kapının önüne gelince Şevval son bir kez bana bakarak sordu:

"Acaba geri mi dönsek? Benim yüzümden Baran abiyle sorun yaşamanı istemiyorum. İtiraf etmeliyim ki beni mutlu etmeye çalışman çok hoştu ve gerçekten etkilendim. Bu zaten bana yeter; inan, gitmesek de olur."

Meloş başını sallayarak söze girdi:

"Bu sözlere alkış yapsam yeridir. Altın saçlı, bu gece kulübüne gitmek için evden kaçma olayını öğrenirse, ki kesin-

likle bu işin boku çıkacak, sonuçları kötü olur; benim fikrim kırın dizinizi oturun götünüzün üstüne. Hem gereksiz yere olay çıkmaz hem de dinlenirsiniz. Bir taşla iki kuş. Nasıl fikir?"

Sıkıntılı bir nefes aldıktan sonra karasız bir şekilde Şevval'e cevap verdim:

"Bugün senin doğum günün ve öyle kutlama yapmadan evde oturman hiç içime sinmiyor. Evet, gece kulübüne gitmek çok büyük bir risk. Ama en azından yakın bir yerde bir şeyler yiyelim. Bunun hiç kimseye bir zararı yok."

Şevval kısa bir süre düşündükten sonra gülümseyerek sordu:

"Aslında Baran abinin Beyza'yla beni sürekli götürdüğü bir İtalyan restoranı var. Ne dersiniz?"

Meloş dehşetle cevap verdi:

"Ay, Allah aşkı için soruyorum. Türk mutfağı sizin neyinize yetmiyor? Yok, anacığım! Siz illaki böcek yiyeceksiniz, yolunuz açık olsun ama ben artık yokum. Bugün fazlasıyla öyle şeylerle haşır neşir oldum ve tiksindim, vallahi tiksindim."

Şevval güldükten sonra düşünmeye başladı. Bir süre sonra gözlerini kısarak sordu:

"Peki ya köfte ekmeğe ne dersiniz?"

Meloş'la birbirimize baktık ve aynı anda neşeyle cevap verdik:

"İşte o olur."

Şevval de gülümsedikten sonra etrafına bakındı ve dikkatli bir şekilde kapıyı açtı. Aslında yaptığımız çok masum ve normaldi ama yakalanmaktan korkuyorduk. Hem yakalansak bile en fazla ne olabilirdi! Canımız köfte ekmek yemek istemişti ve yemeğe gidiyorduk. Kendime bunları söylememe rağmen endişeliydim. Yine de vazgeçmiyor ve Şevval'in peşinden yürümeye devam ediyordum. Sokağa çıktıktan sonra

yürümeye devam ettik. Evden uzaklaştıkça korkularım da azalmaya başlamıştı. Cadde ışıl ışıldı ve hava çok güzeldi. Rüzgâr, denizin kokusunu getiriyordu.

Sokağın sonuna gelince Şevval neşeyle, "Taksiye binmemize gerek de yok. Köfteci sahilin başında zaten. Ekmeklerimizi yer, hemen eve döneriz. Kimsenin ruhu bile duymaz," dedi.

Böylesi gerçekten daha iyiydi. Hem Şevval mutlu olacaktı hem de evden çok uzaklaşmamış olacaktık. Sahil boyu yürüyüş yapanları, mısırcıları ve sokak ışıklarını seyrede seyrede köfteciye vardık. Etrafıma bakındım. Ortam oldukça sakindi. Kızlı erkekli bir grup ve bir çift dışında hiç kimse yoktu. Vakit kaybetmeden köftelerimizi söyledikten sonra boş bulduğumuz taburelere oturduk.

Deniz pırıl pırıl parlıyordu. Meloş denizin kokusunu içine çekerek fısıldadı:

"İyi ki buraya geldik. Yemin ederim içim açıldı. Hem ev de yakın."

Gülümseyerek cevap verdim:

"Kesinlikle. Aynı şeyi düşünüyordum."

Meloş'un bir anda korkuyla gözlerini açarak, "Ay! İster misiniz Baran şimdi eve gelsin?" diye sorduğu sırada köfteler geldi.

Şevval köftesinden iştahlı bir ısırık alarak Meloş'a cevap verdi:

"Gelmez. Rahat ol ve keyfine bak. Bu akşam avukatlarıyla toplantısı varmış. Sonra da Ali Bey'le özel bir görüşme yapacakmış. Yaşar abiyle konuşurken duydum." Düşünceli bir şekilde köfte ekmeğimi elime aldım. Demek, Baran'ın önemli dediği toplantı buydu. Bu saatte olduğuna göre önemli bir konu olmalıydı. Şevval, "Hani, şaşırmadım desem yalan olur," deyince, kaşlarımı çatarak sordum:

"Avukatları ile görüşmesi çok doğal, neye şaşırdın?"

Ayranından bir yudum alarak cevap verdi:

"Ali Bey'e değil ama o kadının Baran abinin avukatı olduğunu bilmiyordum."

Isırmak üzere olduğum ekmeği dudaklarımdan çektim ve tabağa bıraktım. Meloş şüpheyle bana bakıyordu. Ellerimi masaya dayayıp fısıldadım:

"Hangi kadının?" Şevval afalladı. O da elindeki ekmeği tabağa bıraktıktan sonra peçeteyle ağzını sildi. Sessizliği beni çileden çıkarınca sert bir şekilde tekrar sordum: "Sana hangi kadın dedim!"

Gözlerini kaçırarak cevap verdi:

"Bilmiyorum, sadece kadın bir avukatının olduğunu bilmiyordum ve ona şaşırdım. Belki de yanlış duydum. Bu akşam zaten aklım başımda değildi."

Başımı dikleştirdikten sonra hırsla, "Hangi kadın Şevval?" diye tekrar sorunca, yutkunarak konuşmaya başladı:

"Haberin var zannediyordum. Yoksa bile inan bana, Baran abi hiçbir şeyi gereksiz yere yapmaz. Lütfen Bahar, uzatma. İsim benzerliği olabilir."

Sinirle ayağa kalkarak bu kez bağırdım:

"Gevelemeyi bırak artık ve bana cevap ver Şevval! Kim o kadın?"

Pes ederek cevap verdi:

"Eve gelip Baran abiye yürüyen avukat kadın. Hani şu kırmızı saçlı olan. Yaşar abi Avukat Meltem Hanım da toplantıya katılacak, deyince odur diye düşündüm. Belki de değildir."

Sanki boynumdaki damarların içinde kan değil ateş vardı. Âdeta burnumdan soluyordum. İçimde onlarca ses aynı anda konuşuyordu. Öz sesimi duyamaz olmuştum. Maalesef ki egomun sesi öz sesimi bastırmış ve dizginleri ele almıştı. Derin bir nefes alarak bu sesleri susturmaya çalıştım.

Meloş ağlamaklı bir sesle konuşmaya başladı:

"Hay dilimi eşek arısı soksaydı da altın saçlı gelir mi, demeseydim." Öfkeyle Meloş'a baktım. Meloş Şevval'e eğilerek sessizce, "Senin doğum günlerin için kurşun döktürmek şart anacığım," dedi.

İçimdeki nefreti bastırmaya çalışarak sordum:

"Toplantı nerede? Nereye gittiler?"

Şevval ayağa kalktı ve başını sağa sola sallayarak, "Yok artık!" dedikten sonra büyük bir hızla arkasına döndü ve evin bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Peşinden koşup kolunu tuttuktan sonra onu kendime doğru çevirerek, "Ya bana nerede olduklarını söylersin ya da Baran'ı arar ve kendim öğrenirim, deyince hırsla kolunu çekerek bağırdı:

"Ara o zaman! Ne diyeceksin ona? Şevval'in doğum günü şerefine köfteciye geldik ve Şevval her şeyi yine berbat etti mi? Çekinme, ara ve söyle."

Acı dolu bir sesle cevap verdim:

"Bana dürüst davranmadı. Ne için olursa olsun o kadınla yan yana gelmesinden nefret ettiğimi bile bile şu an onunla! O olup olmadığına emin olmak zorundayım. Lütfen Şevval, söz veriyorum onlara görünmeyeceğim. Eğer bunu yapmazsam içimdeki ses susmayacak ve bu şüphe beni boğacak." Şevval başını sağa sola sallayınca, "Lütfen..." diye fısıldadım.

Şevval, Meloş'a baktıktan sonra sıkıntıyla, "Lalezar. Yani emin değilim ama Yaşar abinin o restoranın adını söylediğini duydum," dedi.

Hemen yürümeye başladım. Bundan dakikalar önce içimi saran huzur bulutu dağılıp yok olmuştu. Sokağa varınca elimi kaldırıp bağırdım:

"Taksi!"

Şevval ve Meloş'a bakarak, "Gelmek zorunda değildiniz," deyince, Meloş kollarını birbirine dolayarak cevap verdi:

"Elbette ki gelecektik. Seni burada kurda kuşa yem edecek halimiz yoktu. Hem sen onu bunu bırak da şimdi ne yapacağız onu söyle," dedi.

Derin bir nefes alarak fısıldadım:

"Ne yapacağımız belli. İçeriye gireceğiz."

Tam bir adım atmıştım ki Şevval kolumu tutarak bana engel oldu ve "Saçmalama! Öyle elini kolunu sallayarak içeriye giremezsin," dedi. Kaşlarımı çatarak ona bakınca gözlerini devirerek konuşmaya devam etti: "Ne zannediyorsun, Bahar? Biraz mantıklı düşün. Baran Demiroğlu'ndan bahsediyoruz. Sen yemeğe gelen sıradan bir müşteri değilsin. Zaten burası da sıradan bir restoran değil. Rezervasyon yaptırmadık, buranın sürekli müşterisi de değiliz. Köfteci değil burası. Onu geçtim, her yer onun adamları ile dolu. İçeriye girer girmez seni tanırlar. Zaten Yaşar abi tüm önlemleri almıştır, etrafta kuş bile uçurtmaz o. Eminim ki şimdi içeride her şey kontrol altında tutuluyordur. Ayrıca, bana sadece uzaktan bakacağına dair bir söz verdin."

Meloş başını sallayarak cevap verdi:

"Kesinlikle! Hadi o zaman eve dönelim, anacığım. Kendimize birer kahve yapar, fal bakarız."

Kollarımı birbirine dolayarak, "Saçmalama!" deyince, Meloş ellerini beline koyarak çemkirmeye başladı:

"Ay, saçmalayan ben miyim yani? Gerçi sen de haklısın tabii. Normal insanlar gibi davranmak bizim neyimize, anacağım? İyi madem içeriye girelim ama önce bize şöyle bir dışarıdan bak. Şeytan kılıklı bir gotik, Türk olduğuna kırk şahit isteyen bir Japon işi ve ben, sahnelerin sultanı Meloş. Daha şu kapıdan içeriye girer girmez bütün gözler bize çevrilmezse ben hiçbir şey bilmiyorum."

Bezgin bir şekilde restorana bakarak, "Keşke burada çalışan bir arkadaşımız olsaydı," deyince, Şevval iç çekerek cevap verdi:

"Aslında bir okul arkadaşım var, adı Ersan. Babası burada şef garsonluk yapıyor. O da geceleri burada piyano çalar. Ararsam belki bizi gizli bir şekilde içeriye aldırabilir."

"Ara o zaman!" deyince, Şevval telefonunu çıkararak yanımızdan uzaklaştı.

Meloş hüzünle bana bakıyordu. Tek kaşını kaldırarak, "Biliyorsun, hatta eminsin, değil mi?" deyince, gözlerimi kaçırarak fısıldadım:

"Neyden?"

Kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

"Seni çok sevdiğinden ve seni aldatmak için hiçbir sebebinin olmadığından. Hatta bu akşam o kadınla burada olmasının bile mutlaka mantıklı bir sebebi olduğundan..."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Baran'la ilgili yaptığım gözlemlerden en belirgin olanı, konuşurken kimseyle göz göze gelmemesiydi. Konuşan kişiyi dikkatli bir şekilde dinliyor ve mantıklı cevaplar veriyordu ama hiçbir şekilde göz göze gelmiyordu. Ama bana bakarken gözbebeklerimin içine bakıyor, sanki ruhumu görüyordu. Bana değer verdiğini elbette ki biliyordum. Bundan asla şüphem yoktu ama içim susmuyordu işte... Tek kırgınlığım, hangi sebeple olursa olsun bunu benden saklamasıydı. Meltem çok yüzlü bir kadındı. Böyle insanlar samimiyetsiz ve çıkarları uğruna her şeyi yapabilecek kişilerdi. Abime yaptıklarını da geçmiştim. O kadın kötüydü, bunu bütün kalbimin derinliklerinde hissediyor ve Baran'ın yakınında olmasını istemiyordum.

Şevval yanımıza gelerek, "Tamam, arka tarafta mal kabul varmış. Oradan mutfağa, sonra da restorana gireceğiz. Ersan burada değil ama babası bizi içeriye alacak," dedikten sonra telefonunu cebine koyarak yürümeye başlayınca onu takip ettik.

Geldiğimiz yer küçük bir otoparktı. Kısa bir süre sonra sürgülü kapı açıldı ve şişman bir adam dışarıya çıkarak etrafına bakındı. Bizi fark edince de elini kaldırıp bizi yanına çağırdı. Hemen yanına yürüdük. Adam mesafeli bir şekilde başını salladıktan sonra hiç soru sormadan bizi içeriye aldı. Kısa bir koridordan geçerek mutfağa girdik. Mutfakta yoğun bir koşturmaca vardı. Öyle yoğun çalışıyorlardı ki kimse bizim oradan geçtiğimizi bile fark etmedi.

Restoranı mutfağa bağlayan kapının önünde durunca, adam bize bakarak konuşmaya başladı:

"Ersan'ın hatırı olduğu için hiç soru sormuyorum ama kesinlikle olay istemiyorum. Bana bunun sözünü verebilirsiniz, değil mi?"

Şevval bana bakınca, derin bir nefes alarak başımı salladım. Adam kibar bir şekilde gülümseyerek yanımızdan ayrılınca, Meloş yüzünü buruşturarak söylenmeye başladı:

"Ay, ne kazulet adam bu böyle! Bir an karşımda robot var zannettim. Halbuki şişmanlar sevimli olur. Bunun her yanı ters."

Şevval gözlerini devirerek cevap verdi:

"Ne bekliyordun? Çay ısmarlayıp bizimle iki tavla atmasını mı?"

Meloş elini beline koyarak çemkirmeye başladı:

"Ay, muhalefet! Maşallah her lafın arı kıçı gibi. İğneni batırmadan duramıyorsun."

Şevval hiç oralı olmadı ve soğuk bir şekilde bana bakarak sordu:

"Ee! İşte geldik. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? İçeriye girdiğin an enselenirsin."

Düşünceli bir şekilde etrafıma bakındım. O sırada yanımızdan geçen bir garsona yol verdik. Kapı yavaşça açılınca hemen bakışlarımızı restoranın içine çevirdik ama kapı hızla kapandı ve hiçbir şey göremedik. Yavaşça kapıyı aralayarak

içeriye bakmaya devam ettim. Saat epey geç olmuştu ama restoran hâlâ kalabalık sayılırdı. Gözlerim hızla etrafı tararken Baran'ı fark ettim. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Dalgın görünüyordu. Şaşırarak kıyafetlerine baktım. Evden çıkarken kıyafetleri spordu ama şimdi üstünde ciddi bir takım elbise vardı. Pencerenin önündeydiler. Karşısında sadece Ali Bey vardı ve ciddi bir şekilde Baran'a bir şeyler anlatıyordu. Meltem yoktu. Sebepsiz bir şekilde güldüm. Belki de Şevval yanlış duymuştu. Fakat masanın üstünde duran bardaklar dikkatimi çekti çünkü masada üç kadeh vardı. Meltem eğer gerçekten buradaysa lavaboya gitmiş olmalıydı. Baran saatine baktı ve bakışlarını bir yöne çevirdi. Merakla baktığı yöne bakınca Yaşar'ı gördüm. Ayakta duruyordu.

İşte tam o sırada Meltem'i fark ettim. Resmi, siyah bir elbise giyinmişti ve masaya doğru yürüyordu. Hüzünle dudaklarım büküldü. Ondan iğreniyordum. Masaya varır varmaz Ali Bey'in yanına oturdu ve konuşmaya başladılar. Bu yemeğin sebebi neydi acaba! Sinirden deliye dönmek üzereydim. Baran izlendiğini fark etmişçesine başını çevirip etrafına bakınca hızla kapıyı kapattım. Belki de bana öyle gelmişti. Nefes nefeseydim. Elimi kalbimin üstüne koyarak sakinleşmeye çalıştım. Yutkunduktan sonra yavaşça kapıyı araladım. Baran'ın masada olmadığını fark edince dehşete kapılarak kasıldım. Bakışlarımı hemen Yaşar'ın olduğu yöne çevirdim. Baran'ı onun yanında görünce içim rahatladı. Arkası bana dönüktü. Yaşar dikkatle onu dinliyordu. Ne konuştuklarını çok merak ediyordum.

Dikkatle onlara bakmaya devam ederken garsonlardan biri içeriye girmek için kapıyı araladı ve hızla bana çarptı. Dengemi kaybederek geriye savruldum. Yere düşen tabağın sesini duyar duymaz da büyük bir hızla kapının arkasına emeklemeye başladım. Şevval'le Meloş da duvar kenarına kaçmışlardı. Kapı kapanır kapanmaz sessizce, "Koşun!" de-

dikten sonra büyük bir hızla yerden kalkıp mutfağa doğru koşmaya başladım. Şevval ve Meloş arkamdaydı. Elimde keskin bir acı hissedince yüzümü buruşturdum. Kırılan bardakların parçaları elimi kesmiş olmalıydı. Acıyı umursamayarak koşmaya devam ettim.

Arka kapıdan çıkar çıkmaz ardıma dönüp baktım. Kimse yoktu. Gereksiz yere panik yapmış olmalıydım. Muhtemelen beni görmemişlerdi. Yine de durmadık. Koşarak otoparktan çıktık ve anacaddeye varana kadar koşmaya devam ettik. Artık nefes alamıyordum. Ciğerlerim sızlıyordu. Zavallı Meloş en önden koşuyor, hiç arkasına bile bakmıyordu.

Boş bir taksi görünce elimi kaldırıp durması için işaret verdim ama kaldırdığım elimi biri kavradı ve hızla beni kendisine doğru çekti. Çığlık atarak arkama döndüğümde onun ateş saçan gözleriyle karşılaştım. Ben de saf gibi beni görmemiş olabileceğini düşünmüştüm. Elbette ki görmüştü. Bileğim hâlâ parmaklarının arasındaydı. Nefes alma hızıma ciğerlerim yetmeyince ona tutunmak zorunda kaldım. Kan dolaşımım öyle hızlanmıştı ki bütün bedenim resmen yanıyordu. Bakışlarımı ondan kaçırmak isteyince bileğime uyguladığı baskıyı artırarak çenemi kavradı. Yakalamanın mahcubiyetini ve korkuyu aynı anda yaşıyordum. Öylece bana bakıp nefes alışlarımın normale dönmesini bekledi. Konuşmuyordu ama bu sessizliğin fırtına öncesi sessizlik olduğunu adım gibi biliyordum. Onun da koştuğu belliydi çünkü göğsü sert bir şekilde inip kalkıyordu. Belki de buna sebep olan öfkesiydi.

O an sert bir fren sesi duyuldu. Baran nefretle dişlerini sıkarak yanımızda duran arabaya baktıktan sonra hemen beni arabanın arka koltuğuna bindirdi. Bakışlarımı çevirince Yaşar'la göz göze geldik. İlk defa bakışlarında endişe vardı. Bakışları korkularımı tetikledi, hiçbir tepki veremedim. Baran ön kapıyı açınca, Yaşar arabadan inerek yerini

ona verdi. Baran, arabayı çalıştırıp hızla gaza basınca öne savruldum. Ön koltuktan destek almak isteyince de elimin kan içinde olduğunu fark ettim. Yaşadığım adrenalinin etkisinden olsa gerek, hiç acı hissetmiyordum. Tabii ki kanı görene kadar... Dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldım. Baran öfkeyle direksiyona vurunca yerimden sıçrayarak ona baktım. Öfkeyle haykırdı ve direksiyona bir kez daha, bir kez daha vurdu. Şok içinde ona bakıyordum. Resmen çılgına dönmüştü. Onu ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Konuşmak için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Bu kadar büyük bir tepkiyi hak ettiğimi düşünmüyordum. Yaptığım doğru değildi belki ama sonuçta o da bana dürüst davranmamıştı. Başımı koltuğa yaslayarak bileğimi tuttum. Kendimden ve elimin acısından çok Şevval'i düşünüyordum. Onu ele vermemek için bir şeyler uydurmak zorundaydım ama ne diyebilirdim ki... Hem de Baran bu kadar öfkeliyken...

Bir süre sonra eve vardık. Baran arabayı sert bir şekilde park ettikten sonra öfkeyle kapının önünde bekleyen adamların yanına doğru yürümeye başladı. Merakla ona bakıyordum. Ben onun ne yapacağını düşünürken o, önüne gelen ilk adamın yakasından tutup sert bir yumruk attı. Adamın acıyla karışık sesi kulaklarıma gelince dehşetle ağzımı kapattım. Adamlar da benim gibi neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Baran diğer adamını da yere savurup, "Ne işe yarıyorsunuz lan siz! Böyle mi koruyorsunuz bu evi? Kaybolun! Yoksa hepinizi geberteceğim," diye haykırınca hızla arabadan indim.

Gözyaşlarım benden bağımsız bir şekilde akıyordu. Bütün bunlara sebep olmak canımı yakıyordu. Baran nefretle başını çevirip bana bakınca korkuyla yutkunarak geriye doğru bir adım attım çünkü onun bu yüzü bana çok yabancıydı. İlk defa ondan korkuyordum.

Büyük bir hızla yanıma yürümeye başlayınca, arkama dönerek koşmaya başladım ama hemen beni yakaladı ve "Gel buraya!" diye haykırıp beni eve doğru çekmeye başladı.

Çırpınarak, "Yeter artık!" diye bağırdım ama dinlemedi.

Havuzun salona açılan kapısını ayağıyla tekmeledikten sonra da hızla beni içeriye itti. Ben dengemi kaybederek koltuğa düşerken o, eline aldığı ilk sandalyeyi cam kapıya fırlattı ve cam büyük bir gürültüyle parçalara ayrılarak yerlere savruldu. İnanamıyordum. Resmen öfke krizi geçiyor ve bana zarar vermemek için etrafında ne bulursa yıkıyordu. Ayağa kalktım ve başımı dikleştirerek ona bakmaya başladım. Bakışlarım onu iyice delirtti ve aynı şekilde bana bakmaya başladı. O sırada kapının açıldığını duydum. Kimlerin geldiğini elbette ki biliyordum. O yüzden dönüp arkama bakmadım.

Sadece sert bir şekilde onlara, "Gidiyoruz!" dedim.

Baran öfkeyle yanıma gelip kolumu tutmak isteyince kolumu çektim ve arkama dönüp Meloş'a kapıyı işaret ettim. Meloş resmen şoktaydı. Şevval de aynı şekilde bana bakıyordu. Elbette ki onu burada bırakacak halim yoktu. Hem de Baran bu kadar çılgına dönmüşken! Ona da kapıyı işaret ettim. Ama ben daha bir adım bile atamadan Baran yaralı olan elimi tuttu ve beni merdivenlerden çıkarmaya başladı. Elimi öyle sıkıyordu ki acıyla çırpınmaya başladım. Ama maalesef ki o, bunun farkında bile değildi. İnattan yaptığımı zannediyordu ve şu an öfkesinden hiçbir şeyi algılayamıyordu. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve yine beni içeriye çekti.

Daha fazla dayanamadım ve bütün gücümle haykırdım:

"Yeter artık! Yeter."

İşaretparmağını kaldırdıktan sonra dişlerini sıkarak konuşmaya başladı:

"Sana söyleyecek kelime bulamıyorum. Kendini düşürdüğün durumu da geçtim, bundan sonra sana nasıl güvene-

ceğim ben. Neyin peşindesin? Gizli gizli evden kaçmak ne demek, Asyalı? Hem de beni takip etmek için!"

Yumruklarımı sıkarak hırsla konuşmaya başladım:

"Bana bu sözleri arkamdan gizli kapaklı işler çeviren bir adam mı söylüyor? Ya senin verdiğin şu tepkilere ne demeli? Ayrıca kendimi düşürdüğüm bu durum senin eserin. Düşük kadınlarla akşam yemekleri organize eden sensin sonuçta. Asıl ben sana artık güvenmiyorum. Ondan nefret ettiğimi bile bile yaptın bunu. Üstelik gizli gizli. Benim Mehmet Bey'le mesleki açıdan bile konuşmama tahammül edemiyorsun ama sana her şey mubah, öyle mi? Hayır. Bunu kabul edemem. Etmiyorum da!"

"Aynı şey değil!" diye bağırdıktan sonra konuşmaya devam etti: "Meltem, Haluk'un yeni avukatı. Resmi bir görüşme yapıldı. Haluk, bana dava açtı. Elinde bazı belgeler varmış. Onları kullanarak benden hakkı olan malların devrini talep ediyor. Öyle bir belge olduğuna inanmıyorum ama işimi şansa bırakamazdım. Sonuçta babamla gizli bir ilişkisi vardı ve babama güvenmiyorum. Meltem de o belgeler hakkında bize bilgi verdi."

Nefretle gülümseyerek, "Hiç şaşırmadım. O yılan sana yakın olabilmek için gerekirse şeytanın avukatlığını bile yapar," dedikten sonra başımı dikleştirerek, "Evime gitmek istiyorum," dedim.

Kaşlarını çatarak, "Hayır! Gidemezsin," diye bana meydan okudu. Histerik bir şekilde gülerek konuştum:

"Senden izin istemiyorum. Gideceğim çünkü yoruldum, çünkü bana dürüst davranmadın ve her seferinde bu kadının ortaya çıkmasından bıktım artık. Her şey bir yana; verdiğin bu tepki, kontrolsüz öfken, önüne çıkan her şeyi darmadağın etmen beni kırdı. Canımı yaktın, farkında olmadan beni hırpaladın, incittin. Kendine gel artık ve şu haline, halime bir bak!"

Baran acıyla yutkunarak bana baktı. Bu gece ilk defa gözünde öfke perdesi olmadan bana bakıyordu. İsteyerek bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama istemeyerek de olsa yapmıştı.

Kırgın bir şekilde gözlerimi kaçırıp kapıya doğru yürümeye başlayınca, hızla önüme geçerek, "Dur!" dedi.

Sert bir şekilde, "Çekil!" deyince, "Hayır!" dedi.

Bakışları tuhaftı. Az önce beni oradan oraya sürükleyen, her şeyi darmadağın eden adam sanki buhar olup uçmuştu ama bu yaptıklarını değiştirmezdi. Anlaması gerekiyordu, belki de öğrenmesi. Kontrolsüz tavırları tehlikeli boyutlara varıyordu. Kendini kontrol etmeyi öğrenmesi için gidecektim. Yürümeye devam edince yine yaralı elimden tuttu ve bana engel olmak için hafifçe sıktı. Hissettiğim acıyla neye uğradığımı şaşırınca acıyla inledim. Baran dehşetle yüzüme bakınca elimi elinden çekerek arkama saklamaya çalıştım. Şüpheyle kaşlarını çatarak sakladığım elime baktı. Ona göstermemek için gözlerimi kaçırınca hırsla sordu:

"Ne saklıyorsun? Ne var elinde?"

Cevap versem öfkelenecekti, vermesem yine öfkelenecekti. Bana doğru bir adım atınca, "Bir şey değil. Bırak gideyim artık," dedim dinlemeyeceğini bile bile...

Hırsla bileğimi tutarak avcumun içine bakınca acıyla karışık bir nefes verdi ve titreyen elini kaldırdıktan sonra parmaklarını avcumdaki kesiklerin üstünde gezdirerek fısıldadı:

"Bunları ben mi yaptım?"

Bakışlarımı kesiklerin üstünde gezdirerek inceledim. Ben de ilk defa net olarak görüyordum. Derin sayılmazlardı. Sadece kan, avcumun her yanına bulaşmıştı ve bu sebeple korkunç görünüyordu. Elimi avcunun içinden çekerek cevap verdim:

"Hayır."

Acıyla bağırdı:

"Yalan! Benim hatam. Seni korkuttum, bakışlarından belli."

İşte yine başlıyorduk. Artık bağırmasına dayanamıyordum. Ne söylersem söyleyeyim, zaten kendi bildiğinden şaşmayacaktı. Bezgin bir şekilde cevap verdim:

"Lütfen! Yeter artık, Baran. İnan bana, yorgunum. Bırak da evime gideyim. Sakinleşince konuşalım."

İstemsiz bir şekilde başını sağa sola sallayarak fısıldadı:

"Hayır, yarana bakmalıyım. Bu şekilde gidersen çıldırırım ben. Duramam."

Hüzünle cevap verdim:

"Söz veriyorum sakinleşince seni arayacağım. Bu yara senin suçun değil. Sen yapmadın. Asıl burada kalırsam ben çıldıracağım."

Cevap vermesini beklemeden arkama dönüp yürümeye devam ettim. Bu sefer bana engel olmadı, olamadı çünkü kendisini suçlu hissediyordu. Avcumun içindeki üç kesik onun eseri değildi belki ama onun aklını başına getirmişti. Aslında böylesi daha iyiydi. Öfkesi, her şeyi yıkıp döken deli bir fırtına gibiydi. Sonuçlarıyla yüzleşmek belki de ona iyi gelecekti...

Üç gün sonra...

"Bugün nasılsın?"

Gülümsemeye çalışarak Selin'e cevap verdim:

"Daha iyi."

Şefkatle elimi okşayarak cevap verdi:

"Ondan kaçarak hiçbir şeyi çözemezsin, Bahar. Hem de onu bu kadar severken... Neden yapıyorsun bunu?"

İç çekerek, "Baran için," dedikten sonra konuşmaya devam ettim: "O gece onu görseydin ne demek istediğimi anlardın Selin. Öfkeliyken kontrol bozukluğu yaşayabiliyor.

Üstelik, ileri boyutta. Ayrıca, artık Meltem'le iletişimde olmasını istemiyorum."

Selin gözlerini devirerek, "Saçma! Eğer bir bozukluk yaşıyorsa onu Adil Bey'e yönlendir. Ondan kendini soyutlayarak bunu düzeltemezsin. Ayrıca, bu şekilde davranarak Meltem'in ekmeğine de yağ sürüyorsun. Kadın oyununu zekice oynuyor. Daha dün Baran Demiroğlu'na bir adım bile yaklaşamıyordu ama bak, şimdi bir yolunu buldu. Hem de sözde Baran'ın çıkarları için düşmanın yanında görünerek. Yarın bir gün Ali Bey'in yerine de geçer bu kadın. Her şey bir yana, Baran'a güvenmek zorundasın Bahar. Yetişkin, tercihini yapmış bir adam o. Özgüvenin nerede senin? Yeter artık, onu daha fazla üzme. Telefonlarına çıkmayarak, evinin kapısını ona açmayarak hem onu hem de kendini cezalandırıyorsun. Çocukça şeyler bunlar," dedi.

Gözlerimi kaçırarak, "Güven bana Selin çünkü inan bana, ne yaptığımı biliyorum. Bunun adı çocukluksa da varsın öyle olsun. Önemli sebepten dolayı Meltem'le görüşmesi gerekiyor olabilir ama bunu benden saklamamalıydı. Beni böyle davranmaya itti ve hata yaptığımı görünce de etrafında ne varsa resmen yıktı. Adamını yumrukladı ve istemeden de olsa canımı yaktı. Hatalı bile olsam böyle davranmaya hakkı yok. Onu seviyorum ve bana olan sevgisinden de kesinlikle şüphem yok ama kendisini kontrol etmesi gerektiğini öğrenmeli. Çünkü şiddet çözüm değil," dedikten sonra kitaplarımı toplayarak ayağa kalktım ve "Kliniğe gideceğim. Adil Bey'le konuşmam lazım. Bir haftalığına buradan uzaklaşmak istiyorum. Nereye olursa olsun," dedim.

Selin bezgin bir şekilde cevap verdi:

"Sen bilirsin. Umarım öyle olur."

Selin'i öptükten sonra okulun çıkışına doğru yürümeye başladım. Artık okulun son günleriydi. Yaz artık iyiden iyiye kendini gösteriyordu. Buralardan uzaklaşmak istiyordum.

O gece yaşananlar bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Kapıda bekleyen o adama yumruk atışı, beni itmesi, camı tuz buz etmesi hâlâ gözlerimin önündeydi. Hatalı dahi olsam kontrollü olmak zorundaydı. Avcumu açarak kurumuş yaraya baktım. Onun dehşetle, *"Ben mi yaptım?"* dediği anı düşününce dudaklarım büküldü. Her şeye rağmen onu özlüyor olmak da ayrı bir ironiydi.

Merdivenlerden inerken rüzgârdan uçuşan pembe elbisemi tuttum. O sırada telefonum da çalmaya başladı. Gözlerimi devirerek çantamda telefonumu ararken bedenim bir bedenle çarpıştı. Burnuma yayılan kokunun sahibini tanıyordum. Yüzüne baktım. Baran buradaydı. Onu görmek beni şaşırtmamıştı çünkü ilk gelişi değildi. Yavaşça iç çektikten sonra etrafına bakınarak sertçe yutkundu. Üzüldüğünü biliyordum ama şimdilik böyle davranmaktan başka çarem yoktu. Bakışlarını yeniden gözlerime çevirince yorgun olduğunu fark ettim. Buna rağmen ışık saçıyordu. Öyle sakindi ki... Elini kaldırıp yavaşça saçlarımın bir tutamımı aldı ve burnuna götürüp derince kokladıktan sonra isyan dolu bir sesle fısıldadı:

"Her gün yeniden âşık olunur mu bir kadına?" Gözlerinin içine baktım. Karşımdaki bu adam gerçekten o gece öfkeden deliye dönen adam mıydı? O adamı tanımıyordum. Benim sevdiğim adam, işte buydu. Acıyla konuşmaya devam etti: "Her yeni gün, acaba bugün sakinleşip bana döner mi, diye soruyorum kendime. Beni affetti mi, diyorum. Ama üç gün geçti ve dönmüyorsun. Kolundan tutup seni götürmek için kapına geliyorum; yine kontrolsüz davranarak hata yapmak, seni daha fazla üzmek istemiyorum. Ama dayanamıyorum artık. Sen söyle, Asyalı. Ne yapayım, nasıl yapayım ben?"

"Zaman ver bana." diyebildim güçlükle...

Acıyla gülümseyerek cevap verdi:

"Zaten fazlasıyla zaman kaybetmedik mi? Hem ne için? Suçum ne? Neyin cezası bu?"

Hüzünle fısıldadım:

"Bu soruların cevabını sen zaten biliyorsun! Evet fedakârlık adına zaman kaybettik ama bu durum farklı."

Daha fazla konuşamadım ve yürümeye başladım. Ona da söylediğim gibi biz fedakârlık adına onunla defalarca ayrı düşmüştük. Ama bu kez gerçekten de farklıydı çünkü verdiğim bu savaş öfkesiyleydi. Diğer yandan da artık Meltem'i hiçbir şekilde yanında görmek istemiyordum ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım çünkü o kadın amaçları uğruna her şeyi yapabilecek bir kadındı ve ben abim gibi, Baran'ı da ona yem etmeyecektim...

Eşyalarımı dolaba yerleştirdikten sonra balkona çıkıp denizi seyretmeye başladım. Kilyos, küçük ve sakin koyları, Karadeniz'e uzanan yamaçları, leziz kır lokantaları ve dalgalı denizi ile çok sevimli bir kasabaydı. Sarıyer'in komşusu olan Kilyos, İstanbul'un Karadeniz kıyısında yer alıyordu.

Sarı çiçekleri olan çalılar her köşeyi sarmıştı. Tatlı bir rüzgârla her yana dağılan bu çiçek kokusunu içime çektim. Kendimi tazelenmiş hissediyordum. Kaldığım otel, adını buranın meşhur kalesinden almıştı. Denizinin dalgaları sert ve hırçındı. Tıpkı Baran gibi...

Hüzünle gülümsedim. Nereye kaçarsam kaçayım hayali peşimden geliyordu. Kilyos'a gelmeye son anda karar vermiştim ve hâlâ burada olduğuma inanamıyordum. Adil Bey bana izin verir vermez bir otobüs bileti almış ve yanıma birkaç parça eşya alarak yola çıkmıştım. Önce kararsız olsam da şimdi verdiğim karardan oldukça memnundum. Sadece bir saatlik yol gelmiştim ama kendimi dünyanın öbür ucunda gibi hissediyordum. Gittiğimi fark edince öfkeden deliye döneceğinden emindim ama ruhum yorgundu. Dinlenmek

ve savaşmak için enerji toplamak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Güneş doğmak üzereydi. Birazdan sahil dolup taşacak, Kilyos'ta hayat başlayacaktı. Zaman kaybetmemek için hemen çantamı aldım. Hava zaten oldukça sıcaktı. Üstümde şile bezi yeşil bir elbise vardı. Ayak bileklerime kadar uzanan bu elbise çok rahattı. Bu yüzden değiştirmek istemedim. Rahat olmak istiyordum. Rahat, sade ve hafif... Tıpkı özgür ve hesapsızca kanat çırpan bir kuş gibi...

Odadan dışarıya çıktıktan sonra koşar adımlarla otelden ayrıldım. Sahile varana kadar aynı hızla yürümeye devam ettim. Sahile varınca ayağımdaki sandaletleri çıkarıp, serin kum tanelerini tabanlarımın altına aldım. Bu his öyle güzeldi ki... Sanki kum taneleri tüm gerginliklerimi emiyor ve beni arındırıyordu. Bir süre öyle kaldıktan sonra sakince yürümeye başladım. Yürüdüm, yürüdüm, sadece yürüdüm...

Sahilin sonuna gelince örülmüş kargılardan yapılan bir çardağın önüne vardım. El yapımı bu çardakta yaşlı bir teyze ekmek pişiriyordu. Etrafa yayılan ekmek kokusu beni çocukluğuma götürmüştü. Bu enfes kokuyu içime çekerken karşımdaki sevimli çardağa bakmaya devam ettim.

Teyze izlendiğini fark ederek başını kaldırdıktan sonra bana baktı ve "Gel bakalım erkenci kuş," diye seslendi. Şaşırarak gülümsedikten sonra yanına yürüyerek kırmızı elişi minderin üstüne oturdum. Büyük sinisinden bir top beze çıkardı ve açmaya başlayarak, "Nerelerden uçup geldin buralara?" diye sorunca, gülümseyerek, "İstanbul. Ama aslen Samsunluyum," dedim ve gözlerimi kaçırarak fısıldadım: "Çok tuhaf."

Teyze açtığı bezeyi içine peynir ve patates karışımı koyarak kapattıktan sonra sacın üstüne koyarak sordu:

"Tuhaf olan ne?"

Pişen gözlemenin kokusunu içime çekerek cevap verdim:

"Türk olduğumu hemen anladın. Gözlerim çekik olduğu için genelde beni turist zannederler."

Teyze keyifle gülerek konuşmaya devam etti:

"Sacda pişen taze ekmeğin kokusunu ancak bir Türk bu kadar içine çeker. Ben çok insan gördüm kızım."

Kahkaha atarak cevap verdim:

"İtiraf etmeliyim ki bu kadar güzel ve mantıklı bir cevap beklemiyordum."

Teyze de güldü. Yüzündeki çizgiler yaşanmışlıklarının izlerini taşıyordu. Yıllar ondan çok şey almıştı ama güzelliği bâki kalmıştı... Yeni demlenmiş sıcak çay ve gözleme eşliğinde keyifli bir sohbete daldık. Uzun zamandır hiç bu kadar kendim olmamıştım. Sürekli mücadele etmekten unuttuğum benliğimi yeniden bulmak çok güzeldi.

Teyze yetmiş iki yaşındaydı. Eşini kaybettikten sonra oğluyla gelinin yanına yerleşmiş ve torunlarını büyütmüştü. Torunları üniversiteyi kazanınca da onların okul masraflarına destek olmak istemiş ve bu el yapımı çardakta gözleme satmaya başlamıştı. Bana Kilyos'un tarihini, gençliğini ve toprağa verdiği eşini anlatırken bir yandan da beni, verdiği hayat mücadelesine hayran bırakmıştı. Kadınların en güzeli güçlü olanlarıydı. Bunu bir kez daha anlamıştım...

Otele döndükten sonra ılık bir duş alıp uyudum. Gözlerimi açtığımda hava kararmış, güneş yerini aya ve yıldızlara bırakarak kenara çekilmişti. Saatlerce uyumuş olmalıydım. Yorgunluğum gitmişti ve acıktığımı hissediyordum. Hemen üstüme beyaz keten bir elbise giyinip aynaya baktım. Makyaj yapmak istemiyordum. Onun yerine petrol yeşili bir küpe ve bileklik takarak saçlarımı tepemde atkuyruğu yaptım.

Otelden çıktıktan sonra sabahki teyzenin tavsiye ettiği bir kır lokantasına yürümeye başladım. Hava ılık, yıldızlar ışıl ışıldı. Lokantaya varınca kendime sakin bir masa seçip otur-

dum. Arka fonda çok güzel bir sanat müziği çalıyordu. Yüreğim yeniden sızlamaya; özlem, damarlarımda dolaşarak tüm bedenimi sarmaya başlayınca yaşananlarla ve en çok da onsuzlukla mücadele etmekten ne kadar yorulduğumu bir kez daha fark ettim.

Etrafıma bakındım. Masalar doluydu. Herkes keyifle yemeğini yiyor, çalan şarkıya eşlik ediyordu. Sıradan bir yaşantının ne kadar değerli olduğunu Baran'ı tanıdıktan sonra öğrenmiştim. Para güzel bir araçtı belki ama kaygısız bir yaşantı satın alınamıyordu. Peşimdeki adamlardan ve tedirgin yaşamaktan bıkmıştım. Bu sakinlik bana iyi gelmişti. İç sesim bana, *"Kendini daha fazla kandırma!"* deyince iç çektim. Kandırıyor muydum gerçekten! Belki evet, belki de hayır ama emin olduğum tek gerçek, onu çok özlediğimdi. Her şey güzel olsa da eksik ve tatsızdı. Ateşle yanan yeşil gözlerini, gülerken kıvrılan dudaklarını ve ona ait olan her şeyi özlüyordum. *Acaba şimdi nerede*, diye düşünmekten kendimi alamıyordum...

Gözümün önüne Meltem gelince boğazıma bir yumru oturdu. Ya dava bahanesiyle Baran'ın yanına gitmişse, ya bir şekilde onu güvenilir bir kadın olduğuna ikna etmişse... Başımı sağa sola sallayarak acıyla yutkundum. Yapmazdı! Baran yapmazdı... Peki, ben bundan bu kadar eminsem neden buradaydım! Neden mutluluk kaynağımdan kendimi koparmıştım...

Ensemde bir el hissedince irkildim ve korkuyla ayağa kalktım. Belime dolanan ellerin sahibi beni vücuduna bastırınca bir an durdum çünkü bu kokuyu tanıyordum. Korkularım uçup giderken sıcak bedenine yaslandım. Gerçekten oydu. Aklımdan çıkıp gelmişçesine buradaydı.

Gözlerim doldu ve zorlukla, "Nasıl buldun beni?" diye fısıldadım.

Derin bir şekilde boynumu kokladıktan sonra parmaklarımı parmaklarının arasına kenetleyerek cevap verdi:

"Sesin kulaklarımda çınlıyor."

Acıyla yutkunarak, "Ne diyor sana?" diye sorunca, avcumun içini öperek fısıldadı:

"Gel de al kalbimi diyor..."

Hani bazen içimiz bağırırken susarız, bir dilek hakkımız olsa da dilek saatine denk gelse diye ümit ederiz. Belki sessizce, belki de bağıra bağıra susarız... Galiba yüreğimin bir köşesi de benden habersiz ve tüm suskunluğuma inat, böyle bir dilek tutmuştu. Bu dilek öyle bir dilekti ki yelkovanla akrebin kesiştiği bir vakte denk gelmiş ve bana onu getirmişti...

Ona bakıyordum...

Onu gözlerimde biriktirmek istercesine, hayal olmadığına inanmak istercesine öylece durmuş, sadece ona bakıyordum. Gülümsedi. Bense tuhaf bir ikilem içinde gözlerimi bile kırpmadan ona bakıyordum...

Gülmek ve ağlamak kardeştir, derler. Tek başlarına anlamları büyüktür belki ama ikisi birleşince anlamı çok derinleşiyordu. İşte şimdi benim de yüreğim çok derin bir anlam kazanmıştı. Bu adamı seviyordum ben, hem de ne sevmek...

"İçini okumak isterdim," deyince, "Oku!" diyebildim.

Yutkunduktan sonra gözlerini kaçırarak, "Sen hiç biriyle yüzleşmekten korktun mu?" diye sordu.

Titrek bir nefes alarak cevap verdim:

"Sadece bir kişiyle."

Bakışlarını gözlerime çevirdi ve "Ben de..." diye fısıldadıktan sonra, "Ama tuhaftır ki yüzleşmekten en korktuğum o kişi, gözlerine en çok bakmak istediğim kişiyle aynı," deyince hüzünle fısıldadım:

"Farz et ki o kişi şu an karşısında ve sana bakıyor. Ne söylerdin ona?"

Acıyla karışık bir nefes alarak, "Sorun da bu ya! Ona bakınca kelimeler bana yetmiyor. İçimi okusun istiyorum. Halimi anlasın, onsuz nasıl alev alev yandığımı bilsin, varlığıyla bana hayat versin istiyorum," deyince, avuçlarımı sıkarak zorlukla fısıldadım:

"Belki o da aynı şeyleri istiyordur ama artık çok yorulmuştur."

Yanağıma dokunduktan sonra gözlerimin içine bakarak cevap verdi:

"Biliyorum. İşte bu yüzden buradayım. Özür dilerim, Asyalı. Ne olur, bana her şeyi düzeltmem için bir şans daha ver."

Gözlerinde öyle derin bir acı vardı ki daha fazla dayanamadım ve ona sarıldım. Kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendisine bastırdı. Üşüyen ruhum huzur veren sıcaklığıyla buluşunca eksik parçalarım da birleşmiş ve tamamlanmış gibiydi. Geri çekilmek isteyince bırakmadı. Bir süre daha bekledikten sonra yavaşça geriye çekildim ve gülümseyerek yüzüne baktım. O da gülümsedikten sonra sandalyemi çekerek bana oturmamı işaret etti. Başımı sallayarak yerime oturdum. Karşımdaki boş sandalyeye geçtikten sonra dikkatli bir şekilde beni seyretmeye başladı. Öyle dikkatle inceliyordu ki bir süre sonra kendimi tuhaf hissederek bakışlarımı kaçırdım. Kısa bir süre pencereden dışarıya bakarak denizi izledim.

Bakışlarımı tekrar ona çevirince hâlâ dikkatle beni izlediğini gördüm ve istemsizce yüzüme dokunarak, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Anlamaya çalışıyorum," diye cevap verince şaşırarak sordum:

"Neyi?"

Ciddi bir şekilde, "Seni. Daha doğrusu beni ben yapan şeyi," diye cevap verdi. Anlayamamıştım. Dudakları hafifçe

yana kıvrıldı ve konuşmaya devam etti: "Şu kadar insanda olmayan büyülü bir şey var sende. Kokunda, teninde hatta tadında. Saçlarının omzuna değişi bile bir başka. Öfkeliyken gözlerini kısışına, bana meydan okuyan bakışlarına bile bu kadar hayran olduğuma inanamıyorum."

Gülümseyerek, "Sana öyle geliyor," dedikten sonra bakışlarımı ayışığının aydınlattığı denize çevirdim ve hüzünle, "Ne tuhaf!" deyince, "Tuhaf olan ne?" diye sordu.

İç çekerek konuşmaya devam ettim:

"Böyle hissetmene rağmen öfkenle baş edemiyorum. Bambaşka bir adama dönüşüyorsun. Öyle bir adam ki o, kalın duvarları var. O duvarlara çarptıkça duygularım, benliğim hasar görüyor." Sözlerimi bitirdikten sonra ona baktım. Boşluğa bakıyordu. Masanın üstünde duran eline yavaşça dokununca irkildi ve bakışları yeniden beni buldu. Elimi kavradıktan sonra tekrar avcumun içini öptü. Sıcak nefesini avuçlarımın arasında hissetmek öyle güzeldi ki...

Elimi avuçlarının arasında tutmaya devam ederek, "Bir zamanlar öyle değildim. Beni o duvarları örmeye babam mecbur etti. Hep tetikte olmak zorundaydım. Acı ki, kendi öz babamla annemi ve Beyza'yı korumak için hep savaştım. Darbe aldıkça sertleştim ve insanlarla arama bir duvar ördüm. Zamanla o duvar benimle bütünleşti ve bir parçam oldu. Ama maalesef başaramadım, yenildim. Babamın karanlığı o duvarı da aştı ve hepimize bulaştı," dedi. Boğazım düğümlenmişti. Gözlerimin içine bakarak konuşmaya devam etti: "Bu bitmek bilmeyen karanlık hâlâ var. Babam giderken karanlığını burada bıraktı. Bir türlü aydınlığa çıkamıyorum ve o karanlık sana da bulaşacak diye aklım yerinden çıkıyor. Öfkem, kendimi kaybetmem ondan. İstemeden de olsa sana zarar verdiğimi gördükçe kendimden nefret ediyorum ve bana arkanı döndüğün an içimdeki canavarla baş edemiyorum, Asyalı. Eğer gidersen o karanlık beni

de yutacak." Dayanamadım ve ayağa kalkarak yanındaki sandalyeye oturdum. Özlemle bana sarıldıktan sonra başını boynuma yaslayarak, "Sana ihtiyacım var," dedi.

Elini tuttum ve kalbimin üstüne koyarak cevap verdim:

"Nereye gidersem gideyim, işte buradasın. Senden kaçtım çünkü bazen seninle konuşmak bile mümkün olmuyor. Bahsettiğin o karanlığa gözlerimin önünde çekiliyorsun. Çırpınıyorum ama o an gözlerin beni bile görmüyor. Sadece yokluğumu fark edince kendine geliyor ve o karanlıktan kopuyorsun. Ama seni o karanlığa yem etmeyeceğim! Göreceksin Baran, o karanlığı birlikte yeneceğiz."

Yüzüme baktı. O kadar yakındı ki nefesini hissediyordum. Yutkunarak dudaklarıma bakınca ben de yutkundum. Gözbebekleri büyümüştü. Bir anda başımı tuttu ve hızla beni kendisine çekti. Dudaklarım sıcak dudaklarıyla birleşince istemsizce gözlerimi kapattım ama iç sesim bana nerede olduğumuzu hatırlattı. Büyük bir hızla başımı geriye çekip etrafıma bakındım ve nefes nefese fısıldadım:

"Biraz sakin ol."

Dişlerini sıktı ve sert bir şekilde etrafına bakınarak cevap verdi:

"Demesi kolay."

Gülümsedim ve utanarak, "Hadi bir şeyler yiyelim," dedim.

Yerime geçmek için ayağa kalkmak isteyince kolumu tutarak bana engel oldu ve "Lütfen yanımda kal. Bir adım bile uzak olmana katlanamıyorum," dedi.

Gözlerine baktım. Bakışları beklenti doluydu. Başımı sallayarak yerime oturunca beni göğsüne yasladı. Ona yakın olmak huzur demekti. Burada olduğuna hâlâ inanamasam da diğer yandan, geleceğini galiba hissediyordum. Belki de bu yüzden kaçmıştım. Onu o karanlıktan yanıma çekmek için...

Menüyü elime alarak baktıktan sonra keyifle sordum:

"Ne yemek istersin?"

Menüye doğru eğilip baktı. Boynundan yayılan koku beni mest ediyordu. Üstünde dumanrengi keten bir gömlek vardı ve her zamanki gibi baş döndürücü görünüyordu. Bakışlarını bana çevirince ona olan bakışlarımı yakaladı ve çapkın bir gülümsemeyle sordu:

"Sen seç, ne yemek istiyorsun?" Sorduğu soruda tuhaf bir ima vardı ya da bana öyle gelmişti. Ona sadece seni istiyorum dememek için kendimi zor tutuyordum.

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı kaçırarak, "Izgara balığa ne dersin?" diye sordum.

"Enfes bir seçim," diye cevap verdi.

Baran siparişleri söyledikten sonra geriye yaslandı ve "Neden Kilyos'u seçtin?" diye sordu.

Gülümseyerek cevap verdim:

"Bilmiyorum, sadece kaçmak istedim. Tuhaf bir ikilem içinde beynim kaç diyordu ama kalbim inatla karşı çıkıyordu. Galiba bu ikilem daha uzak yerlere gitmeme engel oldu. Kilyos gelebileceğim en ideal yerdi, her şeyden uzak ama bir o kadar da yakın. Hem kaçmış oldum hem de kalmış. Bu şekilde orta yolu buldum." Söylediklerim bitince bakışlarımı ona çevirdim. Yine tuhaf bir şekilde bana bakıyordu. Derin bir nefes alarak, "Her seferinde bana böyle bakmasan olmaz mı?" diye sorunca, gözlerini kaçırdı ve kendi kendine, "Bakılmayacak gibi değilsin ki!" diye söylendi. Utanarak gülümseyince, o da gülümsedi ve başını sağa sola doğru salladı.

Merakla sordum:

"Yerimi nasıl buldun?"

Kaşlarını çatarak, "Seni bulmadım, seninle geldim. Bindiğin otobüste, kaldığın otelde hatta bu sabah yürüyüş yaptığın sahilde bile yanındaydım. Sıcaktan bunaldığında dokunduğun saçlarına ben de dokundum, deniz kumlarına ayağını

bastığında yüzünde oluşan gülümse benim yüzümde de vardı. Yediğin o sıcak ekmeği bile sanki ben de yedim. Sadece doğru zamanı bekledim. Benden zaman istediğini kendime hatırlatıp durdum. Ta ki bu akşama kadar. Daha fazla dayanamadım Asyalı çünkü yüzünde ilk defa hüzün vardı ve ben senin gözlerinde hüzün görmeye dayanamıyorum. Hele buna sebep olan kişi bensem!" dedi.

Şaşkındım, bir o kadar da mutlu. Kararıma saygı göstermesi beni mutlu etmişti. Kirli sakallarına dokunup, "Biliyor musun?" diye fısıldayınca, "Neyi?" diye aynı şekilde fısıldadı.

Yanağını okşayarak cevap verdim:

"Galiba kaçmamın sebebi, peşimden geleceğini bilmemdi."

Hafifçe gülümsedikten sonra gözlerini kapattı ve elini elimin üstüne koyarak avcumun içini öptü. Öyle bir andı ki bitmesin istedim. Orada öylece kalalım. Hep böyle kalalım. Biz bize ve özgürce...

Yemeklerimiz gelince karşısına oturdum. Nedense onu balık yerken seyretmek istiyordum. Her hareketi ölçülü ve kibardı. İlk defa baş başa ve herkesten uzak bir yerdeydik. Tüm zincirlerini kırsın istiyordum. Havadaki tatlı serinliğe, yüreğimin coşkusu eklenince galiba yerimde duramaz olmuştum. İçimdeki küçük kız çocuğu bayram sevinci yaşıyor gibiydi.

Karışık yeşil salatadan bir çatal alarak keyifle yemeye başlarken Baran'la göz göze geldik. Gözlerini benden ayırmadan, "Seni ilk defa böyle görüyorum. Gözlerinin içi parlıyor," dedi, gözlerimdeki parıltının kaynağı olduğunu belki bilerek, belki de bilmeyerek.

Gülümseyerek, "Yesene!" deyince başını salladı ve çatal yerine elini kullanarak balığından bir parçayı ağzına attı. Ben de aynı şekilde balığımı yemeye başladım. Balığına li-

mon ve tuz ekleyince gülümsedim. Abim de balığı böyle severdi.

Limonlu balığından bir parça alıp bana uzatarak, "Bir de böyle dene," deyince keyifle parmaklarının ucundaki balığı aldım.

O sırada keman eşliğinde canlı müzik başladı. Sanki eksik olan son parça da tamamlanmıştı. Tüm kaygılarım müzik notalarına karışıp kaybolurken yaşadığım bu güzel anın tadını çıkardım...

Telefonun alarm sesi beni derin uykumdan uyandırmıştı. Uyuyalı sadece birkaç saat olduğu için zorlukla gözlerimi açtım ve kendimi zorlayarak oturdum. Kendime gelir gelmez aklıma ilk gelen kişi tabii ki oydu. Geceyi hatırlayarak iç çektim. Ne kadar da güzeldi. Tıpkı bir rüya gibi. Ona sarılmak, sahilde yürümek, şen kahkahasına şahit olmak benim için tatlı bir rüyadan farksızdı.

Her şeye rağmen onunla aynı odada kalmayı istememiştim. Bu isteğimi anlayışla karşılamıştı çünkü kaldığım otel, küçük bir oteldi ve personel aile gibiydi. Sonuçta otele tek başıma gelmiş ve kendime tek yataklı bir oda tutmuştum. İnsanların hakkımda yanlış düşüncelere kapılmasını istemiyordum. Baran, benim böyle konularda hassas olduğumu zaten biliyordu ve düşüncelerime saygı göstermesi beni çok mutlu etmişti. Zaten o da benimle aynı gün otele yerleşmiş ve kendisine üst katta oda tutmuştu.

Yanan gözlerimi ovuşturarak ayağa kalktım. İlk iş olarak balkona çıktım ve temiz havayı ciğerlerime çektim. Temiz hava, ağaçların ve denizin o ferah kokusu beni kendime getirmişti. Canlanmıştım. İçim kıpır kıpırdı. Gün doğumunu izlemek istiyordum. İstanbul, çok güzel bir şehir olmasına rağmen kalabalık ve gürültülüydü. O yüzden yaşadığım bu sakinlik bana ilaç gibi geliyordu. Ulaşım zahmetsizdi. Her

yere yürüyerek rahatça gidilebiliyordu. Bu, İstanbul'da yaşayan biri için çok büyük bir lükstü. Gülümseyerek etrafıma bakındım. Kaldığım odanın balkonundan rahatça görülebilen Kilyos tepesi gün doğumunu izlemek için harika bir seçim olabilirdi. Heyecanla ellerimi çırparak odaya döndüm ve hemen üstümü giyindim. Siyah, mini şortum ve askılı, beyaz tuniğim hem rahat hem de çok uyumluydu. Saçlarımı tek örgü yaptıktan sonra güzelce yüzümü yıkadım. Çantamdan güneş kremimi çıkarıp yüzüme ve omuzlarıma sürdükten sonra nihayet hazırdım. Gün doğumunu izleyecek ve ardından Baran'ı uyandıracaktım. Oldukça yorgun ve uykusuzdu. Bu yüzden onu uyandırmaya kıyamıyordum. Biraz olsun dinlenmesini ve günün devamı için enerji toplamasını istiyordum.

Hemen odadan çıkıp lobiye indim.

Otelin sahibi olan kadın beni görünce gülümseyerek, "Günaydın, bugün hayli erkencisiniz," dedi. Açıkçası böyle bir içtenlik görmek beni mutlu etmişti. Kadın çok sevecendi.

Aynı sevecenlikle cevap verdim:

"Evet. Güneşin doğuşunu seyretmek istiyorum."

Kadın keyifle gülümsedikten sonra konuşmaya devam etti:

"Harika bir karar. Şu karşıda güneşin doğuşunu izlemeye çok uygun bir tepe var. Yarım saat içinde güneş doğmuş olur. Hızlı yürürseniz yetişirsiniz."

Başımı salladıktan sonra koşar adımlarla yürümeye başladım. Zamanla yarışıyor gibiydim. Panik yapmama gerek yoktu çünkü hâlâ yeteri kadar zamanım vardı. Sahil şeridini geçip tepeye varınca doğayı saran mavi ton yavaş yavaş turunculaşmaya başlamıştı.

Tepenin üstündeki boş bir kayaya oturarak denize baktım. Rüzgâr ılık ve yumuşacıktı. Gözlerimi kapatarak rüzgârı kokladım. Nasıl da güzeldi... Tekrar gözlerimi açarak çar-

şaf gibi görünen mavi denizi izlemeye devam ettim... Dünkü hırçın dalgalardan bugün eser yoktu. Gülümsedim. Gerçekten de Baran'a benziyorlardı. Bir süre sonra güneş, bulutların arkasından yükselmeye başladı. Yüzüme vuran turuncu renk kızıl bir hal almıştı. Martılar gökyüzündeki kızıllıkla dans edercesine uçuşuyor ve insana muhteşem bir göz zevki yaşatıyordu.

"Güneş ışığının doğarken neden kırmızılaştığını merak edip araştırmıştım."

İrkilerek arkama baktım. Baran gözlerini kısarak gün doğumuna bakıyordu. Üstünde kurşuni tonlarda, yarım kol bir tişört ve bacaklarını saran askeri yeşil keten bir pantolon vardı. Altın sarısı saçları güneşin kızıllığını yansıtıyordu.

Şaşırmıştım ama belli etmeyerek sordum:

"Bunu ben de hep merak ederim. Ama araştırmak hiç aklıma gelmemişti."

Kısa bir süre bana baktıktan sonra yanımdaki boşluğa oturdu. Ferah kokusu burnuma dolunca gözlerimi kapatmak istedim. Dalgalı saçları hâlâ biraz nemliydi. Duş almış olmalıydı. Dolgun dudakları ışıl ışıldı. Gün doğumu o gelmeden önce çok güzeldi belki ama Baran'la birleşince büyüleyici olmuştu. Bakışlarını gün doğumundan ayırmayarak konuşmaya devam etti:

"Güneş ışığı, dünyanın atmosferinden geçerken sahip olduğu optik özelliklerden dolayı renk değiştiriyor. Bana en tuhaf gelen şey ise güneşin doğarken birçok rengi yansıttığını öğrenmek olmuştu. Mesela yeşil, mavi ve mor. Güneş, ufukta iyice alçaldığında diğer renkler dağılmaya başlıyor ve bunun sonucunda da turuncu ve kırmızı renk ortaya çıkıyor."

Güneş artık bulutların arasında değildi ve kızıllık yavaş yavaş dağılıyordu. Baran'ın bakışlarını bana çevirdiğini fark ettim. Ben zaten ona bakıyordum. Her zaman olduğu gibi bakışları çok derin ve dikkatliydi.

Utanarak gülümseyince, "Yine öyle baktım değil mi?" dedi. Başımı sallayınca yutkundu ve boğuk bir sesle: "Elimde değil, fazla seviyorum ve sana baktıkça mucizelere daha çok inanıyorum," dedi.

Eğildim ve yanağımı yanağına yaslayarak kokusunu içime çektim. Başını çevirip yanağımı öpünce gülümseyerek sordum:

"Buraya tesadüfen gelmedin, değil mi?"

Elimi tutarak beni ayağa kaldırdıktan sonra cevap verdi:

"Hayır. Birbirine kazınmış ruhların arasında telepatik bağlar olur. Sezgilerimin kuvvetli olduğunu sana zaten daha önce de söylemiştim."

Tek kaşımı kaldırarak, "Yoksa Baran Demiroğlu artık yalan mı söylemeye başladı?" deyince, gülümseyerek cevap verdi:

"Tamam! Erken kalkacağını tahmin etmiştim ama otelin sahibine biraz rüşvet de vermiş olabilirim."

Gözlerimi kıstım ve yalandan bir öfkeyle fısıldadım:

"Bunu yapmış olamazsın."

Düşünüyor gibi yaparak cevap verdi:

"Tam olarak rüşvet denemez. Biraz dertleştik desek daha doğru olur." Kadının birdenbire bana bu kadar içten davranmasının sebebini şimdi anlıyordum.

Tepeden inince Baran durdu. Şüpheyle ona bakınca, kaşlarını çatarak konuşmaya başladı:

"Kilyos küçük bir belde ve ben her köşesini seninle keşfetmek istiyorum. Buraya beş sene önce de gelmiştim. Annem Kilyos'u severdi ve bazen gizli gizli buraya kaçar, iki üç gün kafa dinlerdi. Bir keresinde sürpriz yapmış, arabaya atlayarak onu almaya gelmiştim. Sadece birkaç saat kalmıştım ama hiç gezmedim. İstiyorum ki bugün her şeyi, kimliklerimizi unutalım."

Neşeyle cevap verdim:

"Bu harika bir fikir."

Baran gülümsedi ve bakışlarıyla bana karşı tarafı işaret ederek, "Ben güzel bir plan yaptım. Umarım, bisiklet kullanabiliyorsundur," dedi. İşaret ettiği tarafa baktım. İki tane bisiklet vardı. Her şeyi önceden planlanmıştı. Nasıl olmuştu da onu bu kadar hafife almıştım. O kadar mutluydum ki sevinçten konuşamıyordum. Baran yürümeye başlayınca peşinden yürüdüm. Bisikletlerden birinin önünde süslü bir sepet vardı. Baran bisikleti göstererek, "Bu senin için. Özelikle sepetli seçtim. Belki bir şeyler almak istersin," dedi. Başımı salladıktan sonra heyecanla bisiklete binerek ona baktım. Baran da bisikletine binerek konuştu: "İlk durak, sahilde kahvaltı. Dünkü teyze bizi bekliyor. Ardından Kilyos Kalesi, tarihi çınar ağacı ve belde merkezi. Gezi sonunda sana küçük bir sürprizim var. Anlaştık mı, Asyalı?"

Heyecanla cevap verdim:

"Bu kadar yakışıklı bir rehbere nasıl hayır diyebilirim."

Baran keyifle pedala basarak bisikleti sürmeye başlayınca ben de pedala bastım ve dikkatle bisikleti sürmeye başladım. Uzun zamandır bisiklet sürmediğim için önce biraz ürksem de alışmam hiç de zor olmamıştı. Baran usta bir şekilde sahil şeridi boyunca bisikletini sürüyor, ara ara arkasına dönerek beni kontrol ediyordu. Bir süre sonra yavaşladı ve öne geçmem için kenara çekildi. Hızımı artırarak yanından geçerken bağırdı:

"Peşindeyim."

Kahkaha atarak cevap verdim:

"Biliyorum."

Gözlemeci teyzenin kulübesine varınca bisikletten inerek Baran'a baktım. Teyze geleceğimizi bildiği için bize mükellef bir yer sofrası hazırlamıştı. Baran elimi tutarak kulübeye doğru yürümeye başlarken teyze bizi gördü ve içtenlikle konuşmaya başladı:

"Tam zamanında geldiniz. Gözlemeler pişmek üzere, dumanı üstünde tütüyor."

Baran minderin üstüne oturdu ve kolumdan tutup beni yanına çekti. Yanına oturup bağdaş kurdum ve hemen sıcak lavaş ekmeğinden bir parça koparark ağzıma koydum. Ekmeği çiğnerken Baran'ın yine bana baktığını fark ettim. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı.

Gözlerimi devirerek, "Hoşuna gitmeyen ne?" diye sorunca sıcak lavaş ekmeğinin üstüne bir parça tereyağı sürdü. Tereyağı ekmeğin sıcaklığıyla eriyince de bana uzatarak, "Bu ekmek öyle kuru kuru yenmez. Lavaş yiyorsan hakkını vereceksin," dedi.

Şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordum çünkü ilk defa bu kadar içtendi. Sert, aşılmaz duvarları yıkılmış gibiydi. Hatta öyle ki gözlerindeki çocuğu bile görebiliyordum. O derece netti. Eğildim ve parmaklarının arasından ekmeği alarak çiğnemeye başladım. Hiç tereddütsüz söyleyebilirdim ki bu ekmek hayatım boyunca yediğim en lezzetli ekmekti...

Huzur dolu bir kahvaltının sonuna gelmiştik. Teyzenin sohbetine doyum olmuyordu. Ara ara bana bakıyor ve Baran'ı işaret ederek beğeniyle başını sallıyordu. Görünen o ki; Baran, teyzeden tam not almıştı. Yaşlı teyzeye veda ederek bisikletlerimize yürürken içimde ince bir hüzün vardı. Yaşlı teyzeye bir daha baktım. Ona bakacağımı biliyormuş gibiydi, göz göze geldik. Elini kaldırıp kalbinin üstüne koydu ve gülümseyerek bana başını salladı. Aynı şekilde karşılık verdim. Aramızda tuhaf bir bağ oluşmuştu. Hüzünle başımı çevirince yine Baran'la göz göze geldik.

"Çevrendeki insanlar seni neden bu kadar çok seviyor biliyor musun?" diye sorunca afalladım. Böyle bir soru beklemiyordum, kaldı ki bu soruya verecek cevabım bile yoktu. Sessizliğim onu gülümsetti. Ben de gülümseyince konuşmaya devam etti: "Çünkü sen çocukluğunu kaybetmemişsin.

Gözlerindeki çocuk masumiyeti hep kalmış." Gözlerim parlıyordu. Bunu hissedebiliyordum çünkü hayatım boyunca duyduğum en güzel sözdü bu.

Daha fazla yerimde duramadım ve boynuna sarılıp, "Teşekkürler Baran. Benimle olduğun ve ruhumun sesini duyduğun için çok teşekkürler. İyi ki buradasın," dedim.

❀

İki gün sonra...

"Seni çok iyi gördüm, Bahar. Bu kısa tatil sana çok yaramış." Utanarak gülümsedim. Sadece iki gün olsa bile biraz bronzlaşmıştım. En önemlisi mutluydum ve bu mutluluk yüzüme yansıyordu. Adil Bey kahvesinden bir yudum alarak sordu: "Stajın bitiyor. Bundan sonra ne yapmak istediğine karar verdin mi? Burada asistan olarak devam edebilirsin ama eminim ki bu sana yetmeyecektir."

Başımı salladıktan sonra, "TUS'a hazırlanacağım. Uzman psikiyatr olmak istiyorum. Burada asistanlık yaptığım süre içinde çok deneyim kazandım ama artık gerçekten yetmiyor. Kendi hastalarım olsun istiyorum, Adil Bey," deyince, Adil Bey içtenlikle cevap verdi:

"Seni çok iyi anlıyorum, Bahar. Ne karar verirsen ver unutma ki kliniğimin kapıları her zaman sana açık olacak. Seni burada asistan olarak değil, hekim olarak görmek için sabırsızlanıyorum."

Minnetle ona baktım. Bu hafta klinikte son haftamdı. Hüzünlüydüm ama biliyordum ki bu bir son değildi. Önünde sonunda buraya geri döneceğimi hissediyordum.

Adil Bey'in odasından çıktıktan sonra görevimin başına geçtim. İki gün de olsa güzel anılar biriktirdiğim Kilyos, hâlâ gözlerimin önündeydi. İstanbul'un bu sabah gözüme daha kalabalık ve yorucu görünmesinin sebebi de galiba buydu. Yine de kendimi çok enerjik hissediyordum. Hatta fakülte-

den çıktıktan sonra kliniğe kadar yürümüştüm. Hasta seansları, yeni kayıtlar, kliniğin yoğun temposu bile bugün beni etkilememişti. En önemlisi kafam netleşmişti. Artık kararlarımı sorgulamıyor, sorgulatmıyordum. Evimde kalmak istemiştim ve Baran bu kararıma da saygı duymuştu. Hatta bu akşam onu yemeğe davet etmiştim ve açıkçası biraz heyecanlıydım. İlk defa ona yemek hazırlayacaktım. Şu an o, holdingdeydi. Hemen telefonuma baktım. Öğleden sonra olmuştu. Bu saate kadar beni aramamasına içerlenmek çocukça olsa da artık umursamıyor, gönlümden geçen her duyguyu sorgulamadan, özgürce yaşıyordum.

Kilyos'ta bana hazırladığı sürprizi düşünerek gülümsedim. Son günümüzü otelde değil, onun teknesinde geçirmiş ve İstanbul'a tekne ile dönmüştük. Dönerken de iki ayrı koya uğramıştık. Geçirdiğimiz son gün aklımdan çıkmıyordu...

❀

Bir gün önce...

Güneşin vurduğu dalgalar ışıl ışıldı. Tekne denize açılmış ve açıkta demir atmıştı. Geceyi burada geçirecektik. Baran her şeyi önceden planlanmıştı. Önce otele uğrayıp eşyalarımızı almış ve ardından tekneye gelmiştik. Son ana kadar tekneden haberim yoktu ve limana gelip tekneyi görünce sevinçten âdeta deliye dönmüştüm. Gri teknenin siyah şeritleri vardı ve çok güzeldi ama güzelliğinden çok dikkatimi çeken teknenin adı olmuştu:

"Alaca..."

Baran ilgiyle teknenin adına baktığımı görünce hüzünle anlatmaya başladı:

"On altı yaşıma girdiğimde annem bana bir tay hediye etti. Bu tay, simsiyah ve çok asil bir taydı. Hayatımda aldığım en güzel hediye oydu. Renginden etkilenerek adını

Alaca koydum ve yıllarca o, benim en yakın dostum oldu. Sık sık çiftliğe gider onunla zaman geçirirdim. Okumak için Amerika'ya gittiğimde Alaca'nın sakatlandığını öğrendim." Susmuştu. Gözlerinde büyük bir acı vardı.

Telaşla, "Ne oldu ona?" diye sorunca gözlerini kaçırdı ve acıyla gülümseyerek anlatmaya devam etti:

"Babam sakatlandığını öğrenince hiç acımadan onu vurdurmuş. Bana sormadı bile. Günlerce kendime gelemedim. Yıllar sonra bu tekneyi aldım ve onun adını yaşatmak için teknenin adını da Alaca koydum."

Donmuştum. Söyleyecek hiçbir söz bulamıyordum. Bir insan nasıl bu kadar acımasız olabilirdi! Bir kez daha Ümit Demiroğlu'ndan nefret etmiştim. Baran'ın kalbinde açtığı yaralar öyle derindi ki tedavisi maalesef mümkün değildi. Baran dolmuş gözlerime bakarak gülümsemeye çalışınca kalbim daha çok acıdı. Öyle güçlü ve sağlam bir kişiliği vardı ki ona hayran olmamak mümkün değildi.

Denizin kokusunu içime çekerek fısıldadım:

"Her şey çok güzel."

Baran tam arkamda duruyordu. Kollarını belime doladı ve enseme dudaklarını bastırarak fısıldadı:

"Her şey seninle güzelleşiyor."

Gözlerimi kapattım. Öyle mutlu ve huzurluydum ki zamanı durdurmak istiyordum.

"Biliyor musun, Baran?.." dedim.

Beni kendisine doğru çevirerek gözlerime baktı ve "Neyi?" diye sordu

Yanaklarına dokunarak cevap verdim:

"O gece olanlara artık kızmıyorum çünkü eğer o gece yaşanmasaydı, Kilyos'a hiç gelemeyecek ve bu rüya gibi geçen iki günü asla yaşayamayacaktık. Savaşmaktan çok yorulmuştum ama şimdi anlıyorum ki, biz hep gerçeği aramaya çalışırken aslında birbirimizden uzaklaşmışız. Seninle ilk

defa burada tanışmış gibi hissediyorum kendimi. Burada, üstümüze biçilen kılıflar yok; sadece Bahar ve Baran var."

Baran bakışlarını denize çevirdi. Gözleri, boşlukta bir şeyler arıyor gibiydi. Acıyla iç çekerek konuşmaya başladı:

"İnan bana, çok isterdim. Geçmişimi sana bulaştırmamayı, her şeyi unutmayı çok isterdim ama Beyza'nın ve annemin katilinin öyle elini kolunu sallayarak dışarıda gezdiğini düşündükçe aldığım her soluk bana zehir oluyor." Gözlerini kıstı ve "Aslında seninle delicesine yapmayı istediğim bir şey daha var," dedi.

İstemsizce yutkundum. Merakla ona bakıyordum. Ne istediğini sormak için ağzımı açmamla, onun eğilip üstümdeki beyaz tuniği çıkarması bir oldu. Siyah sutyenim ve kot şortumla kalmıştım. Şok içinde geriye çekildim ve kollarımı bedenime dolayarak bağırdım:

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?" Cevap vermek yerine kahkaha attı. Sinirlenmiş ve utanmıştım. Öfkeyle elinde tuttuğu tuniği almaya çalışınca hızla denize fırlattı. Hayal kırıklığı içinde tuniğin suya düşüşüne baktım. Baran yanıma yaklaşınca hırsla geriye doğru bir adım atarak, "Şu yaptığına bir son ver. Sinirlenmeye başlıyorum, Demiroğlu!" diye bağırdım. Oralı olmadı ve gülümseyerek yanıma gelmeye devam etti.

Korkuyla etrafıma bakındıktan sonra arkama dönüp koşmaya başladım. Peşimden yürüdüğünü fark edince hızımı artırdım. Teknenin arka kısmına gelince korkuluklara tutunup durdum. Nefes nefese kalmıştım. Kolumu tutup beni kendisine doğru çevirdi ve hiç konuşmadan ciddi bir şekilde saçımdaki tokayı çıkarıp örgü yaptığım saçlarımı açtı. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Uzun saçlarımı eliyle dağıttıktan sonra yine gözlerime baktı.

Ne yani! Delicesine yapmak istediği şey bu muydu?..

İç çekerek, "Beyaz bir zambağa benziyorsun," dedikten sonra başını sağa sola doğru sallayarak, "Allah yardımcım olsun çünkü galiba, beni seninle sınıyor," diye sözlerini tamamladı.

Konuşmak için ağzımı açmıştım ki Baran kendi tişörtünü de çıkarıp denize fırlattı. Buğday rengi teni güneşle birleşince ortaya çıkan manzara baş döndürücüydü. Göğsünün üstündeki güneş dövmesine dokunmamak için kendimle savaşıyordum. Avuçlarımı sıktım. Karnım kasılıyor ve istemsizce ısındığımı hissediyordum. Yanıma yaklaştı. Uzun ve yapılı gövdesinin yanında küçücük kalmıştım. Aramızda tek adımlık mesafe olsa da vücudunun sıcaklığını hissediyordum. Dayandığım korkuluğa ellerini koyunca korkulukla onun arasında sıkıştım. Geniş göğsü, göğsüme değiyor ve o muhteşem kokusu aklımı başımdan alıyordu. Kendisini bana bastırınca yay gibi geriye eğildim. Nefes almayı unutmuşçasına soluksuz kalmıştım. Yavaşça eğilerek sıcak ve ıslak dudaklarını boynuma bastırdı. Gözlerimi kapattım. Bir elini sırtıma koyup diğer eliyle bacaklarımı kavradı ve bir anda beni kucağına aldı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Ne yapıyordu bu adam! Bu ani hareketleriyle beni şoka sokuyor ve daha kendime gelemeden bir yenisini başlatıyordu. Koşar adımlarla teknenin uç kısmına yürümeye başlayınca, korkuyla kasılarak çırpındım ama çırpınışlarım hiçbir işe yaramadı. Baran bedenimi iyice kavrayarak gülümsedikten sonra yüzüme baktı. Yalvaran gözlerle ona baktım. Aklındaki şeyi yapmayacaktı, değil mi! O an aklıma gelen, başıma geldi ve bir anda benimle denize atladı. Dudaklarımdan ince bir çığlık döküldü ve bütün gücümle ona tutundum. Serin sularla buluşan bedenim kasılarak titredi. Su yutmamak için ağzımı sıkıca kapatmıştım. Baran bedenimi serbest bırakıp beni bütün gücüyle yukarıya itince büyük bir hızla yüzmeye başladım. Suyun yüzeyine çıkınca derin bir nefes alarak

etrafıma baktım. Ama Baran hâlâ yüzeye çıkmamıştı. Korkuyla yutkundum ve derin bir nefes alarak tekrar etrafıma baktım. Kahretsin ki yoktu. Derin bir nefes alıp tekrar suya daldım ve etrafa baktım. Gözlerim telaşla suyun altında onu arıyordu. Belimde kollarını hissedince korkumun yersiz olduğunu anlayarak rahatladım. Beni yukarıya çekerek suyun yüzeyine çıkardı. Elinde denize attığı beyaz tuniğim vardı. Bu adam gerçekten de çılgındı.

Nefes nefese kalmıştım. Baran tek eliyle belimi kavradı ve tekneye doğru yüzmeye başladı. Tekneye varınca merdivenlere tutunarak ona baktım. Küçük bir çocuk gibi gülümsüyordu. Ona kızmak gerçekten mümkün değildi. Başımı sağa sola doğru sallayarak yukarıya çıktım ve elimi ona uzattım. Elimi tutarak yukarıya çıktıktan sonra sırtüstü uzanarak beni kucağına çekti. Telaşım kaybolmuştu. Keyifle başımı göğsüne koyarak kendimi güneşe verdim ve kalp atışlarının o enfes ritmini dinleyerek bu muhteşem anın tadını çıkardım. Deniz, evimiz ve güneş, yorganımız gibiydi. Sadece biz vardık ve aşkımıza şahit olan beyaz martılar...

Şimdiki zaman...

Yaşadıklarımızı düşündükçe gülümsüyor ve onu daha çok özlüyordum. El ele koştuğumuz sahilleri, gün doğuşunu izlediğimiz o tepeyi, tarihi çınar ağacının altındaki çeşmeden içtiğimiz soğuk suyu, hiçbir şeyi, hiçbir dakikayı ve saniyeyi unutamıyordum. Zaman algım değişmişti. Yanımda olmadığı her şimdiyi reddediyor ve hep, çocuksu gülüşüne şahit olduğum anlarda kalmak istiyordum. Ona olan sevgim zamanı bile aşıyordu. Kendimi sanki onunla doğmuş gibi hissediyordum. Birine bu kadar körü körüne bağlanmak sağlıklı bir duygu olmasa da böyle hissetmek insanın elinde olan bir şey değildi. Onu çok seviyordum ve sevgi insanın özünü besleyen en güzel enerji kaynağıydı...

Telefonu alarak onu aradım. Çalmaya başlayınca derin bir nefes alarak cevap vermesini bekledim ama cevap vermedi. Toplantıda olmalıydı. Telefonu masaya bırakarak kalan işlerimi bitirmeye çalıştım. Geçen bir saatin sonunda biriken tüm işlerimi tamamlamıştım. Baran hâlâ beni aramamıştı. Saate baktım. Mesai saatimin bitmesine yarım saat vardı. Daha eve gidip Baran için yemek hazırlayacaktım. Öğle arasında alışveriş yapmış olduğum için içim rahattı.

Hemen kendime bir kahve söyledim. Bir yorgunluk kahvesi bana iyi gelecekti. Kapı tıklanınca, "Buyurun!" diye bağırdım. Gelen kişiyi görünce şaşırarak ayağa kalktım çünkü gelen Mehmet Bey'di ve ben onun görevine başladığını bilmiyordum. İçtenlikle gülümsedi. Aynı anda görevli de kahvemi getirdi.

Gülümseyerek, "Merhaba, Mehmet Bey. Nasılsınız?" diye sordum.

Mehmet Bey görevliyi göstererek konuştu:

"Merhaba Bahar. Senin için bir sakıncası yoksa ben de bir fincan kahve içebilirim. Tatil sonrası oldukça yorucu bir gün geçirdim ve artık biraz olsun dinlenmek istiyorum."

Başımı salladım ve "Buyurun," dedim.

Masamın önündeki sandalyeye oturarak bana baktı. Tatilden dönmüştü ama hiç dinlenmiş gibi durmuyordu. Aksine kilo vermişti ve oldukça solgun görünüyordu. Ona da bir kahve söyleyerek yerime oturdum. Sessizdi.

Gülümsemeye çalışarak sordum:

"Tatil nasıldı? Umarım dinlenebilmişsinizdir."

Hüzünle gözlerini kaçırarak, "Açıkçası, dinlendim diyemem. Paris'e gittim ama gidişim tatil amaçlı değildi. Buralardan kaçıp kısa bir mola verdim diyelim. Orada yaşayan birkaç arkadaşım var. Onları ziyaret ettim ama maalesef insan kendinden kaçamıyor, Bahar. Neyse, boş ver bunları. Adil Bey bana, bu haftanın senin son haftan olduğunu söyledi. TUS'a hazırlanacakmışsın," dedi.

"Evet," dedikten sonra kahvemi karıştırarak konuşmaya devam ettim: "Altı ayım var ve ben sınava çok iyi hazırlanmak istiyorum. Pratisyen hekimlik bana yetmiyor, uzman olarak görev yapmak istiyorum."

Hüzünle, "Başaracağına eminim ama yine de gidişine üzüldüm," dedikten sonra sustu ve derin bir nefes alarak, "Aslına bakarsan, bu ay benim de klinikteki son ayım," dedi. Şaşırmıştım. Mehmet Bey çok başarılı bir cerrahtı ve kliniğin yapı taşlarından biriydi. Genç yaşına rağmen İstanbul'da tanınıyordu. O çok hırslı ve tuttuğunu koparan bir doktordu. Şaşırdığımı belli etmemeye çalışıyordum. Yüzümdeki ifade onu gülümsetti ve konuşmaya devam etti: "Paris'e yerleşmeye karar verdim. Reddedilmeyecek bir teklif aldım. Kariyerime orada devam etmek istiyorum."

Açıkçası üzülmüştüm çünkü hiç mutlu görünmüyordu. Diğer yandan da onun bu kliniği çok sevdiğini biliyordum. Her şey bir yana, insanın yıllarca yaşadığı yerden uzaklaşması kolay alınacak bir karar değildi. Üstelik, Mehmet Bey ülke değiştiriyordu. Kimbilir Adil Bey, onun gidişini öğrenince nasıl da üzülmüştü çünkü Mehmet Bey'i çok seviyordu.

Kapı tıklandı ve görevli Mehmet Bey'in kahvesini de getirip masaya bıraktı.

Görevli çıktıktan sonra odaya derin bir sessizlik çöktü. Benden bir tepki beklediğinin farkındaydım. Verdiği karara saygı duyuyordum ama bana göre bu karar çok ani verilmiş, riskli bir karardı.

Sessizliğimi bozdum:

"Emin misin, Mehmet? Bu öyle kolay alınacak bir karar değil. Tamam, Paris renkli ve herkesin yaşamak isteyeceği bir şehir ama bence, yine de sen çok iyi düşün. Belki bu kararını bana neşeyle söyleseydin ve gözlerinde biraz olsun heyecan ya da parıltı görebilseydim sevincine ortak olurdum ama maalesef gözlerinde o pırıltıyı göremedim. Sana tavsi-

yem, düşünmek için kendine biraz zaman ver çünkü büyük kararlardan önce insan, zihnini boşaltmalı. Bu şehirden, ülkenden, ailenden ve dostlarından ayrılmayı gerçekten istiyor musun?"

Sessizdi. Söyleyecek başka hiçbir şeyim yoktu. Ben Samsun'dan İstanbul'a geldiğimde bile aylarca uyum sorunu yaşamıştım. Hele ki ülke değiştirmek çok daha büyük bir alışma süreci gerektiriyordu. Ama son karar elbette ki onundu ve bize sadece saygı göstermek düşerdi.

Kapı açılıp Adil Bey içeriye girince düşüncelerim dağıldı. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Mehmet'in gitme kararı belli ki onu huzursuz etmişti.

Ayağa kalkarak sordum:

"Buyurun Adil Bey?"

Adil Bey gülümsemeye çalışarak cevap verdi:

"Ben çıkıyorum, Bahar. Yakın bir dostumun dayısı kalp krizi geçirmiş. Hastaneye gidiyorum. Giderken seni de eve bırakayım mı?"

Şaşırmıştım. Adil Bey ilk defa böyle bir şey için ofise geliyordu. Şüpheyle ona baktıktan sonra belli etmemeye çalışarak başımı salladım ve çantamı alarak yanına yürüdüm. Mehmet Bey de ayağa kalkarak bize iyi akşamlar diledi ve ofisten çıktı.

O gider girmez Adil Bey'e sordum:

"Bir sorun mu var, Adil Bey?"

Adil Bey sıkıntılı bir şekilde, "Var, Bahar. Az önce aldığım bir habere göre Baran'ın dayısı Hikmet Aydın Eker kalp krizi geçirmiş ve durumu kritikmiş. Hastaneye gidiyorum. Senin de gelmek isteyeceğini düşündüm," deyince acıyla inledim. Baran'ın dayısını ne kadar sevdiğini biliyordum. Aramama geri dönmemesinin sebebi demek buydu. Tam her şey biraz düzeldi diye umut ederken yeni bir kaos başlıyordu ve biliyordum ki bu kaosların sonu gelmeyecekti...

Tesadüf...

Birçok kişinin tanımını farklı yaptığı bir kelimedir tesadüf. Bazıları, doğada hiçbir şeyin şans eseri olamayacağına inanır. İnsanlar ve olaylar her zaman olması gerektiği yerdedir ve tesadüf diye bir şey yoktur. Gelmesi gereken gelir, olması gereken olur ve biz, iyi ya da kötü olayları nedensiz ve gelişigüzel bir şekilde yaşarız. Diğer bir gruba göre ise tesadüf, *"Tanrının göz kırpışıdır! Kendini gizleme yöntemidir..."*

Peki benim her sevincimin sonrasında böyle üzücü şeyler yaşamam tesadüf olabilir miydi? Yoksa bütün bu yaşananlar bizi, uzak durmaya çalıştığımız gerçeği bulma savaşına tekrar çekmek için mi yaşanıyordu...

Aklımda bu düşünceler dönerken Adil Bey'in benden bir tepki beklediğinin farkındaydım. Susuyordum çünkü yine kalbim acılaşmıştı. İçimde tuhaf bir sıkıntı vardı ve kötü bir şeyler olacağını hissedebiliyordum.

Hüzünle, "Gidelim Adil Bey," diyebildim.

Bütün bu olumsuzlukların sürekli bizim etrafımızda olması elbette ki tesadüf olamazdı. Ortada alınmış ahlar, kefareti ödenmemiş ağır günahlar vardı ve biz sadece payımıza düşeni yaşıyorduk. Bu olumsuzluklar kara bir lanet gibiydi ve anlamıştım ki çözülmeden bitmeyecekti. Öyle bir lanetti ki bu, zincirleme bir şeklide hepimizi sarıyor ve herkese bulaşıyordu. Babasından Baran'a, Baran'dan da bana geçmişti. Benim etrafımdaki insanlar da maalesef benden nasibini alıyordu. Ben, Baran'la birlikte olmaya karar verirken zaten her şeye razı olmuştum ama kendimden çok, onun için korkuyordum.

Klinikten çıkarken sessizdik. Kapının önünde Baran'ın adamları bekliyordu. Sürekli peşimde olmaları bana her an tehlikede olduğumu hatırlatıyordu. Gerilmiştim ve sıkıntım

daha belirgin hale gelmişti. Adil Bey birçok şeyin farkındaydı. Soğukkanlı görünse de her zamanki gibi temkinliydi. O, yılların birikimiyle yoğurulmuş ve şahit olduğu her şeyden deneyim kazanmıştı. Bense daha çok tazeydim. Ne kadar güçlü durmaya çalışırsam çalışayım; törpülenmemiş, deneyimsiz yanım her seferinde fire veriyordu.

Hastaneye vardığımızda arabadan inerek etrafıma bakındım ve merakla Adil Bey'e sordum:

"Hikmet Bey'in kalp krizi geçirdiğini kimden haber aldınız?"

Adil Bey tam cevap veriyordu ki yanımızda Yaşar belirince mecburen sustu. Yaşar solgun görünüyordu. Resmi bir şekilde bize selam verince, Adil Bey onun selamına karşılık vererek sordu:

"Hikmet Bey'in durumunda bir değişiklik var mı?"

Yaşar her zamanki soğuk ses tonuyla, "Hayır, yoğun bakıma alındı. Durumu hâlâ kritik," deyince, hüzünle iç çekerek söze girdim:

"Hikmet Bey'in kalp hastası olduğunu bilmiyordum. Kriz anında neredeymiş? Hastaneye yetişmesi büyük şans."

Yaşar dişlerini sıkarak, "Değildi zaten. Sapasağlam adamdır. Olay evinde olmuş. Yanında oğlu olacak o it varmış. Öğrendiğim kadarıyla aralarında bir tartışma yaşanmış. Sonrası malum..." deyince dehşetle Adil Bey'e baktım.

Adil Bey şaşırarak sordu:

"Tartışma yaşadıklarını size Haluk mu söyledi? Eğer Hikmet Bey'in bu durumundan oğlu sorumlu ise bunu resmi mercilere bildirmeniz gerekiyor."

Yaşar gözlerini bayarak cevap verdi:

"Tabii ki o söylemedi. Evin çalışanlarından öğrendim. Biz gerekli yerlere bildirdik zaten, siz rahat olun Adil Bey."

Duyduklarım gerçekten inanılmazdı. Haluk ne yaşamıştı da bu kadar kötü bir insana dönüşmüştü. Defalarca Ba-

ran'dan onun çocukluğunu dinlemiştim. Annesinin ilgisizliğinin elbette ki bu durumunda büyük payı vardı ama her şeye rağmen babası ona hep sahip çıkmıştı. Babasına ve babasının ailesine olan bu kininin çocukluğunda yaşadığı bir travmadan kaynaklanmadığına inanıyordum. Bence her şey Beyza'ya olan saplantılı duygularına karşılık bulamaması ile başlamıştı.

Hastaneye doğru yürümeye başladık. Asansöre binerken sessize Yaşar'a sordum:

"O nasıl?"

Düşünceli bir şekilde fısıldadı:

"Dağıldı."

Acıyla gözlerimi kaçırdım. Açıkçası şaşırmamıştım çünkü Baran, babasından görmediği şefkati dayısından gördüğünü, bu sebeple de onu çok sevdiğini zaten her zaman dile getiriyordu. Onu kaybetmenin düşüncesi bile onun için yeni bir yıkımdı.

Yoğun bakım ünitesinin olduğu salona girdiğimizde gözlerim her köşede onu arıyordu. Yaşar baktığım yönün tam tersini işaret ederek, "Bu taraftarlar," dedi. Başımı çevirip o yöne bakınca âdeta yerime çakıldım çünkü ilk gördüğüm kişi parlak, kızıl saçlarıyla Meltem oldu. Kollarını birbirine bağlamıştı ve koridorda bir o yana, bir bu yana doğru yürüyordu. Gözlerinin odağı olan kişiye bakınca Baran'ı gördüm. Baran avukatı Ali Bey'le birlikte bankta oturuyordu. Kollarını dizlerine yaslamıştı ve boşluğa bakıyordu. Gözlerinde boşluktan çok acı vardı. Bakışlarımı salonun diğer tarafına çevirdim. Normal olarak Haluk da buradaydı. Duvara yaşlanmıştı ve nefretle Baran'a bakıyordu. Şu durumda bile hâlâ kin kusuyordu. Tekrar Meltem'e baktım. Diğerlerinin aksine bizi görme olasılığı çok yüksekti. Ya görmüştü ve görmezlikten geliyordu ya da iyi niyetli düşünerek görmediği gerçeğine inanacaktım. Baran'a yaklaştığını görünce

iyi niyet elçimi bulutlara gönderdim. Elbette ki görmüştü. Yavaşça eğilerek elini Baran'ın omzuna koydu ve kulağına bir şeyler söylemeye başladı. Yumruklarımı sıktım. *Kendisini ne zannediyordu bu kadın!* Kimdi, neyiydi o Baran'ın... Söylediği şeye karşılık olarak Baran soğuk bir şekilde başını sağa sola salladı ve hızla ayağa kalktı. İşte o an, onunla göz göze geldik. Bakışları hızla değişti ve âdeta yerine çakıldı.

Haluk tam olarak Baran'ın arkasında duruyordu ve tabii ki o da bizi fark etmişti. Gözlerim kısa bir süreliğine Haluk'a kayınca nefretle bana baktığını gördüm. Bu nefretin aslında bana olmadığını biliyordum, bu sebeple onu görmezden gelerek bakışlarımı tekrar Baran'a çevirdim. Baran Haluk'un olduğu yöne kısa bir bakış attıktan sonra kaşlarını çattı ve yanıma yürüyerek tam karşımda durdu. Buz gibiydi.

Bakışları gibi soğuk bir ses tonuyla, "Burada olmaman gerekiyordu!" dedi.

Meltem'e kısa bir bakış atarak cevap verdim:

"Sence burada olmaması gereken tek kişi ben miyim?"

Bakışlarını baktığım yöne çevirerek fısıldadı:

"Onu buraya ben çağırmadım."

Tek kaşımı kaldırarak cevap verdim:

"Eminim öyledir, sonuçta beni de buraya sen çağırmadın ama bak, buradayım."

Baran'ın sert bir şekilde, "O, benim umurumda bile değil ama sen umurumdasın," dediği sırada Haluk alaylı bir ses tonuyla, "Oo! Bakıyorum da sevgili doktoru kuzenimi teselli etmeye gelmiş," dedi. Baran nefretle dişlerini sıkarak pişkin pişkin sırıtan Haluk'a baktı. Tam onun üstüne yürüyecekti ki Adil Bey Baran'ın kolunu tutarak konuşmaya başladı:

"Lütfen sakin ol. Gerçek güç kontrol ile beslenir, Baran. Kontrol olmadan güç sadece zarar getirir." Baran, onun sakin ama etkili bakışlarına karşı koyamayarak başını salladı. Haluk hâlâ bize bakmaya devam ediyordu. Adil Bey başını

dikleştirerek ona bakıp, "Geçmiş olsun Haluk Bey. Üzüntünüzü paylaşıyoruz," deyince Haluk, sahte bir gülümsemeyle bana baktı ve tehditkâr bir şekilde başını salladı. Onu görmezlikten geldim. Soğukkanlı olmaya mecburdum ama itiraf etmeliyim ki geldiğim için pişmandım.

Meltem, Adil Bey'in yanına gelerek hüzünle, "İyi ki buradasınız," deyince gözlerimi devirdim. *Neyin hüznünü yaşıyordu bu kadın!* Daha doğru düzgün Hikmet Bey'i tanımıyordu bile. Üzgün gibi görünmeye çalışması gerçekten iğrençti.

Adil Bey resmi bir şekilde, "Teşekkürler, Meltem. Bana haber vermen iyi oldu. Ben gidip başhekimle görüşeceğim; umarım, Hikmet Bey'in durumu düşündüğümüz kadar ağır değildir," deyince, gözlerimi kısarak Meltem'e baktım.

Bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. Şaşırmış mıydım? Elbette hayır!.. Bilerek yapmıştı. Adil Bey'in gelirken bana da haber vereceğini adı gibi biliyordu. Onu burada görmemi istemişti ve tabii ki Haluk'un da beni görüp iyice diş bilemesini!.. Varlığını bana hissettirmek, onu ucuz bir şekilde tatmin ediyordu. Yaptığı her şey amaçlı ve planlıydı. Baran'la aramıza girmek için elinden geleni yapıyordu ve yapmaya da devam edecekti. Onun tuzağına şimdilik düşmüş olsam da istediğini ona vermeyecektim.

Sakin olmaya çalışarak boş bir banka oturunca, Baran peşimden gelip yanıma oturdu. Birbirimize bakmıyorduk çünkü gözler üstümüzdeydi.

Bir süre sonra Baran, "Seni kırmak istemedim," dedi. Sessizce fısıldadığı bu sözler, içindeki hüznün yansıması gibiydi.

Derin bir nefes alarak cevap verdim:

"Biliyorum."

Bakışlarımı ona çevirdim. Başını duvara yaslanmıştı ve nefretle Haluk'a bakıyordu. Aynı şekilde ben de Haluk'a

baktım. Bakışları benim üstümdeydi. Arsız bir şekilde bana gülümseyince Baran daha fazla dayanamadı ve hırsla doğruldu. Telaşla koluna dokundum. Tüm kasları gerilmişti ve vücudunun sıcaklığı anormal haldeydi.

Öfkenin etkisiyle kesik bir nefes aldı ve büyük bir hırsla, "Sana böyle bakmasına tahammül edemiyorum," dedi. Koluna baskı uygulayarak ona bakmasını engelledim. Artık bakışlarının odağında ben vardım.

Sert ve kendimden emin bir ses tonuyla, "Bilerek yapıyor. Seni tahrik etmesine izin verme. Kendini kontrol edebilirsin, Baran. Bana verdiğin sözü hatırla. Buradayız çünkü dayının sana ihtiyacı var," dedim.

Derin bir nefes alarak başını salladı. Meltem aniden yürümeye başlayınca bakışlarımın odağına onu aldım. Baran'ın avukatı ile göz göze geldikten sonra çıkışa doğru yürümeye devam etti. Neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Kısa bir süre sonra Ali Bey yerinden kalkarak yanımıza geldi ve bana selam verdikten sonra Baran'a, "Eğer daha sakinseniz sizinle konuşmak istiyorum," dedi. Baran elimi tutarak ayağa kalkmak isteyince, "Mümkünse yalnız..." dedi.

Baran gözlerini Haluk'a çevirdi. Benim onunla aynı yerde kalmamı istemediğini bildiğim için, "Ben Yaşar'la kafeteryaya inerim. Merak etme," dedim.

Baran başını sallayınca Yaşar'ın yanına yürüdüm. Yaşar da en az Baran kadar gergindi. Haluk'a kısa bir bakış attıktan sonra ellerini beline koyarak, "Fırsat kolluyor, resmen kaşınıyor şerefsiz," diye söylenmeye başladı.

Sakin bir şekilde, "O zaman yapacak tek bir şey var," dedim.

Yaşar sözlerimi bitirmeme bile fırsat vermeden, " Evet, gidip o çok bilmiş suratını dağıtmak," dedi.

Gözlerimi devirerek kolunu tuttum ve yürümeye devam ederek söylediği sözü düzelttim:

"Hayır! Doğru cevap, ona istediğini vermemek olacaktı."

Hepsi birbirinin kopyası gibiydi. Şiddet asla çözüm değildi ama tabii ki onların arasında bunu düşünen sadece bendim.

Kafeteryaya indiğimizde biraz olsun rahatlamıştım. Saat geç olduğu için kafeterya kapanmıştı ama şu an önemli olan tek şey o ortamdan uzak durmaktı. Bu yüzden hemen bir masaya oturdum. Yaşar kahve otomatı bulmak için gidince nihayet kendimle baş başa kalmıştım. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Yorgundum, Kilyos'ta topladığım bütün enerji daha ilk günden tükenmişti. Gözlerimi kapatarak sessizliği dinlemeye başladım.

Bir anda, "O katile gerçekten güveniyor musun?" diye bir ses duyarak irkildim. Hızla arkama dönerek Haluk'a baktım. Peşimizden geldiğine gerçekten inanamıyordum. Bu adam kanına mı susamıştı! Masadan kalkmak isteyince ellerini havaya kaldırarak konuşmaya devam etti: "Sana zarar vermek isteseydim, şimdiye kadar bunu yapardım. Sadece seni uyarmak istiyorum. Baran Demiroğlu zannettiğin gibi biri değil. O masum görünüşlü adam, gözünü bile kırpmadan ailesini ölüme terk etti."

Onun saçmalıklarına elbette inanacak değildim. Başımı dikleştirerek konuşmaya başladım:

"Baran ailesini ölüme terk etmedi. Sağlıklı düşünen bir insan sevdiklerine zarar vermez, veremez! Baran'ın sağlıklı düşünebildiğini İstanbul'un en iyi hekimi onayladı zaten. Peki ya sen Haluk! Sen sevdiğin birinin öldürülmesine göz yumabilir misin? Canın pahasına onu kurtarmaya gitmez misin? O gece orada üç insan öldürüldü ve bence o gece orada tek bir suçlu yoktu."

Afalladı. Şüpheyle gözlerini kısarak, "Ne demek istiyorsun sen?" diye sordu.

Kollarımı birbirine doladım ve tek kaşımı kaldırarak, "Ne demek istediğim sence yeteri kadar açık değil mi?" diye cevap verince kaşlarını havaya kaldırdı. Susuyordu. Uzun zamandır aklımı kurcalayan birçok soru vardı ve karşımda bu soruları sormak için yanıp tutuştuğum adam duruyordu. Vereceği cevaplardan çok tepkileri ve vücut dili benim için altın değerindeydi. Bu kötü olayı yararıma kullanmaktan başka çarem de yoktu. Sınırları zorlamaya karar vererek konuşmaya devam ettim: "Peki ya Beyza? Kardeş gibi büyüdüğünüz çok açık! O senin kardeşin sayılırdı, değil mi Haluk?" Sarsıldı. Beyza'nın adını duymak onda âdeta deprem etkisi yaratmıştı. Cevap vermiyordu. Belki de veremiyordu. Tekrar sordum: "Neden susuyorsun? Bu o kadar zor bir soru olmasa gerek. Söylesene Haluk, Beyza senin için ne anlama geliyordu? O gece orada olsaydın, Beyza'nın ölmesine... Aslında *ölmek* kelimesi ne kadar da hafif kaldı. Şöyle diyelim, diri diri yanmasına göz yumar mıydın?" Avuçlarını sıktı. Uzun zamandır ona söylemek istediklerimi nihayet söylüyordum. Ağzından çıkacak her kelime bana çok büyük ipuçları verebilirdi. Bütün cesaretimi toplayarak onu köşeye sıkıştırmaya çalıştım ve tane tane konuşmaya devam ettim: "Pırıl pırıl parlayan altın sarısı saçlarının, o narin bedeninin, masum bakan gözlerinin bir kıvılcıma dönüşmesine izin verir miydin? Hatırla! Sana gülümseyerek baktığı her anı bir daha hatırla. O gerçekten de senin kardeşin gibi miydi?" Gözleri acıdan buğulanmış ve âdeta kanı çekilmişti. İşte istediğim de buydu. İtiraf etmesi için yanıp tutuşuyordum.

Gözleri kısa bir süre etrafı taradı ve işaretparmağını bana doğru sallayarak, "Ona zarar vermek mi? Ben bunu asla yapmam. Hem ne zannediyorsun sen? Onun gerçekten öldüğünü mü? Hayır! O ölmedi, Beyza yaşıyor. Baran onu saklıyor, oyun oynuyor," dedi. Dehşetle ona baktım. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Gözlerinden ateş çıkıyor gibiydi.

Söyledikleri saçmalıktan ibaretti ve asıl acı olan, kedisini bu saçmalığa inandırmıştı. Acı içinde tısladı: "Sen de biliyorsun, değil mi? Onun nerede olduğunu bildiğine eminim." Bir itiraf bekliyordum ya da belki başka bir şey ama beklediğim kesinlikle bu değildi.

Sakin olmak için kendimi telkin ederek, "Normal düşünemiyorsun. Bir doktor olarak sana tavsiyem, tedavi görmen. Baran'ın Beyza'yı saklamak için hiçbir nedeni yok. Baran, o gece bulunduğunda zaten kendinde bile değildi. Sakin olmaya çalış ve mantıklı düşün, Haluk. Beyza'nın öldüğünü kabullenmek zorundasın ve eğer gerçekten onların ölümünde senin bir parmağın yoksa Baran'la savaşmak yerine katillerin bulunması için ona destek olmalısın," deyince öfkeyle haykırdı:

"Sana Beyza ölmedi, diyorum. Bunun neyini anlamadın? Beyza yaşıyor ve bana ulaşmaya çalışıyor."

Daha fazla dayanamadım ve sert bir şekilde, "Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun? Cesedi bulundu. Otopsi sonuçları ölenlerden birinin Beyza olduğunu doğruladı. Keşke yaşasaydı ama o öldü, Haluk. Beyza maalesef artık yaşamıyor. Hem yaşıyor bile olsaydı; inan bana, ulaşmak isteyeceği son insan sen olurdun," diye bağırdım.

Öfkeyle, "O saçma otopsi sonuçları uydurmaca. Baran o gece Beyza'yı dışarıya çıkardı ve nereye götürdüğünü herkesten saklıyor. Bana yardım etmek zorundasın. Beyza'yı bulmam lazım. Bana ihtiyacı olduğuna eminim çünkü bana ulaşmaya çalışıyor," dedikten sonra omzuma dokundu ve acıyla, "Lütfen. İnan bana, Beyza yaşıyor. Hatta bundan eminim. Eğer istersen onun yaşadığını sana ispat edebilirim. Elimde onun yaşadığına dair çok büyük bir kanıt var. Onu Baran'ın elinden kurtarmak zorundayım," dedi.

Ne saçmalıyordu bu adam. Beyza'nın yaşadığına nasıl bu derece inanmıştı. Titreyen ellerine baktım. Ne kadar acı

çektiği belliydi. Rol yapmadığına emindim. Düşüncelerimin etkisinden henüz kurtulamamıştım ki Haluk'un omzumda duran eli bir anda kopar gibi benden uzaklaştı ve korktuğum başıma geldi.

"Dokunma ona!" Kafeteryanın içinde yankılanan bu sesin sahibi elbette ki Baran'dı. Öfkeyle onu yere savurduğunu fark edince kendime geldim. Haluk'un yakalarına yapışınca koşarak onu çekmeye çalıştım ama âdeta bir kaya gibiydi. Hırsla ona bir yumruk atıp bağırmaya devam etti: "Seni defalarca uyardım. Ona yaklaştığını görürsem seni doğduğuna pişman ederim, dedim ama beni dinlemedin."

Baran'ın önüne geçtim ve sert bir şekilde bağırdım:

"Sakin ol!"

Yanaklarımı tuttuktan sonra dikkatle yüzümü tarayarak sordu:

"Sana zarar vermedi, değil mi? Neden burada yalnızsın? Sivaslı hangi cehennemde?"

Hızla başımı sağa sola doğru sallayarak, "Hiçbir şey yapmadı. Düşündüğün gibi değil, sadece konuşuyorduk. Yaşar'ın da bir suçu yok. Kantin kapalı ve kahve bulmak için gitti. Lütfen sakin ol Baran," dedikten sonra Haluk'a baktım. Zorlukla kalkmaya çalışıyordu. Burnundan kan akıyordu ve dudağı patlamıştı.

Yanına gitmek isteyince Baran sert bir şekilde kolumu tutarak, "Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diye sorunca sert bir şekilde kolumu çektim ve kendimden emin bir şekilde ona cevap verdim:

"Onu ne hale getirdiğine bir bak. Burnu kanıyor, yardıma ihtiyacı var. Ben bir doktorum Baran ve ona yardım etmek zorundayım."

Hırsla beni çekti ve dişlerini sıkarak cevap verdi:

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki Haluk'un sesi konuşmamı engelledi:

"Herkesi masum olduğuna inandırabilirsin ama beni asla, Demiroğlu. O gece orada olanları biliyorum. Ama şunu kafana sok ki nereye saklarsan sakla, Beyza'yı bulacağım ve emin ol, her şeyini elinden alacağım. Bunun için yemin ettim ve eğer Beyza'yı bana getirmezsen asla durmayacağım."

Sanki bir buz kütlesi üzerime çökmüştü. Haluk'un ağzından çıkan bu sözler Baran'ın sabrının son kırıntılarını da yok etmişti. Masanın kenarında duran sandalyeyi aldığı gibi Haluk'un üstüne fırlattı. Âdeta taş kesilmiştim. Şükür ki son anda Haluk kenara çekilip sandalyeden kurtulmayı başardı. Çaresizce etrafıma bakındım. İşte o an gözlerim karşı salondan çıkan Yaşar'ı fark etti. Yaşar bizi o halde görünce elindeki kahve bardaklarını yere fırlatarak koşmaya başladı. Ben de hemen kendimi toparlayarak Baran'ı tutmaya çalıştım. Ama mümkün değildi çünkü Haluk onun yarasına dokunmuştu ve Baran şu anda öfke kusuyordu. Aynı anda güvenlik görevlileri de salona girdi. Yaşar, Haluk'un kollarını kavrayarak onu kenara çekmeye başladı ama Baran'ı tutmak gerçekten mümkün değildi. Güvenlik görevlileri onu dışarıya çekmeye çalışınca daha da öfkelendi ve haykırmaya başladı:

"Bırakın lan beni!"

Konuşmuyor, öylece ona bakıyordum. Yine kendisini kaybettiği anlardan birini yaşıyorduk ve benim canım da onun gibi çok yanıyordu. Onu zorlukla zapt eden güvenliklere baktım. Onlar bile şoktaydı. Apar topar bizi yukarıya çıkardılar. Ali Bey'in koşar adımlarla yanımıza geldiğini fark edince çaresizce kenara çekilerek boş bir banka oturdum. Baran artık daha sakindi ve kendisini sakin olmaya zorladığı belliydi. Ali Bey hemen onu kenara çekerek konuşmaya başladı. Baran kollarını birbirine dolamış bana bakıyordu. Bakışları ürkütücü ve buz gibiydi. Daha fazla dayanamayarak gözlerimi ondan kaçırdım. Bir süre sonra Meltem'in

de koşarak salona geldiğini fark ettim. Yanımdan geçerken kınayan gözlerle bana baktığını fark ederek gözlerimi devirdim. Tam bir fırsatçıydı ve aklınca bu olanlar yüzünden beni suçluyordu.

"Bahar." Adil Bey'in sesi bana ilaç gibi gelmişti. Hüzünle ayağa kalkarak ona baktım. Adil Bey dehşetle Baran'a bakarak, "Ne oldu? Nedir bu haliniz?" diye sorunca çenem titredi ve "Adil Bey... Ben, yani biz..." diye bir şeyler söyledikten sonra daha fazla konuşamadım. Çünkü ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bu yüzden sesim titriyordu.

Adil Bey gülümsemeye çalışarak, "Tamam, sakin ol. Konuşmak zorunda değilsin," dedikten sonra uzaktan bizi izleyen Baran'a bakarak sıkıntıyla konuşmaya devam etti: "Hadi, artık gidelim buradan. Kendini hazır hissedince konuşuruz."

Cevap veremediğim için evet anlamında başımı salladım. Bir an önce bu hastaneden çıkmam gerekiyordu. Adil Bey koluma girince, birlikte çıkışa doğru yürümeye başladık.

"Bahar!" Baran'ın sesi bizi durdurdu. Sesinde endişe vardı. Yanımıza koştuğunu fark ediyor ama ağlamamak için ona bakamıyordum. Hızla kolumu tutarak beni kendisine doğru çekti ve yanağıma dokundu. Elleri buz gibiydi. Gözlerini benden ayırmadan Adil Bey'e sordu: "Onu nereye götürüyorsun?"

Adil Bey onun omzuna dokunarak, "Bak, ne yaşandı bilmiyorum ama bence biraz sakinleş artık, Baran. Bahar'ın bu ortamda daha fazla kalması doğru değil. Evine gitmesi gerekiyor," deyince Baran başını sağa sola salladı ve elimi kavrayarak, "Hayır, gerekirse ben onu ben götürürüm," dedi.

Adil Bey sert bir şekilde, "Hayır! Şu haline bir bak. Bu şekilde nasıl araba kullanmayı düşünüyorsun? Daha fazla sorun istemiyorum, Baran. Sen burada kal ve şu sorunu hallet. Bahar'ın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var," deyince, Baran dişlerini sıkarak fısıldadı:

tg: kaktusunx

"Onun sadece bana ihtiyacı var."

Adil Bey derin bir nefes alarak ona cevap verdi:

"Yanılıyorsun. Bu halinle onu sadece ürkütüyorsun. Söz veriyorum Baran, Bahar güvenli bir şekilde evine gidecek."

Baran'ın ikna olmaya hiç niyeti yoktu. Şüpheyle kıstığı bakışlarını bana çevirince, sakin olmaya çalışarak konuşmaya başladım:

"Adil Bey haklı, Baran. Ben iyiyim, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bu ortamda kaldığım sürece gerginlik devam edecek. Artık evime gitmek istiyorum."

Gözlerimin içine bakıyordu. Bazı şeyleri anlamaya çalışıyordu ama anlayamıyordu ve bu durum onu çıldırtıyordu. Acıyla karışık bir nefes alarak, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorunca afalladım ve kaşlarımı çatarak sordum:

"Nasıl?"

Baran öfkeyle konuşmaya devam etti:

"O şerefsiz sana ne söyledi bilmiyorum ama inan bana, söyledikleri doğru değil. Seni benden almak istiyor. Yapma, Bahar! Yalvarırım benden uzaklaşma."

Şaşırmıştım. Elbette ki Haluk'a inanmıyordum. Kendisinden bu kadar emin konuşması beni etkilemişti, evet ama söylediklerinin gerçekdışı olduğundan zaten şüphem yoktu. Sadece elinde Beyza'nın yaşadığına dair deliller olduğunu iddia etmesinin sebebini anlayamamıştım. Her şey bir yana, benden ne istiyordu? Kesinlikle akıl sağlığı yerinde değildi. Bir an önce tedavi olması gerekiyordu.

Titrek bir nefes alarak Baran'a, "Doğru olmadığını biliyorum," dedim ama cevabım onu tatmin etmemişti. Gözlerinde bunu görebiliyordum.

Onu öyle çok seviyordum ki acı çektiğini bilmek beni kahrediyordu. Ben onun yaralarını sarmaya çalıştıkça, birileri gelip onda yeni yaralar açıyordu. Güçlü kişiliği, onu yıkılmaz gibi gösterse de her darbe ona yeni bir hasar veriyordu.

O an bakışlarım Meltem'le kesişti. Sözde Ali Bey ile konuşuyordu ama gözü bizdeydi. Baran'ı takıntı haline getirdiği belliydi. Saat gece yarısını geçmişti ama o, kuaförden çıkmış gibiydi. Bense perişan bir haldeydim. Ağlamamak için kendimi öyle zorlamıştım ki kanım çekilmişti. Üzüntüden göz altlarımın da çöktüğüne emindim. Dudaklarım kurumuştu ama o pırıl pırıl parlıyordu. Ne Hikmet Bey ne Haluk ne de yaşanan bu olay onun umurunda bile değildi. Onun umurunda olan kişi zaten belliydi. Hatta eminim ki bu kargaşa onu memnun etmişti. Sonuçta ona göre, Baran'la Haluk benim yüzümden kavga etmişlerdi. Düşman sahasındaydı ama Baran'a ajanlık yaparak puan toplamaya çalışıyordu. Burada bulunmasının ve hâlâ evine gitmemesinin sebebi tabii ki Barandı... Emindim ki Baran buradan gitse o da bir bahane bulup evine gidecekti ama o da Baran'ın, dayısını ne kadar çok sevdiğini ve bu durumda asla gitmeyeceği biliyordu. Resmen fırsat kolluyordu. Yüzümü ekşittim. Gerçekten midemi bulandırıyordu.

Hemen nasıl davranmam gerektiğine karar vermem gerekiyordu. Baran'ın da bu ortamdan uzaklaşması gerekiyordu ama yapamazdı. Bu sebeple hiçbir şey söyleyemiyordum. Ben de daha fazla burada kalamazdım çünkü ben burada kaldıkça Haluk'un bakışlarının odağında olacaktım ve Baran ona saldırmaya devam edecekti. Tek çarem vardı, gitmek!

Adil Bey'e bakarak, "Artık gidelim lütfen," dedikten sonra Baran'ın avuçlarının arasındaki elimi çekip Adil Bey'in koluna girdim ve onunla yürümeye başladım.

Baran'ın yaralı bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ama şimdilik gitmek en mantıklı karardı. Onun için gidiyordum. Anlamış ve görmüştüm ki benim varlığım onu hassaslaştırıyordu. Kalamazdım çünkü onun bu kadar akbabanın içinde hassas olmaya değil, güçlü olmaya ihtiyacı vardı...

Adil Bey'in arabası evimin önünde durduğunda aklımda-

ki sorularla boğuşmaya devam ediyordum. Adil Bey ilgiyle bana bakarak sordu:

"İyi misin Bahar?" Bakışlarımı Adil Bey'e çevirdim. Yüzünde her zaman olduğu gibi bir baba sevecenliği vardı.

Tekrar sessizliğin hâkim olduğu sokağa bakarak fısıldadım:

"İyiyim, iyi olmak zorundayım."

Adil Bey, "Aklına takılan ve seni etkileyen bir şey duyduğun belli. Belki sana yardımcı olabilirim. Seni bu derece etkileyen şeyin sebebini bana söylemek ister misin?" diye sorunca, kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatarak yutkundum. Sorup sormama konusunda kararsızdım. Sonra derin bir nefes aldım ve Adil Bey'in yüzüne bakarak, "Soracağım soru size tuhaf gelebilir ama Beyza'nın yaşıyor olma ihtimali var mı, Adil Bey?" diye sordum.

Afalladı. Her zaman sakin olan yüz mimikleri ilk defa değişmişti. Sorduğum sorunun saçmalığının farkındaydım ama Haluk'un konuşurken kendinden emin tavrı, kanıtının olduğunu iddia etmesi ve gözlerindeki acı içime küçük de olsa bir kuşku ateşi düşürmüştü.

Adil Bey kaşlarını çatarak, "Bunu sana Haluk mu söyledi?" diye sorunca, hüzünle başımı sallayarak fısıldadım:

"Kendinden çok emindi ve elinde kanıtı olduğunu söyledi."

Adil Bey dikkatle beni dinledikten sonra içtenlikle konuşmaya devam etti:

"İzlemlerime göre şu anda Haluk doğruyu ve yanlışı birbirinden ayıramayacak kadar sıkıntılı bir ruh halinde, Bahar. Baran'ı takıntı haline getirmiş. Bunun birçok sebebi olabilir ve bence bu konuda uzman bir hekimden yardım alması gerekiyor. Dikkatimi çeken diğer ayrıntılar ise titreyen elleri, dağınık kafa yapısı, göz altında oluşan morluklar ve öfkeli hali oldu. Gördüğüm ilk güne göre Haluk çok fazla

kilo kaybetmiş, bu da yeme bozukluğu olduğunu gösteriyor. Şüphelerim doğru ise Haluk madde bağımlısı olabilir, Bahar. Rüya ile gerçeği ayırt edemiyor ve hatta halüsinasyon görüyor bile olabilir."

Adil Bey haklıydı. Titreyen elleri benim de dikkatimi çekmişti. Diğer belirtileriyse babasının şu anki durumunda payı olmasından ötürü hissettiği üzüntüye, belki de çektiği vicdan azabına bağlamıştım. Nasıl olmuştu da ben bunu düşünememiştim.

Yutkundum ve "Belki de öyle ama yine de gözlerinde büyük bir acı ve inanç vardı," dedim. Doğal olarak Adil Bey bu sözlerime hiç cevap vermedi, sadece hüzünle bana bakmaya devam etti. Zaten bu konuyu açmam bile saçmaydı. Başımı önüme eğdim ve utanarak fısıldadım: "Saçmalıyorum. Galiba ben de Beyza'nın yaşadığına inanmak istiyorum."

Adil Bey hüzünle cevap verdi:

"Keşke öyle olsa ama otopsi raporunu bizzat ben de okudum ve Baran'a teslim edilirken oradaydım. Maalesef Beyza artık yaşamıyor, Bahar. Bu konuda hiçbir şüphen olmasın. Şimdi evine git ve biraz dinlenmeye çalış. Tamam mı?"

Başımı sallayarak kapıyı açtım. Demek otopsi raporunun sonuçları Baran'a teslim edilmişti. Tam arabadan inmek için bir adım atmıştım ki ani aldığım bir kararla durdum ve Adil Bey'e bakarak sordum:

"Beni Baran'ın evine götürür müsünüz, Adil Bey?"

Sabah olmak üzereydi. Adil Bey beni hiç sorgulamadan Baran'ın evine bırakmıştı. Saçmalık olduğunu biliyordum ama o otopsi sonuçlarını ben de görmek istiyordum. Haluk'un söylediklerinden çok, çaresizce bana yalvarması aklımdan çıkmıyordu. Baran'ın çalışma odasını aramıştım ama aradığım belge orada değildi. Her şey bir yana, otopsi raporunda ne bulmayı umuyordum ki... Baran gibi deneyimli bir

ajanın göremeyip de benim görebileceğim bir ayrıntı zaten olamazdı.

Sıkıntıyla yatak odasından çıkarak aşağı kata indim. Ev sessizdi. Kendime kahve yapmak için mutfağa yürürken uykusuzluktan gözlerim yanıyordu. İçeriye girer girmez uyuyamayan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Şevval tek başına masada oturmuş sigara içiyordu.

Bana bakmasa da geldiğimi hissetmiş olmalı ki soğuk bir ses tonuyla, "Yine neyin peşindesin?" diye sorunca, gözlerimi devirerek cevap verdim:

"Sana da merhaba."

Gülümsedi. Sigarasını söndürerek konuşmaya devam etti:

"Hikmet dayının durumu nasıl?"

Karşısındaki sandalyeye oturarak cevap verdim:

"Ben hastaneden çıkarken durumu kritikti. Şu an nasıl bilmiyorum ama Baran hâlâ gelmediğine göre aynı."

Şevval acıyla gözlerini kısarak fısıldadı:

"Bu ailede haksızlığa uğramış tek adam Hikmet dayıdır." Böyle düşünmesine şaşırsam da bozuntuya vermedim. Sonuçta o da bu ailenin bir parçası sayılırdı ve herkesi çok iyi tanıyordu.

Merakla sordum:

"Neden öyle söyledin?"

Derin bir nefes alarak cevap verdi:

"İstenmeyen çocuk olmak ne demek iyi bilirim." Daha yeni söndürmüş olmasına rağmen, paketinden bir dal sigara daha çıkardı ve yakıp konuşmaya devam etti: "Hem annesi hem de babası tarafından dışlandı. Her zaman Saime Hanım'la kıyaslandı. Üvey evlat gibi, ne yaparsa yapsın kimseye yaranamadı. Yine de herkese karşı kibar ve sevecendi."

Elimi yanağıma dayayarak sordum:

"Saime Hanım dışında! O kardeşine çok düşkündü, değil mi?"

Şevval başını sallayınca, kaşlarımı çatarak sordum:

"Hikmet Bey oğlunun Beyza'ya olan aşkını biliyor muydu?"

Şevval başını sallayarak anlatmaya devam etti:

"Bir keresinde Hikmet Bey'in Saime Hanım'la olan konuşmasına şahit olmuştum. Haluk ve Beyza'dan bahsediyorlardı. Saime Hanım, Haluk'un bu duygularının çocukça bir hayranlık olduğunu söylüyor ve geçeceğine inanıyordu. Hikmet Bey her şeyin farkındaydı ve sırf Haluk'u bu aileden uzak tutmak için bütün mal varlığını oğluna devretmişti. Saime Hanım, bu aşkı Baran'ın öğrenmesi durumunda çok büyük olaylar çıkacağını söyleyip duruyordu. Sırf Haluk'u vazgeçirmek için ona bazı vaatlerde bulunduklarını konuşmalarından anladım."

İnanamayarak, "Bu iğrenç bir şey," diye söylenince Şevval konuşmaya devam etti:

"İşin tuhaf yanı; Ümit Bey, Haluk'u çok seviyordu ve anladığım kadarıyla onu Beyza ile evlendirmek istiyordu. Fakat Beyza, Zafer'e âşık olmuştu ve bu durum hem Haluk hem de Ümit Bey için büyük yıkım oldu."

Zafer'in adını duyunca kafamda soru işaretleri belirdi. Haluk'un dediğine göre, eğer Beyza gerçekten yaşıyorsa arayacağı ilk kişi kesinlikle Zafer olurdu. Uzun zamandır onu görmeye gitmemiştim. Gitsem bile beni onunla görüştüreceklerini hiç zannetmiyordum.

Şevval, "Biliyor musun?" diye sorunca, düşüncelerimden sıyrılarak Şevval'e baktım. Susmuştu.

"Neyi?" diye sordum.

Bakışlarını pencereye çevirdi ve yeni doğan güne bakarak cevap verdi:

"Beyza'nın gerçekte kime âşık olduğunu hiç anlamadım."

Şok olmuştum. Huzursuz bir şekilde yerimde kıpırdanarak sordum:

"Nasıl yani?"

Şevval düşünceli bir şekilde konuşmaya devam etti:

"Sözde Zafer'i seviyordu ama diğer yandan da annesine, madenin bir kısmını Haluk'a vermesi için ısrar ediyordu. Çoğu zaman ortadan kaybolurdu. Ben Zafer'le olduğunu zannederdim ama Zafer ona ulaşamadığı için evi arardı. Beyza eve geldiğinde ise annesine Zafer'le beraber olduğunu söylerdi. Şüpheli halleri vardı. Bilmiyorum, belki de bana öyle geliyordu."

Ağzım açık kalmıştı. Haluk'un hastanede bana söyledikleri ile yeniden yüzleşiyor gibiydim. Beyza'nın ona ulaşmaya çalıştığını söylemişti. Belki de Beyza, Zafer'i zannettiğimiz kadar sevmiyordu. Güç almak için masaya kollarımı dayadım ve düşünmeye başladım. Baran hastanede Zafer'e bir soru sormuştu. Beyza'yla tartıştığını ve bunun sebebini hatırlamadığını söylemişti. Acaba bu kavganın sebebi gerçekte Haluk olabilir miydi?..

Dışarıdan araba sesi gelince Şevval sigarasını söndürerek ayağa kalktı ve "Baran abi gelmiş olabilir ve evin içinde sigara içilmesinden hiç hoşlanmaz," dedi. Dalgındım. Şevval mutfaktan çıkarken birden durdu ve "Bu konuştuklarımız aramızda kalacak, değil mi?" diye sordu. Pencereden dışarıya bakarak başımı salladım.

Kafam öyle bulanıktı ki... Şevval gittikten sonra yavaşça ayağa kalkarak salona yürüdüm. Tam o anda kapı açıldı ve Baran içeriye girdi. Ama beni fark etmemişti. Sessizce onu izledim. Çatık kaşları artık onunla bütünleşmişti. Uzun boyu ve yapılı vücudu onu daha ihtişamlı yapıyor ve etrafındaki bütün kadınları büyülüyordu. Gizemli ve mesafeli halleri ürperticiydi, insanın zihnine yerleşiyor ve âdeta ele geçiriyordu. Meltem'in onu takıntı haline getirmesine hiç

şaşırmıyordum. Başını kaldırıp merdivenlere baktıktan sonra büyük bir hızla merdivenlere doğru yürümeye başladı. Burada olduğumu bildiğinden hiç şüphem yoktu. Ona çoktan haber gitmiş olmalıydı.

Daha fazla dayanamadım ve "Buradayım!" diye bağırdım. Bir anda durdu ve başını çevirip bana baktı. Ona doğru bir adım atmıştım ki merdivenlerden inmeye başlayınca durdum. Hızlı adımlarla yanıma gelerek tam önümde durunca, gözlerimi ondan kaçırarak fısıldadım: "Özür dilerim. Haber vermeden geldim ve..."

Sözlerimi bitirmeme izin vermedi ve birden bana sarılarak, "İyi ki geldin. Zaten sen gelmeseydin, ben sana gelecektim," dedi. Kollarının arasında küçücük kalmıştım. Sıcacıktı. Kendine özgü o büyüleyici kokusuna hastane kokusu karışmıştı. Buna rağmen öyle güzeldi ki... Saçlarımı koklayarak konuşmaya devam etti: "Seni bulamamaktan korktum. Belki Haluk'un sana anlattığı şeylerin etkisiyle, belki de yine benim kontrolden çıkmam yüzünden... Bilmiyorum ama gözlerindeki korkuyu net bir şekilde gördüm ben bu gece. Bana olan bakışlarında şüphe vardı, soğukluk vardı. Tam seni yeniden bulmuşken aramıza yine mesafe koymandan korktum." Başımı kaldırdım ve cevap vermek için ona baktım ama konuşmaya devam etti: "Hayatım boyunca kendimle bu geceki kadar mücadele etmedim ben. İnan bana, kendime hâkim olabilmek için büyük bir savaş verdim. Sadece senin için. Sırf seni kaybetmemek için!"

Gülümsemeye çalışarak, "Biliyorum," diye fısıldadıktan sonra hüzünle iç çekerek sordum: "Sence Haluk neyin peşinde?" diye sordum.

Dişlerini sıkarak, "Gerçek olmayan bir hayalin," dedi. Yanağımı okşadı ve şefkatle konuşmaya devam etti: "Düşünme bunları. Söyledikleri saçmalıktan ibaret, sakın ona inanma. Delirmiş, normal düşünemiyor." Titrek bir nefes

alarak başımı salladım. Aslında ona sormak istediğim çok şey vardı ama öyle yorgundu ki vazgeçtim.

Bir anda beni kaldırıp kucağına aldı merdivenlerden çıkmaya başladı. Çırpınarak bağırdım:

"Neden her fırsatta beni kucağına alıyorsun."

Kaşlarını çatarak cevap verdi:

"Çünkü fazla özlüyorum ve kucağıma çok yakışıyorsun."

Gülümseyerek ona sarıldım. Ne diyebilirdim ki! Ben de onu özlüyordum ve galiba bu kucakta olmak hoşuma gidiyordu. Odaya girer girmez direkt banyoya girdi ve ayağıyla kapıyı kapatarak beni yere bıraktı. Etrafıma baktım ve elimi belime koyarak çemkirmeye başladım:

"Lütfen söyler misin bana, neden banyodayız?"

Arsız bakışları yönünü değiştirerek vücuduma kaydı ve "Beyaz sana çok yakışmış," dedi. Afalladım. Yanıma yaklaşıp gömleğimin üst düğmesini açtı ve boynuma doğru eğilerek fısıldadı: "İpek gibi yumuşacıksın. Sadece bakmak yetmiyor, sana dokunmak istiyorum."

Dudaklarını boynumda hissedince tüylerim diken diken oldu. Karnım kasılıyor ve vücut ısım yükseliyordu. Gömleğim yere düşünce şaşırdım. Hangi ara düğmelerimi açmıştı. Üstümde öyle bir etkisi vardı ki bütün algılarım kapanıyordu. Âdeta büyülenmişçesine transa geçiyordum. Ellerini bel boşluğumda hissedince yay gibi gerildim. İşaretparmağını boynumdan göğüs boşluğuma doğru kaydırarak fısıldadı:

"Melekler sana benziyor olmalı." Gülümseyerek ona baktıktan sonra ellerimi boynuna dolayarak kokusunu içime çektim. Acıyla karışık bir nefes alarak fısıldadı: "Evlenelim, Asyalı. Sonsuza kadar yanımda sadece sen ol istiyorum."

Hüzünle yanağına dokunarak cevap verdim:

"Bunu ben de istiyorum ama etrafımızda bu kadar gölge varken böyle bir karar almak doğru değil."

Bana sarıldı ve saçlarımı okşayarak cevap verdi:

"Biliyorum meleğim ve inan bana, bunu bilmekten nefret ediyorum."

Gözlerimi yeni bir güne açmak bu kadar güzel olamazdı. Baran'ın kolları bedenimi sıkıca kavramıştı ve başını saçlarımın arasına âdeta gömmüştü. Sıcak nefesini boynumda hissediyordum. Yavaşça başımı çevirip yüzüne baktım. Derin bir uykuya dalmıştı. Dalgalı saçları alnına dökülmüştü ve dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı. Kaşları çatık olsa da yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Aşılmaz duvarlarının arkasında sakladığı minik çocuğu görebiliyordum. Elimde olmadan gülümsedikten sonra sessiz bir şekilde yataktan kalkarak üstümü giyindim.

Hava bugün oldukça sıcaktı. Odanın terasına çıkıp temiz havayı ciğerlerime çektim. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Evin bahçesi ağaçlarla çevrilmişti. Geniş bir arazinin üstüne kurulan bu villa çok büyüktü ama bir o kadar da yalnız. Terastan aşağıya bakınca Yaşar'ı gördüm. Telefonla konuşuyordu.

"Sabahtan beri seni arıyorum. Ne halt etmeye taşıyorsun o telefonu?" diye söylenince gözlerimi kıstım. *Kiminle konuşuyordu bu adam!* Öfkeyle konuşmaya devam etti: "Merak etmek suç mu? Bilerek yapıyorsun, değil mi? Beni böyle çıldırtmak hoşuna gidiyor. Ben o gece kulübünü yakmadan sen rahat etmeyeceksin. Lan, başka iş mi yok?" Kaşlarımı havaya kaldırdım. Konuştuğu kişi Meloş olmalıydı. Sıkıntıyla etrafına bakınarak elini beline koydu ve derin bir nefes alarak, "Tamam, bağırmıyorum, sakinim ama sen de gitme artık oraya. Şarkılarını sadece bana söyle. Bir ömür bıkmadan dinlemezsem şerefsizim. Başına bir iş gelecek, biri bir şey diyecek diye aklım çıkıyor. Saçının teline zarar gelirse yıkarım orayı. Yeminle o zaman katil olurum sarışın," deyince, sessizce gülümseyerek ağzımı kapattım. Yaşar'ın çok

farklı bir yapısı vardı. Soğuk görünüyordu ama bir o kadar da merhametli ve sıcaktı.

"Bu yaptığına ne denir biliyorsun, değil mi?"

Baran'ın sesi beni şok edince korkuyla yerimde zıpladım. Yakalanmanın verdiği utançla elimi ağzımdan çekerek ona cevap verdim:

"İstemeden kulak misafiri olmak." Sert bir şekilde başını sağa sola sallayınca, düşünüyor gibi yaparak durumu kurtarmaya çalıştım: "Masumca bir konuşmaya şahit olmak mı?"

Kaşlarını çatarak, "Yaptığın yanlışı süslemeye çalıştığının farkında mısın?" diye sorunca, gözlerimi devirerek, "Sadece tesadüftü," dedim ve kendimden emin bir şekilde konuşmaya devam ettim: "Kim olsa aynı şeyi yapardı, Bay Çokbilmiş. Sonuçta Yaşar gibi soğuk bir adamı böyle görmek insanın başına her zaman gelmiyor."

Kollarını birbirine dolayarak, "Nasıl görmek?" deyince, gülümseyerek cevap verdim:

"Fazla duygusal ve fazla âşık. Kızıyor, kıskanıyor ama Meloş'u kırmamak için kendisine hâkim olmaya çalışıyor. Hissettiği duygular benliğini ele geçirmiş. Savunmaya geçmiş, bu duygularla savaşmaya çalışıyor. Tıpkı hücrelerin bir virüsle savaşması gibi. Ama aşk bir virüsten çok daha etkili ve onun kimyasını değiştiriyor. Sonunda gönüllü olarak yenilgiyi kabul edecek çünkü savunmasız kalacak. Ama sonradan bunun bir yenilgi olmadığını o da anlayacak."

Baran gözlerimin içine bakıyordu. Söylediklerimi düşündüm, istemeden onu kırmış olabilir miydim? Telefonu çalmaya başlayınca ortamdaki sessizlik bozuldu. Baran kaşlarını çatarak odaya baktıktan sonra içeriye geçerek telefonuna cevap verdi. Onu takip ettim. İlgisiz görünmeye çalışıyordum ama kulağım ondaydı.

Ciddi bir şekilde, "Anladım, hemen geliyorum hastaneye," dedi.

Telefonu kapatarak bana baktı. Demek gidiyordu. Acaba Meltem orada mıydı? Tepkisiz bir şekilde çantamı açtım ve birkaç makyaj malzemesi çıkardıktan sonra banyoya geçerek yüzümü yıkadım. Saçlarımı bir gün önce şekillendirdiğim için ellerimle düzelterek açık bıraktım ve hemen biraz makyaj yaptım. Aklım Baran'da olduğu için rastgele bir şeyler yapıyordum. Hastaneye onunla gitsem yine bir olay yaşanabilirdi. O yüzden sessiz kalmayı seçmiştim. Kahretsin ki Meltem'in orada olmasını sineye çekecektim çünkü başka çarem yoktu. En iyisi kliniğe gitmekti.

Üstümü değiştirmek için eve uğramaya vaktim yoktu bu sebeple üstümdeki beyaz gömleği çıkarıp askılı, siyah badimle kaldım; hava zaten çok sıcaktı. Siyah kumaş pantolonumla gayet güzel ve şık durmuştu. Baran'ın banyo kapısının önünde durmuş bana baktığını görünce elim ayağım birbirine dolanır gibi oldu. Gözlerinde öfke var gibiydi. Sebebini merak ediyordum.

Yanıma yaklaştı ve "O Mehmet olacak şerefsiz kliniğe dönmüş," dedi bir anda... Neye uğradığımı şaşırmıştım. Cevap vermeme fırsat vermeden öfkeyle konuşmaya devam etti: "Sana yakın olmasına katlanamıyorum. Sana baktığı zaman aklından geçenleri düşündükçe deliye dönüyorum. Doğruyu söyle bana, seninle hiç konuşmaya çalıştı mı?"

Sakin olmaya çalışarak cevap verdim:

"Elbette ki konuştu. Biz birlikte çalışıyoruz."

Hırsla, "Biliyordum, seni kafasına takmış o piç kurusu. İşle ilgili bin tane bahane bulup sana sokulacak. Belki de dokunacak, koklayacak!" dedikten sonra öfkeyle banyodan dışarıya çıkınca, kaşlarımı çatarak peşinden yürüdüm. Söylenerek tişörtünü çıkardı ve yere fırlatarak resmen haykırdı: "Kahretsin!"

Bu kadar saçmalık yetmişti artık! Başımı dikleştirerek, "Mehmet Bey seni bu derece rahatsız ediyor ama o Meltem olacak fırsatçı etmiyor, öyle mi? Bu nasıl bir saçmalık? Sana güvenmemi istiyorsun ama sen bana güvenmiyorsun," deyince hırsla bağırdı:

"Aynı şey değil!"

Sahte bir gülümsemeyle, "Elbette aynı şey değil. Mehmet Bey beni baştan çıkarmaya çalışmıyor ama Meltem olacak yılan resmen bunu amaç haline getirmiş. Madem her şeye gücün yetiyor, pekâlâ o kadını oradan uzak tutabilirdin ama yapmadın. Yine de tevazu gösterip sustum. Buna rağmen benim, Mehmet Bey'le mecburen bir arada olduğumu biliyor ama susmuyorsun," dedikten sonra çantamı alarak kapıya doğru yürümeye başladım.

Bir anda belime sarıldı ve başını omzuma koyarak fısıldadı:

"Kıskanıyorum. Hem de delice..." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sert bir şekilde kapıya bakmaya devam ettim. O da konuşmaya... "Hissettiğim bu duygular benliğimi ele geçirmiş durumda ve bu duygularla savaşmaya çalışıyorum. Tıpkı hücrelerin virüsle savaşması gibi. Ama aşk bir virüsten çok daha etkili. Benim kimyamı değiştirecek kadar da güçlü. Çok savunmasızım Asyalı ve gönüllü olarak bu yenilgiyi kabul ediyorum."

Beni hızla kendisine doğru çevirdi ve hırsla dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dayanamadım ve gözlerimi kapatarak ona karşılık vermeye başladım. Sert dudakları açlıkla dudaklarımı talan ederken elleri omuzlarımdaydı. Ona karşılık vermekte zorlanıyordum. Sırtım kapıya çarpınca üstümdeki gücünü bir kez daha fark ettim. Bir süre sonra geriye çekildi ve sert bir şekilde kapıya vurarak acıyla isyan etti:

"Seninle baş edemiyorum. Kızamıyorum, gidemiyorum, savaşamıyorum çünkü biliyorum! Sonunda kaybedenin yine ben olacağımı biliyorum..."

Kararsızlık...

İnsan bazen ne kadar da kararsız kalıyor. Nasıl da yorucu ve belirsizlik dolu bir duygudur kararsızlık! Ben, etrafımda dönen oyunlara kör olmaya çalışırken, yapmak istediğim tek şey; aslında, sadece sevdiğim adamın yanında olabilmekti. O; acıları sırtına yüklemiş, tek başına hastanede koridorlarında dayısından gelecek iyi bir haberi beklerken ben yanına gidemiyordum. Bir yanım, *"Git!"* diyordu, diğer yanım, *"Gitme!"*

Gitmeli miydim? Gitmemeli mi?

İşte ben de böyle bir kararsızlığın pençesinde kıvranıyorken bir anda kapı açıldı. Başımı çevirip gelen kişiye baktım. Adil Bey elinde bir dosyayla içeriye girince gülümseyerek başımı salladım. Aynı şekilde karşılık vererek masamın önündeki sandalyeye oturdu. Merakla yüzüne baktım. Sessizdi.

Kaşlarımı çatarak sordum:

"Tuhaf bir haliniz var. Her şey yolunda mı?" Adil Bey elindeki dosyayı önüme koyunca şüpheyle dosyaya baktım ve "Nedir bu dosya?" diye sordum.

Derin bir nefes alarak cevap verdi:

"Seninle açık konuşacağım, Bahar. Dün gece Baran'ın evine gitmek istemenin sebebini ve neyin peşinde olduğunu biliyorum. Haluk'un söyledikleri sana huzur vermeyecek. Aklındaki soru işaretlerini ortadan kaldırmak için sana bu dosyayı getirdim. Benim çalışma prensiplerimi biliyorsun. Bunu başkası için yapmam ama seni kızım kadar seviyorum ve bir hekim adayı olarak da incelemende hiçbir sakınca görmüyorum. Umarım için biraz olsun rahatlar."

Şüpheyle dosyayı açtıktan sonra dosya başlığını okudum:

T.C. ADLİ TIP KURUMU
İstanbul Grup Başkanlığı

OTOPSİ RAPORU

Adı ve Soyadı: *Beyza Demiroğlu*

Hüzünle gözlerimi kapattım. Aradığım belge işte ellerimin arasındaydı. Peki ya ben bu belgeyi okumaya hazır mıydım? İşte bundan emin değildim...

Yaşamla ölüm arasında ince bir çizgi vardır. Ciğerlerimize oksijen aldığımız sürece, çizginin diğer tarafındaki ölüm bize çok uzak görünür. Halbuki tek bir adım o çizgiyi geçmemiz için yeterlidir ve maalesef bu adımı bilinçli olarak atmayız. Ana kader planımızın sadece üç netliği vardır. Onları biz seçemeyiz. O netlikler; doğduğumuz an, öldüğümüz an ve ailemizdir.

Başımıza gelen diğer olaylar, düşüncelerimizle şekil verdiğimiz olaylardan ibarettir. Peki ya Beyza!.. O gece babasını kurtarmak için o eve gitmeseydi ne olurdu! İhtimalleri düşündüm. İlk olarak Beyza ölmeyecekti. Buna bağlı olarak Saime Hanım da onun peşinden gitmeyecek ve büyük bir ihtimalle şu an yaşıyor olacaktı. Diğer bir ayrıntı da Baran'ın bu kadar acı çekmeyecek olmasıydı. Diğer yandan, belki de biz hiç tanışamayacaktık...

Kayalıklarda duran küçük bir taşı alarak hüzünle denize fırlattım. Otopsi raporunu okuduktan sonra klinikte duramamıştım. Adil Bey odadan çıkarak beni yalnız bırakmayı seçmişti. Onun da söylediği gibi otopsi raporunda her şey açık ve netti. Cesedin Beyza'ya ait olduğu kesindi. Okuduklarım beni öyle etkilemişti ki nefes bile alamaz olmuştum. Ben bile o kadar etkilenmişken Baran'ı düşünmek bile is-

temiyordum. Bu kadar acıya nasıl dayanmıştı? İşin kötüsü dayanmaya da devam ediyordu. Bir kez daha ona hayran olmuştum.

Denize fırlatılan başka bir taş beni kendime getirdi. Başımı çevirip arkama bakınca şaşırarak gülümsedim çünkü Meloş'u görmeyi beklemiyordum. Yanıma oturduktan sonra denize bakarak sordu:

"Hayırdır! Sen yine neden böyle Medine dilencilerine döndün bakalım?"

İç çektikten sonra sorusuna soruyla karşılık verdim:

"Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

Gözlerini devirerek söylendi:

"Babam böyle pasta yapmayı nereden öğrendi, diye sor da tam olsun."

Gülümsedim, o da gülümsedi ve "Kliniğe gittim. Seni göremeyince Adil Bey'i ziyaret ettim. Her zamanki gibi çok kibardı ama yalan yok, yine beni yemeğe davet edecek diye ödüm bokuma karıştı. Çıktığını söyledi. Oturmam için ısrar edince de çok işim var diyerek hemen oradan tüydüm. Allah vergisi bir cazibeye sahibim ama hiç ayarım yok, anacığım. Ya çok zarifi gelir ya çok ayısı. Şöyle orta yolu bulamıyorum," deyince yine güldüm ama bu gülüşüm içtendi. Meloş sihirli gibiydi, içimdeki karabulutlar biraz olsun dağılmıştı. Koluma vurduktan sonra gözlerini kısarak sordu: "Hadi, söyle artık. Ne oldu da kendini denizlere attın? Kız, yoksa yine mi kavga ettiniz? Böyle olmayacak anacığım, siz artık en iyisi birbirinizi vurun gitsin. Şöyle hepimiz bir rahat edelim."

Başımı sağa sola sallayarak cevap verdim:

"Hayır, her şey yolunda. Ben sadece boyumu aşan işlere kalkıştım, Meloş."

Meloş gözlerini bayarak söylendi:

"Bu yeni bir şey değil ki. Senin ilgi alanın bu, anacığım. Nerde bir bok, orada sen." Kahkaha atınca Meloş da kahkaha atarak konuşmaya devam etti: "Akıllan artık. Bak, hayat devam ediyor; elimizde olmayan şeylere maalesef müdahale edemiyoruz. İki kere iki, dört ise dörttür. Sen kendini de yırtsan sonuç değişmez." Gülümseyerek başımı salladım. Haklıydı. Gerçeğinden emin olduğum şeyleri sorguluyor, sonunda canımı yakıyordum.

Derin bir nefes alarak, "Peki, sen beni nasıl buldun?" diye sordum.

Meloş arkasını işaret ederek cevap verdi:

"Sence?.."

İşaret ettiği tarafa bakınca Yaşar'ı gördüm. Meloş saçını savurarak konuşmaya devam etti:

"Dedim ya! Allah bana doğuştan karşı konulmaz bir cazibe vermiş. Bu da ayı versiyonu. Hem de en boz cinsinden."

Gözlerimi kısarak, "Peki ilgi alanın hangisi?" diye sorunca, Meloş içten bir kahkaha atarak cevap verdi:

"Elbette ki ayılar. En azından ne yedikleri belli." Bu kez ben de kahkaha attım. Ayağa kalktı ve elini bana uzatarak, "Hadi gel," deyince, elini tutup ayağa kalktım ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Yaşar'a bakınca ben de baktım. Çatık kaşlarının arkasına gizlense de ilgi odağı bizdik. Yanına yürümeye başladık.

Meloş durdu ve bir şey arıyor gibi çantasını kurcalayarak, "Hani geçen gün Adil Bey bizi yemeğe götürmüştü ya..." deyince, "Ee! Ne olmuş ki götürmüşse?" diye sordum.

Meloş çaktırmadan Yaşar'a bakarak cevap verdi:

"Sivaslının ne kadar içine battıysa artık, şimdi de o bizi yemeğe götürmek istiyor."

Gülümsememi saklamaya çalışarak, "Hım..." dedim.

Meloş sözde üstünü başını çırparak, "Hım ki ne hım!.. Anlayacağın durum ciddi. Ortada bir bok yarışı var. Çin yemeğine karşı ocakbaşı," dedi.

Bu kez gülümsememi saklamadan, "Bence kazanan açık ara belli. Sivaslı bu işi havada karada almış. Baksana gözlerin parlıyor," deyince, Meloş gözlerini bayarak söylendi:

"Hadi oradan! O işler öyle kolay değil, anacığım."

Gözlerimi devirerek konuşmaya devam ettim:

"Ne yani! Şimdi de zor kadını mı oynayacaksın? Yapma Allah aşkına, Meloş."

Bu sözümle Meloş, meydan okuyarak gözlerime baktı ve kollarını kavuşturarak bana cevap verdi:

"Bak yavru kuşum. İlişkide ilk kural: Aşkından gebersen de belli etmeyeceksin. İkinci kural: Her zaman zor ve ulaşılmaz olacaksın, olacaksın ki adam seni elinde tutmak için kendini zorlasın. Erkekler avcı içgüdüsü taşır. Av ne kadar zor ise erkek o kadar kadının peşine düşer. Görünüp kaçacaksın. Şaşıracak, peşine düşecek. Kadınların üstün zekâsı karşısında erkek ne yapsın, anacığım. Doğuştan lideriz biz."

Başımı sağa sola sallarken cevap verdim:

"Pes, Meloş. Senden gerçekten korkulur, diyecek hiçbir şey bulamıyorum."

İçli bir nefes vererek Yaşar'a baktıktan sonra konuşmaya devam etti:

"Aslında bu yöntemleri yeni uygulamaya başladım. Daha önceki ilişkimde tam anlamıyla süzme bir salaktım. Hep verdim, hep mücadele ettim ama tevazu da bir yere kadar, anacığım. Süpürge ede ede saçım tuvalet fırçasına döndü. Nereye kadar, artık bitti! Akıllandım. İnsan önce kendi kul hakkına girmemeli. Değerliyiz biz. Bunu önce kadının kendisi hissetmeli ki çevresinden de aynı muameleyi görsün." Onu takdir etmiştim çünkü farkındalığı artmıştı.

O sırada Yaşar beklediği yerden bağırmaya başladı:

"Devlet meselesi mi çözüyorsun anlamadım ki kadın? Ağaç ettin beni burada."

Bakışlarımızı Yaşar'a çevirirken aynı anda söylendik:

"Odun!" Meloş şok içinde bana bakınca ikimiz de kahkaha atmaya başladık. İyi ki gelmişti. Her daim bana ilaç gibi gelen bu dost, hayatıma iyi ki girmişti.

Arabaya yaklaşınca Sivaslı bana başını sallayarak, "Saygıda kusur ettiysem kusura bakmayın, Bahar Hanım. Bu çakma sarışın beni fitil etme konusunda sanki mastır yapmış. Anlayacağın, bir güzel anamı ağlatıyor. Ulan, çok mu adam dövdüm, çok mu küfrettim? Neyin bedelini ödüyorsam artık, Allah harbiden yardımcım olsun!" dedi.

Meloş yüzünü buruşturduktan sonra çemkirmeye başladı:

"Sorun bende değil, sende. Atom karınca mıyım ben? Arabayla deniz kenarının arası, neredeyse Fizan kadarsa suç benim mi yani? Sen de maşallah, arabayı neredeyse cehennemin dibine park etmişsin. Yürü yürü yol bitmiyor. Meditasyon yaparak gelecek halimiz yok. İki lafın belini kırıp dertleştik kızla."

Yaşar arabanın kapısını açarken cevap verdi:

"İki laf mı? Anlattıkların bitmedi. Yazmaya kalksan roman olur! Ayrıca nereye park etseydim, denizin ortasına mı? Yol bu kadar işte. Adamlar bilselerdi, senin iki laf aralığını hesap eder ve çimenliği kısa tutarlardı. Ulan... Kanuni, Hürrem'i bu kadar beklememiştir be!"

Meloş gözlerini devirerek bağırdı:

"Ay, çenesi düştü yine bunun!"

Yaşar inanamıyormuşçasına bana baktıktan sonra kendisini işaret ederek fısıldadı:

"Benim çenem düştü, öyle mi? Pes ulan, vallahi de billahi de pes!"

Gülümsemeye çalışarak arabaya bindim. Aralarına girmek, bir gerilim filminde yan rol olmaktan farksızdı. En iyisi susmak ve onları duymazlıktan gelmekti. Sivaslı arabayı çalıştırırken söylenmeye, Meloş da umursamaz hareketlerle pencereden dışarıya bakmaya devam ediyordu.

Kısa süren bir yolculuktan sonra araba, küçük bir ocakbaşı restoranın önünde durdu. Küçük olmasına rağmen içerisi tıklım tıklım görünüyordu. Araba durur durmaz içeriden bir adam koştu ve hemen Yaşar'ın kapısını açtı.

Yaşar arabadan inerken sordu:

"Yer var mı koçum?"

Görevli saygıyla, "Abi ne demek, yaratırız. Sefalar getirdin," deyince, Yaşar çatık kaşlarını bozmadan yanıtladı:

"Eyvallah."

Ben arabadan indikten sonra Meloş da bütün gösterişiyle arabadan indi.

Yaşar yanımıza gelerek, "Buyurun bakalım! Gerçi Adil Bey'in sizi götürdüğü antik kuntik restoranlara benzemez ama kral yerdir burası," dedi.

Gülümseyerek restorana baktım. Daha önce buraya gelmemiştim ama tutulan bir yer olduğu belliydi. Aslında hiç aç değildim ama onları kırmak istemiyordum. Hemen içeriye girdik. Tek bir boş masa bile yoktu ve gelen geri gitmek zorunda kalıyordu. Sıkıntıyla etrafıma bakınırken restoranın sahibi yanımıza geldi ve hürmetle Yaşar'a selam verdi. Yaşar adamın kulağına eğilerek bir şeyler söylerken adamın gözü bizdeydi. Yaşar'ın karizması çevredeki herkesin dikkatini çekiyordu. Ona ekstra ilgi gösteriyorlar ve bir kralmış gibi saygıda kusur etmiyorlardı. Restoranın sahibi yanındaki garsonlara direktifler verince küçük bir koşuşturma başladı. Hem restoranın sahibinin hem de çalışanlarının Meloş'a ve bana bakışları tuhaftı. Açıkçası, bu durum hem benim hem de Meloş'un gözünden kaçmamıştı.

Meloş kulağıma eğilerek, "Kız, yoksa bunlar bizi hafif kadın falan mı zannettiler? İki kişiyiz diye akıllarına bir bokluk falan gelmesin sakın. Ne halt etmeye bize böyle aval aval bakıyorlar?" deyince, gözlerimi devirerek söylendim:

"Yok artık! Belli ki Yaşar buraya daha önce hiçbir kadınla gelmemiş. Bu yüzden tuhaflarına gitmiş olmalı."

Meloş başını dikleştirerek, "Olsun! Sen yine de ciddiyetini koru anacığım," deyince, dayanamayarak gülümsedim.

Kısa bir süre sonra görevli bizi üst kattaki terasa çıkardı. Aşağıdaki kalabalığa rağmen teras boştu. Meloş şaşkınlıkla etrafına bakınarak garsona sordu:

"Aşağısı pazar yeri gibi ama burada in cin top oynuyor. Neden acaba?" Bir an sustu ve daha ciddi bir şekilde, "Yani, biz ailece nezih ortamları severiz tabii de burası fazla tenha. Nedenini merak ettim," dedikten sonra bana kaş göz işareti yaparak, "Sen de merak ettin, değil mi kardeşim?" dedi.

Güldüğüm görünmesin diye arkama döndüm. Güya ciddi takılıyor ve aile kızı olduğunu garsona göstermeye çalışıyordu. Meloş koluma vurup bana ciddi olmam konusunda işaret verince, arkama dönüp ciddi bir şekilde garsona baktım.

Garson cevap vermeden önce onay ister gibi Yaşar'a bakınca, Yaşar kaşlarını çatarak, "Konuş koçum. Soru sana soruldu, elbette ki sen cevap vereceksin," dedi.

Garson utanarak gülümsedi ve mesafesini koruyarak Meloş'a cevap verdi:

"Teras tüm müşterilerimize açık değil hanımefendi. Burası sadece değerli, seçkin misafirlerimize özel bir alan. Sivaslı abimiz bizim gözbebeğimizdir. Buraya ilk defa ailesiyle birlikte geliyor. Elbette ki sizi rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağız."

Yaşar garsonun omzunu sıvazlayarak yine, "Eyvallah!" derken Meloş hayran hayran ona bakıyordu. Nihayet istediğini duymuştu. Demek, Yaşar bizi bu insanlara ailesi olarak tanıtmıştı. Bakışların sebebini bu sayede anlamıştık. Meloş'un hırçın halinden artık eser yoktu. Az önce deniz kenarında atıp tutan kadın, duyduğu küçücük bir sözle âdeta erişmişti. Haklıydı da! Yaşar'ın güven veren babacan bir

yanı vardı. Köklü bir ağaç gibiydi. Onun bu yanını çok seviyordum. Baran ona değer vermekte kesinlikle haklıydı.

Etrafıma bakındım. Küçük bir bahçeyi andıran bu teras, insana kendisini evinde hissettiriyordu. Masa ve sandalyeler eski tarzdı, tahta kirişler âdeta tarih kokuyordu. Kırmızı sardunyalar saksılardan aşağıya doğru sarkıyor ve etrafında uçuşan kelebekler mevsimin güzelliğini gözler önüne seriyordu. Sabah okuduğum o korkunç belgenin izleri, biraz olsun dağılmıştı. Yine de tam anlamıyla iyi değildim.

Oturduktan sonra siparişlerimizi almak için garson bize menüyü getirdi. Yaşar hemen itiraz etti:

"Bunlara gerek yok, sen şöyle ortaya büyük bir karışık ızgara tepsisi hazırlat, koçum. Et, tavuk, kebap ne varsa koysunlar. Patlıcan, biber ve domates de isterim. Ezme ve bol sumaklı çoban salatasını unutmayın. Nar ekşisi bol olsun. Hanımlar başka bir şey istemiyorsa gidebilirsin."

Meloş yutkunarak bana baktı. Yaşar siparişleri öyle iştahlı söylemişti ki benim bile ağzım sulanmıştı. Garson bizden onay alıp gidince, Yaşar başını çevirip Meloş'a bakmaya başladı. Meloş bu bakışların farkındaydı ama belli etmemeye çalışarak etrafı inceliyordu. Gerçekten çok tatlıydılar. Benim burada olmam aslında çok anlamsızdı. Olmam gereken yer aslında belliydi. Baran hastanede beklerken benim burada olmam vicdanımı sızlatıyordu. Yanında olmalıydım. Acısını paylaşmalı ve bütün varlığımla ona yalnız olmadığını hissettirmeliydim. Gözlerim dolunca hüzünle başımı önüme eğdim. Kimbilir ne durumdaydı? Sabah beni kliniğe bırakırken zaten çok gergindi. Dayısının durumu biraz daha iyiydi ama hâlâ uyutuyorlardı. Her şey yolunda giderse doktorlar bu akşam onu uyandırmayı düşünüyorlardı. Yanına gitmek istiyordum ama Haluk'un orada olduğunu bildiğim için gidemiyordum.

"Yanımda olduğunu biliyor." İrkilerek Yaşar'a baktım. Düşüncelerimi okumuş gibiydi. Konuşmaya devam etti: "Sabah holdinge uğradıktan sonra hastaneye gitti. Ben de oradaydım ve Haluk olacak it de maalesef orada. Bugün ne hikmetse hiç sesi çıkmıyor. Yemin ederim, Allah Baran Bey'e peygamber sabrı vermiş. Ben olsam şimdiye kadar ümüğünü sıkardım o şerefsizin. Aslında Baran Bey benden sabırsızdır ama kendini frenliyor. Yine de kanı fena kaynıyor, gerginliğinden belli."

Meloş şaşkın bir halde Yaşar'ı dinledikten sonra telaşla sordu:

"Yine ne oldu? Allah aşkına bana da anlatın. Altın saçlı neden hastanede?"

Hüzünle Meloş'a baktım. Gözlerimdeki ifadeyi görünce acıyla gözlerini kısarak geriye doğru yaslandı. Yaşar hızını alamadı ve nefretle konuşmaya devam etti:

"Küçüklüğünü bilirim ben o nankör itin. Allah var, küçükken efendiydi; severdim onu. Hatta sözümden çıkmaz, bana abi derdi. Saime Hanım da ona çok değer verir ve onun için çok üzülürdü. Zaten anası mort kadının teki. Ha! Annelere saygım sonsuz ama bu kadının alkolik ve kumarbazın teki olduğunu herkes bilir. Hikmet Bey'in hayatında yaptığı en yanlış seçim, o kadın oldu. Zaten dediğim gibi, Haluk da önceleri öyle değildi. Baran'la birbirlerinden ayrılmazlardı ama ne olduysa adam sanki daha sonra ruhunu şeytana sattı. İnsan kendisine annelik yapan bir kadına böyle nankörlük yapar mı? Size bir şey diyeyim mi? Bence yangında onun da parmağı var. Yapmıştır gavat. Ulan her şeyi geçtim de Beyza'ya nasıl kıydın şerefsiz?"

Sabah okuduklarımın etkisiyle yüzümü buruşturdum. Meloş beni öyle görünce Yaşar'ın kolunu tutarak, "Neyse, bu konuyu kapatalım artık. Baksana yine kızın nevri döndü," dedi.

Sakin olmaya çalışarak, "Aslında ben, yangında Haluk'un parmağı olduğuna inanmıyorum. En azından isteyerek değil. Yine de bilmiyorum tabii, sonuçta çok karışık bir olay," dedikten sonra sustum, sustuk...

Gözlerimi boşluğa dikerek Ferhat'ı düşündüm, Duygu'yu...

Ayrı dünyaların insanlarıydılar ama aynı karadeliğin etrafında yürümüşlerdi. Sonunda bu karadelik onları da içine çekmişti. Ferhat'ın evinde kalan gizemli kişi hâlâ bulunamamıştı. Duygu'nun ölümü intihar olarak kayda geçse de doğru olup olmadığı muammaydı. Baran ondan hiç bahsetmiyordu.

Diğer yandan da Baran bana, Saime Hanım'ın illegal kişilerle görüşme yaptığını söylemişti. Peki, sırf kocasından intikam almak için böyle bir plan yapmışsa neden bile bile kendisini ateşe atmıştı. Beyza'yı kurtarmak için planı iptal edebilirdi. Sonuç olarak ortada beş ceset vardı ve katil ya da katiller hâlâ bulunamamıştı...

Meloş kollarını kavuşturarak, "Hadi her şeyi anladım da sen neden böyle zor bir zamanda Baran'ın yanında değilsin?" diye sorunca gözlerimi kaçırdım. Meloş şüpheyle kollarını masaya yaslayarak, "Niye susuyorsun anacığım; kız, yoksa bir şey mi oldu?" diye sorunca Yaşar benim yerime cevap verdi:

"Gitti, gitmez mi? Tsunami etkisi yaratsa da gitti. Haluk onu sıkıştırmak için yakaladığı ilk fırsatı değerlendirince, tabii her şey arapsaçına döndü. Sonrası enkaz alanı. Burnu kırılan bir Haluk ve ortalığı kasıp kavuran bir Demiroğlu..."

Meloş dehşetle bana baktıktan sonra Yaşar'a beni işaret ederek, "Şu el kadar kızı koruyamadıysanız yuh size! Baksana şunun haline, resmen iğne ipliğe döndü. Biri tutar oraya sürükler, biri tutar buraya sürükler. Hayır, kızın günahı ne; anlamadım ki!" diye söylenince, Yaşar kaşlarını çatarak,

"Biz mi koruyamadık! Ulan, adam onu korumak için canını koymuş ortaya! Olacağı vardı ki oldu," dedi.

Elimi kaldırarak, "Yeter!" dedikten sonra devam ettim: "Birincisi, Haluk beni sıkıştırmadı. Anladığım kadarıyla o benim değil, çok farklı şeylerin peşinde. İkincisi, o hastanede Haluk'tan daha tehlikeli biri var. O da Meltem. Her şeyi onun planladığına eminim. Ali Bey'i konuşmak için dışarıya çağırması bile planlıydı. Eminim ki ondan, konuşmaya Baran'ı da beraberinde getirmesini rica etmişti. Amacı beni Haluk'la yalnız bırakmaktı. Başardı da! İstediği oldu. Düşünsenize, önce Duygu'nun avukatı oldu, istediği şekilde Baran'a yakın olamayınca da Haluk'un. Bence Haluk'un aklına mallarını alması gerektiğini sokan da o. Daha önce Haluk bu kadar saldırgan değildi. Sözde Haluk'un avukatı ama Baran'a ajanlık yapıyor. Baran'ın güvenini kazanmak için onları iyice birbirlerine düşüren, aslında Meltem."

Meloş'un ağzı açık kalmıştı. Nihayet içimdekileri kusmuş ve rahatlamıştım. Meloş birden çantasını aldı ve ayağa kalkarak, "Kalkın gidiyoruz," dedi. Yaşar şok içinde ona bakıyordu. Meloş hırsla bağırdı: "Ay, herife gidiyoruz diyorum hâlâ bana aval aval bakıyor."

Yaşar öfkeyle cevap verdi:

"Ulan, nereye gidiyoruz? Bir şey anlamadım ki."

Meloş gözlerini kısarak bana baktıktan sonra Yaşar'a cevap verdi:

"Ortalık leş kargaları ile doluyken burada oturup karışık ızgara yiyecek halimiz yok. Önce gidip onları parçalayalım. Anlasın o Meltem olacak leş kargası, aslanlar varken kargaların yerinin çöplük olduğunu. Gün savaş günüdür, anacığım!"

Hastane koridorları bana geceki gerginliği anımsatınca yüzümü buruşturdum. Meloş beni dürtükleyerek asansörü

işaret etti. Öyle dalmıştım ki asansörün geldiğinin farkında bile değildim. Hep birlikte asansöre binerek yukarıya çıktık. Yeni bir gerginliğe sebep olmaktan korksam da iç sesim bana en doğrusunu yaptığımı fısıldıyordu. Asansör durunca yoğun bakım ünitesine doğru yürümeye başladık. Meloş'un topuk sesi şiddetli bir şekilde koridorda yankılanınca, Yaşar ters ters onun ayakkabısına bakarak söylendi:

"Bir mehter marşı eksik, anasını satayım."

Meloş başını dikleştirerek, "Bana çemkirene de bak. Sayenizde kendimi mahalle yanarken saçını tarayan kadınlar gibi hissettim. Bilseydim, sabahın ilk ışıklarıyla burada biterdim. Hadi beni geçtim; Bahar, Baran'ı nasıl yalnız bırakır? Ay, resmen sinir sistemim jöleye döndü anacığım. Şimdi öğreteceğim ben o Meltem olacak yelloza, kimin yerinin neresi olduğunu!" deyince, Yaşar söylenmeye devam etti:

"Hürrem Sultan, Hatice Sultan ve ben, Pargalı İbrahim Paşa... Vatana millete hayırlı olsun."

Meloş tek kaşını kaldırarak, "Yalnız hatırlatayım, o ne oldum delisi olan Pargalı İbrahim, güzeller güzeli Hatice'yi aldatmıştı," deyince, Yaşar onun söylediklerine inanamıyormuşçasına başını sağa sola doğru salladı. Gözlerimi devirerek yürümeye devam ettim.

Yoğun bakım ünitesine varınca onları gördük. Dejavu yaşıyor gibiydim ama bu sefer pencerenin önünde olan Baran'dı. Ellerini pantolonun cebine koymuş dışarıya bakıyordu. Öyle dalgındı ki yüreğim acıdı. Haluk'a baktım. Bizi görmüştü. Burnunda bir bant vardı ve yanağı morarmıştı. Dikkatle bana baktıktan sonra gülümsedi ama bu gülümseme dün geceki gibi arsız bir gülümsemeye benzemiyordu. Gerçekten çok tuhaf bir adamdı ve ruh sağlığı kesinlikle normal değildi.

Gülümsemesini görmezden gelerek ondan gözlerimi kaçırdım. Meltem ortalıklarda görünmüyordu. Sadece Ali

Bey ve yanında daha önce hiç görmediğim bir adam vardı. Baran'ın yanına yürüdükten sonra tam arkasında durdum. Durur durmaz sırt kasları kasıldı ve hızla başını çevirip bana baktı. Gülümsedim ama o, bakışlarını önce Haluk'a çevirdi. Derin bir nefes alıp başımı önüme eğdim çünkü artık huzursuzluk istemiyordum.

Sıcacık avcunu yanağımda hissedince gözlerine baktım. Hafifçe gülümseyerek, "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi.

Yaşar'la Meloş'u işaret ettikten sonra dudaklarımı bükerek, "Halime acıdılar," diye fısıldayınca yumuşak bir sesle, "Bence ruhumun sesine karşılık verdiler," dedi.

Utanarak gözlerimi kaçırıp sessizce sordum:

"Gelmemi mi diledin?"

Hafifçe güldü ve "Hep yanımda olmanı diledim," dedi.

Başımı göğsüne dayadım. Kendimi tamamlanmış hissettiğim tek yer işte burasıydı. Saçlarımı okşamaya başlayınca huzur dolu bir nefes alarak sordum:

"Geldiğim için kızdın mı?"

"Sana kızamadığımı biliyorsun, seni hep yanımda istediğimi de!" dedikten sonra iç çekerek konuşmaya devam etti: "Ben seni koruyamadığım için asıl kendime kızgınım. Senin ne suçun var ki güzelim?"

Başımı kaldırıp gözlerine baktıktan sonra gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Benim hiçbir şikâyetim yok. Olmak istediğim yerde ve olmak istediğim adamlayım. İnan bana, seninle çok mutluyum ben, Baran."

Ama söylediklerim ona yetmiyor gibiydi. Sanki bana inanmıyordu. Gözlerinde saf bir acı vardı ve bunu net bir şekilde görebiliyordum. Evet, yaşadıklarım gerçekten zordu ama onu çok seviyordum. Sadece özgürlüğümü özlemiştim. Özgürce onunla olmak ve artık bütün duvarları yıkmak istiyordum.

Meloş'un boğazını temizlediğini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Bana kaşıyla işaret ettiği yere bakınca Meltem'in koridorun sonundan bize doğru yürüdüğünü gördüm. Gözlerimi baydım ve sinirle söylenmeye başladım:

"Bu kadın neden hâlâ burada, anlamıyorum? Ne için, kim için?"

Baran sakin olmam için yanaklarımı tuttuktan sonra gözlerimin içine bakarak cevap verdi:

"Ortak bir davamız var ve o sadece Haluk'u kontrol altında tutmaya çalışıyor."

Öfkeyle gülerek, "Saçmalık!" dedikten sonra konuşmaya devam ettim: "Senin gibi profesyonel bir ajan, nasıl oluyor da bu kadının gerçek amacını göremiyor?"

Kendinden emin bir şekilde, "İnan bana, ben her şeyin farkındayım. Neden bana biraz güvenmiyorsun?" deyince kaşlarımı çatarak gözlerine baktım. Gülümsedi ve parmaklarıyla çatık kaşlarımı düzeltmeye çalıştı.

Meloş yanımıza gelince, bakışlarımı ona çevirdim. Baran'a gülümsedi ve "Büyük geçmiş olsun. Acil şifalar diliyorum," dedi.

Baran samimiyetle ona cevap verdi:

"Teşekkürler."

Meltem de yanımıza gelince yine gözlerimi baydım. Elindeki tepsiden Baran'a bir kahve uzattı ve o her şeyi gibi sahte olan içtenliğiyle, "Size de kahve getirdim. Herkesin biraz enerjiye ihtiyacı var ama misafirlerinizin olduğunu bilmiyordum. Eğer bilseydim, onlar için de kahve alırdım," dedi.

Meloş benden önce davranıp ona cevap verdi:

"Kahve bende hazımsızlık ve sinir yapıyor. İyi ki almamışsınız." Meltem şaşırarak ona bakınca Meloş yapmacık bir samimiyetle, "Ay affedersin, şekerim! Misafir deyince ben üstüme alındım çünkü burada tek misafir benim. Sonuçta Bahar misafir değil, bu ailenin gelini sayılır," diye açıklama yaptı.

Meltem nefret dolu bakışlarla Meloş'a bakmaya devam edince, Meloş tek kaşını kaldırarak onun bakışlarına karşılık verdi. Bir süre sonra Meltem bize inat Baran'a, gülümseyerek elindeki kahve bardağını uzattı.

Buna karşılık Baran, Meltem'in uzattığı kahveyi almadı ve resmi bir şekilde, "Teşekkürler Meltem Hanım ama canım kahve istemiyor. Bahar geldiğine göre ben artık bir şeyler yiyebilirim," dedi.

Hayal kırıklığı kelimesinin tam olarak karşılığı şimdi Meltem'in gözlerindeydi. Gülümseyerek Baran'a baktım. Elimi avuçlarının arasına aldı. Kalbim bir kuşun kalbi gibi atıyordu. Sevgisinden hiç şüphem olmamıştı zaten ama onun önünde bunu söylemesine galiba biraz ihtiyacım vardı. Meloş Meltem'in elindeki kahveye hüzünle bakarak fısıldadı:

"Ay, nasıl da sahipsiz kaldı. Tıpkı bir zavallı gibi." Meltem hırsla arkasına dönüp giderken Meloş'la ben zafer çığlıkları atıyor gibiydik.

Baran eğilerek önce beni öptü, sonra da sessizce fısıldadı:

"Bunlara ihtiyacın yok."

Geriye çekildim ve düşünüyor gibi yaparak, "Belki de bazen vardır. Bırak da buna ben karar vereyim," deyince hafifçe güldü ve ellerini havaya kaldırarak, "Peki, o zaman susuyorum," dedi.

Yoğun bakım odasına bakıp hüzünle sordum:

"O nasıl?"

Baktığım yere bakarak acıyla fısıldadı:

"Aynı. Az önce başhekimle konuştum. İlacı azaltmışlar, uyanmasını bekliyorum."

Başımı salladım. O sırada Haluk'la göz göze geldik. Hızla gözlerini kaçırdı. Onu incelemeye başladım. Elleri hâlâ titriyordu. Günlerce uykusuz kalmış gibi bir hâli vardı, göz altları morarmıştı. Adil Bey kesinlikle haklıydı. Onu ilk gördüğüm halinden eser yoktu. O dinç adam gitmiş, yerine bir

enkaz yığını bırakmıştı. Burnundaki bant onu daha perişan gösteriyordu. Onu izlediğimi fark etmişçesine bana baktıktan sonra hızla ayağa kalkarak çıkışa doğru yürümeye başladı.

Meltem kinle bana bakarak Haluk'un peşinden yürüyünce, Meloş kulağıma eğilerek, "Bu Haluk'u caminin önüne koysan yeminle dilenci zannederler," diye fısıldadı.

Düşünmeye başladım. Beyza'nın yaşadığına gerçekten inanıyordu. Peki neden? Otopsi sonuçlarını okumasam sırf onun bu haline bakıp Beyza'nın yaşadığından gerçekten şüphelenebilirdim ama artık bunları düşünmek istemiyordum. Yeteri kadar yıpranmıştım ve artık biraz mutlu olmaya ihtiyacım vardı.

Meloş Yaşar'a bakıp, "Kafeterya gibi bir şey yok mu burada?" diye sorunca Yaşar öfkeyle cevap verdi:

"Olamaz mı Hatice Sultan? Bir karışık ızgara yapıyorlar ki aklın durur."

Meloş sevinçle, "Ciddi misin?" diye sorunca, Yaşar hayretler içinde bana bakarak, "Pes! Vallahi de billahi de pes diyorum artık ben bu kadına," dedi.

Mesaimin bitmesine yarım saat kalmıştı. Hastanede birer sandviç yedikten sonra Yaşar'la Meloş beni kliniğe bırakmışlardı. Sandviç yerkenki atışmaları aklıma gelince gülümsedim. Gerçekten de kedi köpek gibiydiler. Baran ise hep sessiz kalmış ve beni bir an olsun yanından ayırmamıştı. Bu gece hastanede kalacaktı. Hikmet Bey her an uyanabilirdi ve uyandığında dayısının yanında olmak istiyordu. Şükür ki giderken Haluk ve Meltem'i görmemiştim.

Elimdeki son dosyayı da raftaki yerine yerleştirdikten sonra derin bir iç çekerek masama geçtim. Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım. Sadece üç gün daha bu koltuk benimdi. Üzülüyordum, hem de çok.

Bu klinik benim ilk göz ağrımdı. Baran'ı burada tanımıştım. Mesleğim adına attığım ilk adım ve önemli deneyimler kazandığım yerdi burası. Ayrılmak gerçekten çok zor olacaktı. Özelikle de Adil Bey'den... Bana her zaman bir baba şefkatiyle yaklaşan bu adam, kısa sürede kalbime taht kurmayı başarmıştı. Onun üstün sabrını, yol gösteren kişiliğini ve güzel enerjisini çok özleyecektim.

Hüzünle gözlerimi açtım. Açar açmaz masanın üstünde duran otopsi raporu gözüme çarptı. Sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Nedense yine aklıma Haluk gelmişti. Beyza'yla ilgili her şey, bana artık onu hatırlatıyordu. Bunda Şevval'in anlattıklarının da payı vardı. Acaba Beyza, Haluk'la gerçekten gizli gizli görüşüyor muydu?

Başımı sağa sola salladım. Bu düşüncelerden artık kurtulmam gerekiyordu. Bunun da tek yolu bu konulardan ve insanlardan uzak kalmaktı. Şu durumda bu pek mümkün değildi ama imkânsız da değildi. O an kendi kendime bir söz verdim. Bundan sonra evimde kalacaktım. Baran'dan uzak kalamazdım ama etrafındaki insanlardan uzak durmak benim elimdeydi. Ders çalışacaktım ve artık sadece kariyerime odaklanacaktım. Artık Beyza ile ilgili her konuyu kendime yasaklamıştım...

Rapor dosyasını aldım ve Adil Bey'e teslim etmek için odasına gittim. Yavaşça kapıyı vurduktan sonra içeriden onay veren ses geldi. Kapıyı açıp içeriye girince, başını kaldırıp gözlüklerinin altından bana baktı. Gülümseyerek yanına yürüyünce elindeki kalemi masaya bıraktı ve o da bana şefkatle gülümsedi.

"Otur bakalım," deyince hemen karşısındaki sandalyeye oturdum ve elimdeki dosyayı önüne bıraktım. Adil Bey dosyaya bakarak sordu: "Demek incelemeyi bitirdin. Aradığını buldun mu peki? Ya da şöyle sorayım, aklındaki soru işaretlerinden kurtulabildin mi?"

Mahcup bir şekilde gülümseyerek, "Fazlasıyla! Ama keşke okumasaydım çünkü etkisinden kurtulamıyorum," diye cevap verdim. Adil Bey hüzünle başını sallayarak konuşmaya devam etti:

"Hayatta en acı ve en yıpratıcı duygu, bazı durumlarda elimizden hiçbir şey gelmeyeceğini bilmektir, Bahar. Böyle anlarda kabulleniş erdemdir ve kişiye güç verir. Diğer türlü akıştan koparız ve zihnimiz bize hükmeder. Korkuların egemenliğinde kalmış bir zihin ise çok tehlikelidir. Bunun akabinde paranoya başlar. İşte Haluk şu an bunu yaşıyor. Sana da yaşatmasına müsaade etme."

Adil Bey kadim bilgilerin aşçısı gibiydi. Her söylediği sözün ölçüsü ne eksik ne de fazlaydı. Onu bugün bu kadar iyi bir hekim yapan da işte buydu. Engin bilgilerine ihtiyaç duymamak mümkün değildi.

Minnetle gülümseyerek, "Teşekkürler Adil Bey. Her şey için..." deyince sevecen bir edayla başını salladı.

İşimin başına dönmek için ayağa kalktığım sırada Adil Bey'in önünde duran dosya dikkatimi çekti çünkü dosyanın üstünde Zafer Gökay yazıyordu. Zafer eskiden bu kliniğin hastasıydı ama tuhaf olan, bu dosya kliniğimize ait bir dosya değildi.

Adil Bey bakışlarımın odağına bakarak, "Bir sorun mu var, Bahar?" diye sorunca kendimi toparladım ve dosyayı işaret ederek cevap verdim:

"Dosya dikkatimi çekti. Umarım, Zafer'le ilgili bir sıkıntı yoktur."

Adil Bey başını sağa sola doğru salladıktan sonra dosyayı eline aldı ve "Zafer iyi. Kendisiyle ilgilenen doktor arkadaşım bir seminere katılmak zorunda olduğu için bu dosyayı bana teslim etti. Eski doktoru olarak bu hafta onunla ben ilgileneceğim. Dosyasını inceliyorum. Sen onu yakından tanıyorsun, değil mi?" dedi.

«Pek yakın denemez," dedim. Adil Bey verdiğim cevabı tam olarak anlamamıştı. Gülümsedim ve yanağıma düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına alarak ona açıklama yaptım: "Aslında uzak ama bir o kadar da yakın. Onunla ilgili birçok şey bildiğim doğru ama onunla sadece birkaç defa konuştum. Duyduklarım çoğunlukla Beyza ile arasındaki bağla ilgiliydi. Bir keresinde de onu yattığı klinikte ziyaret ettim. Yanımda Baran da vardı."

Adil Bey şaşırarak geriye doğru yaslandı ve "Çok özel değilse ne konuştunuz? Sana olan yaklaşımı nasıldı? Biliyorsun ki bu durumdaki hastaların, doktorlarına güven hissetmesi bazen çok uzun zaman alır," dedi.

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim:

"Genel şeyler. Açıkçası, beni öyle çok da doktor olarak gördüğü söylenemez. Beni daha çok bir arkadaş ya da aileden biri olarak görüyor gibiydi. Konuşmalarımızın ana teması elbette ki Beyza'ydı."

Adil Bey gözlerini kısarak, "Evet, anladığım kadarıyla Zafer de tıpkı Haluk gibi Beyza'nın yaşadığına inanıyor. Hatta doktorunun onunla ilgili hazırladığı dosyada bu konuyu takıntı haline getirdiğine dair notlar var. İkisindeki bu paranoit bozukluğun Beyza odaklı olması çok şüpheli." deyince, huzursuzca nefes alarak söze girdim:

"Evet, Haluk da Beyza'nın yaşadığına inanıyor. Aslında durumları benzer gibi görünse de çok farklı. Zafer sadece öyle olmasını umuyor ama Haluk bundan neredeyse emin ve Baran'ın Beyza'yı özellikle ondan sakladığını iddia ediyor. Düşünün ki o gece bana, Beyza'nın yaşadığına dair elinde kanıtlar olduğunu söyledi. Bütün bunlar bir yana bence Haluk, perseküsyon sanrılarından dolayı Baran'ın kendisine tuzaklar kurduğunu ve zarar vereceğini de düşünüyor. Onun ciddi anlamda yardım alması gerekiyor Adil Bey çünkü bu sanrılar tehlikeli boyutta. Haluk bu paranoit bozuklukla Baran'a zarar verebilir."

Yine canım sıkılmıştı. Beyza'nın yaşadığına dair ortada dönen bu gizemli iddia enerjimi tüketiyordu. Artık bu konuyla ilgili tek bir kelime dahi duymak istemiyor, hatta bana Beyza'nın yaşadığını iddia edecek hiç kimseyle kesinlikle karşılaşmak bile istemiyordum.

Saat geç olmuştu ve tamamlamam gereken işler vardı. Bu yüzden, "Müsaadenizle, tamamlamam gereken işler var, Adil Bey. İzniniz olursa bugün klinikten yarım saat erken çıkmak istiyorum. Eve gitmeden önce hastaneye uğramam gerekiyor. Hikmet Bey uyanmış olmalı," dedim.

Adil Bey çok düşünceliydi. Bir süre öyle bekledim. Cevap vermediği için gidemiyordum da. Bir süre sonra kollarını masaya yaslayarak, "Bu hafta ben Zafer'le ilgilenirken yanımda olmanı istiyorum, Bahar. Seni tanıyor ve sana güveniyor. Sana duyduğu bu güven sayesinde benimle de iyi bir bağ kurabilir. Onu, Beyza'nın artık yaşamadığına ikna etmemiz lazım. Bu gizemin üstüne gitmemiz gerekiyor yoksa Zafer'in iyileşme süreci uzar. Yarın ilk seansımız var. Kliniğe birlikte gideceğiz. Bilgin olsun," deyince resmen ağzım açık kaldı.

Adil Bey itiraz istemeyen bir tavırla gözlerime bakınca dudaklarımı büktüm. Neden ben bu kişi ve durumları üstüme çekiyordum! Uzak kalmak için çırpındıkça başarısız olmamın sebebi neydi?.. Daha az önce, Beyza'yla ilgili konulardan uzak duracağıma dair kendi kendime bir söz vermişken, şimdi istemeden kendimi yine bu konunun göbeğinde bulmuştum. Yoksa Beyza'yla ilgili gerçekten çözülmesi gereken bir gizem mi vardı? Peki ya ben! Benim bu olaydaki misyonum neydi? Bütün bunların dönüp dolaşıp benim önüme çıkması kesinlikle tesadüf olamazdı...

Kader, irademizi kullanmamıza kesinlikle engel oluyordu. Özgür irade dediğimiz şey, kader kavramı devreye girince boş bir çabadan ibaretti çünkü bazı şeyler önceden planlanmıştı ve bunun dışına kimse çıkamıyordu. Artık anlamıştım

ki bu, Tanrısal bir işaretti ve Beyza'yla ilgili bu gizemi çözmek benim kaderimde vardı...

Acaba, Beyza gerçekten yaşıyor muydu? Otopsi raporunun sahte olma ihtimali var mıydı? Peki, eğer gerçekten yaşıyorsa şu an neredeydi ve en önemlisi de Baran, onun yaşadığını gerçekten biliyor ve bunu herkesten saklıyor olabilir miydi?..

Devam edecek...

